

Giới thiệu Cô Dâu Hoa Yêu

Thể loại: Võng du, HE.

Số chương: 66 Chương

Poster: MeOw

Editor: Tinh Linh Tuyết

Converter: Má mì ngọcquynh520

Bản giới thiệu kiểu bán thân:

Có một ngày nọ, một nàng Hoa Yêu kết hôn, kết quả lại bị vứt bỏ thể thảm còn bị chồng trước đuổi theo đòi nợ.

Roi vào đường cùng, vì bảo vệ tính mạng nên đành quyến rũ một người đàn ông khác. Kết quả, tính mạng thì được bảo vệ, nhưng cô thì lại bị ép phải tái hôn với một tên đàn ông phong lưu thích trêu hoa ghẹo nguyệt.

Vì vậy, đây là một chuyện xưa về cô nàng Hoa Yêu có sở trường đùa bốn người khác, cẩn thận tính toán nhưng kết cục lại bị người ta tính kế.

Bản giới thiệu kiểu văn nghệ:

Chuyện tốt đẹp nhất trong suốt cuộc đời anh, chính là khoảng thời gian anh yêu em, em cũng yêu anh.

Nếu như không phải, xin em hãy lừa dối anh. Để lúc anh rời khỏi đây, tới một nơi xa xôi, cũng có thể mộng tưởng đáng về em yêu anh.

Một câu chuyện đồng thoại ngắn khoắc lớp áo Võng Du.

Cảm thú Mặc vinh dự viết tác phẩm này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Yêu thâm và táo bón rất giống nhau, cả hai đều có đầy một bụng bực tức nhưng không thể nói thành lời.

Hàn Đan* vẫn luôn cảm thấy, vận số tình yêu của mình không tốt có liên quan tới cái tên của cô.

*Đan (单): nghĩa là đơn độc, chỉ có một mình.

Trong lúc cô còn đang cô đơn chiếc bóng đi trên con đường dường thành trạch nữ càng đi càng xa, thì cô em gái Hàn Song nhỏ hơn cô hai tuổi đã thuận lợi mọi bề, hơn nữa còn không ngừng xuất hiện các loại xi căng đan với những người đàn ông chất lượng tốt, thật sự là làm cho người ta rất hâm mộ.

Thật ra thì Hàn Đan cũng không phải là không có người nào thăm hỏi, mặc dù ngoại hình không được coi là hoa nhưong nguyệt thẹn, nhưng tối thiểu đáng đáp của cô cũng trên mức trung bình. Mất thấy năm tháng như trôi đưa tuổi xuân phơi phới sắp trôi qua, hai vợ chồng già nhà họ Hàn gấp đến mức tìm cách lo liệu khắp nơi, ngay cả đường dây nóng làm quen trên ti vi cũng bị hai ông bà gọi tới mấy lần. Mỗi ngày cô về nhà là bên tai lại bị oạch tạc đến nổi lỗ tai nổi lên vết chai, không phải là "Bạn học thời đại học của con gái thím X là một con rùa biển" thì cũng là "Đáng đáp con trai giáo sư S không tệ", cho nên cô dứt khoát xách đồ trốn tới phòng trọ nhỏ của A Khiết tìm sự yên tĩnh.

Hai năm trước A Khiết và Hàn Đan đồng thời vào công ty KL cùng một lúc. A Khiết thăng tiến giỏi giang, là điển hình của phái hào phóng, làm việc ở bộ phận tiêu thụ rất thuận buồm xuôi gió. Mà Hàn Đan thì lại có vẻ ngoài chậm chạp hiền như khúc gỗ, thuộc loại người sống ngày nào hay ngày ấy, an phận thủ thường làm việc ở bộ phận hành chính. Bây giờ A Khiết đã thành công thoát khỏi tường thành bao vây mang tên "Lịch sử hôn nhân của cô gái độc thân", còn Hàn Đan từ đầu đến cuối vẫn đứng nhìn cửa thành từ xa không thể bước vào trong nửa bước.

"Giả bộ dè dặt chỉ thích hợp với những cô gái nhỏ mười sáu tuổi kia mà thôi, mà cậu thì đã sắp hai mươi tám tuổi rồi đấy. Nếu như thật sự thích anh ta, thì hãy đánh anh ta ngất xỉu rồi kéo về nhà, gạo nấu thành cơm rồi lại cắn ngược lại một cái bắt anh ta phụ trách, nếu không thể thành duyên thì ít nhất vẫn có thể lưu lại một đêm kích tình mãnh liệt." A Khiết tức giận vì người nào đó không biết đấu tranh, cô trợn trắng mắt nhìn Hàn Đan.

Hàn Đan biết cô ấy đang chế nhạo mình yêu thầm Đỗ Tùng nên mới trở thành một câu chuyện bi kịch, nhưng cô chỉ ngồi trước máy vi tính giả vờ mắt đểc tai ngò, một tay cầm bánh ngọt vị mật ong nhét vào miệng, một tay mở cửa sổ đăng ký game 《Lục giới》.

Trên màn hình hiện ra một cô gái mặc áo đỏ, tay áo tung bay, ngọc bội kêu leng keng. Bên cạnh lóe lên một hàng giới thiệu vắn tắt về nhân vật.

Tên nhân vật: Liên Cơ

Nghề nghiệp: Hoa Yêu

Cấp bậc: Cấp 84

Vũ khí: Đẳng tác (Dây mây), Gai độc

Đặc kỹ: Mị hoặc, Giảo sát (Thất cổ)

Internet nối liền cuộc sống của ngàn vạn người, rồi lại khiến cuộc sống sinh ra ngàn vạn ảo tưởng không có thật. Trong game võng du Tiên hiệp lấy người cổ đại, thú, tiên, yêu, thần, ma, lục giới làm bối cảnh, tràn đầy người chơi muôn hình vạn trạng, chẳng ai biết người ngồi trước máy tính phía bên kia là người như thế nào. Giống như chẳng ai đoán được người điều khiển nhân vật Hoa Yêu có dung mạo quyến rũ này cũng chỉ là một người mặc áo sơ mi chữ T rộng rãi, tướng ăn không chút dè dặt, hơn nữa còn là một viên chức nho nhỏ không ai để mắt tới bởi vì chịu sự đả kích do thất tình nên xin nghỉ bệnh.

Mà lý do khiến Hàn Đan kết duyên với《Lục giới》, toàn bộ là bởi vì một người đàn ông tên là Đỗ Tùng.

Hai người là bạn học thời đại học. Lúc còn là sinh viên thì chỉ giống như người qua đường, nhưng sau đó lại bởi vì một buổi họp mặt bạn bè sau tốt nghiệp mà quen nhau. Hôm đó, tuy tài lượng rất kém nhưng cô vẫn uống thêm mấy ly, lúc bước ra khỏi phòng ăn bị gió lạnh thổi trúng, nên đỡ cột đèn bên đường nôn ói đến nỗi đầu óc choáng váng. Đỗ Tùng đã đưa cô về nhà, hơn nữa vì lo lắng sau khi cô say rượu sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nên đã liên tục chăm sóc cô suốt cả đêm mà không có nửa câu oán trách. Kể từ lúc đó Hàn Đan đã bắt đầu có ấn tượng tồi đối với anh, cảm thấy anh không giống như những phú nhị đại* khác luôn chọc cho người ta chán ghét, về sau lại thường xuyên liên lạc dần dần thân thiết hơn, nên cô sinh lòng ái mộ. Tiếc rằng đối phương không hề phát hiện nửa phần tâm ý của cô. Cổ tình cô lại là một người có tính tình ngại ngùng, sống chết cũng không nói lời tỏ tình ra khỏi miệng, vì vậy cứ kéo dài ngày này qua ngày khác, kéo thành tình yêu mọi người đều biết là "Yêu thầm". Xuân đi xuân tới, một tình yêu kéo dài suốt hai năm. Cách đây không lâu cô lại nhận được thiệp cưới do chính tay anh mang tới, lúc Hàn Đan cầm tấm thiệp cưới đỏ rực trên tay, trong lòng cô dâng lên nỗi buồn thê lương như ngàn cánh bướm lướt qua. Nhất thời tinh thần uể oải, vì vậy đã nói dối là mình ngã bệnh, nói với vị chủ quản "Chu Bái Bì"*** mình muốn xin nghỉ bệnh năm ngày, sau đó ru rú ở trong nhà A Khiết đến mốc meo.

*Phú nhị đại: Cách nói chỉ những cậu ấm cô chiêu.

**Chu Bái Bì: Là nhật vật địa chủ ác bá keo kiệt trong tác phẩm ‘Nửa đêm gà gáy’ của Cao Ngọc Bảo.

Game《Lục giới》này cũng là do ban đầu cô tình cờ nghe thấy từ trong miệng Đỗ Tùng. Hàn Đan thân là người ngu ngốc về game nhưng lại làm việc nghĩa không chùn bước, quyết tâm thân vào trong đó chỉ vì muốn mở rộng mối quan hệ với anh, nhưng sau đó lại phát hiện anh chỉ chơi mấy ngày đã xóa acc, mà cô thì lại từ từ bị cảnh tượng đẹp đẽ và cách thiết lập nhân vật mê hoặc, định tiếp tục nhờ vào đó giết thời gian.

Trước mắt tâm trạng vô cùng buồn chán, vì vậy cô lại leo lên trò chơi.

Bức thư nhỏ ở góc trên bên phải không ngừng lóe lên. Cô mở ra, là một tin nhắn được nhấn lại, được gửi tới từ phu quân trong trò chơi của cô —— Sở Văn Phi.

Tin nhắn rất dài, ý tứ ước chừng có thể giải thích rõ như sau.

—— Lúc đó kết hôn với em là vì yêu cầu của nhiệm vụ, nhưng em lại thường xuyên không online nên anh rất cô đơn, anh đã tình cờ gặp được một cô bé hơn nữa lại lâu ngày sinh tình. Vì muốn cho cô ấy một danh phận nên không thể không cưỡng ép ly hôn với em. Anh bỏ ra một trăm vạn nguyên bảo (Chú thích: là tiền ảo trong《Lục giới》) làm phí an ủi, sau này chúng ta vẫn là bạn tốt, có chỗ nào không chu toàn mong em thứ lỗi.

Người viết thông báo này chọn lọc từ ngữ uyển chuyển, ngôn ngữ thỏa đáng.

Bởi vì không đầu tư tình cảm chân thật vào đó, gần đây lại thường xuyên không có thời gian rảnh rỗi vào trò chơi cho nên Hàn Đan cũng có chút rộng lượng với người đàn ông này, thật chí còn có chút xấu hổ. Cô nhìn đỉnh đầu Liên Cơ đã mất đi danh hiệu "Nương tử của Sở Văn Phi", rồi lại thoáng nhìn qua trong túi bỗng có thêm 100 Vạn Nguyên bảo bỗng thờ dãi nói thầm, ai bảo kiếm tiền nhanh nhất là gian thương đầu cơ trục lợi, rõ ràng là khí phụ* "bị ly hôn".

*Khí phụ: Chỉ người vợ bị chồng ruồng bỏ

Trong lúc cô đang sắp xếp lại túi đồ chuẩn bị rời thành luyện cấp thì lại nhìn thấy có người Ngự kiếm* bay tới, dừng lại trước mặt cô.

*Phương thức di chuyển bằng cách đạp kiếm.

Trên màn hình, kênh trò chuyện [Bạn tốt] thoáng qua một hàng chữ.

"Trả lại tiền cho tôi."

Người nói chuyện chính là "Chồng trước" của cô, Sở Văn Phi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ra quân chưa thắng trận đã chết

Trưởng sử Cui mục rơi nước mắt đầy áo.

Gặp gỡ Sở Văn Phi cũng chỉ là chuyện tình cờ. Ngày đó Hệ thống tổ chức một hoạt động chúc mừng nhân dịp gì đó, trong một đồng nhiệm vụ BT phải hoàn thành trong thời hạn nhất định, rốt cuộc vòng cuối cùng lại yêu cầu phải cùng hoàn thành với một người khác phái, vì vậy đánh bầy đánh bạ, cô lại bị Sở Văn Phi bắt chuyện. Căn cứ vào tinh thần chủ nghĩa nhân đạo giúp người làm niềm vui, cô – một người qua đường gặp đã chấp nhận lời thỉnh cầu của hắn.

Ở trong mắt Hàn Đan, Sở Văn Phi cũng được coi là một đại thần tôn quý, trang bị tốt, ngân phiếu nhiều, cấp bậc cao, từ trước đến giờ luôn đối xử với cô rất ôn hòa lại không hề keo kiệt, tặng cho cô trọn bộ trang bị, còn thường xuyên dẫn cô đi luyện cấp. Ngoại trừ tính cách không thích nói nhiều ra, thì hoàn toàn không có khuyết điểm gì, cũng có thể xem như là một đối tượng kết hôn trong game khá tốt. Cho nên, sau hai tuần lễ tiếp xúc lúc hắn đề nghị kết hôn, cô cũng vui vẻ đồng ý.

Hàn Đan cực kỳ lạnh nhạt với chuyện tình cảm trong trò chơi, cũng không hề đặt mấy chuyện kết hôn ly hôn gì đó ở trong lòng, đi hay ở tùy ý. Nếu hắn không cho cô một trăm vạn nguyên bảo này, thì cô cũng sẽ tuyệt đối không mở miệng đòi hỏi. Nhưng mà, hành động cho rồi đòi lại này khiến độ thiện cảm mà cô dành cho hắn giảm bớt đi nhiều, cũng giống như lúc bạn đang nhìn chăm chăm một pho tượng đại thần tỏa sáng lấp lánh đang muốn cúng bái thì lại phát hiện đại thần này để kiểu tóc Lại Dương Dương. (Tạo hình của kiểu tóc này giống thứ chúng ta thải ra qua hậu môn mỗi ngày vậy đó! *ngại ngừng*)

Nhưng cô nghĩ lại, tiền này vốn là của người ta, cứ coi như hắn chưa từng cho cô là được. Đang muốn giao dịch thì lại nhìn thấy đối phương cực kỳ mất kiên nhẫn lên tiếng thúc giục: "Sao vậy, không muốn trả lại sao? Tôi chịu kết hôn với cô coi như cũng đã nể mặt cô lắm rồi, cô còn không biết xấu hổ dám lấy tiền của tôi nữa sao?"

Nhìn thấy lời này, trong lòng Hàn Đan không nhịn được cảm thấy thất vọng. Ban đầu lúc kết hôn là do hắn chủ động bắt chuyện, sau này ly hôn cũng là do hắn đơn phương quyết định, nguyên bảo cũng là do hắn chủ động gửi tặng, nhưng bây giờ hắn lại chạy tới khởi binh vãn tội.

"Tôi khuyên cô nên nhanh chóng giao tiền ra đây đi, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả." Đối phương lên tiếng uy hiếp.

Án đường của Hàn Đan bỗng nhũn chặt lại.

"Vốn dĩ tôi cũng định trả lại tiền cho anh." Hoa Yêu mặc váy đỏ mở miệng nói chuyện.

Gió thổi liều lay, vạt áo tung bay như đóa hoa nở rộ.

Cô dừng lại một chút, sau đó nhả ra nửa câu nói sau cùng: "Nhưng mà, bây giờ tôi đổi ý rồi."

"Đây là do cô tự mình tìm cái chết đấy!" Sở Văn Phi thẹn quá hóa giận, quanh thân bùng lên tầng tầng Liệt Diễm, đánh về phía cô, Liên Cơ lập tức ngã xuống đất.

Sở Văn Phi là Kiếm Tiên cấp 112 có lực công kích khá cao, mà Liên Cơ lại là Hoa Yêu cấp 84 yếu đuối, đừng nói là ngăn cản chiêu Tất Sát Kỹ của "Bạo Viêm kiếm", ngay cả một nhát đao chém ngang cũng đủ lấy tính mạng của cô rồi.

Chiều này ra tay quá tàn nhẫn, quả thật là nằm ngoài dự đoán của Hàn Đan. Mất thấy Liên Cơ sống lại ở điểm trọng sinh, cô còn đang đau lòng vì mình bị rút 8% kinh nghiệm, không ngờ lại trông thấy hắn đang ngự kiếm bay về phía mình từ nơi xa xa. Đây chính là cuối cùng giết tận, nhưng cũng có vẻ giống như là đã quyết ý muốn luân bạch cô. (Chú thích: Luân bạch là để chỉ việc bị giết nhiều lần sau đó rút kinh nghiệm rơi xuống cấp 1)

Cô khê nguyên rủa một câu, lần đầu tự kiểm điểm lại sự yếu kém của bản thân.

Khi đó, lúc mới vào vãng du, đối với nghề nghiệp, kỹ năng linh tinh gì đó, cô hoàn toàn không biết gì cả. Mà từ trước đến giờ cô lại lười phải suy tính mấy chuyện phức tạp, cho nên, ngẫu nhiên tạo nhân vật, ngẫu nhiên lựa chọn nghề nghiệp, tạo ra một Hoa Linh. Nghề nghiệp chủ yếu của Hoa Linh là phụ trợ, máu ít công thấp, giết quái thăng cấp rất là khó khăn, lúc chọn nghề nghiệp đa số người chơi đều lựa chọn nghề nghiệp dựa trên lực công kích cao, hình thành quan hệ tổ chức cố định. Sau đó đội đến cấp 30 lúc đầu thai làm Hoa Thần, có thể bổ sung máu linh tinh ... tăng kỹ năng phụ trợ, hơn nữa tăng cấp không gian, còn có thể phát huy tác dụng khi ở trong đội ngũ. Hàn Đan bước chân vào trò chơi chỉ vì Đỗ Tùng, cái khác đều một mực mặc kệ, vì vậy vô tri vô thức đầu thai thành Hoa Yêu, làm cho kỹ năng phụ trợ kèm theo phát triển rộng hơn trên con đường trạng thái bị động.

Đi luyện cấp một mình, công kích quá thấp, giết chết một con quái cùng cấp cũng phải kéo dài tới hai phút. Khi lập tổ đội, đội cô dùng kỹ năng phóng độc ám sát, tán khói mê, trời roi mây xong, thì những người chơi khác cùng cấp với cô cũng đã giết chết một đợt quái, dẫn cô đi cùng ngược lại còn ảnh hưởng tới tốc độ. So với nghề nghiệp Hoa Yêu yếu đuối mà nói, đa số đội ngũ sẽ chọn Hoa Thần có thể bổ sung máu tăng phòng ngự. Sau vài lần bị từ chối yêu cầu xin vào đội, Hàn Đan đã dứt khoát độc lai độc vãng, luyện cấp một mình, đợi tới khi cô kì kèo mẽ nheo khổ luyện đến cấp 84, đồng thời đầu thai làm Hoa Thần, thì người chơi khác đã sớm bước qua cấp 105 đại quan rồi. Cái trình độ đau khổ này không cần phải bàn cãi.

Đối mặt với một đối thủ cường thế, bản thân tuyệt đối không có sức chống đỡ, hiện tại ở trước mặt cô, chỉ có hai con đường.

Thỏa hiệp, hoặc là chạy trốn.

Hàn Đan bỏ lại một câu "Chết cũng không trả", rồi lập tức ấn nút thoát khỏi trò chơi. Tiếc rằng hai đường kiếm của đối phương đã lao tới, cắt đứt thời gian mười lăm giây chuẩn bị thoát khỏi trò chơi, đồng thời chém ngã cô một lần nữa. Sau khi sống lại, cô bức tức vô bàn phím, chỉ thấy màn hình bất động, nhảy ra một dòng nhắc nhở "Đang truyền tổng".

Cô cũng không nhớ rõ là trong túi mình còn có Phù Truyền Tổng. Buồn bức suy nghĩ lại, chỉ trong chốc lát đã bình tĩnh hiểu ra, lúc trước mình đã gia tăng sai kỹ năng "Sức địa pháp" vừa đơn thuần vừa lãng phí —— truyền tổng tới một thành trì ngẫu nhiên, thời gian phục hồi 60 phút, thế nhưng vào giờ phút này nó lại trở thành cây cỏ cứu mạng.

Nhưng mà, có ai tới nói cho cô biết, đây là nơi nào không.

Cảnh sắc mơ hồ dần dần rõ ràng.

Cô tròn tròn mắt.

Đêm.

Đen nhánh như vực sâu. Tĩnh sa lấp lánh.

Ánh mắt của Liên Hoa đỏ rực như yêu tinh, trong đêm đen lộ ra ánh sáng nhạt màu đỏ thắm, từng đóa hoa nở rộ trên dòng sông đen nhánh rộng lớn, rồi chìm xuống theo dòng nước. Trên đỉnh đài và hành lang gấp khúc đều điêu khắc hoa văn hình rồng uốn lượn, mà tư thế gương nanh múa vuốt này lại có vài phần cổ quái và dữ tợn.

Một cây cầu gỗ mun có mái hiên vắt ngang qua mặt sông, trên tám bia đá cạnh cầu khắc bốn chữ lớn vừa mạnh mẽ vừa có lực —— Một bước tương tư.

Hàn Đan bị mất phương hướng ở trong cảnh tượng xa lạ này, cô mê mẩn sờ bản đồ ra, nhưng lại phát hiện bản thân mình đang ở góc tây bắc trong một tòa thành. Mà ở trên bản đồ, Đại Lục màu đỏ bao quanh toà thành này lại in một chữ triện cực lớn —— "Ma".

Này, này, chuyện này. Sao lại là Ma Giới?

Hơn nữa, tòa thành này dường như chính là Đô Thành của Ma giới – nơi yêu nghiệt khởi phát bất thành linh trong truyền thuyết —— Vĩnh Dạ? !

Hàn Đan chưa từng tới Ma Đô, chẳng những là bởi vì giới hạn cấp bậc hạ khắc trong Lục Giới và chi phí truyền tổng đắt đỏ, mà còn là vì trong nội tâm cô luôn có cảm giác bài xích đối với chủng tộc này.

Ma tộc chủ trương chém giết, bởi vì bọn họ có lực phòng ngự yếu nhất vào lực công kích mạnh nhất, cho nên khi Ma tộc xuất hiện, tất nhiên là đi thành đoàn. Bọn họ cũng là chủng tộc duy nhất không cần tới phương tiện để thi triển chiêu thức bay trên không. Mỗi người thuộc Ma tộc đều sẽ nuôi một con chim dùng để Hợp Thể Phi Hành, phần lớn đều là loài chim dữ có lông màu đen.

Cô từng tham gia một trận Chủng tộc chiến của Yêu tộc và Ma tộc. Vô số cánh chim khổng lồ màu đen che khuất bầu trời, lao xuống, chém giết, mang theo lực công kích kinh người, hủy diệt tất cả, khiến cả tòa thành rơi vào tình trạng chỉ trong chốc lát. Vì vậy ở trong mắt Hàn Đan, bọn họ giống như là những con quạ bay thành đoàn, quanh quẩn ở nơi tràn đầy tử khí.

Vốn tưởng rằng tới Thành Vĩnh Dạ thì có thể nhìn thấy rất nhiều quạ đen cả nam lẫn nữ, nhưng không ngờ giờ phút này Ma Đô lại yên tĩnh đến khác thường, giống như một tòa thành bỏ không. Cách đó không xa có thác treo chảy từ trong núi xuống, vách núi dốc đứng, hình dáng một hòn đảo nổi treo lơ lửng ở giữa không trung với những lầu các mái hiên ẩn hiện mơ hồ trong màn đêm, các loại thực vật tỏa ra ánh huỳnh quang yếu ớt, màu sắc khác nhau. Đặt mình trong hoàn cảnh như vậy khiến cho thành Vĩnh Dạ giống như một dải lụa mỏng che trước mặt cô gái, vừa có vẻ thần bí vừa có vẻ diêm dúa lạnh lợ.

Cứ núp ở đây mãi cũng không phải là cách, trong danh sách bạn bè của Sở Vân Phi có tên mình, một khi hấn tra rõ phương hướng thì sớm muộn gì cũng sẽ đuổi tới.

Trong lòng Hàn Đan lập tức sàu vằn thâm đạm*. Nếu bây giờ logout thì tránh được mừng một, không tránh được mười lăm. Lần sau login lại đụng phải, thì cấp bậc của bản thân chỉ có thể mặc cho hấn ức hiếp chặt chém như thịt cá. Vứt bỏ acc không chơi nữa. Cô cần môi, vất vả lắm mới luyện Hoa Yêu tới cấp bậc này, không chơi thì có phần rất đáng tiếc, huống chi làm vậy còn trùng ý của kẻ nào đó nữa.

*Sàu vằn thâm đạm: Mây đen kéo tới, âm u buồn bã.

Tra bản đồ một chút, vị trí của Sở Văn Phi đã di chuyển tới bên trong khu vực Ma giới, đương nhiên là nhằm về phía nàng. Lần này nên làm thế nào cho phải đây?

Hàn Đan đang gấp gáp thì nhìn thấy ánh sáng bạc lưu chuyển ở bên cạnh cửa Truyền Tống cách đó không xa, bốn người thuộc Ma tộc xuất hiện. Chỉ nhìn vào Pháp khí bay lượn vờn quanh bên cạnh bọn họ, thì cũng có thể thấy cấp bậc của bốn người này đều không thấp.

Nguồn gốc của Pháp khí là được luyện hóa từ BOSS cấp quái vật đặc biệt nào đó. Pháp khí khác nhau sẽ giúp nhân vật gia tăng thêm thuộc tính và kỹ năng khác nhau. Tuân hoàn theo khuôn vàng thước ngọc "Vật hiếm có mới là vật quý", quái vật càng hung mãnh càng hiếm thấy thì sẽ có tỉ lệ ngẫu nhiên rơi ra Mảnh Pháp khí phẩm chất cao, thu thập khó khăn, tỷ lệ luyện hóa thành công lại thấp. Bình thường phẩm chất của Pháp khí thường biểu hiện ở trên trạng thái phát sáng của nó. Nói tóm lại, Pháp khí càng rực rỡ điểm lệ thì phẩm chất càng tốt, lấy được nó cũng càng khó khăn. Pháp khí tốt nhất mà Hàn Đan từng thấy có lẽ chính là "Thương Hải Lệ" của Sở Văn Phi, có ba màu xanh – lam – tím.

Mà bốn Pháp khí đang ở trước mắt cô đều không có cái nào không lưu chuyển ít nhất năm loại màu sắc khác nhau, cô nhìn mà thêm nhò dãi. Quay đầu nhìn lại tiểu hồ lô màu xám tro phờ phạc ỉu xiu bay phía sau mình. Cô ưỡ ỏi nói thầm, quả nhiên vẫn là ếch ngồi đáy giếng hạnh phúc nhất, không có vật tham chiếu nên cũng không cần so sánh, không có so sánh thì cũng sẽ không tự ti.

Việc khẩn cấp nhất trước mắt là phải nghĩ ra đối sách để giữ được tính mạng, Hàn Đan cắn răng, chạy về phía bốn người kia.

Bỗng nhiên thấy hoa mắt, đồng thời bốn người đối diện cũng gần như biến mất trước mắt mình. Cô chưa kịp tỏ vẻ kinh ngạc, thì chỉ thấy Liên Cơ phong thái yêu diệu cực kỳ quyền rũ giơ ống tay áo lên, ngã xuống đất lần nữa.

Trên màn hình xám xịt lần lượt nhảy ra hai hàng chữ.

[Hệ thống] Ngài bị người chơi [Hà Xứ Phong Lưu] công kích!

[Hệ thống] Ngài bị người chơi [Thất] giết chết!

Hàn Đan lật bàn rống giận: ". Mẹ nó."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Mua sát thủ giết người là dựa vào tiền

Ôm ấp yêu thương là dựa vào khuôn mặt.

"Ha ha." Trên vai nam tử mắt đỏ tên là Thất mang theo một con hắc điều cũng có mắt đỏ bệnh hoạn như anh ta, gần như tung người nhảy tới phía trước đỉnh đầu của Liên Cơ, lớn tiếng khoe khoang."Tuyệt Nha, cậu già rồi."

"Tôi thường không đánh lòng ra tay với bạn nhỏ cấp 84." Nam tử đứng ở bên cạnh phe phẩy chiếc quạt giấy cực kỳ bắt mắt trong tay, kết hợp với bộ y phục có vạt áo dài chấm gót màu trắng kiểu cổ, lại càng có thêm mấy phần hơi thở nho nhã tựa như nước chảy mây trôi, mà chiếc mặt nạ trên mặt anh ta lại khiến cho hình tượng của anh ta sinh ra độ lệch to lớn. Đó là một chiếc mặt nạ màu trắng tinh, không có một chút hoa văn trang trí nào, chỉ chạm rỗng để lộ hai con mắt màu đen cong cong, dường như bất cứ lúc nào cũng luôn hàm chứa ý cười, cực kỳ giống hồ điệp nhân* trong truyện tranh, mang theo mấy phần thiện cảm kỳ dị. Trên vai anh ta cũng có một con chim gần giống với chim bồ câu trắng, lông đuôi cực dài buông xuống tới đất, giống như một chiếc áo choàng màu trắng.

*Người có khuôn mặt hồ ly (hic tìm không được hình minh họa, các bạn đọc thân ái ráng tưởng tượng nhé) di3nd4nl3quyd6n

"Lại nói, cho dù Âm Dương Sư cấp cao bao nhiêu đi nữa thì trên phương diện công kích cũng đều giống như đồ bỏ đi." Một câu nói cười nhạo vừa mới nói ra khỏi miệng, toàn thân Thất lập tức rơi vào trong một vùng đầm lầy đột nhiên xuất hiện dưới chân, không thể động đậy. "A a, tôi đùa giỡn, Tiểu Dạ Tử đừng nóng giận mà!"

Người sử dụng chiêu "Đại Địa Lao" với anh ta chính là Âm Dương Sư được đặt tên là "Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ"*, cũng là một người có tạo hình kinh hãi nhất. Ngoại trừ cặp mắt trong suốt màu xanh lục giống như quỷ lộ ra bên ngoài, thì toàn thân trên dưới đều bao bọc ở trong bộ quần áo màu đen, trên vai cũng không có chim, mà là một loại giống như quỷ ảnh, thậm chí ở trong bóng đêm không thể phân rõ được hình dáng. Nghe thấy lời châm biếm, anh ta thốt ra một câu sâu kín: "Tốt hơn so với cậu ta."

*Giết người vào đêm trăng mờ gió cao

Thất: "Cũng thế thôi, ngay cả cấp 84 cũng miếu sát* không xong, ha ha."

*Miếu sát: giết chết trong vài giây.

Tuyết Nha: "Thất, cười khiêm tốn một chút, nếu không sẽ khiến cho người ta cảm thấy vì cậu ta nhanh hơn cậu nên cậu mới hậm mộ ghen ghét cậu ta."

Thất: ". Đây là gia nói thật, kỹ thuật của cậu ta thật lù rất nhiều mà."

Hàn Đan điều chỉnh góc ngắm, nhìn về phía người nọ ở cách đó không xa, từ đầu đến cuối anh vẫn chưa hề mở miệng nói chuyện.

Là một nam tử. Trên đỉnh đầu có mấy chữ "Hà Xử Phong Lưu".

Anh mặc một bộ Chiến Giáp màu đen. Mái tóc màu bạch kim rũ xuống đất, con ngươi màu tím không có tiêu cự, trên vai có một con. Cái đó cũng được coi là chim sao? Nó giống như một ngọn lửa màu xanh âm u đang bốc cháy bay lơ lửng ở đầu vai của anh, chỉ nhìn ra được hình dáng thấp thoáng của đôi cánh.

Hàn Đan thờ dài một hơi.

Hiển nhiên, mới vừa rồi bốn người bọn họ đều phát hiện ra mình đầu tiên, đồng thời cùng thi triển công kích, nhưng người nhanh nhất chính là vị Hà Xử Phong Lưu kia, thế nhưng anh lại không thể đánh chết mình trong vòng một chiêu, cho nên mình mới bị Thất giết chết ngay chiêu thứ hai.

Hồ diện nhân hỏi: "Tiểu yêu tinh, em tới Ma Thành làm gì vậy?"

Cái từ "Tiểu yêu tinh" đó là nói mình à? TLT-diendan.lequydon

Trong đầu Hàn Đan hiện ra hình ảnh Thanh Xà và Pháp Hải mặt đối mặt. tới khi cô đang tính trả lời, thì lại nhìn thấy kênh mặt ngữ hiện ra một dòng chữ.

[Mặt ngữ] Sở Vân Phi: Cô cho rằng trốn được tới Ma Thành thì hết chuyện sao? Có bản lĩnh thì cô cứ trốn ở đó cả đời đừng ra ngoài nữa.

Rốt cuộc đây là cảnh cáo hay là tối hậu thư? Hẳn ta thật sự coi Hàn Đan cô là mèo He-lo Kit-ty hả? Anh đã muốn lấy lại số tiền này như vậy, thì tôi sẽ trả lại cho anh thật tốt.

Cô gái ngồi trước máy vi tính nheo mắt lại, cắn môi. Bàn phím dưới ngón tay phát ra tiếng vang nhỏ, trên màn hình xuất hiện một dòng chữ.

Liên Cơ: "Tôi tới mua sát thủ giết người."

"Oh? Thì ra là khách hàng." Rõ ràng Thất tỏ ra rất hứng thú.

Tuyết Nha: "Dạ, để cho tiểu yêu tinh đứng lên nói chuyện đi." Vừa dứt lời lại bổ sung thêm một câu, "Mặc kệ nói thế nào, để cho mỹ nữ nằm trên mặt đất thì thật thất lễ."

Chẳng lẽ không phân biệt tốt xấu đã ra tay với tôi thì không phải là thất lễ sao? Huống chi mới vừa rồi rõ ràng anh cũng có phần tham dự mà. Hàn Đan đang oán thầm, thì bỗng thấy hoa mắt, bản thân không những không bị rơi kinh nghiệm mà còn được hồi đầy máu sống lại ngay tại chỗ [Giá cú quái bất]. Quả nhiên, hồi sinh gì đó, vẫn là Âm Dương Sư lợi hại nhất.

Tuyết Nha hỏi: "Tiểu yêu tinh muốn thuê ai?"

Hàn Đan lập tức ngơ ngác trước câu hỏi của anh ta, thông thường khi thuê người không phải là nên hỏi mục tiêu là ai rồi mới xác định giá tiền sao?

Cô suy nghĩ một chút rồi đáp: "Tôi muốn giết là một Lục Trọng Kiếm Tiên cấp 112."

"Xem ra đây là lần đầu em thuê sát thủ Ma tộc rồi." Tuyết Nha gửi lên một icon mỉm cười, "Miễn phí giới thiệu một chút cho em nhé! Bọn anh thu lệ phí giết người là dựa vào giá trị con người của sát thủ để tính toán tiêu chuẩn. Ví dụ như, nếu anh ra tay thì giá tiền mỗi lần là 500 vạn, cái tên mất đồ như bị bệnh ở bên kia thì khá là rẻ, mỗi lần là 300 vạn. Về phần tỷ lệ thành công, nếu như con mồi không bị luân bạch trong số ngày quy định, thì bọn anh sẽ trả lại tiền đặt cọc. Cho nên, bình thường cấp bậc của con mồi không phải là vấn đề lo lắng hàng đầu của bọn anh." s2_lqd_s2

Không hỏi đối tượng. Loại tin gần như cuồng ngạo này khiến Hàn Đan phải tặc lưỡi.

". Nhưng mà, nếu lỡ như sau khi thỏa thuận giá tiền xong lại phát hiện con mồi là bạn của anh ... thì phải làm sao?"

"Nếu như xuất hiện chuyện như vậy, vì bảo đảm uy tín và bảo đảm an toàn của bạn bè, bọn anh sẽ thủ tiêu cố chủ* để diệt khẩu." [Thấy câu này ta chấn động cười vỡ bụng luôn !]

*Cố chủ: Người tới thuê sát thủ.

Liên Cơ: "."

Thì ra là như vậy.

"Tôi không hề muốn luân bạch hấn ta, cho nên có thể giảm giá một chút không?" Hàn Đan cò kè mặc cả. Nếu không thì đánh cho hấn ta rớt xuống cấp số lẻ cũng không sao cả, chỉ cần cấp bậc của hấn ta thấp hơn mình là an toàn rồi.

Tuyết Nha: "Nhất thời mềm lòng rất dễ đường hổ vi hoạn*, hơn nữa, xin thứ lỗi, buôn bán nhỏ không trả giá nhé."

*Đường hổ vi hoạn: Kiểu như nuôi hổ để để lại tại họa vậy. □

Liên cơ: "."

Gian thương nắm quyền, Hàn Đan không biết làm sao, chỉ đành phải vắt hết óc tìm đường khác thoát thân.

Đúng lúc này, Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ ở bên cạnh đột nhiên mở miệng nói: "Có người tới gần cửa thành."

"Nhìn trên bản đồ, số người cũng không tính là nhiều." Thát nói, "Nếu như tôi nhớ không lầm, hình như hôm nay là ngày mười lăm?"

"Ngày ngưng chiến." Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ nói.

"Đừng vội ra tay, cũng có thể là người ta tới thăm vị này nè." Bất cứ lúc nào giọng điệu của Tuyết Nha cũng mang theo một loại hương vị lười biếng.

Hàn Đan mở bản đồ ra, quả nhiên chấm nhỏ chỉ vị trí hiện tại của Sở Vân Phi đã xuất hiện bên cửa thành Vĩnh Dạ.

Không ngờ hắn đã đuổi kịp tới đây, hơn nữa còn dẫn theo trợ thủ. Có cần thiết phải vì 100 vạn nguyên bảo mà đuổi cùng giết tận mình như vậy không? Cô cũng không rõ là hắn làm vậy vì nguyên nhân gì, chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ buồn bực.

Bây giờ chuyện đã thành như vậy nếu không giải quyết rõ ràng, thì sợ rằng sau này sẽ không được sống yên ổn.

Trong bốn nam nhân ở trước mặt, Tuyết Nha có vẻ là người tính toán tỉ mỉ, khó có thể đối phó; Hà Xử Phong Lư lại có lực công kích thấp như vậy, tất nhiên chỉ là một khúc củi mục; Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ. hay là thôi đi, bộ trang phục kia thật khiến người xem phải dựng đứng lông tơ; còn dư lại chỉ có.

Hàn Đan cắn răng một cái, điều khiển con chuột lục tìm động tác ôm ấp trong túi đồ sau đó di chuyển chuột về phía nhân vật Thát, ấn chọn.

Không ngờ, chuyện không như mong muốn, con chuột còn chưa chạm tới nhân vật Thát thì đã bị di động một chút, vì vậy Liên Cơ uốn éo thân hình như thủy xà lướt ngang qua bên cạnh hắn, nhào về phía Hà Xử Phong Lư đang cùng đứng trên một đường thẳng tắp với hắn, đầu tựa vào lồng ngực người nam nhân kia.

Chắc là cả bốn người đều đồng thời bị giật mình, cho nên một lúc lâu sau vẫn không hề có động tĩnh gì.

Rất lâu sau, Tuyết Nha phát ra một tiếng cười không rõ ý nghĩa.

Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ ném ra một vẻ mặt im lặng tuyệt đối.

Còn Thát thì lại là vẻ mặt kinh ngạc tròn tròn mắt.

Duy chỉ có nhân vật chính bị người ta bỏ nhào vào – Hà Xử Phong Lư vẫn không hề có bất kỳ biểu hiện nào.

Liên Cơ quyền rũ động lòng người trên màn hình đang đắm đuối đưa tình, nằm ở trong ngực Hà Xử Phong Lư. Mà ở cách đó không xa, cái người đang dẫn theo cả đám Tiên Tộc vào thành vây quét chính là chồng trước của cô —— Sở Vân Phi.

Chắc là vì không thể nào phân tích được tình huống quỷ dị trước mắt, cho nên bọn họ cũng không dám tùy tiện ra tay, chỉ đành dừng lại đứng ở một chỗ cách đó không xa.

Trước có hổ sau có sói.

Việc đã đến nước này, Hàn Đan đành phải lấy hết dũng khí xông thẳng về hướng núi có hổ, nhắm mắt tiếp tục dùng mỹ nhân kế.

Liên Cơ: "Thật ra thì em tới đây chỉ là vì muốn nói cho anh biết, Phong Lư, em đã thích anh từ rất lâu rồi."

Nói như thế xong, đối phương hoàn toàn không có một chút động tĩnh, cô lập tức cực kỳ ngượng ngùng.

Chẳng lẽ mỹ nhân ở ngay trước mặt mà cũng không thể kích nổi một chút khí khái nam nhi của người này sao? Cho dù nói như thế nào đi nữa, lúc đối mặt với người con gái thăm mìn mình thì anh cũng nên dùng mảnh bảo vệ một chút chứ. Cô vừa xấu hổ vì mình biểu diễn kỹ xảo* ngay tại hiện trường, vừa thán mắng người này thật không hiểu phong tình, khó khăn lắm cô mới đỏ mặt ôm ấp yêu thương một lần, thế mà lại đụng phải núi băng.

* Biểu diễn kỹ xảo: Thường chỉ năng lực vận dụng kỹ thuật và thủ pháp của diễn viên để sáng tạo ra hình tượng, hình ảnh.

"Sao vậy, dùng hết 100 vạn nguyên bảo tiền ly hôn lừa gạt được từ chỗ tôi bây giờ lại bắt đầu quyền rũ người khác hả?" Sở Vân Phi cười lạnh nói chen vào, hơn nữa còn cố tình nói bóng nói gió nhắc nhở Hà Xử Phong Lư đừng để bị lừa.

Cô đang muốn biện bạch, thì lại thấy Hà Xử Phong Lư từ đầu đến cuối vẫn luôn trầm mặc bỗng mở miệng.

"Thích tới mức nào?"

Nhìn thấy những lời này, Hàn Đan sững sờ ngay tại chỗ.

"Không phải nói là thích anh sao, thích tới mức nào?" Anh lặp lại lần nữa.

Cô cực kỳ 囧, nhắm mắt đáp: "Vô cùng. thích, em muốn ở cùng một chỗ với anh."

"Còn gì nữa không?" Đối phương nhất quyết không tha.

"Muốn cùng anh đi khắp non sông, ngắm hết cảnh mặt trời lặn." Cô vắt hết óc nhớ lại những vở kịch Quỳnh Dao đã từng xem qua.

"Tiếp tục."

"Muốn nắm tay anh kết duyên, không xa không rời." Cô bị chính những lời buồn nôn của mình làm cho hận không thể giờ con chuột lên tự vẫn luôn cho rồi.

"Thì ra là như vậy." Nam tử nào đó lui về phía sau một bước, bởi vì cự ly vượt ra ngoài phạm vi quy định nên động tác ôm ấp yêu thương của Liên Cơ nào đó bị mất hiệu lực.

Hai người đứng đối diện với nhau.

Trong lòng cô trầm xuống. Gặp chuyện thì tới ôm chân Phật còn phải xem tâm tính Phật có tốt hay không, xem ra vị Phật này chỉ muốn chơi đùa với mình một lát, sau đó định trực tiếp ném mình vào trong địa ngục luôn đây.

Dưới tình huống này, tất cả mọi người đều thấy rõ hiện trạng.

Sở Vân Phi tiến lên một bước, cười nói: "Tiện nhân, xem ra thủ đoạn này của cô không có tác dụng rồi."

Vừa mới dứt lời, tất cả mọi người đều bị hiệu ứng ánh sáng của kỹ năng oanh tạc đến nỗi sợ hết hồn.

Ám Dạ dày đặc dưới màn trời, ngọn lửa màu u lam từ trên trời giáng xuống, những lưỡi lửa đỏ giống hệt như cánh tay vươn ra từ trong địa ngục, thiêu hủy tất cả. Vạn tia lửa lạnh lẽo xinh đẹp như mũi tên từ trên trời giáng xuống, Tiên Tộc bị bao vây trong minh hỏa liên tục có người ngã xuống đất.

Người giờ cao cây trượng ngâm xương kỹ năng, chính là Hà Xử Phong Lưu.

Sương mù màu đen vẫn còn vẩn vít xung quanh thân thể của anh, mà sau lưng, chính là đôi cánh màu u lam.

Trị số công kích kinh người này khiến Hàn Đan phải trợn mắt há mồm.

Rõ ràng mới vừa rồi ngay cả Liên Cơ anh cũng không thể đánh chết. Ai tới nói cho cô biết những trị số bạo kích kinh người đang xuất hiện dày đặc kia có phải là ảo giác của cô không vậy.

Tiên Tộc vừa kịp phản ứng thì vội lao vào cuộc chiến, nhưng lại bị tên Thất quỷ quái chui vào trong đoàn người nhanh chóng đánh chết. Hợp Thể sau lưng Thất giống như một con chim lớn màu đen, đập xuống, cây kiếm khổng lồ bản to trăm kích tạo thành sóng khí, tan văng vỡ đá.

Khói súng dần dần tan ra, khắp nơi đều là thi thể.

Trong phút chốc, thắng bại đã phân.

Chiến đoàn hơn mười người bị diệt toàn quân, mà kẻ ra tay, chỉ có hai người.

Editor: Tinh Linh Tuyệt

Toàn bộ Tiên Tộc ở hiện trường đều hoảng hốt hóa thành ánh sáng bạc quay trở về điểm hồi sinh, trong đó bao gồm cả Sở Vân Phi, không có người nào đáp lại chữ "Cút" của Hà Xử Phong Lưu.

Mạng đã được bảo vệ.

"Cám ơn." Hàn Đan bị niềm hy vọng đột nhiên phủ xuống này làm cho có chút bất tỉnh, vội vàng nói cảm ơn, vừa ngẩng đầu lại thấy nam tử kia đã đứng ở trước mặt Liên Cơ, đôi mắt màu tím long lanh xinh đẹp, mái tóc màu bạch kim tung bay, tà khí bức người.

Ngay khoảnh khắc mặt đối mặt, anh nhàn nhạt mở miệng.

"Em phải nhớ kỹ một chuyện, là em mê hoặc anh trước đấy nhé."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Khổng Tử nói

Tương Kính Như Tân, tất có JQ.

Lúc người ta rảnh rỗi thì thường không tự chủ nghĩ tới vài chuyện không vui, ví dụ như, người sắp làm chú rể - Đỗ Tùng. Có lẽ là vì đôi mắt nhìn theo anh ta quá lâu, nên lúc gần người thường có thể nhớ tới khuôn mặt của anh ta một cách rất rõ ràng, điều này khiến cho cô nàng họ Hàn đang muốn dùng ngày nghỉ để tự chữa lành vết thương cực kỳ uể oải.

Thật ra thì cô cũng được coi như là một người thông minh, chỉ là thiếu dũng khí mà thôi, không ngờ tới chuyện tình cảm này nọ cũng bị xem nhẹ không thể đứng nhìn từ xa, để con rể rùa vàng sống sờ sờ trước mắt chạy mất. Vì vậy cô lập tức dấn thân vào Internet, ngày đêm điên đảo, dốc toàn bộ tâm tư vào trong thế giới game online. Ngày thứ hai sau sự kiện Ô Long, người nào đó chạy vào diễn đàn game để lục tìm topic viết về "Hà Xử Phong Lư", vừa nhìn đã lập tức hoa mắt chóng mặt.

Nếu như đổi chữ "Hà" thành chữ "Tứ" (Tứ Xử Phong Lư: Phong lư khắp nơi), thì mới được tính là danh xứng với thực. Anh rất am hiểu trêu hoa ghẹo nguyệt, phụ nữ bên cạnh liên tục đổi qua đổi lại như đèn kéo quân, từ mỹ nữ nổi danh trên bảng xếp hạng « Lục giới » tới nữ đệ nhất sát thủ về thực lực PK, từ mỹ nhân xinh đẹp trên diễn đàn tới vị bang chủ phụ nhân nào đó, hiệu ứng chấn động của lần sau còn mạnh hơn lần trước. Nếu như dùng mấy từ để khái quát, thì người này tuyệt đối là một gã đàn ông cận bã "Lạm Tinh", "Bác ái" (có tình yêu thương nhân loại, ý nói ai anh cũng yêu ấy), "Có mới nói cũ".

Vì vậy, khi Hàn Đan login vừa nhìn thấy hai chữ "Tới đây" do người đàn ông cận bã nào đó gửi tới, thì phản ứng đầu tiên của cô là kháng cự.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Em đang làm nhiệm vụ.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lư: Em muốn cùng làm nhiệm vụ với chồng trước sao?

Hàn Đan bị câu uy hiếp rõ ràng này đập vào mắt làm cho mắt nỏ đom đóm, nên đành cắn răng nghiêng lợi đi tìm anh. Phí truyền tống đến Ma Thành cao một cách quá đáng, khiến cho vị Liên Cơ sống nghèo nàn thành thói rất là đau lòng.

Lúc men theo chấm nhỏ đánh dấu vị trí trên bản đồ tìm được tới chỗ Hà Xử Phong Lư, bên cạnh anh đang có một đám phụ nữ vây quanh, riu ra riu rít, rất náo nhiệt.

[Lân cận] Phi Yên: Cút ngay, à tiện nhân Lâm Lang này.

[Lân cận] Nạp Lan Lâm lang: Xi! Phi Yên, nhà cô rất tiết kiệm nước à? Cô tự nhìn lại hình dáng không biết xấu hổ của mình đi, ngay cả nước rửa mặt mà cũng tiết kiệm. Cô cho rằng Phong Lư thật sự coi trọng cô sao?

[Lân cận] Ngọc Linh Lung: Đừng chê cười người ta, mặt mình cũng đen xì giống hệt Dực Đức* mà cũng dám tung ảnh lên diễn đàn.

*Trương Phi tự là Ích Đức, hay thường gọi là Dực Đức. Một trong những vị tướng trong tác phẩm Tam Quốc Diễn Nghĩa.

[Lân cận] Tinh Như Lư Thủy Mộng Tương Tư: Oh, lâu trên đã có đủ mặt ba ả sb* rồi à.

*Sb: Chỉ những người ngờ nghệch.

[Lân cận] Từ Tô: Ủ, cộng thêm cô nữa là vừa đủ một bàn mặt chược.

.

Cuộc tranh cãi của những cô gái quả là ý vị tuyệt vời, xét đến cùng thì đều là vì vị Hà Xử Phong Lư nào đó. Trước kia, lúc nhìn thấy dáng điệu ngồi ở trung tâm mà lòng vẫn không loạn của anh, vốn dĩ cô còn cho rằng anh là một người khiêm tốn, lần này xem ra anh cũng chỉ là một gã hoa hoa công tử mà thôi. Hàn Đan vừa than thở mình không biết nhìn người vừa cực kỳ vui vẻ quan sát màn đấu khẩu, cho đến khi phát hiện một câu nói màu vàng chói cực kỳ bắt mắt chậm chạp lướt ngang qua màn hình.

[Thế giới] Hà Xử Phong Lư: Liên Cơ, tới đây.

Mọi đối thoại trong kênh lân cận đột nhiên yên tĩnh lại.

Cô nàng họ Hàn nào đó đột nhiên có một loại dự cảm chẳng lành.

Trước mắt bao người, cô di chuyển một cách chậm chạp về phía trước, có thể sánh ngang với tốc độ nhanh như rùa. Khó khăn lắm mới di chuyển tới trước mặt anh, hệ thống lập tức nhảy ra một dòng nhắc nhở.

[Hệ thống] Hà Xứ Phong Luru muốn ôm bạn, đồng ý hay là không?

Đùa à? Tôi mà đồng ý thì đợi lát nữa chắc chắn sẽ bị đám nhóc con ngưỡng mộ anh nuốt sạch rồi biến thành một Liên Cơ trên thân tằm ướp đầy mù-tạc mất.

Cô hít sâu, di chuyển con chuột từ "Đồng ý" chuyển qua "Không", luru loát ần xuống.

Mấy giây sau, trên màn hình lại hiện ra lời mời kia lần thứ hai, kèm theo một dòng mật ngữ.

[Mật ngữ] Hà Xứ Phong Luru: Lời tỏ tình hôm qua của em... anh đã print screen rồi.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Vậy cho nên?

[Mật ngữ] Hà Xứ Phong Luru: Cho nên sự lựa chọn của em cũng đồng thời giúp anh quyết định xem có nên tốn chút thời gian đi dạo diễn đàn một vòng hay không.

Dựa theo mức độ được hoan nghênh của anh, nếu như câu nói "Phong Luru, em đã thích anh từ rất lâu rồi" xuất ở trên diễn đàn, người đuổi theo chém giết cô tuyệt đối không chỉ một người. Cô đã nhận rõ tình thế nên chỉ đành kêu rên một tiếng, bất đắc dĩ chọn "Đồng ý".

Ngon lửa màu xanh lam tung bay, bám vào trên người Hà Xứ Phong Luru tạo thành một đôi cánh diêm dúa lằng lơ. Khi anh bay khỏi mặt đất thì Hàn Đan không khỏi trừng lớn mắt.

Phi Hành là một loại năng lực, độ cao của kỹ năng này được quyết định bởi cấp bậc cao thấp. Đại đa số Phi Hành đều cần phải đạt tới cấp bậc nhất định sau đó dựa vào các loại công cụ để hoàn thành. Ví dụ Tiên Tộc chân đạp Phi Kiếm, Thú Tộc cưỡi Phi Cầm. Lúc hai người cùng Phi Hành, phái nữ được phái nam ôm vào trong ngực. Mà hai người thuộc Ma Tộc khi cùng Phi Hành lại càng rung động hơn nhiều, đôi cánh của bọn họ vừa bằng phẳng vừa rộng rãi, phái nữ được phái nam ôm ngang eo, hai người kề sát nhau cùng duy trì tư thế mặt đối mặt cho tới khi hạ xuống mặt đất. Giống như bản thân đang vỗ cánh bay lượn, nhìn trọn cảnh sắc trên mặt đất không bỏ sót nơi nào. Không trách được người người đều nói, muốn gả phải gả cho nam nhân thuộc Ma Tộc, chủng tộc này quả thật là rất phong cách.

"Nếu như bây giờ giải trừ trạng thái ôm nhau, thì có ngã chết không?" Liên Cơ hỏi.

Thiết lập của《Lực giới》khá chân thật, cô nhớ lần trước lúc cô nhảy xuống từ trên một vách núi nhỏ nào đấy, vừa rơi xuống đã lập tức nằm trên mặt đất, treo. Hệ thống thông báo nguyên nhân chết là "Rơi xuống từ trên cao". Với độ cao trước mắt này, hẳn là sẽ treo mới đúng.

Hà Xứ Phong Luru không hề đáp lại, chỉ tiếp tục bay thẳng lên bầu trời.

Đó là độ cao mà kỹ năng Phi Hành của Sở Vân Phi không cách nào đạt tới được.

Lúc anh dừng lại, Hàn Đan cảm thấy mình như rơi vào một giấc mộng huyền ảo. Chung quanh là cực quang như một thế giới rực rỡ lộng lẫy trên đỉnh đầu, điều chỉnh góc ngắm nhìn xuống phía dưới, phòng ốc, xe ngựa, nhân vật đều trở nên cực kỳ nhỏ bé, dường như từ đằng xa đang truyền đến tiếng đàn dây và âm thanh vỗ cánh. Mây trôi lững lờ, khí trời bông bênh, thỉnh thoảng lại có phi điều và người chơi khác xẹt qua bầu trời, khoảng cách đều khá xa.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, tựa như còn quan sát được hết thấy sự huyền ảo của trần thế.

Hà Xứ Phong Luru: "Án giữ phím Enter đừng buông ra."

Lời này vừa thốt ra khỏi miệng, Hàn Đan thấy trên màn hình nhảy ra một dòng chữ đỏ.

[Hệ thống] Cảnh báo! Bạn đã giải trừ trạng thái ôm nhau, đang rơi xuống từ trên cao!

. Cô im lặng ngừng thở.

Quá trình rơi xuống không nhanh cũng không chậm, trực tiếp lao thẳng xuống phía dưới như trước kia, tay áo mềm mại như nước bị gió thổi tung, váy áo tung bay, dáng vẻ vẫn cực kỳ đẹp mắt.

Nhưng mà, tại sao cái tên cầm thú này lại có thể ném người đang sống yên lành như cô từ trời cao xuống dưới! Cô là một Hoa Yêu cấp 84, cô còn chưa được học kỹ năng Phi Hành, chắc chắn là cô sẽ chết không thể nghi ngờ gì rồi. Bị người giết chết bị quái giết chết còn chưa tính, lần này là đang sống yên ổn bỗng ngã chết! Hà Xứ Phong Luru, lão nương nguyên rửa anh ăn com bị nghẹn! Đi toilet bị táo bón! Đi ngủ gặp ác mộng! Mỗi ngày bị BOSS oxxx một trăm lần, một trăm lần! ! !

Vũ trụ nhỏ trong nội tâm Hàn Đan bộc phát.

Trong khoảnh khắc chớp mắt trước khi cô rơi xuống đất bỏ mình, cô nhìn thấy ngọn lửa màu xanh lam kia đáp xuống, trên màn hình thoáng hiện ra một khung đối thoại, rồi biến mất ngay lập tức. Một giây kế tiếp, cô đã được anh ôm chặt ở trước người, bay thẳng lên bầu trời.

Sau khi hồi hồn, cô gái họ Hàn nào đó nhìn lướt qua tin tức ghi lại ở bên trái. Trong hai giây gần nhất có thêm hai cái thông bao mới."[Hệ thống] Hà Xứ

Phong Luru muốn ôm bạn" và "[Hệ thống] Bạn đã đồng ý lời mời ôm ấp yêu thương của Hà Xử Phong Luru".

Hóa ra, bảo tôi ấn giữ phím Enter là vì cái này sao?

Người này thật là.

"Chơi vui không?" Hà Xử Phong Luru hỏi.

"Ngộ nhờ anh không kịp đỡ được tôi thì phải làm sao?" Bình tĩnh, phải bình tĩnh.

"Dù thử thêm vài lần thì vẫn có thể đỡ được ."

"Anh."

"Sao vậy?"

"Không có gì."

Không gian bản đồ được thay đổi, một lát sau chung quanh hiện ra một vùng đất băng tuyết ngập trời, một hang động cực lớn bị băng tuyết bao phủ tầng tầng lớp lớp, mặt băng nhẵn bóng tạo thành một cánh cửa thiên nhiên. Ba chữ triện viết trên cửa động cũng không khó phân biệt.

Huyền Tuyết Động

Khúc xạ rong động băng tạo ra ánh sáng màu trắng óng ánh, giống như ban ngày.

Tuyết Nha và Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ đã tới từ lâu, sau khi gia nhập tổ đội, vừa vận tạo thành một tổ đủ năm người. Cô nhìn ngắm khắp bốn phía, phát hiện trong động yên tĩnh khác thường, ngoại trừ năm người bọn họ thì bên ngoài không hề thấy bóng dáng của những người khác.

[Tổ đội] Tuyết Nha: Tiểu yêu tinh! Chào buổi sáng!

[Tổ đội] Liên Cơ: Chào buổi sáng.

Hàn Đan nhìn ánh nắng gay gắt như lửa ngoài cửa sổ, run rẩy đáp lại một câu.

[Tổ đội] Thất: Còn không mau thoát quái, Dạ, thời gian tiêu chuẩn của cậu là bao nhiêu?

[Tổ đội] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: Trong vòng năm phút.

[Tổ đội] Liên Cơ: Bây giờ định đi thoát boss à?

[Tổ đội] Hà Xử Phong Luru: Ừ, em cứ đứng ở bên cạnh Dạ đi.

Cho dù anh không dẫn dò thì nhất định tôi cũng sẽ làm như vậy. Hàn Đan trầm nghĩ, ở trong ấn tượng của cô, hẳn là lúc thoát boss nhanh thì đều sẽ có người chơi khác đồng loạt xông lên cướp đoạt, tại sao ở đây lại yên tĩnh như vậy?

[Tổ đội] Liên Cơ: Không có ai tới giành boss à?

Cô không nhận được bật hỏi.

[Tổ đội] Thất: Trước khi vào động đã xử lý hết rồi.

[Tổ đội] Liên Cơ:

Cầu xin anh đừng dùng giọng điệu tùy ý như vậy để nói một vấn đề khiến người ta kinh hãi có được không?

[Tổ đội] Tuyết Nha: Có khách.

Bốn người lập tức tiến vào trạng thái công kích. Tốc độ di chuyển của Thất rất nhanh, vừa chớp mắt một cái đã chạy tới cửa động nhưng vẫn chưa ra tay.

Hàn Đan cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng lại thấy Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ thốt ra một câu "Mẹ nó", ngay sau đó không còn ai đáp lời.

Người tới là một nam một nữ.

Cô gái mặc một bộ trang phục váy ngắn, mắt màu xanh lam, mái tóc màu vàng dài chấm đất. Một con mảnh hổ khổng lồ có con mắt màu trắng ngay giữa trán đi theo sát ngay phía sau cô ta, chiều cao gần bằng hai người họ, dưới móng vuốt xuất hiện một ngọn lửa màu trắng. Hàn Đan từng thấy bản vẽ Triệu Hối Thú ở trên website chính thức, con thú này chắc là Linh thú có cấp bậc cao hơn Linh thú bình thường rất nhiều. Nhìn dáng dấp, cô gái tên "Mẫu Đơn Vọng Nguyệt" này là một Tiên Tộc Triệu Hoán Sư có cấp bậc rất cao. Dung mạo và phong thái động lòng người cộng thêm trang bị của cô ta. Cô

nuong họ Hàn không nhin được đưa tay lau nước miếng.

Chàng trai bên cạnh cô ta mặc một bộ trường bào màu đen viền vàng. Tóc đen, mắt đen, trong con ngươi lộ ra sát ý âm u lạnh như băng. Thình thoảng cây đàn cổ màu đen tuyền trên lưng hắn ta lại phát ra tiếng đàn chấn động, thậm chí còn khiến không khí chung quanh cũng bị lay động một loại hơi thở tĩnh lặng mà âm u.

Hắn ta thuộc loại nghề nghiệp chuyên dùng âm luật mạnh để khống chế cuộc chiến —— Cẩm Sur.

Mộng Yểm, tại sao cái tên này lại nhìn quen mắt như vậy chứ. Hàn Đan moi hết ruột gan ra suy nghĩ.

[Tổ đội] Tuyết Nha: Oh, gặp nhau ở đây thật là thú vị.

[Tổ đội] Thất: Phải làm sao bây giờ? Như lòng hay là giành, Dạ?

[Tổ đội] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: Đừng hỏi ta.

Trầm mặc một lúc.

[Tổ đội] Hà Xử Phong Lưu: Tạm thời tôi không có hứng thú đánh nhau với nữ nhân, chúng ta đổi chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tính ra thì diễn viên và kẻ lừa đảo đều cùng một bản chất, bọn họ đều biết những điều mà mình nói không phải là chân tướng. Mà khác nhau là, kẻ lừa đảo không tin những lời mình nói ra, còn diễn viên thì lại ép buộc mình phải tin tưởng theo lời mình nói ra.

Vì bạn học Liên Cơ là một loại binh hoa củi mục - trông khá mà không dùng được, nên không có quyền phát ngôn. Nếu các vị đại thần muốn đi, thì cô cũng phải thành thành thật thật đi theo, không dám có ý định nghiên cứu đối với loại không khí tĩnh mịch trong trận địa cao cấp biến hóa kỳ lạ này.

Vừa đi tới cửa động thì lại thấy một mỹ nữ Tiên Tộc tóc vàng mắt lam chủ động tiến lên tiếp đón .

"Đã lâu không gặp, dạo gần đây luôn thấy anh treo máy, rất bận à?" Mẫu Đan Vọng Nguyệt thấy đối phương cả nửa ngày vẫn không trả lời, thì cô ta có chút xấu hổ tiếp tục nói, "BOSS nhường cho các anh đó, bọn em chỉ tùy tiện đi dạo thôi."

[Lân cận] Hà Xử Phong Lưu: Tôi không cảm thấy mình luân lạc tới nông nổi cần người khác "Nhường" BOSS.

[Lân cận] Mẫu Đan Vọng Nguyệt: Em không có ý gì khác, em chỉ là

[Lân cận] Hà Xử Phong Lưu: Mong rằng lần sau lúc gặp lại, cô dùng từ có thể giống như vật áo trước mặt cô □ trình độ vừa vận cân xứng nhau. [— L— lời nói thật ác độc, ta thích.]

Vừa dứt lời lập tức đi ngang qua Mộng Yểm ở bên cạnh, đi thẳng ra khỏi động.

Trên trán Hàn Đan đầy vạch đen.

Quả thật là bộ thời trang trên người Mẫu Đan Vọng Nguyệt được thiết kế có phần khá bại lộ, nhất là bộ phận trước ngực, lộ ra một vùng lớn, cực kỳ khiến cho người ta mộng tưởng. Điều khiến cô không hiểu là, người con trai độc mồm độc miệng này luôn có thái độ đối xử với phái nữ rất lạnh lùng nhẫn tâm, sao lại có thể khiến cho nhiều cô gái tranh giành tình nhân vì anh như vậy chứ?

Đối với Liên Cơ mà nói thì bản đồ cao cấp quả là tràn đầy nguy hiểm.

Sau khi tìm được một khu vực tương đối an toàn để cho Liên Cơ dùng chân, bọn họ lập tức bắt đầu đánh quái thăng cấp.

Bốn người này đều là Bát Trọng Ma tộc*, cấp bậc còn cách max level (cấp 150) không kém bao nhiêu. Cấp bậc cao, thăng cấp đương nhiên cũng chậm, cô nàng Liên Cơ chỉ cần đứng nhìn không cần ra sức, còn thường xuyên cần Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ phân tâm chăm sóc, mang cô theo sát phía sau, cho nên tốc độ thăng cấp lại càng chậm. Chuyện tốt thoát kinh nghiệm như thế này Hàn Đan chưa từng gặp được, cho nên cô vừa kích động nhìn thanh kinh nghiệm từ từ được lấp đầy tới điểm cuối cùng, vừa ngâm nga "Hôm nay quả là ngày tốt."

*bát trọng ma tộc: Tám người trọng yếu trong Ma tộc.

Ánh mặt trời buổi chiều cực kỳ rực rỡ, A khiết đi làm, Hàn Đan một tay nâng má, một tay vô cùng buồn chán di chuyển con chuột, biến đổi góc nhìn trên

màn hình trò chơi.

Lúc này, bỗng nhiên có người nói chuyện trên Kênh thế giới.

[Thế giới] Đường Nhân Nhai Tam Hào: Phụ trương! Tin tức đã được chứng thật, Hà Xử Phong Luru lại mới đổi phụ nữ.

Một viên đá làm gọn lên ngàn tầng sóng.

Trên Kênh thế giới vốn đang chỉ có tiếng la hét, mua bán giao dịch này nọ bỗng nhiên bùng nổ chỉ trong một thời gian ngắn.

[Thế giới] Máy Bay Giấy: Thật hay giả? Niềm vui mới là ai thế?

[Thế giới] Đường Nhân Nhai Tam Hào: Lang Yên Chi Địa góc tây nam, ai hứng thú thì tự mình đi xem

[Thế giới] Ngã Ái Bất Ái Nhĩ Ái Bất Ái Ngã*: Wow wow, lại sắp có chuyện máu me xảy ra sao?

*Ta yêu hay không yêu người yêu ta hay không yêu ta

[Thế giới] Biệt Đả Kiếm*: Đây có thể coi là tình yêu mấy sùng? (có lẽ là ý nói bị cấm sùng, Yu cũng không hiểu nữa @_@) A, không đúng, phải là Hà Xử Phong Luru một chân đạp mấy thuyền vậy?

*Đừng đánh vào mặt.

[Thế giới] Ma ma, Ngã Lãnh*: Cái tên Phong Luru cảm thú này, tất cả phụ nữ đều bị người quyến rũ hết rồi. Ông đây muốn chém chết người!

*Mẹ, con lạnh

[Thế giới] Tà Biên Địch Tà*: Anh Lãnh, mặc dù châm chọc người khác là chuyện tương đối vô nhân đạo, nhưng mà nếu anh đi thì chỉ có con đường chết.

*Bên trái của bên trái.

[Thế giới] Hữu Biên Địch Hữu*: Tôi chỉ cảm thấy áp lực chọn bạn trăm năm tăng lên gấp bội.

*Bên phải của bên phải

[Thế giới] Ma ma, Ngã Lãnh: Ba người chúng ta cùng hợp lại tiêu diệt hắn ta đi, cũng xem như là trừ hại thay cho người chơi phái nam ở khu chúng ta.

[Thế giới] Tà Biên Địch Tà: Ách, sinh mạng thật đáng quý, anh Lãnh cố gắng lên, tôi sẽ làm trụ cột tinh thần vững chắc cho anh.

[Thế giới] Ưu Thương Bất Hủ: Cầu xin bát quái! Cầu xin chân tướng!

.

Bên ngoài vẫn không ngừng suy đoán, còn người trong cuộc thì từ đầu đến cuối vẫn không hề có bất kỳ biểu hiện gì.

Hân Đan nhìn vào tổ đội ba người cần cù đánh quái và Hà Xử Phong Luru đang đứng bên cạnh Liên Cơ xoát kinh nghiệm, chỉ biết im lặng

[Tổ đội] Thất: Bây giờ tính làm gì, giải quyết một lần luôn à?

[Tổ đội] Tuyết Nha: Một lần thì thật không có khả năng, nghiệt trái lâu như vậy mà.

[Tổ đội] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: A a. Cậu đang định đuổi cả cô nhóc mà tôi vát vả lăm mới của tới cửa sao?

[Tổ đội] Hà Xử Phong Luru: Nếu lần sau còn dùng acc của tôi làm chuyện như vậy, thì tôi sẽ một đao giải quyết cậu ngay tại chỗ. [dd-l3-q.u.y-d0n]

[Tổ đội] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ:

[Tổ đội] Tuyết Nha: Đoán thử xem ai sẽ tới trước, tôi cá 100 vạn nguyên bảo, đen.

[Tổ đội] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: Trắng

[Tổ đội] Thất: Dạ chiếm ưu thế, nữ nhân của cậu ta thì chỉ có cậu ta là rõ nhất, tôi nhất trí theo cậu ta.

[Tổ đội] Tuyết Nha: Tiểu yêu tinh, dù sao cũng rảnh rồi không có gì làm, có muốn tham dự một chân không?

[Tổ đội] Liên Cơ: Đoán màu sắc à?

Đúng lúc Tuyết Nha đang định giải thích, thì Hàn Đan đã bị hào quang rực rỡ đột nhiên lóe lên trước mắt dọa sợ hết hồn, gần như đồng thời bên cạnh Hà Xử Phong Lư cũng xuất hiện thêm hai người.

Ngọc bội leng keng, phong thái yểu điệu. Đó là hai cô gái trẻ.

Một người mặc y phục màu trắng phiêu dật, Xạ Thủ Thần Tộc —— Hồ Diệp Lan, một người mặc y phục màu đen vừa nghiêm túc vừa đầy sát khí, Thích Khách Thủ Tộc —— Kỵ Sĩ Hắc Mân Côi*. _l3.q.u.y.d.0.n_

*Kỵ sĩ hoa hồng đen

Hàn Đan chợt hiểu, hóa ra đối tượng đánh cược vừa rồi của bọn họ là hai cô gái này.

[Tổ đội] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dã: Mả nó, không ngờ lại là Hắc Mân Côi tới sớm, xem ra có lẽ là cô ấy có tình cảm rất sâu đậm với tôi.

[Tổ đội] bảy: Cậu đắc ý cái quỷ gì, thua tiền rồi.

[Tổ đội] Tuyết Nha: Thắng không cần dùng võ, đa tạ đã chiếu cố.

[Tổ đội] Thất: Đến chết vẫn tham tiền.

Ba người bên kia đang tính sổ, Liên Cơ bên này lại vui thân trong cảnh vây công.

Kỵ Sĩ Hắc Mân Côi: "Phong Lư, anh thật sự coi trọng cô gái này sao?"

Hồ Diệp Lan: "Phong Lư ca ca, chào anh! Lâu rồi cũng không thấy anh dẫn em đi cà phê bản."

Kỵ sĩ Hắc Mân Côi: "Chúng tôi còn đang nói chuyện chính sự, cô ở bên cạnh giả bộ uốn éo cái gì."

Hồ Diệp Lan: "Tôi gọi một tiếng ca ca mà cô cũng vừa hâm mộ vừa ghen tỵ vừa hận sao?"

Kỵ Sĩ Hắc Mân Côi: "Tôi ghen tỵ với nét mặt già nua sau bảy mươi tuổi của cô, ghen tỵ cô ôm mộng xuân sau chín mươi tuổi."

Hồ Diệp Lan: "Tôi không có hứng thú âm ỉ với cô. Phong Lư ca ca, những lời trên Kênh Thế giới đều là sự thật sao?"

"Ừ." Một hồi lâu sau, rốt cuộc vai nam chính cũng có phản ứng.

Trên đầu Hàn Đan đầy vạch đen. Người này muốn làm gì.

"Chỉ dựa vào cô ta?" Hắc Mân Côi nhảy một phát ra sau lưng Liên Cơ, tốc độ nhanh đến nỗi khiến Hàn Đan không kịp phản ứng. Ngay khi lưỡi dao sắc bén đánh tới trước mặt Hàn Đan, lòng bàn chân của Hắc Mân Côi lại nổi lên tầng tầng Băng Sương Định Trụ, khiến cô ta không thể động đậy.

Điều chỉnh góc nhìn hướng về phía sau.

Khối ánh sáng chói mắt màu trắng bạc đang lơ lửng trong lòng bàn tay Hà Xử Phong Lư tỏa ra khí lạnh dày đặc.

Trong phút chốc, Hồ Diệp Lan ban nãy vẫn còn giữ vững lập trường làm quần chúng vây xem cũng nâng cung tên lên, ngón tay vừa búng một cái sáu mũi tên lập tức bay tới.

Xuất ra một chiêu Thiên Nữ Tán Hoa như vậy rõ ràng là muốn khiến cho cô khó có thể tránh né, Hàn Đan định đưa cổ chờ chết. Vậy mà sáu mũi tên kia chợt lóe lên trên không trung rồi hóa thành cát bụi nhẹ nhàng bay đi.

Hà Xử Phong Lư lao tới đứng chắn ở trước người của cô, chẳng biết từ lúc nào trong tay anh đã xuất hiện một thanh kiếm toàn thân trắng muốt, trong suốt như tuyết, vừa sắc bén vừa lạnh thấu xương. Tua kiếm Lư Tô bay lượn, vẽ ra một đường cong xinh đẹp trên không trung. Gió thổi tung áo choàng và tà áo màu trắng của anh, động tác nước chảy mây trôi giống như một vũ điệu tuyệt mỹ. Tua kiếm vàng nhạt, trường bào* xanh nhạt, áo choàng đen tuyền. Mỗi khi gió tay nhắc chân ba loại màu sắc tô phủ lên nhau như dòng nước chảy xuôi, hòa làm một thể, phong hoa lồi lạc.

*Trường bào: Một loại y phục có vạt áo dài chấm gót.

Nhìn Liên Cơ trên màn hình không hề mất một cọng lông, cùng với hai cô gái đã bị định thân*, Hàn Đan thờ dài.

*Thân thể bị cố định không thể động đậy được

Mang được bảo vệ, nhưng mà người đàn ông này.

Cô có thể khẳng định, kỹ năng mà Hà Xử Phong Lư vừa mới sử dụng là Kiếm Vũ Kỹ của Vũ Giả Nhân Tộc —— "Áo Mộng Phù Sinh" . Đây là kỹ năng cường chế định thân cực kỳ BT (rất phi thường, biến thái) chỉ Vũ Giả mới có, hiệu quả kèm theo là tước khí giới và gây mê một.

Mà trước đó, lúc anh định thân tiểu thư Mân Côi, thì lại là kỹ năng dành riêng cho Tuyết Yêu —— Băng Ngưng. Nhớ lại lần gặp nhau đầu tiên, tư thế

lúc anh ngâm xương, rõ ràng phải là Pháp Sư mới đúng!

Hàn Đan gãi gãi đầu, xem ra cách giải thích duy nhất chính là, anh thiết lập thuộc tính bảo mật nghề nghiệp cũng chính là "Cơ duyên nghề nghiệp" trong《Lục giới》—— Di Hồn Sư trong truyền thuyết.

Xác suất xuất hiện cơ duyên nghề nghiệp rất là nhỏ, nó là từ một nghề nghiệp bình thường sau khi thông qua việc hoàn thành một vài Nhiệm Vụ Ẩn Tàng được chỉ định đặc biệt thì tạo ra việc chuyển hóa nghề nghiệp. Ngoại trừ nhân phẩm và vận may ra, có thể hoàn thành nhiệm vụ chuyển hóa thì cũng đều là những tinh anh kiệt xuất, cho nên hiện nay có mấy vị có thể tạo thành truyền thuyết.

"Phong Lưu ca ca! Từ trước đến nay anh chưa từng một lần ra tay với em" Hồ Diệp Lan bên này đã chậc chậc.

"Tiện nhân, đừng để tôi bắt gặp lúc cô chỉ có một mình, sớm muộn gì cũng có ngày tôi luân bạch* cô!" Hắc Mân Côi bên kia ngập trong lửa giận thiêu đốt.

*Khi bị pk ác ý mà thua thì người chơi sẽ bị mất một phần kinh nghiệm dựa theo khoảng cách cấp bậc, đối thủ cứ lặp lại pk như vậy thật nhiều lần đến khi người chơi trở về cấp 1.

Đầu năm nay, muốn tiếp tục tồn tại thật là khó khăn *gào thét*. Người nào đó im lặng nhìn trời.

Từ muôn vàn suy xét và quan sát, Hàn Đan lờ mờ hiểu được đại khái. Hai cô nàng này, một người tính tình nóng nảy, một người nhu tình vạn chủng, hơn nữa đều cùng đâm đầu đưa tình với người đàn ông tên Phong Lưu này. Mà cho tới giờ phút này, người đàn ông kia ngoại trừ một tiếng "Ừ", thì từ đầu đến cuối vẫn giữ vững lập trường im lặng không nói. Mặc dù cô đã sớm đoán được Hà Xử Phong Lưu cũng không phải chỉ đơn giản mang theo cô bên người, nhưng không ngờ anh lại có thể đẩy cô lên đầu gió đỉnh sóng như vậy, trở thành đối tượng ghét ghét của hai đại mỹ nhân, thậm chí là của cả một đám mê trai.

Nhưng trước mắt cô không dám buông xuống một câu "Tôi không phải" sau đó thoải mái rời đi. Phía trước có chồng cũ trở mặt đuổi giết, phía sau có nữ nhân tranh giành tình nhân, một khi rời khỏi sự che chở của Hà Xử Phong Lưu thì đồng nghĩa với cái chết.

Hàn Đan cười khổ. Vị hoa hoa công tử này rõ ràng là đang mưu hại mình mà.

Hà Xử Phong Lưu muốn lợi dụng cô để cản những đóa hoa đào oanh oanh yến yến kia. Nhưng từ đầu đến cuối anh vẫn không hề mở miệng vạch trần, mà chỉ bày ra điệu bộ gây ông đập lưng ông, buộc cô phải đi vào khuôn khổ.

Hạ nước cờ này, đã không còn đường lui để đối ý.

Hàn Đan ân hận lúc đầu đã làm sai, hận mình tại sao lại trêu chọc một tên yêu nghiệt như vậy. Nhưng cũng giống như là đã lợi vào trong nước đục, phải dứt khoát phối hợp cùng anh diễn kịch, như vậy mới khiến lỗi tại mình được thanh tịnh. Có cái gọi là rận quá nhiều thì không sợ nhột. Bị uy hiếp nhiều rồi, cũng sẽ thành thói quen.

Phải diễn kịch, diễn thật chuyên nghiệp, diễn thật thấu đáo, diễn sao có thể giả hóa thật. Tốt nhất là một kích trúng đích, cắt đứt hậu họa về sau.

Vì vậy, cô cắn răng một cái, nhắm mắt lại, lấy dũng khí vô đã mở lại mắt, đánh ra một hàng chữ.

Liên Cơ: "Phu quân, có người nói muốn luân bạch em kìa."

Câu nói quyến rũ này khởi phát bất thành linh, tiếng "Phu quân" thốt ra khỏi miệng quả là yêu nghiệt vạn trạng, chẳng những thành công khiến chúng sinh bị sét đánh, mà ngay cả Hàn Đan cũng thấy mình ngoài khét trong sống, trên thân nổi lên một tầng da gà.

Không ngờ người nọ cực kỳ bình tĩnh đáp lại.

"Nương tử đừng sợ, vì phu bảo vệ em"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Về vấn đề cần tiền hay là cần mạng

Tôi hi vọng có thể giữ lại tiền của tôi, lấy đi mạng của người khác.

Trong《Lục giới》，Di Hồn Sư là một nhân vật đặc biệt.

Nếu như nói những nghề nghiệp khác là các loại nước trái cây, thì Di Hồn Sư chính là chỉ một bản nước trái cây hợp lại. Nó là trung tâm tập hợp tất cả những thuộc tính chuyên biệt bình thường nhất của mỗi nghề nghiệp, và cũng là nghề nghiệp có ít kỹ năng chuyên biệt nhất.

Di Hồn Sư chỉ có một kỹ năng ——"Chuyển Phách Di Hồn". Trong nháy mắt, thời gian duy trì của kỹ năng là 5 phút, thời gian hồi phục thuộc tính như cũ là 10 phút. Điều kiện để thi triển kỹ năng là dời đi toàn bộ một hạng mục thuộc tính nào đó chỉ trong một khoảng thời gian ngắn. Sau đó tạo ra lựa chọn đạt được toàn bộ kỹ năng của một nghề nghiệp bất kỳ cùng cấp bậc. Chẳng hạn như, hạ trị số nội lực vốn có là 45 điểm thành số 0, rồi chuyển lên trị số trí lực vốn có là 50 điểm, để biến thành 95 điểm. Sau đó lựa chọn nghề nghiệp Pháp Sư, Y Giả (thầy thuốc) vân vân... có cùng trị số trí lực mật thiết tương quan, sẽ đạt được uy lực lớn mạnh hơn. Nhưng trong vòng 5 phút trị số trí lực là 95 sẽ liên tục giảm dần, cho đến khi quay về 50 điểm, mà trong 10 phút trị số nội lực vẫn là 0.

Thiết kế như vậy tạo tác dụng chủ đạo là ưu thế lúc luyện cấp không mạnh, thao tác lúc PK sẽ gặp khó khăn lớn, trong thời gian đợi thuộc tính hồi phục thì năng lực tự vệ yếu, phương thức phân phối điểm thuộc tính tồn tại tạo nên một loạt tranh cãi, khiêu chiến vân vân... cực lớn. Cho nên người chơi lựa chọn loại cơ duyên này nghề nghiệp này có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng mà, tất cả tâm huyết đã bỏ ra ở giai đoạn trước và kinh nghiệm gian khổ phải trải qua ở giai đoạn sau đều sẽ nhận được hồi báo hậu hĩnh. Cao thủ PK và ám sát trên bảng danh sách, Di Hồn Sư chắc chắn là bắt mắt nhất, khi đối tượng PK là một Di Hồn Sư đẳng cấp cao, thì cũng tương đương phải đối mặt với sự công kích mạnh mẽ của ít nhất ba loại nghề nghiệp khác nhau.

Đệ nhất Di Hồn Sư ở bản khu có Hà Xử Phong Lưu là nổi danh nhất, cũng không phải là vì anh có tỷ số thắng cao trên bảng PK, mà là bởi vì khoản nợ phong lưu và số đào hoa của anh. Nghe nói, 47 lần PK trên bảng xếp hạng của anh tuyệt đại đa số đều là bị phái nam trả thù.

Lý do cuối cùng là bởi vì phụ nữ.

Có rất nhiều người chơi nữ có khuynh hướng dựa vào những người chơi nam được gọi là "Đại thần" có cấp bậc cao, trang bị tốt, thực lực mạnh, tạo thành quan hệ tình yêu vòng đu. Không thể nghĩ ngờ, Hà Xử Phong Lưu chính là vị ngậm vàng khá cao trong số đó. Anh có phong độ mà không keo kiệt, có nội hàm mà không cuồng vọng, đối với những con mồi tự mình đưa tới cửa, ai đến cũng không cự tuyệt. Khi cô gái tên "Kỵ Sĩ Hắc Mân Côi" này và anh cùng nhau xuất hiện chung một chỗ, mọi người đều cho rằng cái vị Tiểu Lạt Tiêu* khuynh đảo vô số anh hùng này sẽ là người hủy diệt lãng tử, không ngờ chưa được mấy ngày, anh đã cùng "Hồ Điệp Lan" dịu dàng động lòng người ra vào thành một đôi. Vì vậy, hai đóa hoa yêu kiều đã vì một người đàn ông mà buồn bực trở mặt ra tay tàn nhẫn, khiến bao nhiêu thiếu niên phải tan nát cõi lòng.

* Hạt tiêu nhỏ. Ý chỉ những cô gái nhỏ nhắn mẽ.

Nhưng mà mập mờ vẫn là mập mờ, cuối cùng cũng chưa từng thấy anh chính thức gọi ai là "Nương tử".

Lúc này, một câu "Nương tử đừng sợ", lập tức khiến toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, chỉ thấy tiểu thư Hắc Mân Côi hung hăng bỏ lại một câu "Người đừng hối hận!" Rồi biến mất như một làn khói. Trong lúc Hàn Đan đang suy đoán không biết cái từ "Người" này có phải là ám chỉ mình hay không, thì Hồ Điệp Lan lại mở miệng nói: "Phong Lưu ca ca thích cô ta ư?"

Hà Xử Phong Lưu: "Ừ."

Hồ Điệp Lan: "Hai người sắp kết hôn sao?"

Hà Xử Phong Lưu: "Ừ."

Hàn Đan run rẩy. Ai sắp kết hôn với ai?

Hồ Điệp Lan: "Nếu như đây là quyết định của anh, vậy thì em xin chúc phúc cho hai người."

Hà Xử Phong Lưu: "Cám ơn."

Nhìn bóng dáng Hồ Điệp Lan biến mất ngay trước mắt, Hàn Đan không khỏi cảm khái vạn phần. Vì hai cô gái đáng thương bị lừa gạt này, cũng vì tương lai âm ảm của mình.

Trong tổ đội, mọi người đang tiến hành cuộc thảo luận sôi nổi.

[Tổ đội] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: Muốn kết hôn à?

[Tổ đội] Thất: Bao giờ tổ chức?

[Tổ đội] Tuyết Nha: Nghe nói, nếu cậu kết hôn thì đại biểu tin vui của người chơi nam cũng đến.

[Tổ đội] Liên Cơ: Tôi muốn xác định một chút, cái chủ đề mà các anh đang nói không hề liên quan tới tôi.

[Tổ đội] Thất: Em cảm thấy trừ em ra, thì còn có ai có thể kết hôn với cậu ta?

[Tổ đội] Liên Cơ: Trong các anh ai cũng được, tôi không kỳ thị hảo cơ hữu*.

*Hảo cơ hữu: Chỉ quan hệ bạn bè cùng giới tính đặc biệt tốt như anh em. Cái gọi là "cơ", chính là dịch âm từ "gay" trong tiếng Anh, ý gọi nam đồng tính luyến, "hữu" là bạn.

[Tổ đội] Hà Xử Phong Lưu: Chín giờ tối mai, em có trên mạng không?

Ở trên mạng thì sao?

Làm bìa đỡ đạn cho anh còn chưa tính, giờ còn bị ép cưới nữa sao?

Tuy nói người khác coi anh như là đại thần tôn quý lấp lánh ánh vàng, nhưng mà chuyện kết hôn này dù gì cũng là việc của hai người, sao lại không có ai hỏi thử ý kiến của cô một chút chứ? Giống như đám người này biết mình nhất định sẽ không có dị nghị vậy.

Đại thần thì có gì đặc biệt hơn người chứ, có thể ăn thay cơm được sao?

Cô nàng họ Hàn không cam lòng, ngón tay nhanh chóng gõ ra một dòng chữ.

[Tổ đội] Liên Cơ: Trước đây anh cứu tôi một mạng, mới vừa rồi tôi giúp anh đuổi hai cô gái, coi như là huề nhau. Không quấy rầy các anh thương thảo đại sự kết hôn nữa, tôi đi trước một bước, bái bai.

Dứt lời lập tức rời khỏi tổ đội, dùng Thuật Hồi Thành trở về thành chủ của Yêu Tộc—— Thành Thiên Hương.

Lang Yên Chi Địa, bốn người chém quai.

[Tổ đội] Thất: Ha ha, chạy rồi.

[Tổ đội] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: Cái giọng điệu vừa rồi là đang cầu hôn hay hẹn người ta quyết đấu thế? Thật vất vả kinh doanh thành một acc vạn người mê, để cho cậu thật lãng phí.

[Tổ đội] Tuyết Nha: Kể tiếp cậu tính làm gì? Buông tay à?

Ánh sáng lấp lánh bay lượn, thân hình khổng lồ của Sa Thú bị trăm kích, ầm ầm ngã xuống đất thành một chuỗi đẹp mắt.

Giữa đại mạc mênh mông, gió cuốn cát vàng, huyền não tung bay.

Đôi cánh màu u lam ở phía sau giương rộng, phóng lên trời.

Một nét mặt mỉm cười và câu nói kia cùng xuất hiện ở trong kênh đối thoại của tổ đội.

"Muốn trốn cũng không thể trốn được, tự nhiên sẽ quay lại thôi."

Nhìn bóng dáng Hà Xử Phong Lưu biến mất ở nơi xa, mấy người vẫn còn đứng ở chỗ cũ trầm mặc trong chốc lát.

"Này, tôi bị hoa mắt à, cậu ta thế nhưng lại dùng vẻ mặt kia? Còn cười nữa!" Thất lẩm nhẩm, "Đây là muốn đi bán đường lối của trăm họ à?"

"Ha ha." Tuyết Nha cười khê.

Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: "Cậu còn cười ra tiếng."

"Càng ngày càng thú vị." Hồ Diện Nhân phe phẩy quạt giấy, "Có người nghiêm túc đấy."

"So với thăng cấp gì đó, tôi thích xem náo nhiệt hơn." Thất vỗ cánh.

"Rốt cuộc cậu cũng có một đề nghị bình thường." Có người phụ họa.

Qua giây lát, trên cát vàng ngoại trừ Sa Quái đang gầm thét, hoàn toàn không có vết chân người.

Quả nhiên vẫn là tự mình làm nhiệm vụ thì thực tế hơn.

Sau khi nhận nhiệm vụ từ Bàn Chương Quỹ ở Ngân Hàng Tư Nhân, Liên Cơ lập tức cho gọi con lừa da lông ngắn màu đen mà Hệ thống phát cho tân thủ bước thấp bước cao chạy đi đưa tin cho Tiên phu nhân ở sườn núi cách ngoại ô mười dặm.

Nhiệm vụ đưa tin tốn khá nhiều thời gian, phần thưởng cũng không tính là nhiều, vậy nên có rất nhiều người chơi đều không muốn tốn thời gian vào nó. Đối với Liên Cơ mà nói đánh chết một con quái bình thường cũng phải kéo theo rất nhiều thời gian và phí thuốc, đây lại là nhiệm vụ vừa đơn giản vừa có thể kiếm tiền, cho nên mỗi ngày đều phải làm.

Bên ngoài Thành Thiên Hương, cỏ xanh hoa tím đua sắc, chim hót ca hoa tỏa hương, quả là một cảnh tượng bình yên, thư thái.

Hàn Đan ôm tâm tình du xuân thả con lừa đi lên trước, cho đến khi thấy rõ tên tuổi đỉnh trên đầu mấy người khoác Chiến Giáp đột ngột xuất hiện trước mặt cô.

Hoa Yêu ra khỏi thành làm nhiệm vụ gặp được Kiếm Tiên mặc bạch y* đứng bồi hồi ở ngoài cửa thành, hình ảnh như vậy nếu bị mấy kẻ thích lấy cầu huyết làm thú vui ở Thành Mặc Thanh nhìn thấy [Haaa...! Haaa...! Ha ha ha ha. . . .], tất nhiên sẽ YY* ra một đoạn tình yêu rách nát không còn gì. Chỉ tiếc rằng, sau khi ly dị nhân vật chính là Liên Cơ và Sở Vân Phi giao nhận tài sản không rõ ràng, những gã đàn ông Tiên Tộc làm vai phụ sau lưng nam chính lại muốn cùng xông lên chém nữ chính.

*bạch y: y phục màu trắng.

*YY: tưởng tượng

Hàn Đan lập tức ngửa mặt lên trời thở dài, hôn nhân chẳng những là nếm mồ tình yêu, mà còn có thể khiến cho bản thân hài cốt không còn.

Thành Thiên Hương là khu vực an toàn, nhưng kỹ năng Hồi Thành đang bị đóng băng, giờ phút này cô cũng không dám chắc những người ở đây có đuổi kịp cô trước khi cô chạy về thành hay không. ^-^_B,quy,đón_^-^

Cô có thể đoán được nếu mình "Đan Phi" thì sau đó cũng sẽ gặp một chút bất trắc, nhưng lại không nghĩ rằng bất trắc tới nhanh như vậy. Nhìn Sở Vân Phi đã bố trí xong một thiên la địa võng ôm cây đợi thỏ, Hàn Đan nhanh chóng di chuyển con chuột lên biểu tượng "Thoát khỏi trò chơi".

Nếu logout thì có thể tránh được hôm nay, vậy còn ngày mai thì sao? Cô vừa nghĩ đến cái vấn đề này, thì thoáng chần chờ. Bây giờ trả lại một trăm vạn cho gã đàn ông căn bã quý tha ma bất này rồi, lỡ hấn nhận tiền xong lại chạy tới đuổi giết thì phải làm sao?

Suy đi tính lại, cô gái mặc áo đỏ cười trên lưng lừa chột mồm miệng.

[Lân cận] Liên Cơ: Sở Vân Phi, tôi có thể trả lại một trăm vạn này cho anh, nhưng mà anh phải lên Kênh Thế giới đảm bảo bắt đầu từ hôm nay sẽ không tìm tôi lỗi thôi nữa.

[Lân cận] Sở Vân Phi: Mặc dù nói dùng một trăm vạn này để mua mạng hèn của cô thì cũng hơi mắc một chút, chẳng qua là tôi lại rất thích nhìn thấy cô phải xóa nick.

[Lân cận] Liên Cơ: Anh nhất định phải đuổi tận giết tuyệt sao?

Cô cực kỳ tức giận, nhưng một lúc lâu sau vẫn không thấy đối phương đáp lại.

Cả đám Tiên Tộc cũng không còn động tĩnh gì, chỉ đứng nguyên tại chỗ không ra tay. Điều này khiến cho cô có chút mê man.

Lơ đãng liếc lên bản đồ nhỏ, cách phía sau mình không xa có một chấm màu đỏ. Cô điều chỉnh góc nhìn, quan sát phía sau.

Ở cổng Thành Thiên Hương, bên trong cửa động cực lớn giăng đầy cây mây màu xanh, một bóng người mờ ảo tung người bay xuống. Mà ngoài thành, ánh mặt trời màu vàng che phủ cả trời đất, như cánh bướm mềm mại. n

Ở cửa thành, dọc theo vùng tiếp giáp của ánh sáng và bóng tối, một bóng người đứng lơ lửng giữa trời.

Trong sự biến ảo của ánh sáng, khuôn mặt anh lúc thì tái nhợt lúc thì diêm dúa lẳng lơ, con ngươi màu tím phát ra những chấm nhỏ màu xanh lạnh lẽo.

Khôe môi mím chặt, hai mắt rũ xuống, từ đầu đến cuối vẫn không thể nhìn ra hỉ nộ trên nét mặt lạnh như băng.

Mái tóc màu bạch kim không buộc lại lay động theo gió, tà áo màu đen bay phấp phật trong gió, đường cong trên viền áo giãn ra như những con sóng biển.

Phía sau là đôi cánh màu u lam mang theo hơi thở quý dị bí hiểm, tựa như đốt cháy, tựa như hủy diệt.

Giờ phút này, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ đám Tiên Tộc kia đang kiêng kỵ cái gì. Mà người nọ lại chỉ đứng cách sau lưng cô không xa, không có bất kỳ động tác gì.

Ba bên bất động.

Nếu như tầm nhìn có thể điều chỉnh đủ lớn, có thể quan sát khắp vùng đất này, chắc sẽ thấy tình huống bây giờ nhất định là rất thú vị.

Phía trước là Tiên Tộc đã xác định rõ mục tiêu nhưng lại do dự rồi lại bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay; phía sau là Hà Xử Phong Lưu ý định khó dò, xuất hiện vào ngay thời điểm nẫu chột nhưng từ đầu đến cuối vẫn không biến sắc; ở giữa là bản thân cô giống như miếng lap xường kẹp trong cây xúc xích bị nướng cháy.

Khung cảnh yên tĩnh quá mức quý dị làm cho người ta cảm thấy cực kỳ áp lực.

Cô thở dài.

Xuất hiện vào thời gian như vậy, tình thế như vậy nhưng lại không ra tay, thì chỉ có một lý do —— anh đang đợi.

Đợi cô nhờ giúp đỡ.

Đợi cô thỏa hiệp.

Đợi cô tìm kiếm sự che chở.

Đợi cô cam tâm tình nguyện.

Phong cách làm việc của người này thật đúng là đáng đánh đòn.

Trên màn hình nhảy ra mặt ngữ của Hà Xử Phong Lư —— "Còn không qua đây?"

Hàn Đan cắn răng, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng rất đáng đánh đòn.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Anh muốn tôi "Qua" đâu?

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lư: Nếu như em trừ đến bên cạnh anh, còn có đường khác có thể đi, thì xin tùy ý.

Hàn Đan khinh miệt "Cắt" một tiếng, lầm bầm: "Tôi còn có thể bỏ acc hoặc là không chơi trò chơi rách nát này nữa."

Nói tới nói lui, 《Lục Giới》cũng coi như là game online mà cô chơi tương đối thuận tay, bảo cô bỏ acc căn bản là không thể bỏ được. Dù sao, đối với cô mà nói, luyện một Hoa Yêu nổi tiếng là khó thăng cấp đến cấp bậc này, đã là một chuyện rất có cảm giác thành tựu rồi.

Cười hổ khó xuống.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Anh thật sự muốn kết hôn với tôi à?

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lư: Anh có chỗ nào khiến em không hài lòng sao?

Cái vấn đề này khiến cho Hàn Đan giật mình.

Ngoại trừ tính tình hơi âm tình bất định một chút, những cô gái mập mờ không rõ ở bên cạnh cũng nhiều một chút, thì anh cũng được coi như là một vị đại thần tôn quý ngậm vàng rất cao, nhưng.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Tôi không có gì để bất mãn cả, nhưng mà công tử Phong Lư đây muốn lấy vợ, người tới hưởng ứng lệnh triệu tập chắc cũng phải xếp hàng dài từ Ma Thành tới Thần Thành, cần gì phải tìm tôi.

Hai Thành này một ở đông, một ở tây, khoảng cách tính theo đường thẳng là xa nhất.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lư: Không phải là em muốn ở cùng một chỗ với anh sao? Anh thành toàn giúp em thôi.

Hàn Đan 囧 thành mặt bánh nướng.

Ước chừng là bị tình hình giằng co kéo dài mãi làm cho phát bực, nên đám Tiên Tộc ở phía trước đang thúc ngựa tiến lên trước thử dò xét. Lúc này, Liên Cơ đã hoàn toàn rơi vào phạm vi công kích của bọn họ. Hà Xử Phong Lư vẫn đứng nguyên tại chỗ như cũ, không có bất kỳ hành động nào tỏ ý muốn ra tay tương trợ.

Cô tức giận. Người này rõ ràng là thừa dịp cháy nhà hôi của, muốn ép mình kết hôn với anh. Mà tình thế cấp bách trước mắt, có thể bảo vệ cô không bị luân bạch, chỉ có tên yêu nghiệt đứng sau lưng này.

Cô không thể không đưa ra quyết định.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lư: Cấp bậc của sinh lễ và hôn lễ tuyệt đối sẽ không thấp hơn bình thường, trong thời gian hôn nhân còn duy trì anh sẽ có nghĩa vụ bảo vệ em. Hơn nữa, ngoại trừ trò chơi, anh sẽ không nảy sinh bất kỳ liên lạc thực tế nào với em.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Điều kiện là gì?

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lư: Quan hệ hôn nhân phải giữ vững đến khi anh đồng ý kết thúc mới thôi.

Nhìn thấy cam đoan của anh, Hàn Đan lại càng kiên định. Kết hôn trong game gì đó, đối với cô mà nói vốn chính là hải ngoại tiên son, hư vô mờ mịt. Cô sợ nhất là gặp phải loại con trai không ngừng hỏi thăm số điện thoại di động, yêu cầu video này nọ.

Cuộc giao dịch này, dù nhìn thế nào, cũng đều thấy là mình được lợi.

Lúc này, Kiếm Khí trong tay Sở Vân Phi đang tăng vọt đột nhiên tiêu tán, ngay cả đám Tiên Tộc đang ngạo mạn xông lên phía trước cũng không hện mà cùng ngừng bước.

Chỉ vì một câu nói.

Trong màn hình, cô gái quất roi giục con lừa xoay người sang chỗ khác, tóc xanh nhẹ nhàng đung đưa trong gió, váy áo đỏ thắm tung bay phấp phới như bướm bướm bay lượn.

Cô phong tình vạn chủng mở miệng,

"Phu quân, anh mập quá nên bị mắc kẹt ở cổng thành à?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tán tỉnh và tình cảm khác nhau ở chỗ

bạn có nguyện ý đập tiền hay không.

* Tán tỉnh: 调情 (hán việt: điều tình). Tình cảm: 情调 (hán việt: tình điều)

Trong vòng du có rất nhiều chuyện đau buồn, ví dụ như, đang công kích BOSS cấp yêu quái như mưa to gió lớn, chém tới khi nó còn một chút máu thì bản thân bị treo máy; lại ví dụ như, chịu nhiều đau khổ đập tiền đuổi theo một mỹ nhân trong truyền thuyết, một đoạn video, cuối cùng phát hiện đối phương là một ông chủ râu ria xồm xàm; lại ví dụ như, trầm cay nghìn đắng dây dưa với BOSS mới rồi ra một cái vũ khí có thuộc tính cao, giữa chừng lại rút mạng. Hay lại ví dụ như, đối tượng mình đuổi giết đã bị mình nằm vùng bao vây ở ngoài cửa thành vừa đúng lúc sắp bắt được, lại không thể nhào tới ra tay.

Hàn Đan cảm thấy, lúc này Sở Vân Phi quả là làm cho người ta rất đồng tình. Cô trời sinh đã là một người không thích gây chuyện, nhưng mà loại chuyện cáo mượn oai hùm như vậy, thật sự là luôn làm cho tâm tình người ta rất vui thích.

Vì vậy, ngoài cổng Ma Thành, Liên Cơ cười lừa ngênh ngang đi xuyên qua giữa đám Tiên Tộc một cách bình yên vô sự, đi theo phía sau là một điều nhân cánh lam, còn có ba vị quân chúng chạy đến xem náo nhiệt.

Sau khi lác lác một vòng trước mặt Sở Vân Phi, cô dừng lại, chậm rãi đánh ra một hàng chữ.

Liên Cơ: "Phu quân, chồng trước của em tới cửa đòi phí chia tay kìa."

Chỉ trong chốc lát, mọi người đều đầy vạch đen. Một câu vừa thốt ra quả đúng là khiến Sở Vân Phi ra tay cũng không được, mà đi cũng không xong, chỉ có thể lúng túng đứng yên tại chỗ.

[Mật ngữ] Tuyết Nha: Ha ha, nợ nần của cô vợ mới chưa qua cửa, cậu có tính trả hay không?

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lưu: Dựa vào chút tính toán nhỏ này của cô ấy mà cũng muốn khiến cho tôi phải làm kẻ coi tiền như rác sao?

[Mật ngữ] Tuyết Nha: Chắc chắn, trước nay cậu chưa bao giờ keo kiệt trong việc tiêu tiền vì phụ nữ, vậy mà hôm nay lại rất keo kiệt.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lưu: Mỗi người mỗi khác.

"Nếu đã là khoản nợ của nương tử, thì vị phu bưng làm dạ chịu. Đúng tám giờ tối nay vị phu đội hán tới Ma Thành lấy tiền, quá hạn không trả." Điều nhân cánh lam trả lời giống như anh là người rất rộng lượng.

Cầm thú. Hàn Đan oán thán, rõ ràng vắt chày ra nước mà còn đường hoàng nói lời hoa mỹ.

Ngày 15 hằng tháng là ngày ngưng chiến theo quy ước giữa các chủng tộc. Mà lúc trước đặt ra quy ước ngày ngưng chiến này là vì một nguyên nhân —— đó chính là toàn thể người chơi có thể không bị ác ý PK - điều kiện tiên quyết để yên tâm chuẩn bị cho hoạt động Thành Chiến vào tối ngày 16. Vì vậy, tám giờ tối ngày 16 = thời gian diễn ra hoạt động Thành Chiến = giết người không bị chuyển sang hồng danh* = phần thưởng vĩnh dự kếp xù = ngày lễ tru diệt Ma Tộc = quý mới dám đi đòi tiền.

*Hồng danh: Tên đỏ. Khi pk ác ý vs người khác thì sẽ bị trừ điểm thiện ác. Điểm thiện ác ở số âm thì tên sẽ chuyển sang màu đỏ. □

Sắc mặt Sở Vân Phi lộ vẻ không nên được giận, lập tức biến thành một đường sáng trắng quay về thành. Cả đám Tiên Tộc thấy người bị hại chạy mất, thì cũng rối rít tan tác như chim muông.

"Đi thôi." Liên Cơ xoay người đi vào trong Thành Thiên Hương.

"Đi đâu?" Hà Xử Phong Lưu hỏi.

"Muốn kết hôn thì không phải là nên đi tìm Nguyệt Lão sao?"

"Lúc em và người nọ kết hôn cũng đánh nhanh thắng nhanh như vậy sao?" Anh hỏi.

"Ừ. Trước khi kết hôn chúng tôi chỉ là người qua đường Giáp và Ất."

Đối thoại kết thúc. Lời mời tổ đội và Lời mời ôm nhau đồng thời lóe lên.

Vốn tưởng rằng anh mang cô tới chỗ Nguyệt Lão làm thủ tục, nhưng lại thấy người đàn ông này ôm cô lướt qua phía chân trời, hướng mà anh bay đi càng ngày càng cách xa Thành Thiên Hương.

Tốc độ Phi Hành của Hà Xữ Phong Lưu rất nhanh, tốc độ đập người còn nhanh hơn. Một câu nói "Hai người đi đâu thế?" của Thất vừa thoáng hiện lên trong vòng 2 giây, thì anh ta đã bị anh đá ra khỏi đội ngũ, tiếp theo là Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ. Ách, Tuyết Nha lập tức chủ động thoát khỏi đội, anh ta quả nhiên là người thông minh. Người họ Hàn nào đó từ đầu óc đến hình dáng đều kỳ lạ vẫn hoàn toàn không ý thức được giờ phút này trong đội ngũ chỉ còn sót lại hai người.

Đội trưởng Hà Xữ Phong Lưu và đội viên Liên Cơ.

Khi anh ôm cô bay qua cánh cửa bước vào phó bản nhìn giống như lưu ly bảy sắc cầu vồng mà vẫn không hề dừng lại thì trên màn hình đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng khiến cho hai mắt cô tỏa sáng.

Đây là một hòn đảo khổng lồ bay lơ lửng, giống như là được điêu khắc từ thủy tinh, giống như đang tỏa ra ánh sáng trong suốt óng ánh. Trên đảo, mây mù lượn quanh ngọn núi và hơi nước cùng nhau rơi vào hồ sâu, thảm thực vật xanh biếc tươi mát, cầu vồng hư hư thực thực, chim bay lướt qua bầu trời, bầy hươu màu trắng lủi qua sân cỏ.

Hàn Đan chưa từng tới loại phó bản cao cấp này. Cô vừa lau nước miếng, vừa oán hận người thiết kế đồ họa cho trò chơi. Tại sao phó bản cao cấp thì xinh đẹp như vậy, mà những phó bản cô có thể đi lại vừa tối om vừa u ám, đây là kỳ thị cấp bậc rất nghiêm trọng!

Thấy người kia từ đầu đến cuối vẫn không hề có ý mở miệng nói chuyện, Hàn Đan không nhịn được cất tiếng hỏi: "Tới chỗ này làm gì vậy?"

Hà Xữ Phong Lưu đặt cô xuống bên cạnh sơn tuyền rồi thu cánh, đứng đối diện với cô.

"Vi để tránh cho sau này em dùng cụm từ ‘ Người qua đường Giáp và Ất ’ để diễn tả quan hệ giữa chúng ta, anh quyết định trước khi cưới phải bồi dưỡng tình cảm với em."

"." Hàn Đan như muốn học máu, đang muốn gõ chữ thì lại thấy ở sát bên cạnh có một con hươu trắng lạc đàn bỗng lóe lên ánh sáng màu đỏ, tiếp theo đó, chân trước của nó bỗng rời mặt đất, thân thể đứng thẳng, nửa người trên lập tức biến thành hình dáng một kẻ cơ bắp khổng lồ.

Biến hóa này xảy ra quá đột ngột cũng quá nhanh, thật sự là dọa cho Hàn Đan nhảy dựng lên. Cho đến khi thấy rõ trên đầu con hươu đó hiển thị dòng chữ "Lộc Yêu Cuồng Bạo (Cấp 138)" thì cô mới kịp phản ứng, không thể ngờ con hươu này lại là quái vật trong phó bản.

Bị nó gầm thì sao mà còn mạng được chứ?

Cô điên cuồng ấn chuột, Liên Cơ chân nam đá chân chiêu hốt hoảng chạy trốn.

"Không thử ‘ Mị Hoặc ’ của em một chút sao?" Người nọ khoanh tay đứng nhìn một lát rồi lên tiếng chỉ điểm.

Hàn Đan nửa tin nửa ngờ chọn "Mị Hoặc Chi Vũ". Trong khi mỹ nhân Liên Cơ hoa lệ đang khiêu vũ, thì một chữ "MISS" to lớn hoa lệ thoáng hiện lên trên đầu Lộc Yêu.

"Quả nhiên là không dùng được." Hà Xữ Phong Lưu giống như là đã sớm dự liệu được chuyện này, đột nhiên lắc mình tiến lên trước, chẳng biết vũ khí trong tay từ lúc nào đã đổi thành một cái roi mây màu bạc. "Nhìn kỹ nhé, Mị Hoặc Chi Vũ phải dùng như vậy." Chỉ thấy một ánh sáng lấp lánh bảy sắc cầu vồng vắn vít quanh người anh, roi mây màu bạc trong tay anh như con rồng đang uốn mình. Mang theo sự cương nghị và linh hoạt của nhân vật phái nam, quả là một sự kết hợp tuyệt mỹ giữa cương và nhu.

Khi ánh sáng bạc lượn lơ ở trên người con Lộc Yêu kia thì nó lập tức dừng bước như mất hồn, ngay sau đó bỗng xoay người đánh về phía một con hươu khác cách đó không xa, tức khắc hai con quái vật này đẩy dũa cùng một chỗ, cắn xé lẫn nhau cho đến khi một con trong đó ngã xuống đất.

"Thật không ngờ nó lại có thể công kích đồng loại?" Hàn Đan tròn mắt há hốc mồm.

Hà Xữ Phong Lưu: "Em xem kỹ bảng kỹ năng của em chưa?"

Liên Cơ: "Chưa."

Hà Xữ Phong Lưu: "Như vậy, em chọn nghề nghiệp này chỉ đơn giản là bởi vì nó đủ mê người thôi sao?"

Ngoại trừ một vài bộ thời trang nào đó cần tiêu hao RMB để mua, đồng phục của toàn bộ các nữ nhân vật Hoa Yêu là bại lộ nhất.

Liên Cơ: ". Quý mới vì cái loại nguyên nhân này."

Hà Xử Phong Lư chuyển đề tài: "Giai đoạn sau của Mị Hoặc Chi Vũ chẳng những có thể sai khiến quái vật công kích đồng loại, mà còn có thể thêm giúp nó trạng thái nổi giận, cuồng cuồng, kích lệ, hơn nữa còn có tỷ lệ nhất định có thể khiến quái vật vì em xả thân."

Liên Cơ: "Xả thân là cái gì?"

Hà Xử Phong Lư: "Quái vật bị mị hoặc có lượng máu thấp hơn Hoa Yêu 20% trong tình hình đặc biệt có thể tự bạo (tự nổ tung) giúp em hồi máu."

Liên Cơ: "."

Vì sao cô chưa bao giờ biết mị hoặc còn có thể dùng thành như vậy?

"Năng lực kháng mị hoặc của Lộc Yêu rất thấp, cho nên ra tay thành công là chuyện tương đối dễ dàng. Mà bình thường trên trang bị của người chơi cũng sẽ không đặc biệt khảm thêm bảo thạch có thuộc tính kháng mị hoặc, cái này là để cung cấp một không gian phát triển cho người chơi am hiểu con đường Hoa Yêu này." Phong Lư hướng dẫn từng bước một.

Liên Cơ: "Ý của anh là, chỉ cần em dùng Thuật Mị Hoặc thật tốt, thì lần sau cũng không cần phải hoảng hốt trốn mấy con quái vật kia sao?"

"Xem ra em cũng không được tính là quá đần." Người đàn ông nào đó đánh giá.

[Hệ thống] Người chơi Hà Xử Phong Lư đề nghị giao dịch với bạn.

Hàn Đan nhìn thấy những trang bị cực phẩm của phái Hoa Yêu được luyện hóa rất cao, còn cả một đồng đạo cụ RMB như Phán Sinh Hoàn, Tẩy Điểm Phù, Song Bội Kinh Nghiệm Đan... cô nuốt một ngụm nước bọt, chọn hủy bỏ giao dịch.

"Em có thể tự mua Tẩy Điểm Phù, còn những thứ khác thì tạm thời không cần."

Hà Xử Phong Lư: "Nhìn vào khoảng thời gian em yêu thích anh lâu như vậy, những thứ này coi như là một phần sinh lễ ."

Người này rốt cuộc là muốn dùng chữ "Thích" kia để chế nhạo cô tới bao giờ đây? Hàn Đan như muốn cào tường, vì vậy mặt đen lại căn cứ vào tinh thần không lấy là uống phí, cô nhận hết toàn bộ.

Anh nhìn thấy trong túi có thêm 50 viên gọi là "Hạt giống Ngân Liên Hoa" gì đó, nên hỏi: "Đây coi như là của hồi môn sao?"

"Có câu nói bắt người tay ngắn, em cũng không có gì có thể tặng cho anh, cái này anh cứ cầm đi vui đùa một chút cũng được." Cô hiếm khi nào hào phóng như vậy

Hạt giống hoa là do kỹ năng đặc biệt nhất thuộc Yêu Tộc—"Ngưng Hồn" tạo ra. Sau khi double-click (click chuột 2 lần) "Hoán Tinh" sẽ xuất hiện một con Hoa Linh ở tuổi vị thành niên vẫy vẫy ở bên cạnh, sau 30 giây sẽ biến mất, thuộc loại vật phẩm tiêu hao. Căn cứ vào chủng loại của đóa hoa và cấp bậc của người luyện chế, người mà họ triệu hồi cũng sẽ tạo ra các loại hiệu quả khác nhau, nhưng hiệu quả không thể chồng lên nhau và lại trị số gia tăng so với BUFF của Y Giả là cực kỳ nhỏ bé. Vì vậy, đích xác là có rất ít người lãng phí {Điểm kỹ năng} đi học cái kỹ năng này.

Hà Xử Phong Lư gọi một con ra xem, vật nhỏ này vừa mập mập vừa ngắn tay ngắn chân, trên đầu đội một cái mũ y hệt tinh linh hoa sen màu bạc, vật nhỏ xoay quanh anh, sau lưng còn dật theo một vầng sáng màu bạc.

[Hệ thống][Ngân Liên Hoa] Hoa Linh giúp bạn tăng thêm 10 điểm phòng ngự, kéo dài 15 phút.

Hà Xử Phong Lư: "Rất thú vị."

Cảm giác rất không phối hợp. Quan sát người đàn ông thoạt nhìn có tác phong vừa nghiêm túc vừa đầy sát này cùng với đồ chơi nhỏ tròn vo đáng yêu kia, Hàn Đan không nhịn được cười.

"Dùng Tẩy Điểm Phù đi, anh dạy em cách tăng điểm." Bên khe suối, anh ôm cả người cô dựa lưng vào cây đào ngồi xuống đất, gió mát lượn quanh, tiếng nước chảy róc rách, hoa đào bay là tả như mưa, rơi đầy mặt đất. Chợt có cánh chim bay vút qua tầng không, lưu lại một chuỗi tiếng hót thanh thúy.

"Bởi vậy, Ngưng Hồn không thể dùng." Sắc mặt cô lộ vẻ tiếc nuối, "Mị hoặc thật sự phải thêm đầy điểm sao?"

"Sau khi thêm đầy điểm thì đi dẫn một con hươu tới thử nghiệm một chút xem." Anh đứng dậy, vũ khí từ roi mây đổi thành đoản kiếm, cuối cùng vẫn là cảm pháp trượng ở trên tay.

Hàn Đan đầy vạch đen, rốt cuộc thì tên này mang theo bao nhiêu trang bị bên người? Những trang bị kia món nào cũng luyện chế đến mức người và thần đều phải phẫn nộ, rốt cuộc anh đã đập bao nhiêu tiền? Còn nữa, rốt cuộc thì túi đồ của anh lớn tới mức nào?

Lúc nhìn thấy Lộc Yêu Cuồng Bạo xông tới, cô vẫn không tránh được khản trương, cuồng cuồng tay chân nhìn một đồng kỹ năng không biết nên dùng cái gì trước mới tốt.

"Trước tiên dùng Huyền Hồn, rồi tới Mị Hoặc, sau đó là Xiềng Xích." Người nào đó chỉ đạo hiện trường.

Hàn Đan hoàn toàn không thuần thực đòi tầm mắt mau lẹ trên bảng kỹ năng, lại phát hiện Lộc Yêu đã đến gần trong gang tấc.

"Em mất mạng rồi!" Mấy chữ to vừa hiện lên trên đầu, đồng thời một trận cuồng phong đã xuất hiện ngăn cản Lộc Yêu.

"Có anh ở đây, đừng hoảng hốt." Anh giờ pháp trượng trong tay lên, đứng ngay sau lưng cô.

Luyện tập hết lần này tới lần khác, từ lúc mới bắt đầu không biết phải làm sao đến từ từ thuần thực, Hàn Đan học rất nhanh. Lại nói trong các quái vật cấp 138, năng lực kháng mị hoặc của Lộc Yêu quả thật rất thấp, ngay cả Thuật Mị Hoặc của tiểu Hoa Yêu Liên Cơ cũng có thể đạt tới gần 40% tỷ lệ thành công. Mặc dù cô không có năng lực giết chết bất kỳ một con nào trong số đó, nhưng có thể không ngừng luyện tập phải chạy trốn như thế nào.

Lúc Di Hồn Thuật của Hà Xử Phong Lưu tiến vào thời gian làm lạnh thì hai người nghỉ ngơi tại chỗ.

"Nếu như bây giờ em công kích anh thì sẽ như thế nào?" Cô hỏi. Dù sao, mới vừa rồi anh cũng đã hao tổn vô ích ba loại năng lực sức mạnh, miễn tiếp (nhanh nhẹn), thể chất để duy trì trí lực của pháp sư.

"Em có thể thử xem."

Hàn Đan sửa lại hình thức PK, sau đó điều khiển Liên Cơ cầm roi mây trong tay hạ thủ với ánh, chỉ thấy trên đầu đối phương từ từ hiện lên từng con số - 500, cột máu chợt giảm xuống một phần ba.

Quả nhiên. Di Hồn Sư cũng không phải là vạn năng. Đối với Hà Xử Phong Lưu vào thời khắc mặc y phục cao cấp nhất không ngờ lại yếu ớt dễ vỡ nhất mà nói, nếu như gặp phải vây công, thì tuyệt đối không có sức lực để tự vệ. Đây cũng chính là lý do tại sao Di Hồn Sư đều cần một nhóm đồng đội thân thiết kháng kích, vừa là hợp tác, cũng vừa là bảo vệ.

Liên Cơ: "≡ Quất thêm hai cái nữa là anh nghèo rồi."

Hà Xử Phong Lưu: "Em nữ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Xem mắt là một sự kiện có xác suất gặp gỡ tình yêu cực kỳ nhỏ

A Khiết vừa trở về nhà trọ đã thấy người họ Hàn nào đó đang một tay chống cằm, nhìn chằm chằm máy vi tính không chớp mắt nên lắc đầu nói: "Hiện tại là cậu đang muốn hoàn toàn dung nhập vào đội ngũ trách nữ, hay là có ý định dẫn thân vào tình yêu qua mạng vậy?"

Hàn Đan duy trì nụ cười kiểu Mona Lisa rồi chậm rãi quay đầu lại: "Hôm nay tiền của bất chính từ trên trời rơi xuống khiến tâm tình bỗng cung rất vui vẻ, cho nên sẽ không chấp nhận với tiểu cô nương nhà người."

"Tiền của bất chính?" A Khiết tiến lên trước.

Chỉ thấy trên màn hình có một nhân vật nam mặc áo đen cao lớn uy vũ đang đập kiếm bay qua lượn lại, chém ngã vô số yêu quái. Liên Cơ đang theo đuôi ở phía sau nhanh chóng thu nhặt tất cả các loại tài vật rơi xuống bên cạnh thì thể quái vật, sau đó thình thoảng lại ném vài món ra khắp nơi.

"Đang làm gì vậy?"

"Hưởng kinh nghiệm chùa cồng thêm vợ vết của cái." Da mặt của người nào đó đã dày như tường gạch.

"Theo mình nhìn thấy thì là cậu đang ném đồ, mấy món mà cậu đang ném ra ngoài là gì vậy?"

"Trong túi đầy rồi, cho nên chỉ có thể ném những món đồ có giá tiền tương đối thấp ra ngoài." Cô thờ dãi cực kỳ đáng tiếc.

A Khiết phi qua một ánh mắt khi dễ "Xem ra cậu cũng có tiền đồ về điểm này đây". Ngay sau đó lại hí híp nói, "Sao vậy, hôm nay lão phật gia nhà cậu nổi lòng từ bi đặc xá cho cậu à?"

Người nào đó đang ngồi trước máy vi tính từ từ ngẩng đầu lên, vẻ mặt mê man nháy mắt mấy cái, rồi lại đột nhiên thay đổi sắc mặt ngay tức thì, vèo một cái đã nhảy dựng lên từ trên ghế chạy về phía giường ngủ.

"Ba mươi bảy cuộc gọi nhớ." Hàn Đan cầm chiếc điện thoại di động để chế độ yên lặng bị che khuất ở dưới gối lên, sau khi nhìn xong thì khóc không ra nước mắt.

"Ồ, hình như cũng sắp sáu giờ rồi đây." A Khiết nhàn nhã nhấp một ngụm trà.

Hàn Đan thờ dài, ấn xuống phím gọi lại. Bên kia điện thoại di động dường như cũng đồng thời truyền đến một câu "Con nhóc chết tiệt kia" rất có lực, đủ đạt tới hiệu quả khuếch đại âm thanh của loa phóng thanh, đây tuyệt đối là cần phải dùng một hàng dầu chấm than để tăng thêm giọng điệu cho tiếng gọi. Dường như cô đã dự liệu được từ trước nên nhanh chóng đưa điện thoại di động ra xa vị trí bên cạnh lỗ tai.

A Khiết ở bên cạnh che miệng cười, vẻ mặt rất đắc ý.

Qua một lúc, khi tiếng cầu nhàu và quở trách dừng lại, Hàn Đan ót yếu trút ra một câu: "Mẹ à, vừa rồi con thật sự không nghe thấy tiếng điện thoại di động kêu."

"Mẹ thấy là cô cố ý thì có. Cô muốn giày vò mẹ chết mới được à!"

"Mẹ nói gì vậy, con nào dám giày vò mẹ."

"Không dám giày vò? Vị giáo sư đại học lần trước rất tốt, kết quả là cô mặc một bộ T shirt đi dép flip-flops (kiểu dép xỏ ngón đi ở nhà) tới gặp người ta. Còn lần trước nữa."

"Mẹ, sao mẹ cứ lật lại mấy chuyện cũ này để cầu nhàu con vậy!?"

"Mẹ cảnh cáo cô, chàng trai lần này là một người kinh doanh tuổi trẻ tài cao, thông minh lanh lợi, đáng vẽ không tồi. Nếu cô còn dám bày ra mấy trò quái quỷ gì đó thì mẹ sẽ tịch thu hết toàn bộ thẻ lương, thẻ tín dụng của cô, sau đó sẽ tặng Đường Bá Hổ cho Tiểu Hoàn!" Mẹ Hàn hạ tối hậu thư.

". Con đi, con đi còn không được sao?" Người nào đó bị buộc phải thỏa hiệp.

"Sáu giờ rồi, quán cà phê Thanh Nhã, phòng 312, nhớ đến đúng giờ." Lão phật gia hạ tối hậu thư.

Đường Bá Hổ trong lòng mẹ Hàn là một con mèo trắng cực kỳ có khí phách. Ngày thường luôn mang dáng vẻ duy ngã độc tôn cao cao tại thượng, rất kiêu ngạo, nó thích nằm ở trên ghế sa lon xem ti vi, ngoại trừ Hàn Đan ra, người nào dám đụng vào nó thì nó sẽ cào người đó.

Có câu nói, vô quýt dày có móng tay nhọn. Có thể khiến cho con mèo này ỉu xiu không thể tránh thoát, chính là đứa cháu trai sáu tuổi rưỡi của Hàn Đan —— Huống Hoàn. Trong một lần tranh giành ghế sa lon, Đường Bá Hổ chẳng những không thể cào được cháu trai cô, mà ngược lại bị thằng nhóc đó dùng túi vải trùm kín cái đuôi sau đó đột ngột nhỏ mắt một túm lông trắng rất to. Sau này chỉ cần nghe thấy tiếng bước chân của thằng nhóc kia, Đường Bá Hổ sẽ nhanh chóng cong người nhảy lên cao, biến mất trong một góc nào đấy của phòng khách. Mặc dù con mèo này tính tình kỳ cục, nhưng Hàn Đan lại một mực cưng chiều nó, bảo cô phải tặng nó cho người ta đã là vạn lần không muốn rồi chứ nói gì tới việc tặng nó cho tiểu ma tinh Huống Hoảng.

Chỉ vì yêu ai yêu cả đường đi.

Trong một lần nào đó, không thể tính là cuộc hẹn vô tình gặp gỡ, Hàn Đan nhìn thấy Đỗ Tùng đang cầm thức ăn mèo đến một căn nhà giành cho những con mèo lang thang, lúc đó cô mới biết thì ra là anh vẫn luôn giúp đỡ cứu trợ những động vật nhỏ này. Anh trêu chọc mèo khiến nó vui vẻ, còn cô thì lại nhìn anh đến mức nhập thần. Lúc anh vừa quay đầu lại, mặt cô bỗng đỏ lên, lập tức nhận một con mèo mang về nuôi, đó chính là Đường Bá Hổ thích bắt nạt kẻ yếu này. Ban đầu có lẽ là vì để tìm một đề tài chung giữa hai người, nhưng sau đó cô lại dần dần thích con mèo nhỏ vừa cổ quái vừa đáng yêu này, mỗi khi nhìn nó, cô luôn nhớ tới ánh mắt ôn hòa của Đỗ Tùng. Một người một con mèo như hình với bóng, nếu không phải là A Khiết bị dị ứng với lông động vật, thì cô đã sớm mang theo Đường Bá Hổ tới phòng trọ nhỏ này rồi.

Hàn Đan liếc nhìn đồng hồ đeo tay, kim giờ đã nghiêng sang vạch năm giờ, cô lưu lại một câu "Em có việc, out trước nhé!" rồi nhanh chóng logout. Cô mặc áo khoác lên, cầm lược chải tóc, đính một chiếc kẹp màu trắng thuần, sau đó vội vội vàng vàng xỏ một chiếc giày cao gót rồi ra cửa. Bỗng qua hai con đường, chạy thẳng tới một ngôi nhà cao tầng có 11 lầu.

". Tiểu Đan?" Cô gái mở cửa nhìn thấy cô bỗng xuất hiện vào lúc này thì có chút kinh ngạc, vội mời cô vào nhà, "Ăn cơm chưa? Hay là vào ăn với bọn chị một lát đi."

"Chị Tuệ Ngưng, em không ăn. Ách, cái đó, Tiểu Hoàn có ở nhà không?" Cô đưa mắt nhìn chung quanh.

"Đi Đan Đan [Nhìn trời. Hiện tại tôi cũng đã bị người ta gọi là đi rồi. Che ngực. (lời của tác giả)]." Huống Hoàn đang ngậm một chiếc bánh sủi cảo trong miệng không biết bỗng chui ra từ chỗ nào, ngược đầu nháy mắt với cô.

Người nào đó nở nụ cười rạng rỡ, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm nhũn của đứa bé trai: "Tiểu Hoàn, đi dẫn cháu đi ăn bò bít tết được không?"

"Dạ được!" Giọng nói mềm mại non nớt của đứa bé vang lên.

"Cái con nhóc này " Tuệ Ngưng đang đeo tạp dề duỗi ngón tay ấn lên trán cô, "Lại bày ra mưu ma chước quỷ gì vậy?"

Cô cười ha ha hai tiếng, "Lát nữa em sẽ dẫn nó về mà." Vừa dứt lời lập tức đứa bé trai bỏ chạy.

Trên xe taxi.

Tài xế nghe thấy đoạn đối thoại của một lớn một nhỏ ngồi ở phía sau như thế này.

"Tiểu Hoành, kẹo que có ngon không?"

"Dạ ngon."

"Hôm nay đi phải tới tham gia một hoạt động, đi cần Tiểu Hoành giúp đi chút việc nhỏ, sau đó sẽ được ăn bò bít tết!"

"Dì muốn bảo cháu giúp đi đi lừa tiền sao?"

"Không phải."

"Dì à, con không làm mấy chuyện bán nhan sắc đâu."

". Cháu học được mấy cái này ở đâu vậy?"

"Vạch trần bí mật của những trò lừa gạt trên XXTV."

Này này, rốt cuộc là ai đã cho thằng bé xem mấy loại truyền hình này vậy!

"Tiểu Hoành ngoan, lát nữa không được gọi dì là dì, mà phải gọi là ‘mẹ’, được không?"

"Nhưng mà, dì là dì, mẹ là mẹ mà."

"Hôm nay đi sẽ tạm thời đóng vai mẹ của cháu một lát, làm bộ thôi mà."

"Dì ơi, hôm trước cháu thấy ở Đồng Thành Bách Hóa có một người máy đẹp ơi là đẹp."

Thằng nhóc này rõ ràng là đang chèn ép người một cách đường đường chính chính! Rốt cuộc thì đứa bé này học theo ai vậy? !

"Đợi lát nữa đi sẽ mua cho cháu." Người nào đó đành khuất phục trong câm nín.

"Bây giờ cháu cảm thấy đi có phần giống mẹ rồi."

"." Tiểu quý thối!

"Chúng ta đang đi đâu vậy?"

"Tới tiệm cà phê, ở đó còn có một chú nữa."

"Ồ, vậy thì con sẽ gọi ‘mẹ’ trước hay sau khi đi và chú ấy bắt đầu hoạt động?"

"." Hàn Đan nhận lấy ánh mắt phức tạp của vị tài xế nào đó, trên đầu đầy vạch đen không thể nói thành lời.

Trong nháy mắt phục vụ đẩy cửa phòng bao ra, Hàn Đan bỗng có một loại ảo giác – dưới ánh đèn dịu dịu, khuôn mặt nhìn nghiêng của người đàn ông đang tựa cằm vào cánh tay thon dài dường như rất giống Đỗ Tùng.

Có lẽ là bởi vì phần lớn lúc cô và người kia tiếp xúc cô vẫn luôn chỉ có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt nhìn nghiêng của anh. Cho nên khi đã biết mình vô vọng, trong suốt khoảng thời gian được gọi là "Về sau", cô vẫn luôn không ngừng bắt gặp rất nhiều người giống như đã từng quen biết thế đó.

Người đàn ông kia quay mặt lại.

Vì vậy, nhịp tim của cô bắt gặp lỗ mất một nhịp, đồng thời, cũng ngay trong khoảnh khắc anh nhìn về phía này, cô bỗng thấy căng thẳng. Hình ảnh trong hồi ức đầy dịu dàng mới vừa rồi đột ngột bị đánh vỡ, thậm chí ngay cả những lời ca ngợi dùng để hình dung vóc dáng của một người đàn ông vừa mới hiện ra trong đầu cô cũng nhanh chóng bị ép xuống.

Bọn họ quá khác biệt.

Nếu như Đỗ Tùng là dòng nước ấm áp êm đềm, vậy thì người đàn ông này giống như dòng sông băng ẩn chứa sự sắc bén tận sâu bên trong.

Tròng mắt của anh rất đen, giống hệt như bóng đêm tối tăm mù mịt khiến người ta bị mất phương hướng.

Bạn có thể thường xuyên nhìn thấy ánh mắt như thế ở trong công ty. Bọn họ sắc bén mà lạnh lùng, giống như có thể đâm rách tất cả các ý tưởng và nhìn thấu mặt yếu kém của bạn; bọn họ kiêu ngạo mà bướng bỉnh, ẩn chứa khí thế giống như người ở trên cao nhìn xuống, có thể nắm giữ tất cả ở trong lòng bàn tay; bọn họ khôn khéo mà tinh táo, có tính toán mưu kế tường tận, bản năng của họ là theo đuổi lợi ích. Bọn họ thuộc về loại người được gọi là tình anh.

Đối với Hàn Đan mà nói, ánh mắt như thế thật sự là quá mức nguy hiểm, khiến cho cô không tự chủ muốn cách xa.

Đã như vậy, đánh nhanh thắng nhanh thôi.

Cô kéo thẳng nhóc đang ngậm kẹo que trong miệng ở sau lưng mình ra trước, tiếp đó lại nặn ra một nụ cười công thức hóa nhìn về phía người đàn ông đang vuốt cằm rồi nói: "Chào anh."

Người đàn ông kia thản nhiên nhìn cô, không hề bày tỏ bất kỳ ý tứ gì, thậm chí còn hoàn toàn không có ý mời cô ngồi xuống.

Cái gì mà "Nhà kinh doanh tuổi trẻ tài cao", cái gì mà "Người thông minh lanh lợi, đáng vẻ không tồi", rõ ràng đây chính là một người cực kỳ ngông cuồng hoàn toàn không hiểu gì về lễ phép căn bản, hơn nữa, thái độ đối với phụ nữ hoàn toàn không hề giống một quý ông. Cô oán thầm trong lòng.

"Tôi tên là Hàn Đan." Cô đi thẳng vào vấn đề, "Xin hỏi tiền sinh họ gì?"

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, chỉ thấy người nọ đáp lại: "Họ Thẩm."

"Tôi không biết trước kia người tiền cử đã nói gì với Thẩm tiên sinh, nhưng nếu như hôm nay đã tới đây xem mắt, khụ, căn cứ vào thái độ phải nghiêm túc chịu trách nhiệm, tôi muốn nói rõ tình huống hiện tại của tôi cho ngài biết." Hàn Đan hít mắt lại, hắng giọng, "Đây là con trai của tôi, Tiểu Hoành." Vừa dứt lời, cô lập tức kéo thẳng nhóc trắng trẻo mập mạp đang muốn xuống tay với chậu hoa Lan Hồ Điệp đặt trên bàn ra trước mặt anh, run rẩy nói: "Tiểu Hoành, chào chú đi con."

"Hừ." Thằng nhóc kia cầu nhàu liếc mắt kinh thường người đàn ông nào đó, điệu bộ ngang ngược bướng bỉnh, phối hợp với cô rất tốt không chệ vào đâu được.

"Lúc còn trẻ nhất thời xúc động, chưa cưới đã có con. Tôi đã xem mắt rất nhiều lần nhưng đều không thành, chủ yếu là bận tâm đến hạnh phúc của Tiểu Hoành, muốn tìm một người ba tốt cho nó." Cô giả vờ đau lòng, vội vàng rên rỉ ngay khi còn nóng, "Đứa nhỏ này đã bị tôi chiều hư rồi, quan hệ của nó với người khác lúc nào cũng rất tệ."

Bà mẹ độc thân chưa cưới cộng thêm một thằng quý nhỏ khó tiếp xúc, tôi không tin là không khiến cho anh phải chạy trốn chết. Hàn Đan cười thầm trong lòng.

Anh dòi tầm mắt từ tên nhóc nào đó về trên người cô, sau đó dừng lại một lát. Trên mặt dường như lộ ra chút ý cười, anh vòng cánh tay về phía sau tựa vào trên lưng ghế sofa, chậm rãi hỏi: "Cho nên?"

"Chẳng lẽ Thẩm tiên sinh không để ý sao?" Nhìn thấy đối phương hoàn toàn tỉnh bơ không hề có biểu hiện gì, trong lòng cô không khỏi cảm thấy vô kích lừa gạt này hoàn toàn thất bại rồi.

Người đàn ông cười nhạt, đang định mở miệng, thì lại nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên, phục vụ đẩy cửa ra rồi nói: "Tiên sinh, khách của ngài đã tới."

Một người phụ nữ xinh đẹp vóc người cao gầy bước vào, đôi giày cao gót nhỏ nhắn tinh tế màu đỏ giẫm lên sàn nhà bằng gỗ, tạo ra âm thanh lộc cộc vang dội.

Hàn Đan vừa nghiêng mặt sang nhìn, thì không khỏi hoảng sợ. Chỉ đành nhắm mắt chào hỏi: "Vi Vi An."

Cô gái kia vừa nhìn thấy cô, sắc mặt cũng lập tức cứng đờ, nghi ngờ nhìn về phía người đàn ông ngồi ở vị trí đối diện, ngay sau đó lại đổi sang sắc mặt tươi cười, nói: "Tổng giám đốc Thẩm, xem ra tôi tới sớm rồi nhỉ!" Tiếp đó lại chuyển sang nhìn cô, "Hàn Đan, cơ thể đã khá hơn chút nào chưa?"

"Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn." Hàn Đan vừa nhìn thấy vị chủ quản hành chính Chu Duy An có biệt hiệu "Chu Bái Bi"* này thì cả người lập tức khẩn trương, vội vàng qua loa.

*Chu Bái Bi: tức Chu lột da, ý nói vị chủ quản họ Chu này rất hung dữ, yêu cầu nhân viên rất cao.

Cô cực kỳ mê mẩn.

Người đàn ông này và Chu Duy An có quan hệ như thế nào? Sao cô ấy lại xuất hiện vào đúng lúc hai người đang xem mắt? Nếu như cô ấy là người yêu cũ của anh ta thì liệu mình có gặp phải phiền phức gì hay không?

Mấy câu hỏi này không ngừng quanh quẩn trong đầu cô.

Mặc dù không biết rõ tình huống hiện tại là như thế nào, nhưng mà trực giác thì rõ ràng đang kéo chuông báo động —— không nên ở lại nơi này quá lâu.

Điện thoại di động đột nhiên reo lên vô cùng đúng lúc, Hàn Đan nhanh chóng nhận điện thoại. Nhưng chỉ nghe thấy giọng nói của em gái Hàn Song truyền đến: "Chị à, chị lại chạy đi đâu thế? Người đàn ông mà chị phải xem mắt gọi điện thoại nói chị vẫn còn chưa xuất hiện, mẹ nói nếu trong vòng 5 phút nữa mà chị không xuất hiện thì sẽ hầm Đường Bá Hổ nấu canh đây."

Cô ấn phím tắt điện thoại, kinh ngạc nhìn sang phía người đàn ông ở đối diện, tiếp đó lại nhìn chuông phục vụ đặt trên bàn, phía trên có ghi chú số phòng rất rõ ràng.

213. Phía sau còn có một dấu ngoặc nhỏ ghi chữ VIP.

—— Năm giờ rưỡi, Tiệm cà phê Thanh Nhã, phòng 312, nhớ đến đúng giờ. Chi thị của lão phật gia bỗng quanh quẩn bên tai cô.

Vội vội vàng vàng, thế nhưng lại nhớ lộn số phòng.

Nếu như người ngồi đối diện là mình, bỗng nhìn thấy một người kéo bình dầu nhỏ xông tới tự giới thiệu bản thân yêu cầu xem mắt, chỉ sợ là cô đã sớm cười lăn ra rồi. Thế nhưng người này lại có thể yên tĩnh đợi đến lúc này thật đúng là đã cực kỳ cho mình mặt mũi rồi.

Bây giờ còn cố tình có người quen tới đây.

Hàn Đan chỉ cảm thấy não thiếu dưỡng khí, trong phút chốc trước mắt đã hóa thành một màu đen, chỉ hận không thể ngất đi. Thừa lúc tình hình còn chưa tiến theo một bước, cô phải mau chóng dọn dẹp tàn cuộc.

"Cái đó, tôi bỗng nhiên nhớ ra hôm nay mình còn chút việc. Thảm tiên sinh, thật xin lỗi, tôi đi trước đây." Nói xong vội giả bộ như thật sự có việc, lưu loát dứt Tiểu Hoành đứng dậy, định đâm lao phải theo lao, diễn tiếp thôi. Dù sao biển người mênh mông, tạm biệt không hẹn gặp lại.

"Mẹ, chúng ta đi mua người máy sao?" Giọng nói non nớt của trẻ con vang lên trong căn phòng yên tĩnh bỗng trở nên có vẻ hết sức thanh thúy.

Trên đầu cô gái họ Hàn nào đó đã hoàn toàn gắn mác danh hiệu ‘Chưa lập gia đình đã có con’ đồng thời nhận được ánh mắt kinh ngạc và thân thể chấn động của Chu Duy An.

Kết thúc viên mãn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cuộc đời giống như vở kịch

ngoại trừ số tuổi, còn có kỹ xảo biểu diễn cũng luôn tăng lên theo từng ngày.

Trong phòng 312.

Khi người đàn ông có khuôn mặt chữ điền trông cực kỳ chính trực ngồi ở đối diện đi ra cửa nghe điện thoại, Hàn Đan yếu ớt thở dài một cái.

"Di Đan Đan." Thăng nhóc trắng trẻo mập mập mồm mép lém lỉnh nào đó vừa gặm thịt bò bít tết vừa tiến lại gần tai cô, nói nhỏ, "Cửa hàng sắp đóng cửa rồi."

"Yên tâm đi! Di đoán sau khi chú kia quay lại đây nhất định không tới năm phút đồng hồ là sẽ phải đi ngay."

"Tại sao ạ?" Cục cưng tò mò chớp mắt.

"Bởi vì —— chú ấy có việc gấp!" ^^_di3nndd4nl33quayd0n.c0m_s2

Thực tế thường hay tàn khốc, tin tức nghe được từ trong miệng của người làm mối chính là một nữ nhân viên hiền lương thực đức thông minh có thể làm trong công ty nước ngoài, nhưng kết quả lại một bà mẹ đơn thân chưa cưới dẫn theo một đứa bé. Vừa rồi lúc người đàn ông này bước ra ngoài, sắc mặt anh ta đã cực kỳ không tốt rồi, kế tiếp cũng chỉ là mấy lễ tiết qua loa mà thôi.

Quả nhiên, người đàn ông có khuôn mặt chữ điền vừa bước vào cửa lần nữa thì đã cực kỳ thành khẩn nói lời xin lỗi: "Hàn tiểu thư! Thật ngại quá, công ty xảy ra chút chuyện, tôi phải chạy về xử lý ngay."

"Oa, mẹ dự đoán thật chính xác, chú ấy quả nhiên là có việc gấp." Hàn Đan nhìn tên quỷ nhỏ khó dây dưa nào đó nhìn mình chăm chọc với ánh mắt hết sức sùng bái mà vạch đen rơi đầy đầu. "Ngài phải bận rộn rồi, ngài phải bận rộn rồi." Cô mỉm cười đứng dậy tỏ vẻ khéo hiểu lòng người.

Người đàn ông kia bị lời nói của Tiểu Hoành làm cho nghẹn họng, nên cười mĩa hai tiếng: "Vây tôi xin phép đi trước, tôi đã thanh toán hóa đơn rồi, khi nào rảnh rồi chúng ta lại liên lạc nhé!"

Ngay cả phương thức liên lạc cũng không để lại, cái câu "Sẽ liên lạc lại" kia chẳng qua cũng chỉ là một câu nói xã giao mà thôi. Hàn Đan cúi đầu cười nhạt: "Được."

Cái gọi là xem mắt, chính là một câu chuyện như thế đó. Qua người làm mối, hai bên toạ đàm, sau khi xem xét đánh giá cẩn thận vài lần, tiếp theo là chào tạm biệt. Nếu như hợp ý, thì tiếp đó sẽ bỏ chút thời gian và tâm tư để bồi dưỡng thân mật, nếu như không hợp ý, thì ngay cả tên họ hình dáng cũng đều quên hết, có vô tình gặp lại thì cũng chỉ là người qua đường Giáp Ất nào đó.

Mua món đồ chơi kia xong thì cô lập tức đưa tên nhóc trắng trẻo mập mạp nào đó về tận trước cửa nhà. Tên nhóc này bỗng thần bí bí tiến tới bên tai cô rồi nói: "Đi Đan Đan, cháu vẫn cảm thấy đáng đáp của chủ đền trước thuận mắt hơn."

Hàn Đan im lặng nghẹn họng, vội vàng nhét nó vào nhà.

Sau đó, cô thông thả bước về phòng trọ nhỏ, nhưng vừa mở cửa lại chỉ thấy một khuôn mặt quỷ trắng bạch, dọa cô sợ hãi đến nỗi phải lùi lại một bước.

"Sau này nếu đang đắp mặt nạ dưỡng da thì đừng tiến tới gần cửa, cậu muốn hù chết người ta à? !" Sau khi nhận ra Vô Diện Nhân này chính là A Khiết, Hàn Đan lập tức ném một cái liếc mắt xem thường về phía cô ấy.

Thường ngày khi cô nàng này đang đắp mặt nạ tuyệt đối sẽ không nói chuyện thế nhưng hôm nay lại đột nhiên thay đổi diễn xuất, bỗng thần bí thốt ra một câu như vậy: "Mình vừa mới nhận được một tin tức... KL sắp thay người lãnh đạo rồi!"

Hàn Đan cau mày: "Sắp cắt giảm nhân sự à?"

". Không phải."

"Sắp giảm tiền lương à?"

"Cũng không phải, mà là." di3n-d4n_13.quy.d0n.c0m

"Vậy thì mau lẩn qua chỗ khác đi." Người nào đó lưu loát dứt khoát bày tỏ đã hết hứng thú đối với tin tức này, sau đó lập tức nằm úp sấp ở trước máy vi tính tiếp tục dấn thân vào sự nghiệp Game Online vĩ đại, đột ngột đã kích mong muốn dốc bầu tâm sự của đối phương. Trong lòng A Khiết mất cân bằng, vậy nên lập tức tìm cái gai đâm vào chỗ đau của Hàn Đan: "Hôm nay đi xem mắt có thành quả gì không?"

"Có."

"Thật?" Thiết Mộc Lan vịn năm lại muốn nở hoa lần nữa.

"Mình đã được thể nghiệm đường tình gian nan lận đận của bà mẹ đơn thân."

Quả nhiên, hi vọng gì gì đó, đều là phù vân cả mà thôi. A Khiết bất đắc dĩ: ". Cậu đoán sau khi lão phật gia nhà cậu biết được thì sẽ có kết quả gì không?"

"Cho nên, chỉ sợ là mình còn phải ở lại nơi này của cậu quấy rầy thêm một thời gian nữa!!!" Người nào đó rất vô liêm sỉ.

"Mau biến đi càng sớm càng tốt cho mình, lão nương vừa nhìn thấy cậu là muốn đập thuyền rồi." A Khiết hoàn toàn vứt bỏ lớp vỏ nguy trạng hiền thực, để lộ sắc mặt của người đàn bà chanh chua, hung hăng phê bình tố cáo hành động mặt dày vô lại của Hàn Đan.

Hàn Đan nhếch miệng, mắt diếc tai ngơ, mặc cho A Khiết om sòm ở bên cạnh.

Trong《Lục giới》đang cực kỳ náo nhiệt.

Khác với Bang Chiến mỗi tuần một lần, tần suất tiến hành loại Chung Tộc Chiến này có quy mô rất lớn. đồng nhất với tần suất di cã của vợ mình ghé thăm, ngoại trừ dùng Chiến Công có thể đổi lấy phần thưởng phong phú và danh hiệu Lạp Phong, còn có thể thi triển phong thái cá nhân, trình độ kịch liệt của trận đấu so tài về thực lực giữa các chủng tộc mạnh mẽ cỡ nào chỉ cần suy nghĩ cũng đủ biết.

Trước giờ Yêu Tộc vẫn luôn tương đối im hơi lặng tiếng, an phận ở một góc, giữ vững quan hệ liên minh với Thần Tộc lân cận trong khoảng thời gian rất lâu. Nhưng mà trước đây không lâu Tộc trưởng Thần Tộc thoái vị, những phân tử hiếu chiến tuyên bố cầm quyền, khơi lên chiến tranh liên miên. Khiến cho đồng minh Yêu Tộc bị hãm mình trong đó phiền muộn không thôi, Hắc Miêu Bất Thụ thuận theo nguyện vọng trong cuộc trưng cầu ý dân kết thúc minh ước, kết quả là Thần Tộc dứt khoát trở mặt, thừa lúc chiến bị của Yêu Tộc không đầy đủ đã hạ chiến thư.

Lúc Hàn Đan login, quân binh của Thần Tộc đã tới gần ngoại thành.

Đối với một Liên Cơ diễn vai quần chúng mà nói, có thể bảo đảm bản thân an toàn đã không dễ, chứ đừng nói chi là ra trận giết địch.

Vậy mà, các kỹ năng công kích bạo liệt của Thần Tộc không ngừng nhắm vào các Chiến Sĩ Yêu Tộc đang tử thủ ở cửa thành, các Thầy Thuốc Yêu Tộc phải đặt mình trong thế nguy hiểm dốc toàn lực ngâm xương tăng máu, các Pháp Sư Yêu Tộc sau khi hồi sinh thì lại tiếp tục tự bạo đánh về phía quân địch. Không khí kịch chiến này khiến cho con sóng trong lòng Hàn Đan – một chấm nhỏ vô năng giữa biển người cũng bắt đầu sôi sục.

Vì vậy, cô nhanh chóng chạy về phía Tế Đàn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9-2: Cuộc đời giống như vở kịch (2)

Tể Đan là một trong những kiến trúc đánh dấu cột mốc rộng lớn nhất, vậy nên nó được thiết lập tại các trung tâm Thành Chủ của các Chủng Tộc. Ngoại trừ làm vật "Hiển tể" —— để người trong Tộc làm nhiệm vụ mỗi ngày, nó còn là nơi được chọn làm điểm kết thúc trong mỗi cuộc chiến tranh. Một khi Tể Đan bị tấn công và phá hủy, cũng đồng nghĩa với việc thành trì đó đã bị đánh hạ.

Nhằm tăng thêm giới hạn tham dự cho những người chơi có cấp độ khác nhau, Chủng Tộc Chiến bao gồm hai bộ phận hợp thành. Một là phe kịch chiến - xung đột vũ trang, hai là phe khán nguyện - giữ vững phòng thủ ở hậu phương. Lúc này, tiền tuyến đang anh dũng chiến đấu đẫm máu, còn những người chơi cấp độ thấp giống như Liên Cơ thì đang tụ tập cầu nguyện bên Tể Đan. Theo số lượng người khán nguyện và những lời cầu khẩn càng lúc càng tăng, Tể Đan tỏa ra một đóa hoa khổng lồ lấp lánh ánh sáng bạc, những cánh hoa chậm rãi bung ra. Mức độ đóa hoa nở rộ ảnh hưởng tới toàn thể lực phòng ngự và lực công kích của Yêu Tộc đồng thời cũng tăng thêm vài kỹ năng phụ trợ lớn và nhỏ.

Liệu trận chiến này còn có thể chống đỡ được trong bao lâu? Hàn Đan không ngừng di chuyển góc nhìn để quan sát tình hình chiến đấu.

Bởi vì kỹ năng phụ trợ sở trường của Yêu Tộc là Tộc Đan, cho nên năng lực lĩnh ngộ và khống chế rất mạnh. Bọn họ trời sinh đã có tính kháng cự với các loại trạng thái Hôn Mê, Định Thần... cực cao. Mặc dù lực Phòng Ngự hơi cao hơn Ma Tộc một chút, nhưng so với Thần Tộc, Nhân Tộc và Thú Tộc da dày thịt béo thì lại càng lộ vẻ nhỏ bé. Vì thế, trước thế tấn công từ tầm xa mạnh mẽ, nhanh nhẹn của Thần Tộc, Yêu Tộc đã bị rối loạn trận cước.

[Tộc Đan] Yêu Khí Tập Nhân: Bên trái sắp không chống đỡ nổi rồi.

[Tộc Đan] Ái Gia Khí Đẳng Vu Thương: KAO, toàn bộ đám người này đều vây quanh cửa thành bên trái à! Sự thái, hổ bầy của ngài thật là không đủ năng lực.

[Tộc Đan] Tiểu Diệt Tuyệt: Đám người này xông tới quá nhanh mà lại còn quá cao tay, bọn họ không đập trúng hổ bầy thì tôi có cách gì chứ.

[Tộc Đan] Hồ Ly Đã Thành Tinh: Chồng của tôi lại treo rồi, đây đã là lần thứ tám rồi đây.

[Tộc Đan] Cầu Mèo Đã Thành Hiệp Khách: Cố gắng lên, chết thêm ba lượt nữa thì sẽ vượt qua tôi.

[Tộc Đan][Trường Lão] Thủy Mặc Đan Thanh: Mèo, cứ tiếp tục như vậy cũng không chống đỡ được bao lâu đâu.

Lúc này, số lời cầu nguyện có tăng thêm thì cũng chẳng khác nào như muối bỏ biển, kết quả đã rõ ràng. Trong lòng mỗi người đều tràn đầy bất mãn. Trong cảm xúc trầm lắng u ám, Tộc Trưởng quyết định. \TLT-dd-L3QuyĐ6n.c0m/

[Tộc Đan][Tộc Trưởng] Mèo Đen Không Ngủ: Kết thúc thôi. Mọi người đã cực khổ rồi.

Tiếp đó, trên màn hình xuất hiện một hàng chữ to màu vàng óng ánh.

[Hệ thống] Tộc Trưởng của Yêu Tộc - "Mèo Đen Không Ngủ" giao nộp thư xin hàng cho Tộc Trưởng của Thần Tộc - "Sát Lục Thiên Tinh", nhận thua cầu hòa.

Bởi vì Yêu Tộc tinh thông chế tạo, mà người thông thạo kỹ năng chế tạo thì luôn luôn giàu có và sung túc. Lúc này "Mèo Đen Không Ngủ" chủ động nhận thua, thể hiện rõ ràng khí phách của người đứng đầu một tộc. Dù sao, so với lúc bình thường sau khi kết thúc chiến tranh ngoại trừ nhận được chiến công và phần thưởng danh dự, thì bây giờ bên đề nghị kết thúc chiến tranh trước sẽ phải nộp một lượng bạc không nhỏ, có thể nói là lần này Thần Tộc đại phát nhận được một khoản tiền lớn từ trên trời rơi xuống rồi.

Tuy những tộc nhân thuộc Yêu Tộc có chút tiếc nuối nhưng cũng đành phải chấp nhận sự thật —— đánh tiếp nữa cũng chỉ là giãy giụa vô nghĩa. Trải qua sự việc lần này, nguyên khí của Yêu Tộc đã bị tổn thất, họ cần phải có một khoảng thời gian nghỉ ngơi để lấy lại sức và khôi phục như cũ.

Vậy mà, sự tiến triển của tình hình lại phức tạp hơn so với mong muốn của họ.

[Hệ thống] Tộc Trưởng của Thần Tộc - "Sát Lục Thiên Tinh" từ chối nhận thư xin hàng của Tộc Trưởng Yêu Tộc - "Mèo Đen Không Ngủ".

Mọi người không khỏi đánh rơi mắt kiếng.

[Thế giới] Tiểu Phụng Hoàng: Không cần phải đuổi cùng giết tận như thế chứ! Thần Tộc thật buồn cười.

[Thế giới] Thiên Long Bát Bộ: Ha ha, Thần Tộc đúng thật là quá cố chấp rồi, bạc đưa đến tay mà cũng không muốn nhận.

[Thế giới] Tô Tiểu Kiêu: Thật có hình tượng! Sát Lục Thiên Tinh thật đẹp trai!

[Thế giới] Thật Ra Thì Tôi Chỉ Muốn Biết Rốt Cuộc Một Cái Tên Có Thể Dài Bao Nhiêu: Thần Tộc là cái mông *!*

[Thế giới] Mật Đường 〰 Tiểu Lại: Bản lãnh không bằng ai thì dùng giả bộ làm đại gia. Nếu Thú Tộc các người có bản lãnh thì cũng ra đây đánh một trận thật đẹp cho tôi xem thử đi.

[Thế giới] Như Hoa Đại Thúc: Thắng thì cũng đã thắng rồi, làm như vậy thật đúng là quá không hiền hậu rồi.

[Thế giới] Hạ Hầu Bàn Sơ: Đứng vậy, làm người phải có lòng khoan dung, nếu có bản lĩnh thì đừng hời hua trang bị của Yêu Tộc.

[Thế giới] Ngọa long: Người hiền hay bị bắt nạt.

.....

Một bên chủ động nhận thua, bên còn lại tiếp nhận thì cũng là lẽ thường tình. Một là bởi vì các phe đều một mực giữ vững ranh giới cuối cùng để duy trì phong độ cần thiết. Hai là bởi vì người chơi đều cùng một khu, mà từ trước đến giờ Yêu Tộc vẫn luôn sống bình thân hòa nhã, lại nói quan hệ cũng chưa tới mức thù hận, cho nên căn cứ theo tinh thần chủ nghĩa nhân đạo thì thấy tốt nhất là nên đồng ý.

Ngay tại thời điểm “Mèo Đen Không Ngủ” gửi thư xin hàng thì Yêu Tộc đã hoàn toàn ngừng chiến đấu, nhưng Thần Tộc thì vẫn tiến quân thần tốc.

[Thế giới][Tộc Trưởng] Sát Lục Thiên Tinh: Ba người có chiến công cao nhất sẽ được lập làm Trưởng Lão, phần thưởng cho mỗi người là một vạn lượng vàng.

Dưới chính sách khích lệ như vậy, toàn bộ tộc nhân của Thần Tộc đều giống như cần thuốc lã, bọn họ không thèm tán công chiếm giữ tế đàn kết thúc chiến đấu, mà lại đồ mất đầu theo chém giết những tộc nhân đang chạy trốn của Yêu Tộc.

[Tộc Đàn][Trưởng Lão] Thủy Mặc Đan Thanh: Cái đám súc sinh này thật là khinh người quá đáng!

[Tộc Đàn] Điệp Y: Đánh không lại bọn chúng, phải làm thế nào mới tốt đây?

[Tộc Đàn][Trưởng Lão] Gia Cát Yêu Yêu: Tôi đang liên lạc với mấy vị Tộc Trưởng khác. nhưng dường như bọn họ đều không ở trên mạng.

[Tộc Đàn] Lam Nguyệt: Vào những lúc như thế này bọn họ chịu quản mới là lạ, đây rõ ràng là bỏ mặc chúng ta mà.

[Tộc Đàn] Tiểu Diệt Tuyệt: SOS! Tôi vừa mới sống lại thì lập tức bị giết!

[Tộc Đàn][Tộc Trưởng] Mèo Đen Không Ngủ: Nếu đã bị giết thì tạm thời đừng sống lại, nếu còn sống thì dùng Phù Truyền Tổng chạy ra khỏi thành. Bắt đầu từ hôm nay, chỉ cần nhìn thấy tộc nhân của Thần Tộc đi một mình, thì lập tức cùng nhau tiêu diệt kẻ đó!

Tộc Chiến phải kết thúc như thế, thật là bất đắc dĩ. Trả thù gì đó, cũng chỉ có thể tạm gác lại vào ngày sau mà thôi.

Hàn Đan nhìn Thành Thiên Hương tràn ngập khói lửa chiến tranh, tộc nhân của Yêu Tộc không ngừng ngã xuống, cùng với mỹ nhân Liên Cơ bị quân công quét ngã trên màn hình, nhìn rồi cũng chỉ biết thờ dài.

Lúc này, có muốn trốn cũng không thoát được.

Logout, hay là.

Cô mở danh sách bạn tốt ra, sau khi do dự thật lâu mới gửi một tin nhắn qua cho người kia.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Có ở trên mạng không?

Chỉ trong phút chốc đã nhận được hồi âm.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lưu: Em đang ở đâu?

[Mật ngữ] Liên Cơ: Trong Thành Thiên Hương.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lưu: Em tham chiến à?

[Mật ngữ] Liên Cơ: Chúng Tộc hưng vong, thất phu hữu trách* mà.

*Dù Chúng Tộc thịnh hay suy thì người bình thường cũng phải có trách nhiệm.

Mấy giây sau, Hàn Đan nhìn thấy dường như trong danh sách bạn bè có cái gì đó bỗng lóe lên. Trong khung đối thoại bỗng nổi lên một dòng chữ nhỏ.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lưu: Cô bé ngốc! Nằm yên đừng động, vì phu tơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Sau lưng một người đàn ông thất bại, luôn có một người phụ nữ nhiều chuyện (1)

Quả thật là Hàn Đan đã bị lời nói đùa âu yếm nhìn có vẻ dịu dàng quan tâm lại không có giới hạn mức độ YY (tự sướng) kia làm cho nghẹn lời. Cô vô cùng cảm phần liếc mắt xem thường, sau khi cân nhắc một lát mới trả lời.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Lúc này toàn bộ dân chúng trong thành đều đang bị tàn sát hàng loạt, anh tính đến đây bồi táng* à?

*Bồi táng: Chôn đồ vật, của cải, nô lệ, người, súc vật theo người chết.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lưu: Dù anh bất hạnh bỏ mình thì cũng nên xem là chết vì tình mới đúng.

Cô không khỏi cười khẽ một tiếng.

Đúng lúc này, bên phía quân đoàn Thần Tộc cũng bắt đầu dâng lên một làn sóng xao động nhỏ.

"Thứ đang bay trên trời Tôi bị hoa mắt rồi sao?"

"Không phải là Ma Tộc đang đánh nhau với Tiên Tộc sao?"

"Kết thúc rồi à?"

"Không thấy hệ thống thông báo."

"Chỉ có mấy người như vậy, chắc chỉ là đi ngang qua thôi. Nhưng mà cái bóng màu trắng kia, chẳng lẽ là"

"Đại Kinh Tiểu Quái, chúng ta nhiều người như vậy, chỉ diệt mấy người này còn không phải là giống như đập một con kiến thôi sao."

.

Hàn Đan chuyển góc ngắm nhìn về phía bầu trời.

Bốn đôi cánh tạo nên những đường nét mơ hồ ở giữa bầu trời đêm bao la, bóng người thấp thoáng ánh sao nhanh chóng xẹt qua bầu trời lao xuống mặt đất, nhẹ nhàng rơi xuống ngay chính giữa Tế Đàn.

Đây là lần đầu tiên Hàn Đan đồng thời nhìn thấy trạng thái hợp thể của cả bốn người.

Con chim Hà Xử Phong Lưu nuôi tên là "Minh Hóa". Lúc hợp thể cánh chim biến hóa hư ảo, giống như ngọn lửa quý màu u lam đang bốc cháy, ánh sáng lấp lánh tạo nên những gợn sóng.

Cánh của Thất chủ yếu là màu đen, lông vũ có hình dáng giống như chiếc móc câu ngược, viền lông vũ lóe lên ánh sáng đỏ sậm, trên lông đuôi còn có những điểm sáng màu đỏ khê rù xuống, giống như rỉ máu.

Đôi cánh của Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ lớn hơn gấp hai lần so với những tộc nhân bình thường của Ma Tộc, màu đen tuyền, giống như hút hết toàn bộ ánh sáng vào trong.

Trong bốn người, bắt mắt nhất chính là Tuyết Nha. Hình dáng sau khi hợp thể của anh mang theo một loại lộng lẫy quý dị. Trong ánh sáng bạc lượn lờ, trên mỗi cọng lông vũ màu trắng dường như đều được khắc hoa văn màu bạc, cánh chim tỏa ra một loại cảm giác giống như đây là kim khí. Cái loại màu bạc chói mắt đó phối hợp với trang phục màu trắng của anh, khiến cho anh trở nên có vẻ hết sức đặc biệt giữa đám Ma Tộc lấy màu cánh u ám làm chủ đạo.

Sau khi Thất nói một câu "Woa! Thật nhiều người!" coi như là chào hỏi, mấy vòng vây quần công với quy mô to lớn ở xung quanh Tế Đàn đều đồng thời nổ tung. Kèm theo dòng tin tức của Hệ thống: "Thành Chủ Yêu Tộc thất thủ, Tế Đàn bị hủy, Thần Tộc giành được thắng lợi trong hoạt động Tộc Chiến tuần này.", chỉ trong nháy mắt trung tâm thành trì đã biến thành một vùng đất hoang tàn chết chóc.

Cái tin tức này có nghĩa là đại chiến của hai tộc Thần – Yêu đã kết thúc. Sau này, nếu trong hai tộc có người PK ác ý thì sẽ bị xử phạt phải mang tên đỏ.

Hàn Đan nhìn đám người Thần Tộc tới xâm lăng bị phơi thây đầy mặt đất, chợt cảm thấy tâm lý được cân bằng.

"Nếu như phu nhân nằm ngửa mặt thì có lẽ sẽ khiến cho vị phu còn hăng hái hơn chút nữa."

Mái tóc màu bạch kim, con mắt màu tím, áo choàng màu đen tuyền, cánh chim màu u lam

Người nọ cứ rêu rao xuất hiện ở bên cạnh cô như vậy, hơn nữa còn đứng ở ngay trung tâm vùng đất hoang tàn khổng lồ này.

Trong nháy mắt, Hàn Đan có chút ngẩn ngơ.

Kể từ sau khi chơi game, đây là lần đầu tiên cô có một loại cảm giác được người ta coi trọng.

Biết rõ là hư ảo, nhưng vẫn cảm thấy rất ấm áp.

Vào lúc không thể trốn đi đâu được, vào lúc bắt lực không thể ra sức, vào lúc bó tay hết cách, vào lúc không có ai có thể dựa vào.

Sẽ có một người, vì bạn mà đến.

[Thế giới] Đường Nhân Nhai Cửu Hào: Số báo đặc biệt! Số báo đặc biệt! Trong Thành Thiên Hương đột nhiên xuất hiện người của Ma tộc.

[Thế giới] Tiểu Yến Tử Thích Vạch Trần Rắc Rối: Trận chiến của Ma Tộc và Tiên Tộc vẫn còn đang đánh đến khí thế ngất trời, sao lại chạy tới đó được?

[Thế giới] Máy Bay Giấy: Yêu Tộc kêu bọn họ tới giúp một tay à? Hai tộc này muốn kết minh sao?

[Thế giới] Mẹ, Con Lạnh: Lộn xộn cái gì, Ma Tộc đều đang tham chiến ở đây mà, ai tới Thành Thiên Hương vậy?

[Thế giới] Đường Nhân Nhai Cửu Hào: Hà Xử Phong Lưu, Tuyết Nha, Thất, Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ.

[Thế giới] Hai Đôi Giày Trên Mặt Đất: Bốn người?

[Thế giới] Ba Tôi Là Transformers: Mồ hôi. Đây chỉ coi như là hành vi cá nhân mà thôi.

[Thế giới] Đùng Đánh Vào Mặt: Ngay cả Tộc Chiến mà cũng không tham gia sao? Kể từ sau khi người nào đó từ chức rời khỏi vị trí Tộc trưởng, lòng người Ma Tộc cũng giải tán hết rồi.

[Thế giới] Ngốc Là Một Loại Thái Độ: Đúng rồi, tôi vẫn luôn cực kỳ tò mò muốn biết lý do tại sao anh ta lại từ chức?

[Thế giới] Huyền Hồ Công: Nghe nói là bởi vì PK thua Mộng Yểm.

[Thế giới] Họ Thương Tên Tỉnh Không: Mồ hôi, đánh nhau thôi mà, có cần phải nghiêm trọng như vậy không?

[Thế giới] Bên Trái Của Bên Trái: Đánh nhau không quan trọng, quan trọng là tại sao lại đánh?

[Thế giới] Bên Phải Của Bên Phải: Hồng nhan họa thủy. Bà xã, em ngàn vạn lần đừng vượt tường, chồng em là thư sinh tay trái gà không chặt, không thể đánh thắng tình địch mạnh mẽ.

[Thế giới] Bên Trái Của Bên Trái: Anh thiếu đòn à?

[Thế giới] Trời Oi: Thật hoài niệm khoảng thời gian Ma Tộc thống nhất trước kia, lúc đó quả thật là không ai có thể địch nổi.

[Thế giới] Latte rất ngọt: Quái lại là giữa Ám Cúc và Huyết Sắc Thịnh Yên đều không hề khai chiến, theo lý thuyết thì không phải là tình địch gặp nhau nên hết sức đồ mắt sao?

[Thế giới] Túi Bách Bảo Của Đorêmon: Xuyt! Cậu muốn bị hai bang phái sát thủ này đuổi giết à?

Vốn dĩ phần lớn tộc nhân của Thần Tộc đều đang bị vây ở trong thành, cho nên chỉ trong khoảng vài giây bọn họ đã chạy tới đây tụ tập. Ước chừng là còn chưa thăm dò được mục đích đối phương đến đây, cộng thêm có phần kiêng kỵ đối với Ma Tộc, cho nên không có ai dám dẫn đầu ra tay.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lưu: Phu nhân không muốn đứng dậy sao, hay là muốn vì phu nằm cùng với em một lát?

Giọng điệu hài hước, hoàn toàn không để ý tới đám người đằng đằng sát khí mới chạy tới tụ tập chung quanh bọn họ.

Sau khi Liên Cơ được Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ hồi sinh thì lập tức than thở “hồng nhan bạc mệnh”. Dưới tình huống bị vây quanh thế này, ngay cả cơ hội để bọn người Hà Xử Phong Lưu chạy trốn cũng còn rất nhỏ, huống chi là mình. Điểm hồi sinh của Yêu Tộc ở ngay bên cạnh rìa tế đàn, cho dù cường chế nhân vật logout thì cũng sẽ bị giữ lại ở trong trò chơi một khoảng thời gian ngắn, trong khoảng thời gian này cũng đủ cho đám người Thần Tộc kia chém chết mình N lần, nhất định là sẽ bị rút cấp.

"Thật làm cho người ta bất ngờ, bên kia Ma Tộc còn đang vất vả đánh trận, vậy mà bên này lại có người chạy đến tìm hoa hỏi liễu." Trong Thần Tộc có một cô gái tên là "Si Tâm Phi Nhi" bỗng buông lời khinh miệt, "Đã từng là Tộc Trưởng đại nhân phong quang vô hạn, vậy mà bây giờ ngay cả Chúng Tộc Chiến cũng không có phần tham gia, thật đúng là." Chỉ nói nửa câu kèm theo dấu chấm lửng ở phần đuôi, quả là hết sức kích thích trí tưởng tượng của người ta.

Tộc Trưởng đại nhân? Đã từng?

Chẳng lẽ người mới được nhắc tới trên kênh Thế Giới chính là anh ta sao?

Hàn Đan ngẩn ra.

"Nghe nói con gái thường hay bày tỏ khinh miệt đối với người con trai không thích mình, bày tỏ căm hận đối với người con trai không thích mình, từ giọng điệu của cô thì có thể nhận ra." Hà Xử Phong Lưu dừng lại một chút, "Là vì yêu mà sinh hận với tôi sao?"

"Anh ít dắt vàng lên mặt mình đi!" Si Tâm Phi Nhi mắng, "Chồng tôi lợi hại hơn anh rất nhiều, tôi mới không thèm thích loại đàn ông mê gái như anh."

Tuyết Nha: "Ồ, tôi nhớ mạng máng trong diễn đàn có một topic rất hot, đề mục gọi là gì ấy nhỉ."

Thất: "Hình như là . . . Si Tâm tỷ thổ lộ gì đó."

Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: "Diễn đàn giao lưu giữa các khu, trang thứ năm hàng thứ ba."

Những người đàn ông miệng lưỡi ác độc nhanh chóng phản kích, Tuyết Nha gọi chuyện, Thất lập tức nói theo, Dạ dốc toàn lực xuất một chiêu kết thúc, sự phối hợp chặt chẽ của mấy người này khiến Hàn Đan nhìn mà phải than thở.

Print screen đó được đặt tên là 《Si Tâm tỷ son sắt một lòng, Phong Lưu ca ững như kiềng ba chân 》, nó được đăng vào khoảng một tháng trước.

Hình ảnh là ở ngoài cửa Miếu Nguyệt Lão, nhân vật chính là hai người Si Tâm Phi Nhi và Hà Xử Phong Lưu.

Trên ba tấm print screen khác nhau có thể nhìn thấy ba câu nói, trong đó có hai câu là do cô gái Si Tâm kia nói ra.

Một câu là "Em muốn ở cùng với anh."

Một câu là "Cưới em được không?"

Còn một câu là do Hà Xử Phong Lưu nói. Chỉ có một chữ.

"Được."

Bình luận dưới topic kéo dài tới 48 trang, cũng coi như là cực hot. Theo topic đó, có người thất vọng, có người châm chọc, thỉnh thoảng cũng có vài lời chúc phúc xen lẫn vào trong đó, cũng có thể xem như là đội hình lớn mạnh.

Hàn Đan cười thầm. Tất nhiên topic này là do cô nàng Si Tâm kia đăng lên, chắc là khi đó hai người bọn họ từng thân mật một thời gian, cô ta muốn dùng dư luận tạo lợi thế để nhốt chặt người đàn ông này, nhưng không ngờ rằng vào giờ phút này lại biến thành khiêng đá đập chân, bị Tuyết Nha lấy ra làm vũ khí.

"Ông xã." Si Tâm Phi Nhi vội vàng nhờ người nhà ra mặt giúp đỡ.

"Hà Xử Phong Lưu, hôm nay anh đến địa bàn của tôi để khiêu khích à?" Cuồng Chiến mặc kim giáp cự lang ở bên cạnh cô ta kịp thời mở miệng. Người đàn ông kia đeo một chiếc mặt nạ màu vàng kim, vác một cây trường thương màu vàng óng, trên đầu là bốn chữ lớn "Sát Lược Thiên Tính" cực kỳ chói mắt.

"Có người nào đó thật đúng là không coi mình là người ngoài." Một câu nói đột ngột vang lên.

Cho đến khi cô mở miệng nói chuyện, tầm mắt của mọi người mới chuyển dời đến trên người cô nàng Yêu Tộc gần như không có cảm giác tồn tại này. Trang phục tu hành màu đỏ cấp 80 bình thường không có gì khác biệt, ngay cả thuộc tính kèm theo cũng không có, nhưng bởi vì thiết lập của nhân vật này là phái nữ thuộc Yêu Tộc cho nên lộ ra thêm vài phần quyến rũ.

Một vệt đỏ tươi ở ngay giữa một đám nhân vật cao cấp mặc khôi giáp hoa lệ cầm binh đao đứng sừng sững, khiến cô có vẻ càng thêm nhỏ bé.

Liên Cơ ưỡn cao thân thể nhỏ bé yếu ớt, cực kỳ khí phách ném ra một câu.

"Thành Thiên Hương vĩnh viễn chỉ có thể là địa bàn của Yêu Tộc."

"Yêu Tộc còn chưa chết hết sao." Kỹ năng đánh xa "Lưu quang" của Cung Tiễn Thủ thuộc Thần Tộc đột ngột phá rách bầu trời mà bay đến, bắn lên một tia lửa điện màu vàng.

Trong phút chốc, Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ lập tức giải trừ trạng thái hợp thể, con chim kia hóa thành một làn khói màu đen vây tròn xung quanh Liên Cơ. Con mưa mũi tên màu vàng kim kia còn chưa lọt được vào trong vòng vây thì đã tiêu tan không để lại chút dấu vết.

Gần như là đồng thời cùng lúc đó thân hình Tuyết Nha bỗng lóe lên, một giây kế tiếp đã xuất hiện ở trong đám người Thần Tộc, Cung Tiễn Thủ kia tràn đầy kinh hãi, gã ta còn chưa kịp thi triển kỹ năng thứ hai thì đã ngã xuống đất.

"Chiếc nhẫn của tôi!" Cung Tiễn Thủ vừa ngã xuống đất lập tức gào lên giận dữ.

"Luyện hóa mới chỉ đạt +11 mà thôi, xem ra toàn thân cao thấp của ngươi cũng không có món gì hay ho đâu nhỉ." Đáng vẻ ừ ừ như đưa đám của Hồ Diện Nhân thoát nhìn cực kỳ đáng đánh đòn.

Vốn dĩ Hàn Đan đã biết Thất ra chiêu rất nhanh, nhưng tốc độ di chuyển và đường đi chuẩn xác của Tuyết Nha lại càng giống như ma quỷ. Thế nhưng điều khiến cho cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là bình thường Liên Cơ chỉ chịu một kích đã gục vậy mà giờ vẫn còn đang đứng vững. . . .

Hà, sao thanh máu lại đột nhiên dài hơn vậy, có chuyện gì đang xảy ra thế?

[Hệ thống] Ngài đã được Phụ Thể bởi "Một con chim mập đến nỗi bay không nổi", trạng thái Phụ Thể "Chung Sức" kéo dài 30 giây.

Hàn Đan 田. Tên của con chim nhỏ này thật đúng là làm cho người ta dở khóc dở cười. Cô nhìn Liên Cơ không hề mất một sợi tóc trong làn khói mà không khỏi tràn đầy ngưỡng mộ đối với con chim dung mạo bình thường nhưng lại có thuộc tính kinh người kia, không thể ngờ lượng máu của nó lại cao gấp mười lần Liên Cơ.

Khi Âm Dương Sư đạt tới một cấp bậc nhất định thì có thể dẫn dắt Linh Thú của mình bám vào trên cơ thể của người chơi khác, căn cứ vào mục đích khác nhau mà chia làm hai loại: Một loại là làm cho đối phương rơi vào các loại trạng thái không tốt. Căn cứ theo tư chất khác nhau của Linh Thú, sẽ sinh ra các loại hiệu quả như Hút Máu, Hạ Độc, Trói Gai... đối với người bị Phụ Thể. Gọi là "Lồng Chim".

Một loại khác chính là ngăn cản thương tổn thay cho đối phương, người chơi được Phụ Thể sẽ chuyển dời tất cả giá trị thương tổn lên người Linh Thú, cho đến khi Linh Thú tử vong. Chính là trạng thái mà cô đang được bảo vệ, gọi là "Chung Sức".

Nếu như nói sự sắc bén của Thất là ở chỗ sử dụng kỹ năng đạt hiệu suất cao, sự sắc bén của Tuyết Nha là thành thạo các kỹ xảo di chuyển cực kỳ chuẩn xác, như vậy sự sắc bén của Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ chính là dự đoán động tĩnh sau đó là đến tốc độ phản ứng khởi động kỹ năng. Âm Dương Sư có thể coi như là một nghề nghiệp điều khiển khó khăn, kỹ năng phức tạp, thời gian cold-down (đóng băng) dài ngắn không giống nhau, chỉ có cách tính toán thời cơ thật tỉ mỉ chuẩn xác thì mới có thể giết sạch kẻ thù và tự vệ. Bọn họ có thể là kẻ làm việc vô bổ tấn công chỗ nào cũng sai lệch, nhưng cũng có thể vị thần nắm giữ sống chết trong lúc nguy cấp.

Võ Sĩ Cuồng Bạo có lực công kích cao, Thích Khách Đạo Tặc có hiệu suất cao, Âm Dương Sư có năng lực không chế mạnh, cộng thêm một Di Hồn Sư có thể sử dụng bất kỳ kỹ năng nào vào bất cứ lúc nào, gặp phải một tổ hợp đối thủ như vậy quả thật là làm cho người ta phải sinh ra sợ hãi. Nhưng song quyền khó địch tứ thủ*, kẻ địch ở trước mắt đang bao vây tầng tầng lớp lớp, không thể trốn đi đâu được. Hàn Đan không khỏi có chút lo lắng mà liếc mắt nhìn người đàn ông có mái tóc bạch kim ở bên cạnh mình.

*Song quyền khó địch tứ thủ: Ý nghĩa tương tự câu “ba đánh một không chột cũng què”

"Trước khi còn chưa có được sự đồng ý của tôi thì tốt nhất đừng đụng vào cô ấy." Vũ khí trong tay Hà Xử Phong Lưu đã thay bằng một cây Pháp Trượng toả ánh sáng lung linh.

Màn đêm cô quạnh buồn xuống. Xa xa trên bầu trời, một vầng trăng non treo lơ lửng, tựa như lưỡi câu.

Ánh lửa chập chờn, tiếng gió vu vu.

Anh đứng ngay phía trước đám người Thần Tộc, ngăn cách cô gái ở sau lưng mình với những kẻ địch tràn đầy nguy hiểm và sát ý.

Bóng lưng với mái tóc màu bạch kim và đôi cánh màu lam, trông vừa phong hoa lỗi lạc, lại vừa cao ngạo, chính trực, ngông cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10-2: Sau lưng một người đàn ông thất bại, luôn có một người phụ nữ nhiều chuyện (2)

Vốn dĩ phần lớn tộc nhân của Thần Tộc đều đang bị vây ở trong thành, cho nên chỉ trong khoảng vài giây bọn họ đã chạy tới đây tụ tập. Ước chừng là còn chưa thăm dò được mục đích đối phương đến đây, cộng thêm có phần kiêng kỵ đối với Ma Tộc, cho nên không có ai dám dẫn đầu ra tay.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lưu: Phu nhân không muốn đứng dậy sao, hay là muốn vì phu nằm cùng với em một lát?

Giọng điệu hài hước, hoàn toàn không để ý tới đám người đằng đằng sát khí mới chạy tới tụ tập chung quanh bọn họ.

Sau khi Liên Cơ được Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ hồi sinh thì lập tức than thở “hồng nhan bạc mệnh”. Dưới tình huống bị vây quanh thế này, ngay cả cơ hội để bọn người Hà Xử Phong Lưu chạy trốn cũng còn rất nhỏ, huống chi là mình. Điểm hồi sinh của Yêu Tộc ở ngay bên cạnh rìa tế đàn, cho dù cường chế nhân vật logout thì cũng sẽ bị giữ lại ở trong trò chơi một khoảng thời gian ngắn, trong khoảng thời gian này cũng đủ cho đám người Thần Tộc kia chém chết mình N lần, nhất định là sẽ bị rút cấp.

”Thật làm cho người ta bất ngờ, bên kia Ma Tộc còn đang vất vả đánh trận, vậy mà bên này lại có người chạy đến tìm hoa hỏi liễu.” Trong Thần Tộc có một cô gái tên là “Si Tâm Phi Nhi” bỗng buông lời khinh miệt, “Đã từng là Tộc Trưởng đại nhân phong quang vô hạn, vậy mà bây giờ ngay cả Chúng Tộc Chiến cũng không có phần tham gia, thật đúng là.....” Chỉ nói nửa câu kèm theo dấu chấm lửng ở phần cuối, quả là hết sức kích thích trí tưởng tượng của người ta.

Tộc Trưởng đại nhân? Đã từng?

Chẳng lẽ người mới được nhắc tới trên kênh Thế Giới chính là anh ta sao?

Hàn Đan ngẩn ra. s2_md13nn.d9a2n-Le^Quys.Do^nn.C0m_s2

”Nghe nói con gái thường hay bày tỏ khinh miệt đối với người con trai không thích mình, bày tỏ cảm hận đối với người con trai không thích mình, từ giọng điệu của cô thì có thể nhận ra.....” Hà Xử Phong Lưu dừng lại một chút, “Là vì yêu mà sinh hận với tôi sao?”

”Anh ít dát vàng lên mặt mình đi!” Si Tâm Phi Nhi mắng, “Chồng tôi lợi hại hơn anh rất nhiều, tôi mới không thèm thích loại đàn ông mê gái như anh.”

Tuyết Nha: “Ồ, tôi nhớ mạng máng trong diễn đàn có một topic rất hot, đề mục gọi là gì ấy nhỉ.....”

Thất: “Hình như là ... Si Tâm tỷ thổ lộ gì đó.”

Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: “Diễn đàn giao lưu giữa các khu, trang thứ năm hàng thứ ba.”

Những người đàn ông miệng lưỡi ác độc nhanh chóng phản kích, Tuyết Nha gọi chuyện, Thất lập tức nói theo, Dạ dốc toàn lực xuất một chiêu kết thúc, sự phối hợp chặt chẽ của mấy người này khiến Hàn Đan nhìn mà phải than thở.

Print screen đó được đặt tên là 《Si Tâm tỷ son sắt một lòng, Phong Lưu ca vững như kiềng ba chân 》, nó được đăng vào khoảng một tháng trước.

Hình ảnh là ở ngoài cửa Miếu Nguyệt Lão, nhân vật chính là hai người Si Tâm Phi Nhi và Hà Xử Phong Lưu.

Trên ba tấm print screen khác nhau có thể nhìn thấy ba câu nói, trong đó có hai câu là do cô gái Si Tâm kia nói ra.

Một câu là “Em muốn ở cùng với anh.”

Một câu là “Cưới em được không?”

Còn một câu là do Hà Xử Phong Lưu nói. Chỉ có một chữ.

”Được.”

Bình luận dưới topic kéo dài tới 48 trang, cũng coi như là cực hot. Theo topic đó, có người thất vọng, có người châm chọc, thỉnh thoảng cũng có vài lời chúc phúc xen lẫn vào trong đó, cũng có thể xem như là đội hình lớn mạnh.

Hàn Đan cười thầm. Tất nhiên topic này là do cô nàng Si Tâm kia đăng lên, chắc là khi đó hai người bọn họ từng thân mật một thời gian, cô ta muốn dùng dư luận tạo lợi thế để nhốt chặt người đàn ông này, nhưng không ngờ rằng vào giờ phút này lại biến thành khiêng đá đập chân, bị Tuyết Nha lấy ra làm vũ khí.

”Ông xã.....” Si Tâm Phi Nhi vội vàng nhờ người nhà ra mặt giúp đỡ.

”Hà Xử Phong Lưu, hôm nay anh đến địa bàn của tôi để khiếu khích à?” Cuồng Chiến mặc kim giáp cự lang ở bên cạnh cô ta kịp thời mở miệng. Người đàn ông kia đeo một chiếc mặt nạ màu vàng kim, vác một cây trường thương màu vàng óng, trên đầu là bốn chữ lớn “Sát Lặc Thiên Tinh” cực kỳ chói mắt.

”Có người nào đó thật đúng là không coi mình là người ngoài.” Một câu nói ngọt ngào vang lên.

Cho đến khi cô mở miệng nói chuyện, tầm mắt của mọi người mới chuyển dời đến trên người cô nàng Yêu Tộc gần như không có cảm giác tồn tại này. Trang phục tu hành màu đỏ cấp 80 bình thường không có gì khác biệt, ngay cả thuộc tính kèm theo cũng không có, nhưng bởi vì thiết lập của nhân vật này là phái nữ thuộc Yêu Tộc cho nên lộ ra thêm vài phần quyến rũ.

Một vệt đỏ tươi ở ngay giữa một đám nhân vật cao cấp mặc khôi giáp hoa lệ cầm binh đao đứng sừng sững, khiến cô có vẻ càng thêm nhỏ bé.

Liên Cơ ưỡn cao thân thể nhỏ bé yếu ớt, cực kỳ khí phách ném ra một câu.

”Thành Thiên Hương vĩnh viễn chỉ có thể là địa bàn của Yêu Tộc.”

”Yêu Tộc còn chưa chết hết sao.....” Kỹ năng đánh xa “Lưu quang” của Cung Tiễn Thủ thuộc Thần Tộc đột ngột phá rách bầu trời mà bay đến, bắn lên một tia lửa điện màu vàng.

Trong phút chốc, Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ lập tức giải trừ trạng thái hợp thể, con chim kia hóa thành một làn khói màu đen vây tròn xung

quanh Liên Cơ. Con mưa mũi tên màu vàng kim kia còn chưa lọt được vào trong vòng vây thì đã tiêu tan không để lại chút dấu vết.

Gần như là đồng thời cùng lúc đó thân hình Tuyết Nha bỗng lóe lên, một giây kế tiếp đã xuất hiện ở trong đám người Thần Tộc, Cung Tiễn Thủ kia tràn đầy kinh hãi, gã ta còn chưa kịp thì triển kỹ năng thứ hai thì đã ngã xuống đất.

”Chiếc nhẫn của tôi!” Cung Tiễn Thủ vừa ngã xuống đất lập tức gào lên giận dữ.

”Luyện hóa mới chỉ đạt +11 mà thôi, xem ra toàn thân cao thấp của ngươi cũng không có món gì hay ho đâu nhỉ.” Dáng vẻ ừ ừ như đùa của Hồ Diện Nhân thoát nhìn cực kỳ đáng đánh đòn.

Vốn dĩ Hàn Đan đã biết Thất ra chiêu rất nhanh, nhưng tốc độ di chuyển và đường đi chuẩn xác của Tuyết Nha lại càng giống như ma quỷ. Thế nhưng điều khiến cho cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là bình thường Liên Cơ chỉ chịu một kích đã gục vậy mà giờ vẫn còn đang đứng vững.....

Hà, sao thanh máu lại đột nhiên dài hơn vậy, có chuyện gì đang xảy ra thế?

[Hệ thống] Ngươi đã được Phụ Thể bởi “Một con chim mập đến nỗi bay không nổi”, trạng thái Phụ Thể “Chung Sức” kéo dài 30 giây.

Hàn Đan 囧. Tên của con chim nhỏ này thật đúng là làm cho người ta dở khóc dở cười. Cô nhìn Liên Cơ không hề mất một sợi tóc trong làn khói mà không khỏi tràn đầy ngưỡng mộ đối với con chim dung mạo bình thường nhưng lại có thuộc tính kinh người kia, không thể ngờ lượng máu của nó lại cao gấp mười lần Liên Cơ.

Khi Âm Dương Sư đạt tới một cấp bậc nhất định thì có thể dẫn dắt Linh Thú của mình bám vào trên cơ thể của người chơi khác, căn cứ vào mục đích khác nhau mà chia làm hai loại: Một loại là làm cho đối phương rơi vào các loại trạng thái không tốt. Căn cứ theo tư chất khác nhau của Linh Thú, sẽ sinh ra các loại hiệu quả như Hút Máu, Hạ Độc, Trói Gai... đối với người bị Phụ Thể. Gọi là “Lồng Chim”.

Một loại khác chính là ngăn cản thương tổn thay cho đối phương, người chơi được Phụ Thể sẽ chuyển dời tất cả giá trị thương tổn lên người Linh Thú, cho đến khi Linh Thú tử vong. Chính là trạng thái mà cô đang được bảo vệ, gọi là “Chung Sức”.

Nếu như nói sự sắc bén của Thất là ở chỗ sử dụng kỹ năng đạt hiệu suất cao, sự sắc bén của Tuyết Nha là thành thạo các kỹ xảo di chuyển cực kỳ chuẩn xác, như vậy sự sắc bén của Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ chính là dự đoán động tĩnh sau đó là đến tốc độ phản ứng khởi động kỹ năng. Âm Dương Sư có thể coi như là một nghề nghiệp điều khiển khó khăn, kỹ năng phức tạp, thời gian cold-down (đóng băng) dài ngắn không giống nhau, chỉ có cách tính toán thời cơ thật tỉ mỉ chuẩn xác thì mới có thể giết sạch kẻ thù và tự vệ. Bọn họ có thể là kẻ làm việc vô bổ tấn công chỗ nào cũng sai lệch, nhưng cũng có thể vị thần nắm giữ sống chết trong lúc nguy cấp.

Võ Sĩ Cuồng Bạo có lực công kích cao, Thích Khách Đạo Tặc có hiệu suất cao, Âm Dương Sư có năng lực khống chế mạnh, cộng thêm một Di Hồn Sư có thể sử dụng bất kỳ kỹ năng nào vào bất cứ lúc nào, gặp phải một tổ hợp đối thủ như vậy quả thật là làm cho người ta phải sinh ra sợ hãi. Nhưng song quyền khó địch tứ thủ*, kẻ địch ở trước mắt đang bao vây tầng tầng lớp lớp, không thể trốn đi đâu được. Hàn Đan không khỏi có chút lo lắng mà liếc mắt nhìn người đàn ông có mái tóc bạch kim ở bên cạnh mình.

*Song quyền khó địch tứ thủ: Ý nghĩa tương tự câu “ba đánh một không chột cũng què”

”Trước khi còn chưa có được sự đồng ý của tôi thì tốt nhất đừng đụng vào cô ấy.” Vũ khí trong tay Hà Xử Phong Lưu đã thay bằng một cây Pháp Trượng toả ánh sáng lung linh.

Màn đêm cô quanh buông xuống. Xa xa trên bầu trời, một vầng trăng non treo lơ lửng, tựa như lưỡi câu.

Ánh lửa chấp chờn, tiếng gió vù vù.

Anh đứng ngay phía trước đám người Thần Tộc, ngăn cách cô gái ở sau lưng mình với những kẻ địch tràn đầy nguy hiểm và sát ý.

Bóng lưng với mái tóc màu bạch kim và đôi cánh màu lam, trông vừa phong hoa lỗi lạc, lại vừa cao ngạo, chính trực, ngông cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Anh giống hệt như conan, mỗi lần xuất hiện đều luôn làm cho cuộc sống sinh hoạt của tôi tràn đầy lo lắng (1)

[Thế giới] Đường Nhân Nhai Cửu Hào: Đánh rồi! Bốn người nhóm Phong Lưu khiêu chiến với đại quân Thần Tộc!

[Thế giới] Phi Yên: Phong Lưu ca ca tất thắng!

[Thế giới] Nạp Lan Lâm Lang: Cái à Phi Yên thiếu não này, cô lại bỏ lên giả bộ non nớt gì đấy hả? Tôi cảnh cáo cô một lần cuối cùng, đừng đi theo sau lưng Phong Lư nữa, nếu không gặp một lần giết một lần.

[Thế giới] Tinh Như Nước Chảy Mộng Tương Tư: Ồ, Nạp Lan, cô có muốn nhìn thử khuôn mặt già nua kia của cô không?

[Thế giới] Ngọc Linh Lưng: Đây là chỗ cắn nhau tranh mỗi à, thật náo nhiệt!

[Thế giới] Từ Tô: Sao cô không nhào qua, là vì sợ cắn không lại người ta chứ gì?

[Thế giới] Ngọc Linh Lưng: Bại tướng dưới tay mà còn dám thò đầu ra, không biết lúc ấy là ai nói nếu thua thì sẽ xóa nick biến mất.

[Thế giới] Từ Tô: Lần đó là do mạng của tôi bị kẹt nên mới tha cho cô một mạng. Tôi nói rồi, nếu tôi không chiếm được, thì Ngọc Linh Lưng cô cũng sẽ không chiếm nổi!

[Thế giới] Trương Tam Phong:..... Mỗi lần có chuyện dính tới tên Phong Lư kia, đám con gái này đều phát điên.

[Thế giới] Máy Bay Giấy: Đặt tiền cược, đặt tiền cược, kết quả 4 chọi N, mọi người tới diễn đàn bỏ phiếu nhiệt tình nào!

[Thế giới] Đùng Đánh Vào Mặt: Nếu như tôi bỏ phiếu thua, thì sẽ bị đuổi giết sao?

.....

Cuối cùng bởi vì một câu nói mà kênh Thế giới hỗn loạn huyên náo lập tức yên tĩnh lại.

[Thế giới] Sát Lục Thiên Tính: Hà Xử Phong Lư, hôm nay là anh khơi mào tranh chấp, hoặc là lập tức giao à Yêu Tộc ở sau lưng anh cho tôi, hoặc là đừng trách tôi xuống tay không lưu tình.

Tất cả mọi người đều yên lặng theo dõi biến hóa.

Cô nhủ mày. Sát Lục Thiên Tính nói vậy là vì muốn biến tranh chấp thành một kiểu đối đầu. Một mặt ép Hà Xử Phong Lư phải đáp ứng lấy bốn chọi N, một mặt lại tìm một cái cớ tốt để khiến cho cuộc chiến không hề công bằng này thành hợp lý. Mới vừa rồi Hà Xử Phong Lư đã bày ra tư thế che chở cho cô, nếu hiện tại lại giao cô ra thì tất nhiên sẽ bị người ta nhạo báng. Nhưng mà, nếu như anh không giao ra thì Thần Tộc có thể danh chính ngôn thuận động thủ, lấy bốn địch trăm, chỉ cần nghĩ cũng đoán được kết quả.

Hàn Đan nhanh chóng gõ chữ lách cách lách cách trên bàn phím.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Với tình huống hiện tại, tốt nhất là cứ giả bộ mất NET gì đó chẳng hạn, tôi out trước.....

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lư: Đợi chút.

Cô sừng sốt, chỉ thấy anh nói.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lư: Vất vả lắm vì phu mới có một cơ hội để giận đồ cả mặt vì hồng nhan, sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy chứ?

[Mật ngữ] Liên Cơ: Anh vẫn còn có tâm trạng nói đùa à? Tình huống thế này hoàn toàn không có phần thắng, sẽ bị luân bạch đấy.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lư: Nếu như anh thắng thì sao?

[Mật ngữ] Liên Cơ: Thắng cái quỷ gì..... Nếu như anh có thể thắng thì tôi sẽ lên kênh Thế giới xoát một trăm lần “Tôi là heo”.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lư: Một lời đã định. Đè phím Enter lại đừng nhúc nhích.

Vừa dứt lời, lập tức có một câu nói quét qua kênh Thế giới.

[Thế giới] Hà Xử Phong Lư: Sợ rằng không được, nói thế nào thì cô ấy cũng là người vợ chưa qua cửa của tôi.

Câu nói này giống như ném một tảng đá lớn xuống mặt hồ yên ả, làm dâng lên sóng to gió lớn. Kênh Thế giới lập tức nổ tung, trong tiếng chất vấn “Cô gái kia là ai?” của quần chúng, vẻ mặt của Hàn Đan vô cùng cứng nhắc.

Người này không biết cái gì gọi là khiêm tốn sao?

Nếu như lần trước phản ứng của anh là lập lòe nước đôi đáp lại tin tức bất quá, thì lần này lại biến thành lời tuyên bố không hề kiêng dè, phạm vi ảnh hưởng đã từ Hồ Diệp Lan và Hắc Mân Côi biến thành toàn bộ đám phụ nữ yêu công khai, yêu thầm, yêu đủ kiểu... của anh trong khắp serve.

Cô phải vượt qua cuộc sống sau này như thế nào đây.....

[Thế giới] Sát Lục Thiên Tính: Ha ha, hôm nay là do anh tự mình tìm chết. Các anh em, ra tay!

Vừa dứt lời lập tức đi trước làm gương xông về phía trước, phía sau là quân đoàn Thần Tộc như thủy triều ập tới.

Hàn Đan nhìn thấy Sĩ Tâm Phi Nhi giáng sát chiêu xuống thì tay chân luống cuống, nhưng chỉ chớp mắt một cái đã phát hiện Liên Cơ đang bay lơ lửng ở giữa không trung. Đập vào mắt là đôi cánh màu trắng bạc, người đang ôm cô chính là Tuyết Nha.

[Tổ đội] Tuyết Nha: Có người ủy thác nhờ anh chăm sóc cho em, ngoan, đừng lộn xộn.

Anh đặt cô ở vị trí cao nhất trên nóc phòng, sau đó thu cánh lại rồi đứng bên cạnh cô.

[Tổ đội] Liên Cơ: Anh không cần xuống đó giúp một tay à?

Thái độ của anh bình thản đến nỗi làm cho người rất dễ nổi nóng.

[Tổ đội] Tuyết Nha: Thấy rõ vị trí mới tiện xuống tay, con mỗi đáng tiền luôn luôn là kẻ khó bắt.

[Tổ đội] Liên Cơ: Anh là Tiểu Thâu (nghề nghiệp trộm cắp) có kinh nghiệm nhất mà tôi từng gặp.

[Tổ đội] Tuyết Nha: Cảm ơn đã khen ngợi.

Nói xong lập tức tung cánh nhảy xuống.

Chiến đấu say sưa. Kỹ năng Hợp Thể của Ma Tộc quyết định bọn họ không cần điều kiện tiên quyết là khởi động thời gian thì cũng có thể hoàn thành bay lượn và rơi xuống đất. Lúc họ ở trong trạng thái bay lượn sẽ không thể công kích và bị công kích, thỉnh thoảng bốn người bọn họ lại bay thấp xuống né tránh thương tổn, thỉnh thoảng lại rơi vào đám người kia rồi khởi động kỹ năng. Dù vậy, bọn họ cũng sẽ bị Thần Tộc dùng chiêu Trói Buộc và Đóng Băng làm đông cứng thời gian chờ kỹ năng. Thể Chất của Ma Tộc lại yếu Phòng Ngự cũng hơi thấp, trong lúc nhất thời cột máu càng ngày càng giảm mạnh làm cho người ta thấy mà sợ hết hồn hết vía. Dùng Thuốc Hồi Máu bình thường cũng cần phải chờ thời gian cold-down, hiệu ứng ánh sáng từ đan dược cao cấp có được nhờ đốt RMB xoay vòng quanh bọn họ gần như tạo thành một cái kén. Xa xỉ quá.....

Chiến đấu trong lúc này vào trong Chủng Tộc Chiến có điểm khác nhau, mỗi một lần tử vong đều sẽ phải chịu trừng phạt giảm 8% kinh nghiệm và bị tổn thất tiền bạc. Càng làm cho người ta phát điên hơn chính là, còn có một Tiểu Thâu chuyên nghiệp xuất quỷ nhập thần trộm trang bị ở bên cạnh thì thể.

Đương nhiên là đứng ở trên cao thì có thể thỏa thích xem hết toàn bộ thế cục. Chỉ chốc lát sau Hàn Đan đã phát hiện bọn họ có chút quái đản.

Phương thức công kích của bốn người này rất không bình thường.

Dường như mục tiêu của bọn họ là cố ý tập trung giới hạn trên vài người. Bao gồm Hà Xử Phong Lưu bị Sát Lục Thiên Tính quán chặt, kỹ năng quân công của anh lấy Đóng Băng và Tê Liệt trên quy mô lớn làm chủ, mà điểm công kích trí mạng lại tập trung rơi vào trên vài người nào đó. Ngay cả Âm Dương Sư vốn nên làm hậu thuẫn cũng liên tiếp sử dụng kỹ năng tiêu cực. Tuyết Nha – kẻ đánh lên trời cháy cũng mạo hiểm tính mạng dừng lại bên cạnh thì thể để sử dụng kỹ năng đánh cấp, vì vậy mà có mấy lần thiếu chút nữa phải bỏ mạng.

Không chỉ có hành vi của bọn họ quái dị, mà ngay cả biểu hiện của đa số người bên Thần Tộc cũng làm cho người ta cực kỳ khó hiểu.

Mấy gã Thầy Thuốc chẳng hề quan tâm tới Chiến Sĩ tử vong trên mặt đất, mà lại theo sát công kích bốn người Ma Tộc, cố định tập trung mục tiêu hồi sinh trên vài người. Mặt khác, một nhóm Thần Tộc có năng lực chiến đấu lại gần như không hề khởi động công kích, cho dù là trong tính huống không hề bị phong ấn kỹ năng thì họ cũng chỉ di động bước theo những người khác. Nếu như không phải là cô đang quan sát từ trên cao, thì trong lúc đang chiến đấu hỗn loạn như vậy mấy hành động đó sẽ không bị ai chú ý tới.

Chuyện này là sao vậy?

Chẳng mấy chốc thời gian Hợp Thể còn dư lại của bốn người bọn họ đã gần hết. Trong mấy động tác lên và xuống, gần như là đồng thời cả bốn người bọn họ đột nhiên cùng tấn công về phía Sát Lục Thiên Tính.

Bao kích khổng lồ nổ rộ trên mặt đất, làm dâng lên một con sóng thần. Trong màn khói mù mịt, bốn bóng người chọt giống như cánh chim bay vút lên rồi hạ xuống trên nóc nhà.

Hiệu ứng ánh sáng dần dần phân tán, Tộc Trưởng Thần Tộc nằm ngang trên mặt đất.

“Mẹ kiếp! Hà Xử Phong Lưu, có bản lĩnh thì đừng trốn!” Sát Lục Thiên Tính đỏ mắt vì tức giận, “Nếu hôm nay ông đây không luân bạch được mày thì ông đây sẽ lập tức xóa nick!”

“Tốn nhiều tiền như vậy mà phải xóa nick thì rất đáng tiếc.” Giọng nói nam tính lộ vẻ lười biếng.

Sát Lục Thiên Tính: “Bạch Diên, còn ngần ngại gì ra đây làm gì? Mau hồi sinh cho tôi nhanh lên.”

Thầy Thuốc Thần Tộc đang đứng chờ ở bên cạnh vội tiến lên vài bước, đang định niệm chú thuật Phục Sinh thì lại bị một tia sét màu vàng cắt ngang, có vô số khối băng óng ánh trong suốt bỗng mọc lên dưới chân cô ta sau đó bao vây cô ta trong đó.

Mà người ra tay lại chính là Pháp Sư Thần Tộc đứng sau lưng cô ta —— Nhất Kiếm Sương Hàn.

Biến cố như vậy khiến cho tất cả những người đang chú ý sự phát triển của tình thế đều lâm vào một trận kinh ngạc.

Không khí xung quanh giống như kết thành băng.

“Sương Hàn, anh làm gì vậy?” Bạch Diên chất vấn.

“Lúc Thương Ảnh rời đi đã lưu lại cho tôi một câu nói.” Nhất Kiếm Sương Hàn chậm rãi tiến lên, “Anh ta nói, ‘Thần Tộc không chiến đấu không phải là bởi vì không dám chiến đấu, mà là bởi vì không thể chiến đấu’.”

Thương Ảnh? Hàn Đan chớp chớp mắt.

Trước đây không lâu, vị Tộc Trưởng Thần Tộc hòa nhã yêu hòa bình – Thương Ảnh đột nhiên xóa nick rồi rời đi, Trưởng Lão Sát Lục Thiên Tinh thượng vị, truyền ra ngoài là nội đấu phân tranh, nội tình ra sao thì không ai biết. Nhưng hôm nay xem ra sự tình cũng vô cùng kỳ lạ.

Nhất Kiếm Sương Hàn dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Cấp bậc của Thần Tộc phân bố không đều là chuyện mà mọi người đều đã biết. Ít người chơi cấp cao thuần thực kỹ năng, người chơi cấp 100 đến 135 lại cần thời gian luyện cấp rất dài. Sau mấy trận chiến, những nguyên liệu trong kho hàng vốn dĩ đã không nhiều lắm bây giờ gần như đã bị tiêu hao hầu như không còn gì, càng ngày càng có thêm người liên tiếp rút cấp. Sát Lục Thiên Tinh, kết quả mà một kẻ háo chiến như anh mang lại chính là phá hủy Tộc Đàn lớn mạnh mà Thương Ảnh đã cực kỳ vất vả mới tạo dựng được.”

Từ bên trên nhìn xuống, lúc này Thần Tộc đã đứng thành hai phe tách biệt rõ rệt, mà từ xa có thể đếm được số người bên phái chủ hòa do Nhất Kiếm Sương Hàn làm đại diện nhiều hơn so với bên kia.

“Mấy người có biết mình đang làm cái gì không? Nếu không có Sát Lục dẫn dắt mấy người thì Thần Tộc có thể cường thịnh như hôm nay không?” Sĩ Tâm Phi Nhi nhướng, “Một đám bạch nhãn lang*!”

*Bạch nhãn lang: ý chỉ những kẻ ăn cháo đá bát, vong ân phụ nghĩa.

“Hắn ta khiến Thần Tộc rạn nứt quan hệ với đồng minh, không ngừng khơi mào tranh chấp, kết thù khắp nơi, khiến cho những người chơi cấp thấp của Thần Tộc bị trả thù bị người ác ý lạm sát. Đây chính là cường thịnh sao?” Cô gái mặc áo màu xanh lam tên “Toàn Mộc Nhãn Lệ” mở miệng nói, “Cho dù bọn ta có thể dễ dàng tha thứ tính háo chiến của hắn, thì cũng tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ chuyện hắn đã lập bẫy để luân bạch Thương Ảnh!”

“Hắn ta đã luân bạch Thương Ảnh sao?” Chất vấn ập đến như dòi núi lấp biển, rất nhiều người vốn dĩ đang đứng bên phe Sát Lục Thiên Tinh nay lại quay mũi giáo về phía anh ta. Dù sao thì Tộc Trưởng tiền nhiệm - Thương Ảnh cũng là người đối nhân xử thế cực kỳ tốt, hơn nữa Sát Lục Thiên Tinh còn là đồ đệ do Thương Ảnh một tay đào tạo.

“Đám người chết tiệt này!” Một Đạo Khách Thần Tộc tên là Lôi Quý mắng lớn, “Chẳng trách Hoàn Hồn Đan trong kho hàng của Tộc Đàn đều mất hết, mỗi lần chúng ta sống lại đều là do Thầy Thuốc hồi sinh, không phải là Âm Dương Sư, bọn họ đã sớm thiết kế để khiến chúng ta bị rút cấp.”

“Bốn gã Ma Tộc này là trợ thủ do bọn họ tìm đến.” Cung Thủ bên cạnh anh ta nói, “Vừa rồi bọn họ còn cố ý đuổi giết tôi. Tôi bị giảm ba cấp, đao và dây chuyền đều bị gã Tiểu Thâu kia trộm mất.”

Thế cục đã định, tái chiến cũng chỉ vô vọng.

“Phải coi đây là buồn bán mới đúng.” Thất lười biếng ngồi trên mái hiên chen vào nói, “Chúng tôi rao giá không thấp.”

Thì ra là như vậy.

Ngay từ đầu tất cả đã được lên kế hoạch chu đáo.

Thần Tộc và Yêu Tộc nổ ra chiến tranh, anh đoán chắc Yêu Tộc sẽ thất bại, cho nên mới xuất hiện trong Thành Thiên Hương, sau đó khơi mào tranh chấp với Tộc Trưởng Thần Tộc đang đồ mất tức giận, dẫn anh ta vào cuộc. Tiếp đó lại tập trung công kích lên người mấy tên trợ thủ đặc lực của Sát Lục Thiên Tinh, khiến cho bọn họ bị rút cấp, cùng lúc đó Tuyết Nha lại đánh cắp trang bị có phẩm chất cao cấp của bọn họ. Hai kho hàng tư nhân của Thành Thiên Hương đều cách trung tâm rất xa, cho nên đương nhiên là bọn họ không kịp lấy trang bị dự trữ trong kho ra.

Một số người trong Thần Tộc đã sớm biết kế sách này, đây cũng chính là lý do tại sao động tác hồi sinh mấy người kia của Thầy Thuốc Thần Tộc đều rất chậm. Bọn họ làm vậy là do Nhất Kiếm Sương Hàn bày mưu đặt kế, cần phải để cho Tuyết Nha trộm được trang bị rồi mới sử dụng thuật Phục Hoạt. Chỉ dựa vào lực lượng của mình, cho dù Thần Tộc có thể kéo Sát Lục Thiên Tinh từ trên vương tọa xuống thì đương nhiên cũng sẽ khiến cho hai bên bị tổn hại, cuối cùng còn khiến thực lực của cả Tộc Đàn bị suy yếu, nhưng nếu thuê sát thủ của Ma Tộc thì có thể hoàn toàn kết thúc chuyện này và còn đạt hiệu suất rất cao.

Người lãnh đạo bị chúng bạn xa lánh.

Kẻ theo đuôi không thể ra sức.

Kẻ phản loạn thanh thế to lớn.

Kẻ ám sát sống chết mặc bay.

Hóa ra, đây là một vở hài kịch được bày kế tỉ mỉ, mà cô lại đúng lúc góp phần thêu hoa trên gấm trong kế hoạch này.

Hàn Đan nhìn về phía người đàn ông đang đứng cạnh mình, bất giác trong lòng thấy buồn buồn, giống như là trong bầu trời đầy mây thật lâu vẫn không có một trận mưa nào rơi xuống.

Tại sao lại có thể có loại cảm giác mất mát như có như không thế này chứ?

Chẳng qua đây chỉ là thế giới trò chơi hư ảo thôi mà.

Sau khi trung cầu ý kiến dân chủ, Nhất Kiếm Sương Hàn ra nghị quyết bắt Sát Lục Thiên Tinh phải rời khỏi chức vị Tộc Trưởng, đồng thời, đuổi cả anh ta và phái chủ chiến ra khỏi Tộc Đàn. Sau đó Nhất Kiếm Sương Hàn đi tới trước mặt bọn họ nói: “Dù sao tôi cũng nên nói tiếng cảm ơn, vốn dĩ tôi còn cho rằng các anh sẽ không tới.”

Hồ Diện Nhân cười nói: “Anh nên cảm ơn tiểu yêu tinh này, nếu như cô ấy không ở trong Thành Thiên Hương thì Phong Lư sẽ không đồng ý giao dịch với anh.”

Hàn Đan nhìn thấy những lời này thì bỗng ngẩn người.

Chỉ thấy một tia sáng màu bạc chợt lóe lên, người đàn ông Thần Tộc kia ngã xuống đất. Người ra tay chính là Hà Xử Phong Lư.

Thần Tộc đứng cách đó không xa lập tức kinh hãi, vội vàng tiến lên bao vây phía trước.

“Không sao.” Nhất Kiếm Sương Hàn đang nằm trên mặt đất vội mở miệng nói, “Mới vừa rồi để cho người ta ra tay với Liên Cơ là tôi không đúng, lúc đó tôi chỉ sợ các anh sẽ trực tiếp dẫn cô ấy rời đi. Tôi xin lỗi.”

“Anh nên cảm thấy may mắn là cô ấy không chết, nếu không tôi sẽ khiến cho anh thảm hại giống hệt như Sát Lục Thiên Tinh.” Thanh kiếm trong tay Hà Xử Phong Lư tỏa khí lạnh bức người.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cuộc sống vô thường là do những cuộc gặp gỡ và chia ly thường không thể đoán trước được

Sông Giang dưới màn đêm thật trầm lắng và yên tĩnh.

Cô ngước mắt lên, bỗng thấy cầu vồng ngũ sắc lóe lên ở xa xa bờ bên kia.

“Đáng tiếc.” Người đàn ông đứng bên cạnh cô khẽ mỉm cười.

“Cái gì?” Rượu đỏ làm say lòng người, cô có chút mơ màng chớp mắt mấy cái.

“Vì sao không để tôi và em thân thiết như vậy ngay từ thời đại học.” Người đàn ông tỏ vẻ tiếc hận.

“À.” Gió phả hơi lạnh xuyên qua giữa hai người, thổi bay tóc của cô. “Chắc lúc học đại học em là người không có sức hấp dẫn nhất trong đám nữ sinh, số lần người ta yêu đương cũng đã đạt tới con số mười, còn em ngoại trừ một trò cười không bệnh mà mất thì ngay cả một bó hoa hồng cũng không nhận được.”

“Thời điểm đó yêu đương càng giống như là trò chơi ghép đôi ngẫu nhiên, người tu thành chánh quả cũng không nhiều.”

“Cảm ơn đã an ủi.” Cô nhếch miệng.

“Sự thật là vậy. Huống chi em cũng không hề thiếu sức hấp dẫn. Theo tôi được biết thì không ít nam sinh có cảm tình với em.”

Mắt cô cong lên, nói lời tự giễu: “Những nam sinh ‘có tình cảm với em’ đều bận rộn học lên cao sao?”

“Bọn họ ư, còn không phải là bởi vì.....” Lời của anh đứt đoạn giữa đường, anh nhìn thấy cô đang nhìn mình với con ngươi đen nhánh thì cười nói: “Gió nổi lên rồi, chúng ta mau trở về đi.”

“Đồ Tù.” Cô nhìn bóng lưng của anh, khẽ gọi một tiếng.

Dưới ánh trăng có chút mờ ảo, người đàn ông kia xoay nghiêng người lại. Anh đứng trước mặt cô không xa, trong sáng và dịu dàng.

Cô siết chặt quyền, giống như đã dùng hết hơi sức toàn thân.

Cô nghe thấy giọng nói của mình thật yếu ớt và có chút run rẩy rất nhỏ, giống như một cánh hoa rời cành bay xuống giữa mặt hồ.

”Em rất thích anh.”

.....

Cả thế giới bỗng đổ ập xuống, vang lên những âm thanh chói tai và sắc bén, bầu trời vỡ thành những mảnh thủy tinh sáng long lanh và rơi xuống từ trên cao, trước khi bị đâm thủng. Hàn Đan chợt mở mắt ra.

Đồng hồ báo thức ở đầu giường reo vang đinh tai nhức óc.

Thì ra là mộng.

Khi đó, nơi đó, người đó, cảnh đó đã xuất hiện trong hồi ức của cô vô số lần, nó cắm rễ trong trí nhớ của cô bằng một loại phương thức vừa dịu dàng vừa khắc sâu, xóa mãi không được.

Trong hiện thực, từ đầu đến cuối cô vẫn chưa từng nói câu “Em thích anh” ra khỏi miệng, rốt cuộc cảnh trong mộng lại thành toàn cho cô.

Nếu như lúc ấy cô nói ra, liệu kết cục có thể thay đổi hay không?

Cô đã vô số lần tiếc nuối vì điều đó, và cũng vô số lần khuyên mình nên thôi mái.

Đúng lúc Hàn Đan đang nhìn chằm chằm trần nhà rồi rơi vào áp suất thấp thì chợt có người phát phát tay ở trước mắt cô.

”Từ từ hưởng thụ ngày nghỉ cuối cùng của cậu đi, mình đi làm đây.” A Khiết hong khô sơn móng tay, soi gương sửa sang lại cổ áo, xỏ chân và đôi giày cao gót nhỏ nhắn rồi hấp tấp ra ngoài.

Con buồn ngủ biến mất. Hàn Đan bò dậy lục tung khắp nơi để tìm sữa tươi, sau đó ngâm bánh bao leo lên mạng.

Hiện tại đang là sáng sớm nên《Lục giới》có vẻ hơi yên tĩnh.

Thành Thiên Hương trải qua một đêm tu sửa, nay đã hoàn toàn khôi phục nguyên trạng. Mặt trời buổi sớm chậm chậm nhô lên từ phía chân trời bị tường thành che kín, mấy quầy hàng trên con đường thuộc khu phố buôn bán vẫn chưa tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Hàn Đan nhìn thấy avatar màu xám của Hà Xử Phong Lưu nằm yên lặng trong danh sách bạn bè thì không khỏi bật cười. Cô đã bắt đầu bắt tri bắt giác tìm anh sau khi login, rốt cuộc thì cái thói quen này là tốt hay là không tốt đây.

Mở danh sách nhiệm vụ ra, ánh mắt của cô bị đóng đinh trên một nhiệm vụ khiêu chiến màu tím ở trong đó. Tiền bạc nhiều, lượng kinh nghiệm lớn, còn có cả vòng tay phẩm chất cao được gia tăng thuộc tính ngẫu nhiên..... Phần thưởng này khiến cho Hàn Đan phải nuốt nước miếng. Có cái gọi là thấy lợi tối mắt, bạn nhỏ Liên Cơ nhanh chóng nhảy lên con lừa Tiểu Mao chạy thẳng tới bản đồ có quái nhiệm vụ hoàn toàn không hề chú ý tới nhắc nhở ở phía sau ghi độ khó của nhiệm vụ là bốn sao.

Vịnh Bích Thủy là một vùng nước cạn, sinh vật sống ở đó là một đám binh tôm tướng cá đáng yêu và một vị Long Vương Thái Tử phong lưu phóng khoáng..... Này này, con quái có cái đầu mang hình dáng giống như tuần lộc gì gì đó thật sự đúng là Long Vương Thái Tử sao?

Liên Cơ mắt to trừng mắt nhỏ với con quái vật mặt mũi hung tợn mà nhiệm vụ yêu cầu, nhưng đối phương chỉ hừ lạnh một tiếng rồi ném ra một câu: “Lớn mặt! Lại dám mơ ước khuôn mặt xinh đẹp của bốn điện hạ!” Nói xong bèn vung tay áo rộng lớn lên gọi hai con Thủy Long ra đánh về phía Liên Cơ. Hàn Đan chưa kịp chuẩn bị thì đã bị câu nói kia trấn áp, sau khi chống cự được mấy giây lập tức ngã xuống đất bỏ mình.

Con quái vừa tự luyện vừa cuồng lại này lại có thể tự động chuyển thành quái chủ động à? Quả nhiên, nhiệm vụ có phần thưởng phong phú đều không dễ thành công như vậy. Người nào đó tiếp thu giáo huấn, sau khi sống lại lập tức đi mua một đồng Huyết Dược trước, sau đó lại điều chỉnh trạng thái thật tốt rồi dũng cảm tiến lên.

Ba mươi giây sau, một giọng nữ thê thảm vang vọng khắp Vịnh Bích Thủy, Thái tử điện hạ vô cùng xinh đẹp lại đạp lên thi thể của cô thêm lần nữa.

Hàn Đan nhìn về phía thanh kinh nghiệm chỉ trong mấy phút đã hạ thẳng xuống 16% mà tức giận sôi gan. Để không dẫm vào vết xe đổ của hai lần trước, cô đã quyết ý bỏ ra nhiều tiền mua mấy tờ Phù Hồi Hồn ở trên chợ sau đó cẩn thận nghiền lợi trở lại chốn cũ.

(Chú thích của tác giả: Phù Hồi Hồn là vật phẩm tiêu hao, khi sử dụng Phù Phục Hoạt để sống lại sẽ không bị rút kinh nghiệm)

Lần này cô đã có kinh nghiệm, cứ đánh mấy cái lại chạy hai bước, đợi qua thời gian cold-down của Thuốc bổ huyết thì lại nhào tới lần nữa.

Mất thấy cột máu của quái vật dưới thế đánh lâu dài của cô đã sắp cạn kiệt thì Hàn Đan vui đến nỗi đuôi lông mày cũng cong lên. Nhưng không ngờ cặp mắt của Thái tử điện hạ lại đột nhiên ửng đỏ, sau đó hét lên một câu thật thê lương: “Bốn điện hạ thà chết không theo!” Một làn khói xanh hóa thân thành

Kim Long bay thẳng về phía Liên Cơ gây ra một trận quấy nhiễu mãnh liệt. Biến hóa lần này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Hàn Đan, thân thể nhỏ bé của Liên Cơ miễn cưỡng chống đỡ được hai cái, cực nhọc tăng máu rồi lại bị Kim Long cuốn lấy không thể động đậy, rốt cuộc mất ảnh tối sầm lại, tiếp tục bỏ mạng lần thứ ba.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12-2: Cuộc sống vô thường là do những cuộc gặp gỡ và chia ly thường không thể đoán trước được (2)

Sau khi dùng hết Phù Hồi Hồn thì trong đầu Hàn Đan cũng nhanh chóng hoàn thành phép trừ tính tiền vốn, trong lúc đang lâm vào trong trạng thái như đưa đám vì trộm gà không được còn mất năm gạo thì lại phát hiện có một hộp thoại đột nhiên nhảy ra.

[Hệ thống] Quái vật lớn mạnh, thể đơn lực bạc, một người rất khó giải quyết phải không? Hãy tìm kiếm một nhóm bạn bè đi nào. Đồng tâm hiệp lực, canh phòng cho nhau, để cho kiếp sống ở《 Lục giới 》 của bạn càng ngày càng thêm đặc sắc! Ngài cần kêu gọi bạn bè tới giúp không?

Bạn bè à..... Hàn Đan do dự một chút, sau đó chọn “Xác định”.

[Hệ thống] Thành câu của bạn đã được gửi đi, xin chờ đợi hưởng ứng trong vòng 180 giây.

Ngay lúc thời gian chờ đợi sắp hết ba phút thì chợt có một dòng nhắc nhở màu vàng đột nhiên nhảy ra.

[Hệ thống] Người chơi “Mặc Thiên Ân” hưởng ứng lời kêu gọi của ngài, đề xuất yêu cầu thêm ngài làm bạn tốt.

[Bạn tốt] Mặc Thiên Ân: Đánh Long thái tử?

[Bạn tốt] Liên Cơ: Ừ.

[Bạn tốt] Mặc Thiên Ân: Chết ba lượt?

[Bạn tốt] Liên Cơ:..... Ừ.

[Bạn tốt] Mặc Thiên Ân: Chờ tôi.

Chỉ chớp lát sau đã nhìn thấy một nhân vật nam mặc trang phục màu xanh biếc giục ngựa mà đến, sau đó đứng lại trước mặt cô.

Hàn Đan tiện tay mở tư liệu của anh ra, Mặc Thiên Ân, Thầy Thuốc Nhân Tộc, cấp 88.

Này này..... Nếu muốn tới giúp đỡ cô thì ít nhất cũng phải là một nhân vật có thể đánh nhau có thể kháng cự chứ, bây giờ lại có thêm một vú em là sao, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì vậy? Một người là Hoa Yêu đánh quái chủ yếu dựa vào dây dưa, một người là Thầy Thuốc hoàn toàn không có năng lực công kích. Hàn Đan lộ ra bộ mặt khổ qua, thậm chí nói tiền đồ quả là đầy lo âu.

Sau khi hợp thành một đội, nhân vật nam lưu loát giơ trượng lên niệm chú, cộng thêm cho Liên Cơ nhiều loại BUFF, ngay sau đó lập tức đứng sang bên cạnh không có thêm động tác nào khác.

Hai người yên lặng trong chớp lát.

[Tổ đội] Mặc Thiên Ân: Sao vẫn chưa ra tay?

[Tổ đội] Liên Cơ: Một mình tôi đánh?

[Tổ đội] Mặc Thiên Ân: Đương nhiên.

[Tổ đội] Liên Cơ: Tôi là Hoa Yêu, máu ít công thấp, không đối phó nổi với quái này.....

[Tổ đội] Mặc Thiên Ân: Cô từng thấy lúc đánh BOSS có vú em xông về phía trước sao?

[Tổ đội] Liên Cơ: Vậy thì cũng không có.....

[Tổ đội] Mặc Thiên Ân: Cho nên... lên đi!

Người này thật sự là đến giúp đỡ sao? Hàn Đan nôn ra máu.

Dù sao đi nữa thì người này cũng là do mình gọi tới, lúc này mà hất tay bỏ đi thì có vẻ quá không lễ phép. Nếu như sau đó lại bỏ mình lần nữa thì mình cũng có thể lấy cớ bỏ trốn mất dạng. Hàn Đan có chút đau lòng liếc nhìn Phù Hồi Hồn trong túi, nhắm mắt tiến lên đùa giỡn Long thái tử.

Cô vừa nhìn chằm chằm cột máu chỉ sợ không cẩn thận lại rút mất 8% kinh nghiệm còn sót lại, vừa nghĩ xem đối phương có thể cảm thấy mình chân tay vụng về hay không, kết quả lần “Vây quét” này ngược lại còn khản trương hơn so với lần “Độc đấu” trước đó, trên đầu cũng toát ra một tầng mồ hôi.

Đối với Thầy Thuốc mà nói, Hoa Thảo hệ Yêu Tộc là khó phục vụ nhất. Bọn họ nổi tiếng là máu ít, hồi máu hơi chậm cũng có thể bỏ mạng, mà niệm chú kỹ năng hồi máu quá sớm thì lại dễ dẫn tới tình trạng thời gian cold-down chưa tới nên phải bỏ qua lần tăng máu thứ hai, kết cục cũng là chết. Bởi vì chút nguyên nhân này nên lúc hợp thành tổ đội châu hoa nhỏ Liên Cơ như cô thường phải chịu nỗi khổ bị vứt bỏ. Chỉ có điều, vào giờ phút này, dường như nhân vật nam mặc trang phục màu xanh biếc ở sau lưng cô cao mình hơn đám lang băm cô thường gặp trước kia một chút. Thời gian tăng máu rất là thích hợp, khiến cho ngón tay của Hàn Đan vẫn vờn theo vạch hóa trị hồi máu lại lơ lửng ở trên bàn phím (TLT: Có lẽ ý tác giả muốn nói anh Mặc hồi máu nhịp nhàng đúng lúc nên chị Hàn Đan vờn tay ra muốn hồi máu lại đừng lơ lửng không ấn xuống vì anh Mặc đã hồi máu rồi.)

[Tổ đội] Liên Cơ: Đợi lát nữa nó sẽ cuồng bạo.

Cô vội vàng nhắc nhở đồng đội. Thật vất vả đánh lâu như vậy, ngộ nhờ đợi lát nữa lại thất bại trong gang tấc chắc cô cũng muốn cuồng bạo luôn mất thời.

[Tổ đội] Mặc Thiên Ân: Không có việc gì.

Chốc lát sau anh lại bổ sung thêm một câu. →d9ie6n,d9an2_Le6.Quy1.D9o6n.c0m←

[Tổ đội] Mặc Thiên Ân: Có tôi.

Hàn Đan bốc khói.

Lão nương biết anh có thể hồi sinh, nhưng mà thuật Hồi Sinh của Thầy Thuốc và thuật Hoàn Hồn của Âm Dương Sư là hai khái niệm đó! Anh dùng thuật Hồi Sinh là muốn bị trừ kinh nghiệm à! Tôi chết rồi thì máu của quái cũng khôi phục lại như lúc đầu mà thôi! Rốt cuộc còn phải quay lại điểm khởi đầu bao nhiêu lần nữa đây?

Những lời rổng giậm hoàn toàn coi thường dấu chấm câu ở phía trên nhanh chóng thoáng hiện lên trong đầu cô. Cô không có thời gian gõ những chữ này vào trong khung chat, bởi vì Thái tử điện hạ đã cuồng bạo.....

Hàn Đan vừa phóng kỹ năng vừa luống cuống tay chân ăn đan dược, nhưng lại phát hiện hình như mình đã làm điều dư thừa. Người nọ luôn luôn kịp thời giúp cô hồi máu vào đúng lúc cột máu của cô hạ về số không, mặc dù có thêm mấy phản chấn động lòng người hơn mới vừa rồi nhưng mà vẫn rất thành tạo.

Khi Kim Long hóa thành một làn khói xanh biến mất thì thanh nhiệm vụ của Liên Cơ run lên mấy cái rồi được một con dấu “Thành công” đóng lên.

Hàn Đan mở cở trong bụng vội nhảy lên con lừa muốn chạy tới chỗ lĩnh thưởng, lúc này mới phát hiện người nọ vẫn đứng nguyên tại chỗ.

[Tổ đội] Liên Cơ: Cảm ơn anh, tôi đi trước đây.

[Tổ đội] Mặc Thiên Ân: Như vậy là cô muốn bội tình bạc nghĩa sao?

[Tổ đội] Liên Cơ:.....

Ngài có cần phải dùng thành ngữ điều luyện đến mức thần công như vậy hay không?

[Tổ đội] Mặc Thiên Ân: Đã làm Phó bản Thiên Đô chưa?

[Tổ đội] Liên Cơ: Vẫn chưa làm.

[Tổ đội] Mặc Thiên Ân: Làm chung đi.

[Tổ đội] Liên Cơ: Hai chúng ta?

Phó bản bình thường đều sẽ đặt ra độ khó nhất định, cho dù là tầng đơn giản, chỉ dựa vào sức của bản thân mà muốn hoàn thành cũng rất khó khăn, huống chi là hai nhân vật công thủ đều yếu như bọn họ.

[Tổ đội] Mặc Thiên Ân: Tìm người dẫn đi.

[Tổ đội] Liên Cơ: Người ta muốn dẫn người đi phó bản thì cũng dẫn tiểu đồ đệ từ cấp 60 trở xuống, như vậy còn có thể kiếm được điểm kinh nghiệm thầy trò, hai người chúng ta đều đã qua cấp 80, nào có ai ăn no rừng mờ chứ.....

[Tổ đội] Mặc Thiên Ân: Dù sao thì thỉnh thoảng ăn no rừng mờ cũng vẫn tốt hơn là đói bụng.

[Tổ đội] Liên Cơ:.....

Sau khi Liên Cơ linh thường xong thì đi theo nhân vật nam mặc trang phục màu xanh biếc tới lối vào phó bản, vừa tới đã thấy một người đang đứng ở bên cạnh NPC truyền tống.

Áo trắng kiếm đen, dung mạo sáng sủa.

Ánh mắt của Hàn Đan bị khóa chặt trên cái tên kia, sau đó ngẩn ra.

Đó chính là người đàn ông đã ném cho cô 100 vạn nguyên bảo làm tiền chia tay, sau đó lại vì thế mà truy sát cô rất lâu.

Chồng trước của cô...

Sở Vân Phi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chồng trước là một loại sinh vật làm cho người ta dở khóc dở cười

Hàn Đan cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

Tại sao người đàn ông đó mới ngày hôm qua còn đuổi theo chém cô N đao vậy mà hôm nay lại chào hỏi cô rất thân thiện, hơn nữa còn cẩn thận dẫn bọn họ đi cây phó bản?

Chỉ trong một đêm, hai người từ “Quan hệ vợ chồng” đơn giản biến thành “Quan hệ đòi nợ” phức tạp, vốn tưởng rằng sau này gặp mặt sẽ không thiếu một trận mưa máu mũi chiến rồi tan rã trong không vui, cái khó ló cái khôn ngay cả lời lẽ ứng đối cô cũng chuẩn bị xong rồi, nhưng lại thấy đối phương nhẹ nhàng thốt ra một câu: “Liên Cơ, em cũng ở đây à!”.

Quả thật là câu đối thoại này nằm ngoài dự liệu của cô, điều này khiến cô lập tức sửng sốt không biết phải tiếp chiêu như thế nào.

Đối với Sở Vân Phi cấp 112 mà nói, hạ phó bản Thiên Đô cấp 80 cũng không thể nào nhận được kinh nghiệm. Vốn tưởng rằng hai người đàn ông này có giao tình không cạn, nhưng kỳ quái là ngoại trừ một câu nói “Hạ ba lượt” của Mặc Thiên Ân ra thì hai người bọn họ cũng không nói thêm bất kỳ lời nào với nhau trên kênh Tổ đội.

Tốc độ quần quai của Sở Vân Phi rất nhanh, Liên Cơ và Mặc Thiên Ân đi theo phía sau anh ta cố giữ khoảng cách không xa để cây kinh nghiệm. Khung đối thoại hoàn toàn yên tĩnh.

Tình huống này khiến Hàn Đan cảm thấy rất là khó chịu.

[Tổ đội] Liên Cơ: Chồng trước đại nhân! Hôm nay anh không có ý định giết tôi sao?

Trong son cốc, động tác phóng kỹ năng cuối cùng của Sở Vân Phi hơi chậm lại, sau đó ngừng lại ngay giữa trung tâm bày quái, may mà những tiểu quái này cũng không hề tạo thành nguy hiểm đối với anh ta.

Chốc lát sau anh ta hỏi.

[Tổ đội] Sở Vân Phi: Anh từng giết em?

Cô tức giận.

[Tổ đội] Liên Cơ: Xem ra hai ngày trước tôi bị ai đó chém ngã N lần, bị ai đó dẫn người tới nằm vùng truy bắt ở cửa Ma Thành, bị ai đó đòi lại 100 vạn nguyên bảo đều chỉ là ảo giác nhỉ? Vậy làm phiền anh nói với GM* một tiếng để GM bù lại phần kinh nghiệm bị mất cho tôi.

* GM = Game Matter: người quản lý game

Im lặng trong chốc lát.

[Tổ đội] Sở Vân Phi: Tuần này anh không hề lên mạng, hôm nay là lần đầu tiên.

[Tổ đội] Liên Cơ: Dựa vào năng lực của tôi thì cũng không thể trả thù được, anh cần gì phải chối cãi quanh co chứ.

[Tổ đội] Sở Văn Phi: Anh nghĩ anh cũng đã biết đại khái là có chuyện gì xảy ra. Người giết em không phải là anh, nhưng dù sao thì nguyên nhân của chuyện này cũng là do anh gây ra, thật sự rất xin lỗi.

Cô cau mày. Quả thật là câu trả lời này rất có phong độ đàn ông, làm cho người ta không thể nào chỉ trích được. Lúc này, một người đồng đội khác vẫn im lặng nãy giờ chợt mở miệng.

[Tổ đội] Mặc Thiên Ân: Như vậy coi như xong?

Hàn Đan sững sờ.

Anh ta đang giúp mình à? Thậm chí giọng điệu còn có chút mùi vị hùng hổ dọa người. Không ngờ Sở Văn Phi không tức giận mà còn nhanh chóng đáp lại: “Hai ngày nay anh đều lên mạng, để anh dẫn hai người đi thăng cấp.” Vừa dứt lời đã lập tức dẫn thân vào nghiệp lớn đánh quái.

Đối phương lấy lễ nhún nhường của quân tử để đối xử, nếu cô còn để ý không tha thứ cho người ta thì cũng có vẻ mất khí độ. Hàn Đan thờ dài, cô không tìm được lý do nào khiến anh ta phải nói láo với mình. Lấy hiểu biết trước đây về Sở Văn Phi thì xem ra phẩm chất của người đàn ông này cũng không xấu. Chỉ có một khả năng duy nhất là —— dưới tình huống anh ta không biết chuyện, có người đã dùng acc của anh ta để làm chuyện này. Thường ngày bản thân cô vốn cũng không thường lui lại với người khác, chứ đừng nói tới kết thù. Hiển nhiên Sở Văn Phi cũng không muốn nói nhiều về chuyện này, ngược lại còn một mực gánh trách nhiệm chủ động xin lỗi, như vậy thì người chân chính ra tay tất nhiên là người rất thân thiết với anh ta. Đáp án đã sáng tỏ, ăn chưa uống dấm tìm mình kiếm chuyện chính là người vợ mới cưới của anh ta.

[Tổ đội] Liên Cơ: Không cần, tôi chỉ hi vọng sau này không xảy ra mấy chuyện như vậy nữa, dù sao thì mùi vị bị người người ta đuổi giết cũng không hề dễ chịu.

[Tổ đội] Sở Văn Phi: Sẽ không như vậy nữa. Anh bảo đảm.

Ra khỏi phó bản, Hàn Đan từ chối lời đề nghị “Anh dẫn bọn em đi thăng cấp sẽ nhanh hơn” của Sở Văn Phi, kiên trì tự mình chạy nhiệm vụ. Mặc Thiên Ân trung ra dáng vẻ thờ ơ với tiến độ, tiếp tục đi theo Tiểu Mao Lư của Liên Cơ qua lại như con thoi giữa các bản đồ.

Dọc đường đi, đột nhiên Hàn Đan nhận được một mật ngữ.

[Mật ngữ] Sở Văn Phi: Em và cậu ta đang qua lại với nhau sao?

Đó là bị ép buộc..... Nhớ tới Hà Xử Phong Lưu cô lại nhức đầu. Nhưng mà giải thích thì quá phiền toái, vậy nên cô dứt khoát thừa nhận.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Ừ.

[Mật ngữ] Sở Văn Phi: Cậu ta chưa nói với em cậu ta là.....

[Mật ngữ] Liên Cơ: Là gì?

[Mật ngữ] Sở Văn Phi: Ha ha, không có gì. Chuyện xảy ra trước đây, thật rất xin lỗi.

Hàn Đan bị câu nói lấp lửng muốn nói lại thôi của anh ta biến thành tâm trạng mê man mờ mịt.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Không sao, đều đã qua rồi.

[Mật ngữ] Sở Văn Phi: Thực lực của Mặc vượt xa anh, ở bên cạnh cậu ta em sẽ rất an toàn.

Đầu Hàn Đan đầy vạch đen.

Nói nửa ngày, thì ra là ông nói gà bà nói vịt. Cô đang muốn giải thích thì lại phát hiện {Kênh đội ngũ} nhảy ra một câu “Cô muốn tự sát à?” Giương mắt nhìn, Liên Cơ đang đặt mình vào giữa ba con quái vật, cột máu đột ngột giảm nhanh, thật may là còn có vú em Mặc Thiên Ân ở đây. Cô vội vàng điều khiển nhân vật lui về góc phía sau, lấy tảng đá làm lá chắn, tách bọn quái vật ra rồi lần lượt tiêu diệt chúng nó.

“Tôi không chú ý.....” Hàn Đan gửi một icon le lưỡi.

“Sao vậy, người tình cũ khiến cho tâm trạng cô có chút không yên à?” Giọng điệu của anh lộ vẻ hài hước.

“Có người loạn ghép duyên ương (gán ghép duyên ương lung tung), nhìn nhầm tôi với anh thành một đôi.”

“Ồ.” Người đàn ông nào đó cười nhạt: “Vậy cũng không tệ.”

“.....” Sau khi thoát khỏi nguy hiểm Hàn Đan tiếp tục vào kênh mật ngữ lần nữa, nhưng Sở Văn Phi lại không hề đáp lời. Lời đã nói tới một nửa cũng theo đó mà đành bỏ đi.

“Sau khi làm xong nhiệm vụ này cô tính đi đâu?” Mặc Thiên Ân hỏi.

”Không biết, không còn nhiệm vụ để làm nữa, phó bang thì đánh không lại.” Biểu tình của cô giống như đưa đám.

”Gia nhập bang phái sẽ có nhiệm vụ bang phái.”

”Với cấp bậc và nghề nghiệp này của tôi có thể được vào tổ đội đã giống như cây vạn tuế nở hoa rồi, có bang phái nào lại chịu thu nhận chứ.”

Mặc dù ở khu “Phượng Hoàng” của cô còn chưa có người chơi nào đạt max level cấp 150, nhưng phần lớn đều có cấp bậc trên một trăm. Thỉnh thoảng có bang phái thu nhận người chơi vào bang thì cũng ghi rõ phải đạt cấp 120 trở lên, bỏ qua yếu tố nghề nghiệp là Hoa Yêu không nói, cái cấp bậc xấu hổ này của cô cũng không thể làm cho người thích được.

”Muốn gia nhập không?”

”Cái gì?”

”Bang phái.”

”Không phải chính anh cũng không gia nhập sao?” Cô tra xét tài liệu nhân vật của anh, cột bang phái trống không.

”Đợi tôi một lát.” Nói xong người này biến hóa thành một đường ánh sáng bạc biến mất khỏi chỗ cũ. Hàn Đan còn đang mê man thì lại thấy trên màn hình nhảy ra một hộp thoại.

[Hệ thống] Bang chủ Mặc Thiên Ân muốn mời ngài gia nhập bang phái “Một bước tương tư”.

Cô dùng lực vịn tường..... Không ngờ vị này lại là phái hành động hàng thật giá thật.

Thành lập bang phái chỉ cần thỏa mãn hai điều kiện, một là người chơi đạt cấp 60 trở lên, hai là nộp một khoản chi phí. Đối với Hàn Đan, bình thường ngay cả lúc mua thuốc cũng hận không thể đánh ngắt xiu gã NPC lòng dạ hiểm độc kia mà nói thì mấy số lẻ liên tiếp ở phía sau của khoản chi phí lập bang cũng đủ khiến cho cô trực tiếp loại bỏ ý nghĩ này ngay từ trong đầu hơn nữa còn gắn mấy dòng chữ “Không liên quan đến bản thân” lên việc này. Giờ phút này cái vị nào đó chỉ bởi vì “Hai người đều không có bang phái” mà nhanh chóng lập bang, quả thật là làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

”Thật lãng phí tiền, kỹ năng bang phái gì đó cũng phải căn cứ vào quy mô bang phái lớn nhỏ thế nào để nâng cao, bang phái ít thành viên thì tiền vốn đầu tư và lợi nhuận hoàn toàn không hề tỉ lệ thuận với nhau.....” Trong lòng cô thầm mắng người này đúng là tên phá của.

”Cầu nhau nhiều sẽ biến thành bà già.” Người nào đó lơ đãng nhạo báng.

“.....”

Sau khi chọn “Gia nhập” Hàn Đan nhìn danh sách thành viên trống rỗng mà không biết nên hình dung tâm tình của mình vào giờ phút này như thế nào. Mặc dù hành động của người này có vẻ có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng nhìn thấy dòng chữ “Nương tử của Sở Vân Phi” trên đỉnh đầu Liên Cơ kể từ sau khi biến mất thì vẫn để trống danh hiệu này đã được bổ sung bằng dòng chữ “Phó bang chủ Một bước tương tư”, trong lòng cô chợt có một loại trung thành nhân nhật.

Bang chủ và Phó bang chủ. Bang phái chỉ có hai người, nhưng cũng coi như là có nhà để quay về.

[Bang phái][Phó bang chủ] Liên Cơ: Này, Bang chủ đại nhân! Có cần tôi lên kênh thế giới kêu mấy tiếng để triệu tập vài người vào bang không?

[Bang phái][Bang chủ] Mặc Thiên Ân: Cô có loa à?

[Bang phái][Phó bang chủ] Liên Cơ: Làm nhiệm vụ tân thủ được phát năm cái, vẫn chưa sử dụng.

[Bang phái][Bang chủ] Mặc Thiên Ân: Được rồi.

Dù gì người ta cũng đã chứa chấp mình, bỏ thêm chút sức lực cũng là điều nên làm. Cô đứng bên cạnh kho hàng ở Thành Thiên Hương, đoạn đoạn chính chính liên tục xoát câu nói “Bang phái cấp 1 - [Một bước tương tư] thu người, cấp bậc không giới hạn, nam nữ đều được, nhanh chóng gia nhập nào!” năm lần.

Lúc này là chín giờ sáng, đa số người chơi online vẫn còn đang treo máy. Hàn Đan nhìn tin tức mình vừa phát ra đã lập tức bị mấy đoạn trò chuyện qua lại và tiếng la hét mua bán đè xuống, biến thành đá chìm xuống biển như trong dự liệu bèn lên tinh thần đi làm nhiệm vụ bang phái. Trong lúc cô đang buồn rầu lo lắng vì không biết đi đâu thu thập tám viên Minh Linh thì trên màn hình bỗng nhảy ra một hộp thoại.

[Hệ thống] Người chơi Hà Xử Phong Lưu gửi yêu cầu muốn ôm ấp yêu thương với ngài.

Liên Cơ: “Sao anh hay xuất quỷ nhập thần vậy?”

Hà Xử Phong Lưu vỗ cánh ôm cô bay về hướng Ma Thành: “Vi phu vừa lên mạng đã lập tức trèo non lội suối chạy đến đây vậy mà phu nhân lại lạnh nhạt như thế, thật đúng là làm cho người ta đau lòng.” Nhìn thấy danh hiệu trên đỉnh đầu cô thì anh dừng một chút: “Bang chủ của em là ma tộc à?”

Liên Cơ: “Nhân tộc. Sao vậy?”

”Ồ.” Người đàn ông nào đó phát ra một tiếng cười khê không rõ chân tướng, “Bang phái chỉ có hai người thật quá lạnh lẽo buồn tẻ, không bằng đến bên cạnh anh đi.”

”Miễn đi, tôi không muốn vào trong bang của anh để bị người ta xem thường.”

Bang “Ám các” của Hà Xử Phong Lưu có thực lực rất mạnh, là nơi tụ tập của một đám thợ săn tiền thương. Cô không có Kim Cương Toàn, cũng không dám đứng bên phía nghề đồ gốm (Yu: Không hiểu tác giả nói gì luôn @_@).

”Thoát tổ đội đi, anh dẫn em đi thăng cấp.” Anh cũng không cưỡng cầu.

Hàn Đan đã nhiệm vụ cả một buổi sáng, cũng cảm nhận được đầy đủ khổ cực của việc tự mình đánh quái, giờ phút này lại bị dụ dỗ nên rất không có khí phách đáp một tiếng “Được”. Chợt nhớ tới Bang chủ đại nhân vất vả, bèn hỏi.

Liên Cơ: “Có thể mang thêm một người không?”

Hà Xử Phong Lưu: “Giống được thì không cần bàn nữa.”

Liên Cơ: “Vây coi như xong, tôi vẫn nên tự mình đánh quái thì hơn.”

Hà Xử Phong Lưu: “Anh nhớ hình như có ai đó còn thiếu anh 100 câu.”

Liên Cơ: “Chắc anh sẽ không thật sự muốn tôi kêu một trăm lần ‘tôi là heo’ ở trên kênh thế giới đây chứ?”

Hà Xử Phong Lưu: “Có chơi có chịu. Chẳng qua nếu như đổi thành một câu khác thì có thể anh sẽ suy nghĩ để cho em chỉ kêu một lần.”

Liên Cơ: “Đổi thành câu gì?”

Hà Xử Phong Lưu: “Chính là câu em đã từng nói lúc thổ lộ.”

Liên Cơ: “Làm phiền anh cho thêm những lựa chọn khác.”

Hà Xử Phong Lưu: “Theo anh đi luyện cấp.”

Liên Cơ: “Tôi có đi theo thì hoàn toàn cũng chỉ là cộ kinh nghiệm, ngược lại sẽ kéo các anh thụt lùi.”

Đối phương dừng một chút rồi đáp lại.

”Trọng điểm của câu nói kia không phải là ở hai chữ phía sau.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Gió thổi cờ động, gió không động, cờ không động, động chỉ là tâm

Bắc Hàn Tuyết bên ngoài Ma Thành là bình nguyên đóng băng ngàn dặm, núi băng liền nhau mênh mông nhấp nhô, một nhánh sông như chiếc áo màu bạc bao bọc bình nguyên.

Gió cuốn bụi tuyết bay là tả trên không trung, dường như có thể cảm giác được hơi lạnh xông tới mặt. Từ không trung cúi mắt nhìn xuống, chỉ thấy mọi thứ giống như một mớ cánh màu trắng bạc.

Đối với Liên Cơ bị người nào đó “Uy hiếp” đến đây mà nói, vì bỏ lại đồng đội một mình chạy tới đây cộ kinh nghiệm nên từ đầu đến cuối trong lòng đều cảm thấy có chút đau lòng. Mặc Thiên Ân ngay cả một câu cũng không hỏi nhiều, chỉ đáp một tiếng “Được” rồi giải tán đội ngũ.

Cảnh tượng duy mỹ* được game thiết lập mặc định khiến Hàn Đan rất là say mê, nhưng lại phát hiện người nào đó đang ôm mình vẫn vỗ cánh dừng ở giữa không trung, không hề có ý hạ xuống.

*Duy mỹ: Vẻ đẹp có một không hai.

[Tổ đội] Liên Cơ: Đây là đang làm gì vậy?

[Tổ đội] Hà Xử Phong Lưu: Bồi dưỡng độ thân mật.

[Tổ đội] Liên Cơ: Mời nói tiếng người.

[Tổ đội] Hà Xử Phong Lưu: Chờ mấy người nhóm Thất.

[Tổ đội] Liên Cơ: Xuống mặt đất chờ không được sao?

[Tổ đội] Hà Xử Phong Lưu: Em đã từng thấy cá mập giành thức ăn chưa?

[Tổ đội] Liên Cơ: Suy nghĩ của anh nhảy vọt nhanh thật.

Đôi cánh màu u lam trượt đi một đoạn, người đàn ông nào đó bèn giải trừ trạng thái ôm nhau.

Liên Cơ rơi xuống từ tầng trời thấp, chân vừa mới chạm đất, chỉ thấy lớp băng bề mặt ở chung quanh đột nhiên vỡ toang, vài trận gió tuyết chui ra từ dưới đất. Từng trận gió xoáy từ từ tạo thành hình người, từ trong suốt trở nên cụ thể, cuối cùng trở thành một cô gái tóc dài phiêu dạt con người trong suốt, trên đầu là hai chữ “Tuyết Nữ” màu đỏ tươi rất bắt mắt.

Nếu đôi mắt nhìn xuống từ bầu trời, thì có thể tình huống nhìn thấy toàn bộ Tuyết Nữ vừa mới thành hình ở quanh đây đều đang nhanh chóng xúm lại bao vây Liên Cơ, dùng móng vuốt vừa nhọn vừa dài của bọn họ phát động công kích.

Tất cả xảy ra rất nhanh, ngón tay của cô vẫn còn dừng trên con chuột chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào thì Liên Cơ trên màn hình đã ngã xuống đất. Trong khoảnh khắc cô ngã xuống, đám Tuyết Yêu kia lập tức rời rít xoay người một cách đẹp đẽ và rực rỡ, sau đó biến mất trên bình nguyên đóng băng rộng mênh mông.

Ngoại trừ việc trên mặt đất có thêm một cái thi thể màu đỏ tươi ra thì phong cảnh vẫn đẹp như mới vừa rồi.

—— Đã từng thấy cá mập giành thức ăn chưa?

Lần này chẳng những đã thấy, mà còn tự mình thể nghiệm quá trình làm thức ăn của cá nữa.

“Thú vị không?” Người nào đó vẫy cánh dừng ở giữa không trung, nhìn cô từ trên cao.

“Anh dám ném tôi xuống!” Cô hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Vi phu chỉ đang thỏa mãn cái nguyện vọng ‘muốn rơi xuống đất’ của phu nhân mà thôi.” Anh tỏ vẻ giống như vô tội.

Cô gõ một hàng icon phun lửa: “Hiện tại tôi tương đối muốn thực hiện nguyện vọng ‘Anh đi chết đi’.”

“Tiểu yêu tinh, trên mặt đất lạnh đấy.” Tuyết Nha chạy đến đầu tiên, giọng nói hài hước, hoàn toàn không có chút tâm lòng đồng cảm nào cả.

“Trời băng đất tuyết, đại hiệp còn cầm cây quạt chuyên nghiệp như thế, khiến cho tôi cảm thấy thật ra thì trên mặt đất vẫn không thể tính là quá lạnh.” Cô nhanh chóng hoàn trả, cho anh biết tay.

“Ha ha.” Thất cười một tràng dài, rất phối hợp: “Quả là một cô nhóc thú vị.”

Thú vị cái rắm. Hàn Đan vô cùng cảm phần liếc mắt xem thường.

Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ thông dong tới trễ, sau lưng còn có một con Phi Ưng bay lượn đi theo.

Thất thốt ra một câu: “Ồ ồ, có não nhiệt để xem rồi!” Nói xong bèn đáp xuống đi trước là gương, mấy kỹ năng quần công nổ tung, quét ngã đám Tuyết Nữ đang ríu rít chui ra ngoài. Tiếp đó Tuyết Nha và Hà Xử Phong Lưu cũng đáp xuống một nơi gần đó, mọi người đứng cùng một chỗ, treo máy đánh quái. Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ vừa hồi sinh cho mọi người vừa bảo vệ Liên Cơ, đồng thời sử dụng Trọng Chiêu Hồn nhìn giống như cái xẻng của anh đánh Tuyết Nữ. Bốn người vừa vặn đứng thành một hình vuông, đặt Liên Cơ trong khu vực an toàn, ngay chính giữa đội hình này.

Cô gái mặc váy trắng nhảy từ trên lưng chim ưng xuống khẽ gọi một tiếng “Phong lưu ca ca”, sau đó lại tiến lên vài bước, đứng ở bên cạnh Hà Xử Phong Lưu, giương cung bắn tên, giúp anh giết quái.

Thì ra là Hồ Điệp Lan.

[Tổ đội] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: Là do cô ấy tự theo tôi. Tại cậu nói tiểu yêu tinh mất mạng bảo tôi chạy tới đây nhanh một chút, nếu không tôi đã dẫn cô ấy đến những địa phương khác hóng gió rồi, cái này không thể trách tôi.

[Tổ đội] Tuyết Nha: Tôi đoán..... Nếu không phải tại vì cần bốn người dụ quái bảo đảm vị trí chính giữa an toàn thì cậu đã sớm bị cậu ta giết chết rồi.

Hàn Đan chỉnh góc nhìn hướng về phía Hồ Điệp Lan. Có lẽ những cô gái trong Võng Du phải nên như thế, tạo hình tươi đẹp, váy trắng như hoa lan, dịu dàng như nước, khéo hiểu lòng người. Hai người họ đứng cùng một chỗ giống như Dương Quá và Tiểu Long Nữ, một đôi phu thê tài đức song toàn. Mà Liên Cơ trên màn hình thì lại hoàn toàn không có chút phong cách ngọc nữ nào cả, trang sức có hoa văn đỏ tươi như dấu Chu Sa điểm trên trán, váy đỏ

khát máu, đôi mắt quuyền rũ như tơ, lại có thêm vài phần phong trần chua ngoa, ngược lại càng giống như là Kim Tương Ngọc trong Khách Sạn Long Môn.

Hạn mức tối đa của một tổ đội là năm người, bình thường nếu như tổ đội đã đầy, thì người thừa thãi sẽ biết điều rời đi, Hồ Điệp Lan lại một mực lựa chọn đáp xuống bên cạnh Hà Xử Phong Lưu. Rõ ràng cho thấy là cô ta đang chờ người đàn ông kia đáp lại.

Theo Hàn Đan thấy, hoặc là Hà Xử Phong Lưu sẽ đuổi mình khỏi đội để thêm cô ta vào chỗ, hoặc là mở miệng mời cô ta rời đi. Vậy mà cô đội một lúc, thế nhưng anh lại không hề làm gì cả. Vì vậy cô không mặn không nhạt hỏi một câu.

[Tổ đội] Liên Cơ: Hiện tại là tình huống gì vậy, tôi có phải là người thừa không?

Hà Xử Phong Lưu vẫn không có phản ứng gì.

Cô bấu bấu môi, thoát khỏi đội sau đó hóa thành một đường sáng quay về thành.

[Tổ đội] Tuyết Nha: Đi rồi ư?

[Tổ đội] Thất: Nói cho cùng cũng là lỗi của Dạ, do cậu ta dẫn cô gái kia tới.

[Tổ đội] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: Để tôi đi tìm tiểu yêu tinh về.

Vừa dứt lời thì anh lập tức giương cánh, nhưng lại bị Tuyết Nha gọi lại.

[Tổ đội] Tuyết Nha: Sau khi lấy được đáp án hài lòng, đương nhiên vẫn là tự mình dọn dẹp tàn cuộc thì tốt hơn.

[Tổ đội] Thất: Đáp án hài lòng?

[Tổ đội] Tuyết Nha: Nói thí dụ như “Ồ, hóa ra cô ấy thật sự sẽ vì sự xuất hiện của cô gái khác mà tức giận”....

“Quá thông minh sẽ không đáng yêu.” Hà Xử Phong Lưu này giờ vẫn không mở miệng đột nhiên vẩy cánh, nhất phi trùng thiên (một bước lên trời).

“Cám ơn đã khen.” Gai bạc trong chiếc quạt giấy của công tử mặc áo trắng lóe sáng, đánh ngã Tuyết Nữ đang đến gần.

[Tổ đội] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: Mẹ kiếp, tài tán gái của người này vậy mà còn giỏi hơn cả tôi.

[Tổ đội] Thất: Cho nên cậu luyện lâu như vậy còn không bằng một kẻ mới vào nghề sao?

[Tổ đội] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ:.....

Một vở tuồng theo đuổi động lòng người đang tốt đẹp, vậy mà vai nam chính đột nhiên biến mất không dấu vết, lưu lại nữ chính Hồ Điệp Lan đứng nguyên tại chỗ cực kỳ lúng túng.

Hàn Đan đang định bày quầy trong Thành Thiên Hương để bán vài tài liệu dư nhật được khi làm nhiệm vụ, một lúc sau, khi cô đổi góc nhìn thì mới phát hiện người đàn ông nào đó đang đứng ở bên cạnh cô.

Đây được tính là gì? Mới vừa rồi còn giữ yên lặng ngầm thừa nhận tôi là kẻ dư thừa, bây giờ thì lại đứng lý ở đây giống như cây cột điện.

Cô đổi tên của con lừa Tiểu Mao đi theo phía sau mình thành “Nhuộm đường một chút, đừng cản trở chủ nhân làm ăn”, tiếp đó bèn sửa sang lại túi đồ. Chốc lát sau giương mắt nhìn thì thấy tên của con chim trên vai người nào đó đã từ “Minh Hỏa” biến thành “Ghen”, trán cô lập tức đầy vạch đen. Vì vậy cô lại tiếp tục đổi tên con lừa thành “Bệnh hoàn hảo của hoàng tử không bị lây”.

Chim tên ——”Tại sao chạy”

Con lừa tên ——”Không muốn làm bóng đèn”

Chim tên ——”Ai nói em là bóng đèn”

Con lừa tên ——”Tôi tự mình biết rõ”

Chim tên ——”Anh không hề có hứng thú với cô ta”

Lúc này, đầu người trong chợ ở Thành Thiên Hương phồn vinh lập tức trở nên nhốn nháo, Hà Xử Phong Lưu toàn thân mặc quân phục màu sắc lộng lẫy đứng giữa đám người Yêu Tộc trông có vẻ cực kỳ bắt mắt, cộng thêm “Tiếng xầu” vang dội đã dẫn tới vô số người vây xem, đoàn người chen lấn chật kín khu chợ khiến nước chảy không lọt. Đoàn ký giả “Đường Nhân Nhai” chuyên nghiệp lại tiếp sóng tình hình thực tế lần nữa, làm gọn lên con sóng bát quái, kênh thể giới cực kỳ náo nhiệt.

Cô thở dài.

Lúc ban đầu trêu chọc anh là vì bảo vệ tính mạng, anh thuận nước đẩy thuyền mượn cô để cản hoa đào, lại ba phen mấy bận cứu cô thoát khỏi cảnh khốn đốn. Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, thế giới của cô đã bồi vì anh mà bị lật nghiêng, người khôi xướng cũng là mình. Ai có thể phân rõ những chuyện kia là ai đúng ai sai. Ngay cả cô cũng không muốn thừa nhận, những lúc online đều sẽ theo bản năng nhìn xem anh có ở đây hay không, trong lúc vô vọng sẽ không tự chủ nhớ tới anh. Cái này chắc có thể coi như là một loại lệ thuộc.

Vậy thì bắt đầu từ lúc nào loại lệ thuộc này đã bắt tri bất giác trở nên lớn hơn?

Anh từng nói muốn kết hôn với cô, mà cô thì lại không muốn làm thật. Dù sao thì một đại thần bên cạnh không thiếu giai nhân làm bạn, cùng với một Hoa yêu nho nhỏ hai bàn tay trắng không hề có sở trường nào chỉ có thể cọ kinh nghiệm, thật sự là rất không tương xứng. Cho nên, cuộc gặp gỡ như vậy, cô tình nguyện tránh ra thật xa.

Hàn Đan nhìn con chim nào đó được đặt tên là “Em nên thử tin tưởng anh”, cô thờ dài một hơi, đổi tên của con lừa thành “Tại sao tới đây”.

Ước chừng qua nửa phút, vốn dĩ kênh thể giới còn đang huyền ảo nay bỗng nhiên bị che phủ bởi những câu nói giống nhau không ngừng phớt qua.

[Thế giới] Âm Các Thanh Bình Biệt Hiệu 001: [Âm Các] Xin yên lặng trong ba phút, mời những người qua đường trong kênh thể giới tránh ra, nếu không tên của ngài sẽ trở thành mục tiêu đuổi giết của chúng tôi.

[Thế giới] Âm Các Thanh Bình Biệt Hiệu 002: [Âm Các] Xin yên lặng trong ba phút, mời những người qua đường trong kênh thể giới tránh ra, nếu không tên của ngài sẽ trở thành mục tiêu đuổi giết của chúng tôi.

[Thế giới] Âm Các Thanh Bình Biệt Hiệu 003: [Âm Các] Xin yên lặng trong ba phút, mời những người qua đường trong kênh thể giới tránh ra, nếu không tên của ngài sẽ trở thành mục tiêu đuổi giết của chúng tôi.

[Thật là khí phách.....].....

Chờ tới lúc xoát đến biệt hiệu 050, vạn vật yên tĩnh.

Mấy câu nói xin yên tĩnh dừng lại. Kênh thể giới trống không khơi dậy lòng hiếu kỳ của tất cả mọi người. Mọi người trông mong ngóng chờ, không biết Âm Các gần đây luôn luôn khiêm tốn nay lại tạo thanh thế cực kỳ lớn như vậy là sắp xảy ra chuyện lớn gì.

Trong tổ đội yên tĩnh quan sát sự phát triển của tình hình có ba người đang tán gẫu.

”Mẹ nó, bắt tôi mò 50 cái acc để xoát mấy câu xin yên tĩnh, mệt chết đi được.” Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ oán trách.

”Chắc cậu ta sẽ không dùng tiết mục ngắn ... ‘Chim của anh yêu con lừa của em’ đấy chứ?” Thất thốt ra một câu cực kỳ xem thường.

Tuyết Nha cười nói: “Chắc là không. Dù sao thì loại phương thức biểu đạt ‘chim của anh’ cũng quá thẳng thắn, không phù hợp với bản chất sàu muộn tao nhả của cậu ta.”

Thất: “.....”

Lúc này Hàn Đan cảm thấy có chút hối hận, đối với cái người bị bệnh hoang tưởng hoàn toàn không hiểu khiêm tốn là gì, cô lại nói tới cái vấn đề này thì thật sự là không sáng suốt chút nào. Nếu như vị phát ngôn này hướng về phía quần chúng nhẹ nhàng đáp một câu “Thấy Hoa yêu như em có khí lực lớn như vậy, quyền rũ cả anh nên anh mới tới”, như vậy thì cô thật muốn trợn ngược hai mắt buông bỏ nhân gian rồi. Ngay tại thời điểm cô và mọi người đều trừng lớn mắt nhìn chằm chằm kênh thể giới, trên màn hình bỗng xuất hiện một dòng chữ màu vàng.

[Thế giới] Hà Xử Phong Lưu: Anh tới là để sáng tạo cơ hội, để cho em giữ anh lại bên cạnh. Vì gia tăng tin tưởng giữa chúng ta và trói buộc lẫn nhau, chúng ta kết hôn đi.

Tốc độ tia sét này hạ xuống còn nhanh hơn tốc độ đại não phản ứng của mọi người. Khi mọi người kịp phản ứng lại, loại đối đáp cầu hôn tựa như bộ ngoại giao đang đàm phán hòa bình này khiến những người mạo hiểm vì bát quái xông xáo nhiệt tình xông lên kênh thể giới đào móc tư liệu sống, rất nhiều người đào móc tò mò đáng đáp sau màn hình của nhân vật Hoa yêu tên Liên Cơ kia.

Người này trước sau như một, phong cách thật đúng là quý dị.

Sau khi hít sâu ba lần, cô nàng Hàn Đan bị sét đánh cháy khét đã khôi phục lại sự bình tĩnh, nhìn câu tuyên ngôn cầu hôn không dính dáng tới sự lãng mạn, cô lục lọi túi đồ nhiều lần, sau đó mỉm cười.

Mọi người ngẩng đầu mong ngóng nhà gái hồi lâu vẫn không thấy đáp lại, suy đoán rồi rít.

Lúc này Hà Xử Phong Lưu nhận được một cái mật ngữ.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Mặc dù tôi rất muốn đồng ý, nhưng mà tôi lại không mua nổi loa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Dựa theo lý luận

Dựa Theo Lý Luận "ba Người Cùng Đi Tất Có Người Làm Thầy Ta", Sự Tồn Tại Của Tiểu Tam Là Nhằm Xúc Tiến Quá Trình Phát Triển Của Sự Nghiệp Giáo Dục.

Editor: TinhLinhTuyệt

Đại thần Hà Xử Phong Lưu luôn “lướt qua giữa vụn bụi hoa “ nay đã cầu hôn rồi.

Cái tin tức này được tính là đủ mạnh rồi chứ?

Không tính ư?

Vậy đủ mạnh hơn nữa chính là, không thể ngờ tiểu Hoa Yêu cấp 86 được cầu hôn kia lại qua một phút đồng hồ mới lười biếng đáp lại “được rồi”, quả là khiến cho mọi người rớt vỡ mắt kiếng.

Sau khi đáp lại, kênh trò chuyện của Liên Cơ gần như lóe sáng liên tục đến nỗi muốn nổ tung. Các cô nương xinh đẹp vô song tới “thăm hỏi” lần “chúc phúc” khiến cho Hàn Đan hoàn toàn cảm nhận được hết bác đại tình thâm của văn hóa Trung Hoa, tên tuổi kẻ thù trong sổ đen cứ tăng vọt lên khiến cho cô cực kỳ lo lắng đối với con đường《Lục giới》sau này.

Có lẽ trong suy nghĩ của Hà Xử Phong Lưu, cho tới bây giờ thì loại đạo cụ kèn lệnh này vẫn luôn là vật phẩm thiết yếu, không đến nỗi sẽ khan hiếm thành như vậy. Bởi thế nên chuyện cầu hôn bị mắc kẹt do một chiếc kèn lệnh hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của anh.

Liên Cơ cầm chiếc kèn lệnh do Hà Xử Phong Lưu gửi qua, đầu voi đuôi chuột gỗ hai chữ “được rồi” gửi lên kênh thể giới, sau đó lập tức bị anh kéo vào phó bản Tọa Phù Không Đảo. Có vết xe đổ lần trước cộng thêm sự á náy trong lòng, Liên Cơ thấy người đàn ông nào đó vẫn không mở miệng thì cũng đành hoảng đứng yên một chỗ chờ đợi không dám nói nhảm.

“Ừm..... phong cảnh thật không tệ.”

Vẫn trầm mặc như cũ. Chỉ thấy hiệu ứng ánh sáng trên mình người nọ không ngừng yếu đi, chắc là đang tháo trang bị.

Này này, chẳng lẽ không có kèn lệnh là lỗi của tôi sao? Sáng sớm nay tôi đã hô hào tuyên truyền cho bang phái hết rồi. Món đồ này ba RMB một cái đấy, anh cho rằng ai cũng mua được à? Hơn nữa, cầu hôn mà ngay cả kèn lệnh cũng không cho tôi, ai bảo anh keo kiệt như vậy làm gì? Bây giờ anh tỏ vẻ khó chịu như vậy là có ý gì? Cái người đàn ông bị mắc bệnh hoang tưởng keo kiệt này..... Cô nàng họ Hàn chống nạnh trước mấy vì tính làm ra vẻ giống như cộp mệ.

“Tôi đây.” Đại thần thật khó khăn lắm mới thốt ra một câu.

Thấy đại thần cho gọi, con cộp giấy nào đó lập tức nghe lời điều khiển Liên Cơ đến gần đại thần, nhưng lại thấy trên màn hình nhảy ra một dòng cảnh cáo màu đỏ của hệ thống.

[Hệ thống] Cảnh cáo! Ngài bị người chơi khác công kích! [Câu này một chút cũng không lạ.....]

Ngẩng đầu nhìn lên, cột máu của Liên Cơ đã mất đi hơn phân nửa.

“Anh đây là muốn giết người diệt khẩu sao?” Cô bày tỏ bất mãn với người nào đó đang dùng dao găm tấn công mình.

“Nhìn anh giống người ăn no không có việc gì làm lắm sao?” Hà Xử Phong Lưu khinh thường nói, “Anh chỉ muốn xem thử em có thể chống đỡ được mấy con Lộc Yêu.”

“Vận khí tốt có thể chống đỡ được hai con. Nhưng mà, anh muốn để tôi đi kéo quái à.....”

“Đoán đúng rồi.”

“Anh điên à?”

“Nếu như không muốn lần sau bị người khác đuổi cùng giết tận thì tôi thiếu phải học được cách chạy trốn như thế nào.”

“Rõ ràng chính anh khiến cho tôi nguy hiểm hơn.” Nghĩ đến đám fan nữ cuồng nhiệt vì đàn ông phong lưu kia, Hàn Đan không nhịn được liếc mắt xem thường: “Hơn nữa, là ai đã đồng ý sau khi cưới sẽ đảm nhận nghĩa vụ bảo vệ tôi ấy nhỉ.....” Hiện tại mới đến ép cô luyện tập kỹ thuật chạy trốn thì quả thật là quá không nhân đạo rồi.

“Cho nên hiện tại em chỉ cần học được cách tự vệ, cố gắng sống sót đến lúc anh tới là đủ rồi.” Nói xong anh lại ném cho cô vài túi đan dược và Phù

Hoàn Hồn. “Lộc Yêu công yếu phòng thủ cao, kỹ năng tâm đắc là đánh choáng. Bọn nó cũng giống như những kẻ địch mà em có thể gặp phải, chúng sẽ dùng các loại kỹ năng tiêu cực để hạn chế quá trình chạy trốn của em. Cho nên, không cần biết em dùng cách gì, chỉ cần có thể sống sót chạy đến bên cạnh anh là được. Anh đợi em dưới cây đại thụ ở góc trên bên phải bản đồ phó bản.”

”Này! Cái người điên này! Tôi không thể nào sống sót qua tới đó được đâu!” Hàn Đan vừa ngẩng đầu thì phát hiện Hà Xử Phong Lưu đã vỗ cánh bay đi.

”Mất máu thì tăng máu, chết thì hồi sinh, những thứ đó đủ cho em chống đỡ một lúc đấy.” Anh bổ sung thêm một câu, “Có điều, giá thị trường của Phù Hoàn Hồn cao hơn rất nhiều so với đan dược.”

Hàn Đan im lặng nghen lời.

Một đồng đạo cụ RMB này quả thực đã đủ khiến cô chết đi chết lại mấy lần rồi. Dựa theo tính tình lấy tiết kiệm làm gốc của cô, lời kia có nghĩa là tiết kiệm được thì có thể cầm đi bán, thu về không ít tiền. Bất được xương sườn mềm, một kích trúng tâm, người này quả thật là rất thủ đoạn.

Khi Hàn Đan lĩnh hội được chân lý cứ tập trung tinh thần xông về phía trước cũng đồng nghĩa với một con đường chết thì cô đã nằm rạp trên mặt đất lần thứ sáu. Quanh đây vẫn còn ít nhất ba con Lộc Yên, nếu sống lại tại chỗ thì cơ hội có thể trốn thoát không lớn.

”Tôi không đứng dậy nổi.....” Chịu hành hạ như vậy khiến cô cực kỳ mất nhuệ khí, quả nhiên là bản thân cô không có cái gọi là kỹ thuật thiên phú.

Hàn Đan hoàn toàn không nhìn thấy một dấu hiệu nào về sự tồn tại của Hà Xử Phong Lưu ở trên bản đồ, cô không biết anh đang đâu, cũng không biết phải làm thế nào mới có thể thoát thân khỏi hoàn cảnh khó khăn trước mắt.

”Thuật Địa Hãm là thuật phát huy ngay trong nháy mắt, sau khi đứng dậy thì dùng thuật này với con đứng gần em nhất, sau đó cố gắng chạy về hướng có khả năng cách xa nó nhất. Hai con khác sẽ đuổi theo em, dùng thêm máu, sau khi chết lập tức hồi sinh, dùng Mị Hoặc với một trong hai con đó, sau đó kéo con thứ ba tiếp tục chạy về phía góc trên bên phải bản đồ. Thuật Địa Hãm chỉ duy trì trong 30 giây, nếu như em không giải quyết xong con thứ nhất trước khi nó thoát ra thì em có thể sẽ còn tiếp tục lâm vào hoàn cảnh khó khăn như vậy. Chuẩn bị xong thì bắt đầu lại.” Anh ra chỉ đạo.

Hàn Đan cau mày. Xem ra anh ta thật sự muốn khoanh tay đứng nhìn rồi.

Sau hai lần thất bại, Liên Cơ thể thăm gục xuống trên thảm cỏ. Cô vừa uể oải vừa bức tức, không nhịn được bèn hỏi: “Bắt tôi làm những chuyện này là bởi vì cần tôi dọn dẹp mấy người phụ nữ kia giúp anh, hay là cảm thấy tôi vương vãi?”

Trầm mặc trong chốc lát.

Chỉ thấy Lộc Yêu đột nhiên trở nên hung bạo, cùng bổ nhào qua một hướng.

Hiệu ứng ánh sáng nổ tung trải rộng khắp màn hình, rồi lại từ từ biến mất, chỉ để lại một vầng sáng nhàn nhạt.

Xung quanh chỗ người nọ đang đứng, thi thể của quái vật xếp ngang dọc.

Không nhìn thấy anh, là bởi vì anh dùng Thuật Ẩn Thân của Thích Khách.

Anh vẫn luôn đi theo phía sau cô.

Hàn Đan nấp mấy môi, cúi đầu gõ chữ: “Tại sao lại đột nhiên chui ra.....”

”Sau này, em còn muốn dùng loại lý do thối nát ‘Em đã thích anh từ rất lâu rồi’ để tự vệ sao?” Anh hỏi.

“..... Lúc đó tôi không hề có ý.” Cô không hề hi vọng lời nói dối kia có thể lừa gạt được anh, khiến cho anh nói lời chính trực nhưng cũng có chút xấu hổ, vì vậy vội vàng bổ sung một câu: “Sau này sẽ không như vậy.” Sắp chữ rồi gõ lên, gõ xong mới phát hiện, lời này giống như là đang tỏ rõ lòng trung thành, cô lập tức hối hận.

”Tránh nặng tìm nhẹ lại thật sự là thiên phú của em.” Hà Xử Phong Lưu từ trên cao cúi xuống nhìn Liên Cơ vừa ngã xuống mặt đất, “Đã hạ quyết tâm phải dạy em học cách tự lập, rồi sau đó lại không đành lòng nhìn em tay chân vụng về dẫn đến kết cục phải bỏ mạng. Bây giờ anh phải làm sao với em mới tốt đây?”

Bây giờ phải làm sao với em mới tốt đây?

Lời nói mang ý nghĩa mập mờ này rơi vào trong mắt của cô, tan ra thành một vệt men sứ màu vàng nhạt.

Gió từ phương xa thổi tới, cánh hoa nhỏ rơi là tả, lướt qua bên cạnh Liên Cơ vừa mới đứng dậy, những phong cảnh kia thật kiều diễm, nhẹ nhàng và mềm mại, mà thời gian cũng từ từ chậm lại.

Hàn Đan ngơ ngác nhìn màn hình, quên cả việc phải trả lời. Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên dọa cô giật mình. Vừa nhận điện thoại thì bên kia đã truyền đến tiếng gào thét thê thảm của A Kiệt: “Tiểu Đan, mình bỏ quên một tập tài liệu ở nhà rồi, oaoaoa!”

”Cho nên?”

”Cậu thương mình nhất.....” Vận dụng chiến thuật làm nũng đã được dày công tôi luyện.

”Cho nên?” Sắc mặt cô không chút thay đổi.

”Buổi tối cậu mua thức ăn đợi mình về nấu cơm!”

”Thật xin lỗi, số điện thoại ngài gọi đã tắt máy.”

”Đừng đừng đừng..... Mình mua đồ ăn mình nấu cơm mình rửa chén!”

”Đợi đó, mình tới đây.” Cô nhìn màn hình, nhanh chóng gõ chữ.

Liên Cơ: “Ồ... tôi phải ra ngoài đưa một tập tài liệu kha.”

Hà Xử Phong Lưu: “Đi bao lâu?”

Liên Cơ: “20 phút.”

Hà Xử Phong Lưu ôm chặt Liên Cơ, bay đến bên cạnh đại thụ rồi đặt cô xuống, nói: “Cứ treo acc ở đây, em đi đi.” Anh cũng không nói nhiều.

Cũng may là công ty KL đặt trụ sở ở một cao ốc cách đây không xa, đợi Hàn Đan thở hồng hộc chạy về trước máy vi tính, định tranh công vì mình về đúng giờ thì không khỏi hơi ngớ ngời.

Trên màn hình là một người đàn ông mặc trang phục dài chấm gót màu đen thêu hoa văn màu bạc đang đứng bên dòng suối, mà đứng bên cạnh anh chính là một cô gái mặc váy ngắn màu vàng nhạt. Con người xanh thắm như bầu trời, tóc dài màu vàng nhạt buông xuống chấm đất.

Nhìn quen quen. Hàn Đan nhìn danh sách thành viên trong đội ở bên phải màn hình.

Mẫu Đơn Vọng Nguyệt. Nữ. Triệu Hoán Sư – cấp 132. Tiên Tộc. Chính là cái vị đã chạm mặt dọc đường vào lần đi đánh boss kia.

”Tôi tưởng là Dạ đã nói rõ với cô rồi.” Người đàn ông mở miệng, “Trước đây người dùng cái acc này là cậu ta.”

Rất có thể là hai người họ cho rằng cô không ở đây nên nói chuyện với nhau cũng không thêm dùng kênh mật ngữ.

”Em đã biết rồi, nhưng em tới để tìm anh.” Mẫu Đơn Vọng Nguyệt nói, “Hi vọng anh có thể giúp em một việc.”

”Nếu như là việc kia, cô không cần lên tiếng, quyền quyết định không ở trên tay tôi.”

”Em chỉ hy vọng anh có thể ở trong trò chơi này đánh thắng một người.”

”Ai?”

”Mộng Yểm.”

Hàn Đan bị rất nhiều tin tức mới hiện ra nhét đầy đại não, đứng ngoài quan sát đến choáng váng, mang theo một loại cảm giác hồi hộp căng thẳng khi nhìn coi chân tướng, tròn to mắt nhìn chăm chăm màn hình.

Chỉ thấy Hà Xử Phong Lưu im lặng một lúc rồi nói: “Lý do?”

”Mặc kệ lúc ấy người nhận thua có phải là anh hay không, toàn bộ server đều biết là Hà Xử Phong Lưu thua Mẫu Đơn Vọng Nguyệt cho Mộng Yểm.” Cô ta làm động tác dựa sát vào nhau, tiến lên một bước khe khẽ tựa đầu vào trong lồng ngực người đàn ông nào đó. “Mặc kệ là bang chiến cũng được, PK cũng được, hiện tại em chỉ muốn anh thắng rồi đoạt em lại.”

Người đàn ông nào đó vẫn không hề nhúc nhích, mặc cho cô ta tựa đầu vào ngực.

Hoa đào rơi vào dòng suối, trôi theo làn nước, ánh sáng mềm mại mờ ảo, cô gái khẽ chớp chớp cặp lông mi dài, khuôn mặt của người đàn ông nào đó hơi cúi xuống, quán quýt như tơ.

Cách đó không xa, dưới gốc cây đào, hoa nở rực rỡ, Hoa Yêu mặc một bộ trang phục màu đỏ, tay áo khẽ bay bay, Ngân Linh đeo bên hông phát ra một chuỗi âm thanh vang vọng biển ảo khôn lường.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đi nhằm xe, ngồi quá trạm, đi nhằm đường, gặp phải anh, tôi nên bắt đầu hồi hận từ đâu đây?

Editor: Xám - ĐDLQĐ

Cánh hoa bay lượn, rơi tán mạn xuống mặt đất.

Hà Xử Phong Lưu đứng yên lặng, đôi mắt sụp xuống nhìn không ra bất kỳ hi vọng ái ố gì.

"Thắng cô về để hấn ta đến đoạt lại? Tiết mục của cô có phần quá ấu trĩ rồi đấy." Anh vạch trần bằng một câu.

Mẫu Đơn Vọng Nguyệt trầm mặc.

Đứng lặng một lúc lâu, người đàn ông mở miệng lần nữa: "Chỉ bằng chúng ta đánh cược, nếu như cô ấy trở về trong vòng một phút, cô lập tức rời khỏi đây."

"Nếu cô ta không về thì sao?"

Anh lùi lại một bước, động tác ôm ấp mất đi hiệu lực vì khoảng cách quá xa, hai người đứng đối diện nhau.

"Tôi lập tức làm thỏa mãn nguyện vọng của cô, giúp cô diễn màn kịch kia." Anh đáp.

Hàn Đan ngăn ra. Anh ta phát hiện ra mình đã quay lại, hay là vừa khéo muốn dùng việc này để đánh cược?

Mặc kệ là loại nào, giờ phút này anh lại không chút do dự ném quyền quyết định cho cô như vậy.

Tới gần, hoặc là rời xa.

Kim giây chéch đi từng góc nhỏ một, dường như trái tim Diễm Đan Lê Quý Đôn cũng đập đều theo nhịp điệu đó. Vào lúc kim giây sắp trở lại điểm ban đầu, ngón tay dừng lại trên bàn phím gỗ ra vài chữ rất cực nhanh.

"Em về rồi."

"Ừm." Anh bình thản đáp lại.

"Ồ, có mỹ nữ, " cô tỏ vẻ kinh ngạc, "Không phải là phu quân anh thừa dịp em đi vắng đã hồng hạnh vượt tường* đấy chứ."

*hồng hạnh vượt tường: chỉ việc ngoại tình.

"Từ trước đến nay vì phu rất được hoan nghênh, bức tường của phu nhân nên xây cao thêm chút nữa."

"Tục ngữ nói ‘Chỉ cần vung được cước chim, không có góc tường nào khoét không đổ’, cho dù cây anh cao một thước tường em cao một trượng, cũng không ngăn được cái cước đâu."

"Vậy nên phiền phu nhân làm một người chăm vườn cần mẫn, tránh để vì phu bị cái cước chim ngoài vườn tàn phá."

Hai người trò chuyện liên tục, bình tĩnh lại mới phát hiện bên dòng suối đã không còn một bóng người, trên hệ thống thông báo hiện ra một hàng chữ "Mẫu Đơn Vọng Nguyệt rời khỏi phó bản" trơ trọi.

"Có phải tôi về sớm rồi không?" Cô hỏi.

"Đúng giờ là đức tính tốt. Hi vọng lúc thành hôn phu nhân cũng đúng giờ như hôm nay."

"Hôm nay không kết hôn sao? Rõ ràng là chuyện trong vài phút, sao lại biến thành chạy đua marathon vậy..." Cô phàn nàn.

"Phu nhân nói không đợi được, anh cũng không ngại đốt cháy giai đoạn."

"Hả?" Cô không hiểu.

"Ví dụ như ——" Nói được một nửa thì ngừng lại.

Đột nhiên, Hàn Đan chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên, góc nhìn biến đổi, Liên Cơ đã bị người nọ kéo vào trong lòng. Bởi vì chiều cao chênh lệch, anh cúi người, gác đầu lên vai cô.

Giữa cô và Sở Văn Phi chưa bao giờ có động tác “ôm ấp”.

Trước máy tính, Hàn Đan ngồi thẳng người, kinh ngạc nhìn màn hình chằm chằm.

Hoa đào rực rỡ, lấp lánh xán lạn.

Áo đen tựa đêm, áo đỏ như lửa.

"Nếu như ôm ấp yêu thương vẫn chưa hài lòng, vì phu còn có thể làm chuyện khác." Hà Xữ Phong Lưu trêu chọc.

"Thôi đi." Cô nhìn gương mặt đẹp dễ yêu nghiệt kia, vẻ mặt quẫn bách.

Đồng hồ treo tường đã qua năm giờ từ lâu. Hàn Đan lấy điện thoại di động, phát hiện đã nhận được tin nhắn của A Khiết. Năm chữ ngắn gọn rõ ràng ——"Buổi tối có xã giao", nghĩa là không về ăn cơm tối nữa. Quả nhiên, chờ cô nàng về nấu cơm rửa bát gì đó còn khó hơn chờ Khôi Thái Lang gặm xong Hi Dương Dương* nữa.

*Khôi Thái Lang và Hi Dương Dương: tên hai nhân vật chính sói xám và dê vui vẻ trong phim hoạt hình "Hi Dương Dương và Khôi Thái Lang" của Trung Quốc.

Xã giao của bộ phận tiêu thụ vốn không ít, từ sau khi A Khiết lên làm quản lý tiểu khu thì càng ngày càng nhiều, vắt hết óc để tranh thủ mỗi hàng. Có lúc về nhà giày cũng không cởi, giẫm giày cao gót lộp cộp đi vào cửa, ném túi xách xuống đất, ngay cả rửa mặt tẩy trang cũng lược bỏ, người đầy mùi rượu ngả lên giường ngáy khò khò. Mỗi lần nhìn thấy bộ dáng đó của cô, lúc nào Hàn Đan cũng có chút thương xót.

Đều là phái nữ, cô có thể hiểu cô nàng kiếm sống không dễ dàng.

Hàn Đan không làm được người phụ nữ như vậy, cô đã quen khiêm tốn, tỏ ra rất tầm thường. Trong quãng thời gian hơn hai mươi năm, cô đã học được nhường nhịn thế nào, học được qua ngày nào hay ngày ấy, học được cách ngâm đắng nuốt cay. Vào công ty mấy năm, từ đầu đến cuối vẫn tầm thường bình thản, trở thành điển hình của không cầu tiến. Cô đoán trong đám viên chức lúc nào cũng căng thẳng thần kinh, liệu mình luôn cúi muốn leo lên ở KL, có lẽ người nhàn rồi đến mức mỗi tối có thời gian chơi game online chỉ có một mình cô.

Tạm biệt Hà Xữ Phong Lưu thoát trò chơi, Hàn Đan lấy rau dưa hoa quả mua từ siêu thị ra làm salad, sau khi ăn no bèn dựa vào sofa xem phim truyền hình. Không biết mê man thiếp đi lúc nào, khi tỉnh lại đã là mười rưỡi tối.

A Khiết vẫn chưa về, gọi điện thoại ba lần đều không có ai nghe, cô không nhận được hơi sốt ruột. Đang muốn gọi cho đồng nghiệp khác hỏi thăm tình hình thì tiếng chuông cửa vang lên.

Ngay cả dép lê cũng không đi đã chạy ra mở cửa, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt thì không khỏi sùng sốt.

A Khiết đã về.

Có điều, không phải là một người.

Ánh đèn màu cam nhạt tại cầu thang đã mềm mại hóa dáng hình.

Người đàn ông đỡ cô mặc một chiếc áo sơ mi màu cà phê nhạt, hai nút ở cổ áo để mở, lộ ra nước da dẻ dẻ màu mật ong từ cổ đến xương quai xanh. Khuôn mặt đường nét hoàn hảo, có chút lạnh lùng. Bờ môi mỏng của anh ta hơi mím, dường như trong con người trầm như mực đặc có ý cười như có như không.

Hàn Đan ngẩn ra. Đây là người đàn ông đã gặp ở quán cà phê lần trước.

Lần đầu gặp anh vội vàng bịa chuyện rồi bỏ chạy, trong ấn tượng chỉ cảm thấy vô cùng tuấn lãng, nhìn từ góc độ nào đó có chút tương tự với Đỗ Tùng. Mà hôm nay gặp lại khiến trong đầu cô nảy sinh ra một từ.

Anh tuấn bức người.

Ánh mắt cô rơi xuống bàn tay người đàn ông vẫn đặt trên eo A Khiết để chống đỡ sức nặng, nhanh chóng cau mày.

Là bạn thân, quan hệ của A Khiết và Hàn Đan đã tốt đến mức mặc chung một cái quần*, nhưng cô không hề nghe cô nàng nhắc người đàn ông họ Thẩm này với mình. Cô không thể phỏng đoán quan hệ giữa hai người họ, có điều Hàn Đan nhìn ra, rõ ràng người đàn ông trước mặt không phải người thích hợp "có thể phát triển ổn định quan hệ nam nữ lâu dài rồi khai hoa kết quả".

*mặc chung một cái quần: ý chỉ quan hệ vô cùng thân thiết gần bó.

A Khiết đã say mềm, cổ sức mở mắt ra, thấy Hàn Đan bèn hươ hươ tay toét miệng cười: "Tiểu Đan, mình đã uống chút rượu..."

Hàn Đan thuận thế kéo cô từ bên cạnh người đàn ông vào lòng mình, nhưng đã xem nhẹ trọng lượng của con ma men này, lao đảo lùi lại một bước, lại được người ta đỡ lấy cánh tay. Mặt cô đỏ lên, lễ phép cười cười với người đàn ông: "Cám ơn anh đã đưa cô ấy về."

"Đừng khách sáo."

"Đã mang thêm phiền phức cho anh rồi, kế tiếp để tôi chăm sóc là được, chúng tôi ở chung." Cô đuổi khách.

Ánh mắt người đàn ông dừng lại trên người cô vài giây, bờ môi hiện ra nét cười nhạt. Biểu cảm này lọt vào đáy mắt Hàn Đan, mặt không khỏi đỏ lên, nhanh chóng di dời tầm mắt, trong lòng thầm nghĩ "Người này chín chắn như vậy, nhất định là một tai họa..."

"Xem ra Hàn tiểu thư rất không muốn nhìn thấy tôi."

Anh vạch trần bằng một câu, Hàn Đan vô cùng chán nản. Người đàn ông này không chỉ nhớ rõ sự kiện sai lầm trầm trọng kia, mà còn nhớ được tên của mình. Tình huống hiện giờ mà phủ nhận sẽ chỉ khiến người ta cảm thấy quẫn bách hơn, vì thế cô dứt khoát thừa nhận: "Chuyện lần trước là ngoài ý muốn, tôi đã nhìn nhầm số phòng, đánh bậy đánh bạ cho rằng Thẩm tiên sinh là đối tượng kết thân."

"Tôi không có ý nhắc lại chuyện cũ để cô xin lỗi, có điều..." Hình như anh đã cân nhắc từ ngữ một chút, nói, "Sau này chúng ta sẽ tiếp xúc thường xuyên, Hàn tiểu thư vẫn nên nhanh chóng bỏ cảm xúc lúng túng đi thì hơn." Chào tạm biệt xong lập tức phóng khoáng rời đi, chỉ để lại Hàn Đan đang gắng gượng đỡ A Khiết mê man đứng ngây tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Một tháng luôn có ba mươi mấy ngày không muốn đi làm. Vậy nên tháng hai là lúc tôi khó chịu nhất

Editor: Xám

Hàn Đan đáp cho A Khiết một tấm thảm mỏng, ngồi ở bên giường nhìn cô an tâm say giấc, khẽ thở dài.

Trong lòng tràn ngập rất nhiều nghi vấn.

Anh ta là ai? Tại sao lại đưa cậu về vào giờ này? Là đối tượng muốn qua lại nghiêm túc hay là gặp dịp thì chơi? Cái gọi là "tiếp xúc thường xuyên" đó phải thường xuyên tới mức độ nào? Cậu đã thật sự muốn hạ quyết tâm quên đi Trình Uyên sao...

Những chuyện A Khiết trải qua không hề phức tạp, lúc học đại học yêu đương với học trưởng khoa nghệ thuật, sau khi tốt nghiệp thì kết hôn, hiện giờ ly dị chưa đầy một năm. Chồng trước Trình Uyên là một họa sĩ, tình cảm mỹ mãn trong cuộc sống tác phẩm không người nào hỏi han, một khi được đội lên danh hiệu "Họa sĩ tinh nhuệ", giá tranh tăng như vũ bão, hôn nhân cũng đi đến hồi kết. A Khiết hận anh ta quan hệ ái muội với người khác, trong lúc giận dữ đã đề xuất ly hôn, không ngờ đối phương giận dữ đồng ý ngay lập tức, vì vậy đành phải kết thúc một đoạn nhân duyên.

Bản tính A Khiết chính là miệng cứng lòng mềm, thường xuyên lấy cớ đi ngang qua phòng vẽ tranh, nhìn Trình Uyên từ xa nhưng lại cố ý tránh đi. Trong lòng Hàn Đan hiểu rõ tình cũ của cô vẫn còn, may mà chuyện xấu của nhà trai tuy nhiều nhưng không được chứng thực, có lẽ cũng chưa hoàn toàn hờ hững. Vốn tưởng rằng có hi vọng tác hợp hai người tái hôn, nhưng người họ Thẩm này liên tục nhảy ra, điều này khiến cho sự tình trở nên cực kỳ nan giải.

Cô nằm trước mặt ngủ như heo chết, ngược lại Hàn Đan suy nghĩ miên man, lẩn lộn khó ngủ. Lúc hoảng hốt thiếp đi đã là nửa đêm, kết quả cho dù ngày hôm sau chuông báo thức vang lên ồm ồm, nhưng dù thế nào cũng không dậy nổi, nửa mê nửa tỉnh, mơ mơ màng màng một hồi mới sực nhớ ra ngày nghỉ đã qua rồi.

A Khiết đã sớm biến mất không thấy tăm hơi, để lại tin nhắn nói là bay đến thành phố X công tác hai ngày, dặn dò cô tưới nước đúng hạn cho mấy chậu cây xanh sinh trưởng khỏe mạnh. Cả đống vấn đề kia tắc nghẽn trong cổ họng Hàn Đan, ngọt ngào khó chịu.

Vội vàng ra ngoài, bị ùn tắc giờ cao điểm buổi sáng ngăn lại trên đường, cuối cùng đành phải xuống xe buýt, chạy một mạch trên đường.

Đến muộn bốn phút rưỡi.

Cô thở hồng hộc khi nhìn chăm chăm lên máy chấm công.

"Chị tới rồi." Cô vừa mới ngồi vào chỗ của mình, Diêu Lâm lập tức lộ đầu ra chào hỏi. Hai trợ lý khác luôn thích lục đục đầu đã bị bà cọp cái Chu Duy An được điều từ khu vực Tây Nam đến trấn áp, ngoài mặt bình an vô sự, nhưng cũng không dễ làm việc chung. Mà cô nàng này vào bộ phận hành chính của KL làm trợ lý không lâu, tính cách phóng khoáng cởi mở, thường ngày hai người nói chuyện rất hợp nhau. Hàn Đan nhếch môi cười, chỉ nghe Diêu Lâm hạ thấp giọng, nói: "Nghe nói chưa? Chuyện của Trần Hằng..."

Hàn Đan nhún vai, lại thấy cửa kính mờ của phòng làm việc một gian bị kéo ra, Chu Duy An mặt không biểu cảm quét mắt nhìn một vòng, mọi người đều bày ra vẻ chuyên tâm dốc sức làm việc.

"Hàn Đan, cô qua đây một lát." Giọng nói có thể kết thành lớp băng mỏng, rất có hiệu quả hạ nhiệt.

Chẳng phải thông thường gọi người vào đều là dùng điện thoại nội bộ sao, sao còn tự mình điều động gây ra động tĩnh lớn thế này? Người họ Hàn nào đó bị chỉ đích danh không hiểu. Cô đón lấy ánh mắt gió xuân thảng hai tựa dao cắt*, ngồi xuống đối diện cộp cái, trong lòng thấp thỏm.

*Gió xuân thảng hai tựa dao cắt: gió xuân thảng hai lúc đầu tưởng ấm áp nhưng thực ra vẫn lạnh lẽo như dao cắt. Trong câu trên có ý chỉ ánh mắt có vẻ ôn hòa nhưng thật ra là lạnh lùng.

"Thân thể khỏe rồi chứ."

Giọng điệu của câu này lưỡng lự giữa câu khẳng định và câu nghi vấn, khiến Hàn Đan đoán khó xác định, đành phải bất chấp khó khăn đáp một câu: "Đã khỏe rồi".

Trầm mặc hồi lâu.

Cả người cô bị con dao kia chích cho không được tự nhiên, cười lấy lòng hỏi: "Gọi tôi tới là có chuyện gì sao?"

"Đúng là tôi đã coi thường cô rồi." Chu Duy An bình tĩnh nhìn cô, cười như không cười, "Đứa bé kia là của anh ta?"

Hàn Đan sững sốt, ngay sau đó phản kịp, "đứa bé" cô ta nói là Huống Hoàn đóng giả con trai mình, thế nhưng "anh ta" là ai? Nói thế nào đi nữa, nếu như danh tiếng chưa lập gia đình mà đã có con này mà truyền khắp công ty thì sẽ rất phiền toái.

"Thật ra đó là vì..." Cô đang muốn lên tiếng giải thích thì lại bị cộp cái ngắt lời.

"Thôi, chuyện riêng của cô tôi không muốn biết, nhưng công ty là nơi làm việc, cô phải có chừng mực." Chu Duy An nghiêm mặt nói, "Ba ngày trước Lý Mộng đã từ chức. Vị trí trợ lý tổng thanh tra của bộ phận tiêu thụ để trống, cấp trên quyết định điều người từ bộ phận hành chính sang khắc phục trước. Tôi đã tiến cử cô, cô có ý kiến gì không?"

Trong lời nói bao hàm quá nhiều tin tức, khiến Hàn Đan có phần tiếp nhận không xuể. Trong ấn tượng của cô, tổng thanh tra tiêu thụ Trần Hàng là người đàn ông ưu việt khí thế mạnh mẽ, mà Lý Mộng lại là một cô gái tháo vát rành mạch phân minh, phối hợp với nhau không chê vào đâu được. Trước mắt, cô bị ép bỏ qua "tại sao độ nhiên Lý Mộng lại từ chức" mà chạy thẳng tới trọng điểm "có đi hay không". Cô không biết tại sao Chu Duy An lại tiến cử mình, giữa những trợ lý hành chính ở đây, cô không hề có bất kỳ biểu hiện xuất sắc nào. Mà trái ngược với bộ phận hành chính thường bị xem nhẹ với những rắc rối vặt vãnh, bộ phận tiêu thụ của KL được cho là bộ phận lợi hại nhất. Kim ngạch* tiêu thụ của bọn họ sử dụng đủ loại số liệu trực quan nhất để thể hiện lợi nhuận của công ty hiện tại, khi những cố gắng nỗ lực kia được định lượng, thành tựu cũng lập tức tự nhiên nảy sinh. Đối với Hàn Đan mà nói, thay đổi như vậy có nghĩa cô sẽ bước vào một môi trường khác, dùng một loại cách thức mới để đối mặt với công việc mới.

*Kim ngạch: là quy định về mặt giá trị thể hiện bằng tiền tệ đối với hàng hoá xuất nhập khẩu của một nước hay một khu vực trong một thời kì nhất định.

Cô đang do dự, lại nghe Chu Duy An nói tiếp: "Quyết định này cũng đã bao gồm mục đích của bản thân tổng thanh tra, kết hợp với sự sắp xếp nhân viên của bộ phận hành chính, tôi hi vọng cô cân nhắc cẩn thận."

Bản thân tổng thanh tra? Dựa theo tính cách của Trần Hàng thì phải không có ấn tượng với loại trợ lý nhỏ nhoi không cầu tiến như mình mới đúng chứ? Vấn đề sắp xếp nhân viên... cũng là nói rõ tôi dư thừa sao? Hàn Đan âm thầm bực tức. Hai chữ "không đi" bị "cân nhắc cẩn thận" nén lại, biến mất tăm.

Đôi chỗ làm còn tốt hơn thất nghiệp. Dựa vào suy nghĩ như vậy, cô đã cắn răng đồng ý.

"Vậy thì, thu dọn đồ đạc xong rồi mang qua đó đi. Gần đây bên bộ phận tiêu thụ rất bận, cần cô mau chóng đến đúng hạn." Chủ quản Vivian lạnh giọng căn dặn.

Đây xem như là bị đuổi ra khỏi cửa rồi phải không? Hàn Đan ôm hộp giấy đựng đầy vật dụng linh tinh đứng ở ngoài cửa văn phòng tổng thanh tra bộ phận tiêu thụ ở tầng bảy, vô cùng xúc động.

Ai có thể ngờ bản thân mình không có tiếng tăm gì mà cũng có được một vị trí nhỏ nhoi ở tầng trệt của bộ phận tiêu thụ KL chứ? Có điều... Cấp trên mình phải báo cáo không phải là Trần Hàng, bởi vì mấy ngày trước anh ta đã nhảy việc mà không hề báo trước. Tin tức vừa mới biết được từ miệng Diêu Lâm này quá áp lực, đến nỗi bàn tay đang gõ cửa của cô cũng có một ít mồ hôi.

Lúc Hàn Đan đẩy cửa ra, ngược mắt nhìn người đàn ông ngồi phía sau bàn làm việc đang xem bảng biểu báo cáo, lập tức đứng ngây tại chỗ.

"Cần tôi pha trà tiếp đãi cô không, trợ lý Hàn?" Anh ta ngẩng đầu, hỏi.

Hai chữ "Thẩm Luật" màu vàng to đùng trên bảng tên ở bàn thủy tinh rất lóa mắt.

Hàn Đan chớp chớp mắt, rồi lại chớp mắt thêm vài cái.

Thì ra "tiếp xúc thường xuyên" là ý này. Như vậy chẳng lẽ chuyện hôm qua cô lo lắng cả đêm là tiết mục dụ dỗ "Thủ trưởng mới đưa nữ cấp dưới say rượu về nhà" sao? Cô không khỏi than thở trong lòng một câu "Trên đời này thiếu gì nơi có thể gặp nhau" ... Nhớ lại hôm ấy, A Khiết đề cập tới chủ đề "KL thay đổi nhân sự", nhưng bị cô nhanh chóng ngắt lời, từ đó dẫn đến ngay cả tin tức thay đổi tổng thanh tra tiêu thụ chấn động như vậy mà cũng không biết. Cô tiếp tục kêu than "Tự tạo nghiệp thì không thể sống được" ...

Có lẽ ánh mắt của cô quá buồn thảm, khóe môi đối phương nhếch lên một chút không nắm bắt được, tiếp tục cúi đầu lật xem tài liệu: "Chỗ ngồi của cô ở bên ngoài văn phòng của tôi, sau khi dọn dẹp xong thì bắt đầu chỉnh lý số liệu quan trọng trong những bảng biểu báo cáo này."

"Vâng." Chán nản nối tiếp buồn bã, nhận được công việc đầu tiên sau khi đổi chỗ làm, Hàn Đan vẫn xốc lại tinh thần nghiêm túc đáp ứng. Ôm chồng bảng biểu kia vất vả đi ra ngoài, lại nghe thấy giọng nói phía sau truyền đến.

"Bốn mươi phút sau phát bảng số liệu cho tôi."

Chân cô mềm nhũn, lao đảo một cái.

Dưới tình huống dđiendn lieqiudoon không có bất kỳ sự chỉ đạo và giúp đỡ nào, công việc của trợ lý Hàn triển khai rất khó khăn, chỉ suy xét rõ ràng những con số hoa mắt kia cũng đã tốn rất nhiều thời gian.

Vậy mà đây chỉ là bắt đầu.

Hơn một giờ sau, khi Hàn Đan đi nộp "bài tập" vất vả lắm mới vội vàng làm xong, đối phương liếc nhìn bảng biểu, nhả ra bốn chữ lời ít mà ý nhiều: "Làm lại cách thức."

"Tại sao? Không đúng ở chỗ nào?" Cô vất vả hơn nửa ngày, không nhận được buột miệng nói.

Về mặt Thẩm Luật không hề thay đổi, ngẩng đầu nhìn cô vài giây: "Cái tôi muốn là vừa nhìn đã hiểu trong thời gian ngắn nhất, rõ ràng cách thức này không phù hợp với yêu cầu đó."

"Nhưng mà, trước đó tôi đã xem bản mẫu, bảng tổng hợp vẫn được đưa ra dựa theo cách thức tiêu chuẩn này mà." Cô căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình.

"Vẫn?" Anh cong môi cười. "Trong ngành của tôi, tôi mới là tiêu chuẩn."

Hàn Đan bị nụ cười kia làm cho kinh sợ, run lấy lấy, trong đầu nảy ra hình ảnh một hòa thượng béo tay bệ bát lớn (...), hét to một tiếng "Này, yêu nghiệt mau mau hiện hình!", lập tức giữ được tâm hồn trong sạch. Đồ phát xít, yêu bản thân thái quá*... Cô lẩm nhẩm trong lòng.

*Yêu bản thân thái quá: Rối loạn nhân cách ái kỷ, hay còn gọi là bệnh vĩ cuồng hoặc chứng yêu bản thân thái quá là bệnh lý tâm thần hiếm gặp. Người bệnh chỉ quan tâm đến bản thân, luôn thổi phồng tầm quan trọng của mình, muốn người khác ngưỡng mộ và tôn trọng mình nhưng lại thiếu đồng cảm với người khác.

"Còn có thắc mắc gì sao?" Thấy cô đứng nguyên tại chỗ, anh ta hỏi.

"Không có." Người họ Hàn nhỏ bé nào đó thức thời cúi đầu đi ra làm lại bảng biểu.

Làm một trợ lý, nhận thức rõ ai là lão đại rất quan trọng. Khiến cho tâm trạng lão đại khó chịu, cuộc sống sau này của cô sẽ rất khổ sở. Vì thế, trên bàn làm việc bên ngoài cánh cửa kính mờ, cô chống đầu nhào người trước máy tính tiếp tục giày vò tờ bảng biểu kia, nhân tiện chửi rủa tên yêu bản thân thái quá nọ một trăm lần.

Hình như dốc toàn lực vào làm việc rất dễ cảm thấy đói. Thời gian đã qua giờ cơm, Hàn Đan ngay cả bữa sáng cũng chưa lo ăn, ngẩng đầu nhìn cánh cửa văn phòng tổng thanh tra đóng lại kia lần thứ N, vừa hoài niệm kiếp sống mặc dù bị áp bức nhưng có thể ăn cơm đúng giờ ở bộ phận hành chính, vừa âm thầm biểu đạt sự bất mãn với sinh vật sau cánh cửa.

Này, cho dù anh là Siêu Nhân Điện Quang thì cũng phải bổ sung năng lượng chứ? Cho dù anh là loại năng lượng mặt trời tiết kiệm năng lượng và bảo vệ môi trường, nhưng anh cũng không nên chặt đứt đường sống của động vật ăn tạp chứ? Thối quan liêu* hại chết người đó nha...

*Thối quan liêu: cách lãnh đạo, chỉ đạo thiên về dùng mệnh lệnh, giấy tờ, xa rời thực tế, xa rời quần chúng.

Lúc này, Hàn Đan đã đói đến mức da bụng đụng da lưng đưa ra một quyết định khó khăn. Cô ba chân bốn cẳng chạy thẳng đi, định nhanh chóng ăn xong trước khi bị tên yêu bản thân thái quá phát hiện, sau đó trở về phòng làm việc.

Nhà ăn của công nhân viên tại KL rất tuyệt. Cửa sổ sát đất không lò, màu sắc trang trí thanh thoát, cây xanh dày công chăm sóc cùng với bữa ăn và hoa quả phong phú đa dạng có thể khiến tâm trạng người ta thoải mái vui vẻ lên. Đứng vào lúc cô đạt dào niềm vui bụng khay cơm ngồi xuống, gấp miếng thịt kho tàu lên thì điện thoại di động reo vang.

Người gọi điện là Thẩm Luật.

Nội dung ngắn gọn có sáu chữ.

——"Quay về trong vòng năm phút".

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lúc cần ra tay thì ra tay, nếu không chỉ có thể để người quyết định

Editor: Xám

Hàn Đan dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhét miếng thịt kia vào miệng, sau đó giẫm giày cao gót lạch lạch lạch cách chạy một mạch về, ác độc tưởng tượng lúc này miếng thịt kho tàu trong miệng là vị tổng giám đốc tiết kiệm năng lượng kia, nhai đến mức miệng đầy mùi thịt.

Gõ cửa đi vào, chỉ thấy Thẩm Luật chống đầu, thần nhiên lườm mình một cái, hỏi: "Đi đâu vậy?"

"A... Toilet." Cô tính mắt bò mới lo làm chuông.

Trong nỗi một giây anh trầm mặc, trái tim Hàn Đan đều giữ nguyên tiết tấu nảy lên, ngay vào lúc cô bị sự nặng nề này áp bức đến mức giờ tay đầu hàng, thừa nhận đã chạy đi ăn vụng, anh đã đổi đề tài: "Đã sửa bảng biểu xong chưa?"

"Sắp rồi..." Cô chột dạ nói.

"Sắp rồi" là còn bao nhiêu?"

"Không nhiều lắm..." Cô càng lúc càng lo lắng.

"Vậy thì, nộp cho tôi trong vòng năm phút."

Mi tâm Hàn Đan nhướn lên, "Hả... Nếu như không gấp, có thể cho tôi mười lăm phút không?"

"Bản lĩnh cò kè mặc cả của cô không tệ." Ánh sáng trong trẻo lạnh lùng di động trong lòng mắt màu mực của người đàn ông.

Cô im lặng. Một mặt là vì làm cấp dưới của cộp cái Chu Duy An ả nham đã quen, mặt khác cô tự cảm thấy chưa làm xong đã trốn đi ăn thật sự có chút khó nói. Vì vậy đứng tại chỗ chờ trận cuồng phong bão táp kia trút xuống.

"Cô im lặng như vậy là định không bạo lực không hợp tác phải không?" Anh hỏi.

"Không phải..."

"Vậy thì quay người, đi ra ngoài, mau chóng để tôi nhìn thấy thứ tôi muốn."

Lúc này Hàn Đan cứng ngắc ngồi xuống trước máy tính mới hiểu ra, người kia và lão hồ Chu hoàn toàn không cùng một phong cách. So với phê bình giáo dục thao thao bất tuyệt, anh ta chỉ thị chính xác, yêu cầu rõ ràng, hiệu suất rất cao. Mười phút sau, khi cô đi nộp "bài tập", tổng giám đốc Thẩm không ngần ngại đầu lên đã quăng ra một câu "Cuộc đàm phán hai giờ chiều đẩy lên mười hai giờ rồi, đi chuẩn bị đi."

Hàn Đan sắp nôn ra máu. Không những bị lỡ cơm trưa, ngay cả kế hoạch hẹn Điều Lâm đi dạo phố cũng tuyên bố phá sản. Sau khi cô rầu rĩ đáp tiếng "Vâng", nghe thấy anh thuận miệng hỏi: "Buổi trưa nhà ăn có món gì?"

"Thịt kho tàu, thịt viên, sườn xào chua ngọt..." Cô trả lời lưu loát, cuối cùng khi đáp đến món thứ ba mới phanh xe lại, hận không thể đánh hai tay mình, than thở: Quả nhiên, người đối sẽ dễ mất tâm thần.

"Sau này không có tình huống bàn giao đặc biệt nào thì giờ dùng cơm của cô giống tôi."

"Vâng." Cô đáp ỉu xiu.

Điện thoại trên bàn vang lên, Thẩm Luật liếc số điện thoại hiển thị một cái, lông mày nhíu lại: "Nhận đi, nói tôi không có ở đây."

Hàn Đan nhắc ông nói lên, chỉ nghe thấy một giọng nữ gọi: "A Luật."

Xung hô thân mật như vậy... Hàn Đan chớp chớp mắt, ngửi thấy mùi JQ (gian tình).

Nhớ tới cách đối thoại của trợ lý tiền nhiệm Lý Mộng, cô háng giọng cố gắng hết sức phát ra giọng nói dịu dàng: "Chào cô, tôi là trợ lý của Thẩm tổng, Thẩm tổng đang ra ngoài dùng cơm, có chuyện gì cần tôi chuyển lời không?"

Đối phương có vẻ hơi thất vọng: "Không có chuyện gì quan trọng, cái đó... di động của anh ấy có mở không?"

"Thật xin lỗi, tôi không rõ lắm."

"Vậy lúc anh ấy về nhắn anh ấy gọi điện thoại lại cho tôi được không? Tôi họ Nguyễn."

"Vâng." Sau khi cúp điện thoại, cô quay sang bên cạnh nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi trước máy tính, báo cáo: "Nguyễn tiểu thư muốn anh sau khi ‘về’ thì gọi điện thoại lại."

"Hỏi xem người bên ngoài ăn gì sau đó gọi đồ ăn mua ngoài. Chắc là bây giờ bọn họ đều chưa ăn cơm." Anh có tai như điếc.

Người nào đó tách khỏi sổ đồng tự chạy đi ăn vụng đồ mất lên, vội vàng xoay người đi làm.

Giữa trưa, khi Diêu Lâm chạy tới nhìn Hàn Đan, phát hiện cô đang cầm hộp cơm đứng bên cạnh máy photo copy.

"Chị Hàn Đan..." Cô nhận lấy giấy tờ trong tay người nào đó bận sứt đầu mẻ trán, giúp cô sắp xếp xấp giấy. "Sau khi điều động sang, đã bận đến mức không có cả thời gian ăn cơm rồi sao?"

"Một lời khó nói hết." Về mặt Hàn Đan như đưa đám, biểu cảm cực kỳ buồn bã.

"Em thấy hình như trước đây chị Lý Mộng không có bận vậy đâu!" Cô gái trẻ vừa nói ra khỏi miệng lại cảm thấy hơi không ổn, áy náy lè lưỡi với cô, giải thích, "Em không có ý gì khác đâu, chị đừng hiểu lầm nha..."

"Chị không bụng dạ hẹp hòi như vậy đâu." Cô cười khan một tiếng, "Lý Mộng là nữ siêu nhân có tiếng, nói không chừng cho dù Trần Hàng muốn mặt trắng, cô ấy cũng có thể hái xuống đặt lên bàn anh ta, trái đất diệt vong rồi chị cũng không thể luyện thành cô ấy được." Ở sâu trong lòng, Hàn Đan rất khâm phục cô gái giống như Lý Mộng và A Khiết. Bọn họ đều có mẫu người theo đuổi, hơn nữa còn dũng cảm thực hiện mục tiêu của mình. Mà cô lại quá tùy ý, giống như một mảnh đất hoang, mặc cho bánh xe cuộc đời nghiền qua mình, để lại những đường vân loang lổ.

"Mấy ngày trước lúc chị nghỉ ốm, trong công ty đã xảy ra chuyện lớn." Diêu Lâm thấy xung quanh không có ai, bắt đầu buồn chuyện.

"Rốt cuộc là thế nào?"

"Công ty gửi thông báo nói Trần Hàng từ chức vì công việc này sinh sơ xuất lớn, nhưng bọn họ đều nói..." Cô hạ thấp giọng, ngón trỏ chỉ lên phía trên, "Là do biến động thế lực cấp cao. Trên lý lịch của tổng giám đốc mới, ngoài một đồng văn bằng thành tích cao ra thì hoàn toàn trống không, có người nói anh ta là đảng Thái Tử*..."

*đảng Thái Tử: chỉ người dùng quen biết để giành vị trí quan trọng

Có người đi qua phòng in ấn tài liệu, Hàn Đan ho nhẹ một tiếng, Diêu Lâm lập tức im bặt.

Tranh giành quyền lợi giữa quản lý cấp cao vĩnh viễn tồn tại, đảng Thái Tử cũng được, đảng Hoàng Thúc cũng được, ai đó trở thành vật hi sinh vì lý do nào đó đã sớm không còn quan trọng nữa. Trần Hàng đi rồi, Lý Mộng cũng đi rồi, mà cô chỉ là một giọt nước trong vòng xoáy khổng lồ mà đục ngầu này, không thể chi phối hướng chảy, chỉ có thể nước chảy bèo trôi.

Khi xong việc đã gần mười hai giờ. Hàn Đan đi theo sau Thẩm Luật vào phòng hội nghị.

Hóa ra đàm phán là như vậy. Sau khi bưng trà dâng nước xong xuôi một lượt, cô ngồi ở góc khuất quan sát.

Đoàn thể tiêu thụ của KL giống như sư tử cái đang săn mồi, nằm sấp xuống nhìn lom lom, vận sức chờ phát động. Mà công ty đối phương lại giống như con trâu lớn, mưu đồ quân phạm vi mục tiêu chặt hơn. Ở bên ngoài các động cơ có toan tính, là sự duy trì thâm dò và tiếp cận của phong độ lịch thiệp. Khí thế mạnh mẽ của hai bên khiến trợ lý Hàn ngồi ở góc khuất có vẻ nhỏ bé hơn, ngoài thỉnh thoảng đứng dậy đi qua màn thuốc súng vô hình của đám người để thêm trà dâng nước, cô hoàn toàn không có cảm giác tồn tại.

Chiến đấu say sưa, cô nhìn chằm chằm điểm nào đó trên màn hình đến ngẩn người, thỉnh thoảng trong đầu hiện ra chi phí hạch toán không hề logic, quấn vào nhau giống như mớ bòng bong. Tốc độ phản ứng từ từ chậm lại, cây bút dùng để ghi chép chậm chạp du di thành hoa văn nhìn không hiểu trên quyển sổ. Con buồn ngủ kéo tới, mí mắt trĩu xuống, ánh mắt mơ hồ, trong đầu trống rỗng, thân thể cũng dần dần mềm nhũn.

Tối hôm qua ngủ không ngon, bây giờ có hậu di chứng mất rồi. Cô nghĩ.

Sự tỉnh táo cuối cùng trong đầu dựa vào nơi hiểm yếu để chống đỡ.

Đây là ngày đầu tiên sau khi thay đổi vị trí công tác, cuộc đàm phán chính thức đầu tiên...

Ngủ trong trường hợp này sẽ rất mất mặt, không chỉ làm mình mất mặt, mà còn liên lụy đến mặt mũi công ty...

Hàn Đan, nếu mày ngủ thì mày thật sự xong rồi, quái vật Thẩm Luật kia tuyệt đối sẽ khiến mày chết rất thảm...

Hết lần này đến lần khác nhắc nhở mình "không thể ngủ", nhưng lại không có một chút xu hướng sắp tỉnh nào, giống như rơi vào một không gian mềm mại mà yên tĩnh, cứ như vậy liên tục rơi xuống, rồi lại rơi xuống.

"Hàn Đan."

Lúc nghe rõ hai chữ này, cô giật mình một cái, tỉnh lại, phát hiện toàn bộ người của phòng hội nghị đều nhìn về phía mình. Đối diện với cặp mắt tối đen không nhìn ra mùng gợn của Thẩm Luật, chỉ cảm thấy giống như bị người khác dùng một chậu nước đá dội xuống đỉnh đầu, máu toàn thân đều đông đặc lại.

Lần này, đã tỉnh hoàn toàn. Trong nháy mắt, quần bách và hốt hoảng xông tới, mặt cô đỏ lên, luống cuống đứng dậy. Không khí rất lúng túng, có người đang bàn luận xôn xao.

"Còn đứng lý ở đây làm gì? Lần sau phát sốt xin mời nghỉ ốm về nhà nghỉ ngơi, tránh để người ta cho rằng cấp trên là tôi không hợp tình người." Thẩm Luật khẽ cau mày, giọng nói trách cứ vô cùng tự nhiên.

Cô sùng sốt. Trong nháy mắt, lời nói này đã biến một con quỷ lười ngủ gà gật lúc đi làm thành điển hình của mang bệnh vẫn kiên trì làm việc.

Đại biểu của công ty đối phương cười nói: "Đoàn thể của Thẩm tổng chuyên nghiệp như thế, thật sự khiến người khác bội phục."

Thẩm Luật cười nhạt: "Đối với lần họp tác này, tin rằng Đàm tổng cũng thấy được thành ý của chúng tôi. Về phương diện chi tiết..."

Chủ đề câu chuyện lại được mang lên bàn đàm phán, ánh mắt mọi người thu hồi khỏi người cô. Diễn viên Hàn Đan đứng dậy đi ra ngoài, dừng bước tại hành lang, ủ rũ đến tận cùng.

Phát sốt sao, cô than thở, nếu là thật thì tốt rồi. Tuy rằng bây giờ đã được giải vây, nhưng ngay ngày đầu tiên đã bị cấp trên của mình tóm được chuyện này, sao có thể qua được những ngày sau...

"Cô không sao chứ?" Quản lý tiêu thụ khu phía nam Trương Ninh đi ra cửa trả lời điện thoại, ân cần hỏi.

"Không, không sao..." Cô đứng thẳng, nặn ra một nụ cười.

"Thân thể không khỏe thì về nhà nghỉ ngơi đi." Trương Ninh thân thiện vỗ vai cô, nói.

"A... Vâng." Hàn Đan xấu hổ gật đầu. Giờ phút này cô lại thật sự muốn về nhà nhắm hai mắt lại, vấn đề là... Trước khi ra đến cửa cô nhìn thấy ánh mắt của người nào đó, lạnh lùng như kết thành băng, cô hoàn toàn có lý do tin rằng nếu mình thật sự bước ra cửa công ty, kết cục sẽ vô cùng thâm hiểm.

Cô chui vào phòng làm việc, gục xuống bàn rên "Oa" một tiếng, ôm mặt sầu muộn.

Hơn mười phút sau cửa đã bị đẩy ra, người đi vào là Thẩm Luật, đi phía sau anh là Phan Tường.

Phan Tường là quản lý của bộ phận chăm sóc khách hàng, đối tượng bồi dưỡng trọng điểm và đặc lực của tổng giám đốc tiền nhiệm Trần Hằng. Sự từ chức của Trần cùng với cấp trên mới nhậm chức lần này đều đã kích anh ta không nhỏ. Lại thêm Thẩm Luật tuổi còn trẻ lại không có lý lịch gì, anh ta không khỏi thể hiện những cảm xúc không phục kia ra mặt. Hợp đồng lần này rất quan trọng đối với sự phát triển của KL, trước đây luôn là Trần và anh ta phụ trách giao thiệp, vì vậy trong cuộc đàm phán vừa rồi, mấy lần anh ta nói kiểu câu "Trước đây chúng tôi cho rằng...", từ mức độ nào đó đã làm xáo trộn trình tự cuộc đàm phán. Đối với Thẩm Luật vừa nhậm chức mà nói, mất đi bản hợp đồng đó, công việc sau này sẽ khó khăn trùng trùng, nhưng vào thời điểm này Phan Tường tuyệt đối không có chút xáo trộn nào. Thứ nhất anh ta nắm giữ nguồn tài nguyên khách hàng lớn, hơn nữa thành tích rất tốt, trong khoảng thời gian ngắn rất khó tìm được người thay thế vị trí của anh ta. Thứ hai nhân viên của bộ phận tiêu thụ thay đổi luân phiên sẽ dẫn đến lòng người tán loạn bất an.

Nhìn hai người đi vào văn phòng tổng giám đốc, Hàn Đan có chút lo lắng.

Tấm kính mờ vừa dày vừa nặng đã ngăn cách tầm mắt, cô không biết bên trong xảy ra chuyện gì. Mấy phút sau khi Phan Tường đi ra từ bên trong, Hàn Đan phát hiện biểu cảm của anh ta thay đổi rất nghiêm trọng, dường như tâm sự trùng trùng. Mà Thẩm Luật xuất hiện sau đó lại vẫn là đáng vẻ thân nhiên như cũ.

Hai người trầm mặc đi ngang qua Hàn Đan, đi tới phòng họp.

Lại qua nửa giờ, tổng giám đốc đại nhân cầm một chồng tài liệu đi tới, tiện tay ném lên bàn cô. "Trước ngày mai sắp xếp xong cho tôi." Một lời thừa thãi cũng không có.

Nhiệm vụ cấp bách trước mắt là phải lấy lòng anh ta, sau khi có nhận thức này, Hàn Đan lập tức điều động lòng nhiệt tình của toàn thân, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ. Khi cô cầm tờ hợp đồng cuối cùng và một tách cà phê để lấy lòng, xuất hiện ở văn phòng tổng giám đốc, người đàn ông một tay chống đầu, đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Làm xong rồi à?" Anh hỏi.

"Vâng." Cô nhẹ nhàng đặt cái tách xuống.

"Xem ra vừa nãy đã nghỉ ngơi tốt rồi, hiện giờ hiệu suất trở nên rất cao."

"Vừa rồi là tôi không cẩn thận... Thật xin lỗi..." Cô không có năng lực giải thích, đành phải cúi đầu nhận sai.

"Buổi tối muốn ăn gì?"

"Hả?" Cô lập tức sững sờ.

"Mấy ngày nay mọi người đều rất vất vả, hợp đồng kí kết thuận lợi, cấp trên là tôi cũng nên an ủi một chút, buổi liên hoan tối nay của bộ phận cũng xem như chào đón cô." Người đàn ông giương mắt nhìn cô, "Vậy nên, muốn ăn gì?"

"Hôm nay tôi..." Sắc mặt cô cứng đờ.

"Để bồi dưỡng và làm hài hòa sự ăn ý của quan hệ công việc mà tiến hành hoạt động tập thể, trợ lý Hàn sẽ không từ chối tham gia chứ?"

"Sao có thể, đương nhiên là phải đi rồi, tôi tùy tiện ăn gì đó cũng được." Cô cố gắng kéo khóe miệng lên, cười thành một nhánh cỏ đuôi chó.

Hà Xử Phong Luru, xem ra tối nay lễ cưới của hai chúng ta không hoàn thành được rồi...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Vừa gặp đã yêu cái gì, gạt người cả thôi

Editor: Xám

Đúng là hợp đồng này không dễ kí kết, Thẩm Luật cũng rất hào phóng, mở tiệc chúc mừng ở lầu Phú Quý có mức chi phí cao kinh người trong truyền thuyết. Điều kì lạ là, mắt thấy đã đến sáu giờ, tổng giám đốc đại nhân vẫn chưa xuất phát. Sau khi nhận được hai cuộc điện thoại hỏi dò có xuất phát không của trợ lý Ada và Phan Tường, cô định gõ cửa đi vào thám thính kết quả, nhưng cửa đã mở ra. Thẩm Luật nhìn thấy cô đứng ở cửa, cau mày hỏi: "Đứng ở đây làm gì?"

"Ngoài những người ở phòng làm việc và đang đi công tác thì đã đến đông đủ rồi. Tôi muốn hỏi xem có cần hoãn lại..."

"Để bọn họ đợi." Anh ngắt lời cô, "Năm phút sau sẽ xuất phát."

Cư xử với người khác, mỗi người đều có thủ đoạn riêng. Hàn Đan tự nhận không hiểu điều huyền diệu trong đó, bèn thành thành thật thật đi theo lão đại.

Lúc hai người đến thức ăn đã bày lên đủ cả. Thẩm Luật ngồi xuống ghế đầu, Hàn Đan nhìn xung quanh một vòng, chỗ trống duy nhất ở ngay bên cạnh tổng giám đốc đại nhân, đành phải bất chấp khó khăn tiến lên rồi ngồi xuống.

"Mấy ngày nay mọi người đã vất vả rồi. Có thể lấy được bản hợp đồng đó trong khoảng thời gian ngắn như vậy thật sự không dễ, với tư cách là người lãnh đạo mà tập thể này tín nhiệm, trước tiên tôi muốn cảm ơn sự ủng hộ và phối hợp của mọi người." Thẩm Luật nâng ly.

"Nếu như không có Thẩm tổng đánh vào điểm mấu chốt, Hoa Thịnh cũng sẽ không buông bỏ dễ dàng như vậy, tôi đề nghị, mọi người cùng kính Thẩm tổng một ly." Điều khiến Hàn Đan kinh ngạc là, người nói lại là Phan Tường.

Thấy anh ta dẫn đầu đứng dậy lấy lòng, mấy người vốn qua lại thân thiết với anh ta cũng rất kinh ngạc. Mấy người này vốn kết thành nhóm ra sức ủng hộ Phan Tường lên nắm quyền, không ngờ một Thẩm Luật nhảy ra nửa đường, vì vậy cũng theo anh ta giả cầm vờ điếc không chịu đóng góp. Lần này tình hình đột ngột biến chuyển, bọn họ lại đều là người thông minh, lập tức đứng dậy phụ họa.

Thẩm Luật cười nhạt: "Vậy thì hi vọng thành công lần này là một khởi đầu tốt đẹp." Dứt lời khẽ nhấp một ngụm.

Hàn Đan chớp chớp mắt. Mặc dù không biết anh ta thu phục Phan Tường khó chơi kia như thế nào, nhưng rõ ràng bây giờ anh ta thu phục được cả những đoàn thể nhỏ rục rịch ngóc đầu dậy đó. Thật đúng là khéo nắm trọng điểm nha, cô cảm thán.

Không khí từ từ náo nhiệt lên. Vài ly rượu xuống bụng, mấy người đàn ông bắt đầu sôi nổi.

Rượu xen kẽ chuyện trò vui vẻ. Hàn Đan cũng chỉ đành ngồi một bên duy trì dáng vẻ mỉm cười cùng với cẩn thận lắng nghe câu chuyện, nhưng còn có người đi lên mời rượu, cô không từ chối được, đành phải uống một ngụm.

Một ngụm này giống như lão hòa thượng đã phá giới, mời rượu liên tục xuất hiện với lý do "Anh ta mời rượu thì cô uống, tôi mời tại sao cô không uống, đúng là không nề mặt gì cả". Cô vốn không hợp với nơi náo nhiệt như thế này lắm, lại hoàn toàn không phải là đối thủ của những tình anh của bộ phận tiêu thụ này, chẳng mấy chốc hai ba ly rượu đỏ đã xuống bụng, không cản được nên chỉ có thể mượn có đi vệ sinh. Đột nhiên nhớ tới hôn ước tối nay, cảm thấy trong lòng hơi áy náy. Nghĩ tới nghĩ lui, đành phải gọi điện thoại nhờ giúp đỡ.

Vì vậy cô trốn ở cầu thang bấm điện thoại: "Lại Lại..."

"Chị." Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của cô em gái Hàn Song, sinh khí dồi dào.

Trẻ tuổi thật tuyệt, người nào đó không khỏi hâm mộ."Xin nhờ em một chuyện."

"Nghe chị gọi em là 'Lại Lại' đã biết không phải chuyện gì tốt rồi, sao thế, lại muốn em thay chị xem mắt à?"

"Em thay chị kết hôn đi."

Một trận ho mãnh liệt, giọng nói của Hàn Song đột nhiên phóng đại lên N lần."Chị sắp kết hôn rồi! Với ai? Người đàn ông đó đẹp trai không? A không đúng, đầu chị để cửa kẹp rồi sao, chuyện kết hôn mà cũng có thể thay mặt?"

"Kết hôn trên mạng, chính là trò 'Lục giới' trước đây chị chơi đó."

"Cát." Rõ ràng hứng thú đã hoàn toàn biến mất, "Tại sao lại muốn em kết hôn?"

"Tôi nay bộ phận bạn chị liên hoan..."

"Em đã hẹn với người khác tôi đi xem phim rồi."

"Lại Lại tốt bụng ——" Hàn Đan kéo dài giọng thâm tình gọi, lặp lại trăm ngàn lần.

"Đừng gọi nữa, em thay chị kết hôn." Cô ngừng lại một lát, "Nhưng chị nợ em một bộ phim đấy, nhớ là 3D nhé."

"Được được được. Chị dùng tin nhắn gửi tài khoản mật mã cho em, trước tám giờ nhất định phải online đấy." Người nào đó túm được thanh niên khỏe mạnh, vui mừng như rồng mây. Vừa ngừng đầu, cả người lập tức cứng lại.

Thẩm Luật đứng ở trước mặt cô, không nhìn rõ vẻ mặt.

"A, bên trong hơi nóng, tôi ra ngoài hít thở không khí." Cô treo nụ cười, cúi đầu xuống một chút muốn chạy qua bên cạnh anh để về, lại nghe thấy giọng nói của người đàn ông truyền đến.

"Xem ra trợ lý Hàn cảm thấy kết hôn trong game online quan trọng hơn tiệc xã giao hôm nay."

Cô mấp máy môi.

"Bốn năm làm trợ lý hành chính, không có thành tích nổi bật, không có khuyết điểm lớn, không thăng chức, không nhảy việc. Chủ quản đánh giá chỉ có bốn chữ đơn giản —— 'Khả hữu khả vô'." Anh thản nhiên lên tiếng, "Sau khi đã sống uống quãng thời gian bốn năm, vẫn không học được phải làm đúng việc đúng lúc. Ngủ bên cạnh bàn đàm phán vào ngày đầu tiên chuyển công tác, nhớ nhưng đến game online khi bộ phận tụ họp."

*khả hữu khả vô: có cũng được mà không có cũng không sao.

Đoạn thoại này nói rất bình thản, không có bất kỳ dao động và nhấp nhô gì trong giọng nói, Hàn Đan đối mặt với anh, có chút luống cuống, cúi đầu nói: "Thật sự xin lỗi..."

"Cô không cần phải xin lỗi tôi. Là một cấp trên khoan dung, tôi sẽ dốc sức cho cấp dưới không gian phát triển khác nhau. Tôi có thể cho phép cô nghỉ ngơi hay chơi game online trong giờ làm việc. Kể cả bây giờ, nếu như cô muốn về sớm, vậy xin mời tùy ý."

Lời nói này đã làm mờ hồi trên lưng Hàn Đan liên tục chảy ra. Mặc dù cô không cầu thăng tiến, nhưng vẫn chưa đến mức để mặc lão đại phân loại thành củi mục (vô dụng)."Tôi..." Cô muốn giải thích nhưng không có từ ngữ để phản bác.

Nên nói tới hôm qua suy nghĩ đến mức mất ngủ nên mới ngủ trong lúc đàm phán? Nên nói mình chạy ra chỉ để gọi một cuộc điện thoại cá nhân, thật ra cô rất thích thể loại tụ họp này? Nên nói mình rất chú ý đến đại cục, lúc nào cũng rất nghiêm túc với công việc của mình?

Cuối cùng cô không phản bác được.

Người đàn ông đột nhiên đến gần khiến cô không khỏi lùi về sau một bước. Anh hơi cúi người, cánh tay phải chống ở trên tường, khoảng cách ngắn giữa hai người khiến cô hoảng loạn trong phút chốc. Cô né tránh ánh mắt của anh, nghe thấy giọng nói với giọng điệu lạnh nhạt của anh trong gang tấc."Có điều, nếu như cô nói muốn có đặc quyền đó, ít nhất phải thay đổi thành dạng khiến tôi yêu thích. Ví dụ như vẩy nến, áo cổ chữ V khoét sâu, trang sức nền nã và nước hoa. Dầu sao bình hoa xinh đẹp mới có giá trị bày trong phòng làm việc." Anh dừng lại một lát, tiếp tục nói, "Đương nhiên, nếu như cô muốn nhiều hơn, vậy thì ngoài tính thường thức, còn phải có tính thực dụng có thể khiến tôi lưu luyến, tôi rất dễ chán phụ nữ."

Cô hiểu ý của anh, trong những câu từ gần như làm nhục kia. Cô siết chặt nắm tay, nhưng vào lúc ngẩng mặt lên nhìn thẳng anh lại từ từ buông ra.

Hai người gần như thế, gần đến mức có thể ngửi được mùi rượu nồng nàn trên người anh. Mà lúc này, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt vốn phải là châm chọc trêu ghẹo. Vào lúc đón lấy đôi con ngươi thâm trầm như đêm đen ấy, ánh mắt cô đã mất phương hướng, vẻ mặt nghiêm túc đến mức khiến người ta không hiểu nổi kia làm cô mờ mịt.

"Thẩm tổng nhận người không có ưu điểm gì như tôi là vì lý do gì?" Cô nhẹ giọng hỏi.

Chu Duy An từng nói lần điều động nhân sự này đã trung cầu ý kiến của anh ta, mà anh ta chỉ rõ muốn mình. Chỉ là vì cuộc gặp gỡ nhằm lần kia thôi sao?

Anh đứng thẳng dậy, khẽ híp mắt, nhìn cô từ trên cao. "Cô không cần phải biết. Chọn con đường tốt cô cần đi đi, bởi vì tôi là người quyết định tháng sau cô có còn cơ hội lĩnh tiền lương từ bộ phận tài vụ không đấy."

Đến khi anh rời đi, thần kinh căng thẳng của Hàn Đan mới từ từ thả lỏng, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

Cô không đoán được suy nghĩ và hi vọng của người đàn ông này một chút nào. Cô cảm thấy anh ta đang tức giận. Nhưng anh ta tức giận vì điều gì? Nếu anh ta đã sớm biết mình là kẻ vô dụng, cần gì phải điều cô tới làm trợ lý rồi sau đó tự rước bực vào người?

Trở lại phòng bao lại phát hiện ra Thẩm Luật không có ở đó, Ada nói anh bị sếp lớn gọi đi rồi. Anh ta đi khiến cảm xúc của mấy quý cô giám sát không ít. Hàn Đan sợ uống rượu, vội vàng viện cớ chuẩn mắt, sờ vào túi áo phát hiện ra đã quên chìa khóa nhà ở công ty, đành phải về lấy.

Theo như cô dâu giả Hàn Song gọi điện phản ánh, sau khi cô giải thích rõ ràng với Hà Xữ Phong Lưu mình không phải "Liên Cơ" ban đầu, người đàn ông kia chỉ đạo cô làm xong nhiệm vụ nhân duyên, vào động phòng ngay cả một câu cũng không nói, mặc cho hai hình nhân ăn mặc trần ngập không khí vui mừng trên màn hình mắt to trừng mắt nhỏ.

"Kết hôn vẫn thuận lợi chứ?" Hàn Đan lấy được chìa khóa vừa đi vừa hỏi.

"Tạm được, không có ai quấy rối. A..."

"Sao thế?"

"Chị già, người đàn ông của chị thật không đáng tin."

"Hà?"

"Cô gái trong này gọi là Mẫu Đơn gì ấy? Cô ta bị người khác truy sát rồi. Người chồng vừa mới kết hôn của chị đã rời khỏi động phòng hoa chúc đi cứu cô ta." Hàn Song truyền tin trực tiếp.

"...Em logout đi, coi như lễ cưới này xong rồi."

"Em còn muốn đi xem náo nhiệt đây."

"Xem cái đầu em ấy!" Chính mình tìm đủ cách để thực hiện lời hứa kết hôn, đêm tân hôn người đàn ông lại chạy đi cứu người đẹp khác, xem như đã mất hết mặt mũi rồi.

Đêm đến, có cơn gió nhẹ hiu hiu, Hàn Đan cúp điện thoại đứng cổng cao ốc Sâm Hòa, nghĩ đến chuyện xui xẻo hôm nay, khuôn mặt bánh bao làm nhảm: "Nếu như người nào bắt đầu xui xẻo, đến uống miếng nước cũng giắt răng."

"Tiểu Hàn." Một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng cô.

Mất phải của cô nháy lên, cứng đờ xoay người lại. Thăm nghĩ, quả nhiên, giắt răng tới rồi. Trên mặt cười rất miễn cưỡng: "Trễ vậy rồi Lương tổng mới về ư."

Người được gọi là Lương tổng chính là người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, vóc dáng không cao, dáng người béo tốt, mắt cực kỳ nhỏ, khi cười cong lên thành hai sợi chỉ. Người này là một quản lý nhân sự của công ty cổ phần hữu hạn, năm ngoái đã ly dị với vợ trước, có một cô con gái. Công ty của ông ta ở ngay bên cạnh Sâm Hòa, có một lần xe ông ta suýt nữa đụng vào Hàn Đan, hai người quen biết. Nghe nói cô chưa lập gia đình, hôm sau liền tặng hoa hồng tán tỉnh, tiếp đó lại muốn hẹn cô cùng ăn một bữa cơm. Hàn Đan hoang mang mắc kẹt trong bụi hoa hồng lâu, cuối cùng được người khác chỉ điểm, biết "Lương Hùng Vĩ" chính là quý danh của người đó, lập tức kinh hãi, uyển chuyển chối từ, ngay cả điện thoại cũng tránh, về sau nhìn thấy người này từ xa chỉ sợ tránh không kịp. Không ngờ đối phương giống như một miếng kẹo kéo, dính muốn chết, khiến Hàn Đan rất hao tổn tâm trí. A Khiết thường lấy chuyện này ra làm truyện cười để kể, nói ông ta có "có nhà có xe có sự nghiệp, không những có kinh nghiệm kết hôn, mà còn có cả kinh nghiệm nuôi con, gả cho ông ta đúng là thích hợp", bị Hàn Đan đè xuống ghế sofa cù lét.

"Cô cũng tăng ca trễ vậy, có đói bụng không? Hay là tôi mời cô ăn khuya? Một nhà hàng món Quảng Đông trên đường Phù Ngọc nấu không tệ, đặc biệt là canh."

"Không cần không cần đâu." Hàn Đan vội vàng xua tay, "Hôm nay hơi mệt, tôi muốn về sớm nghỉ ngơi một chút."

"Vậy à..." Lương Hùng Vĩ hơi thất vọng, ngay sau đó liền híp mắt cười, "Vậy tôi đưa cô về, xe tôi đỗ ở tầng hầm garage."

"Nhà tôi cách đây rất gần, vài bước đường đã đến rồi, không cần phiền hà vậy đâu." Hàn Đan nói rất nhanh.

"Vài bước đường cũng phải đi mà, cô vừa nói cô mệt rồi, vừa hay tôi đưa cô về." Đối phương chớp đôi mắt nhỏ theo đuôi không bỏ.

Hàn Đan cong khóe môi, trong con ngươi màu nâu trầm lộ ra chút ý cười. Bóng đêm đã làm mờ đường nét, nụ cười ấy rất dịu dàng, lại sinh ra cảm giác

quyển rũ của phụ nữ.

"Tôi không nên từ chối ý tốt của Lương tổng, ánh trăng tối nay vừa đẹp, ngồi xe thật lãng phí, hay là Lương tổng đưa tôi về đi?"

Rõ ràng đề nghị này nằm ngoài dự đoán của Lương Hùng Vĩ, ông ta nhếch mép gật đầu: "Được, được. Người đẹp mời là vinh hạnh của tôi..." Vì vậy ưỡn bụng lên đuổi theo, hai người sóng vai. Ánh mắt người đàn ông dừng ở trên nét mặt mỉm cười của cô, hoàn toàn không chú ý đến tay cô từ trong túi xách đã dòi đến túi áo. Lúc này bàn tay phải giấu trong túi đang nắm chặt một bình phun hơi phòng kẻ xấu. Chất lượng của sản phẩm này có bảo đảm, có một lần chính cô không cần thận ấn vào, cay chảy nước mắt nửa ngày.

Liên tục trốn tránh như vậy cũng không phải cách, không bằng dứt khoát xem ông ta muốn làm gì. Nếu như chỉ đưa ra yêu cầu kết giao, cô sẽ cự tuyệt rõ ràng, nhưng nếu trong lòng người này chứa tạp niệm gì, cô sẽ cho ông ta biết sự lợi hại của HELLO KITTY ra oai... Quyết định được chủ ý này, bước chân của cô lập tức nhẹ nhàng.

"Tiểu Hàn à, đã rất lâu rồi tôi không đi dạo trong đêm như thế này rồi, hôm nay cùng đi với cô, tôi cảm thấy như trẻ ra mười tuổi vậy." Hùng Vĩ ca cảm thán.

"Lương tổng ngài nhìn rất trẻ." Cô vừa lá mặt lá trái vừa tự phi nhỏ mình.

"Sau này đừng gọi 'Lương tổng Lương tổng nữa', gọi tôi là Hùng Vĩ được rồi." Gã mập béo trắng mi mày cong cong đề nghị.

Hàn Đan nhìn khuôn mặt tròn dù thế nào cũng không liên quan đến hai chữ 'Hùng Vĩ' của ông ta, cổ nén cười, suýt chút nữa đã nín đến mức bị nội thương. Cô nói bằng giọng bình thản: "Kính già yêu trẻ là truyền thống đạo đức tốt, tuổi tác của Lương tổng tương đương với chú ba tôi, gọi thẳng tên có vẻ quá vô lễ rồi."

Khoảng cách khó khăn lắm mới kéo gần bị một câu của Hàn Đan tách ra thành rãnh trời, Hùng Vĩ ca cảm thấy hơi ảo não, đành phải cười gượng: "Tôi cảm thấy hai người đối xử với nhau, những điều khác đều không quan trọng, điều quan trọng duy nhất chính là ăn ý. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Đan em, tôi đã cảm thấy vô cùng thân quen."

Xung hô từ "Tiểu Hàn" biến thành "Tiểu Đan", Hàn Đan chỉ cảm thấy cả người chấn động: "Mặt mũi của tôi bình thường đến mức ném vào biển người sẽ không tìm thấy, Lương tổng quá đề cao tôi rồi."

"Em tính cách tốt nhân phẩm cũng tốt." Ông ta chỉ ra sức khen ngợi, "Tôi thích nhất người có thái độ sống bình thản như em. Tôi phấn đấu ngàn ấy năm rồi, thứ cần có đều đã có, còn thiếu một người vợ hiền thê. Tiểu Đan, em có hiểu lòng tôi không?"

Bước chân của cô chậm lại, tiếp đó mím môi cười nói: "Lương tổng cứ thích nói đùa."

"Tôi không nói đùa." Hùng Vĩ ca tiến lên một bước, chạm vào bên người cô, nhẹ nhàng nắm tay cô.

Hàn Đan chợt cảm thấy trên tay phải sờn gai ốc, cô đứng lại, hỏi: "Lương tổng thật sự muốn lấy tôi ư?"

"Dĩ nhiên rồi." Ông ta vội vàng thổ lộ, trong lúc gật đầu hai cằm rung rung.

"Vậy khi nào chúng ta đi lấy giấy chứng nhận kết hôn?"

Gã mập béo trắng nghe vậy thì ngẩn ra, ngay sau đó trên mặt hiện lên ý cười, chậm rãi áp đến gần, buông lỏng tay cô ra kéo lấy eo, cực kỳ thân mật thấp giọng nói: "Hôm nay trẻ vậy rồi, nhất định không đi được, Đan Đan, chúng ta chọn ngày tốt rồi đi."

"Vậy bây giờ thì sao?"

"Anh có một căn biệt thự nhỏ ở gần hồ Đông, hay là chúng ta đến đó đi?" Giọng điệu chậm dần, hàm chứa mùi vị ái muội mập mờ.

"Đến để làm gì?" Cô giả vờ không hiểu.

"Tình cảm cũng phải bồi dưỡng từ từ chứ." Khuôn mặt to bè sắp đến, có thể ngửi thấy mùi tanh của đồ hải sản đã ăn trong mồm ông ta.

Hàn Đan cảm thấy con buồn nôn dâng lên.

Ấn ý. Thân quen. Kết hôn. Chỉ là một câu chuyện cười.

Từ đầu đến cuối gã đàn ông này không hề nhắc đến muốn tìm một người mẹ cho con mình. Mà cái ông ta cần cũng chỉ là một người tình để giải quyết cô đơn. Khoảng cách không cần quá gần cũng không cần quá xa, tính tình dịu ngoan dễ nắm bắt, giá trị con người trong sạch giá tiền vừa phải, sẽ không hùng hổ dọa người làm mưa làm gió trong tương lai.

Mà cô, chính là đối tượng tuyển chọn "đạt yêu cầu" bị ông ta đề ý.

Vào lúc này Hàn Đan tươi cười rực rỡ, giống như một cây hoa yêu mị nở rộ, chia ra nanh độc sắc bén ở phía sau hương hoa ngào ngạt. Phun vào mặt ông ta, đập vào chân ông ta, ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông của ông ta. Cô muốn làm cho tên mập chết bầm này nhìn thấy cô đã sợ.

Ngay vào lúc cô siết chặt bình thuốc phun hơi muốn ra tay, đột nhiên có đèn xe sáng trưng, chiếu sáng đến mức hai người không mở mắt ra được. Mà ánh sáng sắc bén sáng ngời chiếu thẳng vào hai người, không có chút ý định dời đi nào.

Hùng Vĩ ca híp đôi mắt hí xoay người lại, oán hận trách mắng: "Ai mà không có đạo đức như vậy!"

Hàn Đan có chút khó nhọc nhìn về phía nguồn sáng, trong mơ hồ chỉ phân biệt được hình dáng thân xe màu trắng.

"Lâu vậy rồi không gặp, em chọn đàn ông vẫn không chất lượng như thế."

Vào lúc giọng nam có chút lười biếng kia vang lên, sự hung hăng trong lòng cô đã run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Hồi ức, có khi như mật, có lúc như đao

Editor: Xám

Giọng nói đó, con người đó.

Trong nháy mắt, tiềm thức của Hàn Đan tràn đầy cảm xúc mâu thuẫn, khiến cô quy câu nói kia về nghe nhầm. Thế nhưng, dường như thứ ánh sáng lóa mắt, mãnh liệt, xuất hiện đột ngột kia cũng đã xuyên thấu thân thể. Khiến cô nhớ đến người đó rất rõ ràng.

Thật đúng là xa cách lâu đến mức khiến người ta hoài niệm.

Ánh sáng tối dần, thu về một khối. Từ trong bóng mờ che khuất thân hình người đàn ông, cô ngược mắt nhìn về phía bóng dáng ngược sáng kia.

"Thật tình cờ." Giọng nói trầm thấp lười biếng nhưng lại đầy mỉa mai hoặc kia giống như một con ác mộng, phiêu bạt trong không khí.

Áo sơ mi màu đen, quần dài thẫm màu, khiến cả người nhìn quý mị như hiện lên giữa màn đêm. Ánh sáng lóa mắt đã làm mờ hồ về mặt anh, nhưng giọng nói và gương mặt lại chong lên ký ức, vừa xa lạ vừa thân quen.

Giờ phút này người xa cách hai năm xuất hiện ở trước mặt mình, nên nói gì đó mới phải, nhưng cô mở miệng ra lại mất âm thanh. Trong lúc giật mình bừng tỉnh, những cách thức chào hỏi bình thường dùng để xã giao lấy lệ đã trở nên trống rỗng. Sự xúc động như bụi bặm rơi đầy* dâng lên trong lòng —— Quả nhiên là anh ta...

*bụi bặm rơi đầy: ý chỉ chuyện trải qua nhiều biến hóa, cuối cùng đã có kết quả, giống như hạt bụi bay lên không trung rồi sẽ rơi xuống mặt đất.

Tình cờ sao?

Hàn Đan nhìn quanh bốn phía, thấy ba chiếc Audi màu đen vẫn chưa tắt máy dừng ngay ngắn ở bên đường, lộ ra vẻ cười khổ.

Nhưng kỳ lạ là vào thời khắc lúng túng thế này, gặp phải người khiến người khác lúng túng như thế.

"Đan Đan, người quen của em à?" Lương Hùng Vĩ đứng ở bên cạnh cô, muốn đưa tay ra ôm eo cô. Cô vô thức né một bước khỏi bàn tay gấu, vẻ mặt gãi mặt béo trắng cứng đờ.

Người nào đó nhìn thấy sự mờ ám giữa hai người thì bên môi lộ ra chút ý cười đùa giỡn, ánh mắt chuyển từ người Lương Hùng Vĩ sang người cô, lại nói: "Sở thích thật là tệ"

Hàn Đan mơ hồ không chắc chắn "sở thích tệ" trong miệng anh là mình hay Lương Hùng Vĩ, dù sao đối với cô mà nói điều không phải lời hay ho gì, bèn làm như không nghe thấy, kéo gãi mặt béo trắng đến bên cạnh: "Hùng Vĩ, chúng ta đi..."

Lương Hùng Vĩ được cô gọi ngọt ngào ảm áp như vậy, trong lòng rung động, xoay người đang muốn bước đi. Nhưng bị một chiếc Audi A6 đột ngột xông lên lối đi bộ dọa cho lùi lại một bước. Chiếc xe kia cứ chắn ngang trước mặt hai người như vậy, chặn lối đi bộ lại.

Tiếng động này hơi lớn. Có người qua đường nghỉ chân ở phía xa nhìn ra xa, có người đi vòng qua bên đường quốc lộ, nhanh chóng rời đi.

"Lái xe kiểu gì vậy!" Giọng nói của Lương Hùng Vĩ hơi run rẩy, rõ ràng là rất hoảng sợ.

"Ông có ý kiến ư?" Bên ghế lái phụ có người mở cửa xuống xe. Đó là một người đàn ông trẻ tuổi, mái tóc ngắn màu nâu hạt dẻ, chiếc khuyên tai trên tai trái phản xạ ánh sáng lấp lánh màu bạc, thu hút hết ánh nhìn của người khác.

Lương Hùng Vĩ cậy mình là người có thân phận, đương nhiên sẽ không cãi nhau với người khác ở trên đường, bởi vậy kéo Hàn Đan muốn đi đường vòng, nhưng bị hai người đàn ông cường tráng bước từ trên xe xuống cản đường. “Ban ngày ban mặt... Các người làm gì vậy?!” Nhận thấy tình hình, chân ông ta hơi mềm đi, rõ ràng sức mạnh phô trương thanh thế chưa đủ.

Hàn Đan ngẩng đầu nhìn thấy bầu trời trắng sáng sao thưa. Câu nói này của gã mập béo trắng khiến cô có ảo giác “đàn nữ bị cưỡng đoạt”. Cô thờ dài, lên tiếng rất u oán: “Hùng Vĩ, chỉ sợ anh kéo em, bọn họ không cho đi đâu.”

Gã mập béo trắng nhỏ giọng hỏi: “Em biết bọn chúng sao? Chúng là ai?”

“Dựa theo cách nói phổ thông, hẳn là ——” Hàn Đan nhún nhún vai, “Xã hội đen rồi.”

“Em, tại sao lại...” Khuôn mặt trắng như bánh bột mì của Lương Hùng Vĩ càng trắng thêm vài phần.

“Em giao dịch thua lỗ, vì vậy tìm bọn cho vay nặng lãi mượn ít tiền, ai ngờ lãi mẹ đẻ lãi con, thoáng cái đã nợ hơn năm trăm vạn.” Hàn Đan bịa chuyện như ngra thần lướt gió tung mây, phối hợp với vẻ mặt nghiêm túc, hiệu quả y như thật.

“Người đàn bà này...” Lương Hùng Vĩ vung cánh tay vừa thô vừa ngắn lên, hất tay cô ra, phóng đại âm lượng cười lạnh nói, “Cô tính bám vào tôi để trả nợ phải không? Tính toán của cô hay thật! Cũng không soi gương xem, tôi sẽ nhìn trúng con đàn bà như cô sao?!” Dứt lời nổi giận đùng đùng bước cái chân ngắn, đi cũng không thêm ngoảnh đầu lại. Dáng vẻ đó rất giống một con chim cánh cụt lên bờ.

“Hùng Vĩ.” Hàn Đan thâm tình gọi về phía gã mập béo trắng mấy lần, quay người lại, lòng đầy tiếc hận u oán nói, “Tôi bị vút bỏ rồi, mục đích của anh đã đạt được rồi đấy.”

Bên môi người đàn ông có ý cười châm chọc: “Hai năm không gặp, ngược lại em đã có chút tiến bộ, học được cách diễn kịch rồi.”

Cô hơi mỉm cười, nhanh như vậy đã bị nhìn thấu rồi. Thôi được, vốn dĩ không hề trông chờ có thể gạt được anh.

Thứ gã mập béo trắng kia muốn chỉ là một con bé gọi thì đến đuổi thì đi, mà không phải loại phụ nữ đầy phiền phức. Vừa hay tình huống đột phát ngày hôm nay đã thành cơ hội giải quyết dứt khoát của Hàn Đan, đồng thời trở thành sự bảo đảm cách biệt giữa hai người. Nợ nần gì đó đều là giả, nhưng ít ra có một điểm cô không lừa ông ta —— thật sự đám người này không phải người lương thiện.

“Hai năm không gặp, Kỷ thiếu lòng dạ hẹp hòi vẫn như trước đây.” Hàn Đan đổi giọng gay gắt với anh.

Dường như người đàn ông đeo khuyên tai có vẻ rất kinh ngạc với kiểu đối thoại như thế này, dựa ở bên xe, rất có hứng thú nhìn về phía hai người.

“Mặc dù tôi vẫn luôn mang thù, có điều nhìn thấy người quen cũ suy đồi đến mức ôm ấp yêu thương với Thiên Bồng Nguyên Soái, vẫn sẽ có chút lòng thương hại.” Tốc độ nói của người đàn ông rất chậm, con ngươi màu trầm giống như hồ phách tịch tịch ngàn năm, mang theo chút ý cười đùa giỡn. “Vốn tưởng rằng nuôi thả em lâu như vậy rồi, chỉ ít bên cạnh cũng có thể có một người ra dáng đàn ông, kết quả vẫn không có ai muốn.”

“Anh mới là không ai muốn! Cả nhà anh đều không ai muốn!” Phương thức biểu đạt ác độc như vậy đã hoàn toàn chọc giận Hàn Đan. “Nếu không phải do loại yêu bản thân thái quá, tự cuồng ích kỷ hoành hành ngang ngược như anh, tôi đã sớm...” Nhất thời cô nghẹn giọng.

“Đã sớm như hình với bóng với học trường của em rồi phải không?” Anh cười như không cười nói tiếp, “Gan lớn hơn không ít nhỉ, dám dùng giọng điệu này để nói chuyện với tôi rồi.”

Hàn Đan cắn môi không nói gì. Lúc này đã hơi hối hận, tên nhãi này đáng người giống như ma quỷ tính cách cũng giống như ma quỷ, mình quá mất bình tĩnh rồi.

Đột nhiên người đàn ông đưa tay về phía cô. Cô cuống quýt lùi về phía sau, lại thấy anh hơi nheo mắt, thu tay về. Bởi vì đã uống rượu, trên má hơi nóng, chỉ cảm giác được vài chỗ tiếp xúc lạnh giá mà đầu ngón tay để lại.

“Em uống rượu rồi?” Chân mày anh nhíu lại.

“Bộ phận liên hoan, đã uống hai ly.” Hàn Đan nói qua quýt: “Thời gian không còn sớm nữa, nếu như không có chuyện gì dận dò thì tôi xin cáo lui trước, chúc các vị ngủ ngon.” Dứt lời cô xoay người đi ngay.

Phía trước là xe chắn ngang đường, cô đành phải đi ngang qua đường quốc lộ. Mấy người đàn ông đứng bên cạnh ba chiếc Audi khiến cổ họng cô căng thẳng phát khô. Cô có thể đoán trước được, chỉ cần người họ Kỷ nào đó mở miệng nói một câu “Đứng lại”, cô sẽ giống như con gà con bị những người áo đen này xách về trước mặt anh ta.

Vậy nhưng, yên ổn đi qua quốc lộ, không có gì cả xảy ra. Hàn Đan thờ dài nhẹ nhõm, cất bước nhanh hơn đi về phía nhà.

Người đàn ông đeo khuyên tai đưa tay ra hiệu về phía Hàn Đan rồi đi, lập tức có một chiếc xe từ từ đi theo.

Ánh đèn chiếu xa của chiếc BMWZ4 màu trắng tắt lụi, người đàn ông bên ghế lái đi tới, tùy ý mở rộng chiếc áo khoác mỏng màu xám bạc ra, cánh tay thon dài khoác lên vai người họ Kỷ nào đó, cười nói: “Cứ thả cô ấy đi như vậy, thật đúng là không giống phong cách của cậu.”

“Lá gan của cô gái này rất lớn ha, dám chống đối Kỷ nhị thiếu của chúng ta như vậy.” Người đàn ông đeo bông tai trêu chọc.

Trong bóng đêm, đồng tử màu hổ phách nhuộm ánh sáng lấp lánh mờ mịt, người đàn ông áo đen khề khàng cong khóe môi.

Chúng ta còn có thời gian.

Trong đầu đầy tạp niệm lộn xộn rồi tung, đột nhiên đường về nhà trở nên rất ngắn.

Căn nhà tối đen mà trống trải.

Hàn Đan ợ hơi rượu, phờ phạc rũ rượi ngã xuống giường, ngay cả đầu ngón tay cũng lười nhúc nhích.

Bên tai rất yên tĩnh, chỉ có kim đồng hồ báo thức di động phát ra tiếng vang rất nhỏ mà có quy luật. Thình thoảng ánh sáng đèn xe vút qua khiến gian phòng tối đen sáng lên rồi lại nhanh chóng tối đi.

Đây chưa hai năm, xa cách hai năm. Giờ phút này, người đàn ông ấy lại xuất hiện.

Quanh đi quẩn lại, thời gian xa dần, mà mình lại trở về điểm ban đầu. Nhắm mắt lại, vẫn có thể nhớ rõ từng chi tiết của hai năm trước.

Gió mát thoang thoảng vẫn vương quanh liễu rũ bên cạnh hồ nước nhân tạo trong vườn trường, bên tai có tiếng ve râm ran.

Dưới cái nóng mùa hè của năm hai đại học, cô mặc chiếc váy dài màu xanh nước hồ đứng dưới tán cây bên ngoài thư viện đợi người. Lần đầu tiên cô mặc váy và đi giày có gót, cơ thể thẳng tắp có chút khó chịu, vậy mà trong lòng lại tràn đầy sự vui mừng sống động.

Váy và giày đều là quà tặng mà học trưởng tương mạo xuất chúng đó trịnh trọng tặng cho cô.

—— Nhất định em mặc rất đẹp.

Chỉ nghĩ đến dáng vẻ anh hí hóp nói chuyện, khuôn mặt đã có thể không tự giác ửng hồng.

Đó chính là yêu rồi.

Ôm sách vở dày cộp chờ đợi rất lâu cũng không thấy mình mệt, nhưng khi A Khiết gọi điện thoại “Cậu ở đâu đấy? Học trưởng bị người ta đánh ở ký túc xá rồi!” thì cả người kinh hãi lạnh ngắt. Hốt hoảng chạy đi, trên đường đã bị trật chân, nhưng lại phát hiện ra nam sinh mình đặt ở nơi mềm mại nhất trong lòng đề tôn sùng mang khuôn mặt bầm tím, bị vài người đàn ông mặc áo sơ mi thẫm màu đè ngã xuống đất, sách vở và vật dụng linh tinh tản mát trên mặt đất.

Người vây xem rất nhiều, thậm chí có nam sinh từ trên ban công phòng ngủ thò người ra xem, nhưng không có ai tiến lên giúp đỡ.

Cô đang muốn xông trước nhưng lại bị A Khiết chạy tới kéo lại, cô ấy thấp giọng nhắc nhở mình.

Tiểu Đan, đừng qua đó... Là Kỷ Vân Dục.

Kỷ Vân Dục. Học sinh của trường đại học D danh tiếng ở phía Bắc thành phố, gia thế hiển hách bối cảnh phức tạp, cá tính huênh hoang hoành hành ngang ngược, nghe nói có qua lại rất mật thiết với xã hội đen. Lời đồn lan truyền rộng rãi gần đây nhất là anh ta đã ép một giáo viên bắt anh ta nộp bài tập từ chức rời trường.

Người như vậy, vốn dĩ vĩnh viễn phải phân ra thành “loại người không liên quan gì đến mình”, nhưng lúc ấy trong lòng đã mọc lên gốc rễ của oán hận căm ghét.

—— Dừng tay! Tôi báo cảnh sát rồi!

Cô dồn sức vùng thoát khỏi tay A Khiết, hô to, dùng tư thế dũng cảm quên mình xông lên trước. Chỗ trật chân sưng lên rất đau, mà cô giống như đã biến thành nàng tiên cá dù biến thành bọt biển cũng không tiếc, đơn thuần muốn bảo vệ tình yêu đầu tiên của mình.

Đó là lần đầu tiên cô đứng trước mặt anh.

Anh rất cao, khuôn mặt trẻ tuổi mà anh tuấn, nhưng trong con ngươi màu hổ phách lại là sự lạnh lùng tự cao tự đại. Ánh mắt mang theo cảm giác áp bức di chuyển từ người cô xuống người nam sinh ngã trên mặt đất, ý cười mơ hồ bên môi hàm chứa giễu cợt và khinh miệt.

“Đừng căng thẳng, bọn họ ra tay đều tránh chỗ hiểm, không đến mức ảnh hưởng đến cuộc sống về đêm của các người đâu.” Giọng nói của anh giống như đàn cello, trầm thấp mà êm tai. Nhưng lại nhả ra câu nói chối tai như vậy.

“Anh nói vậy?” Cô ngẩng mặt căm tức nhìn.

“Kiểu dáng mới của Burberry*, xem ra giúp cậu ấm của sản nghiệp dược Minh Huy đi ngủ, thu hoạch không tệ.” Ngón tay anh lướt qua cổ áo cô, ánh mắt giống như lưỡi dao sắc bén, từng bước xe tan sự thận trọng và tự tôn của cô. “Cậu ta đưa bao nhiêu tiền một đêm? Tôi đưa gấp đôi.” Anh hí hóp mắt mỉm cười.

*Burberry: là một hãng thời trang sang trọng của Anh, phân phối quần áo thể thao độc đáo sang trọng, phụ kiện thời trang, nước hoa, kính mát, và mỹ phẩm. (nguồn: wikipedia)

Nhục nhả, quần bách, tức giận, hỗn loạn.

Khi một tiếng bóp vang lên, Hàn Đan bừng tỉnh khỏi trạng thái mất khống chế.

Cô có chút ngỡ ngàng nhìn người trước mặt, lại nhìn tay mình một chút.

Có người tiến lên kéo cánh tay cô, có người thô bạo đè vai cô xuống, làm rối tóc đuôi ngựa được buộc chỉnh tề của cô. Bên tai có tiếng gào thét của A Khiết.

“Tên gì?” Giọng nói không mang theo độ ấm của anh vang lên trước mặt cô.

“Hàn Đan.” Cô lạnh lùng ngừng đầu nhìn đối phương. Đối với anh ta mà nói, thăm dò tên của một người dễ như trở bàn tay, cho nên cô cũng không cần giấu diếm.

“Cô thích tên vô dụng này?”

“Anh mới là tên vô dụng.”

Cô như bình nứt không sợ bể*, phản kích lần thứ hai.

*bình nứt không sợ bể: ý chỉ người đã gây ra chuyện thì mặc kệ luôn.

Nụ cười trên khuôn mặt tuấn mỹ kia lan rộng ra, mang theo sự giễu cợt và trào phúng. “Đáng tiếc là từ nay trở đi, ngay cả đến gần cô cậu ta cũng không dám. Trước khi có sự cho phép của tôi, cô vĩnh viễn không tìm được người đàn ông dám muốn có cô.”

Bắt đầu từ khoảnh khắc đó, người đàn ông tên Kỷ Văn Dực này giống như chiếc bóng bám vào cuộc sống của Hàn Đan, trở thành một con ác mộng.

Lời uy hiếp giống như nguyên rủa của anh đã có hiệu quả. Tất cả nam sinh đều đi đường vòng với cô nữ sinh chọc đến anh, bao gồm cả học trưởng kia. Trong những năm tháng giống như đóa hoa nở rộ, cô không có được một phần tình yêu trọn vẹn đến từ chính người khác phái cùng tuổi. Sau khi cuộc sống đại học cô đơn kết thúc, cô đã vô tình hình thành thói quen sống một mình, thói quen này đã đè nén sự yêu mến của cô với Đỗ Tùng ở đáy lòng, trở thành tình yêu chết từ trong trứng nước.

Chuyện cũ như sương khói.

Không biết từ lúc nào, Hàn Đan ngủ thiếp đi, dường như rơi vào một mộng cảnh không lồ mà hư ảo. Trong mơ cô biến thành Sisyphus*, không ngừng phí sức đẩy tảng đá khổng lồ lên núi, sau đó lại nhìn nó rơi xuống khe núi.

*Sisyphus: Tương truyền, vua xứ Ephyra là Sisyphus đã cả gan xích thần chết Thanatos lại, khiến cho nhân thế không một ai phải chết. Diêm vương vô cùng tức giận đã sai thần chiến tranh Ares lập lại trật tự và trừng phạt Sisyphus bằng cách bắt Sisyphus phải không ngừng lăn một tảng đá lên tới đỉnh một ngọn núi hàng ngày, để rồi mỗi đêm tảng đá lại bị sức nặng của chính nó kéo rơi xuống đất. Cứ như thế, Sisyphus vẫn miệt mài chịu sự trừng phạt và cũng trở nên bất tử từ đó. (nguồn: ione.vnexpress.net)

Ngày hôm sau, sau khi Hàn Đan mơ mơ màng màng vớ lấy chiếc điện thoại rung vang, nghe thấy âm thanh trong đó thì lập tức tỉnh táo.

Là tổng giám đốc đại nhân gọi điện tới, vẫn là một chỉ thị rõ ràng như trước đây.

“Đến công ty lấy một tờ báo cáo, đưa đến nhà tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Bởi vì anh không yêu em, tất cả những gì cần thiết đều trở nên không cần thiết; bởi vì em yêu anh, tất cả những g

Editor: Xám

Lấy được báo cáo từ chỗ Phan Tường đã gần chín giờ, Hàn Đan nghĩ đến ánh mắt sắc bén của tổng giám đốc đại nhân giống như mũi nhọn đâm vào lưng, lập tức nhảy lên xe taxi.

Cảnh vật bên ngoài cửa sổ liên tục lùi về phía sau, chủ tài xế bên cạnh tán dóc đủ chuyện trời nam đất bắc, cô thuận miệng phụ họa, hai mắt chỉ nhìn chăm chăm đồng hồ tính tiền. Mỗi một lần con số ở cột tiền biến đổi, nhịp tim lại tăng tốc một hồi. Mất thấy taxi đã ra khỏi nội thành, cô che ví tiền than thở: Tại sao tên nhãi này lại ở xa như vậy...

Hai chữ “Hi viên” mộc mạc khắc sâu lên trên núi đá là tác phẩm của bậc thầy thư pháp nào đó, bên ngoài cánh cửa sắt chạm trổ hoa văn màu đen, cậu bảo vệ mặc bộ đồng phục cát may khéo léo khẽ gạt đầu với cô.

Chắc là trước đó đã có thông báo, cậu bảo vệ trẻ tuổi dẫn cô đi theo con đường mòn trái sỏi về phía Nam, khoảng cách phẳng giữa các tòa kiến trúc ở đây cực lớn, nhìn rất rộng rãi. Ánh mắt Hàn Đan lướt qua từng tòa biệt thự thấp thoáng trong sân nhà độc lập, nuốt nước miếng. Cuối cùng, người dẫn đường phía trước đã dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ hiện đại.

"Thẩm tiên sinh, khách của ngài đã đến rồi."

Khóa cửa phát ra một tiếng nhỏ, sau khi nói lời cảm ơn, Hàn Đan đẩy cửa bước vào.

Cách trang trí sắp xếp trong nhà mang phong cách hiện đại đơn giản. Không có màu sắc đậm đà phô trương, cũng không có kiểu hoa văn phức tạp tinh xảo, nền đen trắng xám và mặt kính thiết kế hoàn hảo đúng chỗ khiến người ta cảm nhận được sự chỉnh tề già dặn của chủ nhân.

"Có cần cho cô thời gian tham quan một lát không?"

Hàn Đan nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Thẩm Luật mặc một bộ đồ ngủ màu lam thẫm đứng ở trên cầu thang. Có lẽ đã sinh ra ấn tượng quán tính với trang phục chần chu của anh, cách thức xuất hiện ngày hôm nay khiến cô không thích ứng lắm. Thẩm Luật lúc này giống như mẫu ảnh đã được tu sửa, làm mềm đường nét, che giấu đi sự cứng nhắc và sắc sảo. Đến khi người đàn ông ho nhẹ, lúc này cô mới nhận ra mình giống như kẻ háo sắc ngây ngốc nhìn chăm chăm người ta rất lâu, lập tức đỏ mặt, cúi đầu giao cấp văn kiện cho anh.

Sau khi xem sơ qua anh bỏ lại một câu "Cô chờ một lát, có một vài chỗ cần sửa." rồi đi lên lầu, để lại một mình Hàn Đan nhàn rỗi ngồi không.

Tự ý đi tham quan là không lễ phép, cô ngồi chờ ra trên ghế sofa.

Ở nơi yên tĩnh ấm áp, dễ mệt rũ rời đã là bệnh cũ rồi. Từ lúc bắt đầu học đại học, cô đã thích chọn chỗ ngồi có ánh mặt trời bên cạnh cửa sổ rồi lấy sách che mặt, nằm bò lên bàn ngủ bù trong tiếng giảng bài của giáo sư, mà hiện giờ... Ánh nắng xuyên qua khắp cửa sổ sát đất phản chiếu hạt bụi li ti trôi nổi trong không trung. Cả ngôi nhà yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim roi, chỉ có vài tiếng chim hót thỉnh thoảng truyền đến từ trong bóng cây cách đó không xa. Cơ thể từ từ trượt xuống một vị trí thoải mái, đầu tựa lên ghế sofa, mơ mơ màng màng nhắm mắt lại.

Hình như là cái đêm long trọng sau khi liên hoan tốt nghiệp.

Ánh đèn đường phản chiếu vào hồ nhân tạo của trường học, giống như ánh sao rơi xuống đáy nước. Gió mát xua tan hương rượu đỏ hơi chua, thổi vào khiến mặt hồ trong như gương lặn tan.

"Uống say rồi ngồi đây là muốn dụ dỗ à?" Giọng nói của người đàn ông gần ngay bên tai mà lại như xa xôi lạ thường.

Cô mở mắt ra nhìn về người bên cạnh, một nụ cười từ từ hiện lên: "Thì ra là người có thể dùng giọng điệu nói chuyện khiến tôi chán ghét như vậy vẫn chỉ có một mình anh."

"Uống rượu vào, lá gan lớn hơn rồi." Anh nhếch môi cười, mỗi nguy tứ phía.

Cô nhúm mày cười một tiếng: "Vẫn nói mượn rượu thêm can đảm, tôi nên theo đó vùng một cái tát nữa vào mặt anh mới đúng."

"Em có thể thử xem."

"Sau khi đánh xong mấy người bảo mẫu áo đen của anh sẽ ấn tôi xuống đất, anh sẽ lại phí hết tâm tư nhảy nhót lung tung để cản trở tôi yêu đương, hay là thôi bỏ đi." Cô lao đảo đứng dậy, chậm chạp đi về phía trước, nhưng lại bị người ta kéo cánh tay lùi về chỗ cũ.

"Ngồi xuống." Giọng điệu ra lệnh, người đàn ông đứng dậy ấn vai cô xuống.

Cô giãy giụa vô ích, chột ngắc đầu lên, động tác không khỏi cứng đờ. Mặt kẻ sát mặt, có thể cảm nhận rõ ràng được hô hấp phập phồng của nhau, cô đã nhìn thấy chính mình trong đôi con ngươi màu hồ phách nhuộm ánh trắng kia. "Rốt cuộc anh... muốn làm gì?"

Người đàn ông khẽ khàng mà từ tốn buông tay ra, dời ánh mắt đi. "Ngồi cùng tôi một lát."

"Tôi muốn về."

"Nếu như em muốn bị trời ở đây một đêm thì đứng lên thử xem." Anh ngồi xuống bên cạnh cô.

"....."

"Muốn nghe tin tốt không?"

"Anh bị người ta đánh à?"

"Em cảm thấy có thể không?"

Cô khinh thường xùy nhẹ một tiếng: "Vây còn có tin tốt gì có thể khiến người khác vui vẻ chứ?"

"Ví dụ như nói —— em tự do rồi."

Cô ngẩn ra, quay mặt sang nhìn về phía anh.

"Nét mặt của em nên vui mừng hơn một chút mới đúng." Ánh mắt của anh dừng trên mặt cô.

Tiếng lá cây bị gió lay động.

Ánh sóng lăn tăn của hồ nước.

Tiếng chuông đột nhiên vang lên từ xa đến gần, Hàn Đan giật mình, mở mắt ra.

Trong phòng khách phủ đầy ánh sáng mềm mại, cô nghiêng người tựa vào ghế sofa, trên người còn đắp một tấm chăn mỏng màu xám tro. Tiếng chuông điện thoại im bật, giọng nói trầm thấp vang lên ở trên lầu, sau khi đáp lại vài tiếng đơn giản thì không có động tĩnh gì nữa.

Chỉ chốc lát sau, Thẩm Luật đã đi xuống lầu.

Hàn Đan gấp tấm chăn mỏng lại gọn gàng, rất ngại ngừng gãi gãi đầu: "Xin lỗi..."

"Cô đúng là ở đâu cũng có thể ngủ được." Mặt anh không thay đổi chút nào.

"Tôi chờ một lát, vô tình đã..."

"Cô có bằng lái không?" Anh ngắt lời cô.

"Hả?" Cô cảm thấy mê muội, ngay sau đó gật gật đầu.

"Việc sửa đổi còn cần thêm ít thời gian nữa. Cô lái xe của tôi ra ngoài ăn cơm, tiện thể mua chút thuốc cảm cúm về đây."

"...Anh bị cảm sao?" Đến lúc này người phản ứng chậm nào đó mới phát hiện ra vẻ mặt anh mệt mỏi, hỏi, "Có nhiệt kế không?"

"Không có."

Cô do dự mấy giây rồi đưa tay ra thăm dò.

Động tác này nằm ngoài dự đoán của Thẩm Luật, ánh mắt dừng trên mặt cô, vẻ mặt thản nhiên, nhưng không hề nhúc nhích, để mặc tay cô phủ lên trán anh.

Hàn Đan vừa chạm vào đã không khỏi kinh hãi: "Nóng vậy, tôi đưa anh đến bệnh viện."

Tên nhãi đó lại có thể làm việc lâu như vậy dưới nhiệt độ cao thế này... Không muốn sống nữa sao?

Anh hơi cau mày, quay người cầm chìa khóa xe và ví tiền ném cho cô, "Cô đi ăn cơm, tiện thể mua cho tôi chút thuốc về đây." Dứt lời chui vào phòng sách lần nữa.

Cô đứng nguyên tại chỗ nghẹn họng.

Từ công việc trợ lý biến thành bảo mẫu sinh hoạt, đây coi như là sự chuyển mình hoa lệ sao?

So đo với người bị bệnh là phản tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, hơn nữa người này còn là lão đại của mình, trợ lý Hàn đành phải lái chiếc Volkswagen CC màu rượu vang của tổng giám đốc đại nhân lên đường. Mua thuốc xong vốn định đến quán ăn gần đó gói ít đồ ăn mang về, lại nghĩ đây không phải là xe của mình, có tốn cũng không phải tốn xăng của mình, có tiêu cũng không phải tiêu tiền của mình, vì vậy cô vui vẻ đạp chân ga chạy thẳng đến siêu thị, xách hai túi đồ lớn leng ka leng keng quay về Hi viện.

"Đây là gì vậy?" Tổng giám đốc Thẩm vẫn mặc bộ đồ ngủ tỏ ý không hiểu.

"Đồ ăn bên ngoài không lành mạnh, nhất là lúc ngã bệnh, ăn chút đồ thanh đạm thì tốt hơn." Cô xắn tay áo lên, "Mượn phòng bếp dùng một lát."

Nấu nướng là một loại nghệ thuật sinh ra mỹ thực. Tài nấu ăn của Hàn Đan cũng không tệ, phần lớn đến từ chính chân truyền của lão Phật gia (mẹ Hàn Đan). Khi hai người ở cùng nhau, thường là cô nấu cơm xong chờ A Khiết về. Trong ấn tượng tuổi thơ mơ hồ, đã trải qua một quãng thời gian mẹ con sống tựa vào nhau. Cô ôm Hàn Song trong tã lót ngồi trên băng ghế nhìn mẹ bận bịu ở phòng bếp, ngửi mùi cơm bay thoang thoang trong căn phòng nhỏ, ấm áp mà an tâm. Bởi vậy cô hưởng thụ loại niềm vui chuyên tâm nấu cơm canh này, cũng thích những món ăn đó được người ta vui vẻ sẻ chia.

Phòng bếp nhà anh rất to, tường màu trắng kiểu cách thoáng đạt, được dọn dẹp không nhìn thấy một hạt bụi. Hàn Đan đang lục tung toàn bộ, lại phát hiện không biết từ lúc nào Thẩm Luật nghiêng người tựa vào bàn ăn bên cạnh, khoanh tay nhìn mình.

"Tôi không tìm được chậu rửa rau..." Cô xấu hổ.

Anh lấy từ trong ngăn tủ ra đưa cho cô, hỏi: "Còn cần gì nữa?"

"Tạm thời không có gì." Thấy đối phương không có ý rời đi, cô đành biến mình thành đũa ở bị địa chủ theo dõi, kiên trì đánh nhanh thắng nhanh.

Nấu cháo, làm vài món ăn thanh đạm. Hàn Đan chịu đựng con đói, hỏi: "Báo cáo sửa xong rồi thì tôi chuyển về công ty trước."

"Ngồi xuống ăn cơm trước đi." Tổng giám đốc đại nhân hoàn toàn không thấy sự nhiệt tình trong công việc của cô.

Hai người ngồi đối diện nhau bên bàn ăn. Thẩm Luật ném thử một miếng nói: "Nấu ăn không tệ."

"Lần đầu tiên được cấp trên khen ngợi, kết quả lại không phải vì công việc." Hàn Đan cười bất đắc dĩ.

"Chăm sóc cấp trên bị bệnh cũng xem như một phần của công việc." Anh cúi đầu ăn cháo.

Sốt cao đã ảnh hưởng đến khẩu vị, Thẩm Luật ăn rất ít. Hàn Đan rửa bát xong, rót một cốc nước nóng rồi đưa thuốc cho anh.

Đúng lúc này chuông cửa vang lên. Cô đang muốn ra mở, nhưng lại bị Thẩm Luật ngăn lại.

Chỉ nghe thấy người bên ngoài cửa miệt mài bấm chuông, tiếng chuông cửa vang vọng hết lần này đến lần khác trong căn nhà, mà từ đầu đến cuối anh lại thờ ơ hờ hững. Khoảng chừng hơn hai phút trôi qua, tiếng chuông ngừng lại.

Sau một tiếng động nhỏ, cửa bị mở ra.

"Anh nhất định phải đối xử với em như vậy sao?" Một cô gái xinh đẹp người mặc váy liền màu xanh nước hồ đi vào, vẻ mặt buồn bã lên tiếng. Ánh mắt của cô dừng lại trên người Hàn Đan, cứng đờ, rồi lại chuyển về phía Thẩm Luật, giọng nói hơi run rẩy: "Thì ra là thế..."

Hàn Đan nhìn lại mình, rồi nhìn tổng giám đốc đại nhân một thân áo ngủ, biết rõ cô gái này đã hiểu lầm rồi. Cô đang muốn mở miệng, nhưng có người còn nhanh hơn cô.

"Xem ra chỉ cần là ở đây, cho dù tôi thay bao nhiêu khóa cô đều có bản lĩnh mở ra được." Thẩm Luật tựa vào ghế sofa, vẻ mặt không hề thay đổi.

"Vốn tưởng rằng anh ngã bệnh cần chăm sóc, giờ xem ra em thừa thãi rồi." Cô nàng khẽ cười một tiếng như tự giễu, "Thẩm Luật, cô ta tốt hơn em sao?"

"Phải." Anh đáp rất nhanh.

Hàn Đan ngớ ra.

"Được." Dường như một chữ này đã dùng cạn sức lực, cô nàng xoay người nhanh chóng dùng tay lau mắt, cất bước rời đi thật nhanh.

Trong nhà, người đàn ông vẫn tiếp tục duy trì tư thế ngồi trước đó, vẻ mặt bình tĩnh giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Tình huống này quá khó để tưởng tượng nổi, trợ lý Hàn không biết nên nói gì mới ổn, khó khăn lắm mới lấy dũng khí gọi một tiếng: "Thẩm tổng..."

"Giao cho phó tổng giám đốc." Anh đặt báo cáo ở bên bàn, "Buổi tối ngày kia, cô có rảnh không?"

"Có. Cần tăng ca sao ạ?" Hiếm khi cô chăm chỉ được một lần.

Thẩm Luật nhìn cô cười thản nhiên.

"Là hẹn hò."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Làm tiểu tam, sớm muộn cũng phải trả giá

Editor: Xám

Sáng sớm thứ bảy, Hàn Đan bị một tràng tiếng động rắc rắc rầm rầm đánh thức, mở mắt ra nhìn, thì ra A Khiết đã về rồi.

"Chẳng phải nói ngày mai mới về sao?" Cô lẩm bẩm mắt hờ.

"Mình sắp phát điên rồi." A Khiết mặc bộ tây trang màu đen đá bay giày xuống, tạo dáng chữ đại ngã ngửa xuống giường, một cánh tay đập lên ngực Hàn Đan. Cô ho khan vài tiếng ngồi dậy: "Trước khi phát điên cậu muốn đánh chết mình trước đúng không?" Ánh mắt lướt tới, A Khiết nằm đó, bình tĩnh nhìn lên trần nhà, ánh mắt trống rỗng khuôn mặt tiêu tụy, lập tức cả kinh, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Gặp phải người đó, chạy trốn chết. Tiểu Đan, có phải mình cực kỳ vô dụng không?" Cô lẩm bẩm.

Hàn Đan yên lặng, cô biết "người đó" trong lời A Khiết là Trình Uyên, hỏi: "Anh ta cũng ở thành phố X ư?"

"Mình gặp anh ta ở khách sạn, mới biết cả tuần nay anh ta giảng dạy ở khoa nghệ thuật của đại học X. Cậu nói xem có phải đại học X ăn no rừng mỡ không, tốn tiền đi mời loại người đó giảng dạy."

"Lần này lại giao chiến chính diện ở cùng một khách sạn sao?" Về mặt Hàn Đan hoàn toàn đồng cảm "Nghe nói nghệ thuật gia một là để râu một là nuôi tóc, mình thật sự tò mò bây giờ anh ta đang có tạo hình gì."

"Dáng dấp lại không thay đổi, trang điểm nhẹ còn mặc áo T-shirt xanh lục, có một cô ả ngực bự đi theo bên cạnh."

"Cô ả ngực bự?" Ánh mắt người nào đó sáng rực lên.

"Nói là trợ lý, tên là Danh Nhi gì đó mình quên rồi, dáng người giống nước tinh khiết, ánh mắt giống quả cam."

"..... Quả cam?" Dưới ví dụ quái dị của A Khiết, Hàn Đan hoàn toàn không nắm được trọng điểm, chịu thua.

"Đều là tạp chất."

Này này, đó là thịt quả thanh khiết trong truyền thuyết đấy nhé... Hàn Đan quần bách nói: "Trình Uyên và cô ta rất thân mật sao?"

"Hai người cùng vào cùng ra một căn phòng, có tính là thân mật không?"

"Không thể nào, chẳng lẽ nghệ thuật gia Trình có niềm vui mới rồi ư? Cậu đấy, khoanh tay đứng nhìn?"

A Khiết đau khổ than thở một tiếng: "Một lần sảy chân để hận nghìn đời..."

Nhiệt tình tám chuyện của Hàn Đan đang dồi dào, lập tức lòi cô trên giường dậy, cuối cùng đã làm sáng tỏ câu chuyện.

Đầu tiên, vào cái đêm chạm mặt A Khiết, Trình Uyên và con bé ngực bự kia đã vào phòng không ra ngoài. Cô vốn là người tính tình nóng nảy, không nhịn được nữa, ngày hôm sau đã viện cớ điếu đàn Lê Quý Đôn đẩy cửa phòng bọn họ ra, nhưng lại phát hiện trong phòng chỉ có một mình Trình Uyên.

—— Đã trễ thế này rồi, Trình tiểu thư vào phòng tôi là muốn làm gì?

—— Gạt tàn của anh vẫn để ở nhà tôi, bao giờ thì mang đi?

Cô tùy tiện bịa một lý do.

—— Nếu như cảm thấy nó chướng mắt thì vứt đi là được, đặc biệt đến hỏi có phần chuyện bé xé ra to quá rồi.

—— Vậy đại họa sĩ Trình cứ coi như tôi ăn no rừng mỡ là được.

Nói xong lập tức định đi, nhưng lại bị người ta kéo lại.

—— Tôi cho rằng cô đã có kinh nghiệm, không ngờ vẫn không nhịn được.

—— Buông tay ra, nếu không tôi tố cáo anh quấy nhiễu tình dục.

—— Thấy tôi ở cùng với người phụ nữ khác, ghen tị đến mức đem khuya gõ cửa phòng tôi, cô muốn bắt gian hay là muốn đến quyến rũ tôi?

—— Ghen tị cái rắm.....

Cô thẹn quá hóa giận, nhưng không vùng tay anh ta ra nổi.

—— Muốn kết (hôn) thì kết, muốn ly (hôn) thì ly, tôi vẫn luôn nghe theo cô, xem ra đã làm hư cô rồi.

—— Anh còn muốn làm gì?

—— Cô cho rằng mỗi ngày bên cạnh tôi có một đám phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp vây quanh rất hạnh phúc sao? Chỉ có thể nhìn không thể đụng vào, thật ra rất đau khổ.....

Vì vậy, sau khi rút khỏi cái đêm kích tình* đó, A Khiết rối rắm vô cùng. Một mặt quẫn bách vì sự lỗ mãng của mình, một mặt lại hối hận vì mình đầu hàng trước tiên. Không biết đối mặt thế nào với người đó, dứt khoát đứng dậy ra khỏi phòng, vội vàng trở về ngay trong đêm.

*kích tình: tình cảm mãnh liệt.

"Hiện giờ giá trị con người của Trình Uyên lớn gấp trăm lần, tại sao lại “trùng hợp” cùng cậu ở trong một khách sạn thương vụ? Cậu cũng không suy nghĩ tí ni một chút." Hàn Đan cười nói.

"Minh cho rằng vì anh ta ở gần đại học X thôi." A Khiết tròn trố mắt.

"Thật ra giữa hai người hoàn toàn không có vấn đề gì lớn, hơn nữa cậu cũng nên nhìn ra Trình Uyên đang quan tâm cậu. Tái hôn thôi."

"Không tái hôn." Cô vẫn sinh ra sự hờn dỗi không biết đến từ đâu.

"Đừng găng gượng nữa, mình đoán lần này nhất định cậu không trốn được."

"Mặc kệ anh ta." Cô nàng giả vờ xem thường, kéo chăn quấn vào mình rồi quay vào trong: "Mệt chết đi được, mình ngủ một lát." Trong lúc cô nửa tỉnh nửa mê, chợt nghe thấy Hàn Đan trầm mặc hồi lâu nhẹ nhàng nói "Thì ra là cái anh ta muốn là ghen tị....."

"Ai?" Cô nhắm mắt lật người hỏi.

"Không có gì..... Cậu ngủ đi."

Hàn Đan đến phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, đoán thế nào A Khiết cũng phải ngủ đến trưa mới bò dậy được, bèn tiện thể rửa cả rau mà bữa trưa cần dùng, rửa một lát đột nhiên nghĩ đến một màn hôm qua.

—— Là hẹn hò.

—— Há?!

Cô nghi ngờ mình ư tai nghe nhầm rồi.

—— Theo tôi được biết thì hiện giờ cô không có đối tượng qua lại.

—— Đúng vậy. Nhưng việc này không có nghĩa là tôi muốn dính vào một vài tình cảm hỗn loạn.

Người phụ nữ vừa mới xuất hiện dính dáng đến mối quan hệ mơ hồ. Cô ngoảnh mặt làm thinh, tới điểm là dừng.

—— Tám giờ tối ngày kia, số 18 phố Lan Đình.

Anh cười thân nhiên tỏ ra không hề để tâm.

—— Buổi tối ngày kia tôi phải....

—— Tăng ca. Phí tăng ca tính theo hợp đồng công ty. Cô đến hay không đến sẽ quyết định tôi có công tư phân minh hay không.

.....

Cách thức này sinh tình cảm không ngoài hai loại. Vừa thấy đã yêu và lâu ngày thành yêu.

Thế nhưng Hàn Đan không hề cho rằng Thẩm Luật phù hợp với bất kỳ loại nào trong đó, cô cũng không cho rằng mình là đối tượng để anh ta động tình. Như vậy, lý do khiến anh ta nói ra hai chữ “hẹn hò” chính là ở cô gái vừa mới xuất hiện. Một dạng tình huống là anh ta chán ghét cô ấy, muốn mượn mình để rời xa cô ấy, dạng tình huống còn lại anh ta yêu cô ấy, không biết giữa hai người đã nảy sinh mâu thuẫn gì khiến anh ta muốn mượn mình để kích động hoặc là báo thù cô ấy.

Cho dù là loại nào, cô cũng chỉ là một công cụ bị lợi dụng.

Thảo nào lại phát sốt, làm chuyện thất đức nhiều quá thôi..... Cô bĩu môi. Làm bữa sáng xong, để phần cho A Khiết, ngồi ở máy tính muốn tìm một bộ phim vừa xem vừa ăn. Thuận tay mở « Lục giới », lại phát hiện trên kênh Thế giới rất náo nhiệt.

[Thế giới] Từ Cẩm: Tư Đồ Tiểu Man, muốn làm tiểu tam thì cô cũng nên cân nhắc xem mình có bản lĩnh đó hay không.

[Thế giới] Tư Đồ Tiểu Man: Cô có bị bệnh không, chỉ tổ đời hai lần mà đến mức cô cho rằng như thế sao?

[Thế giới] Từ Cẩm: Đừng cho rằng lão công của tôi đưa cô đi quét phố bán hai lần thì chính là có ý với cô, cái loại đức hạnh như cô, anh ấy cũng chỉ

chơi đùa mà thôi.

[Thế giới] Từ Đồ Tiểu Man: Cô muốn kiên quyết nói tôi quyến rũ người đàn ông của cô thì gửi chứng cứ lên diễn đàn đi. Bây giờ không có chứng cứ gì hết, nghi thần nghi quỷ thì có ý nghĩa gì?

[Thế giới] Từ Cẩn: Làm tiểu tam cô còn có mặt mũi sao? Quyến rũ người khác hay không trong lòng cô biết rõ, cũng không sợ gặp báo ứng nữa.

[Thế giới] Nam Cung Tiểu Lương: Phì, nếu như cô không yên tâm về người đàn ông của cô như vậy, chẳng phải buộc lên lưng kéo đi là được rồi sao, thả ra làm gì?

[Thế giới] Tây Môn Tiểu Quai: Đúng vậy, như người đàn bà chanh chua cần quấy gì vậy? Rảnh rỗi thì về quản người đàn ông của cô cho tốt, đừng cho anh ta ra ngoài hái hoa ngắt cỏ.

[Thế giới] Đông Phương Tiểu Húc: Tôi bắt đầu thông cảm cho người đàn ông của cô rồi, trong nhà nuôi một con cạp cái, còn không thể chạy ra ngoài.

[Thế giới] Từ Cẩn: Cút sang một bên, một đám tiện nhân không gã đàn ông nào dám lấy.

[Thế giới] Sở Vân Phi: Đủ rồi. Anh đã giải thích với em, anh và Tiểu Man thật sự chỉ là quan hệ bạn bè.

Nhìn thấy tên Sở Vân Phi, Hàn Đan suýt nữa mất ngủ. Cô đang vui vẻ xem náo nhiệt, hoàn toàn không ngờ Từ Cẩn lại là lão bà của anh ta. Nói vậy, người đuổi theo chém cô trước đây chính là cô ta.

[Thế giới] Từ Cẩn: Tiểu Man? Quan hệ bạn bè dùng cách gọi thân mật như vậy sao?

[Thế giới] Sở Vân Phi: Em có thể đừng không phân biệt phải trái vậy không?

[Thế giới] Từ Cẩn: Là anh thẹn với lòng phải không? Mỗi ngày đưa tôi đi chạy nhiệm vụ một lát, sau đó để tôi luyện cấp một mình, kết quả đi tổ đội với người phụ nữ khác xuống phố bán.

[Thế giới] Sở Vân Phi: Đủ rồi, còn tiếp tục làm loạn sẽ chỉ khiến anh càng lúc càng hối hận vì đã kết hôn với em.

[Thế giới] Từ Cẩn: Cuối cùng anh đã thừa nhận hối hận rồi! Tôi biết anh vẫn luôn nhớ nhưng cô à tên Liên Cơ kia. Anh không chỉ ngăn tôi không cho tôi giết cô ta, còn lần đầu tiên mắng tôi vì cô ta. Nếu như anh thích cô ta như vậy thì cưới tôi làm gì?

[Thế giới] Sở Vân Phi: Rốt cuộc cô muốn nói xằng nói bậy đến lúc nào!

Đã dùng đến dấu chấm than rồi, xem ra lần này thật sự tức giận.

Hàn Đan không khỏi cảm thán cô gái này đúng là cực phẩm. Thường thường mà nói người nào bình thường tính tình tốt thì một khi nổi giận sẽ khá dữ dội. Quả nhiên, trên hệ thống nhảy ra dòng chữ "[Sở Vân Phi] và [Từ Cẩn] tình cảm tan vỡ, cưỡng chế ly dị, từ nay về sau ân oán nghĩa tuyệt, quên nhau trong chốn giang hồ".

[Thế giới] Từ Cẩn: Sở Vân Phi, tôi đối tốt với anh như vậy mà anh lại vứt bỏ tôi! Anh muốn đi ăn lại cỏ cũ, tìm người bạn lâu năm Liên Cơ của anh? Muộn rồi, người ta đã quyến rũ người tiếp theo, thấy anh chóng mặt rồi!!!

Gầm thét thế này, ai dám tranh luận.

Trên Thế giới hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều đang vây xem tình hình phát triển. Ngay cả mấy phong viên luôn sôi nổi cũng không dám lên tiếng, sợ dẫn lửa thiên thân, bị người phụ nữ cực phẩm này phun nước bọt đầy mặt.

Lẽ nào kiếp trước mình nợ cô ta sao? Sao con bé này lại nhắm vào mình. Hàn Đan đỡ trán, nhìn thấy một đồng kèn lệnh nằm trong bọc mà Hà Xử Phong Lưu cho cô, nhếch môi cười.

[Thế giới] Liên Cơ: Ô kìa, cô gái bị vứt bỏ thật đáng thương. Cưỡng ép ly hôn có thể lấy được một khoản tiền, nhưng dù sao Từ Cẩn cô nương cũng nên cất kỹ vào, đừng để kẻ đến sau đuổi theo đòi lại.

[Thế giới] Từ Cẩn: Cút đi.

[Thế giới] Liên Cơ: Bình tĩnh bình tĩnh, mọi chuyện đều phải nghĩ thông suốt một chút, dù sao lão công này là do cô làm tiểu tam mà có được, đánh mất cũng coi như đền ơn thần linh. Không Từ nói: Ra khỏi vùng hỗn loạn, sớm muộn gì cũng phải trả lại thôi.

[Thế giới] Bên Trái Của Bên Trái: Phì.....

[Thế giới] Bên Phải Của Bên Phải: Suyt, đừng cười. Gặp tình huống này người ta sẽ thẹn quá hóa giận đó.

[Thế giới] Bên Trái Của Bên Trái: Em sai rồi, em nín đây.

[Thế giới] Từ Cẩn: Cút sang một bên! Cô cho rằng cô quyến rũ được Hà Xử Phong Lưu thì giỏi lắm hả? Anh ta sẽ để ý đến loại dê tiện như cô sao?

Chỉ là lấy cô chơi đùa, mở lòng chút mà thôi!

Hàn Đan gõ chữ nhanh như bay, đang định đáp trả d'đ/lq"đ thì lại thấy một hàng chữ đỏ đoan đoan chính chính xuất hiện trên màn hình.

[Hệ thống] [Hà Xử Phong Lưu] nâng cao tiền bảo đảm nhân duyên của chàng và [Liên Cơ] đến 10000 vạn nguyên bảo.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Trong mỗi một vòng tròn quan hệ tình cảm phức tạp, luôn luôn có một kẻ ngốc tâm tư đơn thuần

Editor: Xám

Một, mười, một trăm.... Hàn Đan đếm chuỗi số 0 kia, nín lặng.

Mười nghìn vạn mười nghìn vạn đó!!! Người kia điên rồi sao, lại có thể giao nhiều tiền như vậy cho lão đầu Nguyệt Lão háo sắc kia...

Trong « Lục giới », để khống chế tàn sát ly hôn ở một mức độ nhất định, thiết lập hệ thống có một mục “Tiền bảo đảm nhân duyên”. Tức là một bên thế chấp tiền tệ cho cuộc hôn nhân này, bất kỳ lúc nào trong thời gian hôn nhân của hai người cũng có thể giao tiền bảo đảm cho Nguyệt Lão tiến hành tích lũy, gộp lại sinh ra chút lãi. Điểm khác với ngân hàng tư nhân là sau ngày giao nộp thì không thể rút phần tiền trong kho ra.

Khi hôn nhân phát sinh biến cố phải ly dị, cuối cùng khoản tiền đó sẽ sinh ra hai hướng. Nếu như hai bên giao hẹn ly hôn, hai người cùng tổ đội đến chỗ Nguyệt Lão nhận nhiệm vụ ly hôn, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ ly dị thành công. Một tình huống khác là cưỡng chế ly dị. Khi bên thế chấp cưỡng chế ly dị, tiền thuộc về bên còn lại; mà bên còn lại đề xuất cưỡng chế ly dị thì nhất định phải nộp đủ khoản tiền thế chấp, mới có thể hủy bỏ quan hệ hôn nhân, tiền thế chấp ban đầu vẫn thuộc về bên thế chấp.

Nói cách khác, hiện giờ Hà Xử Phong Lưu đã giao mười nghìn vạn làm tiền bảo đảm, nếu như anh cưỡng chế ly dị, mười nghìn vạn này do Nguyệt Lão giao cho Liên Cơ. Nhưng nếu Liên Cơ cưỡng chế ly dị, cô cũng phải lấy ra mười nghìn vạn nguyên bảo giao cho Nguyệt Lão trước, Hà Xử Phong Lưu sẽ thu được hai mươi nghìn vạn. Liên Cơ nghèo khổ lấy được một trăm vạn đã chảy nước miếng cả buổi rồi, làm sao có thể có được mười nghìn vạn? Hàn Đan nhớ đến câu “Quan hệ hôn nhân nhất định phải duy trì đến khi anh đồng ý kết thúc”, khỏe miệng giật giật.

[Thế giới] Đùng Đánh Vào Mặt: Cha mẹ ơi, số tiền này đủ để ta mua được mười mấy người vợ rồi...

[Thế giới] Đồ Chơi Làm Bằng Đường Ổ Phô Số Tám: Nhìn thấy nhiều số 0 xuất hiện ở trước mặt như vậy, ta không tỏ ra bình tĩnh nổi.

[Thế giới] Máy Bay Giấy: Ta muốn biết Liên Cơ này có thể xinh đẹp đến mức nào mà khiến Phong Lưu cố chấp như vậy, dùng giá cao cầu ảnh thật.

[Thế giới] Cá Nhỏ Boi Lội: Hầm mộ đến phát ghen rồi! Tiền bảo đảm mà lão quỷ nhà ta nộp còn chưa đến một nghìn vạn nữa.

[Thế giới] Phi Yên: Là mảnh khỏe cả thôi, nếu yêu thật thì cần gì dùng tiền đập?

[Thế giới] Thân Thể Phù Quân Quan Trọng Hơn: Thông thường đàn ông tiêu tiền hay không đều nhìn xem phụ nữ có đáng tiền hay không.

[Thế giới] Hoa Cúc Tàn Minh Đầy Vết Thương: Khanh Khanh, ngay cả Hà Xử Phong Lưu cũng đã kết hôn rồi, bao giờ thì em lấy anh?

[Thế giới] Khanh Khanh Ta Ta: Tàn Tàn, chờ đến khi anh lấy được mười nghìn vạn tiền bảo đảm đã.

Ngay vào lúc trên kênh Thế giới vô cùng náo nhiệt, nữ chính vừa mới bị cưỡng chế ly dị lại ra sân, tạo ra hiệu quả trấn tĩnh tình hình vô cùng tốt.

[Thế giới] Từ Cẩn: Nhiều người các người giết một mình ta như vậy, còn biết xấu hổ không?

Màn kịch tình cảm còn chưa hết, đột nhiên lúc này lại xuất hiện màn kịch chiến tranh. Mọi người càng hiếu kỳ hơn, tất cả hết sức chăm chú nhòai người lên trước máy tính yên lặng quan sát. Không ngờ sau khi nói câu kia xong Từ Cẩn cô nương không còn động tĩnh gì nữa. Hàn Đan đang kinh ngạc, lại nhìn thấy khung đối thoại lóe sáng.

[Bạn lữ] Hà Xử Phong Lưu: Đến chỗ anh.

Hàn Đan tìm trên bản đồ hồi lâu, phát hiện ra anh đang ở trong bản đồ cấp cao vô cùng xa xôi, mắt nhất thời choáng váng.

[Bạn lữ] Liên Cơ: Tôi không đi đến đó được, sẽ chết trên đường mất.....

Ai ngờ đối phương không có động tĩnh gì, không để ý đến cô nữa.

Cần rằng tiêu tiền mua nén hương trừ tà ở sạp hàng rong của thành Thiên Hương, cô bạn nhỏ Liên Cơ bèn chạy đến bên người đàn ông phong lưu kia. Dù sao ngày kết hôn bản thân cô không hề xuất hiện, trong lòng cảm thấy hơi hổ thẹn với anh.

Truyền tống tới thành trì ở bản đồ lân cận, sau đó chạy đi theo một vài kí hiệu. Sau khi sử dụng hương trừ tà nhân vật sẽ tiến vào một loại trạng thái tương tự tàng hình, toàn bộ quái vật đều không nhìn thấy cô. Nhưng hiệu quả duy trì liên tục của mỗi một nén hương chỉ có một phút, mà sau khi dùng xong một nén giới hạn mười phút mới có thể sử dụng tiếp. Vì vậy nếu như trong vòng một phút chạy không kịp đến bên cạnh Hà Xử Phong Lưu, cô sẽ chết rất thảm trong vòng vây rình của rất nhiều quái cao cấp.

Dựa theo nguyên tắc đoạn thẳng ngắn nhất giữa hai điểm, cô cố ý xông thẳng lên phía trước, nhưng vào lúc sắp đến nơi lại phanh gấp chân lại.

Vì sao trên bản đồ không đánh dấu rõ nơi đây là một vách đá?!

Chắc chắn đi vòng không kịp nữa rồi, mà cô còn chưa học bay, rõ ràng không thể đi lên vách đá cheo leo cao thế này. Mắt thấy hương đã cháy hết, xà tinh khắp nơi xung quanh đang thong thả đến gần, Hàn Đan không khỏi buồn bã.

Chuyện quá cấp bách, đành phải cầu cứu.

[Bạn lữ] Liên Cơ: Tôi không lên nổi...

Ánh sáng rực rỡ xoay vòng, ngọn lửa màu lam thẫm đột nhiên bùng lên, người nào đó vỗ cánh xuất hiện ở trước mặt mình.

"Đối với em mà nói, tốn một chút thời gian nghiên cứu kỹ năng vợ chồng là chuyện rất khó khăn sao?" Hà Xử Phong Lưu mở miệng hỏi.

"Tôi không chú ý..." Cô rất xấu hổ. Vừa lên mạng sự chú ý đã bị cuộc cãi lộn thu hút rồi, lúc tiện tay tắt cột kỹ năng lấp lánh hoàn toàn không nhìn cẩn thận khung nhắc nhở xuất hiện. Bây giờ nhìn lại, quả nhiên đã có thêm hai kỹ năng, một là kỹ năng truyền tống "Chi xích thiên nhai", có thể truyền tống người sử dụng đến bên cạnh bạn lữ, thời gian khôi phục là 30 phút. Cái còn lại là kỹ năng phụ trợ "Đồng cam cộng khổ", tức là chuyển bạn lữ bị thương đến bên cạnh mình trong khoảng thời gian nhất định.

"Cũng đúng, một người ngay cả hôn lễ cũng không có mặt, đối với em mà nói yêu cầu này hơi cao một chút rồi."

Anh ta đang tức giận sao?

Cô có chút thấp thỏm đáp lại: "Thật xin lỗi, tối hôm đó tôi tạm thời có việc, cho nên chỉ có thể bảo em gái thay tôi một chút." Vừa ngẩng đầu, thấy có xà tinh uốn éo cơ thể phun ra đầu lưỡi màu đỏ tươi kẻ sát bên cạnh thì không khỏi kinh hoàng, tay chân luống cuống ấn vào "Mị hoặc", không ngờ lại có thể đánh bại đánh bại thành công.

Hà Xử Phong Lưu rút kiếm chém xà tinh, kéo cô bay lên vách núi, đáp xuống tầng đá cao, thu cánh nói: "Không muốn ngã thì đừng lộn xộn."

Hàn Đan ngược mắt nhìn lên màn hình, nhưng không khỏi ngẩn người.

Mây đỏ điểm lẹ, ráng hồng nhuộm khắp, tiếng gió phàn phật, chim lượn vòng quanh.

Hai người dừng chân trên một khối đá cao cao gồ lên ở đỉnh vách đá, dưới chân là vực sâu vạn trượng, không thể lùi ra được nữa.

Người đàn ông hơi khom người, một tay ôm eo cô, một tay nhẹ nhàng nâng cổ cô, đặt xuống nụ hôn sâu.

Tóc bạc quán quýt bay lượn cùng tóc đen, giáp đen tỏa sáng, váy đỏ tung bay.

Những đốm sáng như đom đóm kia từ từ quay xung quanh hai người, đẹp như một giấc mộng ảo.

Hàn Đan ngồi trước máy tính nhìn hình ảnh hai người, chỉ cảm thấy mặt hơi nóng lên.

"..... Tại sao phải giao nhiều tiền bảo đảm như vậy?" Nụ hôn kiều diễm trước mặt khiến cô chưa bao giờ có kinh nghiệm trải qua những việc như thế này trong trò chơi phải mặt đỏ tai hồng, định nói sang chuyện khác.

"Nói xin lỗi nên có một chút thành ý mới đúng. Em nợ anh một đêm động phòng hoa chúc, lúc trả nợ tức còn dám chần chừ do dự như thế sao?" Hà Xử Phong Lưu giữ nguyên tư thế cũ, giọng điệu mang theo sự bá đạo.

Hàn Đan cười nhẹ.

Hình như từ khi anh xuất hiện, thế giới game online vốn đơn điệu cứng nhắc của mình đột nhiên trở nên sinh động thú vị hơn. Anh đưa cô bay qua bầu trời, đi qua phó bản, dạy cô tự bảo vệ mình như thế nào, bảo vệ cô khỏi bị thương, tặng cô rất nhiều lễ vật đắt tiền, dành cho cô sự bao dung với mức độ lớn nhất.

Mà cô, bắt đầu từ lúc nào đã quen với sự tồn tại của anh, bắt đầu từ lúc nào đã tiếp nhận sự thân mật này?

Trên màn hình lóe lên nhắc nhở của hệ thống "Lần đầu bạn lữ của ngài sử dụng động tác “Hôn môi” với ngài, nếu như ngài đáp lại thì độ thân mật tăng lên gấp bội”. Hàn Đan mỉm môi, dùng con trỏ chuột trên động tác lóe ánh bạc mới thêm vào trong danh sách động tác. Ngón trỏ di chuyển, nhấn vào phím trái.

Thân thể Liên Cơ mềm mại khẽ sát lại, vòng tay quanh hông người đàn ông, khẽ khàng khép mắt lại, dường như đang chìm đắm trong nụ hôn đó.

[Hệ thống] Lần đầu tiên Liên Cơ đáp lại động tác thân mật của bạn lữ, khen thưởng 100 điểm độ thân mật.

Cô đỏ mặt gỗ chữ, "Rõ ràng anh cho vay nặng lãi..."

Chắc là đối phương không ngờ cô sẽ đáp lại, im lặng một hồi lâu.

Hà Xử Phong Lưu: "Ứng hộ trả khoản theo từng kỳ, mỗi ngày phụ nhân còn một ít nữa."

Liên Cơ: "....."

Hai người đang tình cảm dịu dàng, lại thấy trên kênh Thế giới nhảy ra một câu.

[Thế giới] Mẫu Đơn Vọng Nguyệt: Phong Lưu, có thể bảo Ám Các buông tha Từ Cẩm không? Cô ấy chỉ nói bừa thôi, không có ý làm kẻ địch với các anh.

Giống như rót một liều thuốc mạnh vào sự nghiệp tám chuyện vừa mới lắng xuống, kích thích nhiệt tình của quần chúng lần thứ hai.

[Thế giới] Mẹ, Con Lạnh: Đồ mờ hôi, tình nhân cũ đến cầu xin rồi.

[Thế giới] Bên Trái Của Bên Trái: Thật ra đây là tình huống tình nhân chồng từng ái mộ cầu xin cho vợ của chồng trước sao?

[Thế giới] Bên Phải Của Bên Phải:..... Tiểu Tả*, em chưa từng nghe câu “Châm chọc hại chết mèo” à?

*Tả nghĩa là bên trái.

[Thế giới] Bên Trái Của Bên Trái: Em sai rồi, quay mặt vào tường đây.

[Thế giới] Vinh Viễn Là Bao Xa: Quan hệ này phức tạp đến mức nào thế? Tôi nhìn mà hoa mắt.

[Thế giới] Vô Tâm: Chẳng trách ngày kết hôn Hà Xử Phong Lưu đã đi cứu Mẫu Đơn!

[Thế giới] Ta Là Tay Mơ: Quan hệ giữa Hà Xử Phong Lưu và Mẫu Đơn Vọng Nguyệt đó là tình nhân à? Vậy tại sao anh ta lại muốn lấy Liên Cơ? Chẳng phải Mẫu Đơn Vọng Nguyệt cũng chưa kết hôn sao?

[Thế giới] Đồ Nhược: Nghe nói cô ta là người phụ nữ của Mộng Yểm.

[Thế giới] Con Gió Dịu Êm: Quả nhiên là tình tay ba, mắt lấp lánh cầu chân tướng!

[Thế giới] Bên Phải Của Bên Phải: Có tình nhắc nhở, nếu như không muốn ngày mai tất cả biến thành cấp một, ngàn vạn lần phải quản lý lòng hiếu kỳ của mình cho tốt.

.....

Hàn Đan đầu đầy vạch đen. Cả nửa ngày Từ Cẩm đó không có động tĩnh gì, thì ra là bị người ta truy sát đến mức phải logout. Có điều cô không ngờ người ra tay lại là người đàn ông phong lưu ở trước mặt. Khoan đã, Mẫu Đơn này đột nhiên nhảy ra diễn trò gì vậy?

[Thế giới] Tuyết Nha: Mẫu Đơn cô nương quá đơn thuần rồi, chỉ dựa vào sự bày mưu đặt kế của bang chủ, sao có thể khiến những nhóm người đó nằm vùng canh giữ lâu như vậy chứ.

[Thế giới] Mẫu Đơn Vọng Nguyệt: Tôi không hiểu ý của anh.

[Thế giới] Tuyết Nha: Kể từ lúc người nào đó ghi “Lợi ích cao nhất” vào bang quy, Ám Các đã bồi dưỡng ra không ít cảm thú thấy tiền là sáng mắt. Nói đơn giản, nếu như việc giết con bé kia là chỉ thị của Phong Lưu, bọn họ chỉ phụ trách “giết”, giết xong thì tản đi, tuyệt đối sẽ không chuyên nghiệp đến mức nằm vùng “canh” đầu.

[Thế giới] Mẫu Đơn Vọng Nguyệt: Vậy ra chính là có người dùng tiền thuê sát thủ của Ám Các? Là ai?

[Thế giới] Tuyết Nha: À. Mặc dù bọn tôi không có đạo đức quan lăm, nhưng ít nhất đạo đức nghề nghiệp vẫn phải tuân thủ, về thông tin của chủ thuê xin thứ lỗi cho tôi không thể trả lời.

Thấy Tuyết Nha lấy mềm thắng cứng cản Mẫu Đơn Vọng Nguyệt lại, Hàn Đan tò mò nói: "Xem ra Ám Các giống như một tổ chức thuê làm sát thủ, nhưng lại không có quy tắc ràng buộc gì."

"Sát thủ hành động đơn độc không khác gì tự chịu diệt vong, mà Âm Các không chỉ che chở cho bọn họ, hơn nữa còn lưu thông tình báo và tài nguyên số lượng lớn. Đương nhiên những thứ đó không phải miễn phí, một khi nhiệm vụ do Dạ phân công thành công, Tuyết Nha sẽ trả 80% lợi nhuận cho người thực hiện, 20% còn lại thuộc bang phái sở hữu. Thất phụ trách bảo đảm nhiệm vụ thành công và xử lý toàn bộ chuyện đột ngột phát sinh." Hà Xử Phong Lưu giải thích rất cặn kẽ.

"Lần đầu tiên gặp các anh, Tuyết Nha đã nói tiền thuê tính theo giá trị thân phận của sát thủ. Vậy nhiệm vụ như giết Từ Cần thì phân chia thế nào?"

"Đó là treo thưởng. Giết một lần 3 vạn, lĩnh thưởng bằng print screen. Tất cả mọi người trong Âm Các có thể tham gia."

"Đây quả là một bộ máy giết người vận hành bằng tiền"

"Phu nhân đang khen ngợi ư?"

"..... Xem là thế đi."

Lúc này, người nào đó lại cao giọng nói trên kênh Thế giới lần nữa.

[Thế giới] Mẫu Đơn Vọng Nguyệt: Phong Lưu, Từ Cần là muội muội trong tộc của em, cho dù chủ thuê là ai, có thể hủy bỏ treo thưởng không, em có thể trả tất cả chi phí.

"Có mỹ nữ cầu xin, lẽ nào phu quân anh không mềm lòng sao?" Hàn Đan điều khiển Liên Cơ ngồi ngay xuống đất, đứng đưa đôi chân nhỏ, ngồi bên vách đá ngấm mặt trời mới lên, biển mây bốc hơi.

[Thế giới] Hà Xử Phong Lưu: E là không thể rồi. Trùng hợp tôi cũng rất không vừa mắt cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nếu như kết quả đã định trước là bị thương, xin anh giả vờ như không nhìn thấy nước mắt của em

Editor: Xám

Khi câu trả lời của Hà Xử Phong Lưu xuất hiện trên kênh Thế giới đã khiến khung cảnh yên tĩnh một hồi. Câu trả lời này nằm ngoài dự đoán của mọi người, cũng làm tổn thương mặt mũi của Mẫu Đơn cô nương, nhất thời cô ta không lên tiếng.

"Thật kỳ lạ." Liên Cơ mở miệng nói.

"?" Trả lời của anh đơn giản đến mức chỉ còn lại một dấu chấm hỏi.

"Người quan trọng đến mức ngay trong ngày hôn lễ cũng có thể vội vàng đi cứu, nhưng lại lạnh lùng cự tuyệt không hề chần chừ. Mặc dù nói có vẻ tin đồn gì đó không chất lượng lắm, nhưng quan hệ như thế này thật sự rất khiến người ta tò mò đấy nhé."

"Phu nhân đang ghen sao?"

"..... Anh nghĩ nhiều rồi."

"Nếu như người nào đó tham dự hôn lễ đúng hạn thì đã không xảy ra những chuyện nhảm chán này rồi."

"Anh muốn nói, bởi vì tôi không tới anh mới bị ép đi làm “anh hùng cứu mỹ nhân” sao?"

"Có thể nói như vậy."

Trên hình, Liên Cơ đứng dậy ở sau lưng người đàn ông, tạo dáng xoay vòng nhắc chân ngay tại chỗ. Người đàn ông trước máy vi tính không nhận được khe cười thành tiếng. "Phu nhân định đá anh từ trên vách núi này xuống ư?"

"Phu quân đúng là tình tường."

Lời vừa ra khỏi miệng, chỉ thấy người nào đó lại ngã về phía trước rơi xuống khỏi vách núi. Hàn Đan cả kinh, chỉ nhấn chuột muốn nhìn cho rõ, ai ngờ khối đá vốn nhỏ hẹp, Liên Cơ đi lên phía trước một bước đã rơi xuống.

Người đàn ông ở phía dưới đã được ngọn lửa màu lam thăm quán quanh, đôi cánh rộng kia xòe ra, ôm cô vào trong lòng.

Ngón tay Hàn Đan từ từ thả phím Enter bị nhấn rất mạnh ra, cong khoe miệng với màn hình.

"Đồ ngốc, em nhảy xuống làm gì?" Anh hỏi.

Nếu như nói cho anh biết mình không cần thận mới rơi xuống, nhất định sẽ bị cười nhạo mất..... Vì vậy hỏi ngược lại: "Vậy anh nhảy xuống làm gì?"

"Không phải phụ nhân muốn đạp anh xuống sao?"

"Ai bảo anh trả đũa? Lấy lòng nỡ nữ nào đó, còn đẩy trách nhiệm lên đầu tôi nữa."

"Làm tốt lắm" Hà Xư Phong Lư đặt cô lên vách đá, dừng lại.

"Hà?"

"Học được cách nhấn phím Enter chờ anh đến cứu rồi, đáng khen." Anh đứng ở trước mặt cô, trông mắt màu tím trong veo như thủy tinh.

"Ai thêm...." Cô bĩu môi. Chủ đề quan hệ nam nữ vừa rồi bị anh lách qua bằng cách tránh nặng tìm nhẹ, đang định nhắc lại, lại thấy bên cạnh bốc lên một luồng sáng bạc, luồn quần bao quanh, hiện ra dung mạo của một cô gái.

Mái tóc vàng sáng chói, đáng người thốt tha, chính là Mẫu Đơn Vọng Nguyệt.

"Phong Lư, có thể nói chuyện với anh một chút không?" Cô ta nhìn thấy hai người, hình như đã cân nhắc một lát mới mở miệng.

Rõ ràng lời này tỏ ý ngại mình cản trở, Hàn Đan cười nhạt. Quân tử giúp người là chuyện tốt, vì vậy không đợi Hà Xư Phong Lư giữ lại, cô đã bỏ lại một câu "Tôi có chút việc, thoát trước đây" rồi nhanh chóng biến mất.

Nói là có việc, thật ra cũng chỉ là nằm nhòai trước máy tính, tìm một vài bộ phim để giết thời gian. Trong lòng cảm thấy hơi hối hận, nghĩ nếu như mình không logout vội vàng như vậy mà vẫn đứng nguyên tại chỗ, người đàn ông kia sẽ làm những gì? Là bỏ đi theo Mẫu Đơn Vọng Nguyệt, hay là ở lại bên cạnh mình.....

A Khiết đang ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên ngồi dậy khỏi giường, dọa cô giật nảy mình.

"Cậu là xác chết vùng dậy đấy à?" Hàn Đan dùng ngón trỏ chọc vào trán cô.

A Khiết lắc đầu, duỗi lưng, hỏi: "Tối nay cậu có đi không?"

Cô mím môi, rũ mắt nói: "Mình có lựa chọn sao?"

"Nếu như cậu không muốn đi, mình sẽ nói với bọn họ người cậu không khỏe."

"Hay là đi đi. Dù sao nhận được thiệp mời mà không đi vẫn hơi thất lễ, huống hồ mình cũng muốn nhìn thấy cô dâu của anh ấy."

A Khiết thấy mặc dù cô cười nhưng vẫn có cảm giác thê lương, đột nhiên cảm thấy đau lòng: "Đừng ru rú ở nhà nữa, buổi chiều đi dạo với mình, nghe nói bách hóa EL đang giảm giá nhân dịp kỉ niệm cửa hàng đấy."

"..... Mình làm cho cậu ít com nóng rồi, ăn xong rồi đi."

"Đi thôi đi thôi ra ngoài ăn, chị đây mời cậu ăn com, bỏ bít-tết thì sao?" A Khiết mặc quần áo, không hề phân bua kéo Hàn Đan ra ngoài cửa.

Cửa bị đóng kêu két một tiếng, màn hình vi tính chưa tắt từ từ tối đi, kim đồng hồ màu bạc của đồng hồ duy trì màn hình từ từ chuyển động, mỗi một bước giống như bắt đầu lại tựa như kết thúc, vẽ ra từng đường tròn hoàn chỉnh, tựa như một vòng luân hồi đã định sẵn.

A Khiết cực kỳ hào hứng, kéo cô thử cái này thử cái kia, hết quần áo rồi lại đến giày làm cô mệt gần chết. Nhìn mình đi đôi giày cao gót màu đen lấp lánh, mặc chiếc váy liền màu tím sậm trong gương thử đồ, Hàn Đan không khỏi cảm thấy hơi xa lạ. Hình như lâu lắm rồi không mặc váy, cô quay một vòng.

"Thiếu mất vòng cổ rồi." A Khiết tháo tóc đuôi ngựa của cô xuống, khiến mái tóc dài buông xuống vai.

"Này này....." Cô với tay ra giữ lại, bị bà già A Khiết đẩy ra.

"Đẹp như thế này mà cả ngày buộc lên thành bộ dạng đức hạnh kia, mình nhìn phát chán rồi."

"Mặc như thế này kì cục chết đi được." Cô đang định đi đổi thì lại bị túm lại.

Bà già tự quyết định, dẫn dò nhân viên phục vụ: "Cứ mặc luôn bộ này đi. Làm phiền cô cắt tóc, sau đó cho quần jeans và áo T-shirt của cô ấy vào túi nhé."

"Cậu điên rồi sao?!" Hàn Đan tròn tròn mắt, thấp giọng nói, "Mặc cái đầu cậu ấy, không nói đến nhân hiệu này đắt tiền muốn chết, mình mặc thành thế này sao mà gặp người khác được?"

"Chẳng lẽ bây giờ cậu đang gặp quỷ sao?" A Khiết tròn mắt, "Coi như bộ này là quà sinh nhật mình tặng cậu, mấy hôm trước vừa mới phát tiền thưởng."

"Sinh nhật mình còn lâu lắm mà....."

"Coi như là chi trước thôi." A Khiết lại gần, "Ba của Đỗ Tùng cũng xem như là một doanh nhân có tiếng, không dễ gì hôm nay mới có một vài công tử tư chất không tệ xuất hiện, mình cũng đã tính vốn rồi, cậu đừng làm mình thất vọng nhé."

Hàn Đan cười bất đắc dĩ.

Một phần tình cảm đã chôn giấu lâu như vậy rồi, còn chưa thấy ánh sáng đã đột nhiên chết yểu, dấu sao trong lòng vẫn có chút tiếc nuối. A Khiết sợ cô nhìn thấy người đó mà thấy cảnh thương tình, cố ý tặng quà đồ cô vui. Có điều, trang phục mới tinh mà lòng đã già cỗi, dù trang điểm thế nào cũng cô đơn.

Hàn Đan hồi tưởng lại chuyện xưa từng chút từng chút một, chỉ cảm thấy chớp mũi cay cay. Đến trước cửa khách sạn đèn đuốc sáng trưng kia, chút dũng khí không dễ dàng gì mới tích góp được đã tiêu tan gần hết, chỉ muốn quay người bỏ đi. Thế nhưng cùng lúc đó có bạn cùng lớp và bạn cùng trường đi đến, đành phải kiên trì theo A Khiết đi lên phía trước đánh tiếng chào hỏi.

Hôn lễ long trọng này có vẻ linh đình và khí thế. Hai nhà đều có địa vị nhất định trong giới kinh doanh, và lại đã qua lại từ trước, lần kết thân này lại càng là ông trời tác hợp. Cô dâu mặc áo cưới màu trắng kiểu đuôi cá không tính là mỹ lệ nhưng lại nhỏ xinh dịu dàng, khi Đỗ Tùng cả người mặc đồ tây màu xám bạc cúi người hôn môi cô, Hàn Đan ngồi trong góc khuất cách đó không xa nhẹ nhàng khép mắt lại.

Không dám nhìn, bởi vì cảnh tượng kia đẹp đến mức khiến lòng người hướng đến, ảo tưởng người đứng bên cạnh anh là mình.

Nghi lễ hoàn tất, Đỗ Tùng đến mời rượu, xung quanh đều là bạn tốt cùng trường thời đại học, lúc này náo nhiệt vô cùng. Cô chỉ yên lặng đứng trong góc, tầm mắt từ từ thu lại, chạm vào anh.

"Cảm ơn các vị đã có thể đến tham dự hôn lễ của chúng tôi." Anh mỉm cười nâng chén nói: "Hàn Đan, hôm nay em thật xinh đẹp."

Cô đỏ mặt, vội vàng nhếch miệng lên thành nụ cười: "Chúc mừng chúc mừng."

Lập tức xung quanh có người nói chêm chọc cười: "Sao hả, nhãi con cậu đã làm chú rể rồi, còn muốn ăn trong bát nhìn trong nồi sao?"

"Lần này cậu ta phải quỳ trên ván giặt một đêm rồi."

"Bây giờ làm gì có ván giặt nữa, quỳ trên bàn phím còn thực tế một chút, đúng không, chị dâu?"

Cô dâu chỉ mỉm môi cười, đôi mắt cong lên thành mảnh trăng non. Đỗ Tùng bị bọn họ kiên quyết túm lấy chúc cho vài ly rượu, cuống quýt xin tha thứ.

Hàn Đan cũng cười theo, hương vị rượu đỏ còn lại trong miệng hơi chua, hình như từ từ thấm vào trong lòng.

Đôi vợ chồng mới chuyển qua bàn khác mời rượu. Rất nhiều bạn học xa cách lâu ngày mới gặp lại, tụ tập cùng nhau, đương nhiên vô cùng thân thiện. Tính đi tính lại, những người trên bàn vẫn chưa có gia đình chỉ có Hàn Đan và một bạn học nam khác, bên nhau mời rượu hai người bọn họ. Hôm nay tâm trạng cô vốn bị đè nén, ai đến cũng không từ chối, nâng chén uống ngay, A Khiết ở bên cạnh lo lắng.

"Chúng mình ngồi ở đây một lát nhé." Sau khi vào toilet, cô bèn kéo Hàn Đan đến quán cà phê ở đại sảnh.

"Mình không say, ngồi ở đây làm gì?" Cô cười.

"Không phải mình không biết chút tử lượng của cậu." Cô ấy ấn cô ngồi xuống ghế sofa nhỏ. "Ngồi đây đừng đi đâu, mình đi chào tạm biệt bọn họ, sẽ quay lại ngay."

"Biết rồi." Cảm giác say dâng lên, đầu hơi váng vất.

A Khiết vừa đi, chỉ thấy vài người vội vàng vàng vừa nói chuyện với nhau vừa đi ra khỏi thang máy. Châm chú nhìn lại, bốn người đi ở phía trước chính là ba mẹ của cô dâu chú rể, bọn họ đứng ở cửa giống như đang chờ ai đó.

Chỉ một lát sau, thấy hai người đi từ cửa vào.

"Không ngờ nhị thiếu lại đích thân tới tham dự hôn lễ của con tôi." Ba của Đỗ Tùng – Đỗ Như Lâm tỏ ra rất kích động.

"Đỗ tổng quá khách sáo rồi, ba ủy thác tôi đến tặng quà mừng."

Người đến vừa mở miệng, Hàn Đan chỉ cảm thấy trái tim ngừng một nhịp. Cô có chút giật mình chớp chớp mắt, nghiêng người nhìn sang bên kia, sắc mặt lập tức cứng đờ.

Thật sự là anh ta.....

Cô rút cổ lại, nép người xuống phía dưới ghế sofa.

Gặp phải vị thần xui xẻo này tuyệt đối không có chuyện tốt. Cô sáng suốt áp dụng chiến lược tránh né, định lợi dụng chỗ dựa lưng của ghế sofa để thực hiện mục đích ẩn thân.

"Nhị thiếu lên phòng bao trên tầng ngồi một lát đi, ở đó yên tĩnh. Tôi sẽ lập tức gọi hai đứa nhỏ đến mời rượu."

"Không cần đâu. Hôm nay là ngày vui của hai nhà, các vị cứ đi tiếp đón các vị khách khác đi." Anh từ chối đầy nho nhã lễ độ, "Vừa rồi tôi nhìn thấy ở bên kia có người bạn cũ, vừa hay có chuyện muốn nói với cô ấy."

Ba của cô dâu còn định mời, nhưng bị Đỗ Như Lâm cắt ngang: "Vậy chúng tôi lên tầng chào hỏi khách khứa trước, nếu như nhị thiếu có thời gian, bất cứ lúc nào cũng có thể đi thăm công ty."

"Được." Anh thân nhiên đáp lại một tiếng.

Mấy người đi vào thang máy.

Bà Đỗ nói: "Tôi vốn tưởng rằng có cấp dưới đến tặng quà đã là không tệ rồi, không ngờ lại có thể là lão nhị của nhà họ Kỳ."

"Đúng vậy, thể diện của ông bà thông gia thật là lớn." Mẹ của cô dâu cười nói.

"Lão Đỗ, nếu vừa rồi có thể giữ cậu ta lại, với việc buôn bán phèn chua kia....."

"Mọi người à....." Đỗ Như Lâm thở dài, "Mặc dù tôi không biết tại sao cậu ta lại đến, nhưng cậu ta có thể đến đã coi như là cho chúng ta thể diện rồi. Cậu ta muốn ở lại thì đương nhiên sẽ ở lại, đã mời rồi. Cậu ta muốn đi, một khi mở miệng ra, ai có thể giữ lại được? Nếu như chuyện buôn bán làm ăn chỉ trông mong được lợi từ tay cậu ta, vậy ông thật sự đã tính toán sai rồi!"

Hàn Đan chỉ cảm thấy đầu hơi mê man, con mắt díp lại chẳng muốn mở ra.

Không thể phủ nhận, hành động không muốn mở mắt ra này còn mang theo tính chủ quan nhất định. Đặc biệt là khi biết con người không muốn gặp nào đó đứng ở trước mặt.

"Xem ra em rất thích uống rượu." Giọng nói của người đàn ông hơi trầm một chút, thật ra rất dễ nghe. Nhưng đối với Hàn Đan đã có thể nhanh chóng phân biệt chính xác từ trong vô số âm thanh tương tự, hơn nữa còn sinh ra phản ứng miễn cảm mà nói, chỉ cảm thấy rất chói tai.

Hàn Đan hừ một tiếng không rõ ý nghĩa, vẫn nhắm mắt dưỡng thần.

"Anh có rất nhiều cách có thể giúp em giải rượu."

Giọng người đàn ông giống như truyền đến từ nơi rất gần, mang theo hơi thở ấm áp phả lên mặt, hơi ngưa ngưa.

Cô đột nhiên mở mắt, cả người lập tức cứng đờ.

Gương mặt phóng đại kia gần trong gang tấc, hơi híp mắt lại, trông mắt màu hổ phách chứa đầy ánh sáng nguy hiểm.

A Khiết đi ra từ khu ăn com đã nhìn thấy cảnh tượng như thế này.

Trong quán cà phê cách đó không xa, dưới ánh đèn màu vàng mềm mại, người đàn ông cao lớn hai tay chống trên tay vịn sofa cúi người xuống, nhốt người trên ghế sofa ở dưới thân. Cô gái đáng thương bị ép sát trên ghế sofa, ngẩng mặt lên, cố gắng duy trì khoảng cách xa nhất có thể.

Cô đang định bước lên phá vỡ thế giằng co này, lại cảm thấy bả vai nặng trĩu.

"Vào lúc này, đứng nhìn từ xa thì tốt hơn." Giọng nam trầm thấp như mang theo sự mê hoặc. Cô quay đầu lại, sau lưng, một đôi mắt đào hoa hàm chứa ý cười lóe lên ánh sáng gian xảo, khiến cô đỏ mặt trong vô thức.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Không phải mối tình nào cũng có thể tu thành chính

quả. Trước khi nó chết yếu, xin anh hãy yêu em

Editor: Xám

Hàn Đan bị Kỷ Vân Dục làm giật mình như vậy, chút rượu uống vào lập tức tỉnh ra vài phần, đồ mặt không an phận giãy dụa thân thể, muốn tránh thoát khỏi sự giam cầm của người đó. Không ngờ vùng vẫy không có kết quả, ngược lại bị người ta giữ vai, nhất thời tiến thoái lưỡng nan không thể động đậy.

Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt người đàn ông vài giây, nhanh trí nhủ mày "Oe ——" một tiếng tỏ vẻ muốn ới lại dừng. Kỷ Vân Dục đứng dậy, cô đang thầm vui sướng vì thực hiện được mưu kế nhỏ, lại phát hiện ra người chột nhẹ bằng, đã bị người ta tóm cổ áo xách từ ghế sofa lên, kéo cô một mạch vào nhà vệ sinh.

Hình ảnh một vài người đàn ông vì hoảng sợ mà luống cuống kéo quần đập vào tầm mắt, phản ứng đầu tiên của Hàn Đan là nhanh chóng che mặt lại."..... Anh điên rồi! Đây là nhà vệ sinh nam!"

Anh không coi ai ra gì kéo cô vào một buồng nhỏ đã mở cửa, sau đó đóng cửa lại.

Bên ngoài truyền đến vài tiếng oán trách đại loại như "Có bệnh à", nhưng trong nháy mắt đã không còn tiếng động gì nữa, yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy được. Nghĩ cũng đoán được thế nào người họ Kỷ nào đó ra ngoài cũng sẽ đưa một đồng đàn ông áo đen theo, chắc chắn mấy ông chú phản nản đã bị dọn sạch rồi.

Trong căn buồng nhỏ hẹp, tại toilet nam của khách sạn.

Hàn Đan đi giày cao gót rất cao, lão đạo cố gắng đứng vững.

Kỷ Vân Dục mặt không đổi sắc đứng ở trước mặt cô.

Và chiếc bồn cầu màu trắng vô tội kia.

"Không phải muốn nôn sao? Nôn đi." Anh nhủ mày nói.

"Bây giờ tôi không muốn nôn nữa." Nhưng cổ tay muốn mở cửa của lại bị bắt lấy. Cô dùng sức vùng vẫy thoát ra, ai ngờ đối phương chỉ kéo rất nhẹ, vừa vùng ra, tay lại đập lên vách gỗ, sinh đau đớn.

Nổi đau khiến vành mắt người ta chua xót.

"Anh có thể giả vờ không nhìn thấy tôi, rồi cứ như vậy mà bỏ đi không?" Mượn cảm giác hơi say, cô ngẩng mặt lên, lộ ra nụ cười bi thương, "Chỉ hôm nay mà thôi, cầu xin anh."

Có thể là nghe theo, phối hợp, nhẫn nhục chịu đựng, lạnh nhạt, mặc cho anh hết lần này đến lần khác xuất hiện trong cuộc sống của tôi, sau đó thay đổi nó hoàn toàn.

Nhưng hôm nay, làm phiền anh tránh ra được không?

Mệt mỏi quá. Tôi bôn ba trong ánh mắt đồng cảm của những người biết chuyện, mỗi một nụ cười cố gắng bình tĩnh, mỗi một lần đối mặt giống như vô tình, mỗi một câu chuyện phiếm điểm nhiên như không đều kiệt quệ sức lực.

Muốn ở một mình, dùng tất cả thời gian để kỷ niệm và quên đi.

Đột nhiên, bàn tay va đập đến đồ bưng bị người khác nắm lấy, sự lạnh lẽo nơi ngón tay dần dần được ấm áp bao phủ.

"Đừng cười nữa, thật xấu xí." Kỷ Vân Dục khẽ cau mày.

Không còn sức lực tránh thoát nữa, cô chỉ rũ mí mắt xuống, để mặc anh nắm, đứng nguyên tại chỗ.

"Em thích cậu ta?" Lần đầu tiên gặp mặt anh đã từng hỏi câu này.

"Đúng vậy, thích. Đã thích rất lâu rồi, nhưng chỉ có thể đứng từ xa mỉm cười chúc phúc cho hôn lễ của anh ấy và người khác. Kỷ Vân Dục, tôi thậm chí hại như vậy, anh hài lòng chưa?" Cô nói từng chữ xong, đáng người gầy yếu run lên nhẹ nhẹ.

Ánh sáng ấm áp chiếu vào mắt người đàn ông, hiện ra nhiều màu sắc chồng lên nhau, giống như một khối hổ phách âm trầm. Anh im lặng giây lát, đẩy cửa kéo cô ra ngoài. Lần này đã dùng đủ lực, cảm cổ tay cô phát đau.

Hàn Đan loạng choạng theo anh đi vào đại sảnh của khách sạn. A Khiết thấy hai người xuất hiện, vội vã đi lên, vẻ mặt lo lắng.

"Gặp gỡ ở phòng vệ sinh, đúng là cách khiến người ta có cảm giác mới mẻ." Người đàn ông mặc đồ tây màu xám đậm bên cạnh cô lười biếng trêu chọc, dường như hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt u ám của người nào đó.

"Bảo Đồ Như Lâm tuyên bố hủy bỏ hôn lễ, ngay bây giờ." Kỳ Vân Dục căn dặn người đàn ông áo đen ở phía sau. Giọng nói giống như đã kết thành băng, lạnh lẽo bức người.

"Ai chà, người ta xử lý giống chống khua chiêng như vậy, nói không chừng sẽ không ổn đâu, dù sao cũng phải có lý do chứ." Giọng nói của người đàn ông yêu nghiệt du dương. Dưới làn tóc mai mềm mại, một đôi mắt bồ câu đào hoa màu xám hơi híp lại, dường như bất kỳ lúc nào cũng mang theo ý cười lười biếng vô cùng thông thả. Nếu nói hào quang của Kỳ Vân Dục giống như mặt trời nóng bỏng tỏa mát, vậy khí chất ôn hòa của người này lại giống như trăng ẩn trong mây.

"Nói với ông ta cô dâu là người của tôi." Lời ít mà ý nhiều.

"Ừm, lý do này không tệ." Người nọ cười khế.

"Anh điên rồi à?!" Mắt thấy mấy người đàn ông áo đen trả lời rồi rời đi, trên mặt Hàn Đan đã mất đi sắc máu.

"Không phải muốn lấy người đàn ông đó sao, anh tác thành cho em." Kỳ Vân Dục mặt không đổi sắc kéo cô đi về phía cầu thang máy. "Nếu như em không ngại mặc áo cưới đã qua tay, một lát nữa có thể đứng ở vị trí cô dâu tiến hành hôn lễ lại từ đầu."

"Tên điên này, buông tay ra!" Trong mắt cô đầy vẻ kinh hoàng, bị ném mạnh vào trong thang máy.

Thang máy đi lên. Anh đứng quay mặt về phía cửa, không nhìn cô thêm cái nào nữa.

Vào giây phút cửa sắp mở ra, một bàn tay giữ chặt vào nút đóng.

"Anh nhất định phải bức tôi vào tình cảnh thảm thương thế này sao?" Giọng nói của cô đang run rẩy.

"Sau khi gả vào nhà họ Đỗ em sẽ có thể sớm chiều bên cạnh người em thích, phải vội vã lên mới đúng..."

Lời nói ngừng ở đây.

Khi ánh mắt dừng ở trên mặt cô, đã mất đi âm thanh.

Đáy mắt chứa đầy chất lỏng long lanh trong suốt, hiện ra nỗi bi thương tan nát.

Cô cứ dùng đôi mắt đau khổ ướt đầm như vậy để nhìn mình, giống như một chú hươu con cô đơn không nơi nương tựa.

Trong ấn tượng chưa bao giờ từng thấy cô khóc. Từ phần nộ giảng co lúc đầu, đến nhẫn nhục chịu đựng về sau. Cho dù là tình cảnh quẫn bách chật vật đến mức nào, cuối cùng vẫn là về mặt thần nhiên. Mà lúc này, khi giọt lệ đầu tiên tràn mi lăn xuống gò má, tay phải của anh lại giống như không chịu khống chế mà vuốt nhẹ lên gò má cô.

Chỗ tiếp xúc của ngón tay ấm áp ở cạnh quai hàm, Hàn Đan hai mắt ngẩn lệ mê man nhìn anh, mà anh cũng nhìn bàn tay mình giống như không thể tin được, sững sờ xuất thần.

Tiếp đó, từng giọt lệ to mang theo hơi ẩm rơi xuống, thấm ướt ngón tay anh.

Người đàn ông đứng nguyên tại chỗ trầm mặc giây lát, đưa tay kéo cô vào trong lòng mình.

Hàn Đan muốn đẩy anh ra, nhưng lại phát hiện chút sức lực đó giống như kiến càng lay cây. Dứt khoát vùi đầu xuống ngực nở nghẹn ngào, bả vai run lên, giống như một đứa trẻ bị uất ức.

Nỗi đau lòng đã đè nén rất lâu sau khi thất tình giống như thủy triều trào dâng, tất cả sự nguy trang chẳng khác nào vỡ đê ngàn dặm. Trong hai mươi tám năm đã trôi qua, cuối cùng sự mến mộ giữ lại lâu nhất đã bị người ta vùi lên một điểm dừng trắng nhợt.

Người đã từng yêu, vẫn còn yêu, không thể yêu nữa. Em đứng ngoài nhìn hạnh phúc của anh, chia sẻ niềm vui sướng của anh, điềm nhiên như không với sự đùa cợt châm chọc và đồng cảm thương hại kia, rồi lại hỏi hận mình chưa từng có dũng khí nói yêu anh.

Chính vào lúc này, cửa thang máy mở ra.

Rất nhiều người đứng bên ngoài cửa bao gồm cả Đỗ Như Lâm. Nhìn thấy tình cảnh này, mọi người đều tròn tròn mắt, hoàn toàn lặng ngắt như tờ. Kỳ Vân Dục một tay ôm Hàn Đan, một tay ấn đầu cô vào lồng ngực, cau mày nhìn lướt qua bên ngoài một cái, lạnh lùng nhả ra vài chữ: "Đi xuống, cảm ơn." Khí thế mạnh mẽ khiến mọi người cảm thấy toàn thân cứng ngắt. Bên cạnh lập tức có người nhanh chóng ấn nút tầng một nhanh như điện giật. Cửa chậm chậm đóng lại, thang máy đi xuống.

"Khóc xong rồi à?" Anh hỏi.

Hàn Đan cúi đầu xuống sực sực mũi, ánh mắt cố gắng tránh né dấu vết ẩm ướt trên ngực người nào đó.

"Khóc xong rồi thì đi ra." Anh bỏ lại một câu đã đi ra bên ngoài.

Rốt cuộc hôm nay có phải ngày mất mặt hay không..... Hàn Đan thở dài một hơi, đang định ra khỏi thang máy nhưng chân lại đau đốn, "Sss ——" hít vào một hơi khí lạnh. Cúi đầu mới phát hiện ra đằng sau mắt cá chân đã bị giày mới cọ rách da, đi đường ma sát đến mức đau đốn một hồi. Cô nghĩ một lát, cởi giày ra xách ở trên tay, ngẩng đầu lại nhìn thấy gương mặt nhũn nhũn của Kỳ Vân Dục.

Một giây sau, chỉ cảm thấy dưới chân nhẹ bằng mất đi cân bằng. Cô hoảng hốt hô thành tiếng, người đã bị người ta ôm ngang trong lòng, hoảng hốt làm giày rơi xuống đất"...của tôi."

"Đừng hy vọng anh sẽ nhặt giày cho em." Lời chưa ra khỏi miệng đã bị anh cắt ngang.

"Thả tôi xuống, tôi tự nhặt."

"Em tiếp tục nhích tới nhích lui anh sẽ ném em và đôi giày kia lên lầu." Anh nghiêng răng, lạnh mặt ném cô vào trong xe.

Đèn hoa vừa lên. Người đàn ông yêu nghiệt ngồi ở ghế lái của chiếc BMWX5 màu đen quay đầu lại, rất hứng thú nhìn hai người, hỏi: "Đầu tiên là nhà vệ sinh, về sau là cầu thang máy, bây giờ là đâu đây?"

"Đưa cô gái phiền phức này về." Sau khi nói xong Kỳ Vân Dục đã tựa vào lưng ghế sau, mặt quay ra bên ngoài cửa sổ, không nói một lời.

"A Khiết đang ở đâu?" Vừa mới khóc xong, giọng của Hàn Đan rất nặng âm mũi.

"Đồng nghiệp của cô?" Người đàn ông yêu nghiệt cong môi lên, "Lo hai vị vẫn chưa thỏa mãn, có thể còn có sắp xếp khác, cho nên vừa rồi đã cho người đóng gói chuyển phát về rồi. A, đúng rồi, tôi vẫn chưa tự giới thiệu, tôi là Lạc Tiêu, tạm thời đảm nhiệm tài xế chuyên trách bên người của vị bên cạnh cô."

Tài xế chuyên trách...bên người sao? Cách gọi này thật là kỳ lạ. Ánh mắt của Hàn Đan lướt từ gương mặt yêu nghiệt quá mức xinh đẹp kia sang khuôn mặt biến thái bên cạnh, trong đầu lập tức hiện lên rất nhiều gian tình. "Xin chào, tôi tên là Hàn Đan."

"Nếu như tôi nhớ không nhầm, hẳn là nhà cô ở trên đường Tây Lâm."

"Tại sao anh biết?" Cô kinh ngạc.

"Ừm, tại sao tôi lại biết nhỉ?" Anh mang theo ý cười mơ hồ không rõ.

Cảnh vật bên ngoài cửa sổ liên tục lùi lại. Hàn Đan tựa vào cửa sổ, trong đầu rối bời, cả người vì say và mệt mỏi mà buồn ngủ.

Sự im lặng lan tràn.

Nhìn vào kính chiếu hậu, đôi nam nữ một trái một phải ngồi kề cạnh cửa sổ quay sang hai bên, khoảng trống ở giữa có thể chen thêm vị trí của hai người nữa. Lạc Tiêu cong môi, chậm rãi đạp chân ga xuống, sau đó đột nhiên rẽ ở ngã tư đường.

Dưới tác dụng của quán tính, Hàn Đan không hề phòng bị thuận thế ngã xuống, đầu đập lên đùi Kỳ Vân Dục.

Cô cuồng quýt ngồi dậy.

Đèn bên đường xuyên qua cửa sổ, buồng xe sáng lên trong nháy mắt, rồi lại nhanh chóng tối đi.

Mà trong khoảnh khắc đó, đập vào mắt Hàn Đan là vẻ mặt không thể hiểu rõ của người đàn ông.

Anh nhìn về phía mình. Ánh mắt giống như son cốc bị sương mù bao phủ, che giấu tất cả, nhưng đường nét lại như ẩn như hiện.

Sự tối đi nhanh chóng đã làm mờ hồ tất cả. Một giây sau, cái cô nhìn thấy chỉ là nửa bên mặt nhìn ra bên ngoài cửa sổ của anh.

Là ảo giác sao?

Một chút đau thương và dịu dàng lướt qua đó.

Cô không dám khẳng định.

"Dùng Lafite* 82 năm làm lương cơ bản, hẳn là có thể tìm được một số tài xế có kỹ thuật lái xe giỏi hơn." Giọng nói của người đàn ông ở ghế sau u ám.

*Lafite: Château Lafite Rothschild – một trong những nhãn hiệu rượu vang đắt tiền nhất thế giới.

"Tôi sai rồi." Thái độ nhận tội của tài xế nào đó khá tốt đẹp.

Xe tới dưới lầu.

Hàn Đan nói lời cảm ơn với Lạc Tiêu rồi lập tức định xuống xe. Lại thấy có người đặt một đôi giày hồ mũi màu tím sậm lên mặt đất bên ngoài cửa xe. Gót giày không cao, trên giày nam hoa đính ngọc màu đen, dưới ánh đèn hiện ra sắc ngọc ảm đạm. Trên đế giày in kí hiệu hoa văn phức tạp của nhãn

hiệu đất tiền nào đó.

Cô hơi kinh ngạc quay đầu lại.

"Đền cho em " Kỷ Vân Dực ngồi yên không nhúc nhích, "Anh không thích nợ đồ của người khác. Không thích thì vứt đi."

Anh cho rằng ai cũng là tên phá gia như anh sao? Hàn Đan không biết làm sao. Nếu như nói không nhận, với tính cách của anh sẽ thật sự cho người ném thẳng đi, coi như đôi giày này lãng phí rồi.

Vì vậy cô dứt khoát xuống xe đi vào, vừa chân đến bất ngờ, mà chỗ gót chân làm bằng da rất mềm.

"Cảm ơn. Hôm nay tôi....." Cô moi ruột moi gan nghĩ ra câu khéo léo một chút. Dù sao, tất cả những chuyện xảy ra hôm nay đều rất bất ngờ.

"Ở trước mặt người khác em cũng khóc như vậy sao?" Anh đột nhiên hỏi.

Cô ngẩn người, không biết nên đáp thế nào.

"Thôi." Anh giống như chợt mất đi hứng thú với đáp án, "Đi thôi."

Lạc Tiêu vẫy vẫy tay với cô, lái X5 rời đi, ba chiếc xe màu đen đi theo phía sau như cái đuôi.

Hàn Đan đứng nguyên tại chỗ, làn váy bị gió nhẹ nhàng thổi bay lên, giống như một chú cá cô đơn trong biển sâu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Em mà anh nhìn thấy, là đáng vẻ em muốn để anh nhìn thấy

Editor: Xám

Trong căn nhà nhỏ đèn điện sáng trưng.

"A a a —— Cánh tay bám tím rồi! Cái đám khốn kiếp kia lại dám bắt cóc mình về như vậy!" A Khiết tấm xong, diễn dáng vũ trụ nhỏ bùng nổ với cái gương.

"Ừm....." Hàn Đan nằm bò trên gối, không buồn nhúc nhích một cái.

"Rốt cuộc vừa rồi hai người ở trong thang máy đã xảy ra chuyện gì vậy?" A Khiết kiên quyết dựng cô dậy khỏi giường. "Sao mắt của cậu lại sưng lên như vậy? Đứng rồi, giày mình tặng cậu đâu?"

"Mất rồi." Cô không còn đủ sức để hô hấp.

"Sao cậu lại....." Người nào đó tức đến mức bốc khói.

"Nề mặt mình hôm nay thê thảm như vậy, đại nhân cậu hãy tha cho tiểu nhân lần này đi." Cô cầu xin.

"Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha." A Khiết tạo dáng muốn cù cô, hai người trêu đùa âm ỉ ở một góc.

Choi đùa một lát lại không thấy buồn ngủ nữa, vì vậy hai người ngửa mặt nằm trên giường tán gẫu.

"Dù thế nào mình vẫn cảm thấy..... hình như anh ta khá khác trước đây." Hàn Đan nói nhỏ giống như ni non.

"Kỷ Vân Dực?"

"Ừ."

"Đức hạnh ngang ngược kiêu ngạo chỉ có một mình ta kia hoàn toàn không thay đổi đúng không? Thật sự không biết rốt cuộc tam quan* của người đó đã được bồi dưỡng như thế nào nữa." Sau khi A Khiết khinh bỉ xong, ngẫm nghĩ một lát rồi nói, "Có điều, so với lần trước vứt cậu ở vùng cách ngoại thành 20 kilomet, lần này đưa cậu về cũng xem như tìm thấy lương tâm rồi."

*tam quan: thế giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan.

"..... Có thể đừng nhắc tới chuyện khiến người ta gặp ác mộng đó không?"

"Đúng rồi, cái người tự xưng là tài xế của anh ta ấy, cậu có cảm thấy hơi quen mắt không?"

"Chắc chắn đàn ông yêu nghiệt trưởng thành như vậy chưa từng xuất hiện trong đời mình, nếu không nhất định có ấn tượng khắc sâu."

"Kỳ lạ, mình vẫn cảm thấy hình như đã từng gặp ở đâu....."

"Nhìn thấy trai đẹp sẽ thấy quen, cậu động lòng xuân rồi."

"Bỏ đi! Thành thật khai báo, rốt cuộc trong thang máy đã xảy ra chuyện gì?" A Khiết bức cung.

"Thật ra cũng không có gì, chỉ là nhất thời không nhận được đã rơi vài giọt lệ, sau đó....." Hàn Đan tạm thời nghẹn giọng.

"Sau đó thế nào?"

"Sau đó lúc đi ra phát hiện ma sát rách bàn chân, định đi chân trần, kết quả anh ta ném cho mình một đôi." Người nào đó lược bớt đủ loại tình tiết.

"Chắc, mình cứ thấy khó hiểu tại sao cậu lại phí phạm mấy tháng tiền lương để mua loại đồ xa xỉ này về, thì ra là kiệt tác của Kỳ Vân Dục. Có điều, bởi vì chọc cậu khóc mà mua giày an ủi gì đó, hoàn toàn không giống với chuyện mà loại người đó sẽ làm đâu."

"Tư duy biến thái sao có thể dùng lễ thường để suy đoán được." Hàn Đan ngoài miệng nói qua quýt, sự hối hận trong lòng lại dâng lên từng chút một. Rơi nước mắt chịu thua trước mặt loại người cá tính tới tột độ kia đã hủy hết toàn bộ hình tượng lạnh nhạt từ trước đến nay rồi. Nhìn đôi giày kia giống như tặng phẩm mà tiểu thái giám đạt được nhờ chọc cười hoàng đế vậy.

"Vậy sao....." Giọng điệu du dương quái dị vang lên bên tai.

Hàn Đan đảo mắt, thấy đầu A Khiết chỉ cách cô vài centimet, đang trừng lớn đôi mắt to đen nhánh nhìn cô chăm chăm, không khỏi giật nảy mình: "Sao....."

"Thật sự chỉ đơn giản như vậy thôi à?"

"Thật....."

"Vậy tại sao cậu đỏ mặt?"

"Ánh đèn tối thế này còn có thể nhìn ra mình đỏ mặt, võng mạc của cậu là chất liệu gì thế?"

"Con bé đáng chết này thật không có lương tâm, chẳng phải bà đây lo cậu bị người khác ức hiếp sao. Nói! Anh ta có cưỡng ép cậu không?"

"Trí tưởng tượng của cậu phong phú như vậy, không đi viết tiểu thuyết thì thật là đáng tiếc." Cô trở mình kéo chăn trùm đầu.

Im lặng một lát, giọng nói của A Khiết mềm xuống, nhẹ nhàng thốt ra một câu, "Ngủ đi, con bé ngốc."

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Đêm đã khuya.

Chắc là đã thật sự mệt mỏi, trong đầu đầy đoạn ngắn vụn vặt nhưng dù thế nào cũng không thể chấp vả lại nổi. Người đàn ông đã thích hai năm nhưng lại không có dũng khí nói lời yêu, không tạo thành hình dáng mơ hồ gì trong ký ức.

Có lẽ nên biết ơn. Anh vẫn luôn ở nơi cách đó không xa, mặc cho những tình cảm không thể đặt yên của mình bén rễ đâm chồi, đơm hoa đầy cành.

Giờ đây, nên buông bỏ thôi.

Cho dù là thích đến mức nào, từ nay về sau cũng chỉ gặp mặt mỉm cười trong chốc lát, chân mày khóe mắt lưu luyến rất ngắn ngủi.

Hàn Đan khép mắt lại. Vốn tưởng rằng không thể ngủ được, nhưng lại từ từ thiếp đi, một đêm không mộng mị.

Giữa trưa ngày hôm sau, A Khiết bị một cuộc điện thoại gọi ra ngoài, nghe nói bên hợp tác vẫn luôn theo sát đã có hồi đáp, yêu cầu thảo luận lại. Hàn Đan chuyển phát mấy tờ văn kiện cần tổng giám đốc đại nhân xem qua cho anh, sau đó đăng nhập vào 《Lục giới》.

Kiểm tra danh sách Bạn tốt, tên của Hà Xử Phong Lưu xám xịt, Mặc Thiên Ân mấy ngày không gặp lại bất ngờ online.

[Bang phái][Phó bang chủ] Liên Cơ: Bang chủ đại nhân đang ở đâu vậy?

[Bang phái][Bang chủ] Mặc Thiên Ân: Hồ Kính.

[Bang phái][Phó bang chủ] Liên Cơ:..... Đến đó làm gì?

[Bang phái][Bang chủ] Mặc Thiên Trì: Làm nhiệm vụ.

[Bang phái][Phó bang chủ] Liên Cơ: Mau ra đây, nếu không lát nữa bị giết chết tụt kinh nghiệm sẽ buồn bực đó.

[Bang phái][Bang chủ] Mặc Thiên Trì: Xung quanh không có ai.

[Bang phái][Phó bang chủ] Liên Cơ: Bang chủ đại nhân, anh chưa từng bị người của Huyết Sắc Thịnh Yên giết sao?

[Bang phái][Bang chủ] Mặc Thiên Ân: Chưa.

[Bang phái][Phó bang chủ] Liên Cơ: =|| Thật may mắn. Bang phái đó hoàn toàn chính là một đảng sát thủ không có tiết tháo, bình thường không bàn về cấp bậc, ra ngoài cần quét không có lý do. Trong đây Tàn Tuyết là khu vực của bọn họ, đã được tất cả server ngầm thừa nhận rồi.

[Bang phái][Bang chủ] Mặc Thiên Ân: Xem ra cô rất không có thiện cảm với bang phái này.

[Bang phái][Phó bang chủ] Liên Cơ: Ai lại có thiện cảm với bang phái chém chết mình N lần chứ..... Nhất định người lập ra loại bang phái biến thái này mất cân bằng tâm lý rất nghiêm trọng.

Đối phương dừng lại chốc lát.

[Bang phái][Bang chủ] Mặc Thiên Ân: Cô không làm nhiệm vụ ở hồ Kính?

[Bang phái][Phó bang chủ] Liên Cơ: Ừm. Hai lần tôi đều chết vào lúc vừa mới ra khỏi cửa truyền tống, ngay cả đáng về hồ Kính thế nào cũng không thấy rõ. Về sau nghe tộc trưởng nói đó là khu vực cấm, cũng không đi qua nữa.

[Bang phái][Bang chủ] Mặc Thiên Ân: Không muốn đến xem thử à?

[Bang phái][Phó bang chủ] Liên Cơ: Sinh mạng thật sự đáng quý.....

[Bang phái][Bang chủ] Mặc Thiên Ân: Bây giờ ở đây không có ai, cô mang theo Phi Hành phù tới đây.

Sử dụng Phi Hành phù không cần thời gian chuẩn bị kỹ năng dài dằng dặc, bởi vì thuận tiện hơn thuật Hồi Thành dễ bị gián đoạn nhiều. Bảo cô mang Hồi Thành phù tới, mục đích chính là khi gặp phải nhân vật nguy hiểm có thể nhanh chóng bay về khu vực an toàn.

Khi Liên Cơ ý chí không kiên định xuất hiện ở đỉnh núi cao nhất của dãy Tàn Tuyết, đã hoàn toàn bị cảnh sắc trước mặt mê hoặc.

Vụn tuyết êm ái, chậm chậm rơi xuống, phủ trắng cả một khoảng trời đất.

Hồ nước ở đỉnh núi đã kết thành lớp băng mỏng. Cúi người nhìn, có thể nhìn thấy mơ hồ bóng rỗng không lồ xám xịt uốn khúc bơi lội dưới nước.

Hàn Đan muốn nhìn rõ hơn một chút, đang định điều khiển Liên Cơ đi lên mặt băng, lại nghe thấy người kia nói câu "Đừng động đây".

Cô không hiểu, chỉ cảm thấy cuồng phong chợt nổi lên, thổi bông tuyết bay tán loạn, tay áo tung bay.

Trên hồ dần dần nổi sương mù, làm mờ hồ tầm nhìn.

Khi sương mù dày đặc kia được thổi tan, cô trừng lớn mắt với màn hình.

Ánh nắng đỏ xuống, tuyết dừng băng tan.

Hồ nước kia giống như tinh dạ từ trong một giấc mộng đóng băng, đã trút đi lớp băng trắng xóa, trong trẻo tằm như kính, chiếu rọi nền trời, tựa như một miếng bảo thạch không lồ khảm nạm ở đỉnh núi. Thịnh thoảng có lưng rồng uốn lượn lộ ra ở mặt nước, hiện ra sắc vàng sắc bạc rực rỡ, gọn sóng xao động. Mây trắng trên đỉnh đầu thông thả phiêu du, dưới chân có sương mù rất mỏng vẩn vít, tựa như đặt mình vào tiên cảnh, đẹp không sao tả xiết.

"Thần của tôi....." Nửa ngày sau, cô mới thốt ra được một câu cảm thán cũ rích thế này."Vị này thật sự là rồng sao?"

"Tên chính thức là Bích Tuyết Li Long, boss cấp 135. Nếu như ban nãy cô đứng trên mặt nước, khi băng tan rơi xuống nước sẽ bị nó công kích." Người nào đó giải thích.

"Khi nào hồ này sẽ tiếp tục kết băng?"

"Sau một giờ."

"Sao cái gì anh cũng biết vậy?" Với cương vị là người chơi cấp bậc không khác biệt lắm mà nói, liên tục đưa ra câu hỏi tỏ ra rất ngu ngơ khiến Hàn Đan ừ ừ.

"Trước khi đến đây làm nhiệm vụ, tôi đã tìm tin tức liên quan."

Hai người tổ đội đánh quái, bốn phía rất yên tĩnh, không nhìn thấy nửa bóng người nào.

"Bây giờ tôi biết vì sao bang chủ Thịnh Yên tìm chỗ này làm nơi hội họp của riêng mình rồi." Hàn Đan nói, "Đây là bản đồ đẹp nhất tôi từng nhìn thấy trong 《Lục giới》. Hôm nay có thể nhìn thấy toàn cảnh, lát nữa có chết cũng đáng."

"Không cần căng thẳng như vậy đâu." Anh bỏ sung nửa câu, "Có thể hôm nay các sát thủ đều không online."

"..... Tỷ lệ này chiếm bao nhiêu?"

Đang nói chuyện, lại thấy nơi cách hai người không xa có một người.

Cả người mặc chiến giáp tỏa kim quang, hai chữ “Võng Tư” trên đầu vinh quang tột đỉnh, bang phái phía trên biểu thị là “Huyết Sắc Thịnh Yên”.

Người này xuất hiện cực kỳ đột ngột, xem chừng là vừa mới online.

Chuyện không nên chậm trễ, chạy là thượng kế. Hàn Đan lập tức tìm Phi Hành phù.

Cô đã tham tiền thành thói, quái rơi ra bất kỳ vật gì đều nhét vào trong túi, dưới tình thế cấp bách phát hiện ra chỉ cảm thấy hoa cả mắt, ngáy ngáy hồi lâu không tìm được, sốt ruột đến mức trên người túa ra lớp mồ hôi mỏng.

Mặc Thiên Ân thấy thế bèn ném Phi Hành phù xuống mặt đất cho cô, sau đó rất nhanh chóng nhấn kỹ năng hệ băng “Băng dày ba thước” của thầy thuốc, làm đông cứng Võng Tư đang định đến gần.

Vì vậy Liên Cơ được cứu sống, hai người an toàn bay về thành Thiên Hương.

"Vừa rồi căng thẳng quá không tìm được phù..... May mà anh làm đông cứng hắn ta." Người gây trở ngại nào đó ngượng ngùng.

"Vận khí không tệ." Anh gửi đi biểu cảm mỉm cười. Dù sao, tỉ lệ làm đông băng người cao hơn mình vài chục cấp cực kỳ nhỏ.

"Hôm nay người rất đông." Hàn Đan rất kinh ngạc.

Hôm nay thành Thiên Hương luôn vắng người cực kỳ náo nhiệt, người ở các chủng tộc qua lại như thoi trong thành, NPC trong thành tên là “Mị Nương” lại càng bị vây đến mức nước không ngâm qua được.

"Hắn là bọn họ đến vì cái này." Mặc Thiên Ân dừng lại cạnh bảng thông báo.

Đó là một trò chơi tên là "Tìm vàng trong đám đông". Yêu cầu hai người khác giới lập thành một đội, báo danh tham gia ở chỗ Mị Nương. Nội dung là: Hồ yêu Mị Nương gây thương tích vì tình, đã ném ba hòn bẫy phách vào trong các địa đồ của 《Lục giới》, xin người chơi giúp nàng tìm về. Người chơi đánh bại “Áo ảnh Hồ Yêu” sẽ có xác suất nhận được hòn phách, gom đủ ba màu hòn vàng, bạc, trắng và bảy màu phách đỏ, cam, vàng, lục, xanh, lam, tím sẽ có thể đánh thức Mị Nương, tiến vào phó bản “Hong Trần Nhất Mộng”, sau khi hoàn thành nhiệm vụ liên quan có thể nhận được giải thưởng thần bí và sủng vật cực phẩm —— Mị Hồ.

Hàn Đan chảy nước miếng hồi lâu với tiểu hồ ly màu trắng trên bức họa.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Thật là đẹp.....

[Đội ngũ] Mặc Thiên Ân: Có hứng thú tham gia không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Kẻ lừa đảo quá nhiều, kẻ ngốc sẽ không đủ nữa

Editor: Xám

Bị phần thưởng phong phú hấp dẫn, người tham gia hoạt động rất đông. Đứng ở trước mặt NPC báo danh, bạn nhỏ Liên Cơ hoàn toàn bị chìm trong biển người đông nghịt.

"Hay là thôi đi, chúng ta hoàn toàn không có sức cạnh tranh đâu." Nhìn một đám người chơi cấp cao trang bị lấp lánh ở bên cạnh, cô biết khó mà lui.

"Hoạt động này dựa vào vận may, không liên quan đến cấp bậc." Anh dùng một lát rồi bỏ sung, "Không muốn thử một chút sao? Có thể vận may của chúng ta không tệ đâu."

Cô không có hi vọng gì với việc thu thập đủ nguyên bộ, suy nghĩ thu thập một số phần hồn phách cũng có thể đổi được kinh nghiệm và nguyên bảo, dù sao còn nhanh hơn đánh từng con quái một, vì vậy bèn đồng ý.

Mười hai giờ trưa, hoạt động chính thức bắt đầu. Đại quân tập kết ở thành Thiên Hương ào ào lao ra các bản đồ để tìm kiếm ảo ảnh Hồ Yêu khuynh quốc khuynh thành kia.

[Đội ngũ] Liên Cơ: chúng ta chia nhau ra tìm đi.

[Đội ngũ] Mặc Thiên Ân: Để một thầy thuốc đơn độc khiêu chiến Hồ Yêu hung hãn có phải là quá tàn nhẫn rồi không?

[Đội ngũ] Liên Cơ:.....

Rõ ràng trước đây khi đơn độc anh đánh đám rất linh hoạt cơ mà, cô trợn trắng mắt.

Lực công kích của quái nhiệm vụ không hề mạnh, chỉ là phòng ngự cao máu dày, giết chết nó rất tốn thời gian. Hai người đánh chết ba con rất vất vả, mới rơi ra một phách hồ ly màu tím. Lúc này đã có người lên kênh Thế giới kêu còn thiếu hai loại hồn phách nữa.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Mỗi tám bản đồ chỉ có một loại màu của hồn phách sao?

[Đội ngũ] Mặc Thiên Ân: Ừm.

[Đội ngũ] Liên Cơ: 0x0! Cho nên bọn họ đã chạy qua hết tám tám bản đồ rồi sao! Đây là tốc độ gì vậy...

[Đội ngũ] Mặc Thiên Ân: Không cần vội, cứ từ từ.

Trong lúc nói chuyện hai người đã chạy đến Nghĩa Địa Bách Quỷ. Mắt thấy cách đó không xa có một ảo ảnh Hồ Yêu, Hàn Đan vội vàng điều khiển Liên Cơ chạy lên trước đánh. Khó khăn lắm mới đánh rớt hơn một nửa máu nhưng lại có một đám người đi đến cướp quái, cô tập trung nhìn kỹ, những người này đều thuộc một bang phái tên là “Thế Gia Tiêu Dao”.

Người tham dự hoạt động hôm nay quá nhiều, quái vật bị đánh hiện ra có phần không đủ, điều này sẽ dẫn đến nảy sinh tranh đoạt. Thành viên bang phái tham gia cùng lúc làm cho sức mạnh tăng lên, phối hợp với nhau, dễ dàng hoàn thành hơn. Hơn nữa trong 《Lục giới》 thiết lập vật phẩm rơi ra thuộc về người chơi hoặc đội ngũ làm mất nhiều máu nhất của quái vật. Bởi vậy dưới tình huống đồng loạt xông lên, độ lớn nhỏ của lực công kích đã trở thành nhân tố quyết định có thể cướp được quái vật cũng như thu được vật phẩm rơi ra hay không.

Ở góc độ đạo đức mà nói, nếu như không phải là thành viên cùng đội, đi công kích quái vật rõ ràng đã có người đánh trước sẽ bị người ta phi nhổ, nghiêm trọng hơn sẽ dẫn đến hàng loạt sự kiện xung đột. Mà những người này khóa chặt mục tiêu lên người bọn họ, thứ nhất là bởi vì tổ hợp hoa yêu và thầy thuốc thuộc về loại tổ hợp phụ trợ điển hình, lực công kích và tốc độ công kích hoàn toàn không chiếm ưu thế. Thứ hai là cấp bậc của hai người đều không cao, lại thuộc một bang phái nhỏ không có danh tiếng gì, cho dù chịu thiệt cũng không đến mức sẽ bị trả thù.

Tro mắt nhìn hồn hồ ly màu vàng rơi ra bị người khác lấy đi, Hàn Đan thở dài bất đắc dĩ.

"Tôi cho rằng cô sẽ xông lên lý luận với bọn họ." Mặc Thiên Ân đứng ở bên cạnh cô lên tiếng.

"Chẳng lẽ muốn để tôi đi tìm đường chết rồi tiện thể mang theo cả anh sao? Với thực lực của chúng ta thì tiết kiệm chút sức lực ngồi chờ con quái tiếp theo xuất hiện còn tốt hơn." Cô đáp.

"Đúng là bình tĩnh ngoài dự đoán." Anh cười nói, "Có điều nhìn từ một phương diện khác, tôi trong mắt cô thật sự không đáng tin."

"Lúc bang chủ đại nhân thêm máu vẫn rất đáng tin." Cô nịnh nọt.

Hai người đang nói chuyện, lại thấy trên kênh Thế giới bắt đầu náo nhiệt lên.

[Thế giới] Dã Vọng Tín Trường: Mẹ nó! Lũ rác rưởi Thịnh Yên lại bắt đầu lạm sát người vô tội rồi!

[Thế giới] Ca Là Truyền Thuyết: Hôm nào bọn chúng không lạm sát người vô tội thì mới đáng quan tâm chứ.

[Thế giới] Đồ Chơi Lâm Bằng Đường Phố Số Sáu: Tin tức đặc biệt tin tức đặc biệt đây, Bãi Kim Sa bắt đầu xuất hiện sát thủ của Thịnh Yên! Xin các vị tránh xa ngay.

[Thế giới] Ăn Com Đi Ngủ Đánh Đậu Đậu: Đã bị giết 55555555, đánh quái nhiệm vụ được hơn một nửa thì chết, thật đáng buồn.

[Thế giới] Số Pi: Hoàn toàn không thể vào Bãi Kim Sa, một đám hồng danh canh giữ ở cổng, đi vào sẽ chết đấy.

[Thế giới] Anh Đào Tròn Tròn: Đây là chuyện gì thế, chuyên môn chọn lúc người ta phải làm nhiệm vụ để ra giết người, đáng ghét!

[Thế giới] Đồ Chơi Làm Bằng Đường Phở Số Chín: Theo đường tình báo, hàng loạt sát thủ của Thịnh Yên tụ tập ở lối vào địa đồ Bãi Kim Sa.

[Thế giới] Bên Trái Của Bên Trái: A Hữu, xem ra hoạt động ngày hôm nay phải dừng ở đây rồi.

[Thế giới] Bên Phải Của Bên Phải: Ngoan, chúng ta đi luyện cấp đi.

[Thế giới] Thịnh Yên Đầu Là Chó: Đánh chó thôi đánh chó thôi! Phàm là người chơi đã từng bị giết bắt đầu hành động, đuổi cái bang súc sinh này ra khỏi server! Tập hợp ở linh thạch của thành Thần!

[Thế giới] Vô Khuyết: Tiêu diệt bọn chúng! Ta báo danh tham gia đầu tiên!

[Thế giới] Chi Bằng Tương Tư: Nghe nói người hô hào muốn san bằng Thịnh Yên trước đây đã bị xóa nick rồi.

[Thế giới] Trúc Diệp Thanh: Có lẽ bọn chúng chỉ đang tham gia hoạt động? Chúng ta chờ một lát đi.

[Thế giới] Thiên Sứ Gãy Cánh: Kỳ lạ, trước đây bọn chúng chưa bao giờ tham gia loại hoạt động này, hôm nay là thế nào?

[Thế giới] Linh: Vấn đề là chỉ có ba người đứng đầu mới có thể giành được phần thưởng, cho dù tôi tập hợp đủ hồn phách tiến vào phó bản Hồng Trần Nhất Mộng, cũng không thể cướp được vị trí top 3 từ tay bọn chúng. Hay là làm nhiệm vụ khác đi.....

[Thế giới] Bát Bát*: Có đại thần nào của Thịnh Yên chưa có vợ không? Quả quyết tự tiến cử!

*Bát nghĩa là gốc nghềch.

[Thế giới] Một Tác Ảnh Nắng: Vật thể hỗn hợp của đàn độn và hảo sắc lại xuất hiện rồi.

.....

Càng nói càng lạc đề là điều không hề bất ngờ. Từ những lời đối thoại kia, Hàn Đan tổng kết ra đẳng thức “thu thập hồn phách = gặp phải Thịnh Yên = chắc chắn sẽ chết”, thâm nghĩ dứt khoát rút lui, thấy Mặc Thiên Ân bên cạnh hứng thú dạt dào thì cũng ngại đề xuất, đành phải theo anh từ chỗ này sang chỗ khác để thu thập hồn phách. Điều bất ngờ là, dọc đường đi ngoài bị người khác cướp quải ra thì không hề gặp phải nguy hiểm gì, mặc dù chậm nhưng thu thập được chín hồn phách rất thuận lợi.

Hai người dừng bước trước điểm truyền tống đi đến Vịnh Kim Sa.

Mất thấy còn thiếu một hồn phách cuối cùng nhưng lại cứ bị người khác chặn ở bên ngoài không lấy được, cho dù là ai cũng có phần không cam tâm. Không muốn vứt bỏ tùy tiện nhưng lại không dám vào trong bừa bãi, bởi vì một đám người đang canh giữ ở bên ngoài điểm truyền tống.

"Tôi đi vào trước, không có nguy hiểm thì cô hãy đến." Mặc Thiên Ân nói xong gửi đi yêu cầu giao dịch, đưa một tấm “bùa Tâm Đầu Ý Hợp” cho Liên Cơ.

"Đợi chút....." Cô vội nói, "Bọn họ chờ ở bên ngoài, nhất định bên trong có người canh gác, anh đi vào như vậy chẳng khác nào tự đi tìm đường chết."

"Không thử thì làm sao biết có vào được hay không." Thầy thuốc áo trắng tiêu sái đột nhiên biến mất trước mặt cô.

"..... Thầy thuốc cũng có thể ẩn thân sao?"

"Trong bảo khố có thứ đồ tên là bùa Ẩn Thân." Anh đáp.

Tên phá của..... Hàn Đan oán thầm. Đồ trong bảo khố của Lục giới đều phải mua bằng RMB, hơn nữa cũng không hề tiện lợi. Theo cô thấy, để lấy được những phần thưởng đó mà dùng tiền chỉ là loại ăn no rồi việc.

Đúng lúc này, gần đó có người không nhận được lên tiếng.

[Phụ cận] Tiểu Tiên Hồ Đồ: Đồng chí phóng viên, rốt cuộc tình hình trong đó thế nào? Có thể vào không?

[Phụ cận] Đồ Chơi Làm Bằng Đường Phở Số Bốn: Đừng nói nữa, ta vừa mới ẩn thân vào trong, kết quả trước mắt hoa lên đã chết ngay dưới đất rồi. Chỉ thấy một đám người bang Thịnh Yên đầu có tên đỏ vây quanh thi thể, huyền hóa sư của Thú tộc rất khinh niệt ném cho ta một câu.....

[Phụ cận] Dụ Đỗ Không Về Nhà: Ha ha, có Thú tộc ở đó, kỹ năng ẩn thân của người vô hiệu rồi. Có điều, hần đã nói gì?

[Phụ cận] Đồ Chơi Làm Bằng Đường Phở Số Bốn: Hần nói, tại sao cấp bậc thuật ẩn thân của những phóng viên này lại thấp như vậy, thật là không chuyên nghiệp.....

[Phụ cận] Điền Điền: Phì. Ngay cả các người cũng bị đuổi ra ngoài rồi, lại càng không ai biết tình hình bên trong.

Nhìn thấy lời này, Hàn Đan thở dài một tiếng. Thú tộc, tên cũng là nghĩa, có được sức quan sát rõ như dã thú. Năng lực phản phản thân của bọn họ là mạnh nhất trong tất cả chủng tộc, ẩn thân 80% có thể bị phát hiện. Người ta canh gác chuyên nghiệp như vậy, xem ra nhất định là bang chủ đại nhân lãnh

ít dữ nhiều rồi.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Anh còn sống không?

Một lát sau, đã có trả lời.

[Đội ngũ] Mặc Thiên Ân: Khó khăn lắm mới có người lo lắng cho tôi, chết dễ dàng như vậy cũng không lời lắm.

[Đội ngũ] Liên Cơ:..... Anh vẫn còn sống?!

[Đội ngũ] Mặc Thiên Ân: Đến đi, ở đây rất an toàn..

Chắc là đám sát thủ đã đi giữ cửa cả rồi, bên trong ngay cả một chấm đỏ cũng không có. Hàn Đan hiếu kỳ nói: "Nghe nói trong đám giữ cửa có Thú tộc, sao anh có thể giấu được họ?"

"Có sao? Lúc tôi đi vào thì không nhìn thấy."

"..... Hôm nay anh nên đi mua xỏ số."

Hai người lấy được hồn phách thứ mười, đối với NPC, nhận được hai tờ “Vé vào phó bản Hồng Trần Nhất Mộng”.

Tiến vào phó bản, chỉ cảm thấy cảnh sắc trên màn hình dần dần nhạt đi, hiện ra sắc vàng nhạt, tựa như rơi vào một dòng hồi ức cổ xưa bạc màu.

Trước mắt là một mảng rừng rậm rạp. Có gió thổi qua, cành lá vang lên xào xạc, nhấp nhô như sóng cả.

Đi lên phía trước theo con đường nhỏ, hai chú tiểu hồ ly chạy vụt qua chân, phần đuôi mềm mại xõa tung giống như áng mây. Càng đi về phía trước, tiếng chuông bạc vang lên loáng thoáng lại càng rõ ràng hơn.

Ở sâu trong rừng rậm lại có một kiến trúc tương tự tế đàn. Trên những tảng đá lớn xếp chồng lên vẽ đầy hoa văn trang trí màu đỏ thẫm. Cột sáng màu đỏ bắn thẳng lên trời trên đài cao hình tròn ở giữa được từng chuỗi chuông bạc bao quanh, những chiếc chuông rất nhỏ kia run rẩy lay động, phát ra âm thanh êm tai kỳ ảo.

Giữa cột sáng là một nữ tử xinh đẹp mặc váy trắng, phía sau là chín chiếc đuôi hồ ly màu trắng. Khi đến gần có thể nhìn thấy giọt lệ màu đỏ nhỏ xuống từ đôi mắt màu tím của nàng.

Xem ra đây chính là nhân vật chính của ký ức, Hồ Yêu rồi.

Mặc Thiên Ân tiến lên đối thoại với nàng.

Nữ tử phe phẩy chiếc đuôi, lên tiếng: "Ta tên là Mị Nương, là một con Hồ Yêu. Trách ta mất vụng tâm si, lại yêu một người phạm, lại còn hi vọng bên hán dài lâu. Ngờ đâu hán chỉ lừa ta thực hiện phép thuật để vơ vét của cải, sau khi lợi dụng xong bèn tìm đạo sĩ đẩy ta vào chỗ chết."

Anh đáp theo đối thoại quy định: "Thế gian này lại có kẻ vong ân phụ nghĩa như thế, Mị Nương, chúng ta sẽ cứu nàng ra ngoài."

Mị Nương lắc đầu: "Trận pháp này một khi khởi động sẽ không thể cứu vãn đường sống, không bao lâu nữa ta sẽ tan thành mây khói. Chỉ xin hai vị giúp ta chuyển hồn phách cuối cùng về điện Thiên Hồ, tự tay giao cho Hồ Đế Từ Thần. Đây chính là tâm nguyện duy nhất của ta trước khi chết."

"Cô nương yên tâm, ta nhất định sẽ mang đến."

Khi Mặc Thiên Ân nhận lấy viên ngọc tỏa ánh sáng màu tím bạc từ tay Mị Nương, hình dáng Hồ Yêu lập tức dần dần mờ hồ, cuối cùng tan ra giống như một làn khói nhạt.

"Đi theo tôi." Anh vừa chạy vừa nói, "Nếu như trong vòng mười lăm phút chúng ta không đưa đến, viên ngọc này sẽ biến mất, nhiệm vụ cũng thất bại."

"Thời gian bảo đảm chất lượng ngắn như vậy....." Hàn Đan oán trách một câu, vội vàng đuổi theo.

Tìm được điện Thiên Hồ không khó, nhưng thỉnh thoảng trên đường có quái vật đột nhiên xông tới quấy nhiễu, tiến độ cũng không tính là nhanh. Bước lên nền gạch xanh của điện Thiên Hồ, thời gian đã qua hơn nửa rồi.

Lúc này, Hàn Đan lại phát hiện ra đã có người đến sớm hơn bọn họ, đang nói chuyện.

[Phụ cận] Nửa Đồi Tiêu Dao: Đã lâu không gặp rồi.

Hai người Hàn Đan và Mặc Thiên Ân đến trước điện, đứng ở dưới một cây đại thụ. Điều chỉnh góc nhìn rồi nhìn lại, trong hai mươi mấy người bị chặn ở bên ngoài điện, có hơn một nửa là thuộc về cùng một bang phái. Mà bang chủ, chính là vị Nửa Đồi Tiêu Dao kia.

[Phụ cận] Vồng Tư: Bang phái của cậu có thể có nhiều người đột phá vòng vây như vậy, thật sự khiến tôi rất bất ngờ.

[Phụ cận] Nửa Đồi Tiêu Dao: Tôi nên cho rằng câu này là khen ngợi, dù sao nhận được sự tán thưởng của anh cũng rất khó. Sự phụ.

[Phụ cận] Vồng Tư: Tôi không có hứng thú ôn chuyện xưa.

[Phụ cận] Nửa Đồi Tiêu Dao: Haiz, anh vẫn như xưa. Tôi không muốn phải đối địch với anh, nhưng với tư cách là bang chủ của một bang, nếu như không chiến mà lui sẽ rất khó thu phục lòng người.

[Phụ cận] Vồng Tư: Nói nhảm xong chưa?

[Phụ cận] Nửa Đồi Tiêu Dao: Còn một câu nữa. Thịnh Yên trước giờ không quan tâm đến các hoạt động chút nào, lần này đã dốc toàn bộ lực lượng nhưng lại không lấy phần thưởng, có thể nói cho tôi biết nguyên nhân không, sự phụ.

[Phụ cận] Vồng Tư: Đợi người.

Đáp án ngắn gọn đến tột cùng, nhưng lại đến rất khoan thai.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Hôm nay tiểu quái thú bị bệnh rồi, ai có thể lý giải được sự cô đơn của Siêu Nhân Điện Quang

Editor: Xám

Lý do này quá khó để tưởng tượng được, lập tức khiến khung cảnh nao động một hồi.

[Phụ cận] Long Uy Bá Chủ: Mẹ nó, Thịnh Yên các người đứng là coi mình là đại gia rồi. Server này cũng không phải mở cho nhà các người, muốn đợi người thì rút ra mà đợi.

[Phụ cận] Sở Hương Hương: Đúng vậy, tự cao tự đại, thật đáng ghét.

[Phụ cận] Kingkong Barbie Nhà Nhị Cầu: Cái bang rác rưởi này đã giết ta mấy lần, cuối cùng đã gặp kẻ lạc đàn, có gan thì đừng chạy!

[Phụ cận] Thông Thông Nhất Biệt: Nói nhảm gì thế, chúng ta cùng chém hấn là xong thôi.

Nhất thời tinh thần quần chúng phấn khởi, mấy người phóng lên, bắt đầu động thủ. Chỉ thấy trước đại diện xán lạn rực rỡ, đủ loại kỹ năng hiệu quả đặc biệt nổ tung vang dội, núi đất rung chuyển. Bụi mù tán đi, vài thi thể nằm ngang trên mặt đất. Trên bậc thềm ngọc cao cao trước điện, võ sĩ Thủ tộc tên “Vồng Tư” đứng vắt ngang cây thương, áo choàng đỏ sẫm bay lên phần phật, giống như một sát thần bất khả xâm phạm, khiến lòng người kính sợ.

"Kích thích là ma quỷ." Nửa Đồi Tiêu Dao gửi đi một biểu cảm mỉm cười, nói: "Khả năng phòng ngự của sự phụ vẫn cao như trước."

Phóng mắt nhìn, vừa rồi một đám thành viên bang phái ở phía sau vị bang chủ kia đều chưa động thủ. Hàn Đan nhìn chăm chăm danh xưng trên đầu mấy người kia một lát, tình ngộ. Trên đầu đám người vừa rồi cướp quái của hai người cũng có bốn chữ “Tiêu Dao Thế Gia”, thảo nào thấy quen như vậy.

"Muốn đánh thì cùng lên đi." Vồng Tư tỏ ra hơi mất kiên nhẫn.

"Tôi muốn thắng anh, có điều sẽ không dùng những cách dùng nước đục thả câu đó....." Anh ta dừng lại một chút, "Hay là trước tiên mời những người không liên quan ra ngoài thì tốt hơn."

Lời vừa ra khỏi miệng, mấy tên thích khách sau lưng anh ta đã bắt đầu nhanh chóng chuyển động.

Đến khi trên màn hình xuất hiện lời nhắc nhở màu đỏ Hàn Đan mới phản ứng lại, cái gọi là mời "những người không có nhiệm vụ" đi ra ngoài chính là muốn giết sạch những người đứng ngoài quan sát, bao gồm cả mình trong đó.

Trong khoảnh khắc một thích khách đã gần đến, ngón tay Hàn Đan lạnh ngắt, nhưng phản ứng theo bản năng, ném về phía người nọ một kỹ năng Mị Hoặc. Nhìn trên đầu thích khách kia xuất hiện một chữ "Miss" to đùng, than thở một câu —— nhân vật có độ nhanh nhẹn cao, quả nhiên không dễ trúng mà.....

Vốn tưởng rằng Mị Hoặc thất bại sẽ không còn khả năng sống sót, nhưng phát hiện ra mình đã trúng hai đao mà vẫn chưa ngã xuống. Nhìn trên người Liên Cơ có một dải ánh sáng màu bạc quấn quanh, Hàn Đan không khỏi kinh ngạc.

Ngoài bổ sung máu, thầy thuốc còn có kỹ năng tên là “Tục Mệnh”. Đó là dùng lượng trên 80% lượng máu của mình đổi lấy đầy máu của người chơi

khác. Kỹ năng này rất ít được sử dụng, bởi vì sự tồn tại của thầy thuốc quyết định an toàn của một tập thể, thầy thuốc chết sẽ dễ dàng dẫn đến cả đoàn diệt vong. Hơn nữa kỹ năng này phải tiêu hao vật phẩm đặc biệt "Tục Mệnh Hoàn", cách chế tạo phức tạp mà giá thành tương đối cao, bởi vậy tỉ lệ sử dụng cực thấp.

Hộp thoại lóe sáng.

Đến từ Mặc Thiên Ân, chỉ có ba chữ —— "Bay ra ngoài".

Anh bảo cô đi trước.

Nhìn thầy thuốc có lượng máu dần dần trống rỗng ở phía sau, trong lòng Hàn Đan ảm áp.

Mà lúc này, thích khách chợt lắc mình chuyển sang tấn công thầy thuốc.

Giải quyết nghề nghiệp hỗ trợ trước, đó là phương thức thường dùng của PK.

Hàn Đan cắn môi, con chuột vốn lơ lửng trên bùa Phi Hành lần nữa không nhả xuống.

Mà rốt cuộc sự do dự trong phút chốc đó đã cắt đứt con đường sống cuối cùng. Chùy thủ của một thích khách khác đã đến trước mặt.

Cảnh tượng mơ hồ, trên màn hình hiện ra nhắc nhở bị giết chết của hệ thống.

Đồng thời, một bóng người màu đỏ lóe lên sau lưng thích khách giống như ma quỷ, lúc công kích ánh sáng lấp lánh màu đỏ sậm vẽ thành vòng trong không trung. Công kích giống như nước chảy mây trôi, mang theo sự diêm lệ và quỷ quyết, đã đẩy hai thích khách vào chỗ chết trong khoảnh khắc.

Bóng hình yêu mị màu đỏ dừng lại bên cạnh thầy thuốc sắp rỗng máu.

Lúc này Hàn Đan mới nhìn rõ, là một cô gái.

Một bộ váy ngắn đỏ đến tận gối cùng bao quanh đường cong mềm mại tuyệt đẹp. Mà vũ khí của cô nàng là một đôi móng vuốt màu đỏ như máu, hiện lên ánh sáng mờ mờ.

Giống với trang phục, tên của cô cũng đỏ đến mức khác cốt ghi tâm.

Trưởng lão của Huyết Sắc Thịnh Yên, Mị Vũ.

Đây là một phong hành giả của Thú tộc —— nghề nghiệp theo đuổi tốc độ tuyệt đối.

Lực công kích của bọn họ không hề cao, nhưng lại có tốc độ di động và công kích nhanh nhất. Thậm chí phong hành giả xuất sắc nhất có thể đạt được gấp ba lần trở lên tốc độ công kích của thích khách, càng khiến những nghề nghiệp khác theo không kịp. Nói cách khác, khi một thích khách thực hiện một công kích bình thường, phong hành giả đã chém được ba đao trở lên trên người đối phương rồi.

"Rất đặc sắc." Kết quả này giống như đã nằm trong dự đoán của Nửa Đồi Tiêu Dao."Cửu Quỷ của Thịnh Yên, chỉ có hai người đến thôi à?"

Không có trả lời.

Thầy thuốc và di hồn sư của Tiêu Dao Thế Gia cũng không dám tùy tiện xông lên hỏi sinh thích khách, chỉ đứng nhìn từ xa. Vào giây phút cuối cùng thích khách vừa mới giết mình đã sử dụng một kỹ năng bạo kích, khiến cho thi thể của Liên Cơ bị đánh bay, điểm rơi ở gần cạnh Tiêu Dao Thế Gia, nằm ở ngoài phạm vi ảnh hưởng của thuật hồi sinh của Mặc Thiên Ân.

Hàn Đan đang định về điểm trùng sinh để hồi sinh, nhưng nhìn thấy trong hộp thoại hiện lên một hàng chữ.

[Đội ngũ] Mặc Thiên Ân: Tại sao không đi?

[Đội ngũ] Liên Cơ: Bang chủ đại nhân chưa đi, sao tiểu nhân dám chạy trước.

Đối phương im lặng giây lát.

[Đội ngũ] Mặc Thiên Ân: Chờ ở đó đừng nhúc nhích, tôi đến cứu cô.

Đầu Hàn Đan lập tức đầy vạch đen. Bây giờ chỗ của cô rất gần đội ngũ của Tiêu Dao Thế Gia, Mặc Thiên Ân tiến lên cứu người tương đương với tự tìm đường chết. Vì vậy cô quyết định thật nhanh.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Không cần đâu, ở đây quá nguy hiểm, có lẽ tôi ra ngoài lạng lẹ đánh quái nhỏ thăng cấp còn tốt hơn.

Dứt lời một đường sáng màu bạc biến mất khỏi phó bản.

Thầy thuốc nhìn mấy chữ "Nhiệm vụ [Tìm nàng trong đám đông] thất bại" màu đỏ trong cột nhiệm vụ, im lặng giây lát. Đột nhiên biến mất tại chỗ.

[Phụ cận] Mị Vũ: Chậc, nhìn dáng vẻ là tức giận rồi đấy!

[Phụ cận] Vồng Tư: Có thể dự đoán là có người sẽ rất bị thảm.

[Phụ cận] Mị Vũ: Đúng là càng ngày càng thú vị.

Cuộc đối thoại của hai người rất bí hiểm, khiến những người đứng xem rơi vào trong mây mù.

Mà lúc này, trên kênh Thế giới hiện ra một tin tức hệ thống đã hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

[Hệ thống] Thành chủ Vĩnh Dạ [Mộng Yểm] online, tất cả con dân Ma tộc kính chào ngài!

Trong nháy mắt, hai người Mị Vũ và Vồng Tư đứng ở trước tòa cung điện nguy nga kia cũng mất dạng.

[Thế giới] Đồ Chơi Làm Bằng Đường Phổ Số Mười: Mất ta hoa rồi sao?

[Thế giới] Đồ Chơi Làm Bằng Đường Phổ Số Chín: Ta cũng hoa.

[Thế giới] Máy Bay Giấy..... Mộng Yểm xuất hiện rồi!

[Thế giới] Hoa Của Cây Đường Lê: Chẳng phải hần chỉ login tại thành chiến, bang chiến, tộc chiến sao?

[Thế giới] Đại Pháo Cấp Một Của Nhân Gian Chuẩn Bị: Nói này, rốt cuộc hôm nay sao vậy nhỉ? Hành động của Thịnh Yên cũng rất kỳ quái.

[Thế giới] Lừa Ngổ Giành Sư Thái: Hỏi nhiều vậy để làm gì, nhân vật chính đã ra sân rồi, mọi người yên lặng xem kịch vui đi.

.....

Đối với người chơi khác mà nói, có vẻ sự login của Mộng Yểm rất đột ngột. Dẫu sao người đàn ông đứng ở đỉnh của Huyết Sắc Thịnh Yên luôn khiến lòng người này sinh một cảm xúc phức tạp.

Phần lớn người chơi có lòng căm hận với anh, bởi vì anh theo đuổi sức chiến đấu và thái độ lãnh đạo quản thúc người trong bang không nghiêm khắc chút nào, khiến bang phái đi lên con đường hiếu sát (thích giết người). Thường xuyên can quét bất ngờ khiến cấp bậc của rất nhiều người chơi ngừng tăng, thậm chí tụt lùi, khiến cho một số bang phái thực lực không mạnh bị hủy trong chốc lát. Nhưng từ một phương diện khác mà nói, anh đã thúc đẩy bang phái hỗn hợp chủng tộc đầu tiên, làm tan rã khuôn mẫu chung sống hòa bình khép kín giữa các chủng tộc, cũng đã phá vỡ thành công trạng thái tham dự bang chiến và thành chiến cực thấp. Khiêu chiến và báo thù, chém giết và đánh úp, khiến cho có nhiều người từ đánh quái thăng cấp đơn điệu dần thân vào luyện tập kỹ xảo PK hơn. Trong thế giới ảo này, anh đã xây dựng được quy tắc của thế giới mới, hơn nữa đã ảnh hưởng đến mọi người. Điểm này khiến rất nhiều người cam tâm tình nguyện đi theo bên cạnh anh. Sự lớn mạnh của Huyết Sắc Thịnh Yên cùng với quyền uy tuyệt đối của anh lòng người kính sợ.

Lúc này sự xuất hiện của anh khiến Tiêu Dao Thế Gia đang ở phó bản có chút bất ngờ.

[Bang phái] Chu Tiểu Mạch: Oa! Thủ lĩnh của Thịnh Yên xuất hiện rồi này.

[Bang phái] Bất Động Minh Vương: Lúc này bọn chúng giống trống khua chiêng ngăn hết người ở bên ngoài phó bản, mục đích là muốn độc chiếm phần thưởng, kết quả là hoàn toàn không ngăn được chúng ta, mất hết mặt mũi. Nếu tôi là Mộng Yểm, sẽ không login vào lúc này đâu.

[Bang phái] Lâm Lang Phi: Rất có thể là hần ta bắt đầu phát động bang chiến đúng không?

[Bang phái][Trưởng lão] Tiêu Dao Tán Nhân: Thời đi, ai sợ bọn chúng chứ. Hôm nay Thịnh Yên làm ầm ỹ cả buổi, chẳng phải kết quả là bó tay bất lực nhìn chúng ta vào phó bản đó sao?

[bang phái] Đau Thương Đến Tột Cùng: Lần nào cái bang rác rưởi này cũng đánh lên, đánh xong thì bỏ chạy. Chúng ta dứt khoát nhân cơ hội này nhổ tận gốc Thịnh Yên thôi. Lão đại của chúng ta chính là lão đại của vùng này!

[Bang phái][Phó bang chủ] Tiêu Dao Bất Bại: Toàn bộ thành viên bang phái ở bên ngoài phó bản quay về khu vực bang phái tập hợp, chuẩn bị chiến đấu thật tốt. Ngộ nhớ bọn chúng phát động bang chiến, chúng ta có thể đến bắt ba ba trong rọ.

[Bang phái][Bang chủ] Tiêu Dao Trọn Đời: Ừm. Chuyện bang chiến do Bất Bại phụ trách điều động người. Sau khi người trong phó bản lĩnh phần thưởng cũng lập tức quay về.

Thật ra nhiệm vụ trong phó bản không khó, chẳng qua cuối cùng xuất hiện Hồ Đế Tử Thần máu nhiều phòng ngự tốt, hao phí không ít thời gian.

[Bang phái][Trưởng lão] Đời Người Giống Như Mối Gặp Lần Đầu: A. Phần thưởng tiểu hồ ly này thật đáng yêu.

[Bang phái] Chu Tiểu Mạch: Thật đáng tiếc, lại chỉ có ba nhóm đứng đầu mới có.....

[Bang phái] Còn Thiếu Một Kiếm: Cả sáu con tiểu hồ ly là của bang chúng ta, ha ha, mang ra ngoài là đủ phong cách rồi, đoán chừng nước miếng của Thịnh Yên chảy đầy đất mất.

[Bang phái][Trưởng lão] Yêu Em Thật Lâu: Nếu bọn chúng không có gan phát động bang chiến, chúng ta phát động trước, đánh bọn chúng như hoa rơi nước chảy!

Người trong bang Tiêu Dao lấy được phần thưởng phong phú đang ra khỏi cửa truyền tống, chỉ thấy trên màn hình đầy hiệu ứng ánh sáng hoa lệ.

Tiếp theo chính là từng hàng chữ nhắc nhở tử vong màu đỏ không ngừng tăng lên trong Bang phái.

[Bang phái] Thành viên bang phái [Đau Thương Đến Tột Cùng] của ngài bị [Vồng Tư] giết chết ở Bãi Kim Sa.

[Bang phái] Trưởng lão bang phái [Yêu Em Thật Lâu] của ngài bị [Si Ngữ] giết chết ở Bãi Kim Sa.

[Bang phái] Thành viên bang phái [Chu Tiểu Mạch] của ngài bị [Mị Vũ] giết chết ở Bãi Kim Sa.

[Bang phái] Thành viên bang phái [Còn Thiếu Một Kiếm] của ngài bị [Tiêu Niệm] giết chết ở Bãi Kim Sa.

[Bang phái] Bang chủ bang phái [Tiêu Dao Cả Đời] của ngài bị [Lưỡng Tinh] giết chết ở Bãi Kim Sa.

.....

Chẳng mấy chốc hai mươi mấy người đã phơi thây đầy đất, nhưng lại không thể bay về điểm trùng sinh để hồi sinh.

Nhìn nhắc nhở của hệ thống "Thật xin lỗi, dưới ảnh hưởng của kỹ năng [Khế Ước Tử Vong], tạm thời ngài không thể hồi sinh" của hệ thống, tâm trạng Tiêu Dao Trộn Đồi trầm xuống, đổi góc nhìn về phía bầu trời, các khối lỗi sư của Ma tộc vẩy cánh màu đen bay trên bầu trời, bên cạnh bọn họ là linh hồn di động trong suốt nhưng lại hơi vẩn đục.

Điểm khác với triệu hoán sư là triệu hồi của khối lỗi sư dựa trên cơ sở thi thể có sẵn xung quanh. Hồn phách triệu hồi ra có năng lực cơ bản mà thi thể ban đầu sở hữu. Nếu như có nhu cầu đặc biệt, khối lỗi sư lập ra khế ước nào đó với hồn phách, lấy hạng mục năng lực bất kỳ của mình làm giá tiền, để hồn phách đạt được kỹ năng mới.

Ví dụ, lấy 80% lượng máu của mình làm giá tiền, lập ra Khế Ước Tử Vong với trí tuệ gắn với hồn phách, phong bế một linh hồn cụ thể, ngăn cản bọn họ hồi sinh.

[Bang phái][Phó bang chủ] Tiêu Dao Bất Bại: Lão đại, mấy người sao vậy? Có chuyện gì xảy ra?

[Bang phái][Trưởng lão] Yêu Em Thật Lâu: Chúng ta bị giết rồi. Toàn bộ Thịnh Yên canh giữ ở cửa.

[Bang phái][Trưởng lão] Màu Xanh Chờ Mưa Bụi: Mẹ nó! Chúng ta lập tức chạy qua đó!

[Bang phái][Trưởng lão] Tiêu Dao Tán Nhân: Tất cả đến đó, nhanh lên! Số người của bọn chúng không ít, hình như Cửu Quý đều ở đó, còn mang theo khối lỗi sư.

[Bang phái] Chu Tiểu Mạch: Bọn chúng muốn luân bạch chúng tôi! Mau tới chi viện!!!

Dị thú gào thét rung trời, kỹ năng nở tung vang dội, khói thuốc súng tỏa khắp nơi, đất đai rung chuyển.

Dưới màn trời mịt mù, vây quanh bên điểm truyền tống là chi chít các sát thủ của Thịnh Yên. Phía dưới những cái tên hiện màu đỏ là đao kiếm san sát, giống như một lồng giam hình thành từ vô số lưỡi đao sắc bén, không thể phá vỡ.

Trong chiến trường bốc lên sát khí, chín bóng người hình dáng khác nhau đứng thành một hàng.

Cửu Quý của Thịnh Yên. Giống như sứ giả của địa ngục, mỗi lần xuất hiện, đều khiến người ta vừa nhìn đã sợ.

Mà ở giữa bọn họ, người đàn ông mặc bộ áo xanh bên cạnh phó bang chủ Vồng Tư hiện ra cực kỳ đột ngột trong đám áo giáp giáo mác.

Mái tóc màu đen dùng tơ lụa màu xanh tùy ý buộc ở sau đầu, gió lướt qua tay áo, trường bào bay lên nhẹ nhẹ, hình cây trúc màu tối thêu trên vạt áo như lay động, cây đàn cổ trên lưng phát ra ánh sáng lạnh lạnh.

Mộng Yểm

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Nhân tố con người là nguyên nhân chủ yếu nhất khiến cho giống loài nào đó tuyệt chủng

Có rất nhiều lời đồn đại về người đàn ông đó.

Nghे nói anh ta từng làm tan rã đế quốc Ma tộc cực thịnh một thời, thu bộ phận tinh anh của Ma tộc vào dưới vẫy cánh mình.

Nghе nói anh ta từng thắng tộc trưởng Ma tộc khi ấy – Hà Xử Phong Lưu ba lần, bắt giữ trái tim của đệ nhất mỹ nhân 《 Lục giới 》.

Nghе nói anh ta từng chống lại liên minh bốn bang thực lực mạnh nhất, dùng cái giá cực nhỏ đổi lấy sự diệt vong của đối thủ.

Nghе nói tên anh ta từng đồng thời đứng đầu bảng bỏ phiếu của chủ đề diễn đàn là “Người bạn muốn tiêu diệt nhất” và “Người bạn sùng bái nhất”.

Nhưng những cái đó cũng chỉ là đã từng.

Trong thời gian gần một tháng, càng ngày bóng dáng của anh ta càng ít xuất hiện trong trò chơi, dường như tên tuổi của anh cũng dần dần bị mọi người quên lãng.

Chỉ có bất giác đi vòng vèo ở cửa truyền tống hồ Kinh, hoặc khi bị sát thủ của Thịnh Yên chém ngã trong cảnh đẹp như họa này, mới giật mình nhận ra cho đến giờ, phong cảnh này vẫn chỉ thuộc về người đàn ông tên Mộng Yểm và Huyết Sắc Thịnh Yên của anh ta.

Mà giờ khắc này, anh lại quay về bằng cách thức đột ngột này, tiếp diễn sự thần bí khó lường giống như trước đây.

[Thế giới] Tiêu Dao Cả Đồi: Tôi vẫn cho rằng bang chủ Thịnh Yên chỉ là một chức vụ giả, hôm nay đã thấy người sống, thật là vinh hạnh.

Những lời này ngông nghênh gửi lên Thế giới, vừa là sự châm chọc, ám chỉ Thịnh Yên không còn cường thịnh lớn mạnh như trước nữa, vừa là sự khoe khoang, kẻ mạnh sẽ chỉ chọn kẻ mạnh làm đối thủ của mình, mà giờ phút này, Mộng Yểm lại đến vì Tiêu Dao Cả Đồi anh ta.

Giọng mang khiêu khích. Dường như ánh mắt của mọi người đều tập trung trên kênh Thế giới, ngay cả những nick mua tiền và trang bị trong game lập đi lập lại cũng đã dừng.

Trong sự yên tĩnh này, nhân vật chính đã lên tiếng.

[Thế giới] Mộng Yểm: Hồ ly bị cố định* chưa?

*Trong game, sau khi hồ ly cố định vào nhân vật thì không thể giao dịch, trao đổi được nữa.

Mọi người cười ngất. Đột nhiên thấy trên đầu có một hàng quạ đen mang theo dấu chấm lửng bay qua, lại vô cùng im lặng.

Hàn Đan không khỏi co rút khóe miệng. Chẳng lẽ vị bang chủ của bang sát thủ tiếng tăm lừng lẫy này login để mua tiểu hồ ly?

Chắc là đối phương cũng bị câu hỏi đột ngột này làm ngẹn, hồi lâu mới mở miệng nói.

[Thế giới] Tiêu Dao Cả Đồi: Chưa cố định, có điều anh định mua với giá bao nhiêu?

[Thế giới] Mộng Yểm: Hình như dưới hoàn cảnh này, anh không đủ tư cách cò kè mặc cả với tôi.

Giọng nói mạnh mẽ đến mức gần như phách lối, mang theo sự bá đạo không thể nghi ngờ.

[Thế giới] Tiêu Dao Cả Đồi: Ôi chà, anh muốn bảo tôi ngoan ngoãn dâng phần thưởng lên bằng hai tay sao? Chỉ tiếc là Tiêu Dao Thế Gia sẽ không dễ dàng bị đám ô hợp đánh toi bởi đâu. Đến lúc nên tẩy bài rồi, tiếp nhận bang chiến, sau đó đánh một trận sáng khoái, kẻ thua rút đi, thế nào?

Trong khi tuyên chiến, hàng loạt thành viên bang phái Tiêu Dao Thế Gia ủa vào từ cửa truyền tống của một nơi khác trong bản đồ.

Có bốn người trong Cửu Quý với Võng Tư dẫn đầu nhanh chóng chạy ra bên ngoài. Thành viên bang Thịnh Yên ở bên ngoài vòng vây lập tức quay người lại, nghênh đón quân địch ở phía sau.

Điều này đã hình thành nên hai vòng vây dạng đường tròn đồng tâm.

Trong vòng tròn bên trong là Tiêu Dao Cả Đồi và hơn mười người chơi đi ra từ phó bản ngã xuống đất, mà xung quanh bọn họ là thành viên bang Thịnh Yên do Mộng Yểm cầm đầu, vòng bên ngoài cùng là lực lượng tiếp viện của Tiêu Dao Thế Gia đã bao vây mọi thành viên Thịnh Yên.

Kỹ năng của Khôi lỗi sư sắp mất đi hiệu lực, một khi đám người Tiêu Dao Cả Đồi có cơ hội chạy thoát hoặc hồi sinh, vòng vây này sẽ mất đi ý nghĩa, Thịnh Yên hoàn toàn không chiếm ưu thế về số người, thậm chí cực kỳ có khả năng rơi vào cảnh khốn cùng - trước mặt sau lưng đều có địch.

[Thế giới] Si Ngư: Phì, bang chiến.

[Thế giới] Lượng Tinh: Đó chẳng phải là trò tiêu khiển để trốn tránh Thiên Khiển sao?

《 Lục giới 》 có cách trừng phạt khác nhau với những kiểu người chơi có chỉ số giết chóc vượt quá chỉ số nhất định. Dưới tình hình chung, khi hồng danh bị giết sẽ rơi ra nguyên bảo và trang bị tùy thân; tên màu đỏ thậm sẽ phải chịu “Thần Câu”, bị giam giữ một thời gian; mà chỉ số giết chóc bình quân mỗi ngày gộp lại đến mức độ nhất định sẽ gặp phải “Thiên Khiển” —— bị Thiên Lôi đánh trúng, tử vong ngay, điều này khiến cho các sát thủ tây chỉ số giết chóc thông qua mua sắm vật phẩm ở thương thành không thể chạy thoát được, mà trong bang chiến hoặc phó bản không có Thiên Lôi, vô cùng an toàn, cho nên bình thường có thể nhìn thấy rất nhiều sát thủ tên màu đỏ mận vào phó bản hết lần này đến lần khác để giết thời gian, làm cho chỉ số giết chóc bình quân mỗi ngày giảm bớt.

[Thế giới] Huát Nhan: Ai dâ, đàm phán hòa bình thất bại rồi, thật sự khiến người ta chán nản mà.

[Thế giới] Lượng Tinh: Phiên cậu đừng dùng giọng nói hưng phấn như vậy để nói hai chữ “chán nản”, cảm ơn.

[Thế giới] Huát Nhan: Đáng ghét. Người ta có hưng phấn đâu.

[Thế giới] Tiêu Niệm: Cậu đã đổi ba loại vũ khí trong năm giây rồi.

Cuộc tấn gẫu của Cửu Quỷ hoàn toàn tiến hành trong bầu không khí vui vẻ thoải mái, thái độ không để đối phương trong mắt chút nào này đã kích thích sự bất mãn cực độ của Tiêu Dao Thế Gia.

[Thế giới] Tiêu Dao Bất Bại: Huyết Sắc Thịnh Yển có tiếng là càn quét khu này, ngay cả bang chiến cũng không dám nhận sao?

[Thế giới] Đòi Người Giống Như Mới Gặp Lần Đầu: Rác rưởi chính là rác rưởi. Có nể mặt hơn cũng không ra hình người.

[Thế giới] Tiêu Dao Tán Nhân: Mộng Yểm, anh cứ nghĩ cho rõ đi. Toàn bộ Khôi lồ sư ở đây cộng lại câu hồn cũng không quá ba phút. Ít nhất bang chiến còn có thể giữ anh toàn thân, tránh cho bị luân bạch ở đây.

Một lát sau, nhận được trả lời.

[Thế giới] Mộng Yểm: Một cơ hội cuối cùng, hồ ly, hoặc là mạng.

Hàn Đan nhìn thấy câu nói khí phách kia trên kênh Thế giới, khẽ thờ dài một hơi. Từ hiện trường do phóng viên truyền lại có thể nhìn ra, tình hình có vẻ khá bất lợi với Huyết Sắc Thịnh Yển, bởi vậy vào lúc này tác phong cứng rắn đấu tranh có vẻ vô cùng không hợp thời.

Từ thuộc tính hồ ly mà Tiêu Dao Thế Gia vừa mới khoe khoang gửi lên Thế giới, nhìn ra được, mặc dù các chỉ tiêu của con hồ ly này vượt trội hơn những con linh thú khác, nhưng cũng không đến mức mạnh mẽ vô địch. Lẽ nào nguyên nhân khiến vị bang chủ sát thủ này cố chấp như thế, chính là về ngoài khá mroe (đáng yêu) của hồ ly sao? Cô không thể lý giải được.

Cùng lúc đó, các thành phần cấp cao của Thịnh Yển đang lén lút giao lưu.

[Mật ngữ] Khôi Nguyên: Thật thú vị, từ lúc nào thủ lĩnh thổ phỉ của chúng ta trở nên kiên nhẫn như vậy?

[Mật ngữ] Vồng Tư: Cậu là người thứ ba nói ra ý kiến giống tôi đây.

[Mật ngữ] Khôi Nguyên: Rốt cuộc con hồ ly đó có chỗ nào đặc biệt?

[Mật ngữ] Vồng Tư: Tò mò làm gì, một khi được thỏa mãn sẽ cảm thấy rất trống rỗng, cho nên cậu không biết thì tốt hơn.

[Mật ngữ] Khôi Nguyên: Bị cậu nói như vậy, lại càng muốn biết hơn. Hai trăm vạn nguyên bảo, nói mau.

[Mật ngữ] Vồng Tư: Thời tiết hôm nay thật đẹp nha.

[Mật ngữ] Khôi Nguyên:..... Mẹ nó, đồ gà mờ, cậu tiếp tục ngồi đó lên giá ông đây cũng sẽ không mua nữa.

[Mật ngữ] Vồng Tư: Cậu mới gà mờ. Nghe nói nấy hôm trước, một nick nhỏ vẫn luôn bỏ không nào đó đột nhiên online, hơn nữa mới lập một bang phái chỉ có hai người.

[Mật ngữ] Khôi Nguyên: Nói trọng điểm đi.

[Mật ngữ] Vồng Tư: Trọng điểm ở đây là, bang phái hai người, một nam một nữ.

[Mật ngữ] Khôi Nguyên: Tôi hiểu rồi.

Đúng vào lúc này, cuộc trò chuyện của hai người bị cắt ngang.

[Thế giới] Tiêu Dao Cả Đòi: Muốn lấy hồ ly thì lấy ra chút bản lĩnh đi.

Khói thuốc súng chọt bùng lên. Câu nói này xuất hiện trên màn hình của mọi người, kéo ra bức màn mở đầu cuộc chiến. Hàn Đan làm người ngoài cuộc giống với phần lớn những người đầy lòng hiếu kỳ, vừa luyện cấp vừa quan tâm tình hình chiến đấu thông qua phát sóng tình hình thực tế của các phóng viên.

[Thế giới] Đò Chơi Làm Bằng Đường Phố Số Ba: Đánh rồi! Tiêu Dao Thế Gia bao vây toàn bộ Thịnh Yên!

[Thế giới] Đò Chơi Làm Bằng Đường Phố Số Sáu: Vòng vây thu nhỏ rồi. Thành viên bang Tiêu Dao bị vây ở vòng trong đã chạy hơn nửa, xem ra thời gian kỹ năng của Khôi Lỗi sư đã hết.

[Thế giới] Máy Bay Giấy: Ôi chao, Thịnh Yên trâu bò hơn, nếu muốn vây đánh nhiều người như vậy cũng là khó càng thêm khó.

[Thế giới] Twilight: Chuyện gì thế này? Khôi Lỗi sư đã đi hết rồi mà bọn Tiêu Dao Cả Đồi vẫn nằm sấp trên mặt đất.

[Thế giới] Đò Chơi Làm Bằng Đường Phố Số Mười Hai: Là Di hồn sư! Di hồn sư của Thịnh Yên đã dùng kỹ năng Khôi Lỗi (con rối), sáu người trong trận chiến chưa kịp tránh thoát.

[Thế giới] Bên Trái Cửa Bên Trái: Ồ, trùng hợp sáu người “chưa kịp tránh thoát” đó bằng với số người lấy được phần thưởng hồ ly.

[Thế giới] Bên Phải Cửa Bên Phải: Suyt, đó tuyệt đối không chỉ là trùng hợp.

[Thế giới] Đò Chơi Làm Bằng Đường Phố Số Sáu: Tình hình bây giờ là Tiêu Dao hòa lực mãnh liệt, Thịnh Yên nghiêm phòng (canh phòng nghiêm ngặt) từ thủ, hai bên rơi vào thế giằng co.

[Thế giới] Mẹ, Con Lạnh: Giằng co quái quỷ gì, mấy người ở vòng trong sắp bị luân bạch rồi, rõ ràng là bang Tiêu Dao bắt lực bó tay mà.

[Thế giới] Máy Bay Giấy: Tiêu Dao nhiều người như vậy mà lại không xông vào? Thịnh Yên đều là quái vật à.....

.....

Hiệu ứng ánh sáng rực rỡ của kỹ năng giống như pháo hoa nở rộ trong đêm tối, sáng rực lóa mắt.

[Bang phái][Phó bang chủ] Tiêu Dao Bất Bại: Toàn thể công kích vào vị trí của Lượng Tinh ở bên phải!

[Bang phái][Trưởng lão] Tiêu Dao Tán Nhân: Xông vào! Giết chết Di hồn sư! Cứu bang chủ!

[Bang phái][Trưởng lão] Mầu Xanh Chờ Mưa Bụi: Ai xông vào trước tiên, giành thưởng năm trăm vạn nguyên bảo!

Tiêu Dao Thế Gia hết lần này đến lần khác tổ chức công kích quy mô lớn. Mà Thịnh Yên lại ngăn bọn họ ở bên ngoài chiến tuyến hình cung hết lần này đến lần khác.

Phép Súc Địa (rút đất), thuật Ẩn Thân, bùa Truy Tung.

Cho dù là tiếp cận thế nào cũng sẽ bị các thành viên bang phái Thịnh Yên canh giữ trong vòng dùng quần công đánh ngã ngay, cho dù máu nhiều phòng ngự tốt, cũng sẽ bị Phong hành giả Vũ Mị của Thú tộc có năng lực phản ứng thân cực mạnh nhanh chóng giết chết.

Nếu như quan sát cẩn thận, chiến tuyến của Thịnh Yên nhìn như lẫn lộn lại có quy tắc chỗ đứng chặt chẽ, tự do di chuyển bên ngoài chính là thích khách có độ nhanh nhạy cao, đạo tặc và các loại thú triệu hoán, vòng ngoài là nghề nghiệp đánh gần như võ sĩ và đạo khách, phía sau bọn họ là các loại nghề nghiệp phụ trợ như thầy thuốc, triệu hoán sư, mà vòng trong lại là nghề nghiệp đánh xa như cung thủ, pháp sư. Mấy người phối hợp nhịp nhàng với nhau, nhưng từ đầu đến cuối lại giữ vững vị trí của mình. Khi một bên gặp công kích mạnh, ngoài những người tự do di chuyển ra tất cả không ai di chuyển vị trí, điều này khiến cho Tiêu Dao Thế Gia không thể tìm được sơ hở để từ đó chia nhóm đánh úp. Thầy thuốc không ngừng phóng kỹ năng hồi máu tập thể và đủ loại kỹ năng chúc phúc ra, thuật hồi sinh của bọn họ cũng sẽ ưu tiên sử dụng trên người Thầy thuốc và Âm dương sư đã tử vong, giống như một loại hiệu ứng liên tiếp. Chỉ cần có một thầy thuốc còn sống, cả chiến tuyến sẽ không rạn nứt. Một khi đám giáp sĩ ngã xuống đất sẽ tự sử dụng đan dược hồi sinh, hiệu ứng ánh sáng bổ sung đầy thuốc máu do điên cuồng đốt RMB vắn vít trên người mỗi một thành viên Thịnh Yên, giống như tấm kén màu bạc.

Bố cục này giống như một nhà giam kiên cố không thể phá vỡ, không chế bán kính vòng vây ở một cự ly gần vô cùng, khiến thành viên bang Tiêu Dao Thế Gia có thể nhìn thấy sáu người trong vòng bị cường chế hồi sinh hết lần này đến lần khác rồi sau đó nhanh chóng bị chém ngã, nhưng cuối cùng không thể tiến gần thêm một bước.

[Thế giới] Tiêu Dao Cả Đồi: Được rồi, dừng đánh nữa. Tiêu Dao Thế Gia, ngừng tay cả đi.

Trong năm phút, cấp bậc rút đến cấp 102, mà đạo tặc bên cạnh anh ta không ngừng trộm hết sạch trang bị của anh ta. Thành viên bang phái cũng hi sinh thảm thiết. Cái giá thế này lớn hơn một trận bang chiến rất nhiều.

Đã biết rõ sự chênh lệch thực lực rồi. Nếu như chỉ là một cuộc chiến của cá nhân, cho dù anh ta bị luân bạch cũng có thể tiêu hủy hồ ly không giao ra, nhưng dù sao anh ta cũng là chủ của một bang, tiếp tục đánh thế này chẳng những không có phần thắng, mà còn tổn thương nguyên khí. Đến lúc phải ra quyết định rồi.

[Thế giới] Tiêu Dao Cả Đồi: Cho anh hồ ly, thả chúng tôi đi.

Trận chiến lặng yên từng phút chốc.

Ánh mắt mọi người dừng trên người người đàn ông áo xanh đứng một bên, không khỏi tròn tròn mắt.

Chỉ thấy gió tuyết lượn lờ, Tuyết Yêu bên cạnh Mộng Yểm biến mất không thấy nữa, trở thành một con tiểu hồ ly màu trắng vẩy vẩy đuôi.

[Phụ cận] Đầu Thương Đền Tốt Cù: Hồ ly cấp 100, tôi rút đến cấp 99, bị trộm rồi.

Trong thiết lập của《Lục giới》, cấp của linh thú nhân vật mang theo không vượt quá cấp bậc của nhân vật. Bởi vậy lúc này hồ ly khôi phục thành trạng thái nguyên thân, bị bắn ra khỏi chuồng linh thú, xuất hiện ở trong túi người chơi, nên mới bị trộm đi.

Thì ra Thịnh Yên dùng toàn bộ sức chiến đấu vây sáu người bọn họ trong vòng tròn, mục đích chính là khiến bọn họ liên tục rút cấp, sau đó trộm lấy nguyên thần của hồ ly.

Mộng Yểm (ác mộng). Giống như ý nghĩa mà bản thân hai chữ đó vốn có, sự tồn tại của người đàn ông này giống như một con ác mộng sau khi tỉnh lại vẫn khiến lòng người ta còn sợ hãi. Bố trí mai phục bên ngoài phó bản, dùng Khôi lỗi sự chuyển vị trí tầm mắt, cho mọi người một ảo giác “Một khi kỹ năng phong hồn đến hạn sẽ có thể chạy thoát”, dùng nhân số khác biệt dụ dỗ mình chủ động đề xuất bang chiến, đến cuối cùng mất đi đường lui logout chạy trốn. Từ khi mới bắt đầu, anh ta đã lập xong toàn bộ kế hoạch rồi.

Bây giờ, hối hận không kịp. Ngoài cầu hòa ra, không còn đường khác.

[Thế giới] Mộng Yểm: Tôi chỉ cần một con.

Lạnh lùng ném lại một câu, người đàn ông áo xanh kia lập tức biến mất khỏi chỗ.

Đây là ý tứ để chúng tôi nhìn mà xử lý sao? Phó bang chủ Võng Tư thở dài nói với mọi người trong bang Thịnh Yên đang dừng tay: “Đờ ra làm gì, tiếp tục thôi.”

Sau khi Thịnh Yên thu thập toàn bộ hồ ly vào trong túi, trong phút chốc trên màn hình của người chơi online hiện lên năm câu.

[Hệ thống] Phần thưởng linh thú số lượng có hạn của hệ thống —— Mị Hồ đã được phóng sinh, trên đời này chỉ còn lại năm con.

[Hệ thống] Phần thưởng linh thú số lượng có hạn của hệ thống —— Mị Hồ đã được phóng sinh, trên đời này chỉ còn lại bốn con.

[Hệ thống] Phần thưởng linh thú số lượng có hạn của hệ thống —— Mị Hồ đã được phóng sinh, trên đời này chỉ còn lại ba con.

[Hệ thống] Phần thưởng linh thú số lượng có hạn của hệ thống —— Mị Hồ đã được phóng sinh, trên đời này chỉ còn lại hai con.

[Hệ thống] Phần thưởng linh thú số lượng có hạn của hệ thống —— Mị Hồ đã được phóng sinh, trên đời này chỉ còn lại một con.

Hàn Đan vừa chém tiểu quái thú vừa lăm nhăm khinh bỉ vạn phần: “Có bệnh sao, dùng sức lực mạnh mẽ như vậy để cướp rồi lại vứt đi, đều là tiền cả đây.....”

Vừa ngừng đầu, lại thấy một bóng người cách đó không xa đi về phía bên này. Áo xanh dần đến gần, cái tên màu đỏ mạn kia diêm dúa lóa mắt, khiến người ta sinh ra cảm giác bức bách vô cùng.

Hàn Đan không khỏi ưỡn thẳng sống lưng, từng đốt của ngón tay nhấn chuột bắt đầu cứng đờ.

Mắt đen, tóc đen, áo rất rộng bao trùm thân hình hơi gầy mang theo sự tĩnh mịch như bóng đêm, khiến người ta không thể dời tầm mắt đi, không thể nhấc chân đi được.

Bên cạnh chân anh, một con tiểu hồ ly toàn thân trắng muốt đang vẩy đuôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Nếu như cả thế giới đều chống lại anh, em sẽ đứng sau lưng anh chống lại thế giới

Editor: Xám

Một khúc Thiên Miên cả thành say, nửa bài Ly Thương thiên hạ sầu.

"Thiên Miên" và "Ly Thương" đều là kỹ năng điển hình của Cầm sư, cái trước là trạng thái tiêu cực, cái sau là tuyệt sát bạo kích. Là một trong những nghề nghiệp không chế cục diện và có thể song tu trong 《Lục giới》, Cầm sư có phương hướng phát triển thành tổ hợp đối tượng có đặc tính khác nhau, mà người đàn ông trước mặt cô lại dung hòa phát huy hai loại năng lực kia đến trình độ cao nhất.

Cầm sư xếp hạng nhất, số trận bại bằng 0 duy nhất trên bảng Anh hùng PK, tồn tại giống như Từ Thần.

Mắt thấy anh bước từng bước đến gần, Hàn Đan xoay người định chạy.

Đột nhiên, từng điểm một trên cửa sổ trò chơi tối đi, cho đến khi hoàn toàn tối đen.

Giống như rơi vào đêm tối mịt mờ, đột nhiên mất đi phương hướng, nhưng lại nghe thấy bên tai có tiếng giọt mưa rơi xuống đầm sâu.

Êm tai kỳ ảo.

Dưới chân, có nhiều vòng sóng nước rất nhỏ đập dềnh lan ra.

Từng giọt, từng giọt, tiếp đó dần dần dày lên, tí tách thành mưa.

Mỗi một hạt mưa rơi xuống mặt đất dường như đã hòa tan bóng tối. Cái bóng màu mực nhạt lan ra, màu sắc êm dịu kiều diễm quyến luyến, trải ra một bức họa cuộn tròn màu men sứ.

Tiếng đàn du dương, trước mắt là hồ sen vô biên vô hạn, mưa phùn như rắc cửi, gió nhẹ thổi lá sen ngút ngàn đung đưa vô cùng sinh động.

Dệt Mộng —— một trong những kỹ năng mê hoặc của Cầm sư. Căn cứ vào sự khác nhau về mục đích của những khúc nhạc được tấu, sẽ hiện ra những cảnh tượng khác biệt với người bị phóng kỹ năng, tạo thành ảnh hưởng không giống nhau. Khúc《Mộng liên hoa》là lấy hương sen chuốc say người, trước mắt mục tiêu sẽ xuất hiện hồ sen ngút ngàn trong mưa, mất đi năng lực cử động, các công cụ như bùa Phi Hành mất đi hiệu lực, đồng thời lúc chịu công kích, tổn thương sẽ tăng thêm từ 10% trở lên.

Cô mấp máy khóe miệng. Đây đúng là giết gà dùng dao mổ trâu, dựa vào thân thể bé nhỏ của mình ngay cả một kích thông thường của anh ta cũng không gánh được, càng không nói đến tăng thêm công kích.

Cách hủy bỏ trạng thái trong mộng có ba loại, một là hủy bỏ trạng thái thông qua kỹ năng tương ứng của Cầm sư hoặc nghề nghiệp khác, một là đến thời hạn kỹ năng (dựa vào cấp bậc cao thấp của Cầm sư sẽ có khác biệt, thấp nhất là 5 giây), còn có một loại là sau khi người bị trói buộc gặp phải công kích hoặc những kỹ năng khác, trạng thái tự động hủy bỏ.

Dưới tình huống hiện giờ, không có khả năng thực hiện hai loại trước lắm, điều duy nhất cô hi vọng chính là bên cạnh có thể có một con quái đi ngang qua va vào mình một cái, giúp cô có thể nhặt mạng về.

Bóng dáng người đàn ông ngày càng gần, thậm chí cô có thể thấy rõ nhúm lông trắng mềm mại trên đuôi con tiểu hồ ly bên cạnh anh ta.

Không trốn thoát rồi. Hàn Đan than nhẹ một tiếng, ngón tay cầm chuột buông lỏng ra.

Một bước thật gần.

Đây là lần đầu tiên cô và nhân vật nguy hiểm trong truyền thuyết tiếp xúc ở cự ly gần. Áo bào màu xanh nhạt, khuôn mặt anh tuấn đặc trưng của nam tử Nhân tộc, bên môi hàm chứa ý cười mang theo nhiệt độ lạnh giá.

Thời gian chờ chết trôi qua cực kỳ lâu, Hàn Đan bị sự chờ đợi đối phương ra tay giày vò.

Đột nhiên, giống như thế giới sụp đổ, cảnh tượng hồ sen trước mắt trở nên mờ nhạt, tiêu tan trong gió như làn khói.

Đội cô khôi phục lại tinh thần, mới phát hiện khoảng cách giữa mình và Mộng Yểm đã bị kéo ra rất xa. Mà đôi cánh màu lam thẫm đập vào tầm mắt, che khuất mình ở phía sau.

Anh tới rồi.

Hàn Đan sống sót sau tai nạn giống như bất được cọng rom cứu mạng, bỗng chốc cảm thấy an tâm. Điều khiến cô ngạc nhiên là dường như Mộng Yểm không hề có ý định tiếp tục công kích, mà Hà Xử Phong Lưu cũng chỉ đứng nguyên tại chỗ.

Hộp thoại lóe lên.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lưu: Em về thành trước đi.

[Mật ngữ] Liên Cơ:..... Anh thì sao?

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lư: Nương tử ngoan, về trước đi, anh sẽ đến ngay.

[Mật ngữ] Liên Cơ: == Được rồi, đừng đánh nhau, người đó không dễ đối phó đâu.

Cân nhắc bản chất vô dụng đến mức chỉ biết gây cản trở của mình, cô nhanh chóng rút lui, một đường sáng trắng bay về thành chính.

Trong lũng sông cây đước có thom um tùm, hai người đứng đối diện nhau.

Phút chốc, Cảm sự xoay người đi về phía điểm truyền tống.

Trong chớp mắt, mũi nhọn màu bạc xẹt qua, đoàn kiếm trong tay Hà Xử Phong Lư đột nhiên đâm về phía Mộng Yểm, tốc độ cực nhanh, chỉ để lại trên không trung một đường sáng rất nhạt. Mà dường như cùng lúc bị tập kích đối phương cũng có phản ứng, tiếng đàn chột vang lên, ánh sáng rực rỡ xoay chuyển, trong lòng bàn tay Mộng Yểm lại sinh ra một sợi dây đàn cực mảnh hiện ra ánh sáng lạnh màu bạc, quần bên đánh về phía Di hồn sư, như muốn bao vây anh nhưng lại bị lưới kiếm mỏng tung bay trong tay anh chém đứt thành từng đoạn. Khi Hà Xử Phong Lư vỗ cánh chim màu lam thẫm rời khỏi mặt đất bay về sau, Mộng Yểm lộn ngược ra phía sau một cái rất đẹp.

Một khoảng cách kéo ra giữa hai người.

Lúc này, Tuyết Nha, Thất và Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ xuất hiện ở bên cạnh Hà Xử Phong Lư, mà điểm truyền tống phía sau Mộng Yểm lại hiện ra chín bóng người.

Hai bên không hện mà cùng ngừng tay.

Hà Xử Phong Lư: "Tốt nhất anh nên cách cô ấy xa chút."

"Thật hiếm có. Phong Lư tiên sinh vẫn luôn phong lưu lại để ý một cô gái như vậy." Mộng Yểm cười nói, "Chỉ đáng tiếc, có quan tâm hơn nữa cũng chưa chắc sẽ giữ lại được."

Chợt thấy ánh sáng bạc trong tay Di hồn sư bay vút lên, cùng lúc thân hình anh chuyển động. Cửu Quỷ giữ nguyên trạng thái chiến đấu nhanh chóng vây xung quanh Mộng Yểm ở bên cạnh. Mà một kích đó vẫn trúng chính giữa đối phương, cây máu của Mộng Yểm bị bạo kích rớt mất một phần ba.

"Dừng tay." Mệnh lệnh của Mộng Yểm tách hai phe đấu võ ra trong nháy mắt.

"Nghe nói trước đây có người dùng nick tôi thua anh ba lần." Hà Xử Phong Lư nói: "So một trận nữa đi."

[Hệ thống] Hà Xử Phong Lư đề xuất khiêu chiến với Mộng Yểm, nhất quyết sinh tử.

[Hệ thống] Mộng Yểm cự tuyệt khiêu chiến của Hà Xử Phong Lư, không muốn tỷ thí.

"Không cần gấp gáp vậy đâu, chờ đến khi tiền đặt cược giữa chúng ta đáng giá tranh đoạt thì đánh cũng chưa muộn." Nói xong anh ta lập tức lắc mình về thành, Cửu Quỷ cũng lục tục rời đi.

"Ha, người ta không đánh với cậu." Thất chém quái vô cùng buồn chán: "Muốn trách thì trách Dạ, sau khi cậu ta thua ba trận đã ném hết mặt mũi của cậu đi rồi."

"Anh ta thật sự rất lợi hại, lúc ấy tôi đã cố gắng hết sức rồi....." Nguyệt Hắc Cao Phong Sát Nhân Dạ uất ức lâu bâu.

"Có người còn thử xâm nhập vào máy tính của anh ta, kết quả đã thất bại." Tuyết Nha tăng thêm.

"Đừng chọc nữa....." Hắc Thán Quân bức tức nói: "Có điều, tin tức mới nhất là, IP của bang chủ Mặc Thiên Ân của tiểu yêu tinh và Mộng Yểm cho thấy giống nhau."

"Vậy thì, nguyên nhân anh ta dốc sức biến phản thường hồ ly chín đuôi kia thành duy nhất, sau đó xuất hiện ở đây là gì?" Hồ Diện Nhân nói.

Trầm mặc hồi lâu.

"Đến lúc cần buông tay, đương nhiên tôi sẽ buông."

Câu nói này xuất hiện trên màn hình, mà chẳng biết người nói đã đi đâu.

Cả buổi chiều, Hàn Đan rất buồn bực.

Chẳng biết Hà Xử Phong Lư đã trúng tà gì, chỉ yên lặng chém quái. Cô chán ngán ngồi đơ ở một bên, treo máy chuẩn bị com tối, tựa lên sofa vừa ăn vừa xem phim truyền hình.

Kim giờ chéch đến bảy giờ, điện thoại reo lên.

"Ồ đâu?" Giọng nói của Thẩm Luật hơi khàn khàn, dường như vẫn chưa hoàn toàn khỏi cảm mạo.

Trong đầu Hàn Đan nhảy ra mấy chữ "Tám giờ tối ngày kia, số 18 phố Lan Đình", sắc mặt lập tức tái nhợt, cô lại quên mất vụ này. May mà mới đến bảy giờ, cô chớp chớp mắt, giọng nói ngọt ngào: "Đang trên đường đến phố Lan Đình....."

"Vậy sao? Thế thì chạy đến trong vòng năm phút." Dứt lời cúp điện thoại.

Hàn Đan khóc không ra nước mắt, nhanh chóng mặc quần áo xông xuống lầu. Vừa mới chạy ra khỏi tiểu khu đã nhìn thấy một chiếc CC màu rượu vang đứng ở bên đường, Thẩm Luật mặc bộ đồ nghiêm chỉnh màu đen dựa vào bên xe, ánh mắt chuyển từ đồng hồ trên cổ tay sang người cô, vẻ mặt thản nhiên.

Cô giật giật khóe miệng, bất chấp khó khăn đi lên phía trước: "Tôi thấy thời gian vẫn còn sớm, đang ở nhà chuẩn bị thêm một lát....."

Người đàn ông đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt, nói: "Đây chính là thành quả chuẩn bị trước của cô?"

Hàn Đan cúi đầu nhìn T-shirt và quần jeans trên người mình, gãi gãi đầu, nhỏ giọng lầu bầu: "Anh cũng không nói yêu cầu trang phục gì đặc biệt mà....."

Người đàn ông khẽ cười một tiếng giống như bắt đắc đĩ: "Lên xe."

Hàn Đan bị kéo vào trung tâm thương mại không hiểu nói: "Tôi đây làm gì?"

"Ngài Thẩm." Xem ra nhân viên phục vụ biết anh, vội vàng tiến lên chào hỏi.

"Chọn một chiếc váy tham dự tiệc rượu, cô ấy mặc." Thẩm Luật kéo cô lên phía trước.

Đã là hoàng hôn, tà dương dần tắt. Đèn hai bên đường từ từ sáng lên.

Hàn Đan sau khi thay đồ ngồi ngắm người trong xe. Đó là một chiếc váy ngắn liền thân hai màu đen trắng, phối với một đôi giày cao gót vân rắn màu đen. Tạo hình trang nhã rất có thẩm mỹ, nhìn đoan trang nhã nhặn. Điểm không được hoàn mỹ là —— vào lần thứ tám cô dùng tay kéo phần cổ trễ ngực của chiếc váy lộ vai kia, trong lúc bận rộn cấp trên lái xe bên cạnh dành thời gian liếc cô một cái, nói: "Đừng cố sức nữa, mặc dù số đo của cô..... Có điều chắc là chiếc váy này sẽ không trượt xuống đâu", phần lược bớt trong đó khiến người nào đó âm thầm nắm chặt quyền.

Thực ra chọn chiếc váy đáng chết này không phải chủ ý của Hàn Đan. Sau khi thử liền năm chiếc váy Hàn Đan chọn trúng chiếc váy dài liền áo thêu hoa nhỏ, cổ lá sen, mà cấp trên gác đuôi ngồi trên ghế sofa nhieu mảy ném thẳng chiếc trong tay cho cô.

"Tôi không mặc cái này." Hàn Đan lập tức kháng nghị.

"Lý do?"

"Quá....." Cô liếc mắt xem thường, "Tôi không có lý do phải mặc thành thế này."

Thẩm Luật nhấp môi cà phê nhân viên cửa hàng bưng đến, hơi nhieu mảy, đặt tách xuống, "Nếu như cô nhất định muốn chọn chiếc váy giống như nhan sắc thực vật bị động vật ăn cỏ nhai nát kia, e rằng cô phải tự mình trả tiền, đương nhiên, tôi có thể cho cô mượn thẻ Vip để quẹt, nghe nói có ưu đãi giảm giá còn 95%."

Thấy anh hình dung sản phẩm mới kia như vậy, mấy nhân viên cửa hàng đồng thời giật giật khóe miệng.

Hàn Đan lật thẻ giá tiền của chiếc váy kia lại, nhìn một cái, nhất thời đã trút giận, mạnh mẽ lên tinh thần nói: "Tôi cảm thấy hay là tôi mặc quần áo của mình gọi xe về nhà sẽ tốt hơn."

"OK." Anh gật đầu, "Tháng này còn có 21 ngày, chỉ cần cô có bất kỳ một ngày nào đến muộn, về sớm, hoàn thành công việc được giao không đúng hạn hoặc là xảy ra sơ sót, miễn toàn bộ tiền thưởng."

"..... Anh đang uy hiếp tôi?!" Vũ trụ nhỏ của cô bùng nổ, bảo cô bảo đảm trong 21 ngày không đến muộn quá khó khăn. "Vậy rốt cuộc anh muốn kéo tôi đi làm gì?"

"Không phải là những chuyện cô đang nghĩ trong đầu." Thẩm Luật ôm cánh tay dựa lên sofa nhìn cô vài giây, "Mặc cái này vào, sau đó cô sẽ phát hiện ra một cấp trên trả tiền cho nữ cấp dưới, hơn nữa cực kỳ khoan dung."

Vì vậy, sau lần thứ mười cô không nhận được kéo cổ áo lên, CC dừng lại trước một khách sạn.

Đứa bé giữ cửa chạy chậm lên trước mở cửa xe ra, cô đang định xuống xe, lại bị người ta bắt lấy cổ tay.

"Quay sang." Người đàn ông ra lệnh.

"Cái gì?" Cô hoàn toàn không hiểu rõ tình hình.

Chỉ thấy Thẩm Luật mở một cái hộp ra, đeo một thứ gì đó lấp lánh ánh bạc lên cổ mình, vô cùng lạnh giá. Cô cúi đầu nhìn, dưới ánh đèn chiếc vòng cổ kia tỏa sáng óng ánh lấp lánh.

Chương 31: Tìm tòi nghiên cứu chân lý cần dũng khí hiến thân cho khoa học

Editor: Xám

"Không được làm đứt, không được làm mất, không được đi cầm ở ngoài."

"Tặng cho tôi ư?" Cô kinh ngạc vô cùng.

"Gửi ở chỗ cô."

"Tất cả những cái này đều là kim cương?" Đan hám tiền lập tức hứng thú, chỉ vào chữ S cách điệu lỏng lẻo trên vòng cổ, hỏi.

"Ai biết được, cũng có thể là một đồng thùy tinh bị Cupid cắt vụn." Anh liếc xéo cô.

..... Tất cả lại thật sự là kim cương, vậy trị giá bao nhiêu tiền? Người nào đó vinh dự được đón nhận cúi đầu nhìn vòng cổ, vì vậy đầu đột ngột va vào lưng Thẩm Luật.

Chỉ thấy người đàn ông rất tự nhiên ôm eo cô tiếp tục đi lên phía trước.

Hàn Đan thức tỉnh từ trạng thái mờ mịt, lập tức phản kháng, nhưng lại bị cánh tay kia hơi dùng sức siết chặt, không thể động đậy.

"Thẩm tổng không sợ mất mặt trước mặt đám đông sao?" Cô cắn răng nhỏ giọng nói.

"Cho dù cô muốn làm gì, tôi cũng sẽ không là người mất mặt nhất, cho nên đề nghị cô đừng tùy tiện thử những hành động nguy hiểm đó thì tốt hơn." Anh cũng nhỏ giọng.

Trong trường hợp có thể xem là kỳ tích này, từ đầu đến cuối Hàn Đan không có dũng khí mạnh mẽ đá anh ta một cước rồi bỏ chạy, dù sao người này còn là lão đại của mình. "Rốt cuộc anh muốn làm gì?" Cô không nhịn được hỏi lại.

Anh không đáp, chỉ nhếch môi cười.

Hai người dừng lại trước một căn phòng, trong lúc phục vụ đẩy cửa ra người đàn ông hơi cúi đầu, nói khẽ bên tai cô: "Ăn tình ngủ quên lúc đàm phán còn nợ tôi, bây giờ nên trả rồi."

Cô ngăn ra, lại bị anh dắt tay kéo vào trong phòng.

Ánh mắt Hàn Đan lướt qua phong cách trang trí nguy nga lộng lẫy, dừng lại trên người người phụ nữ ngồi ngay ngắn sau bàn ăn. Tuổi khoảng chừng hơn 50, nhưng lại có dáng vẻ hết sức trẻ tuổi, từ quần áo phục sức có thể nhanh chóng nhận định là một quý phụ. Cảnh tượng này khiến Hàn Đan rơi vào mê hoặc trong nháy mắt, sau khi Thẩm Luật gọi một tiếng "Mẹ", sự mê hoặc này nổ "Àm" một tiếng trong đầu cô, chấn động khiến cô hoa mắt chóng mặt một hồi.

Cảm nhận được bàn tay kéo mình hơi dùng sức, Hàn Đan tay hơi đau giật mình một cái tỉnh táo lại, thoáng thấy ánh mắt mang theo ý cảnh cáo của người đàn ông bên cạnh, đành phải đổi thành gương mặt tươi cười mở miệng nói: "Chào bác gái, con tên là Hàn Đan."

Mẹ Thẩm khẽ mỉm cười: "Ngồi đi."

"Trên đường kẹt xe, cho nên đến muộn một chút." Bàn lĩnh nói dối của Thẩm Luật thật cao siêu.

"Nhất định đói bụng rồi phải không, thích ăn gì nào?" Xem ra mẹ Thẩm rất dễ gần.

Hàn Đan cầm thực đơn vừa dày vừa nặng nuốt nước miếng, bề ngoài cười rất ngượng ngùng, trong lòng rất bức tức. Theo cách nói của Thẩm Luật, nếu như không trả xong mối nhân tình này, nhất định công tác sinh nhai của mình vô cùng ảm đạm. Thế nhưng mặc dù cô đã xem mất nhiều lần, nhưng gặp phụ huynh lại là lần đầu tiên, dựa theo sở thích dùng bữa của Lão Phật Gia nhà mình, có thể thể hiện trước căn nhắc sức khỏe đều thích thanh đạm, vì vậy đáp rất quý cù: "Con không kén ăn, thanh đạm một chút là được rồi."

"Thanh đạm ——" Anh nhìn cô một cái, mấp máy khóe miệng, lập tức chọn một số rau và hải sản theo mùa, sau đó lật lại thực đơn, nói: "Ngoài những món trên, còn có thịt kho tàu với nước sốt bảo ngư, heo sữa da giòn, thịt chân giò sốt mật."

"A Luật, con cũng không hỏi xem cô Hàn người ta muốn ăn gì....." Mẹ Thẩm có chút bất đắc dĩ.

"Ngoài không ăn nhiều loại thịt lắm ra, cô ấy không kén ăn." Người nào đó mỉm cười.

Vì vậy, sau khi mang thức ăn lên, Hàn Đan nhìn ba đĩa thịt được đặt ở trước mặt Thẩm Luật mà ghen lò, trong lòng mắng đi mắng lại người đàn ông đáng chết kia N lần, cúi đầu miệng nhỏ gặm cái lần. Tiếp theo chính là tán gẫu chuyện nhà kiêu "Bạn hỏi tôi đáp". Hàn Đan không bỏ lỡ cơ hội bày tỏ phát ngôn nịnh bợ như "Nhìn bác gái thật sự rất trẻ trung", khiến mẹ Thẩm rất thoải mái.

"Thời gian trước A Luật nói đã có đối tượng qua lại chính thức, bác cho rằng nó nói đùa thôi, không ngờ nó thật sự tìm được một cô gái ôn tồn lễ độ như cô Hàn, cũng xem như đã làm rõ nỗi lòng của bác và ba nó rồi."

"Bác gái gọi con là Tiểu Hàn được rồi. Thẩm tổng..... A, A Luật vừa đẹp trai vừa có năng lực, còn thường xuyên quan tâm con. Con vẫn luôn rất cảm kích anh ấy....." Dứt lời khuôn mặt nhỏ hồng lên tạo thành dáng vẻ thực nữ e thẹn, phát huy kỹ thuật diễn xuất được rèn luyện khi xem mắt vô cùng nhuần nhuyễn. Thẩm Luật bên cạnh giống như bị sắc canh ngô, ho khan không dứt. Hàn Đan vội vàng vỗ lưng cho anh. Vừa vỗ vừa dịu dàng nói: "Tại sao lại uống vội như vậy." Người nọ lập tức ho kịch liệt hơn.

"Có một chuyện, hình như bây giờ nhắc đến hơi sớm một chút. Có điều dù sao làm ba mẹ khó tránh sốt ruột ôm cháu chắt, chẳng biết Tiểu Hàn có lập kế hoạch muốn mấy đứa bé không?"

Nghe thấy mẹ Thẩm hỏi câu này cô lập tức ngẩn ra, gượng gạo trả lời: "Tất cả đều nghe theo anh ấy."

Mẹ Thẩm tỏ ra rất hài lòng, nói: "Vốn dĩ ba nó cũng muốn đi gặp con, kểu quả bên phía châu Úc vẫn luôn hợp tác xảy ra chút vấn đề, tới qua bay đến Melbourne rồi. Chờ khi nào ông ấy không bận, đến nhà ngồi một lát đi."

Cả người Hàn Đan đỏ mề hôi lạnh. Chắc ý này là nhìn cũng thuận mắt định nhận mình là con dâu chính thức sao? Vậy cũng quá nhanh rồi. Thẩm Luật à Thẩm Luật, ngay cả hai người già nhãi con anh cũng có thể lừa gạt, lời nói dối đó tung ra sao có thể làm tròn..... Cô liếc xéo anh một cái, chuyển thành khuôn mặt cười thuận theo. "Lần sau con nhất định đi thăm hỏi bác trai bác gái."

"Thời gian cũng không còn sớm nữa, nhất định người trẻ tuổi các con có việc của người trẻ tuổi, bà già bác sẽ không làm lỡ các con nữa." Dứt lời mẹ Thẩm lập tức đứng dậy định đi. Hai người tiễn bà đến cửa khách sạn, chỉ thấy một chiếc Mercedes Benz màu đen đã sớm dừng cạnh cửa.

"Tôi nay phải về thành phố S sao?" Thẩm Luật hỏi.

"Mẹ không quen ở đây, con biết mẹ vừa ra khỏi cửa đã ngủ không ngon mà."

"Vậy đi đường cẩn thận."

"Con đó, cứ chịu thua một lần không được sao? Nhất định cố chấp với ba con. Tính cách bướng bỉnh của hai người, thật sự là ba con ruột." Giọng nói oán trách của mẹ Thẩm lại tràn đầy cưng chiều.

Anh rũ mắt cười một tiếng: "Nếu như lần này con thắng, ba mẹ nên thực hiện lời hứa."

"Mẹ mặc kệ chuyện vợ vắn của hai ba con." Mẹ Thẩm vẫy vẫy tay với Hàn Đan: "Tiểu Hàn, bác đi trước. Lần sau đến nhà ngồi nhé."

"Vâng." Hàn Đan phần chần chừ tinh thần giữ nguyên nụ cười ngọt ngào: "Hẹn gặp lại bác gái."

Mất không nhìn thấy bóng Mercedes Benz nữa, Hàn Đan thở dài ra một hơi, xoay người lại thấy Thẩm Luật choàng áo khoác lên vai cô. Cô xoay người mỉm môi cười, gọi thật dài: "A Luật."

"Hả?" Đối phương híp mắt lại, phát ra giọng mũi hơi cao.

"Lão nương tan ca rồi." Vũ trụ nhỏ kìm nén rất lâu của người nào đó bùng nổ, mặt không thay đổi nhét quần áo lại cho anh: "Cho nên, đừng diễn nữa." Lời vừa ra khỏi miệng đã đối diện với ánh mắt nhìn về phía mình của anh, chỉ cảm thấy mình cực kỳ không có khí phách run lên một cái, mỉm môi xoay người định đi nhưng lại bị giữ chặt.

Một lần nữa Thẩm Luật choàng áo khoác lên cho cô, cầm vật trước tiện thể cúi người ôm cô vào lòng, giọng nam trầm thấp nhiễm từ tính đặc thù, phảng phất tỏa ra hương vị anh túc.

"Nếu như tôi nói, tôi không phải đang diễn kịch thì sao?"

Độ ẩm còn sót lại trên quần áo ủ ấm làn da.

Hàn Đan ngẩng mặt lên, lọt vào trong đồng tử của cô là đôi mắt màu mực nhìn không ra nóng lạnh.

Người đàn ông trước mặt giống như biển sâu vắng lặng u ám, che giấu toàn bộ vui buồn yêu ghét dưới sóng lớn, lại giống như một con báo ẩn nấp đi săn.

Nhìn không thấu, cho nên đoán không ra.

Ở gần như vậy nhưng lại vô cùng xa xôi.

Cô không biết câu đó là đùa hay nói thật. Trước mặt anh, cô cứ giống như một con rối bị giật dây.

Cảm giác như thế khiến cô khó chịu.

Đột nhiên, Hàn Đan dùng ngón trỏ ngoắc lấy nút cà vạt của Thẩm Luật, sau đó kéo chân lên.

Đó là một nụ hôn.

Thể hiện không lưu loát nhưng can đảm.

Cô cứ trực tiếp xông tới như vậy, dùng làn môi ấm mềm chạm vào anh.

Ngoài cửa khách sạn, người qua đường với vẻ mặt khác nhau đi qua hai người hoặc dừng lại một lát ngẩn ngừ.

Thẩm Luật hơi hít mắt lại, một tay đỡ cổ cô, làm nụ hôn kia tiếp tục sâu hơn, cho đến khi đầu lưỡi đau đớn.

"Trêu chọc tôi trước sau đó lại cắn tôi, xem ra em thật sự giống như một chú mèo mừng giận thất thường." Anh buông tay ra, liếm môi.

"Trong mắt tôi, nếu như không có cách nào phân biệt thật giả, cách trực tiếp nhất chính là thử một lần." Cô ngược mắt nhìn: "Nếu như tôi là người phụ nữ có thể khiến anh động lòng, vừa rồi đồng tử hoặc tim anh phải có một chút biến đổi đặc biệt, có điều theo như tôi quan sát —— Không có."

"Thì ra là đây là một thí nghiệm nhỏ." Trên mặt anh hiện ra một ý cười mơ hồ: "Điều khiến tôi tò mò là, kỹ xảo xác nhận này là ai dạy cho em?"

Gương mặt già nua của Hàn Đan đỏ lên. Một người phụ nữ sắp ba mươi nhưng lại thiếu kinh nghiệm, mà loại chuyện biến hóa sinh lý này còn nghe từ chỗ em gái nhỏ hơn cô bốn tuổi, sao lại không biết xấu hổ mà nói ra chứ.

"Tôi nên dốc sức khen ngợi tinh thần hiến thân vì khoa học của em. Thật ra nếu như em tiếp tục phối hợp với tôi kéo dài nụ hôn đó, tôi tin rằng rất nhanh sẽ xuất hiện những biến hóa sinh lý mà em muốn rồi."

Truyện được edit và đăng tại diễn đàn.

"Tôi không muốn!" Người nào đó xù lông đầu đầy vạch đen. "Lẽ nào lúc anh dùng loại thủ đoạn dụ dỗ phụ nữ này không cảm thấy hổ thẹn một chút nào sao?"

"Chân tình hay giả ý của đàn ông đều là mồi câu cá, chỉ có người phụ nữ bằng lòng cắn câu mới há miệng ra cắn, cho nên không cần hổ thẹn."

"Ngụy biện nói xằng, anh chưa từng cần nhắc nhở như tôi thật sự tin....." Nói đến đây lại ngừng, ánh mắt hai người giao nhau vài giây, Hàn Đan quay mặt đi.

"Vừa rồi em cũng không động lòng, không phải sao?" Giọng nói của người đàn ông trầm thấp mà mang theo cảm giác lạnh lùng.

Quả thực, không có.

Bởi vì lý trí đang không ngừng tự nói với mình —— người đàn ông ăn nói mờ ám này không có lý do động lòng vì mày.

Cho nên câu nói kia là giả.

Nhưng cô lại không nhận được mà kiểm chứng, còn thất vọng vì kết quả kiểm chứng.

Ngây thơ buồn cười đến mức nào.

Người đàn ông anh tuấn mà lạnh lùng giống như một con động vật máu lạnh cần phơi nắng sưởi ấm, mà cô lại chỉ là một thước ánh dương đứng lúc anh ta cần.

"Chúng ta..... Bao giờ thì về?" Cô hỏi. Đi giày cao gót quá lâu, giả vờ vui đùa thế này quá khó, đẳng cấp đối thủ quá cao, cô đùa đến mức thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Anh vén phần tóc bị gió thổi bay ra sau tai cô, ôm eo cô. "Đi thôi."

Cô theo anh đi ra phía xe, nhưng lại dừng bước bên cạnh người đàn ông sau một câu "Thật là trùng hợp".

Thông thường người có vẻ ngoài xinh đẹp để lại ấn tượng sâu hơn cho người khác. Trong phút chốc Hàn Đan đã nhận ra cô gái tóc dài trước mặt.

Cô gái từng ngựa quen đường cũ mở khóa điện tử lúc Thẩm Luật sinh bệnh, sau đó xuất hiện ở nhà anh.

Ánh mắt đối phương chuyển từ khuôn mặt Thẩm Luật đến bàn tay ôm Hàn Đan, cuối cùng dừng trên chiếc vòng ở cổ. Sau đó cười buồn bã: "Quả nhiên rất trùng hợp." Cô nàng trầm mặc giây lát, giống như đang điều chỉnh lại cảm xúc một chút, mở miệng nói: "Nghe nói bác gái đã đến thành phố H, vốn định gặp một lần....."

"Hình như trong lịch trình cả ngày của bà ấy không sắp xếp gặp gỡ đại biểu của công ty Nguyễn Thị." Thẩm Luật cắt ngang lời cô, vô cùng khách sáo lạnh lùng: "Nỗi nhớ mong của cô Nguyễn, tôi nhất định chuyển lại cho mẹ tôi."

Trong ánh mắt người đẹp tràn đầy đau thương vụn vỡ, nhìn vào khiến Hàn Đan đau thương một hồi. Thấy hai người rơi vào im lặng, người nào đó vẫn đang đóng kịch rơi vào thế cười trên lưng hổ, nói xen vào: "A, xin chào, tôi tên là Hàn Đan." Ánh mắt đối phương nhìn về phía mình giống như một con bão tuyết, cô không khỏi than khóc trong lòng: Thẩm Luật đáng chết, quả nhiên kiếp trước tôi nợ anh rồi.....

"Nguyễn Hi Nhan." Người đẹp giữ gìn lễ độ thông báo tên của mình, nhưng không hề nhìn cô thêm một cái.

"Các người trò chuyện đi, tôi lên xe đợi." Hàn Đan định nhanh chóng rút khỏi chốn thị phi này, tay lại bị người ta giữ chặt không buông.

"Vừa nãy không phải nói mệt rồi sao? Chúng ta đi thôi." Thẩm Luật mặt mỉm cười nói tạm biệt: "Cô Nguyễn, hẹn gặp lại." Nói xong lưu loát xoay người.

"Thẩm Luật!" Sau khi người phía sau gọi hai chữ này thì không còn động tĩnh gì nữa, mà bước chân của anh ta chỉ dừng lại một chút rồi tiếp tục đi lên phía trước. Bàn tay nắm tay Hàn Đan hơi lạnh.

Xe lao nhanh như bay ở trên đường, mà hai người trong xe luôn giữ im lặng.

Hàn Đan quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, những ánh đèn tụt lùi bị tốc độ kéo ra thành những đường xiêu vẹo.

CD phát ra một bài hát mang theo thương cảm——

"Những câu nói đó, ù thành một vò Túy Sinh Mộng Tử (sống mơ mơ màng màng) dưới đáy lòng,

Những yêu thương đó, nhìn như dần dần tan biến theo vết thương,

Trong mắt anh, vẫn còn sót lại bóng dáng khi em xoay người,

Từ đó về sau, cũng không dám đọc lên tên em nữa."

Là ca khúc mới của tài tử âm nhạc Tô Viễn ——《 Quên rồi nhớ 》.

"Không đau lòng sao?" Cô hỏi.

"Cái gì?"

"Hình như cô ấy khóc đấy."

"Không liên quan đến tôi."

"Thật ra sắp xếp hôm nay vốn là bữa cơm bốn người phải không?" Hàn Đan không nhận được câu trả lời dứt khoát độc thoại: "Nguyễn Hi Nhan xuất hiện giữa bữa ăn, sau đó nhìn thấy tôi giả mạo bạn gái, tiếp đó khóc lóc chạy trốn gì đó. Vậy xem ra tôi đúng là giống như nữ phụ hung ác trong phim Hàn rồi. Là bởi vì ba mẹ không đồng ý nên mới muốn vứt bỏ cô gái ấy sao, đáng đáp người ta xinh đẹp, hơn nữa xem ra yêu anh rất sâu nặng....."

"Lần đầu tiên tôi biết thì ra trợ lý Hàn nhiều lời như vậy." Nghe giọng nói của anh giống như căn phòng ướp lạnh.

Người nào đó trở lại làm trợ lý Hàn im bật.

Khi xe dừng ở dưới nhà A Khiết, Hàn Đan đang định mở cửa xe ra nhưng lại bị giữ chặt.

"Ngồi với tôi một lát." Người đàn ông dựa lên ghế mặt nhìn về phía trước.

"Tính là phí tăng ca sao?" Người nào đó giơ tay lên nhìn đồng hồ.

"Cho em một lần đặc quyền."

"Đặc quyền?"

"Nếu như em xảy ra sơ xuất gì hay vi phạm kỷ luật gì ở công ty, tôi có thể mở một mắt nhắm một mắt. Đương nhiên, em cũng có thể yêu cầu sự giúp đỡ của tôi."

"..... Đồng ý." Cô ngồi ngay ngắn trong xe.

Trong bầu không khí không nói một lời giữa hai người, thời gian chậm chạp trôi.

"Nói chút gì đi." Giọng ra lệnh.

"Anh yêu cô ấy sao?"

"Đôi chủ đề khác."

"..... Tại sao phải lừa mẹ anh?"

"Tại sao lúc xem mắt phải lừa người ta nói mình có con trai?" Anh hỏi ngược lại.

Hàn Đan quần bách, nhớ ra chuyện làm sai trong phòng bao vào lần xem mắt trước, đỏ cả mặt. "Xem mắt gì chứ, quá lãng phí thời gian, tôi chỉ mong đánh nhanh thắng nhanh....."

"Cho nên đánh nhanh thắng nhanh đến tận giờ?" Dường như đã có ý cười thân thiện.

Ngoài dự đoán, cô để ngoài tai lời châm biếm này, cười khổ nói: "Đứa con bịa đặt đó giống như một vết sẹo xấu xí, tôi chỉ muốn xem xem, có ai sẽ sẵn lòng tiếp nhận sinh mệnh của người phụ nữ có vết sẹo mà không hề khúc mắc không."

"Tại sao làm vậy?" Anh hỏi.

Hàn Đan im lặng một lát, ngồi thẳng người lên giống như bừng tỉnh đại ngộ: "Rõ ràng là tôi hỏi anh trước."

"Chỉ bằng chúng ta trao đổi đáp án." Đề nghị rất công bằng.

"Được, anh trước."

"Bởi vì cô ấy đã định trước là người phụ nữ của kẻ khác."

Nghe thấy câu này, Hàn Đan ngẩn ra. "Là ba mẹ anh không đồng ý?"

"Không phải."

"Vậy..... Không thể giành lấy sao?" Hỏi xong cô lập tức hối hận. Đây xem như là câu hỏi ngu ngốc, với tính cách của yêu quái Thẩm, có thể giành thì tất nhiên đã sớm ra tay rồi, mà hiện giờ nguyên nhân bỏ qua chỉ có thể là "Không thể".

"Tôi lượt em." Anh nhìn cô bằng đôi mắt sâu lắng như đêm kia.

Hàn Đan tròn tròn mắt há to miệng chỉ ra ngoài cửa sổ với vẻ kinh hoàng lúng túng: "Đó là....."

Thẩm Luật đảo mắt nhìn, lại nghe thấy tiếng đóng mở cửa xe nhanh chóng. Tiếp đó chính là người nào đó đi giày cao gót "cộc cộc cộc" chạy thẳng về phía nhà, vừa chạy còn vừa vẫy tay hô với anh: "Đột nhiên nhớ ra chân mền tôi phơi vẫn chưa cất đi, tạm biệt Thẩm tổng....."

Người trong xe nhìn bóng lưng cô, không nhận được nhếch môi cười nhẹ lắc lắc đầu, nhẹ giọng tự nói "Em cho rằng không nói ra miệng sẽ không ai biết sao" sau đó đạp chân ga rời đi.

Khi cửa thang máy tầng 15 mở ra, đúng lúc có người đang chờ thang máy, Hàn Đan ngẩng đầu, nụ cười mỉm cư xử lễ phép với hàng xóm lập tức cứng đờ lại trên mặt.

Người đàn ông mặc áo sơ mi màu xanh đậm, ôm tay tựa lên vách tường bên cạnh cửa thang máy, dáng người thon dài tạo nên một độ cong ưa nhìn. Trong thoáng chốc đôi con ngươi màu hổ phách kia nhìn về phía mình, Hàn Đan giật mình một cái, đầu lưỡi liu lại: "Kỷ, Văn Dục....."

"Đi đâu vậy?" Người đàn ông hỏi ngắn gọn.

"Ăn cơm." Cô đáp mơ hồ.

Ánh mắt dao động từ dưới lên trên, đi thẳng đến cổ, ánh sáng sắc bén lóe lên trong con ngươi màu hổ phách của anh, ngón trỏ dài mảnh ngoắc vòng cổ lên, hiện lên nét cười lạnh: "Đàn ông nhà họ Thẩm cũng thật đa tình."

"Làm sao anh biết....." Hàn Đan tiến lên một bước theo chiếc vòng cổ bị anh ngoắc lên, hỏi được một nửa đã ngừng lại.

Người đứng đối diện là Kỷ biến thái không gì không làm được, không nên cảm thấy kỳ quái với điều gì mới đúng. Anh vừa nói vậy cô mới phát hiện ra mình đã quên trả đồ lại cho chủ. "..... Muốn thế này Kỷ thiếu đến tìm tôi có việc gì thế?" Biểu hiện của cô rất nhún nhường.

Thường thường mà nói, khi cô nghe theo, có vẻ biến thái ít gây khó dễ hơn một chút.

Chỉ thấy Kỷ Văn Dục quần chiếc vòng cổ hình chữ "S" nam kim cương kia quanh ngón tay, xương ngón tay để lại nơi tiếp xúc ấm áp như có như không bên xương quai xanh của cô. Hàn Đan kinh hồn bạt vía, chỉ sợ vật này bị biến thái nghịch đút mình không đền nổi, nhưng cho dù thế nào cũng không có

đứng khì giành về từ tay anh sau đó bỏ chạy, trên lưng toát ra một lớp mồ hôi, run rẩy nói: "Cái này, ngày mai phải trả cho người ta."

Ngón tay người đàn ông dừng lại hai giây, giống như đột nhiên mất đi hứng thú, buông vòng cổ ra, hỏi: "Em thích kim cương?"

"Không có người phụ nữ nào không thích đâu." Anh ta đến đây chỉ để tìm người tán dóc sao? Cô dờ khóc dờ cười.

"Mở cửa." Anh chỉ vào nhà 1502 nói.

Hôm nay Hàn Đan đi giày cao gót đứng lâu, lúc này đã mệt rã rời, thế nhưng đối mặt với một tên biến thái lại đành phải phần chân mười phần tinh thần, điều trông mong trong lòng chính là có thể giải quyết ở cửa sau đó đuổi anh đi, không ngờ tên nhãi này lại thật sự muốn đi vào.

"Trong phòng rất bừa....." Lời của cô nói đến một nửa, nhìn thấy biểu cảm nhũn mảy của người đó, thờ dài một tiếng, cam chịu số phận lấy chìa khóa ra.

Mở cửa ra, cô sững sốt.

Một người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, uống nước hoa quả nghịch IPAD của A Khiết.

Thấy mình đi vào, anh ta ngẩng mặt cười.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tôi là một người rất có nguyên tắc, nguyên tắc của tôi chỉ có ba chữ, xem tâm trạng

Editor: Xám

Gương mặt xinh đẹp đến mức sẽ khiến người ta không tự giác mà đỏ mặt, khắc sâu vào ký ức Hàn Đan. Là người đàn ông đêm đó xuất hiện với thân phận "Tài xế chuyên trách bên người".

"Anh là..... Lạc Tiêu." Cô vắt hết óc suy nghĩ, cuối cùng đã lôi được cái tên đó từ trong đầu ra ngoài.

"Cô Hàn vẫn còn nhớ tên của tôi, thụ sủng nhược kinh (được cưng mà hoảng)." Mỹ nam hơi ngẩng mặt, trông mất màu tro sẫm bởi vì mỉm cười mà khề híp lại, nhìn giống như một vương tử sama ra ngoài đi tuần của vương quốc nào đó.

"Tôi có ấn tượng rất sâu với gương mặt xuất chúng." Cô đỏ mặt nói.

"Có người tiếp đãi khách như em sao? Pha cho anh ly trà." Giọng nói lạnh băng khiến cho người ta chán ghét vang lên ở phía sau.

"Không có lá trà." Hàn Đan khinh thường.

"Vậy thì đồ uống." Kỳ Vân Dục nhũn mảy, cũng ngồi xuống ghế sofa, tiện thể gác chân lên bàn trà nhỏ.

Lúc Hàn Đan đang tìm nước chanh trong tủ lạnh đưa cho anh mới phản ứng lại, đây là nơi ở của cô và A Khiết. Thế nhưng, rốt cuộc hai người đàn ông này có chuyện gì? Vì sao hoàn toàn không có chút tự giác mình là khách nào? Vì sao thuận tay sai bảo cô như vậy? Vì sao hoàn toàn mang dáng vẻ đang ở trên địa bàn của mình như thế? Còn nữa, rốt cuộc tên đang xem TV kia đi vào như thế nào? Đây là vào nhà phi pháp vào nhà phi pháp đấy.....

Oán niệm trong lòng người nào đó bộc phát.

"Tìm tôi có chuyện gì sao?" Cô thận trọng hỏi.

"Thật ra cũng không có chuyện gì quá quan trọng." Lạc Tiêu khoác cánh tay lên lưng ghế sofa: "Trên thực tế hôm nay có người vừa mới chuyển đến sát vách, tôi đến ghé thăm thôi."

"À." Hai người này không phải đến tìm mình gây phiền phức, Hàn Đan thở phào nhẹ nhõm.

Ngước mắt nhìn thấy mỹ nam cười như không cười nhìn mình, trong đầu lóe lên một tia chớp, cứng đờ ngay tức khắc.

"Anh nói là....." Cô tròn tròn mắt nhìn mỹ nam với vẻ không thể tin nổi, rồi lại nhìn biến thái.

Về mặt biến đổi liên tục trên mặt cô thật sự giải trí cho Lạc Tiêu, đôi mắt đào hoa của anh cong lên cười nói: "Đoán không sai, từ hôm nay trở đi, cậu ta ở sát vách cô."

"Khụ....." Hàn Đan bị dự đoán chính xác làm khiếp sợ, họ đến chết đi sống lại.

"Cậu còn chưa đi?" Kỳ Vân Dục uống nước chanh cau mày nói.

"Cậu đúng là có mới nói cũ đấy, nhanh như vậy đã đuổi tôi đi rồi." Giọng điệu hài hước, người đàn ông yêu nghiệt quay sang, tựa khuỷu tay lên vai anh.
"Làm cho người ta đau lòng lắm đó."

"Cho cậu mười giây biến mất khỏi trước mắt tôi." Kỳ biến thái đưa tay đẩy cánh tay anh ta ra.

"Được rồi được rồi." Lạc Tiêu đứng dậy đi ra ngoài, đi qua bên cạnh Hàn Đan, cúi người nói: "A đúng rồi, suýt nữa quên nói cho cô biết, bạn cùng phòng của cô vừa mới thu dọn hành lý đến thành phố I công tác rồi. Ngủ ngon nhé cô bé quàng khăn đỏ." Dứt lời vẫy vẫy tay đi ra ngoài, chỉ còn lại Hàn Đan nhìn quý ngài biến thái ngồi trên sofa khóc không ra nước mắt.

"Ừm, thì ra đã trở như thế này rồi....." Cô bé quàng khăn đỏ ngược mắt nhìn đồng hồ lần thứ n. Ý ngầm là: Sao ngài vẫn chưa đi.

Ngài sói xám lớn hoàn toàn không đếm xỉa đến oán niệm của cô, hết sức tập trung xem TV.

Cô bé quàng khăn đỏ không nhịn được nữa, quyết định chạy là thượng sách.

"A lô? Mẹ." Hàn Đan lấy điện thoại di động ra giả vờ nghe điện thoại, nhân tiện quan sát biểu cảm của người nào đó: "A, con biết rồi. Bây giờ sẽ về. Vâng, vâng."

"Cái đó....." Để điện thoại di động xuống, cô chuyển đến cạnh ghế sofa nhỏ giọng nói: "Tôi có việc phải về nhà một chuyến....."

Lời còn chưa dứt đã bị người ta bắt lấy cổ tay. Cô đang kinh ngạc đã lập tức bị kéo ngã xuống, sau khi hoảng hốt kêu lên một tiếng cả người nằm sấp trong lòng người đàn ông. Hàn Đan cuống quýt tìm điểm tựa, nhưng hai cổ tay lại đồng thời bị bắt lấy. Dưới tình huống này, muốn đứng dậy chỉ có dựa vào sức lực ở eo, mà rất nhanh cô đã phát hiện ra làm như vậy sẽ hoàn toàn trái ngược, vùng vẫy sẽ chỉ làm thân thể hai người càng dán càng chặt.

Tư thế này quá mức mờ ám

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa, cô gái nằm sấp trong lòng anh.

Gần sát, có thể cảm nhận rõ ràng được nhiệt độ cơ thể và nhịp tim của đối phương.

"Buông tay!" Hàn Đan không nhịn được nữa, quát lên.

Người đàn ông rũ mắt nhìn cô, trong đồng tử màu hổ phách tản ra ánh sáng u ám. Sự từ tốn mang theo cảm giác áp bách này gần kề khiến cô căng thẳng đến mức hơi run run: "Kỳ Vân Dục, anh..... muốn làm gì....."

Khuôn mặt anh dừng ở nơi cách mười centimet, có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng như có như không của nước cạo râu.

Căn phòng có vẻ chật chội.

Hai người trên ghế sofa.

Màn hình TV liên tục lóe sáng.

Một tuyển thủ trong chương trình tìm kiếm tài năng nào đó biểu diễn kém lưu loát một bài hát tiếng Pháp.

Đồng tử của anh được ánh đèn nhuộm lên một lớp màu ám áp, yên lặng nhìn mình như vậy, giống như vì sao trên trời đêm xa xôi nhưng tỏa sáng lấp lánh.

Kết thúc bài hát, trên TV truyền đến tiếng vỗ tay và tiếng hét chói tai dờn núi lấp biển của người xem.

Mỉ tâm anh nhú lại, dờn tầm mắt đi. "Anh đói rồi."

Hàn Đan nghe thấy ba chữ này lập tức co rút khóe miệng. "Anh..... Buông tôi ra trước đã."

Anh theo lời buông tay ra, Hàn Đan nhảy dựng lên khỏi ghế sofa như điện giật, đưa tay túm lấy gối dựa trên sofa đập về phía người đàn ông, bị Kỳ Vân Dục dùng cánh tay ngăn lại. Nhìn người đàn ông nhú mày, cô nói với giọng căm hận: "Nếu như anh còn tiếp tục làm vậy, tôi bảo đảm lần sau thứ bay sang chính là gạt tàn!"

Bất ngờ người đàn ông không hề để ý đến lần mạo phạm này, dựa lên ghế sofa cười kiêu ngạo: "Có cần anh mua một cái cho em thử không?"

Lúc này Hàn Đan mới nhớ ra cái gạt tàn duy nhất trong căn nhà này được A Khiết cất trên ngăn tủ như bảo bối, nếu như cô có can đảm đập nát nó thì thế nào cũng sẽ không còn hài cốt, mất hết hình hài.

"Nấu cơm cho anh ăn." Yêu cầu này được đề xuất hùng hồn.

Cô bắt đầu đi, lục lọi ngăn tủ lôi ra một gói mì thịt bò dưa chua đưa cho anh nói: "Chỉ có cái này."

Kỷ Vân Dục ngồi yên không nhúc nhích, cực kỳ ghét bỏ nhìn lướt qua. "Ra ngoài mua."

"..... Anh muốn bảo tôi hơn nửa đêm đi mua thức ăn làm cơm cho anh ăn sao?"

"Ừ."

Hàn Đan sắp nôn ra máu.

Rõ ràng tên mặt dày này coi cô như bảo mẫu rồi. Biến thái lấy nô dịch người khác làm niềm vui! Cô đột nhiên sinh ra dục vọng của tiểu nhân.

"Không thể ra ngoài ăn sao? Hay là, tôi giúp anh gọi đồ ăn mua ngoài?" Cô hỏi phục cảm xúc tìm cách đối phó.

"Không."

"..... Giờ này tất cả siêu thị đều đóng cửa rồi, sao tôi có thể mua được nguyên liệu nấu ăn." Cô hoàn toàn cạn lời với người không hề hiểu chuyện này.

"Cho em năm phút thay cái váy xấu xí này đi, sau đó chúng ta đi mua đồ." Anh đứng dậy đi ra.

Vì vậy năm phút sau, Hàn Đan mặc một chiếc T-shirt rộng rãi và quần thể dục cùng với Kỷ Vân Dục cũng mặc một bộ quần áo thoải mái lên đường đi đến một siêu thị lớn cách khu chung cư không xa.

Không sai, là đi.

Không sai, là đến siêu thị.

Trong mắt Hàn Đan, chắc là mức độ liên quan giữa Kỷ Vân Dục và hai từ trên phải dùng ít nhiều số lẻ phía sau dấu phẩy để tính toán. Trong ấn tượng của cô, khi xuất hiện cùng với một chiếc xe phong cách và một đám bảo vệ giống như con gián kia, tất nhiên nếu như không phải trong công trình kiến trúc không thể dùng xe, cách đi lại của anh sẽ tuyệt đối không dùng đến hai bắp chân dài.

Mà bây giờ, hai người sóng vai chậm rãi bước đi trên lối đi bộ bên đường cái, khiến cô cảm thấy cuộc sống giống như một bộ tiểu thuyết huyền ảo không thể tin nổi.

Điểm càng huyền ảo hơn là, đến mười một giờ, siêu thị lớn ở trước mặt này vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Hàn Đan nhìn giỏ hàng rồi lại ngó đại thiếu gia Kỷ, thờ dãi, cam chịu số phận đẩy thẳng xe đến khu vực thực phẩm, quyết định đánh nhanh thắng nhanh. Giờ này gặp được siêu thị vẫn còn đang buôn bán đã được xem là kỳ tích, cô nhìn khu vực rau quả gần như đã sạch bách gãi gãi đầu, nếu như cô nhặt những rau quả không tươi này nấu cho người đó ăn thì có bị anh ta ném thẳng từ tầng mười lăm xuống không? Vừa quay đầu lại phát hiện người đàn ông nào đó vẫn luôn chậm rãi đi theo sau lưng cô đã không thấy nữa.

Tìm thấy anh đang ở bên cạnh giá hàng đặt gia vị.

Hình như anh đã nảy sinh hứng thú với tấm quảng cáo "Hương vị ngon không gì sánh bằng" không lồ kia. Nhìn thấy cô, chỉ lên nôi lầu hơi nóng bốn phía trên quảng cáo, nói: "Nấu cái này."

Hàn Đan cười lớn. "Lẩu cần rau tươi." Cô dẫn lại tính tình nói sự thật giảng đạo lý: "Thật ra tay nghề nấu mì của tôi cũng không tệ lắm, nếu không thích mì nước thì đổi thành mì sốt tương....."

Kỷ Vân Dục búng tay, lúc này một ông chú trung niên vẫn đứng ở phía xa chạy chậm đến xuất hiện bên cạnh anh, tinh thần phấn chấn hỏi: "Xin hỏi thiếu..... Anh cần gì sao?"

"Rau tươi có thể dùng để nấu cái này."

"Chuẩn bị cần khoảng chừng nửa giờ." Trả lời gọn gàng lưu loát.

"Đưa đến chỗ tôi ở."

"Vâng."

"Tiền thanh toán từ chỗ cô ấy."

"..... Vâng."

Ánh mắt vô cùng đồng cảm của ông chú kia là ảo giác sao? Hàn Đan sặc lán nữa.

Vì vậy, khi cô ôm một nồi lẩu nhỏ nhiều chức năng mới tinh về nhà, sau đó đeo tạp dề đứng ở trong phòng bếp nhỏ hẹp, nhìn mấy chục loại rau, hoa quả, trứng chim và đậu hũ đặt ở trước mặt, trong lòng vô cùng thành kính gào thét "Thần linh ơi, cứu con đi".

Siêu thị nửa đêm không đóng, đưa rau tươi đến tận cửa, ông chủ xin gì được nấy.

Tên này vốn dĩ là muốn cái gì thì sẽ có cái đó.

Rốt cuộc vì sao anh ta muốn ở trong căn nhà nhỏ bé đơn thân này? Vì sao muốn kéo mình đến siêu thị? Ăn no rừng mờ cũng phải có mức độ chứ?

Cô bé quàng khăn đỏ chịu áp bức về cả tinh thần lẫn tiền bạc lộ vẻ mặt hung ác, lại thêm mấy thìa nước ớt vào trong nồi lẩu.

Quả nhiên, khi Kỳ Vân Dực vớt miếng thịt bò đầu tiên lên nhét vào miệng đã nhú mảy.

Mà điều bất ngờ là, anh tiếp tục cắn miếng thứ hai.

Hàn Đan hơi kinh ngạc tự mình ném thử, lập tức cay đến mức nước mắt lưng tròng. Cầm đồ uống lên ra sức dốc vào miệng: "Anh không sợ cay sao?" Cô khịt mũi hỏi.

"Đề em làm lại quá phiền phức, anh đói rồi." Anh ăn rất tự nhiên, tương ăn rất nhỏ nhả.

"Cái này càng nấu sẽ càng cay....." Thấy thế cô có chút không đành lòng: "Tôi đi nấu một phần nước dùng vừa hơn."

Cô đang định đứng dậy lại bị giữ chặt. Anh không hề ngẩng đầu tiếp tục ăn: "Ngồi đây, với anh."

Hàn Đan thấy anh ăn ngon lành, không nhận được cũng động đũa, vớt rau từ trong nồi ra thả vào nước tráng một lần rồi mới cho vào miệng, tráng xong vị cay bớt đi một chút.

Hai người ăn lẩu một hồi mồ hôi đầm đìa, nhưng vô cùng đã ghiền.

Khó khăn lắm mới tiến bước được vị đại thần Kỳ Vân Dực. Hàn Đan tắm rửa một lượt, đôi mắt mệt mỏi rất nhanh đã không mở ra được nữa, lăn lên giường chìm ngay vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau bị đồng hồ báo thức đánh thức, hoảng hốt vội vàng lao xuống lầu, chỉ thấy chiếc CC của Thẩm Luật đang dừng ở bên ngoài khu chung cư. Cô sững sốt, chân chừ đang định qua đó, lại bị tiếng nổ đột nhiên vang lên của động cơ làm giật nảy mình.

X5 màu đen suýt nữa đè qua mu bàn chân cô dừng lại vững vàng bên cạnh cô, Kỳ Vân Dực nhú mảy nhìn cô.

"Còn không lên xe?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Càng đến gần, càng rời xa

Editor: Xám

Sáng sớm ngủ dậy vội đi làm, chợt có một mỹ nam sắc lòng đưa tiễn, đương nhiên là một chuyện tốt.

Nhưng nếu như là hai mỹ nam đồng thời dừng xe, sự việc đã trở nên tương đối hóc búa, chuyện này giống như bình thường chỉ có thể nhìn sữa đậu nành mà chảy nước miếng, đột nhiên đến một ngày có thể uống hết bát này đến bát khác, ngoài được cung mà sợ ra, còn có chút bối rối.

Song lên xe có nguy hiểm, cần tuyển chọn cẩn thận.

Bởi vì nhân vật nhỏ Hàn Đan không thể chọc vào ai trong hai vị đại thần tôn quý này.

Cô nhìn CC ở phía xa, lại nhìn X5 ở trước mặt, vô cùng vương mắc.

Sắc mặt của Kỳ Vân Dực trước mặt u ám dần từng chút một theo thời gian, mắt thấy điểm báo của sấm sét vang dội, đột nhiên nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng phanh xe chói tai.

Porsche Boxster Spyder màu trắng với một động tác vung đuôi có hệ số nguy hiểm rất cao chuẩn xác chắn ngang phía trước X5.

Người đàn ông ngồi ở ghế lái vuốt mái tóc màu nâu, híp mắt chào hỏi: "Hi~"

Tạo hình này xuất hiện ở trước mắt công chúng, tất nhiên sẽ thu hút những ánh nhìn chăm chú, hướng chỉ người này có một gương mặt yêu nghiệt khiến người ta vừa nhìn đã kinh ngạc.

Hàn Đan nhìn cổ áo trên người anh còi ra một nút, lộ ra một mảng da cổ lớn, áo ngủ màu xám nhạt xộc xệch sắp hở, cùng với chân đi một đôi dép lê viền đính lông tơ màu trắng, không nói nên lời.

Lạc Tiêu quân, ngài còn có thể xuất hiện chấn động hơn một chút không?

Người đàn ông yêu nghiệt ngáp một cái, cúi người thò nửa người vào cửa sổ chỗ ghế lái của X5, cánh tay tiện thể vòng lên cổ người nào đó đang cố gắng giữ một khoảng cách với anh: "Tôi vẫn nhớ có người bị thu lại bằng lái đấy."

Mi tâm Kỷ Vân Dục nhăn lại, lạnh mặt nói: "Xen vào việc của người khác."

"Ai bảo tôi là tài xế bên người của cậu chứ." Hai chữ "bên người" bị cố ý tăng thêm trọng âm. Anh ta cười khể áp sát vào khuôn mặt của người đó, khoảng cách đạt đến mức độ thân mật khiến cho người ta suy nghĩ xa xôi: "Tôi qua ngủ ngon không?"

Ngủ ngon không?

Anh ấy hỏi anh ta ngủ ngon không?

Anh ấy ôm anh ta hỏi anh ta ngủ ngon không?

.....

Khỏe miệng Hàn Đan giật giật, bộ não dùng đến tổ chức thần kinh tưởng tượng đặc thù nào đó lập tức nổ tung, phun ra một suy nghĩ Mosaic*.

*Mosaic: là một tác phẩm nghệ thuật hoặc hình ảnh được làm từ việc tập hợp những mảnh nhiều màu sắc từ kính, đá hoặc các vật liệu khác. Nó thường được sử dụng trong trang trí cho vật dụng hoặc trang trí nội thất.

Hai người đàn ông có hai phong cách khác xa nhau nhưng đều vô cùng đẹp mắt hành động quyến rũ ngôn ngữ mờ ám, cho dù nhìn từ góc độ nào, hình ảnh này cũng quá ưót át. Mà bây giờ chính là giờ cao điểm buổi sáng, trong lúc này đã trở thành tiêu điểm của mọi người.

"Mẹ, hai chú này đang làm gì thế?" Hàn Đan nghe thấy cách đó không xa truyền đến giọng trẻ con non nớt.

"..... Bọn họ đang tâm tình thủ thi." Người phụ nữ đưa con đi học che mắt con lại, xấu hổ đáp.

"Ba nói ba mẹ hay tâm tình thủ thi nên mới có con, có phải các chú ấy cũng....."

"Trẻ con không được nói lung tung!" Mẹ đứa bé cuống quýt ngắt lời.

Hai nữ sinh ở chỗ khác xì xào bàn tán: "Oa ~ Metrosexual* kia!"

*Metrosexual: chỉ những người đàn ông dị tính luyện ái nhưng rất quan trọng hóa và chăm chút ngoại hình của mình.

"Tình G (tình cảm đồng tính nam) bắn ra bốn phía nha, thật đáng yêu....."

"Đoán xem, cô gái giữa bọn họ là bị ai vút đi."

"Mình đoán là người trong xe đó."

.....

Dưới ánh mắt đồng tình thương hại của mọi người, đầu Hàn Đan đầy vạch đen, hận không thể dán lên mặt cái nhãn "Tôi chỉ là người qua đường xem náo nhiệt", đeo túi nhanh chóng đi về phía công, lại phát hiện ra chiếc CC vừa rồi còn ở đây đã sớm mất tung tích. Cô nhìn đồng hồ, than thở một tiếng, nhảy lên taxi nói với tài xế: "Bác tài cứu mạng, cháu sắp đến muộn rồi....."

"Cậu đùa đủ chưa?" Kỷ Vân Dục nhún mày.

Lạc Tiêu rút cánh tay về, lấy từ trong túi áo ngủ ra một chiếc hộp nhỏ ném cho anh, tựa vào cửa sổ xe: "Đau bao tử nên uống thuốc thảo dược truyền thống thì tốt hơn."

"Tai mắt của cậu thật là nhiều." Mặt của người nào đó càng lạnh hơn mấy phần.

"Lát nữa tôi bảo người mua một thùng đặt ở nhà mới của cậu là được, chuẩn bị cho lần ăn cay sau."

"Cút ra xa một chút." Anh dùng khuỷu tay gạt cánh tay của yêu nghiệt nhưng đã bị tránh đi.

Lạc Tiêu vẫn tựa trên cửa đứng thẳng dậy cười nói: "Muốn bảo tôi cút ra xa một chút, tốt nhất cậu nên cách xa ghế lái một chút."

Kỷ Vân Dục không kiên nhẫn xùy nhẹ một tiếng, đóng sầm cửa xe, đi thẳng lên nhà trọ.

Một người đàn ông áo đen chạy chậm đến nhanh chóng lái X5 rời đi.

Lạc Tiêu đứng tại chỗ cúi đầu nhìn mình quần áo không chỉnh tề, dùng ngón tay vuốt lại mái tóc lộn xộn, cười như tự giễu, lầm bầm: "Làm bảo mẫu không dễ đâu."

Không hề bất ngờ, bạn học Hàn Đan không uống bát nào trong hai bát súp đậu nành đã đến muộn.

Cô rón ra rón rén chui vào văn phòng, còn chưa ngồi yên, điện thoại nội bộ trên bàn đã reo lên.

Đến từ Tổng giám đốc đại nhân, rất ngắn gọn —— "Đi vào."

Trợ lý nhỏ đứng khoanh tay trước bàn làm việc của anh, đến thở mạnh cũng không dám.

Ngoài dự đoán, Thẩm Luật không nhắc chữ nào đến chuyện buổi sáng, chỉ cho cô biết sắp xếp lịch trình trong ngày hôm nay, một câu dư thừa cũng không có.

"Còn có chuyện gì sao?" Thấy cô vẫn đứng tại chỗ, anh hỏi.

"..... Không có." Cô đáp, vội vàng ra ngoài giống như lên dây cót.

Thật ra buổi sáng không phải anh ta đến đón mình đâu, lại tự mình đa tình lâu như vậy, Hàn Đan không khỏi cười tự giễu.

Dường như công việc từ trạng thái luống cuống tay chân dần bước vào quỹ đạo, lên danh sách từng hạng mục công việc cần làm trong một ngày theo thời gian cũng trở nên ngay ngắn rõ ràng. Khi để ý thời gian lần nữa đã quá bữa ăn một chút, giật mình nhận thấy thì ra một khi con người dồi dào năng lượng sẽ thực sự xem nhẹ con đói bụng, xem ra trước đây ở bộ phận hành chính ngày ngày chờ cơm là vì mình quá nhàn rỗi.

Kẻ cuồng công việc bên trong vẫn đang bận rộn, thỉnh thoảng sẽ có điện thoại gọi đến chỗ cô rồi đi vào.

Hàn Đan vận động cơ thể cứng đờ một chút, gõ cửa đi vào.

Cửa chớp sát đất bị đóng lại, nhìn cả căn phòng có chút tối tăm, ánh mặt trời nhỏ bé chiếu vào từ khe hở giống như hạt sạn màu vàng mềm mại, trong không khí tràn ngập mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Vật được đặt trên bàn ngoài điện thoại di động ra còn có một đồng giấy tờ lộn xộn. Phía trên dùng bút ký tên màu đen viết chi chít trị số tính toán và phê chú.

Cơ thể người đàn ông vùi vào trong chiếc ghế da màu đen rộng lớn, chân thon dài bắt chéo nhau gác lên bàn, cổ áo sơ-mi có hoa văn nhỏ màu đen trắng để mở, cả vật cũng bị ném sang một bên. Xem ra vì sự đi xuống của mức tiêu thụ, anh ta cũng rất mệt mỏi.

Đối với một kẻ cuồng công việc bị cảm mạo cũng hoạt động với tốc độ cao mà nói, dáng vẻ hoàn toàn thư giãn này thật sự rất hiếm thấy. Hàn Đan nhặt giấy tờ rơi dưới mặt đất lên sắp xếp xong, vô cùng cẩn thận đặt lên bàn, hỏi: "Đã đến giờ cơm trưa rồi, buổi trưa Thẩm tổng muốn ăn gì?"

"Buổi chiều hôm nay có lịch trình gì?" Ánh mắt của anh dừng ở trên cây cảnh bên cạnh, nhưng dường như lại không có tiêu điểm.

"Một giờ rưỡi có một hội nghị của bộ phận, ba giờ đàm thoại với đại biểu của khu vực Đông Nam, bốn giờ rưỡi thảo luận phương án tuyên truyền cho sản phẩm mới với bộ phận quảng cáo. Sau đó anh có hẹn bữa tối với đại biểu của CM, thảo luận....."

"Hàn Đan."

"Vâng?" Lời nói bị cắt ngang, cô có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn anh.

Người đàn ông quay ghế xoay qua một góc, đưa tay kéo cửa chớp ra một nửa. Ánh mặt trời chiếu vào trong nháy mắt khiến cho Hàn Đan vừa mới thích ứng với ánh sáng lò mờ cảm thấy hơi chói mắt.

Bên ngoài cửa sổ sát đất, kiến trúc cao lớn dày đặc trong thành phố giống như một rừng cây kiến tạo bởi xi măng cốt thép, khiến loài người thân ở trong đó có vẻ càng nhỏ bé hơn.

"Cô có lúc nào muốn rời xa khỏi nơi này không?" Ánh mắt Thẩm Luật dừng ở trên tấm biển quảng cáo cực lớn ở nơi xa, dưới ánh sáng nửa bên mặt tỏa ra ánh sáng hơi mờ.

Nghe anh hỏi như vậy, Hàn Đan có chút kinh ngạc, nghĩ một lát rồi thành thật đáp: "Có."

"Vì sao không trốn."

"Dù sao trên cuộc đời này luôn có những lý do thân bất do kỷ*."

*thân bất do kỷ: làm việc không theo ý muốn của mình.

"Thân bất do kỷ." Anh lập lại, xoay người nhìn về phía cô, bên môi có ý cười mơ hồ, mà trong chớp mắt đó, ánh mắt lại cô đơn lạ thường.

Cô không biết làm sao đứng nguyên tại chỗ.

"Đây là lịch trình của hai ngày nay."

"Hả?!" Hàn Đan sững sốt: "Toàn bộ? Vậy hai ngày nay phải....."

"Đi công tác, đến thành phố C."

Thành phố C? Thành phố ven biển vì phong cảnh như tranh mà tiếng tăm lan truyền: "Vậy thì tôi lập tức đi chuẩn bị vé máy bay và tài liệu cần mang theo." Hàn Đan đang định ra khỏi cửa, lại nghe thấy người đàn ông phía sau mở miệng nói: "Không cần tài liệu, đặt hai tấm vé máy bay." Anh dừng lại một lát: "Tôi, và cô."

Cô tròn tròn mắt xoay người lại.

Anh tựa lưng vào ghế ngồi, vẻ mặt thản nhiên như mây bay gió thoảng.

Chạng vạng, Hàn Đan trở về nhà, lại thấy đèn đuốc sáng trưng.

A Khiết xắn tay áo đang bận rộn ở phòng bếp. Ba người đàn ông ngồi trong khách.

Hai người ngồi trên ghế sofa đang trò chuyện vui vẻ là chồng trước Trình Uyên của A Khiết và Lạc Tiêu mờ ảo đến mức mơ hồ, Kỳ Vân Dục lại ngồi ở một bên xem TV.

Hàn Đan ngẩn ra năm giây, chỉ vào ghế sofa bằng da kiểu châu Âu màu đen dưới bóng người họ Kỳ nào đó: "Cái này là cậu mua?"

"Sao có thể chứ, não mình úng nước....." A Khiết vừa ngược mắt phát hiện ba người đàn ông đều đang nhìn về phía mình, lập tức nghẹn lại, cười gượng hai tiếng: "À, trong nhà không có chỗ ngồi, cái đó..... Hàng xóm chuyển qua đây." Dứt lời bày ra khuôn mặt đau khổ, nhỏ giọng nói: "Cứu mạng, cậu cũng biết tài nghệ nấu nướng của mình mà, sao mà chiều đãi được bọn họ....."

Thấy đáng vẻ đáng thương đó của cô, Hàn Đan đỡ khóc đỡ cười, cời tạp dề trên người cô xuống buộc lên người mình, dặn dò: "Rửa rau đi."

Hai người bận bịu trong phòng bếp, nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

"Thế giới thật kỳ diệu." A Khiết cảm thán.

"Sao thế?"

Cô lè lưỡi: "Ai có thể ngờ được có một ngày chúng ta lại ở đây nấu cơm cho bọn họ ăn."

Hàn Đan liếc thấy hai người trò chuyện với nhau rất vui, hỏi: "Trình Uyên và Lạc Tiêu quen biết nhau?"

"Ừ." A Khiết gật gật đầu: "Xem như là quan hệ của Bá Nhạc và ngựa. Nghe nói là người thừa kế của tập đoàn nào đó, nhưng thích kinh doanh tác phẩm nghệ thuật, mở một vài triển lãm đầu giá gì đó. Tranh của Trình Uyên có thể bán đắt như vậy, đều là công lao của anh ấy. Trước khi li hôn đã gặp anh ấy một lần, về sau buổi tối hôm ấy mình đã cảm thấy rất quen mắt, ngày ngày cả ngày không nhớ ra được."

"Vậy cậu nên chiều đãi người ta một bữa thật ngon ở tiệm ăn, còn keo kiệt đưa về nhà cho mình nấu cơm." Cô liếc mắt xem thường.

"Mình nói rồi, người ta sống chết không đi thì mình có cách gì chứ." A Khiết uất ức nói: "Còn không phải là Kỳ Vân Dục đó, nói là hôm qua còn thừa rất nhiều đồ, bảo mình ở nhà nấu cơm. Cậu nói anh ta là một đại thiếu gia thì gia bộ cần cù tiết kiệm gì chứ, thật là....."

"Định dọn đến chỗ Trình Uyên ở sao?"

"..... Sao cậu biết?" Cô ấy do dự hỏi.

"Vali hành lý xuất hiện mà không thấy gạt tàn nữa." Cô cười: "Đi công tác không đến mức mang cả gạt tàn đi, cho nên mình đoán hẳn là lúc này cậu đã hồi tâm chuyển ý rồi."

"Haiz, vốn định ăn cơm xong mới nói cho cậu."

"Định tái hôn sao?"

"Không tái hôn."

"Dù sao kéo dài thế này cũng không tốt, Trình Uyên có từng nhắc đến chuyện muốn tái hôn không?"

"Nhắc rồi, mình không muốn. Mình cũng từng tuổi này rồi, cũng không thể kết hôn đi kết hôn lại được nữa, chờ đến khi mình suy nghĩ cẩn thận, hoặc là sẽ cách anh ấy rất xa, hoặc là sẽ bên anh ấy trọn đời." Cô ấy ngừng lại một chút: "Nếu như cậu không muốn về nhà thì cứ ở lại đây, dù sao cũng là bỏ không. Còn nữa, nếu buồn thì đưa Đường Bá Hổ đến."

"Ừ." Cô đồng ý, liếc mắt về phía ghế sofa: "Mình định về nhà ở một thời gian."

"Tùy cậu." A Khiết vẩy vẩy nước trên tay: "So với vị yêu quái biển thái kia, vẫn là Lão Phật Gia dễ đối phó hơn một chút, dù sao cậu cũng là con ruột của bác ấy."

"..... Cậu bê thức ăn đi."

Hàn Đan thái một củ khoai tây thành sợi nhỏ, lưỡi dao chạm vào thớt phát ra tiếng vang có tiết tấu. Vô ý ngược mắt lên, lại đang chạm vào ánh mắt người nào đó nhìn qua, cô ngẩn người, nhưng anh lại đảo mắt đi xem TV.

Vốn tưởng rằng bữa cơm này sẽ vô cùng mất tự nhiên, không ngờ lại hòa hợp lạ thường.

Kỷ Vân Dục chỉ thông thả ung dung ăn, dáng vẻ hai tai không nghe thấy chuyện bên ngoài bát, cũng không tham gia cuộc nói chuyện của bốn người bọn họ.

"Hương vị thật sự rất ngon." Lạc Tiêu hí hóp mắt tán thưởng: "Lấy vợ thế này, còn cầu gì hơn."

Hàn Đan nhoen miệng cười: "Nếu như đàn ông đều dễ dàng thỏa mãn như vậy, phụ nữ sẽ chỉ cần luyện tài nấu bếp là được."

"Muốn nắm được trái tim người đàn ông, thì nắm lấy dạ dày của anh ta trước." Trình Uyên trêu chọc: "Xem ra Hàn Đan em đã thành công một nửa rồi."

Chỉ nghe thấy "bốp" một tiếng, thì ra là Kỷ Vân Dục đánh chiếc đĩa vurun về phía gà xào giấm của Lạc Tiêu sang một bên: "Cậu vẫn chưa ăn no?" Anh nhú mày.

"Nhanh như vậy đã đuổi tôi đi rồi, thật không có lương tâm." Người đàn ông làm vẻ tủi thân, quay mặt đi cười nói với Hàn Đan: "Nếu như tối mai tôi vẫn đến xin cơm, không biết cô đầu bếp có ý kiến gì không?"

"Không đâu." Hàn Đan mỉm cười âm áp: "Có điều buổi tối ngày mai cô đầu bếp không ở nhà, buổi tối phải phiền mọi người tự động tay rồi."

"Định đi đâu vậy?" A Khiết hỏi.

"Đến thành phố C công tác."

"Phong cảnh của thành phố C rất đẹp." Trình Uyên nói: "Gió biển thổi rất dễ chịu."

"Ngày mai mua ít điểm tâm ngọt về." Đột nhiên, có người mở miệng.

Hàn Đan giật giật khoe miệng: "Tôi có nói ngày mai tôi phải đi công tác rồi mà....."

"Anh có nói anh đồng ý sao?" Kỷ Vân Dục hơi quay mặt sang, đồng tử màu hổ phách đối diện với mình, hỏi bằng tốc độ nói chuyện từ tốn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Có lẽ bạn sẽ vĩnh viễn không biết mình thích một người đến mức nào, trừ khi bạn thấy người đó ở cùng với ng

Editor: Xám

Sắc trời đã tối.

Lạc Tiêu bị một cuộc điện thoại gọi đi, Trình Uyên cũng ôm vai A Khiết từ biệt Hàn Đan.

Dường như sau khi hai người xa cách một thời gian đã trưởng thành hơn rất nhiều, khi chung sống đã quan tâm săn sóc hơn nhiều, bớt tranh chấp soi mói hà khắc.

Hàn Đan cười nói với Trình Uyên: "Bây giờ anh cũng đừng nuông chiều cô ấy nữa, cái gì cũng nghe theo cô ấy ép buộc."

"Được." Người đàn ông cười điềm đạm.

"Này này, con bé không có tình người kia....." A Khiết xụ mặt ra đáng muốn cào cô.

Cô cười trốn về sau, lại vừa vịn dựa vào người một người. Quay người chạm phải ánh mắt của Kỷ Vân Dục, cô có chút mất tự nhiên mím môi.

Cả bốn người tạm thời đứng ở cổng vòm vốn nhỏ hẹp, càng lộ vẻ chật chội.

"Mấy người còn chưa đi?" Kỷ Vân Dục cũng không để ý đến cô, ánh mắt chuyển lên hai người đang đứng ở cửa, hỏi

Hàn Đan đầu đầy vạch đen.

Ở trong nhà người ta hạ lệnh đuổi khách với người ta, có phải quá không khách sáo rồi không?

Rõ ràng A Khiết cũng vô cùng căm phẫn, trợn trừng mắt giận mà không dám nói, kè tai nói nhỏ với Hàn Đan: "Xem ra có người muốn thi thắm tâm sự với cậu đây."

"..... Cậu đi đi." Cô cười đẩy cô nàng ra ngoài cửa.

Tiền hai người đi rồi, quay đầu lại thấy Kỷ Vân Dục ngồi ở trên ghế sofa, gác chân lên bàn trà nói: "Pha cho anh cốc trà."

"Trong nhà không có lá trà."

"Góc trên bên phải, hộp màu xanh."

Hàn Đan lấy xuống, phát hiện thật sự đựng đầy trà xanh, kinh ngạc nói: "..... Từ đâu ra vậy?"

"Ai biết được, có thể là cái hộp kia tự mọc ra." Anh ngẩng đầu tựa vào ghế, khép hờ mắt.

"....." Câu cười nhạo này thật thích hợp. Hàn Đan ngâm trà xong đặt lên bàn trà, sau đó bắt đầu bận rộn rửa bát dọn dẹp. Quay đầu lại, lại thấy anh đã ngủ trên ghế sofa.

Cô dờ khóc dờ cười, gọi anh hai tiếng nhưng trước sau không có động tĩnh gì. Đi qua muốn đẩy anh, ngón tay sắp chạm vào quần áo anh lại dừng.

Dưới mái tóc ngắn, ánh đèn màu vàng nhạt dừng lại trên lông mi hơi dài của người đàn ông, tỏa xuống một bóng mờ nho nhỏ trên khuôn mặt anh tuấn. Lúc anh ngủ, dường như toàn bộ sự sắc bén đều đã bị thu lại, giống như một Đại thiên sứ trưởng của hòa bình và cái đẹp.

Hàn Đan rút tay về đứng đó một lúc lâu, thờ dài.

Vậy phải làm thế nào mới được đây?

Cô nhìn xung quanh, sắp xếp mấy bộ quần áo. Đột nhiên nhớ ra trên cửa sổ còn trồng mấy chậu hoa cảnh, bèn kéo cửa sổ ra tưới nước, ai ngờ mu bàn tay bị hoa chọc vào một cái, bình nước bằng sắt tây hơi lệch hướng, nước vẩy xuống từ khe hở.

Lúc này lập tức truyền đến một tràng tiếng mắng.

Bởi vì trước đây từng có xung đột nhỏ với A Khiết, thường ngày cô gái ở lầu dưới thường xuyên làm phiền các cô. Thường là gọi điện thoại cho chủ chung cư tố cáo như là "Có tiếng gõ ống nước", "Tiếng bước chân quá vang", "Quá muộn còn tắm" khiến người ta không hiểu ra sao. Hôm nay không để dàng gì bắt được sai lầm, mắng mỏ hùng hồn.

Hàn Đan nhú nhú mày, thò đầu ra nói: "Thật xin lỗi, tôi không cố ý."

"Một câu xin lỗi là xong việc à? Cô xuống dưới xem xem thảm lông cừu tinh khiết của tôi đã thành thế nào rồi!"

Cô bắt đắc dĩ, đành phải xuống lầu.

Cô gái này gần 30, chắc là chủ quản bộ phận của công ty nào đó, khuôn mặt lão luyện xụ xuống, oán hận quăng tầm thăm kìa vào lòng Hàn Đan, the thé chất vấn: "Cô tự nhìn xem!"

Trên tấm thảm lông nhung trắng như tuyết lại có một mảng vết bẩn tối màu ướt sũng.

Hàn Đan biết rất rõ vừa rồi mình tưới hoa bằng nước uống, tuyệt đối không thể sinh ra dấu vết như vậy. Nhưng tình huống hiện tại cũng khó để phản bác, vì thế cười thân thiện nói: "Xin lỗi, chỉ bằng tôi mang đi giặt khô được không, giặt xong sẽ mang đến."

"Trước tiên không nói có thể giặt sạch hay không, ngộ nhờ giặt hồng thì làm sao! Đây chính là lông cừu tinh khiết nhập khẩu từ Australia đấy!" Cô gái

nhú mảy lạnh lùng nói: "Tôi thấy khó hiểu, vì sao cô thường xuyên thích hắt nước bắn xuống dưới lầu vậy?"

Nghe cô ta ăn nói lung tung vô lý như vậy, Hàn Đan không khỏi tức giận trong lòng, nghiêm mặt hỏi: "Vậy cô muốn xử lý như thế nào?"

"Đền tiền."

"Bao nhiêu?"

"Lúc mua về tốn 300 đô-la của tôi, vốn là phải đền toàn bộ giá đó....." Đôi mắt thoá bóng mắt màu tím sậm của cô ta quan sát người Hàn Đan từ trên xuống dưới một lượt, có chút khinh thường nói: "Thứ nhất là tôi đã dùng tấm thảm này mấy ngày, thứ hai thấy cô cũng không khá giả, nửa giá thôi." Giọng nói đó giống như đã nhurong bộ cực lớn.

Hàn Đan khẽ mỉm cười: "Nhìn vị tiểu thư này giống như một nhà văn hóa, đương nhiên biết chuyện gì cũng nên coi trọng chứng cứ, làm phiền cô bây giờ đưa phiếu xuất nhập mua thảm cho tôi xem, cũng dễ khiến tôi bồi thường tâm phục khẩu phục."

Cô ả trừng mắt nói: "Đồ đã mua hơn mấy tháng, sao còn có thể giữ lại hóa đơn gì đó chứ? Tôi nói cho cô biết, nếu như cô ngoan ngoãn đền bù, coi như chuyện này đã xong, nếu như một mực từ chối muốn ăn quýt, bà đây cũng không phải dễ chọc!"

"Nếu như không thể đưa phiếu xuất nhập ra, vậy mời cô mang đến chỗ cơ quan chuyên môn đánh giá một lần, tấm thảm này làm bằng chất liệu gì, trị giá bao nhiêu tiền, tiện thể phân tích một chút xem vết bẩn phía trên có thành phần thể nào, có phải do nước trong bình nước của tôi không." Cô nói xong, nhét trả tấm thảm vào lòng cô gái, định đi lại bị giữ lại.

"Cô dám đi thử xem?" Uy hiếp xong, cô ả la về phía cánh cửa: "Anh chết rồi hay sao, mắt thấy người ta uy hiếp em cũng không có động tĩnh gì!"

Một giọng nam trầm thấp truyền đến: "Có chút chuyện mà giải quyết mãi vẫn chưa xong, con mẹ nó ai lên mặt trên địa bàn của ông đây vậy?"

Vừa dứt lời, cửa chống trộm đã bị sức mạnh đẩy ra, va vào tường phát ra tiếng vang "Rầm" rất to.

Một người đàn ông vô cùng vạm vỡ xuất hiện ở bên cạnh cô gái, lập tức đẩy Hàn Đan không hề chuẩn bị gì vài cái ngã lão đảo, quát: "Con mẹ nó mảy có đền hay không?"

Cánh tay cô đụng vào tường, sinh đau. Siết chặt quyền, cuối cùng lại chậm rãi buông ra, cố gắng bày ra một nụ cười: "Xin nhường đường, tôi lên lầu lấy tiền."

"Chẳng phải vừa rồi cô không muốn đền sao? Không phải nhét lại rất mạnh sao? Sao bây giờ lại ỉu xiu thế?" Cô ả hùng hổ dọa người đến gần: "Tôi cho cô biết, vừa nãy nửa giá cô không muốn đền, bây giờ thì bồi cả giá cho bà!"

"Được." Mối cô hơi trắng bệch.

"Cho mảy hai phút đi lên lấy tiền, nếu không ông phá cửa của mảy." Người đàn ông dứ dứ nắm đấm trước mặt cô.

Hàn Đan chỉ cảm thấy cả người cứng đờ, bước từng bước lên lầu, mãi đến khi một đôi dép lê xuất hiện trong tầm nhìn.

Cô dừng lại, ngẩng đầu lên.

Kỷ Vân Dục khoác tấm chăn hình gà vàng đứng ở hai bậc thềm phía trên lạng lẽ nhìn cô.

Hình như, bao giờ cũng bị anh nhìn thấy trong lúc bí thảm. Hàn Đan thở dài một tiếng trong lòng, lách qua bên cạnh anh, lại bị người ta kéo cánh tay lại.

Lực hơi mạnh, khiến cô có thể cảm nhận rõ ràng được truyền đến từ bàn tay anh.

Người đàn ông túm lấy cô muốn xuống lầu, cô lại trở tay kéo anh lại, cũng dùng đủ sức.

Hai người giằng co.

Anh cau mày nhìn về phía cô, trong mắt có vẻ kinh ngạc khó hiểu và một chút phẫn nộ, nói với giọng lạnh như băng: "Sao vậy, còn muốn anh cho em mượn đô-la, để em đi đưa cho bọn chúng sao?"

Hàn Đan cười thản nhiên, hỏi: "Anh muốn giúp tôi sao?"

Anh không đáp, chỉ nhìn cô.

"Bởi vì đánh không lại nên thỏa hiệp, bởi vì sợ nên thỏa hiệp, bởi vì bất lực nên thỏa hiệp. Không ai thích thỏa hiệp, mà vì chỉ có thỏa hiệp mới có thể sinh tồn, bởi vì đó là quy tắc của thế giới này." Hàn Đan nói: "Tôi không nghi ngờ anh có năng lực bắt bọn họ thỏa hiệp một chút nào, nhưng sau đó thì sao? Có lẽ tôi sẽ gặp phải tình huống tệ hơn hôm nay. Tôi chỉ là một nhân vật nhỏ, không có sức lực mạnh mẽ như trong tay anh."

"Là sợ bọn chúng trả thù, hay là cảm thấy ngay cả phụ nữ anh cũng không bảo vệ được?" Anh nhurong mảy.

"VẬY THÌ." Cô ngẩng mặt lên nhìn anh, hỏi từng chữ từng câu: "Anh có thể giúp tôi bao nhiêu lâu đây?"

Tìm người đàn ông đập mạnh và loạn nhịp trong phút chốc, làn môi mỏng hơi mím, như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ im lặng buông tay ra.

Hàn Đan lấy tiền xuống lầu, lại phát hiện chân gà con màu vàng nhạt bị vắt lên tay vịn cầu thang, mà Kỳ Vân Dục đã đi mất.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, cửa lớn dưới lầu đã khóa chặt. Cũng không biết cô ả thăm lỏng cừu hung hăng bức người và người đàn ông cường tráng vạm vỡ đã đi đâu.

Cô bình tĩnh đứng đó một lúc lâu, cuối cùng ngồi xuống bậc thang.

Không cần lo lắng đoán xem bọn họ đã đi đâu, đi làm gì. Nếu như cô nhúng tay vào, tất cả đều sẽ vượt qua phạm vi cô có thể đoán trước.

Cô cuộn tròn thân mình ngồi im lặng, mặc cho đèn cảm ứng bằng tiếng người ở hành lang tắt lụi.

Bóng tối đan xen với tĩnh lặng liên tục lan tràn.

Thời gian mất đi phương hướng tiến lên, quanh co uốn lượn, càng kéo càng dài.

Tiếng nhắc nhở của thang máy vang lên, tiếng bước chân dần đến gần.

Ánh sáng sáng lên lần nữa khiến Hàn Đan nheo mắt lại. Cuối cùng khi những đường nét mơ hồ đó rõ ràng từng chút một, cô ngẩng mặt từ trong khuỷu tay lên.

Ánh mắt đối lập nhau, cô không khỏi mở to mắt.

Vạt trước áo sơ mi bị xé rách, còn có một vết máu nhạt trên mặt, khiến cho nhìn Kỳ Vân Dục lúc này có chút thảm hại.

Nhìn thấy vẻ mặt của cô, trong nháy mắt người đàn ông trước mặt cô lộ ra vẻ mặt hơi lúng túng. Anh đảo mắt đi, nói như mất kiên nhẫn: "Em ngồi ở đây làm gì?"

Hàn Đan vẫn luôn ở trong trạng thái kinh ngạc, lúc này mới nghĩ đến đứng dậy. Chắc là đã ngồi lâu, chỉ cảm thấy đùi tê rần, lão đảo một cái, được anh đỡ lấy.

"Chỉ là dạy dỗ bọn con đồ một chút, em đã cảm kích đến mức ôm ấp yêu thương rồi sao?" Giọng anh mang vẻ hài hước.

"Vết này là con đồ hôn tạo ra sao?" Cô chỉ lên mặt anh hỏi.

"Nếu không phải là anh không đánh phụ nữ, anh sớm đã....." Lời ngừng ở đây, anh không được tự nhiên quay mặt đi.

"Trong nhà có thuốc ——"

"Không cần." Anh ngắt lời cô, nâng khuỷu tay cô đỡ cô lên lầu.

"Kỳ Vân Dục, đây có phải lần đầu tiên anh bị người khác đánh không?" Hàn Đan vừa bước nhỏ đi chuyển lên lầu, vừa hỏi.

"Con mắt nào của em nhìn thấy anh bị người khác đánh?" Anh cau mày.

"Đau không? Ngộ nhờ hồng mặt thì làm sao?"

"Ông không kiếm tiền bằng mặt." Anh cắn răng nghiêng lợi.

Về đến cửa, Hàn Đan nhìn dáng vẻ thẹn quá hóa giận của anh, cuối cùng không nhịn được cười ra tiếng.

Lúc này, chỉ cảm thấy trọng tâm dao động, cả người ngã về phía sau dán lên tường.

Mà trước mặt, là gương mặt phóng đại của Kỳ Vân Dục.

Cánh tay người đàn ông nhốt cô giữa anh và bức tường, đột nhiên cự ly gần sát và hơi ấm nhẹ nhàng trên người anh khuôn mặt cô đỏ lên trong nháy mắt.

"Buồn cười không?" Anh đè thấp giọng, giống như sói xám khề ngâm trong đêm tối.

"A, không..... buồn cười." Cô không thể lùi lại được: "Cho dù nói thế nào, cảm ơn anh."

"Ngày mai anh muốn ăn sashimi cá hồi tươi sống."

"....." Hàn Đan im lặng nghẹn lời. Thì ra tên nhãi này muốn tiết kiệm chút tiền thăm trải sàn đó cho mình xem như tiền com sao?

"Có vấn đề gì à?"

"Không có." Cô bắt đầu đi.

Kỷ Vân Dục buông cô ra đứng dậy, đi về phía nhà mình. Mà ngay lúc cô sắp đẩy cửa bước vào, anh lại đột nhiên lên tiếng.

"Anh hiểu tư vị của thỏa hiệp, anh cũng phải có lúc bắt lực."

Hàn Đan còn chưa hiểu ý của hai câu đó, cánh cửa kia đã đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Editor: Xám

Rốt cuộc gần đây làm sao vậy, vì sao hành vi của một người hai người đều quái dị như thế?

Hàn Đan nhìn mình với gương mặt đen ở trong gương, quyết định không hao tổn tâm tư suy xét vấn đề phức tạp đó nữa.

Trong《Lục giới》vẫn hoàn toàn náo nhiệt như trước đây.

Trước đây toàn tổ đội với nhóm Hà Xử Phong Lưu, ngoài lấy kinh nghiệm thắng vài cấp ra, còn nhặt được một đồng bảo thạch và trang bị, bây giờ ngay cả thương khó cũng đã chất đầy rồi.

Đội khi cô ngồi trở lại trước máy tính, phát hiện ra nhận được lời mời tổ đội và mật ngữ.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lưu: Tới đây đánh BOSS.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Không đi đâu, dù sao cấp bậc như tôi cũng không giúp được gì, tôi treo máy bán đồ trong túi, chặt nich rồi.

Đối phương không nói gì nữa.

Chờ một lát, khó khăn lắm mới bán được một cái nhẫn cấp thấp, cô đang ủ rũ, lại phát hiện hệ thống nhắc nhở bỗng xuất hiện hết hàng này đến hàng khác.

[Hệ thống] Tiểu Dã Miêu Khêu Gọi mua 1 món [Nước mắt thương hồn] từ quầy hàng của ngài, ngài thu được 10000 nguyên bảo.

[Hệ thống] Tiểu Dã Miêu Khêu Gọi mua 99 món [Ô mộc] từ quầy hàng của ngài, ngài thu được 9900 nguyên bảo.

[Hệ thống] Tiểu Dã Miêu Khêu Gọi mua 2 quyển [Tinh tư tập] từ quầy hàng của ngài, ngài thu được 20000 nguyên bảo.

[Hệ thống] Tiểu Dã Miêu Khêu Gọi mua 1 bộ [Nhược thủy nhuyễn giáp] từ quầy hàng của ngài, ngài thu được 25000 nguyên bảo.

.....

Chẳng mấy chốc, vật phẩm bày ra trên quầy hàng của cô bị cùng một người chơi mua hết sạch.

Hàn Đan kinh ngạc đến mức cảm đã sắp đập vào mu bàn chân, chỉ cảm thấy gặp được thần tài hiển linh, vội vàng bỏ sung hàng hóa, bày tất cả đồ trong túi ra, mà một mình đối phương mua toàn bộ. Nhìn số tiền tiết kiệm tăng mạnh theo đường thẳng, người nào đó sung sướng ngất ngây hoa chân múa tay.

[Mật ngữ] Tiểu Dã Miêu Khêu Gọi: Mỹ nữ, còn nữa không?

Thần tài lại còn gửi mật ngữ cho cô nữa.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Không..... Cảm ơn cô.

[Mật ngữ] Tiểu Dã Miêu Khêu Gọi: Tôi nên cảm ơn cô mới đúng. Mua đồ ở quầy hàng của cô tiện lợi hơn chi tiền giết người rất nhiều, thật ra tôi lời hơn.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Tiền giết người?

[Mật ngữ] Tiểu Dã Miêu Khiêu Gợi: Đúng vậy, bang chủ của Âm Các nói muốn tôi mua hết đồ trên quầy hàng của cô, dùng để trả phí giết người lần trước. À đúng rồi, hình như Hà Xử Phong Lưu là người đàn ông của cô mà. Hai người thật là tình cảm

[Mật ngữ] Liên Cơ.....

[Mật ngữ] Tiểu Dã Miêu Khiêu Gợi: Ôi ~ Nếu như người đàn ông của tôi có thể tổn tâm tư vì tôi như thế thì tốt rồi. Mấy ngày vừa mới kết hôn dính lấy nhau ngắm phong cảnh, bây giờ thì hàng ngày chỉ huy tôi xông vào phó bản, thật sự chả thú vị gì cả ~ Vậy nhé, mua đồ xong tôi đi trước đây, bye bye.

Liên Cơ đứng thu dọn hàng quán, dờ khóc dờ cười vì sự chăm sóc của tên phá gia kia.

Trong đáy lòng có một chút không cam tâm.

Anh cho rằng thật sự tôi tự mình làm gì cũng không được sao?

Lật đi lật lại cột nhiệm vụ, thấy có một nhiệm vụ với tình tiết kịch đang ở vùng lân cận, bèn thúc lừa đi đến.

Nhiệm vụ đánh quái phụ cận có không ít người chơi, phần lớn đều đã thành đội.

Quái vật là một con nhện BOSS, độ khó không tính là quá lớn, muốn hạ được phải dùng bí quyết ở chữ “nhanh”. Nếu như không thể giải quyết được trong vòng một phút đồng hồ, con quái này sẽ thả ra rất nhiều nhện nhện con, vô cùng khó giải quyết.

Dự tính ban đầu của việc xây dựng nhiệm vụ này là để người chơi tổ đội hoàn thành, đẩy mạnh giao lưu với nhau.

Nhưng đối với Liên Cơ mà nói, phạm là nhiệm vụ cần tổ đội lại rất có vấn đề. Đội ngũ bình thường đều không sẵn lòng tiếp nhận nghề nghiệp mà phụ trợ và công kích đều vô cùng bình thường lắm. Hôm nay cũng vậy, cô đã đứng ở đó một lúc lâu, gửi đi vô số yêu cầu xin vào đội, đều bị cự tuyệt.

Khó khăn lắm mới có người tiếp nhận yêu cầu của cô, cô vui mừng như中奖, tập trung nhìn kỹ, lập tức tròn tròn mắt.

[Hệ thống] Đội trưởng [Vòng Tư] tiếp nhận yêu cầu vào đội của ngài, ngài đã gia nhập đội ngũ.

Ngoài cô ra, đội viên còn có ba vị.

Mị Vũ.

Lượng Tinh.

Mộng Yểm

Bởi vì đồng người, bọn họ lại tẩy trắng hồng danh, thay đổi trang phục, trà trộn vào trong đám người cũng không dễ bị trông thấy lắm.

Những cái tên này đại diện cho nguy hiểm nghiêm trọng, vì vậy bản năng của Hàn Đan lựa chọn chạy trốn, cô gỡ ra một hàng chữ nhanh như gió.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Thật xin lỗi, đã quấy rầy rồi, tôi vào nhầm đội.

Cô đang định nhấn vào nút "Rời khỏi đội ngũ", lại thấy có trả lời.

[Đội ngũ] Mộng Yểm: Bọn tôi đến đánh nhện, cùng đi đi.

Hàn Đan co rút khóe miệng. Mặc dù không biết vì sao cấp bậc như bọn họ lại xuất hiện ở đây đánh nhện nhện, hơn nữa lão đại đang sát thủ mở miệng mời ở lại đã là rất nể mặt cô rồi..... Khí thế của những người này thật sự rất khiến cho người ta khủng hoảng, đặc biệt là hai người trong đó còn “vô tình đi ngang qua” giết chết cô rất nhiều lần, ý nguyên không muốn ở chung một đội với bọn họ toát ra từ đáy lòng, khiến cô mà xem nhẹ

[Đội ngũ] Liên Cơ: Có người ở đội khác gọi tôi qua..... Ha ha.

Vô cùng thấp thỏm tìm ra một lý do để chạy trốn.

Đột nhiên, Hàn Đan chỉ cảm thấy trước mặt mình vô cùng hỗn loạn.

Cánh hoa ánh đào đột ngột hiện ra rơi ngập trời đất, giống như con tuyết màu hồng nhạt.

Dường như tất cả đều đứng im, người và thú xung quanh đều tạm dừng động tác.

Cô còn chưa kịp kinh ngạc, bầu trời đã đổi màu, trong phút chốc mây đen che lấp mặt trời, sấm sét dày đặc xé rách thiên không, vẽ ra từng vết rạn nứt.

Bởi vì phải trông BOSS, cho nên tất cả mọi người tụ tập ở xung quanh, trong phút chốc trên mặt đất đã đầy hài cốt.

Liên Cơ đứng giữa đồng thi thể, không biết phải làm sao.

[Đội ngũ] Lượng Tinh: Cô nhất định muốn đổi đội ngũ?

Sau câu hỏi này còn có một biểu cảm cười mỉm, khiến Hàn Đan cứng họng lú lờ khiếp sợ vô cùng, đáp lại vô cùng mất khí thế.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Không cần đâu, đội này rất ổn.....

Vì vậy, cô ở cùng với bốn vị sát tinh, cực kỳ ừ rừ chờ đợi con nhện BOSS chỉ xuất hiện mười lăm phút một lần kia, vô cùng hối hận không cùng tên phá gia Hà Xử Phong Lưu đi lấy kinh nghiệm.

Mặt khác, trên kênh nhiều người, mấy vị trưởng lão của Huyết Sắc Thịnh Yên đang tám chuyện.

Si Ngữ: "Con heo Vồng Tư nhà cậu, tại sao vừa nãy đá tôi ra khỏi đội ngũ?"

Vồng Tư: "Bang chủ có lệnh, tôi nào dám không tuân theo."

Si Ngữ: "..... Tôi không hề lừa dối, vừa rồi có chuyện ra ngoài nên đã treo máy, mau thêm tôi vào đi."

Khôi Nguyên: "Nhóc đáng thương, tôi đoán cậu không vui đâu."

Si Ngữ: "Vì sao!"

Mị Vũ: "Bởi vì hôm nay bang chủ đại nhân muốn tán gái ~"

Tiêu Niệm: "Ah, ra tay rồi?"

Mị Vũ: "Ừ ~ Ngay cả《 Trói buộc • Tuyết anh đào 》rất nghệ thuật luôn ghét bỏ kia cũng đã lòi ra rồi ~"

Huất Nhan: "Lại làm đến bước này sao..... Về mặt quyến rũ phụ nữ, vị đó thật là phong cách."

Lượng Tinh: "..... Bà mẹ nó."

Tiêu Niệm: "Sao thế?"

Lượng Tinh: "'Cô nhất định muốn đổi đội ngũ?' Câu này dịu dàng thân thương hòa nhã đến mức nào chứ, phía sau còn có một cái mặt cười nữa! Cậu ta lại nói 'Cậu còn dọa cô ấy nữa tôi sẽ băm cậu ra'!!!!"

Mọi người:.....

Uy hiếp lẫn nhau gì đó, đã ngấm sâu vào cốt tủy từ lâu rồi.

Chờ đợi luôn có vẻ rất giãy vò.

Nhất là khi trong đội ngũ hoàn toàn yên tĩnh.

Khí thế của bốn con người quá tà ác, vốn dĩ rất đông người tập trung xung quanh điểm đánh BOSS, bây giờ hoang vắng đến mức ngay cả quái vật cũng hoàn toàn không thấy.

Đương nhiên trước mặt bốn vị sát thần Liên Cơ không dám nói gì hết. Mà ba người còn lại không tìm hiểu rõ được ý đồ của lão đại, cũng không tiện mở miệng bừa bãi.

Không khí lúng túng quá mức, Lượng Tinh trước giờ luôn nói nhiều không nhịn được nữa, cuối cùng đập tan im lặng.

[Đội ngũ] Lượng Tinh: Nghe nói Hoa yêu rất khó tổ đội, Liên Cơ cô có đội cố định sao?

Nếu hỏi mình, sao dám không đáp.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Ừm. Có điều cấp của mấy người bọn họ đều rất cao, bọn họ đã làm nhiệm vụ này từ lâu rồi.

[Đội ngũ] Lượng Tinh: Hoa yêu luyện cấp khá chậm.

[Đội ngũ] Liên Cơ: A, thật ra cũng không phải. Lúc bọn tôi quen nhau cấp của bọn họ đã rất cao rồi, cho nên lúc tổ đội tôi chỉ có thể ở một bên hưởng kinh nghiệm.

[Đội ngũ] Lượng Tinh: Có đàn ông chứ?

[Đội ngũ] Liên Cơ: Hà?

[Đội ngũ] Lượng Tinh: Kiên nhẫn đưa theo một đứa con riêng* như vậy, xem ra trong đội ngũ đó có người đàn ông cảm thấy hứng thú với cô.

*đưa con riêng: ý chỉ người làm giảm hiệu suất công việc.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Nghe nói là vì cấp của tôi quá mất mặt nên mới đưa theo, dù sao cũng là quan hệ vợ chồng.

[Đội ngũ] Lượng Tinh: Quan hệ vợ chồng?! Cô..... có chồng rồi?

Nhìn đối phương rất kinh ngạc, Hàn Đan có chút mê muội, cũng hơi xấu hổ. Câu hỏi này quá đường đột, tạm thời khiến cô không biết đáp thế nào mới ổn.

[Đội ngũ] Mị Vũ: Lượng, cậu đồng ý cho tôi thanh kiếm đó chứ?

[Đội ngũ] Vồng Tư: Cậu ta đánh cược thua cậu rồi?

Có người kịp thời đổi chủ đề.

[Đội ngũ] Lượng Tinh: Trước tiên hai cậu đợi cái đã. Tiểu Hoa yêu, người đàn ông của cô là ai?

Người nào đó tiếp tục đào gốc bói rễ, nhưng trong nháy mắt người trúng vài lưỡi dao ánh sáng, kêu lên thảm thiết một tiếng rồi nằm sấp xuống đất.

Lão đại vẫn luôn im lặng đã mở miệng.

[Đội ngũ] Mộng Yêm: Cậu quá ồn rồi.

Hàn Đan hoảng sợ lần nữa, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Sau khi Lượng Tinh dùng thuốc hồi sinh đứng dậy cũng đã ngậm miệng. Bầu không khí càng nặng nề hơn, cho đến khi BOSS xuất hiện.

Trên đầu vương hậu nhèn nhện khổng lồ còn có một chiếc kim quan (mũ bằng vàng), khí thế xuất hiện cực kỳ kinh người.

Hàn Đan chỉ thấy trước mặt là ánh sáng hỗn loạn, bên tai còn có tiếng đàn réo rắt, hiệu ứng của kỹ năng tàn đi mới thấy rõ vương hậu nhèn nhện đã ngã vật xuống chỗ bốn vó lên, mà câu "Ồ đây đã bị ta bày ra thiên la địa võng, mấy tên tiểu tử các ngươi, hôm nay bản cung phải khiến các ngươi có đến mà không có về!" vừa mới xuất hiện trên màn hình.

Đây là hiệu suất gì vậy..... Rõ ràng cô còn chưa kịp ra tay.....

Mình không hề đóng góp gì, những trang bị rải rác trên mặt đất kia, tiền bạc ngựa thân, cô hoàn toàn xấu hổ không dám nhặt, mà những đại thần kia tuyệt nhiên khinh thường đi nhặt. Hàn Đan nhìn những vật phẩm đó mà nuốt nước bọt, ép mình dời tầm mắt đi.

Điều ngoài dự đoán là, Mộng Yêm nhặt chiếc nhẫn hồng bảo thạch trên mặt đất lên, sau đó đi đến trước mặt cô, gửi ra yêu cầu giao dịch.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Cảm ơn, nhưng tôi không làm gì hết, rất xấu hổ.....

[Đội ngũ] Mộng Yêm: Trước giờ khi tranh đồ với tôi không thấy em khách sáo như vậy, hôm nay đã thụ sủng nhược kinh (được cưng mà sợ) rồi.

Cô nhìn chằm chằm màn hình, có phần không hiểu.

[Đội ngũ] Mộng Yêm: Không phải nói còn thiếu một cái nhẫn gia tăng công kích sao? Hay là không định trả lại cái tôi cho em mượn?

Hàn Đan hoàn toàn bối rối, hồi lâu mới tỉnh người, kinh ngạc nói: "Anh là..... bang chủ đại nhân? Mặc Thiên Ân?"

"Vốn dĩ không muốn nói thẳng ra sớm như vậy, có điều tôi chán ngấy trò chơi truy đuổi chạy trốn này rồi." Người đàn ông đứng trước mặt cô khẽ nhấc ống tay áo, đưa tay vuốt tóc cô, động tác thân mật mà dịu dàng.

Chẳng trách anh ta có thể yên ổn xuất hiện ở hồ Kính mà người ngoài cấm vào.

Chẳng trách anh ta biết rõ thuộc tính của những loại quái vật cấp cao.

Chẳng trách cách anh ta tăng máu và bỏ chạy xuất thần nhập hóa như vậy.

Chẳng trách thành viên bang Huyết Sắc Thịnh Yển đột nhiên xuất hiện, nhưng không làm tổn thương anh ta chút nào.

Có lúc sau khi biết được chân tướng, ngược lại sẽ sinh ra một chút mất mát rất nhỏ, Người mà chẳng hề hay biết gì là mình ư.....

"Giận à?" Anh hỏi.

"Không, bởi vì không ngờ sẽ xuất hiện cùng một lúc, cho nên tạm thời vẫn không thể họp nhất anh ở trước mặt với thầy thuốc đó được."

"Nguyên nhân đầu tiên dùng thân phận của Mộng Yêm đến gặp em là muốn chính thức tặng cho em một món quà." Anh gửi ra yêu cầu giao dịch lần nữa.

Hàn Đan do dự một chút, nhấn tiếp nhận.

Bên trong cột giao dịch là một con tiểu hồ ly màu trắng, cuộn thành một cục, yên lặng ngủ say.

Cô nhanh chóng từ chối: "Món này quá quý giá, cho tôi cũng là lãng phí."

"Không thích sao?"

"Tại sao cho tôi?" Cô hỏi.

"Tôi muốn tặng cho em một món quà ra mắt đặc biệt. Nếu như em không thích, tôi sẽ tiêu hủy nó."

"Đừng....." Cô thật sự không nghĩ ra lý do gì để cự tuyệt: "Tôi nhận, a..... Gặp phải tình huống khẩn cấp có thể bán đi không?"

Đầu ba người còn lại đồng thời đẩy vạt đen. (Này, rốt cuộc cô thiếu bao nhiêu tiền?)

Mộng Yểm bình tĩnh đáp: "Có thể, có điều tôi đoán người mua sẽ khá đoán mệnh."

Tiểu hồ ly cọ cọ bên chân Liên Cơ, vẫy vẫy đuôi.

"Vừa rồi nói nguyên nhân thứ nhất, hẳn là còn nguyên nhân thứ hai phải không?" Cô hỏi.

"Rất nhanh em sẽ biết." Nói xong, đã không thấy người đâu.

Trong phút chốc, trên màn hình của Hàn Đan lóe lên một hàng chữ.

[Hệ thống] [Liên Cơ] cô nương, có vị công tử vừa gặp ngài đã mến thương, bây giờ đang ở miếu Nguyệt Lão xin tơ hồng, chỉ mong cô nương quay đầu lại nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Nếu như bạn muốn một thứ gì đó, hãy để nó đi. Nếu như nó quay lại tìm bạn, vậy vĩnh viễn sẽ thuộc về bạn; n

Editor: Xám

Người bạn nhất trong 《Lục giới》 ngoài vị đại thúc giao nhiệm vụ ra, hẳn là lão già râu bạc gầy như que củi mặt thì cười gian đó rồi.

Ngoài ký kết nhân duyên, phân xử ly hôn, Nguyệt Lão còn có một tác dụng chính là "Đáp cầu đất mới" (làm mới).

Nếu trong lòng bạn thích người khác phái, có thể gửi tặng một tờ giấy hoa đào cho đối phương ở chỗ Thanh Điều* của miếu Nguyệt Lão. Nhưng trong nhắc nhở hệ thống mà đối phương nhận được không hề hiển thị thân phận người gửi tin. Nếu như đối phương có người yêu khác hoặc vứt bỏ giấy này, nhiệm vụ "Xa gửi tương tư" sẽ thất bại, giấy hoa đào cũng sẽ biến mất. Nếu như đối phương viết tên bạn xuống giấy, sẽ tự động xuất hiện nhiệm vụ "Tâm ý tương thông", trên ngón út của tay phải hai người sẽ xuất hiện hiệu ứng tơ hồng nối liền hai bên. Nếu như một bên giữa đôi ý giữa đường lại có thể thông qua nhiệm vụ "Chặt đứt tơ tình" để coi bỏ tơ hồng. Tơ hồng nối liền đủ mười ngày, hệ thống sẽ cử hành hôn lễ long trọng cho hai người. Đây cũng là một cách tác thành thâm mận lãng mạn nhất.

*Thanh Điều: sứ giả của Tây Vương Mẫu.

Thế mà đến nay người có thể có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Bởi vì độ khó của nhiệm vụ "Một lòng trung can" thiết lập trước khi lấy được giấy hoa đào hoàn toàn đạt đến trình độ khiến người ta tức điên. Chẳng những bao gồm một vài nhiệm vụ BT cần thu thập vật phẩm từ 999 con quái vật, nhiệm vụ có độ khó cao khiêu chiến quái vật cấp BOSS, lại còn bao gồm nhiệm vụ giới hạn thời gian phức tạp như tìm người kiếm vật.

Cô từng có may mắn tận mắt chứng kiến một lần sự kiện rầm rộ ở thành Thiên Hương.

Trong giây phút một vị Hồ yêu MM viết tên tên Dao khách Thần tộc xuống giấy hoa đào, thật sự mưa hoa hồng đột nhiên rơi xuống màn hình đã dọa Hàn Đan giật nảy mình. Trong vòng năm phút toàn bộ quái vật tiến vào trạng thái hòa bình, không chủ động công kích người chơi nữa. Có Thanh Điều cực lớn ngậm cây liên cành bay tới, ngoan ngoãn cúi thấp cổ trước mặt cô gái, chờ nàng cười lên rồi bay vút lên trời cao. Trong túi của tất cả người chơi đang online đều xuất hiện một tấm thiệp mời màu đỏ thắm, nhấn vào sẽ lập tức được truyền tống đến miếu Nguyệt Lão dự lễ. Tất cả người chơi sẽ nhận

được lễ vật bên Nguyệt Lão phát, Liên Cơ nhận được một bình “Rượu tráng cốt”, sau khi sử dụng thuộc tính vĩnh cửu của xương cốt tăng thêm một điểm, lượng máu tăng lên không ít, vui đến mức cô cười nửa ngày.

Quy mô đó, cảnh tượng đó, thật sự là chiêm trống rầm rộ pháo nổ vang trời..... Khụ, phải là khói lửa rực rỡ, toàn thành phồn hoa, cả thế giới đều hoan hỉ mới đúng.

Tình huống của Mộng Yêm và nhân sĩ đã kết hôn nào đó lại có chỗ khác biệt.

Nhân vật đã kết hôn không thể gửi giấy, chỉ có thể viết tên. Nếu như người nhận giấy hoa đào là người đã kết hôn, người gửi đi cần phải trả giá lớn hơn nữa —— hoàn thành nhiệm vụ "Hàng nghìn tình kiếp" độ khó vượt qua năm sao trong truyền thuyết. Tức là hàng loạt nhiệm vụ liên hoàn thử thách khinh công, phi hành (bay), chiến đấu, kỹ năng và thao tác, một nhiệm vụ thất bại, sẽ thua cả ván bài. Sau khi khiêu chiến thành công, tơ hồng nối liền giữa hai người sẽ hủy bỏ quan hệ hôn nhân vốn có vô điều kiện, trở thành nhân duyên mới. Nếu như hôn nhân tồn tại trước đó có tài sản thể chấp, tự động hoàn lại hết số tiền cho mỗi người.

Cho đến bây giờ, cả server chưa có tiền lệ thành công hình thức này, Mộng Yêm có thể được xem là người chọc gậy bánh xe đầu tiên danh xứng với thực.

Đối với Hàn Đan mà nói, bang chủ Huyết Sắc Thịnh Yên độc chiếm Kính Hồ có thể hoàn thành loại nhiệm vụ BT này không hề bất ngờ, điều bất ngờ là người anh ta viết xuống lại là mình.

Người nào đó kinh hãi quá độ, cho đến khi anh xuất hiện lần thứ hai mới lấy lại tinh thần, nín nhịn nửa ngày mới mạo muội hỏi một câu: "Thế này là vì sao?"

Cảm giác xa lạ đang dần dần biến mất, vô tình đã quay trở lại hình thức cư xử của tiểu Hoa yêu và tiểu Thầy thuốc trước đây.

"Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu." Anh cười, đáp theo cách tránh nặng tìm nhẹ.

"Bang chủ đại nhân, cô nương vừa yêu điệu vừa thực nữ ở bên ngoài đều xanh tươi như rừng rậm rồi, cần gì phải lãng phí một cơ hội tốt đẹp lên một cây nghiêng."

"Tôi thích trường phái trừu tượng."

"Anh ngứa tay hay là thiếu đòn?" Liên Cơ rút dây mây ra quất thủ lĩnh sát thủ, hiện lên vài chữ MISS to đùng.

Xung quanh hoàn toàn im lặng, chín vị khán giả tỏ vẻ rất cặn lời.

Anh cười nhạt đưa tay ra với cô: "Đến đây."

Vật cười của Mộng Yêm là một con Phệ Hồn thú màu đen, răng nanh màu trắng rất dài và đồng tử màu vàng dài hẹp, lúc chạy cái đuôi ở phần thân vĩ đại nhấp nhô như sóng gợn. Hoa yêu được Cẩm sư ôm ở phía trước, gió thổi qua bên cạnh hai người, thổi bay làn tóc và tay áo.

Hàn Đan bình tĩnh nhìn màn hình, mãi đến khi màn hình đột nhiên tối đi khiến cô phục hồi tinh thần.

Dòng sông yên tĩnh chảy xuôi vĩnh viễn không ngừng. Hoa sen màu hồng xoay tròn nổi trên mặt sông, thông thả trôi xuôi theo dòng nước. Trong bóng đêm tối đen, những ánh nến chớp chớp chiếu sáng bốn chữ lớn trên tấm bia đá ở đầu cầu.

Một Bước Tương Tư.

Nơi đây, xa lạ mà lại quen thuộc.

Phệ Hồn thú thông thả dừng lại ở giữa cầu.

"A, thật là trùng hợp, tên của cây cầu này giống với tên bang phái chúng ta." Thấy đối phương vẫn im lặng, Hàn Đan cố gắng gọi chủ đề.

"Có lúc một bước là khoảng cách gần nhất cũng là xa nhất, trong vòng một bước, hai bên có thể bên nhau đến già. Ở ngoài một bước, hai người lại trở thành người dưng. Cái gọi là một bước tương tư, là một tiếc nuối không cách nào viên mãn." Anh thu tọa kỵ lại, đứng ở bên cạnh cô.

Gió đêm êm ái, xen lẫn mưa phùn chậm chậm rơi xuống, điểm giữa lòng sông từng vòng sóng gợn cực nhỏ, rồi lại nhanh chóng biến mất không thấy nữa.

"Em thích anh ta sao?" Mộng Yêm hỏi thẳng.

Hàn Đan hơi do dự.

Vốn đã quen một mình đánh quái luyện cấp, một mình làm nhiệm vụ, một mình xuống phó bản, lại bị sai sót ngẫu nhiên phá vỡ sự yên bình, ngay cả bản thân không có tiếng tăm gì cũng bắt đầu trở nên nổi tiếng. Người đàn ông được gọi là phu quân đó sẽ xuất hiện đầu tiên trong lúc nguy hiểm, sẽ kiên nhẫn dạy cô tự bảo vệ mình như thế nào, sẽ không hề oán thán theo cô lấy kinh nghiệm, sẽ đáp ứng cô đủ nhu cầu sung túc. Từ xa lạ đến thân quen, từ thân quen đến ý lại, từ ý lại đến thành thói quen, cho đến khi trở thành một phần không thể thiếu được trong cuộc sống trên mạng. Vậy thì, có được tính là thích không? Bọn họ thân mật hơn người ngoài, nhưng lại không thân mật bằng những đôi tình nhân trên mạng khác. Toàn bộ liên hệ chỉ ở trong trò chơi,

ngoài ở đó ra hoàn toàn không có tiếp xúc nào khác. Vậy thì, có nên tính là thích không?

Cô suy nghĩ một lát, đáp: "Tôi đã từng nói với anh ấy là tôi thích anh ấy."

Đây là lời nói thật, ban đầu Liên Cơ vì bảo vệ tính mạng mà giả vờ đáng thương hư tình giả ý, còn bị Hà Xử Phong Lưu cười nhạo rất lâu.

"Nếu vậy, xem như là hai người lưỡng tình tương duyệt (tình yêu xuất phát từ cả hai phía)?" Anh im lặng giây lát, tiếp tục hỏi.

Ngón tay lơ lửng ở trên bàn phím, lại không thể nhấn xuống được..

Vào lúc gặp nhau anh nói: "Không phải muốn ở bên anh sao, anh thành toàn cho em".

Lúc cầu hôn anh nói: "Anh đến là để tạo ra cơ hội, để em giữ anh lại bên người."

Từ đầu đến giờ, cho dù là nói đùa, anh cũng chưa từng nói ra chữ đó.

Thích, hay là không thích? Cô luôn không giỏi về trò chơi đoán tâm tư.

Mặc Thiên Ân là người bạn đứng nghĩa đầu tiên của cô ở trong 《Lục giới》. Hai người kề vai chiến đấu, cùng trải qua sinh tử, càng giống như bạn bè thân thiết, sự giúp đỡ và thu nhận của anh khiến trong lòng cô trước sau luôn tồn tại cảm kích. Mà từ sau khi đạt được thỏa thuận với Hà Xử Phong Lưu, anh càng bảo vệ cô hơn, không hề có nửa phần làm trái với thỏa thuận. Mặc dù trong lòng có chút áy náy, nhưng nếu như giao hẹn vẫn còn, người nuốt lời không nên là mình. Sau khi hạ quyết tâm, cô mở miệng nói: "Có lẽ không xem là vậy. Tôi biết anh đã tốn rất nhiều thời gian, cũng cảm ơn anh đã viết tên tôi, nhưng mà....."

Hàn Đan còn đang vướng mắc vì tìm từ cho câu tiếp theo, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy cột đối thoại xuất hiện một hàng chữ.

"Em không cần cự tuyệt tôi nhanh như vậy."

Mộng Yểm chậm rãi đi lên phía trước, sau đó ngồi xuống ở một đầu cầu quay mặt về phía cô. Ông tay áo như mây lướt qua cây đàn cổ phía trước, phát ra một chuỗi nốt nhạc kỳ ảo.

"Khúc nhạc này gồm có một phút ba mươi giây, là kỹ năng duy nhất không có tính công kích và trạng thái tiêu cực của Cẩm sư, cũng là khúc tôi thích nhất, em là khán giả duy nhất ngoài tôi ra."

"Tôi rất vinh hạnh....." Hàn Đan quần bách.

Quả thực, dưới sự tồn tại của đẳng sát thủ kia, hoàn toàn không cần anh đích thân sử dụng những loại kỹ năng BUFF đó.....

"Nếu như khi khúc ngừng em vẫn giữ vững ý kiến ban đầu, tôi sẽ rời đi, tuyệt đối không dây dưa." Người đàn ông nói xong, ngón tay thon dài gảy dây đàn, dáng điệu như nước chảy mây trôi, phong thái lỗi lạc.

Chỉ thấy lấy đàn làm trung tâm, trong phạm vi hình tròn cực lớn bao gồm cả Liên Cơ ở trong xuất hiện quang sáng màu lam nhạt, giống như ngọn sóng dịu dàng, từng lớp bong bênh tản ra, lại giống như bầu trời sao mệnh mông bát ngát, lấp lánh từng đốm ánh bạc.

Trên màn hình xuất hiện dòng chữ "Bây giờ ngài đang ở trong phạm vi hiệu quả kỹ năng《 Nếu như • Tiếc nhau 》 của Cẩm sư, nhận được gia tăng 20% tốc độ hồi máu và 15% sức phòng ngự lớn nhất".

Tiếng đàn du dương, cùng với tiếng nước chảy róc rách chảy xuôi bên tai.

Người đàn ông áo trắng hơn tuyết, mày kiếm mắt sáng.

Mưa phùn bay theo gió, trút xuống rất dày. Cảnh tượng này giống như một bức tranh thủy mặc cuộn tròn kiêu diễm giàu ý nghĩa, khiến lòng người ta hướng tới, không đành lòng quay rầy.

Mà một hàng chữ đột nhiên hiện ra trên cột đối thoại vốn yên tĩnh khiến người ta cảm thấy đột ngột gấp bội.

[Phụ cận] Mẫu Đơn Vọng Nguyệt: May mà anh tới giúp em, cảm ơn.

Khi ánh mắt Hàn Đan chuyển từ đối thoại lên người hai người đột nhiên xuất hiện trên cầu, vẻ mặt không khỏi cứng lại.

Theo dõi chân người đàn ông chạm xuống đất, đôi cánh màu lam thẫm kia tan biến ở phía sau.

Cô gái tóc vàng nép sát vào trong lòng anh huy bỏ Ôm Nhau, nhẹ nhàng đứng bên cạnh anh.

Bốn người, gặp nhau trên cây cầu tên Tương Tư này.

Trong phút chốc đó, dường như đã trở thành một hình ảnh dừng trong phim câm đen trắng.

Tiếng đàn không hề dừng lại một lúc nào, lặp lại từng đoạn tự nhiên mà dịu dàng. Đột nhiên âm điệu chuyển đi, sóng chọt dậy lên, dập dòn thành từng lớp sóng lớn.

Hắn là đến đoạn cao trào rồi.

Dây đàn leng keng, càng đàn càng nhanh, tựa như sóng lớn vỗ bờ ngọc đẹp vỡ tung thành tuyết trắng, lại giống như ngựa sắt giáo mác vạn tên cùng bắn ngàn quân gầm thét. Pha lẫn trong đó, còn có triền miên như có như không.

Mà lòng, cũng đã mất đi sự bình yên theo tiếng nhạc này.

Ở một đầu cầu, là Mộng Yểm chờ đợi hồi đáp trong tiếng đàn du dương.

Đầu cầu còn lại, là Hà Xử Phong Lưu đột nhiên xuất hiện ôm mỹ nhân trong lòng.

Ở giữa cầu, là Liên Cơ mặc bộ váy đỏ đứng cô đơn lẻ loi.

Ba phía tĩnh lặng.

Đột nhiên nhớ lại cảnh tượng trước đây.

Cũng là hoàn cảnh xấu hổ quần bách thế này, dưới công thành đôi cánh màu lam thắm kia đã bảo vệ mình chu toàn trước lưỡi đao của mười mấy người Thần tộc sát ý đằng đằng.

Hắn Đan động dậy ngón tay hơi cứng đờ, khẽ cười một tiếng như tự giễu.

Ai coi ai là chân thành?

Trong thoáng chốc, chỉ thấy một tia sét phá vỡ bóng đêm, xông về phía Mộng Yểm. Mà người ấy lại không trốn không tránh, cứng rắn cố chấp tiếp nhận chiêu đó, vạch máu giảm đi một phần ba.

Sau khi tiếng đàn chịu công kích thì im bật, không dư lại một âm cuối trầm thấp.

Chưa hết một khúc.

"Tôi nói rồi, cách xa cô ấy một chút." Tia sét vẫn vút quanh một kiếm trong tay Di hôn sư Ma tộc.

Cửu Quý của Thịnh Yển vốn đứng sau lưng Mộng yểm không xa nhanh chóng tụ tập lại ở bên cạnh anh bắt đầu ngâm xướng, thậm chí vài chiêu thức đã lướt qua bên cạnh Liên Cơ, đánh về phía Hà Xử Phong Lưu. Mà bên còn lại, Tuyết Nha, Thất và Nguyệt Hắc Cao Phong Sát Nhân Dạ truyền tống đến cũng đã bày ra vũ khí.

Mộng Yểm thu đàn đứng dậy, hoàn toàn xem nhẹ công kích của Hà Xử Phong Lưu, chậm rãi mở miệng.

[Thế giới] Mộng Yểm: Thứ anh ta có thể cho em và không thể cho em, tôi đều có thể cho em, bao gồm cả trái tim tôi.

[Thế giới] Mộng Yểm: Bằng lòng đến bên cạnh tôi không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Editor: Xám

Hai câu này đã thành công thức tỉnh tất cả người chơi đang mệt mỏi buồn ngủ.

Điểm bắt ngờ có hai.

Thứ nhất người nói là rồng thần Mộng Yểm thấy đầu không thấy đuôi.

Thứ hai là hai câu đó đã thay đổi hình tượng tà ác máu lạnh trước đây, lộ ra nhu tình vạn tượng.

Trong khi hoài nghi ánh mắt của mình, mọi người vừa nhìn chăm chăm cột đối thoại, rất sợ bỏ lỡ từng con chữ xuất hiện kế tiếp, vừa xì xào bàn tán, thảo luận tin tức cấp quan trọng mới ra là này. Chỉ có điều ai cũng không có gan xen mồm vào hiện trường cầu hôn lung linh mờ ảo của thủ lĩnh sát thủ, vì vậy

nhao nhao chiến đấu liên tục ở khắp nơi bằng cách trao đổi khác, vào lúc này kênh đối thoại kín người chật chỗ.

Đương nhiên trọng điểm sự chú ý của mọi người rơi vào người vị nữ chính còn chưa lộ mặt kia, đủ loại kịch bản ừn ừn xuất hiện.

Lúc này, Liên Cơ ở trên cây cầu Một Bước Tương Tư chưa hề nhúc nhích.

Ánh mắt Hàn Đan dò từ người mỹ nhân tóc vàng đến chỗ Hà Xử Phong Lư.

Mái tóc bạc nhuộm ánh trắng, từ đầu đến cuối trên khuôn mặt yêu nghiệt lạnh lùng không nhìn ra được chút cảm xúc nào, chỉ có đôi mắt màu tím sậm kia vẫn lặng lẽ nhìn chăm chú, giống như đang đối mắt với cô.

Khoảng cách trong cái nhìn đó đã cách xa thành bờ bên kia.

Thời gian trở nên mơ hồ chậm chạp, hồi ức giống như chim bay vút qua không trung, vỗ cánh để lại một đường quỹ tích trong suốt.

Trong cuộc gặp gỡ vội vàng này, là ai bức tôi vào cảnh không thể lùi lại như vậy?

Thế nhưng kỳ lạ là, không hề cam lòng nhưng lại không có dũng khí chất vấn.

Bởi vì anh chưa từng cho lời hứa hẹn, mà thứ “giữa” chúng ta cũng chỉ là một cuộc giao dịch cô tình tôi nguyện.

Rõ ràng đã biết rõ, nhưng những mất mát trong lòng lại càn rỡ mọc lên giống như cỏ dại.

Hàn Đan cười tự giễu, cuối cùng ngón trỏ trên con trỏ chuột đã nhấn xuống.

Khi sự căng thẳng trong thời gian dài qua đi, Liên Cơ bước lên bước đầu tiên về phía Mộng Yểm, Hà Xử Phong Lư cũng di chuyển lên phía trước một bước nhỏ, sau đó gượng gạo dừng lại, nhìn bóng dáng màu đỏ đi về phía bên kia đầu cầu, càng đi càng xa.

Cô gái áo đỏ đứng lặng cách trước mặt Mộng Yểm một bước.

Thật lâu sau.

Khi nhắc nhở hệ thống "Thế nhưng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, giấy hoa đào trong tay người chơi [Liên Cơ] đã bị tiêu hủy" xuất hiện trên kênh Thế giới, mọi người mở rộng tầm mắt biết được Hoa yêu kia đã đưa ra lựa chọn rồi.

Người tiếc cho hai người cũng có, người mừng Liên Cơ ra về cũng có, người bận tâm đủ loại lời đồn cũng có.

Mà những chân tướng viết ở kênh Mật ngữ giống như chìm vào ruộng bầu biển sâu, không ai biết được.

Ngoài Mộng Yểm

—— Tôi chưa từng nghĩ sẽ nhận được món quà đặc biệt thế này, chưa từng nghĩ sẽ có người đánh đàn chờ tôi, cũng chưa từng nghĩ sẽ có khoảnh khắc động lòng vì anh như vậy. Cảm ơn tất cả những gì anh đã làm cho tôi.

—— Mặc dù em thừa nhận đã động lòng, nhưng vẫn đứng ở bên ngoài một bước.

—— Như anh thấy đấy, tôi không thể nắm chắc trái tim anh ấy. Nhưng tôi sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa tôi đã đưa ra, trước khi anh ấy vứt bỏ tôi sẽ không rời đi. Cho nên.....

—— Tôi luôn suy nghĩ lý do em có thể sẽ từ chối tôi, nhưng không ngờ lại là cái này

—— Rất xin lỗi.....

—— Nếu như biết rõ kết quả là bị thương vẫn muốn kiên trì nhìn đến cùng sao?

—— Chỉ cần đóng trái tim lại là được, cho dù nhìn thấy gì cũng sẽ không đau.

—— Được, chỉ mong em làm được. Tôi hi vọng sau khi em từ chối Mộng Yểm, cũng sẽ không từ chối người bạn Mặc Thiên Ân này.

—— Đương nhiên sẽ không rời.

—— Nhớ lấy, cho dù gặp phải bất kỳ chuyện gì, cũng có thể đến tìm tôi.

—— Được.

Anh để lại trên kênh Thế giới một câu "Khúc nhạc này không thể đàn hết, như vậy cũng tốt, ít nhất tôi có lý do để chờ đợi" sau đó xoay người rời đi.

Cửu Quỷ biến mất không một tiếng động, cũng không thấy Mẫu Đơn Vọng Nguyệt nữa.

Trên cây cầu gỗ của thành Vĩnh Dạ trống trải, chỉ còn lưu lại một bóng dáng màu đỏ mảnh khảnh. Gió dần to lên, áo đỏ phấp phật, giống như một đóa hoa sắp nở thành đồ mi* nhưng lại lung lay sắp đổ.

*đồ mi: Đồ mi hay còn gọi trà mi, hải đường, dum lá hoa hồng là một loài cây bụi nhỏ có gai nhọn thuộc chi Mâm xôi của họ Hoa hồng.

Người đàn ông chậm rãi đi đến bên cạnh cô rồi lặng lẽ đứng lại.

"Ồ lại vì thỏa thuận?"

"Chẳng lẽ còn nên vì cái khác sao?" Cô hỏi ngược lại.

"Em thích anh ta?" Hà Xử Phong Lư hỏi.

Hôm nay người hỏi câu này thật là nhiều. Hàn Đan không nhin nổi cười.

"Anh thích cô ta sao?" Cô gõ từng chữ lên màn hình.

Những câu hỏi đưa ra này giống như hai con nhím kề sát nhau từng bước một để thăm dò lẫn nhau.

"Cho dù anh ta nói gì với em cũng đừng tin. Còn nữa, tốt nhất đừng gặp anh ta." Hà Xử Phong Lư cũng không đáp lại.

"Anh ghét anh ấy, là vì anh ấy thắng được Mẫu Đơn Vọng Nguyệt?"

"Anh nhớ đã từng nói với em, người thích và thua mất cô ta đều là Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ, cậu ta đã dùng nick anh."

"Vậy người vừa nãy ôm cô ta và người bây giờ đứng trước mặt tôi cũng là Dạ quân sao?"

"Em đang tức giận?"

Hàn Đan cắn răng: "Thật ra ngay cả Dạ anh cũng hoàn toàn thua kém, bởi vì ngay đến thích một cô gái anh cũng không dám thừa nhận!"

Im lặng giấy lát.

"Da mặt anh luôn rất mỏng, hết sức nhạy cảm với chuyện bỏ nhào vào lòng người khác nói thích đó."

"Hà Xử Phong Lư!!!" Liên Cơ cô nương bị đâm trúng chỗ hiểm rống lên.

"Không cần đọc tên anh tình cảm như vậy đâu."

Mắt thấy đã lạc chủ đề ban đầu nghiêm trọng, nhưng cũng không tức giận nổi nữa. Hàn Đan ổn định lại cảm xúc của mình, nói: "Không còn sớm nữa, tôi phải offline rồi. Hai ngày này phải đi công tác, đoán là không online trò chơi được."

"Đợi chút." Hiếm thấy người đàn ông giữ lại.

"Còn có việc gì sao?" Chờ hồi lâu nhưng không thấy động tĩnh gì, Hàn Đan có chút khó hiểu.

"Lần sau, nếu như vẫn có cơ hội lựa chọn, em không cần ở lại vì thỏa thuận đâu. Còn nữa....." Anh hơi dừng lại trong chốc lát: "Cho dù gặp phải chuyện gì, hãy tuân theo trái tim mình."

Sau khi bỏ lại hai câu này, trong danh sách Bạn tốt, ảnh chân dung Hà Xử Phong Lư tối dần.

Hàn Đan tỏ ra không thể hiểu nổi người nào đó, nhú mày tất máy tính đi leo lên giường ngủ một giấc.

Trong góc tường màu than chì của thành Vĩnh Dạ, ba người đang nói chuyện với nhau.

[Đội ngũ] Thất: Tên Mộng Yểm kia xuống tay thật ác độc, suýt chút nữa đã thành công rồi, nhất là khi thấy Mẫu Đơn kia đến.

[Đội ngũ] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: Cũng không phải cuối cùng tiểu yêu tinh đã ở lại rồi sao, xem ra vẫn có chút tình ý với Phong Lư.

[Đội ngũ] Thất: Vừa rồi tôi sợ nhảy dựng lên, cho rằng cô ấy muốn chạy theo Mộng Yểm đấy. Ngộ nhờ..... Đoán chừng chúng ta cũng phải gặp xui theo, nhất là cậu, Dạ hảo sắc.

[Đội ngũ] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ:..... Liên quan gì đến tôi. Tôi đã sớm nghĩ thông suốt rồi, dù sao con bé Mẫu Đơn cũng không thích tôi, tôi khổ luyện tán gái lâu như vậy cũng xem như là uống công luyện tập rồi. Cũng may hiện giờ danh tiếng hái hoa ngắt cỏ đã cho hết nick của Hà Xử Phong Lư, tôi cũng tính làm lại tìm một tiểu Loli để bồi dưỡng tình cảm.

[Đội ngũ] Tuyết Nha: Vậy rất đáng tiếc, thiếu mất một anh hùng tích cực tham gia sự nghiệp cứu mỹ nhân ở hôn lễ của người ta, chẳng phải là thiếu đi

rất nhiều niềm vui đứng ngoài quan sát hay sao.

[Đội ngũ] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: = = Không được châm chọc! Mỗi lần nhắc đến chuyện đó người kia đều muốn giết chết tôi..... Lúc đó tôi vẫn ôm chút ảo tưởng với Mẫu Đơn cô nương mà.

[Đội ngũ] Thất: Lại nói, rốt cuộc hai người kỳ quái đó xảy ra chuyện gì vậy nhỉ? Nói một câu thích khó khăn đến thế sao?

[Đội ngũ] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: Đúng vậy, nhìn Mộng Yểm người ta cảm xúc mãnh liệt đến mức nào chứ, tim cũng móc ra rồi.

[Đội ngũ] Tuyết Nha: Có lẽ sau này mới cảm thấy, bây giờ mới là lúc thích hợp nhất.

[Đội ngũ] Thất: Tại sao?

[Đội ngũ] Tuyết Nha: Bởi vì lời đã ra khỏi miệng thì khó mà quay về. Nếu như không thể cùng đi đến cuối cùng, cho dù là thích bao nhiêu cũng không có ý nghĩa.

[Đội ngũ] Thất: Ý của cậu là cậu ta muốn thỏa hiệp? Vậy vừa rồi bọn họ xuất hiện là vì.....

[Đội ngũ] Tuyết Nha: Tôi có nói gì không?

[Đội ngũ] Thất: Đi thôi, chúng ta đi làm rõ chân tướng.

[Đội ngũ] Tuyết Nha: Đi đi, không tiến.

[Đội ngũ] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: Cậu không muốn đi sao?

[Đội ngũ] Tuyết Nha: Tôi chưa bao giờ làm chuyện buôn bán lỗ vốn “Tốn tiền của mình để thăm dò chuyện người khác” đó.

[Đội ngũ] Hai người:.....

Trên hồ Kính trời quang mây tạnh, bao phủ non sông tươi đẹp ở giữa, nhìn không rõ ràng.

Người đàn ông áo xanh ngồi ở chỗ cao của nhام thạch bên hồ, một mỹ nhân tóc vàng đứng phía sau không xa.

Khuôn mặt hai người bắt đầu trở nên mơ hồ trong sương mù mờ mịt.

"Cảm ơn." Người lên tiếng đầu tiên là Mộng Yểm

"Không cần, anh biết đấy, hễ là chuyện anh yêu cầu, em nhất định sẽ làm." Mẫu Đơn Vọng Nguyệt đáp.

"Quan hệ giữa bọn em có thể vì vậy mà bé tắc, không sao ư?"

"Đó là việc của em "

"Nợ em một mối nhân tình, nếu như ở trong trò chơi có cần gì....."

Mẫu Đơn Vọng Nguyệt khẽ cười nói: "A, chỉ cần phạm vi là “trong trò chơi” là có thể sao?"

"Anh sẽ làm hết sức."

"Em chỉ muốn biết, trái tim anh sẵn lòng cho cô ta là thật sao?"

Im lặng lan tràn.

Sương mù trên hồ Kính dần dần tản đi, tất cả xung quanh dần dần trở nên rõ ràng, giống như thế giới cõi lớp vỏ ngoài ra, sạch sẽ sáng trong.

"Xem ra bang chủ đại nhân của Thịnh Yển không trả lời được câu hỏi này rồi, vậy chỉ bằng đổi cái khác thì tốt hơn." Mẫu Đơn Vọng Nguyệt đưa tay ra triệu hồi phi kiếm: “500 vạn nguyên bảo, ngày mai gửi cho em." Dứt lời, bay thẳng lên trời cao, không quay đầu lại.

Sương mù tan hết. Hắc long khổng lồ bơi lội ở trong hồ, thỉnh thoảng sóng lưng dày rộng lộ ra khỏi mặt hồ, thỉnh thoảng lại hòa vào trong hồ.

Trước mặt Mộng Yểm ngồi ngay ngắn bên hồ là ánh sáng yếu ớt lập lòe, tạo nên một cây đàn cổ.

Tay áo dài nhẹ lướt, tiếng đàn trôi chảy.

Dây đàn mảnh nhỏ hóa thành vạn mũi nhọn sắc bén, đánh về phía cự long.

Trong phút chốc, tiếng gào thét của Bích Tuyết Li Long vang vọng khắp các ngọn núi, hù dọa vô số chim chóc.

Gió giục mây vẩn, bầu trời vừa mới trong xanh đã mù mịt thành màu xám âm đạm.

Con rồng quay cuồng miệng phun băng sương chân đạp mây đen đến phía anh, thân hình vĩ đại quấn cả người Mộng Yểm ở trong đó, mà tiếng đàn vẫn ung dung như cũ.

Một người một rồng quấn lấy nhau đầu ở một chỗ, cảnh tượng kinh tâm động phách.

Cùng với tiếng gào thét thảm thiết kia, Ly Long ngã thật mạnh xuống hồ, từ từ chìm xuống.

Mà người nọ vẫn giữ nguyên tư thế ngồi, làm như không thấy với những long châu châu báu rơi đầy trên đất.

Ngón tay thon dài gảy dây đàn, giai điệu dần trở nên dịu dàng hòa hoãn.

《 Nếu như • Tiếc nhau 》.

Khúc nhạc khi này còn chưa hết, lúc này đang vang lên bên hồ Kính trống trải.

Tuyết mịn từ trên trời rơi xuống.

Dạt dào mệnh mông roi khắp trời ngập đất, rất nhanh đã nhuộm lên vạn vật một vàng sáng trắng.

Trong khung cảnh trắng xám này, bộ áo xanh kia giống như thực vật quật cường không muốn chìm vào giấc ngủ, ngao nghể đứng yên.

Mặc cho tuyết này bao trùm thế giới trước mặt, cũng bao trùm trái tim.

Tác giả có lời muốn nói:

Kịch hậu trường:

Thất:..... Nam hồ ly, vì sao cậu giam tôi?!

Tuyết Nha: Ừm? Nghe nói cậu đánh thắng ba người Thú tộc ở Tộc chiến?

Bây: Ha ha, cái tên Dạ ngu ngốc đó không đánh thắng được bọn chúng chỉ biết trốn. Tôi còn tưởng là nhân vật lợi hại cỡ nào, kết quả chỉ là ba Triệu hoán sư tôi, một mình tôi đã xử lý bọn chúng rồi.

Tuyết Nha: Thật là lợi hại đó ~

Bây: Sừng bái đủ rồi thì thả tôi ra ngoài nhanh một chút!

Tuyết Nha: Ba Triệu hoán sư tổng cộng chín con sừng vật, đã mở ra hình thức Phá hoại, cộng thêm cậu dẫn theo bọn họ chạy khắp nơi, tổng cộng phá vỡ năm nóc nhà, giam lỏng ba con đường, đung gậy hai tấm biển báo, sửa chữa tổn 350 vạn nguyên bảo.

Thất: Á.....

Tuyết Nha: Tài khoản cá nhân của cậu chỉ có 300 vạn nguyên bảo, sau khi tịch thu toàn bộ còn thiếu 50 vạn, bang chủ có lệnh, giam lại 5 giờ.

Thất: = = Tiền của lão tử.....

Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: Ngu ngốc, cậu cho rằng tôi trốn vì cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Editor: Xám

Vừa ngủ dậy trời đã sáng trưng, theo thói quen rửa mặt một lượt cầm lấy túi xách định chạy thẳng đến công ty, nhìn thấy những túi hành lý lớn đặt trên bàn mới giật mình nhận ra hôm nay là ngày đi công tác, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì bay vào buổi trưa, hôm qua Thẩm Luật đại phát thiện tâm cho cô nửa ngày nghỉ phép, vì thế lợi dụng thời gian rảnh đi đến siêu thị, mua sashimi cá

hồi hôm qua đồng ý với người nào đó về.

Người mở cửa lại là Lạc Tiêu.

Ánh mắt Hàn Đan dừng trên chiếc áo ngủ bằng tơ màu vàng sáng rộng thùng thình có nút thắt kia, kinh ngạc vô cùng.

"Có đẹp không?" Anh cười híp mắt nói: "Tôi cũng không ngờ có thể tìm được áo ngủ thú vị cảm này ở nhà cậu ta đâu."

"....."

Cho nên, bộ áo này là của Kỳ biến thái sao?

"Ồn chết rồi!" Cùng với tiếng gầm thét, một vật bất minh bay trên không trung tập kích về phía bọn họ.

Lạc Tiêu linh hoạt nghiêng người tránh đi, Hàn Đan không hề đề phòng chỉ cảm thấy trước mắt bỗng tối sầm, trúng chính giữa mặt. Cảm giác mềm mại nhưng sức lực hơi lớn, đập vào khiến cô lùi về sau một bước.

Vật bay đến lăn xuống mặt đất, là cái gối đầu trắng mạp.

Người bất hạnh bị đập trúng mừng rỡ nhìn vào bên trong cửa.

Trên chiếc giường hình tròn lớn đến khoa trương trong phòng trọ nhỏ, người nào đó ném gối với mái tóc rối bời đang nhủ mảy.

Khi ánh mắt tập trung vào nửa thân trên nam tính lộ ra giữa chăn đệm mềm mại, lông tai của người họ Hàn vẫn luôn chậm chạp nào đó đã nóng lên, lập tức gạt mình một cái, tỉnh ngộ.

Cô nhanh chóng nhét hộp giấy đựng miếng cá sống vào tay Lạc Tiêu, sau đó dùng ánh mắt thông cảm quét qua Kỳ Vân Dực trên giường, khóe môi nhếch lên thành nụ cười mỉm ấm áp nói "Chú ý thân thể", nhanh nhẹn xoay người đóng cửa lại.

"Cứ vậy mà đi sao." Người đàn ông mặc áo ngủ cười rục rờ.

"Coi ra cho lão tử." Người nào đó cắn răng nghiêng lợi: "Còn nữa, ánh mắt quái dị của con bé đó là sao?"

"Ừm. Cậu, tôi, giường và áo ngủ, có thể có bao nhiêu cách liên hệ?"

"Cho dù có liên hệ, tại sao lão tử lại phải cần ánh mắt thông cảm đó?"

"Bởi vì tôi đứng mà cậu nằm?"

"Cút!"

"Này này, tốt xấu gì tôi cũng khổ sở trông nom bên giường cậu cả một đêm, đừng lạnh nhạt như vậy mà ~"

"Cậu còn tiếp tục dùng giọng điệu ghê tởm này nữa, tôi sẽ....."

"A ~ Cậu lại thẹn quá hóa giận rồi!"

.....

Khi Hàn Đan ra khỏi cửa Kỳ Vân Dực đang ôm cánh tay dựa vào cánh cửa đối diện.

Ánh mắt lướt qua túi du lịch trong tay cô, nhìn về phía khuôn mặt cô: "Em không đi không được?"

"Ừ, là công việc." Thấy đối phương lạnh mặt, chỉ sợ anh thật sự tìm một băng đảng gián điệp ngăn cô ở nhà làm nữ đầu bếp, vì thế cô lập tức ra dáng chân chó* cười bổ sung: "Lúc về cho anh ít quà."

*dáng chân chó: chân chó cong, ở đây chỉ sự nhượng bộ, lấy lòng.

Kỳ Vân Dực nhìn cô với vẻ mặt không thay đổi, ánh mắt đó giống như ánh sáng đi tới từ hành tinh rất xa, mang theo sắc bén xuyên thấu tầng mây, nhưng lại dịu dàng ngoài dự đoán.

Ánh mắt này khiến cô không được tự nhiên: "..... Còn có chuyện sao?" Cô do dự hỏi.

Người đàn ông đột nhiên cong môi cười nhẹ một tiếng giống như tự giễu, lập tức khôi phục lại bản mặt thối, vào nhà đóng sầm cửa lại.

Rốt cuộc tính cách quỷ dị đến chết này là sao vậy?

Hàn Đan không thể nhịn được nữa, hung hăng đá vào cửa một cái, sau đó kêu rên một tiếng, di chuyển khập khiễng xuống lầu.

Thẩm Luật đợi cô ở dưới lầu, cùng đi như tên bắn đến sân bay.

Lộ trình xem như thuận lợi, trợ lý nhỏ gà chó lên trời lần đầu tiên được ngồi khoang hạng nhất, lòng dạ nhảy nhót không thôi.

Chờ đến khi niềm vui sướng mới mẻ trôi qua, người từ từ thả lỏng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, mãi đến khi tiếp viên hàng không đưa com đến mới tỉnh lại, phát hiện ra cả người mình nghiêng sang một bên, đầu đang tựa lên vai Thẩm Luật, không khỏi quần bách, cuống quýt xin lỗi.

Nhưng đối phương chỉ liếc nhìn cô một cái, cười thản nhiên.

Bình thường Thẩm Luật không hay cười, nụ cười thỉnh thoảng xuất hiện cũng mang theo uy hiếp sát khí tứ phía, hoặc là cảm giác trào phúng nhìn từ trên cao xuống. Mà nụ cười này lại lộ ra chút dịu dàng trong vẻ bình thản, dường như còn có vài phần cung chiêu, khiến Hàn Đan tạm thời khó mà thích ứng vội vàng chuyển sự chú ý qua bữa trưa.

"Không thích ăn cà rốt?" Thấy người bên cạnh đang nỗ lực lấy ra từng miếng cà rốt trong com của máy bay, anh hỏi.

"Ừm, nếu sớm biết đã không gọi com cà-ri thịt bò rồi....." Cô đang than phiền, bàn ăn trước mặt lại bị người ta cầm lên.

"Đổi với em." Thẩm Luật chuyển phần mỳ Ý sốt cà của mình cho cô: "Tôi vẫn chưa đụng vào, ăn đi."

"A, cảm ơn." Người họ Hàn nào đó được cung mà hoảng.

Đây là lần đầu tiên Hàn Đan đến thành phố ven biển nổi danh lâu đời này.

Bầu trời xanh lam rất trong trẻo, áng mây bồng bênh giống như kẹo bông khổng lồ mềm xốp, gió đưa theo làn hơi ướt át phả vào mặt. Những thực vật nhiệt đới sinh trưởng tươi tốt đó khiến nhìn cả thành phố bừng bừng sức sống.

Đến đón hai người là một chiếc Mercedes Benz màu đen, trên thân xe cũng không có nhận dạng gì của khách sạn.

Lái xe là một người đàn ông trẻ tuổi mảnh khảnh, mặc áo sơ mi màu đen, hình như quen biết Thẩm Luật, vừa liếc mắt một cái đã nhận ra anh trong đám người. Nhưng lại chỉ gật đầu xem như chào hỏi, sau đó chẳng nói lời nào. Điều khiến người ta kinh ngạc vui mừng là trên xe đã chuẩn bị nước hoa quả và đủ loại túi đồ ăn vặt. Khi Hàn Đan hỏi lái xe những cung cấp này có thu phí không, hình như đối phương hơi tỏ ra kinh ngạc một chút, nhìn Thẩm Luật một cái, sau đó lắc lắc đầu, quay mặt về lái xe.

Hàn Đan đưa tay xé túi khoai tây chiên, đột nhiên bên cạnh còn có một người ngồi, vì vậy khách sáo đưa cái túi qua hỏi: "A, anh muốn không?"

Thẩm Luật nghiêng mặt hỏi: "Vừa nãy đã rửa tay trong sân bay chưa?"

"Không sao, tục ngữ nói không sạch sẽ ăn không bị bệnh." Cô đang định nhét vào miệng thì lại bị túm chặt cổ tay.

"Ngộ nhỡ ngã bệnh, tôi sẽ bỏ em ở đây." Anh vừa nói, vừa rút ra một chiếc khăn ướt khử trùng từ ghế sau, cầm lấy tay cô, lần lượt lau hết đầu ngón tay này đến đầu ngón tay khác một lần, ném khăn ướt vào thùng rác, nói câu "Ăn đi" rồi quay lại tiếp tục đọc thời báo tài chính và kinh tế trên ipad.

Hàn Đan cứng đờ nửa ngày mới giật mình nhận ra có chỗ nào đó không đúng.

Đây hoàn toàn không giống như cách đối xử giữa cấp trên và cấp dưới, mà giống với tình nhân hơn. Chỉ có điều Thẩm Luật làm quá mức tự nhiên, dưới tình huống cô còn chưa nhận ra vấn đề và tỏ ý cự tuyệt thì đã hoàn thành rồi.

Thấy đáng về đối phương không đặt chuyện vừa rồi trong lòng chút nào, ngược lại truy cứu thêm có về chuyện bé xé ra to, vì vậy Hàn Đan gặm khoai tây chiên mất tự nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ xe không hề rảnh nữa.

Thẩm Luật không để cô đặt trước khách sạn, vì vậy cô không hề biết rõ đâu mới là điểm đến. Trước đó đã từng tra cứu một vài khách sạn thương vụ trên mạng, rõ ràng đều không ở hướng này.

Độ dài của hành trình này đã nằm ngoài dự kiến của cô, đúng vào lúc cô không chống đỡ nổi nữa uể oải muốn ngủ thiếp đi, xe đã dừng.

Hàn Đan xuống xe mơ mơ màng màng nhìn cửa gỗ màu trắng có đánh dấu "Biệt thự Thịnh Thế 230" ở trước mặt, thoáng chốc đã tỉnh táo lại.

Phóng mắt nhìn ra xa, có thể nhìn thấy mái nhà hình nón nối tiếp nhau kéo dài thành hàng về phía xa, tường bao với khung gỗ màu trắng bao bọc chúng ở bên trong. Mỗi tòa đều có sân riêng cửa riêng, nhìn sạch sẽ tinh xảo.

Mà tòa nhà số 230 trước mặt mình lại có hai tầng, hình như cũng chiếm nhiều diện tích hơn những tòa khác. Tọa lạc một mình một góc, trở thành điểm nút của toàn bộ biệt thự. Cách đó không xa chính là bờ biển rất dài, thậm chí có thể nghe thấy tiếng sóng biển vỗ bờ.

Rõ ràng, thật sự là biệt thự Thịnh Thế.....

Hàn Đan cảm thấy tất cả trước mắt đều rất không chân thực.

Biệt thự Thịnh Thế là tập đoàn khách sạn cao cấp nổi tiếng cả nước. Bốn chữ “tuyệt đối xa hoa” không chỉ là điều kiện ăn ở và chất lượng phục vụ, mà còn có giá cả chi phí làm người ta lú lờ.

Dựa vào hiểu biết của cô đối với tính cách keo kiệt của tổng giám đốc tài vụ, cùng với tinh thần thiết thực của tổng giám đốc tiêu thụ, cô tuyệt đối không tin đi công tác có thể ở trong khách sạn một ngày mất vạn kim này.

Nhân viên phục vụ đứng ngoài cửa là một cô gái đáng người quyến rũ, cả người mặc đồ công sở màu trắng, tươi cười dịu dàng: "Chào mừng quý khách, cô Hàn Đan, ngài Thẩm Luật. Nơi hai người ở là số 230 và số 231 của khu vực biệt thự bờ cát VIP tại biệt thự Thịnh Thế của chúng tôi. Tôi là quản gia chuyên dụng của hai vị, tôi tên là....."

"Không cần phải giới thiệu nữa." Thẩm Luật ngắt lời cô: "Có chuyện gì tôi sẽ gọi cô."

Đối phương ngẩn ra, ánh mắt tối đi, vẫn tao nhã mỉm cười nói: "Vâng, bất cứ lúc nào quản gia Dương Tiểu của khu vực VIP số 2 tại biệt thự Thịnh Thế cũng chờ ngài sai khiến." Nói xong lập tức rời đi.

Thẩm Luật mở cửa giúp cô.

Bể bơi lộ thiên cực lớn chiếm vị trí chính giữa sân, trên nóc là cây lá to cao ngút trời, ánh mặt trời xuyên qua khe hở trút xuống, tạo nên một lớp màu vàng mỏng manh trên mặt nước.

Biệt thự là một tòa kiến trúc màu trắng ngoại hình đơn giản, thiết bị đầy đủ, đã đạt được hiệu quả mỹ quan trên cơ sở bảo đảm trọn vẹn độ thoải mái của chỗ nghỉ.

Mà bên ngoài cửa sổ sát đất cực lớn, chính là bờ cát trắng mịn và biển rộng xanh thẳm.

Bị cảnh sắc này làm chấn động, Hàn Đan nhảy nhót lung tung lại quên mất còn có một người đứng bên cạnh, lập tức bắt đầu ngượng ngùng.

"Nghỉ ngơi trước bữa tối một lát." Thẩm Luật đặt túi hành lý lên bàn: "Tôi ở phòng 231 bên cạnh, có chuyện có thể qua tìm tôi."

"Nhưng....." Hàn Đan không nhịn được hỏi: "Ở đây thật sự không sao chứ? Tại sao tôi luôn có cảm giác sẽ bị Luru lột da thành linh xuất hiện ném ra khỏi căn phòng này?"

"Luru lột da?"

"À, tên khoa học dùng gọi tổng giám đốc tài vụ."

Anh khẽ cười một tiếng, xoa đầu cô: "Không đâu, anh ta không phải đối thủ của tôi."

Khoảnh khắc đó, khoe mặt chân mày đều là dịu dàng.

Trong lúc đối mặt, bất giác tim đập càng lúc càng nhanh, Hàn Đan quay mặt đi, lùi về sau một bước.

"Vây đi, tôi đi trước, lát nữa gặp." Anh xoay người ra khỏi cửa.

Vẫn còn cách thời gian cơm tối khá lâu.

Sự hưng phấn của Hàn Đan hoàn toàn bị sự chú ý với những động tác nhỏ kia lấn át, hiếm khi có người làm chỗ dựa phụng phí của công một lần, nên tận hưởng mới đúng.

Cô đang định dọn dẹp hành lý, lại phát hiện ra bên cạnh túi xách của mình đặt một cái túi. Bên trong chứa năm bộ đồ bơi khác nhau về kiểu dáng và một ít dụng cụ lặn nước cùng với sản phẩm chống nắng. Trong ấn tượng, hình như cái túi này do Thẩm Luật cầm đi. Hàn Đan ghen lời với hai bộ bikini.

Người đó là thần côn* sao, kích cỡ lại vừa vặn như vậy.....

*thần côn: chỉ kẻ lừa đảo bằng thủ đoạn mượn danh quý thần, làm vẻ thần bí.

Ánh nắng, bờ cát, trời xanh, mây trắng, còn có mong muốn gì nữa đây?

Cô cười lớn một tiếng, đá bay giày nhảy vào bể bơi, trước tiên hồi tưởng lại cách bơi cơ bản đã lâu rồi không ôn tập. Bơi mệt rồi lại nằm ở trên ván nổi uống nước hoa quả nhìn trời.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Người tới là quản gia Dương Tiểu.

"Chào cô Hàn, đã quý rầy rồi. Đây là quà mà ngài Thẩm của số 231 nhờ tôi chuyển cho cô."

"A, cảm ơn."

Cô mở hộp ra, bên trong là một bộ lễ phục đuôi cá màu rượu vang và một đôi giày cao gót có quai cùng màu.

Còn có một tờ giấy.

"Tôi đã đặt Lobster dinner ở nhà hàng Phù Sinh, hi vọng cô Hàn có thể vui lòng cùng đi ăn tối."

Tác giả có lời muốn nói: Cảm thú Mặc bán manh*: Ngẫu nhiên đôi Bá Vương, ngẫu nhiên đề Lạc Tiêu ăn tươi Kỳ Vân Dục! ~

*Bán manh: tỏ vẻ đáng yêu, làm người khác rung động.

Lạc Tiêu: Phụt ~ Đề tôi nghĩ xem, tôi nên ăn như thế nào.

Kỳ Vân Dục: Cút.

Lạc Tiêu: Trước tiên bắt đầu ăn từ bộ phận nào đây ~

Kỳ Vân Dục: Chương sau viết cậu ta chết cho tôi, nếu không tôi sẽ băm cô ra!

Cảm thú Mặc:.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Editor: Xám

Trên tờ giấy viết là "cô Hàn", mà không phải "trợ lý Hàn".

Lời mời chính thức như vậy khiến cô có chút bất ngờ. Liên tưởng đến thái độ kỳ quái trước đó của Thẩm Luật, cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

Nhìn chiếc váy này tuyệt đối không rẻ. Mà với hiểu biết của cô về Thẩm Luật, đó là một người lấy lợi ích lớn nhất làm nguyên tắc, sẽ không thể nào vô duyên vô cớ làm những chuyện thừa thãi. Mặc dù không rõ mục đích của chiếc váy cho không này là gì, nhưng nếu như người ta đã tốn kém tặng quà cho mình, tốt xấu gì cũng không thể để anh mất mặt nơi công cộng vì bạn gái bù xù bẩn thỉu.

Trước đây ở bộ phận hành chính cả ngày để mặt mộc, sau khi điều đến làm trợ lý bộ phận tiêu thụ, A Khiết đã đặc biệt dạy cô một vài kỹ xảo trang điểm. Nghe nói khi đàm phán hoặc gặp khách hàng, khuôn mặt trang điểm đẹp có thể khiến phái nữ giới giang và đáng tin cậy hơn. Bởi vì không rõ mục đích đi công tác lắm, A Khiết cố ý dặn dò cô mang theo một số đồ trang điểm thường dùng. Vì thế hiện giờ đã phát huy công dụng. Trước tiên Hàn Đan dùng mấy sậy sậy lộn tóc gọn sóng, sau đó soi gương giày vào khuôn mặt một phen.

Năm rưỡi chiều, Thẩm Luật mặc áo sơ mi xám trắng kẻ ca rô xuất hiện đúng giờ ở cửa.

"Rất đẹp." Anh tán thưởng.

"Cám ơn." Mặt Hàn Đan đỏ lên.

Lúc xuống cầu thang, bởi vì không quen đi giày cao gót, mũi giày giẫm vào váy, trọng tâm không ổn định, lao đảo một cái mới đứng vững.

Thẩm Luật đi ở phía trước xoay người lại, vờn tay về phía cô.

Ở nơi giáp giới của biển và trời, mặt trời tùy ý phóng ánh chiều tà, phát ra ánh sáng màu vàng cam.

Không biết là vì ánh sáng này quá mê hoặc huyền ảo hay vì biểu cảm khi nhìn về phía mình của người đàn ông quá dịu dàng, khiến trong nháy mắt Hàn Đan có ảo giác, dường như người đàn ông phong độ ngời ngời sắc sảo tí mỉ ở trước mặt và người đàn ông gian xảo hà khắc tâm tư thâm trầm trong văn phòng là hai người hoàn toàn khác nhau.

"Không sao, tôi có thể đi được, vừa rồi không đứng vững." Cô giải thích.

"Thật đau lòng."

"A?" Cô cảm thấy khó hiểu.

"Mục đích tặng cho em đôi giày này là....." Anh tiến lên kéo tay cô qua, đặt vào trong khuỷu tay mình, nhìn về phía cô: "Muốn để em cầm lấy tay tôi."

Phù Sinh nơi nổi tiếng nhất trong bốn nhà hàng chính của biệt thự Thịnh Thế, tương ứng, cũng là nơi giá cả đắt nhất và khó đặt được nhất. Cả nhà hàng bao gồm hai phần, ngoài phần bề mặt ba tầng bề ngoài giống với hình thuyền, còn có một phòng ăn dưới nước với kính mờ và góc nhìn 180°. Trên bảng chỉ dẫn ở cửa viết rõ từ chối người ăn mặc không chỉnh tề vào trong.

*Có hình chú thích ở dưới.

Kiến trúc bên trong lấy màu trắng làm chủ đạo, phối hợp với đủ sắc xanh lam. Cộng thêm ánh đèn và bảy cá bơi lội bên ngoài lớp kính, giống như đặt mình trong biển rộng, ngay cả thời gian cũng chậm lại. Chính giữa đại sảnh ở cửa, một ban nhạc cỡ nhỏ đang biểu diễn một khúc tình ca du dương. Tiếng trầm thấp của đàn cello và sự linh động của piano đan hòa vào nhau, khiến người ta say mê.

"Có phải chúng ta đến hơi sớm rồi không?" Hàn Đan thấy bốn phía ngoài mười mấy người phục vụ bận rộn ra không có ai dùng cơm, hỏi.

"Hôm nay tôi đã bao nơi này." Thẩm Luật với dáng ăn tao nhã đưa miếng thịt tôm trên đĩa vào trong miệng, ngẩng đầu nhìn thấy biểu cảm ngây ngốc của cô, không nhịn được cười nói: "Nếu như tôi nói như vậy, có phải em sẽ yêu tôi hay không?"

"Tôi sẽ cho rằng anh điên rồi."

"Vì sao?" Anh hỏi khá hứng thú.

"Người vẫn luôn cay nghiệt sao có thể làm chuyện như vậy....." Cô nhỏ giọng lầm bầm.

"Cái gì?" Anh không nghe rõ.

"A, tôi nói là, tổng giám đốc Thẩm vẫn luôn khiêm tốn điềm tĩnh sao có thể làm chuyện như vậy ~"

Anh khẽ cười một tiếng không rõ ý nghĩa, nói: "Mấy ngày nay một công ty đá quý đã bao nơi này để làm tiệc rượu cảm ơn, vốn dĩ không đồng ý cho khách khác gọi cơm, có điều bởi vì tôi rất thân quen với bếp trưởng, cho nên đã đồng ý nấu ăn riêng cho chúng ta."

"Quả nhiên ra ngoài là cần dựa vào bạn bè." Trong mắt Hàn Đan đang cắn thịt tôm lập tức có thêm vài phần sùng bái: "Có thể đi cửa sau là chuyện rất khiến người ta vui sướng....."

"Nếu thích, ngày mai đến nếm thử món khác. Hương vị món thịt dê nướng than cậu ấy làm cũng rất ngon."

"Không cần đâu." Cô lắc đầu: "Đi cửa sau nhiều cuối cùng sẽ bị cánh cửa kẹp. Huống hồ nấu ăn riêng thuộc loại vi phạm quy định, ngộ nhờ để người khác biết được sẽ không hay. Chúng ta ăn xong nhanh một chút rồi đi đi, để tránh liên lụy đến bạn anh."

Dứt lời cô tăng nhanh tốc độ nhai nuốt rất rõ rệt, nhưng trước sau không nghe thấy đối diện phát ra động tĩnh gì, cô có chút kinh ngạc ngẩng đầu, đối diện ngay với ánh mắt của anh.

Cây đèn nhỏ hình ngọn nến trên bàn tỏa ra ánh sáng màu lam, anh lặng im nhìn mình, dùng một ánh mắt chưa từng nhìn thấy. Vẻ mặt đó giống như đang nhìn một bình hoa tan vỡ thành mảnh vụn, khiến cô không biết làm sao.

"Sao thế?" Cô hỏi.

"Nước sốt, trên mặt." Anh vươn tay đến, người Hàn Đan rút về phía sau, vì vậy tay dừng lại trên không trung, lại từ từ thu tay về.

Cô dùng khăn ăn lau mặt, nhếch miệng cười: "Mờ ra, mùi hương thật thơm."

"Còn có món điểm tâm ngọt."

"Tôi không ăn tiếp được nữa....."

"Em chờ một lát, tôi đi ra sau bếp chào hỏi Bert, nhân tiện bảo cậu ấy gói đồ ngọt và kem lại giúp em."

"À, vâng." Lại còn có thể gói lại sao.....

Sau khi Thẩm Luật rời đi, Hàn Đan vô cùng buồn chán lấy điện thoại ra chăm chú chụp một con cá hề bên ngoài lớp kính, bị âm báo tin nhắn đột ngột vang lên dọa giật nảy mình.

Là một số lạ, nội dung là —— "Mau về nấu cơm".

Hàn Đan lập tức có sự xúc động muốn quăng điện thoại đi.

Thằng nhãi đó thật sự coi bà đây là bảo mẫu hay sao? Chạy đến đây rồi vẫn còn âm hồn không tan.

Trong đầu chợt hiện lên một màn lúc sáng sớm, tâm trạng trôi nổi lên, ngón tay lướt như bay hồi đáp —— "Lẽ nào tài xế bên người chỉ phụ trách hầu hạ ban đêm chứ không phụ trách nuôi dưỡng sao? Không có lương tâm lắm đó, đuổi anh ta đi ~"

Nghĩ đến vẻ mặt nổi trận lôi đình sau khi nhận được tin nhắn này của người nào đó, không khỏi cười thành tiếng.

Mất thấy nhân viên phục vụ bày biện tiệc buffet xong vẫn không thấy Thẩm Luật đi ra, Hàn Đan không biết làm sao, đành phải tiếp tục ngồi đợi.

Ban nhạc nghỉ ngơi giữa giờ một lát đã tiếp tục diễn tấu, mà lúc này, hai người phụ nữ mặc đồ công sở màu lam đậm vừa nói với quản lý nhà hàng gì đó, vừa đi đến, trông đáng vẻ là quản lý hành chính của công ty đặt bao lần này, phụ trách phần trang trí nơi đây.

Ánh mắt của bọn họ nhìn về phía bên này, sắc mặt biến đổi, dường như rất bất mãn. Chủ quản lý đã giải thích một lát, đôi phương vẫn nhất quyết không tha, Hàn Đan biết bọn họ tức giận có liên quan đến mình, không muốn phía khách sạn khó xử, cho nên định rời đi. Bấm điện thoại của Thẩm Luật, lại phát hiện ra nó bị bỏ quên trên bàn ăn. Không biết làm sao cô dặn dò nhân viên phục vụ “Anh ấy về thì nói với anh ấy tôi chờ anh ấy ở cửa”, nói xong lập tức đứng dậy định rời đi, ai ngờ vừa mới đi đến cửa đã bị một người phụ nữ trang điểm rất đậm trong đó ngăn lại: "Đợi chút, bây giờ cô vẫn không thể đi được."

"Có chuyện gì sao?" Hàn Đan cảm thấy hết sức khó hiểu.

Cô ta quay đầu lại nói với chủ quản nhà hàng: "Một tháng trước công ty chúng tôi đã hẹn đặt bao hết ba ngày nay, như vậy ba ngày nay cho dù là đầu bếp của các người hay là nhân viên phục vụ, đều nên chỉ phục vụ cho công ty chúng tôi. Bây giờ các người không chỉ để người khác làm rối tung lên, còn cho người ta ăn thức ăn hân là cung cấp cho chúng tôi, quá vô lý rồi!"

Rối tung? Hàn Đan cau mày.

Ông chủ vội vàng giải thích: "Nguyên liệu thức ăn cung cấp cho hai vị khách này là bản thân bếp trưởng tự mình đặt mua, tuyệt đối không phải cắt xén từ phần cho các cô, điểm này quý khách có thể yên tâm, nếu như một mai phát hiện ra tình huống đó, chúng tôi sẽ miễn hết toàn bộ chi phí của các cô."

"Ý chú là bảo chúng tôi đi đếm từng thứ một sao?" Con bé áo lam nhỏ tuổi hơn một chút cao giọng: "Loại nhà hàng này còn được bình chọn là ‘Nhà hàng đẹp nhất cả nước’ gì đó hả? Thật sự là chuyện cười, đơn giản chỉ nhìn thái độ chịu trách nhiệm với khách hàng là đã biết thối nát đến mức nào rồi!"

"Rất xin lỗi." Từ đầu đến cuối chủ vẫn giữ nguyên thái độ nhơ nhể lễ độ: "Khách hàng có điều bất mãn, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để sửa chữa thật tốt. Hi vọng quý khách có thể đề xuất yêu cầu của quý khách, chúng tôi sẽ nỗ lực hết mức."

Người phụ nữ trang điểm đậm bĩu môi: "Tiệc rượu sẽ bắt đầu ngay, tôi cũng không muốn vì chuyện nhỏ nhặt này mà làm ầm lên gây khó chịu. Chỉ bằng thể này đi, trong công ty còn có một bộ phận viên chức có việc không đến được, nghe nói biệt thự Thịnh Thế có phiếu vào cửa ăn ở, chú lấy một ít để tôi đưa cho bọn họ, chuyện này coi như xóa bỏ."

“Bộ phận viên chức” cái gì, rõ ràng cô ta dựa vào có lý mà không bỏ qua cho người khác, biến thành đòi hỏi lợi ích cho mình. Hàn Đan nhìn khuôn mặt giống như trát cả lớp vôi trắng kia, cảm thấy cực kỳ ghê tởm.

"Thật xin lỗi, cô Trang. Tôi chỉ là quản lý của nhà hàng Phù Sinh, bộ phận nghỉ dưỡng nằm ngoài quyền hạn của tôi, tôi tặng cho quý khách một vài phiếu ăn tiệc buffet của nhà hàng chúng tôi có được không?"

Người phụ nữ trang điểm đậm nhú mày, giống như đã phải chịu thiệt thòi cực lớn, nhượng bộ nói: "Được rồi được rồi, cũng chỉ có thể như vậy thôi." Sau đó liếc Hàn Đan một cái, nói: "Cô đi đi."

Hàn Đan nhìn bóng lưng của chủ quản lý, trong lòng rất khó chịu, bất giác siết chặt nắm tay, chậm rãi đi ra bên ngoài.

Biết rõ đây là cách giải quyết tốt nhất, mặc dù nhà hàng có một phần tổn thất, nhưng không chế trong phạm vi nhỏ có thể chịu được, bếp trưởng và quản lý nhà hàng đều sẽ không chịu phạt vì vi phạm quy định, tiệc rượu của công ty đó có thể triển khai bình thường, hai người phụ nữ đó cũng chiếm được món hời, mà bọn cô, cũng không cần gánh vác trách nhiệm gì.

Vậy mà mỗi một bước đi về phía trước, đều giống như giày vò.

Cô siết chặt quyền, bởi vì dùng lực quá mức mà sinh đau.

Có người từng nói: "Cho dù gặp phải chuyện gì, hãy tuân theo trái tim mình."

Cuối cùng, bước chân đã ngừng lại.

Khi chủ quản lý nhìn thấy cô lần nữa, rõ ràng lấy làm kinh hãi.

Hai người phụ nữ khó che giấu cảm xúc chán ghét, trợn mắt nhìn cô.

"Này." Hàn Đan đứng ở trước mặt người phụ nữ lớn tuổi, nói: "Khi dựa vào cách này để lấy lợi, chị không cảm thấy lương tâm bất an sao?"

"Cô nói cái gì?" Lòng mày cô Trang dựng ngược lên.

"Tôi nói, trả lại phiếu ăn cho người ta, đừng làm mất mặt công ty các chị nữa."

"Nếu nói mất mặt tôi sợ rằng không bằng được cô, tôi khuyên cô nếu nghèo thì đừng đến nơi thế này, nếu đến thì cứ ăn cơm đảng hoàng thoải mái, đừng dính dáng đến chuyện ăn vụng mất mặt đó."

"Ồ, con mắt nào của chị nhìn thấy tôi đã ăn đồ ở đây?" Hàn Đan nhún mày cười nói: "Rõ ràng là chị ăn nói lung tung vu cáo người ta để bắt chẹt tiền hoa hồng."

"Chối cãi cũng làm được, cô còn biết xấu hổ hay không?"

"Ở đây không có gương, tôi không nhìn thấy mình, có điều tôi lại nhìn thấy khuôn mặt dày trong truyền thuyết của chị, dày đến mức mờ ra một lớp lại có thêm lớp nữa."

"Cô cho rằng cô chối cãi là được sao? Ở đây có rất nhiều camera giám sát....."

"Vậy chị điều động băng ghi hình ra xem đi chứ ~" Hàn Đan ngắt lời cô ta, giọng điệu chẳng có vấn đề gì. Cô đánh cược đối phương cũng không dám làm lớn chuyện này. Bởi vì tiệc rượu kiểu lớn cần chuẩn bị rất lâu, nhất là loại tiệc rượu cảm ơn mời rất nhiều khách khứa cấp quan trọng, nhất định đâu đâu cũng phải chú ý cẩn thận cầu mong thuận lợi. Một khi thiệp mời gửi đi sẽ giống như tên đã rời cung, không thể hết ngừng nữa. Nếu như trong lúc mấu chốt này xuất hiện tai vạ, vậy sợ rằng không phải là trách nhiệm của bên mình thì cũng sẽ bị lãnh đạo trực tiếp tháo thành tám khối.

Mất thấy thời gian đã sắp đến, loại chuyện điều động xem băng ghi hình này tốn thời gian lại phí sức, cô không tin người phụ nữ trang điểm đậm sẽ làm

Quả nhiên, đối phương hừ lạnh một tiếng nói: "Tôi chẳng thêm nói lời vô ích với loại người như cô, nếu như làm lớn chuyện ngày hôm nay, tôi có thể khiến nhà hàng này thay hết người từ trên xuống dưới!"

"Giọng điệu thật lớn." Giọng nói của người đàn ông truyền đến từ phía sau, chỉ thấy Thẩm Luật hỏi với chút giễu cợt: "Vậy không biết vị tiểu thư này muốn đuổi việc ai?"

"Ai để các anh đi vào tôi sẽ đuổi việc người đó!" Cọp cái đã nổi giận, vút phiếu ưu đãi lên bàn: "Nếu như có người không muốn dàn xếp ổn thỏa, vậy chúng tôi cứ dựa theo hợp đồng, bồi thường!"

"Được, tất cả dựa theo hợp đồng." Thẩm Luật nói mà mặt không hề thay đổi.

"Anh tính là gì, ở đây không đến lượt anh nói xen vào!" Người phụ nữ trang điểm đậm thấy uy hiếp không thành, nói với giọng căm hận.

Ánh mắt Thẩm Luật dừng ở trên mặt cô ta, chốc lát, nhếch môi cười. Nụ cười đó mang theo cảm giác lạnh lẽo như băng, khiến người ta không khỏi rùng mình một cái.

"Đã quên tự giới thiệu. Mặc dù không chiếm nhiều cổ phần lắm ở tập đoàn, có điều thật trùng hợp, khu du lịch này là tài sản dưới tên tôi." Anh khẽ hát cảm "Tôi, Thịnh Thế, Thẩm Luật."

Giống như phim điệp viên chiến đấu đến thời khắc cuối cùng bóc trần ai mới là đặc vụ thật sự, rõ ràng người phụ nữ trang điểm đậm trong đám khán giả đã lấp bấp kinh hãi, sau khi thốt ra một chữ "Anh.....", cả buổi không nói ra lời.

Một khán giả khác lại tỏ ra rất bình tĩnh.

Sau khi khoanh khắc kinh ngạc qua đi, Hàn Đan ngẩng đầu, nhìn anh bằng ánh mắt thản nhiên.

Khi anh nói ra bốn chữ "Thịnh Thế, Thẩm Luật", cô biết người đàn ông lạnh lùng kiêu ngạo đó đã quay lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Editor: Xám

Hoa văn hình chữ "S" trên sợi dây chuyền anh từng tặng cô.

Chữ "S" trên biển từng căn biệt thự của biệt thự Thịnh Thế.

Hẹn gặp mặt người mẹ ung dung hoa lệ ở khách sạn.

Thủ đoạn có thể dễ dàng khiến cấp dưới phục tùng.

Có người đã từng nói, người khác nhìn nhận bạn thế nào, quyết định ở độ cao bạn đứng.

Giống như cô dự đoán, anh tuyệt đối không phải một tổng giám đốc mới nhậm chức đơn giản, không hề có bối cảnh.

Mà điều khiến cô không thể tưởng tượng được là, sản nghiệp tập đoàn Thịnh Thế đa nguyên hóa* không lồ mới là nền tảng dưới chân anh.

*đa nguyên hóa: có nhiều thành phần kinh tế cùng tồn tại và đua tranh với nhau, không có thành phần kinh tế chủ đạo.

Thế nhưng, bộ não càng nghĩ càng phức tạp đột nhiên thay đổi, khi đáp án công bố, trong lòng ngoài kinh ngạc trong nháy mắt ra, còn có nhiều cảm xúc "thì ra là như vậy" hơn.

Thì ra, tôi và anh không phải người trong cùng một thế giới.

"Thịnh Thế sẽ dựa theo khoản tiền vi phạm hợp đồng và cung cấp cho các cô toàn bộ phục vụ tương đồng với lần này, ngày tháng sẽ quyết định sau khi thương nghiệp hai bên bàn bạc với nhau vào hôm khác. Vậy bây giờ, mời hai vị đi cho." Người đàn ông đuổi khách rất khách sáo.

Tiếng nói cười truyền từ ngoài cửa đến gần.

Xem ra, khách mời của bữa tiệc đã đến rồi.

Sắc mặt người phụ nữ trang điểm đậm lập tức biến đổi, xấu hổ cười nói: "Dừng..... Tổng giám đốc Thẩm, có chuyện gì cũng từ từ nói. Vừa này bọn tôi không biết người dùng bữa là anh, hơn nữa thật sự là chúng tôi đã đặt bao nhà hàng này trước, chúng tôi cũng chỉ muốn dựa theo hợp đồng yêu cầu nhà hàng mời những nhân viên không liên quan khác ra ngoài....."

"Đương nhiên, các cô không có lỗi, lỗi ở tôi. Cho nên tôi cực kỳ sẵn lòng gánh vác trách nhiệm của hoạt động thất bại này, bồi thường tiền vi phạm hợp đồng không thiếu một phần theo yêu cầu hợp đồng." Anh đáp rất đường hoàng.

"Tổng giám đốc Thẩm." Người phụ nữ kia gần như đã sắp khóc: "Khách khứa đã đến, chúng tôi cũng không thể đến lúc này mới thay đổi địa điểm được, hơn nữa công tác chuẩn bị của nhà hàng các anh cũng đã xong cả rồi....."

Anh ngẩng nhìn bốn phía: "Thật đáng tiếc, xem ra những món ăn này phải lãng phí rồi. Lão Lưu, đóng cửa treo biển ngừng kinh doanh."

"Dừng đóng..... Cầu xin anh..... Xin anh đấy, làm hồng lần này tôi thật sự sẽ bị đuổi....." Cô Trang không kìm nén được túm lấy tay áo Thẩm Luật, khóc thật.

"Có một cách không bị đuổi, muốn nghe không?"

Hai mắt đầm lệ gật đầu.

"Chủ động từ chức." Anh nói nghiêm túc

Đầu Hàn Đan đầy vạch đen.

Người này nhìn bề ngoài thì ôn tồn lễ độ, kỳ thật bên trong là một sinh vật nguy hiểm cay nghiệt chanh chua.

Sau khi chọc vào anh, hậu quả rất nghiêm trọng.

Thấy sắc mặt đối phương đã trắng bệch, Hàn Đan không đành lòng, vì vậy khuyên: "Khách khứa đã đến rồi, chuyện làm ăn cực tốt mà không làm thì rất lãng phí."

"Khách của tôi chỉ có em." Anh không để ý chút nào.

Cô cười một tiếng: "Khó khăn lắm mới đến một chuyện, lẽ nào chúng ta phải lãng phí hết thời gian vào tranh giành hão huyễn sao?"

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên cao lớn mặc đồ tây màu đen chậm rãi đi đến từ trong đám người tùm năm tùm ba, đứng ở trước mặt mấy người.

"Chính ánh đèn tối một chút sẽ tốt hơn." Giọng nam trầm thấp mang theo chút âm mũi, rất giàu cảm xúc.

"Vâng giám đốc Tần." Người phụ nữ trang điểm đậm đáp rất nhanh, vội vàng sai phục vụ và chú quản lý ra hậu trường tìm thợ sửa đèn.

"Chúng ta đi thôi." Hàn Đan nhỏ giọng nói với Thẩm Luật bên cạnh.

"Được." Anh kéo cô đi ra hai bước lại ngừng lại, mỉm cười dò hỏi: "Xin lỗi, xin hỏi, ngài là tổng giám đốc Tần của Công thương nghiệp Hán Đường sao?"

"Cậu là?" Đối phương quay mặt nhìn về phía bên này.

Mà trong khoảnh khắc Hàn Đan nhìn rõ người đó, con người đột nhiên co lại. Phản ứng bản năng tiếp theo cơ thể tạo ra chính là nghiêng mặt đi, sau đó lặng yên không một tiếng động lùi về sau một bước, muốn giấu mình ở trong bóng râm.

"Người phụ trách của khu nghỉ dưỡng, Thẩm Luật." Anh chìa tay phải ra trước.

"Con trai của Thẩm Đăng." Đối phương nắm tay anh: "Lâu lắm rồi không gặp ba cháu, nhất định phải hẹn thời gian chơi một trận bóng mới được."

"A, thì ra tổng giám đốc Tần cũng thích chơi golf."

"Tôi và ông ấy là đối thủ cũ." Ông cười: "Bố trí hội trường rất có không khí, nhìn bữa ăn cũng rất ngon, ở đây kinh doanh rất đặc sắc. Suy cho cùng người trẻ tuổi vẫn có rất nhiều ý tưởng."

"Cũng chỉ là ăn không ngồi rồi làm việc không cần cứ, nếu không phải có khách mời của tổng giám đốc Tần chiếu cố chuyện làm ăn thì đã sớm đóng cửa rồi. Có chỗ nào phục vụ không chu đáo, nhất thiết đừng trách móc."

"Ha ha." Người đàn ông vui cười cợt nhả: "Thẩm Đăng đã nuôi dưỡng được một người nối nghiệp giỏi."

"Hôm nay khách của ngài rất nhiều, cháu sẽ không quấy rầy nữa."

"Đi đi, đừng vì tán gẫu với tôi mà thất lễ với cô bé." Dứt lời ánh mắt lướt qua cô gái không bắt mắt bên cạnh, đột nhiên dừng lại.

Trong ánh mắt đó ngoài kinh ngạc ra, còn có một chút hoảng hốt lúng túng.

Mà Hàn Đan đã khôi phục khuôn mặt không biểu cảm, hơi gật đầu tránh ánh mắt ông ta, sau đó đi theo Thẩm Luật ra bên ngoài.

Bất giác bước đi nhanh hơn.

Hoảng hốt, giống như một cuộc chạy trốn.

Cô vốn không quen đi giày cao gót, gần như mỗi bước còn lên trước chưa ổn định đã bước thêm chân còn lại, đột nhiên trọng tâm dưới chân lệch đi người lập tức nghiêng sang bên trái, khuỷu tay được người ta đỡ lấy mới miễn cưỡng đứng vững.

"Sao thế?" Thẩm Luật bên cạnh nhận thấy sự khác lạ của cô, hỏi.

"Không sao." Cô cười miễn cưỡng, bổ sung: "Vừa rồi ăn no quá, vận động một chút."

"Chân của em....." Lời còn chưa dứt đã bị cắt ngang.

"Tôi hơi mệt một chút, nếu như tổng giám đốc Thẩm không có chuyện gì, tôi muốn về phòng nghỉ ngơi trước."

Gió đêm từ biển thổi tới, phàn phật băng qua giữa hai người.

Lúc này, vẻ mặt cô giống như đóa hoa nở rộ trên vách núi băng.

Kiên định, mềm yếu, nhưng lại từ chối người từ ngàn dặm.

Ánh mắt lảng lảng dừng ở trên mặt cô, trong chốc lát, anh buông tay ra: "Được."

Tài xế đã chờ ở ngoài cửa.

Đọc đường ba người im lặng.

Nhìn Hàn Đan đi vào cánh cửa màu trắng đó, Thẩm Luật dựa lên cửa xe tắt lửa, chìa tay với ghế lái: "Có thuốc không?"

Thanh niên áo đen rút một cây trong hộp thuốc lá ra châm lửa, đưa cho anh.

Anh hút mạnh một hơi, phả ra một chùm khói, kêu: "Tì."

Thanh niên xuống xe, đứng bên cạnh anh, cũng hút thuốc, không hề đáp lời.

"Cậu có chuyện nào mà cảm thấy sẽ hối hận, nhưng không thể không làm không?"

Thanh niên nghiêng mặt nhìn về phía anh, biểu cảm giống như hỏi ý.

"Chuyện vốn cho rằng rất đơn giản, đến bây giờ đột nhiên trở nên phức tạp như vậy." Anh cười tự giễu nói: "Có lẽ thứ phức tạp chỉ là lòng người." "Hình như bây giờ tôi có thể cảm nhận được cảm giác muốn nói mà không thể nói của cậu rồi."

Thanh niên áo đen cúi đầu cười thân thiện, đoạt lấy thuốc lá giữa ngón tay anh, dụi tắt nhét vào lòng bàn tay Thẩm Luật, sau đó vỗ vỗ vai anh chui vào trong xe, lái xe rời đi.

Bầu trời đã tối dần, anh nhìn nửa mẫu thuốc lá trong tay, lộ ra một nụ cười khổ.

"Bảo tôi thu tay lại sao?" Anh siết chặt bàn tay, cười thê lương: "Đáng tiếc, không còn kịp nữa rồi."

Lao vùn vụt trên đường đêm, tài xế hơi cong khớp môi lên.

Từ khi bắt đầu vào nhà họ Thẩm làm tài xế của anh, nhìn thấy anh lộ ra biểu cảm do dự và khó xử đó, đã qua bao lâu rồi?

Lâu đến mức khiến anh ta quên mất, thì ra người đàn ông lạnh lùng được giáo dục thành chỉ nhớ được mất không màng đúng sai đó, cũng sẽ có lúc khó mà lựa chọn như vậy.

Muốn nói mà không thể nói, là bởi vì cô gái đó phải không?

Ngón tay người đàn ông áo đen bắt đầu lướt từ vết sẹo sâu dài ở yết hầu xuống, đến ngực trái thì dừng lại.

Nơi đó, dùng hình xăm khắc rõ tên của một người.

Mà khoảnh khắc ngón tay đụng vào nó, biểu cảm của anh dịu dàng vô hạn.

Giọng nói của anh và em đã cùng đi mất, nhưng anh không muốn tìm nó về. Bởi vì anh tin tưởng, khi anh không ở bên cạnh em, nó sẽ cùng em vượt qua bóng đêm, xua tan cô đơn.

Anh khắc tên em vào nơi gần trái tim nhất, hi vọng rằng có một ngày, khi nó ngừng đập, em có thể biết được, sau đó, gặp lại anh.

Bóng đêm dần đậm, Hàn Đan đi chân trần trên bờ cát mềm mịn, nước biển giống như một đôi tay dịu dàng, mon tron mu bàn chân, rồi lại chậm chậm quay về, giống như một loại an ủi.

Đi một rồi, bèn ngồi xuống.

Ngọn đèn xếp gọn dưới dưới gốc cây cao lớn lộ ra ánh sáng màu vàng ấm áp, lắng nghe âm thanh có tiết tấu của sóng biển, thần kinh căng thẳng dần thả lỏng.

Chưa từng nghĩ sẽ gặp lại ông ta.

Vốn tưởng rằng những ký ức có liên quan đến ông ta đã sớm bị mình loại bỏ khỏi cuộc đời, nhưng lại phát hiện chúng như giò bọ trong xương, đã sớm ăn sâu vào cốt tủy.

Đảo mắt đã sắp bốn năm.

Cuộc giao dịch hoang đường đến tận cùng năm đó đã giống như một con ác mộng cắn nuốt tim can.

Mà giờ phút này, nhìn kỹ lại nội tâm của mình, ngoài chút ít xót xa cay đắng ra, không còn yêu hận gì nữa.

Trước khi chưa gặp nhau, bọn họ chỉ là người xa lạ tồn tại trong không gian xa xôi.

Sau khi gặp nhau, bọn họ vẫn quay về cuộc sống thuộc về mình, không còn liên hệ.

Thậm chí ngay cả gặp nhau cũng chỉ vì đồng thời xuất hiện.

Chuyện duy nhất mà người đàn ông đã biến mất khỏi cuộc đời cô đó dạy cô, chính là trước khi buông tay phải dùng hết khả năng của lợi thế đang nắm giữ để giành được lợi ích lớn nhất.

Cô và ông ta, đã thanh toán xong.

Gió biển mãnh liệt, rung cây cối phát ra tiếng soạt soạt.

Nhiệt độ trên người giảm xuống rất nhanh, Hàn Đan cuộn chân lại, vùi đầu vào trong khuỷu tay.

Không biết đã ngồi bao lâu, trên vai đột nhiên có sức nặng, một lớp ấm áp mềm mại phủ lên trên sống lưng.

Cô ngẩng đầu, Thẩm Luật đang đứng ở bên cạnh cô, mà trên người cô, là một chiếc áo ngủ.

"Buổi tối lạnh."

"Cảm ơn."

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi: "Không ngủ được?"

"Ừ. Ở trong phòng hơi ngột ngạt, ra ngoài khuây khỏa một chút." Cô nghiêng mặt nhìn anh một lát, cười khúc khích.

"Sao thế?"

"Tổng giám đốc Thẩm của KL và tổng giám đốc Thẩm của Thịnh Thế, quả nhiên rất khác nhau, bây giờ nhìn cao lớn uy nghiêm hơn."

Thấy cô trêu chọc mình, Thẩm Luật cũng cười nói: "Vốn dĩ cho rằng em không truy cứu nữa, không ngờ lại trốn ở đây mà tập kích sau lưng."

"Tiểu nhân nào dám." Cô lè lưỡi: "Có một vấn đề vẫn luôn không rõ, hi vọng tổng giám đốc Thẩm có thể giải đáp thắc mắc."

"Em muốn hỏi tại sao tôi lại đến KL?"

"Ừ."

"Để vứt bỏ vàng sáng Thịnh Thế trên đầu."

"..... Nói đùa phải không?"

"Làm con rồi thì không có chút ý nghĩa nào."

"Lẽ nào ở KL giúp Thái tử học hành có ý nghĩa sao?" Chỉ cần là người có mắt nhìn xa đều đã nhìn ra hai phe tranh chấp trong công ty. Thẩm Luật do Lục Hạo đưa vào công ty, đương nhiên thuộc đảng Thái tử, nhưng hiện giờ phe này đang ở thế hạ phong.

"Hiện giờ KL chỉ là một đấu trường, cục diện phức tạp hơn tưởng tượng của em nhiều."

Hàn Đan đang muốn lên tiếng, chỉ cảm thấy trên mu bàn chân có một vật nhỏ lạnh băng nào đó chạy vụt qua, giật nảy mình kêu "A" một tiếng.

"Đoán là con cua nhỏ, buổi tối sẽ có rất nhiều con qua lại." Nghe miêu tả của cô, Thẩm Luật lấy từ trong túi áo ra một chiếc đèn pin nhỏ, chiếu xung quanh thấy trên bờ cát có rất nhiều vật nhỏ cả người màu trắng, có con ngủ đông bất động, có con lướt qua rất nhanh, sau đó chui vào trong cát, để lại một cửa hang rất nhỏ.

Hàn Đan nổi hứng thú, đuổi theo một con trong số đó, mất dấu lại đổi con khác.

Thẩm Luật ở phía sau soi sáng cho cô, luôn luôn giúp cản đường.

Hai người bận rộn nửa ngày mất thấy đã sắp bắt được một con, nhưng một chân Hàn Đan sa vào trong cát, Thẩm Luật đưa tay ra đỡ, bị quán tính của cô kéo ngã, ngay cả đèn pin cũng văng sang một bên.

Nam trên nữ dưới, tư thế hết sức khó xử.

Hàn Đan muốn đứng dậy trước, nhưng bị Thẩm Luật đè trên cán lại, không thể động dậy.

Hô hấp ầm ập của người đàn ông rơi lên má cô, lỗ tai hơi ngứa.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ánh đèn mờ mờ ở nơi xa khiến tất cả đường nét dưới màn đêm đều biến thành mơ hồ.

Mà sự dịu dàng hòa tan trong mắt anh lại liên tục được phóng đại.

Cho đến khi phù lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Editor: Xám

Trong khoảnh khắc chạm vào nhau, Hàn Đan đã quay đầu đi.

Nụ hôn kia, mang theo nhiệt độ ấm áp của người đàn ông, rơi vào cổ.

Trong lúc này, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy hít thở của nhau.

"Là vì đêm dài vô vị, cho nên tổng giám đốc Thẩm tìm tôi giảm bớt cô đơn sao?" Cô hỏi.

"Nếu như tôi nói không phải thì sao."

"Vậy là anh muốn ra quy tắc ngầm với tôi?"

"Ừ."

Khóe miệng cô nhếch lên, nói với ý tứ sâu xa: "Tổng giám đốc Thẩm, thật ra loại chuyện quy tắc ngầm này phải chọn đối tượng."

"Hà?"

"Cô bé thực tập sinh mới đến trong công ty vừa tươi non vừa đơn thuần, đoán chừng vài đóa hồng là có thể đổi phỏ. Cô Hoàng trợ lý của HR vừa giàu sức sống vừa quyến rũ, có thể chơi một màn tình cờ gấp gờ ở quán bar. Chị Đài Phong thướt tha thùy mị vĩnh viễn tuổi mười tám, có lẽ nói thẳng sẽ tốt hơn."

"Vậy còn em, tôi cần làm những gì mới có thể thu phục em?" Anh cười như không cười.

"Anh sẽ đưa mèo đi tiêm vắc-xin sao?" Cô nhìn thẳng vào anh trong chốc lát, hỏi.

Anh cảm thấy hơi mê muội khó hiểu.

Cô bình tĩnh tiếp tục hỏi: "Vậy thì, anh biết trồng hoa không? Nếu như tôi nấu cơm anh bằng lòng rửa bát không? Anh có thường xuyên gặp mặt người nhà tôi không? Anh có thể cho tôi bàn tay ấm vào mùa đông không? Mỗi tuần anh có thể dành ra vài giờ chơi game với tôi không?" Anh nhếch khóe môi lên, độ cong càng lúc càng lớn.

"Có lẽ anh sẽ cảm thấy buồn cười, có điều." Cô ngừng lại một chút: "Là một nữ thanh niên lớn tuổi đến giờ vẫn chưa gả đi, người tôi muốn chỉ là một người đàn ông thế này. Nếu như mục đích tổng giám đốc Thẩm đưa tôi đến đây vì điều đó, e rằng anh phải thất vọng rồi."

Im lặng lan tràn. Tay phải Thẩm Luật chống trên người cô rồi đi, ngửa mặt nằm xuống. "Em thật đúng là một người phụ nữ dễ dàng khiến người ta sinh ra cảm giác thất bại."

"Quá khen rồi." Cô nằm kê tay ở sau đầu.

Ranh giới giữa trời và đất đã mờ hồ, ngôi sao giống như có thể chạm tay tới.

"Lần gần nhất ngắm sao thế này, là chuyện rất lâu về trước rồi." Anh cảm thán.

"Cùng cô Nguyễn?" Bao giờ phụ nữ cũng rất nhạy cảm với chuyện như thế.

Anh không thừa nhận cũng không phủ nhận, cười trừ.

"Nhìn ra được cô ấy rất lưu luyến anh."

"Cô ấy đã sớm có hôn ước rồi."

"Hôn ước lớn hơn cả Thịnh Thế?"

"Thương nhân thông minh trước giờ sẽ không gây thù chuốc oán vô nghĩa, hơn nữa chiến lợi phẩm vốn vẹn chỉ là một Nguyễn Hi Nhan. Đối với nhà họ Thẩm mà nói, tình cảm vĩnh viễn là thứ bé nhỏ không đáng kể nhất."

Cô không phản bác được.

Cô không biết trước khi anh quyết định bỏ đi đáy lòng đã đấu tranh như thế nào, thứ cô chứng kiến chỉ là mỗi một lần gặp gỡ tình cũ anh lại tự nỗ lực kiềm chế, tỏ ra lạnh lùng, thần nhiên và cự tuyệt.

"A, vòng cổ lần trước quên trả anh rồi. Chờ sau khi quay về....." Cô đổi chủ đề.

"Anh chưa từng nuôi mèo." Anh chợt mở miệng: "Cũng không biết rửa bát. Cây cối trong nhà do người giúp việc theo giờ chăm sóc, tàn xuất gặp mặt người nhà duy trì hai tháng một lần."

Cô quay mặt nhìn anh.

Mà anh đang nhìn ngân hà mệnh mông.

"Anh không phải người đàn ông em muốn tìm, cho dù là vậy, nhưng vẫn muốn giữ lấy em không buông. Cái anh muốn, là em sống bình yên tự tại bên cạnh anh, chỉ nghe anh nói, chỉ nhìn vào anh, chỉ nghĩ đến anh, chỉ tin tưởng anh, chỉ cùng anh đi về phía trước. Mà thứ anh có thể cho em, là trái tim anh."

Khoảnh khắc đó, ánh mắt của anh giống như xuyên qua ngàn vạn năm ánh sáng mà đến.

Khiến cho người ta không thể dời tầm mắt đi.

Một đêm tỉnh dậy ba bốn lần, lăn qua lăn lại trên giường mười bảy mười tám cái, nhìn trần nhà nữa tiếng, cuối cùng Hàn Đan đứng dậy định ra ngoài tìm nhà hàng sửa soạn bữa sáng, nhưng bị quản gia thân thiết ngăn lại, trong phút chốc ba chiếc xe đẩy đặt đầy đồ ăn đẩy thẳng vào trong phòng 230. Hàn Đan nhìn bánh, phô mai, hoa quả và gà cà-rì, hoành thánh, đủ loại sushi đặt đầy bàn thì được cung mà sợ, vội vàng nói: "Một mình tôi ăn không hết nhiều như vậy....."

"Ngài Thẩm đã căn dặn sau khi cô dậy thì thông báo cho anh ấy, anh ấy sẽ tới dùng bữa cùng cô." Quản gia Dương Tiểu đặt vào hai bộ đồ ăn.

Nhìn thấy Thẩm Luật đi dép lê và mặc áo ngủ đi thẳng vào trong, Hàn Đan ghen lời.

"Anh muốn vào phòng tôi ăn cơm để làm gì?" Cô không nhịn được hỏi.

Tầm mắt của hắn từ chuyển từ trên IPAD lên mặt cô, nghiêm mặt nói: "Chuyển thẳng đến ở tiền độ có hơi nhanh, có điều nếu như em nói không ngại....."

Tay cô run lên, một muỗng canh rơi xuống một nửa: "Tôi ngại."

"Biết bơi không?" Anh không để tâm chút nào, hỏi.

"Biết một chút."

"Có hứng thú với câu cá không?"

"A, cũng được....."

"Bóng chuyền thì sao?"

"Găng gượng có thể đánh....."

"Từng học lướt sóng chưa?"

"....."

Vì vậy, dưới sự sắp xếp của tổng giám đốc Thẩm, trong vòng ba ngày Hàn Đan đã trải qua kỳ nghỉ với đủ loại cảm xúc mừng rỡ, hâm mộ, sợ hãi, hoang mang hòa làm một.

Lúc bơi chỉ lo đuổi theo chụp một con rùa biển, nước tràn vào ống hô hấp, luống cuống tay chân sặc vài ngum nước, bình tĩnh lại mới phát hiện ra mình đang túm rất chặt lấy cánh tay Thẩm Luật. Được anh đưa về biển cạn, nhìn bầy cá nhẹ nhàng mổ vào lòng bàn tay, kích động lạ thường.

Lướt sóng hoàn toàn không nắm được kỹ năng, leo lên ván lướt sóng N lần, bị sóng biển vỗ xuống N+1 lần. Huấn luyện viên chuyên nghiệp không dạy nổi, đổi thành Thẩm Luật đích thân tay cầm tay giảng dạy, vẫn không nắm được điểm mấu chốt, cuối cùng từ bỏ với câu "Quả nhiên em không có thiên phú".

Chơi bóng chuyền bờ cát bị một cô bé đánh cho đầu óc choáng váng, người đàn ông ngồi ở một bên quan sát không thể nhìn được nữa đi đến cứu giúp, vì thế đã biến thành 2V2. Điều đáng sợ là, dưới tiền đề bị gây trở ngại, Thẩm Luật lại đảo ngược tình thế thắng lại đối phương.

Thèm nhảy Bungee nhò dãi lại không có dũng khí, vì thế cô vũ tổng giám đốc Thẩm dũng cảm thử nghiệm, kết quả bị người ta tung ra một cú chấm dứt công kích "Em đi thì anh đi".

Chao đảo ngồi thuyền ra biển câu cá, người họ Hàn nào đó say sóng thật sự quay mặt về biển lớn, chỉ có điều tư thế khó coi một chút. Khi thuyền đứng lặng giữa biển, khoảnh khắc mặt trời màu đỏ vàng từ từ hòa vào mặt biển, cô bị cảnh đẹp triều dâng sóng dậy đỏ làm chấn động đến mức quên cả nôn.

Nước biển xanh lam, bầu trời vơi vơi. Dừa mọc thành rừng, cát trắng nhỏ mịn.

Cuộc sống thanh thần nhàn nhã trong cảnh vật tươi đẹp thế này, khiến người ta rất dễ quên đi dòng chảy thời gian.

Xem bộ phim ngoài trời xong, hai người đạp lên bóng đêm đi bộ về phòng.

Chợt có con dơi lướt qua bầu trời, đậu lại trong bóng cây.

"Đi ngủ sớm một chút."

"Ừm." Cô đứng lại trên bậc thang ngưỡng cửa: "Ngủ ngon."

Anh cười nhạt: "Ngủ ngon."

Cô xoay người vào cửa, nhưng lại bị kéo về phía sau, rơi vào một vòng ôm.

"Đừng cử động." Giọng nói của anh quanh quẩn bên tai, có vẻ hơi không chân thực.

"Thẩm Luật....." Kinh ngạc qua đi, không biết phải làm thế nào.

Sau khi giằng co thật dài trôi qua, anh chậm rãi buông tay ra.

"Xin lỗi." Nói xong hai chữ này, anh rời đi thật nhanh.

Hàn Đan lại giật mình bởi biểu cảm trước khi anh rời đi.

Đó là ánh mắt tiếc nuối, mang theo một chút quyến luyến như có như không.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Luật không đến phòng số 230 ăn bữa sáng, Hàn Đan có chút kinh ngạc, được quản gia cho biết vừa sáng sớm đối phương đã rời phòng. Điện thoại của anh cũng được chuyển sang trạng thái từ chối không nhận, Hàn Đan đoán trước là có lẽ người này đã đi làm việc rồi, bèn chậm rãi ra ngoài tản bộ một mình.

Khi quay về phòng lại phát hiện có người chờ ở cửa.

"Xin chào cô Hàn, tôi là thư ký Thời Văn của tổng giám đốc Tần, tổng giám đốc Tần cử tôi đến mời cô cùng đi ăn tối với ông ấy." Người đàn ông mặc áo sơ mi màu nâu nho nhỏ lễ độ.

"Xin lỗi, tôi không biết tổng giám đốc Tần nào cả, anh tìm nhầm người rồi."

Có vẻ đối phương không hề kinh ngạc, chỉ mỉm cười nói: "Tổng giám đốc Tần nói, nếu như cô Hàn nói không muốn đến, thì giao cái này cho cô."

Hàn Đan nhận lấy.

Trong phong thư màu trắng đựng một tấm hình.

Tấm hình cô cầm cá biển há to miệng, Thẩm Luật cầm cần câu mỉm cười.

Lần thứ hai đến Phù Sinh, cô đột nhiên có cảm nhận mới với cái tên này.

Vui buồn mừng giận đan xen trong cuộc đời giống như ngọt bùi đắng cay trong món ăn, khiến chúng có ý nghĩa khác nhau. Thường thức hết rồi, sẽ không thấy nuối tiếc nữa..

Cảnh tượng trước vách thủy tinh vẫn mỹ lệ như cũ.

Toàn bộ đèn trong phòng khách đều được thấp sáng, khiến cả căn phòng lộng lẫy lạ thường.

Trong phòng ăn mờ mờ, hai người ngồi bên chiếc bàn ăn lớn nhất.

Phía đối diện là Tần Tụng của tập đoàn Hán Đường, mà người còn lại, là Thẩm Luật.

"Ngồi đi." Tần Tụng mở miệng trước.

Hàn Đan nhú mày, ngồi xuống hỏi: "Có chuyện gì?"

"Lâu lắm rồi chúng ta không gặp, gặp mặt ở đây cũng rất hiếm có. Bạn con nói có chuyện tìm ta bàn bạc, vừa khéo cùng ăn cơm."

Cô quay mặt nhìn về phía Thẩm Luật ở phía đối diện, hai người đối mặt giây lát. Anh dời tầm mắt đi, cười với Tần Tụng nói: "Hai ngày nay tổng giám đốc Tần ở có thoải mái không?"

"Rất tốt." Ông cười nhạt: "Nghe nói cháu đã vào KL, khiến tôi rất bất ngờ."

"Vì cháu đã cuộc một ván với ba." Anh đáp rất thẳng thắn. "Nếu như cháu có thể trợ giúp Lục Hạo nắm quyền, ông ấy sẽ đồng ý để cháu rút khỏi Thịnh Thế, tự do phát triển."

"Hiện giờ KL giống như một con dê non đợi làm thịt, dù loại thế lực dây dưa không rõ, ai cũng muốn chia một chén canh. Cháu phải giải quyết dứt khoát, rất khó. Có điều nghe nói gần đây nội bộ Thẩm thị liên tục bất hòa, một nhánh không chính thống đã bị gạt ra ngoài thực quyền."

Động tác Thẩm Luật hơi ngừng lại, tiếp đó cười nói: "Đường dây tin tức của tổng giám đốc Tần rất rộng lớn."

"Xem ra cháu đến vì 15% cổ phần KL trong tay tôi." Tần Tụng lắc ly, thưởng thức một ngụm rượu đỏ: "Có điều tôi không có bất kỳ hứng thú gì với tranh chấp của các cháu, dưới tình hình hỗn loạn thế này, vị trí tốt nhất chính là ôm tiền của mình đứng ở ngoài cuộc."

"Trên thực tế, cháu rời khỏi Thịnh Thế có lý do khác."

"Hả?" Ánh mắt Tần Tụng hàm chứa ý cười khó mà đoán được lướt qua người Hàn Đan.

"Như ngài thấy đấy, chúng cháu rất yêu nhau."

Khi nghe thấy những chữ này Hàn Đan đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía Thẩm Luật ở đối diện.

Mà cái cô nhìn thấy, là biểu cảm quen thuộc.

Khi cô ngã xuống khỏi ván lướt sóng.

Khi cô sặc nước liều mạng ho khan.

Khi cô đón bóng ngã xuống mặt đất.

Anh vươn tay ra với cô, ôn hòa mỉm cười, nụ cười đó mang theo một chút cưng chiều và dung túng, ấm áp giống như ánh mặt trời ngày đông.

Mà phút này, tại sao đối mặt với nụ cười giống thế, lại chỉ cảm thấy cả người lạnh giá?

Đèn treo kim cương lấp lánh lóa mắt, Hàn Đan rũ mắt xuống.

Nghe thấy giọng nam ôn hòa kia tiếp tục nói: "Cháu không muốn để cô ấy đi học loại thủ đoạn trong bóng có kim* kia, cũng không muốn cô ấy tạm nhân nhượng với lợi ích chung, chung sống hòa bình với mấy cô chị em dẫu đó. Cho nên, rời khỏi Thịnh Thế là lựa chọn tốt nhất."

trong bóng có kim bề ngoài mềm mỏng, trong lòng nham hiểm.

Im lặng chốc lát, Tần Tụng lên tiếng lần nữa: "Tôi tìm tôi, là ý của cháu, hai là ý của con bé?"

"Của cháu." Thẩm Luật đáp. "Cô ấy chưa từng nhắc với cháu về chuyện giữa hai người."

Người đàn ông lộ ra nét cười thâm lương: "Xem ra cháu hiểu lắm rồi, Thẩm Luật. Quan hệ giữa tôi và con bé không giống như trong tưởng tượng của cháu, là quan hệ giữa người ba đã ly hôn và con gái. Cho dù bây giờ xảy ra sóng thần mà trên tay tôi cầm chiếc phao cứu sinh duy nhất, con bé cũng sẽ không mở miệng cầu xin tôi, bởi vì tôi là người đời này nó hận nhất."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Editor: Xám

Thì ra cũng có chuyện nằm ngoài tính toán của anh nhì.

Nhìn chút bất ngờ thoáng chốc trên khuôn mặt người đàn ông đối diện, khóe miệng Hàn Đan nhếch lên một độ cong. Độ cong đó lan ra trên khuôn mặt, khuếch đại, cuối cùng hóa thành một tiếng cười nhạo ở bên môi.

Trong phòng ăn mờ mờ, hiện ra càng đột ngột hơn.

"Ngài Tần nói đùa rồi." Cô chuyển hướng sang Tần Tụng, chậm rãi mở miệng, trong giọng nói không có chút độ ấm nào: "Chúng ta giao dịch công bằng theo nhu cầu, hướng chi ngài ký kết nhanh nhẹn ra tay hào phóng, đối với tôi mà nói thật sự là đại quý nhân có thể gặp nhưng không thể cầu, sao có thể oán hận." Tạm dừng một chút, mày mắt cong lên: "Nếu như không phải vì giữ lại một quả thận để sống, tôi thật sự muốn buôn bán thêm lần nữa với ngài."

Giờ phút này, nhìn từ góc độ của Tị, nụ cười mỉm xuất hiện trên khuôn mặt cô gái trẻ tuổi đó giống như vui vẻ trò chuyện khi đang tham dự một cuộc đối thoại thú vị, không có một phần một hào miễn cưỡng và ra vẻ nào.

Mà ánh mắt cô lại lạnh lùng, giống như khung cửa sổ đã nhuộm sương mỏng.

Có vật gì đó bị nhột ở bên trong, lại nhìn không rõ.

Cô cứ cười như vậy, dùng giọng điệu nhẹ nhàng bằng quơ nhắc lại quá khứ cần phải kiệt quệ dừng khí để quên đi. Giống như bàn tay nắm chặt đến mức bị dây cung cắt cho máu tươi đầm đìa đột nhiên buông lỏng ra, tên rời dây cung, vết thương chồng chất.

Tần Tụng cau mày ánh mắt nhìn sang nơi khác.

Trên mặt Thẩm Luật là biểu cảm kinh ngạc đồng cứng chưa bao giờ xuất hiện.

Trong nơi mệnh mông yên tĩnh này, tất thấy đều đã ngừng lại, chỉ có chiếc đồng hồ để bàn giả cổ kiểu Anh vẫn đang nhích qua nhích lại từng giây một, phát ra tiếng “tích tắc” rất khẽ.

Giống như trái tim ai đó đập, hết nhịp này đến nhịp khác.

Những vết thương đã trải qua, đã cố gắng quên đi, không ngừng che giấu, hiện giờ lại hiện ra trước mắt lần nữa, lại phát hiện thì ra những đau đớn đó chưa từng giảm đi một phần, chỉ là thời gian đã gây mê mình, quên mất chúng vẫn tồn tại.

Còn có thể nhớ đến khi tỉnh lại, cả thế giới trước mắt mang màu trắng.

Đau đớn trần trọc lặp đi lặp lại trong người.

Từng giọt chất lỏng trong suốt truyền vào cơ thể.

Tiếng khóc thút thít đè nén trong đêm tối vì cô đơn và sợ hãi.

Thẩm Luật, anh dùng tôi làm mồi nhử tiếp cận Tần Tụng, nhưng không biết ở bên ngoài lớp quan hệ huyết thống mỏng như cánh ve kia, còn có vết sẹo xấu xí khắc sâu trong xương cốt.

Anh tự tay đẩy tôi về phía người mà cả đời này tôi cũng không muốn gặp lại nữa.

Nếu đã vậy, sẽ cho anh xem.

Tôi xé rách vết sẹo vén máu thịt ra, cho anh thấy những nỗi đau từng để lại dấu vết trong cuộc đời tôi.

Tần Tụng ho nhẹ một tiếng: "Tử Thuần nghe nói con ở đây, muốn gặp con một lần."

"Tôi cho rằng người ba có trách nhiệm như ngài tuyệt đối sẽ không để tên tôi xuất hiện trong thế giới của con trai ngài."

"Quả thật, ta chưa từng nhắc với thằng bé. Nhưng nó đã tra ra được tư liệu của con."

"Vậy đúng là rất hiếm thấy. Hiển nhiên bên cạnh tổng giám đốc Tần đều là người khá đáng tin, ai lại không cẩn thận lời miệng như vậy." Cô nhíu mày mỉa mai: "Chẳng lẽ có đã chán sống, ngày ngày cảm hình của tôi lẩn lút trước mặt cậu Tần hay sao?"

Im lặng giây lát.

"Ta trở thành cổ đông của KL, là vào mùa thu ba năm trước." Giọng nói Tần Tụng trầm thấp.

Khóe môi Hàn Đan cong lên: "Tổng giám đốc Tần muốn nói cho tôi biết, để giữ một viên chức nhỏ không cầu tiến bộ, đến muộn về sớm ở lại KL, ngài đã hao tổn rất nhiều tâm sức, hay là muốn nói bởi vì thương hại, không thể không ở trong góc tối giờ tay cứu giúp kẻ vô dụng mang gen của ngài?"

"Bởi vì lòng ta có cảm giác mắc nợ, với con." Người đàn ông đã qua năm mươi nhìn cô gái ngồi ở gần mà tựa như xa tận chân trời, cười khổ: "Con nói không sai, ta là kẻ ích kỷ hèn hạ không từ thủ đoạn. Khi ta dùng khoản nợ của Hàn Kỳ Trung uy hiếp con ký tên lên thỏa thuận hiến thân, ta đã vĩnh viễn mất đi tư cách làm ba con rồi. Ta chưa từng hối hận vì bất kỳ chuyện gì, bao gồm cả đuổi mẹ con đi. Nhưng chỉ riêng con, lòng ta thấy day dứt." Ông ta hơi dừng lại một chút: "Tử Thuần rất khác ta, thiện lương đơn thuần. Ta vẫn luôn không nói chân tướng với nó, bởi vì ta hi vọng ít nhất trong mắt nó, ta có thể trở thành một người ba tốt."

Khi nghe thấy câu cuối cùng, rốt cuộc di@en*dyan(lee^qu.donnn) nụ cười Hàn Đan duy trì rất lâu đã có vết nứt.

Cảm giác này rất quen thuộc.

Giống như đứng ở trên hành lang rất xa nhìn ba mẹ người khác cúi người mở rộng vòng ôm, cười ôm đứa con của mình đi.

Giống như mình không mang ô lưng đeo cặp sách một mình đi dưới mưa, sau đó dừng chân trước tủ kính có bánh ngọt và kẹo bao bì tuyệt đẹp.

Giống như nửa đêm sợ hãi không dám đi toilet, ru rú trong chăn run lấy bầy nhưng không có ai bầu bạn.

Giống như căng thẳng ngẩng đầu nhìn người chú hòa nhã nhưng dù thế nào cũng không gọi ra được tiếng “ba”.

Bởi vì trong cuộc đời này đã thiếu mất người đàn ông gọi là ba kia, cho nên tất cả đều bắt đầu trở nên không trọn vẹn như vậy.

Từng có nhiều huyền tưởng về ông như vậy, thậm chí hư cấu cho ông nhiều nỗi khổ tâm như thế.

Mà vào khoảnh khắc ông xuất hiện ở trước mặt tôi, toàn bộ vui sướng còn chưa nói nên lời, ông lại dễ dàng đánh vỡ nó.

Ông đã có gia đình hoàn chỉnh, ông đã có đứa con kế thừa mang họ ông, để nó xuất hiện lần nữa trước mặt tôi, ông cần một quả thận khỏe mạnh phù hợp để kéo dài sinh mệnh của nó.

Bởi vì ông yêu nó.

Vật đổi sao dời, cuối cùng ông đã trở thành một người ba tốt.

Vậy mà đáng tiếc là, tôi lại trở thành vật hi sinh trước khi ông học được làm một người ba tốt như thế nào.

"Áy náy vậy sao?" Đôi môi giống như đã cứng đờ, chữ nhả ra mang theo giọng mũi khô khốc, mà nụ cười lại nở rộ giống như một đóa đồ mi: “Vậy thì trả lại cho tôi đi, dùng cổ phần trên tay ông.”

"Hàn Đan!"

Hai giọng nói đồng thời vang lên.

Thẩm Luật bất thành linh đứng dậy giống như không tin nổi.

Tần Tung cau mày thật chặt.

"Đủ rồi." Người đàn ông trẻ tuổi đi nhanh về phía cô, túm lấy cổ tay cô: “Chúng ta đi thôi.”

Vậy mà cô linh hoạt dứt khoát vùng thoát khỏi tay anh, dùng sức lực rất lớn, hất lên lưng ghế dựa, phát ra tiếng động nặng nề.

"Không muốn sao?" Ánh mắt cô lướt qua khuôn mặt anh, nhìn về phía Tần Tung.

"Hắn là con biết cậu ta vì cái gì mới....." Lời Tần Tung bị cắt ngang.

"Tôi yêu anh ấy." Nét mặt Hàn Đan bình tĩnh tựa như mặt hồ tàn đi sương sớm.

Câu nói này, có thể là thổ lộ.

Có thể là trần thuật.

Có thể là khẩn cầu.

Cũng có thể là lời nói dối.

Tất cả mọi người không hề bị mắc lừa, nhưng lại có thứ gì đó quay cuồng trong lòng, mang theo chiếc gai, vẽ ra từng vết máu.

Bàn tay Thẩm Luật muốn kéo cô rời đi, cuối cùng chậm rãi buông ở bên người.

Dường như Tần Tung khẽ thở dài một hơi, nói: "Được."

Tị mở cặp hồ sơ trong tay ra, đặt nghiêm chỉnh trước mặt ông.

Nhìn cây bút vẽ ra vết tích màu đen trên giấy, Hàn Đan quay người đi ra phía ngoài.

Không phải là không hiểu ý nghĩa Tần Tung bảo cô xuất hiện ở đây.

Không phải không rõ mục đích ông cẩn thận thăm dò vạch trần Thẩm Luật.

Nhưng đã quá một môi rồi.

Những bi thương thống khổ thật thật giả giả kia đều nên dừng bước tại đây.

Sẽ không lặp lại nữa.

Bên ngoài, ánh nắng khuynh thành.

Gió biển tươi mát lướt nhẹ qua tứ chi lạnh lẽo và gò má cứng đờ của cô.

Hàn Đan hí hóp mắt ngẩng đầu, có chim biển bay qua bầu trời xanh đến tận cùng.

Một nơi rất đẹp..

Nhưng không muốn ở lại một giây nào nữa.

"Hàn Đan."

Giọng nói vang lên ở phía sau, quen thuộc lại xa lạ.

"Họp đồng đã ký xong rồi, hẳn là ngài Thẩm có rất nhiều chuyện cần làm mới đúng, sao còn có thời gian rảnh lãng phí trên người tôi?" Cô nhìn người đàn ông chắn ở trước mặt cô, hỏi.

Anh im lặng nhìn cô, hỏi: "Tại sao phải làm như vậy?"

"Không có nguyên nhân." Cô nhìn thẳng vào anh: "Tôi khác anh, không phải làm chuyện gì cũng sẽ có cái gọi là nguyên nhân. Cho dù là bán thân trả nợ thay dựng, hay là bây giờ lấp liếm thành toàn cho anh, đều không có lý do. Tôi đơn giản quen rồi, không học được cách suy nghĩ phức tạp đó." Cô thở ra một hơi, miễn cưỡng cười nói: "Nếu như anh đuổi theo ra đây là để nói lời cảm ơn hay xin lỗi..."

"Anh không muốn nói xin lỗi với em." Anh đột nhiên đưa tay, kéo cô vào trong lòng. Người đàn ông luôn luôn bình tĩnh cũng sẽ có lúc không dứt khoát nổi. "Anh đã từng nói, muốn bám lấy em không buông. Anh cũng hi vọng, câu 'rất yêu nhau' hôm nay không phải là một lời nói dối, mà là một dự đoán. Anh không thể đoán được mọi thứ đã xảy ra ngày hôm nay, nhưng nếu như em bằng lòng tin tưởng anh....."

"Tôi không bằng lòng." Cô ngắt lời anh, đứng buông thông hai tay trong khuỷu tay anh: "Mấy ngày nay, cuộc sống đẹp như mơ vậy, cho dù quá trình tình lại khó chịu một chút, nhưng vẫn phải cảm ơn anh đã tận tâm tận lực diễn một màn kịch như vậy. Khi nghe anh nói những lời tâm tình, đầu luôn tỉnh táo mà tim vẫn cảm thấy rất hạnh phúc." Cô rũ mắt: "Nhưng bây giờ lại cảm thấy hối hận, nếu như không đến đây thì tốt rồi, nếu như không gặp phải anh thì tốt rồi. Vậy thì sẽ không cảm thấy đau lòng và thất vọng sau khi vui vẻ. Rất xin lỗi, tôi không thể tiếp tục hoàn toàn tin tưởng anh sau khi bị lợi dụng được, cũng không thể không nghe không nhìn không hỏi đi lên phía trước theo bước chân anh được. Tôi chỉ là một người phụ nữ bình thường, điều luôn mong muốn chỉ là sống qua từng ngày thật bình thường, sau đó tìm một người bình thường để yêu nhau một cách bình thường."

Thẩm Luật chậm rãi buông lỏng cánh tay ra.

Lệ đầy vành mắt nhưng vẫn mỉm cười, trên mặt cô có vẻ kiên quyết anh chưa từng nhìn thấy.

Mà trái tim anh, dường như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, rối loạn hô hấp.

"Vậy thì, tôi đi trước." Cô nhanh chóng xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng gầy yếu kia bước từng bước ra xa, phảng phất như sắp ra khỏi thế giới của anh.

Thẩm Luật đứng tại chỗ đột nhiên Dieerndkdan/leecequhydonnn bước nhanh đuổi theo hướng của cô, vào khoảnh khắc tay phủ lên vai cô, Hàn Đan lại bị người ta kéo sang phía bên kia.

Đồng thời còn có giọng nam không kiên nhẫn lâu ngày không gặp vang lên.

"Lâu như vậy không trở lại, em muốn bỏ đời chết ông đây sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Editor: Xám

Đã từng nằm mơ rất nhiều, lần này lại rất khác.

Gian phòng nhỏ có rèm cửa sô hoa văn caro, ánh mặt trời chiếu vào từ bên ngoài cửa sổ, có thể nhìn thấy bụi nhỏ trôi bồng bềnh trong chùm ánh sáng.

Cô bé ôm gấu bông đứng ở bên cửa sổ tha thiết nhìn vọng ra bên ngoài, cuối cùng đã nhìn thấy người đàn ông cao lớn bước nhanh đến từ chỗ rẽ nở đầy cây trúc đào.

Cô chạy ra ngoài cửa rất nhanh, thậm chí tuột cả giày da nhỏ trên chân phải.

Người đàn ông mỉm cười cúi người xuống, ôm cô lên, quay một vòng thật cao.

"Mau đưa quà ra đây!" Cô giả vờ bóp cổ ông.

Ông lấy từ trong túi ra một quyển truyện tranh thiếu nhi hươu hươu trước mắt cô giống như làm ảo thuật, sau đó lại biến thành không thấy, làm cô kêu to oa oa.

"Tiểu Đan đã lớn rồi, biết đọc sách rồi." Bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu, mang theo hơi thở ấm áp lại thân mật.

Cô giành lấy sách chạy vào nhà, trên bàn trà đặt từng đóa bách hợp lớn màu trắng đang nở rộ.

Trong bếp của phòng bếp, có hương thơm mê người của thức ăn.

Cô gái trẻ tuổi buộc tạp dề có hoa nhỏ, trong trách mắng có chút cưng chiều: "Còn không rửa tay ăn cơm."

Tất cả mọi thứ đều rõ ràng tựa như gần trong gang tấc.

Chỉ riêng người đàn ông có nụ cười mỉm dịu dàng nhất kia, và khuôn mặt mơ hồ nhất.

Muốn nhìn rõ, lại phát hiện khuôn mặt đó bong ra từng mảng, giống như một bức bích họa đã mục ruỗng.

Tất cả rơi vào bóng tối, cô hoảng sợ mở to mắt, không thể phát ra tiếng, không thể chạy trốn.

Tiếng nước của từng giọt một truyền đến từ nơi rất xa, máu đặc dính nhỏ giọt trên mặt đất, mà cúi đầu nhìn, chính là lỗ hồng mơ hồ lộ máu thịt trên cơ thể mình.

Đột nhiên bùng tỉnh, trên lưng túa ra mồ hôi lạnh.

"Sao thế?"

Hàn Đan lấy lại bình tĩnh mới phát hiện người nói chuyện là Kỳ Vân Dục ngồi ở bên cạnh, trong khoang hạng nhất hoàn toàn yên tĩnh, xuyên qua cửa sổ máy bay, đập vào tầm mắt là bóng đêm vô tận.

"Không sao." Cô có chút hồi lỗi cười cười: "Đánh thức anh rồi."

Phải rồi, cô đang ở trên máy bay quay về thành phố H trong đêm. Vừa rồi vô thức ngủ thiếp đi, mơ thấy dieendaanleequydom con ác mộng tương tự. Hàn Đan xê dịch vị trí, điều chỉnh đến một tư thế thoải mái, nhắm mắt lại lần nữa.

Nếu là con ác mộng, cách tốt nhất chính là mau chóng quên nó đi.

Trong không gian đã yên tĩnh lại lần nữa, Kỳ Vân Dục ngồi yên, nhưng trong ánh sáng hơi mờ, tầm mắt lại lặng lẽ không một tiếng động dừng ở trên người cô gái bên cạnh.

Vẫn có thể nhớ rõ, mỗi một chi tiết khi cô ngẩng đầu nhìn về phía mình.

Khoảnh khắc đó, vẻ cô đơn bất lực trong đồng tử đen như mực của cô chạm vào tầm mắt anh, tựa như một con hươu nhỏ sống sót sau tai nạn, run rẩy dưới ánh sáng mặt trời.

Trong lòng có thứ gì đó bị dính liú, nổi lên đau thương mơ hồ.

Ánh mắt của anh dừng ở trên người đàn ông phía sau cô, lạnh đi từng chút một.

Mà gần như đồng thời, vẻ lạnh lùng cũng xuất hiện trên mặt Thẩm Luật một lần nữa, anh hạ cánh tay đưa ra xuống, cười thần nhiên: "Không ngờ có thể chạm mặt Kỳ nhị thiếu ở đây."

"Quá thật, tôi cũng không ngờ có người lại lợi dụng chức vụ đưa trợ lý đến hang ổ để muốn làm gì thì làm đấy." Ngôn ngữ khác nghiệt, không giữ lại nửa phần thể diện.

"Kỳ thiếu hiểu lầm rồi, chúng tôi có chút tranh chấp nhỏ mà thôi."

Chúng tôi. Tranh chấp nhỏ.

Khi nghe thấy hai từ này giống như dây cung đột nhiên bị kéo căng đến điểm giới hạn rồi đứt phụt, khóe miệng anh mang theo nét cười lạnh mở miệng nói: "Tranh chấp nhỏ đến mức động tay động chân cũng thật hiếm có. Xem ra cái gọi là gia quy của nhà họ Thẩm chỉ dùng để quản một chi thôi sao?"

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Thẩm Luật, anh nhú mày đang định nói tiếp lại bị người ta túm chặt góc áo. Chỉ thấy Hàn Đan bên cạnh cúi đầu xuống, tóc

che khuất mắt, không rõ biểu cảm.

"Đưa tôi đi." Giống như nỉ non, lại tựa như năn nỉ. Giọng nói của cô giống như hạt giống bỏ công anh mất đi phương hướng, gió thổi qua đã tan tác tàn mất.

Anh cau mày giống như bất đắc dĩ, ôm chặt bàn tay lạnh băng của cô vào lòng bàn tay rồi xoay người đi.

Cảm giác lạnh lẽo mất đi nhiệt độ mãi đến khi buông tay vẫn chưa giảm đi phân nửa.

Trong bóng tối, Kỳ Vân Dực lộ ra nét cười khổ, đưa tay ra, từ từ dựa đầu Hàn Đan lên vai mình.

"Cậu muốn làm thế nào?" Lạc Tiêu tựa trên lưng ghế dựa chơi game trên màn ảnh nhỏ, cách một hành lang nhỏ hẹp thấp giọng hỏi.

"Không biết." Anh nhắm mắt lại: "Tôi đã cho anh ta cơ hội."

"Kết cục này, cậu nên dự liệu được từ trước."

Im lặng hồi lâu.

"Cho nên tôi hối hận rồi."

Giữa ánh trăng biển mây, máy bay màu trắng xuyên qua màn đêm bao la.

Trong ngày thường thời gian nghỉ ngơi của Hàn Đan không theo quy luật lắm, đến muộn đã trở thành như cơm bữa. Thường thường giảm bớt thời gian rửa mặt đánh răng hoàn thành trong vòng 3 phút, quá trình ăn bữa sáng càng chần chừ giữa "bị vứt bỏ" và "bị đơn giản hóa". Hôm ấy về đến giờ cũng là ba giờ rạng sáng, vốn tưởng rằng sẽ ngủ liền một mạch tới tận tối, không ngờ bảy giờ sáng lại có thể tỉnh dậy tan biến cơn buồn ngủ.

Bình thường không dậy nổi, khi không muốn dậy lại rất đúng giờ.

Trong lòng Hàn Đan ảo não, lăn qua lộn lại nửa ngày, không nhận được nữa chui vào trong chăn vừa la hét vừa vung vẩy tay chân.

Sau khi phát tiết tâm trạng bình phục hơn nhiều, bụng cô sôi ùng ục bò dậy, sau khi rửa mặt buộc mái tóc dài lên, đoan đoan chính chính buộc tạp dề, bắt đầu làm bữa sáng.

Khi lòng bình tĩnh lại, dường như tất thảy trong cuộc sống đều trở nên sinh động cụ thể hơn.

Ung dung thông thả ăn cơm, rửa bát, giặt quần áo phơi chắn mền, tưới nước cho cây xanh, chuyển xích đu cát ở trong góc ra, pha một ly trái, vừa lật tạp chí vừa nghe album mới của Tô Viễn Ca.

Cả buổi trưa cứ trôi qua như vậy, đang cân nhắc die,n;da.nlze.qu,ydo/nn bữa trưa ăn gì, chuông cửa đã vang lên.

Kỳ Vân Dực và Lạc Tiêu đứng ở ngoài cửa. Lạc yêu nghiêm nờ nự cười khuyh thành: "Chúng ta cùng đi ăn cơm đi?"

Hàn Đan vội vàng khoát tay: "Không cần, một mình tôi ở nhà tùy tiện ăn chút gì đó là được rồi." Dứt lời chợt nhớ ra gì đó, vội nói: "A, các anh chờ một lát....." Sau đó vào nhà lấy tiền ra đưa tới: "Cám ơn anh đã ứng tiền vé máy bay giúp tôi."

Ai ngờ Kỳ biến thái liếc nhìn cô bằng đuôi mắt, khinh thường nói: "Sao, muốn trả lại nhân tình đó cho anh à?"

"Có vay có trả mượn nữa cũng không khó mà." Cô cười nịnh.

"Nếu muốn trả, chi bằng tính cả vé máy bay chiều đi vào đi. Nếu không phải vì bắt em về, ai muốn đến nơi tồi tàn chẳng có gì hay đó chứ." Lời người này nói ra đều giống như hắt axit sunfuric, tính ăn mòn siêu mạnh.

"..... Anh nhất định muốn?" Đầu cô đầy vạch đen, ý đồ giải quyết dứt khoát.

"Bàn về tiền tổn thương tình cảm lắm ~ chi bằng mời bọn tôi ăn là cơm được rồi." Người đàn ông yêu nghiệt không bỏ lỡ cơ hội đề ra một chủ ý ôi thiêu.

Hàn Đan bất đắc dĩ, đành phải làm theo, theo hai người họ ra ngoài.

"Muốn ăn gì?" Ngồi lên xe, tài xế bên người nào đó lập tức hỏi ý kiến mọi người.

Hàn Đan chỉ sợ Kỳ biến thái hét giá cao độc ác ép khô mình thành gậy trúc, lập tức đề nghị: "Đồ Tây thì thế nào?"

"Được đó, đến nhà hàng nào?" Lạc Tiêu hỏi.

"Ừm, ra khu chung cư rẽ phải, sau đó rẽ trái ở ngã tư thứ ba, thêm một trăm mét là đến rồi." Người nào đó chậm chạp hướng dẫn ân cần chỉ đường, liếc mắt về phía sau một cái, chỉ thấy Kỳ biến thái ngồi phía sau không hề có ý kiến khác, chỉ khép hờ mắt chộp mắt.

Trên đường hơi kẹt xe, đi đi dừng dừng một hồi lâu mới đến nơi.

Nghe thấy Lạc Tiêu ngồi trước phát ra một tiếng cười “phì”, Kỳ Vân Dực mở mắt ra, nhìn thấy mấy chữ lớn vàng óng “Nhà hàng Pizza Hut vui vẻ” trên kiến trúc màu đỏ ở đường cái đối diện.

Bây giờ đang là thời gian bữa trưa, ở cửa Pizza Hut đã xếp thành hàng, chờ nhân viên phục vụ gọi tên.

Hàn Đan đang định xuống xe, đột nhiên nghe thấy phía sau phát ra một câu âm u "Em ngồi đằng hoàng cho anh".

Quay đầu nhìn thấy khuôn mặt giăng đầy mây đen trên ghế sau, cô không khỏi run rẩy trong lòng, nhỏ giọng uất ức nói: "Vừa rồi khi tôi đề nghị ăn đồ Tây anh cũng không phản đối mà....."

"Đây cũng tính là đồ Tây?" Giọng nói của Kỳ Vân Dực lại hạ xuống mười độ.

"Chẳng lẽ pizza không tính là đồ Tây sao?" Cô quay mặt sang hỏi Lạc Tiêu.

"Tính." Nam yêu nghiệt híp mắt lại, ôm tâm trạng xem kịch hay mà đáp rất phối hợp.

"Mi Ý thì sao?"

"Tính."

"Salad?"

"Cũng tính."

"Vậy thì được rồi." Cô nhếch miệng cười: “Xuống xe đi, tôi mời các anh ăn đồ Tây."

Trong buồng xe yên tĩnh chốc lát, chỉ thấy Kỳ Vân Dực nhìn chằm chằm cô một lát, khẽ cười giễu cợt một tiếng: "Em nhất định muốn ăn cái này?"

Hàn Đan rất dùng sức gật đầu.

"Được." Kỳ Vân Dực tựa lưng vào ghế ngồi, lấy điện thoại di động ra bấm dãy số: “Đóng gói tất cả pizza trong tiệm này thành mỗi loại một phần rồi đưa đến Khúc Trúc Ốc đi." Anh vừa dứt lời, Lạc Tiêu đã nhún chân ga lao đến địa điểm mục đích kế tiếp.

Cả người Hàn Đan không ngồi vững, gáy va vào lưng ghế dựa, kêu rên một tiếng.

Trên thực tế nơi có tên gọi Khúc Trúc Ốc là một tiệm ăn kiểu Nhật.

Màu xanh lục của trúc xanh và màu đỏ của cá chép tôn nhau lên tạo ra hứng thú, có dòng suối trong veo uốn quanh cầu vòm qua hạ lưu, tiếng chim hót, cách đó không xa giọt nước mưa lần lượt nhỏ xuống từ trên cành trúc một cách có quy luật, tạo nên từng lớp vân nước.

Nữ sinh viên đại học mặc kimono đi guốc gỗ để đến đây làm thuê, nhìn thấy Kỳ Vân Dực và Lạc Tiêu thì hai mắt lập tức phát sáng, vội vàng bước lên trước chào cười ngọt ngào nói: "Chào buổi trưa hai vị, tôi là nhân viên tiếp tân số 5 – Huệ Từ, mời đi phía này."

Mắt Kỳ Vân Dực không nhìn ngang nhìn dọc đi về phía trước, Lạc Tiêu có lẽ phép cười với cô: "Chúng tôi có ba người."

"A..... Vâng." Cô gái mặt hồng tim đập một hồi, lúc này mới chú ý đến còn có một cô gái theo phía sau, tự động chắn ngang Hàn Đan, tăng thêm bước nhỏ đi bên cạnh Lạc Tiêu, giới thiệu đồ ăn và đầu bếp.

Hai người đàn ông đã tới đây rất nhiều lần này đương nhiên vô tâm ngắm cảnh, cộng thêm người cao chân dài đi nhanh, Huệ Từ vẫn chưa quen đi guốc gỗ, nhất thời tụt xuống một khoảng cách.

Cô vô cùng bất đắc dĩ, đành phải cố gắng tiếp lời với cô gái phía sau: "Không biết cô đây có hứng thú với sashimi hay không, chúng tôi vừa mới vận chuyển bằng máy bay từ Hokkaido đến....."

"Cô nhìn đáng vẻ tôi giống như có hứng thú sao....." Hàn Đan chậm chạp quay đầu, buồn bã nói.

Hiện giờ cảnh sắc vui vẻ môi trường tuyệt đẹp gì đó rơi vào trong mắt cô đều hóa thành một chữ to đùng —— Đắt.

Cô Huệ Từ bị oán khí bức người ở khắp cả người cô làm chấn động, nuốt toàn bộ lời vào trong bụng.

Phòng đặt tên theo hoa cỏ, đều trang trí theo phong cách đơn giản trang nhã.

Mỗi lần Kỳ Vân Dực chọn một món trên thực đơn, khoe mắt Hàn Đan lại co giật một lần, mãi về sau co giật thành tê liệt, dứt khoát làm như mất diếc tai ngơ.

Chỉ chốc lát sau đủ loại đồ ăn bày đầy ắp cả bàn. Đầu bếp tiến vào để cắt cá ngừ, Hàn Đan đang nhìn say mê, lại thấy một người áo đen tay bê một

chồng hộp pizza của Pizza Hut đi tới.

"Đặt trước mặt cô ấy." Kỳ Vân Dục lười biếng chỉ tay, cô đổ đầy vạch đen: "Anh muốn làm gì?"

"Em vừa mới nói em muốn ăn cái này mà." Anh cười như không cười: "Bữa đồ Tây này coi như anh mời là được rồi."

Hàn Đan hết hơi, rõ ràng tên nhãi này muốn khiến cô tiêu tiền lại không ăn được đồ ngon. Cô cắn răng nói: "Của viết cầm dùng thức ăn mang từ bên ngoài vào."

"Không sao, tôi rất quen biết với ông chủ tiệm này." Lạc Tiêu chen lời hoàn hảo đứng chỗ.

Quen em gái anh ấy..... Người nào đó khóc không ra nước mắt: "Vậy anh bảo bạn lâu năm của anh giảm giá cho tôi đi....."

"Nói hay lắm." Lạc yêu nghiệt gấp một miếng cá biển lên bỏ vào miệng: "Ừm, mùi vị không tệ."

"Thần linh ơi, làm nghen chết bọn họ đi." Hàn Đan nhỏ giọng nguyên rủa.

Khỏe mắt Kỳ Vân Dục đảo qua: "Nghen chết ai cơ?"

"Tại sao không mang cho tôi ly đồ uống đến đây....." Kẻ nhu nhược bị nghen pizza lạng lẽ chảy nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Làm sao em có thể quen ở bên anh được, điều này không khoa học

Editor: Xám

Ăn bữa cơm này vô cùng gian khổ. Giả bộ nhìn mà không thấy đồ ăn ngon bên cạnh còn tính là đơn giản. Tốt xấu gì còn có thể tập trung tinh thần, nhắm mắt bịt tai trước lời ca tụng của hai người kia. Nhưng mùi thơm tràn ngập cả căn phòng làm cho người ta khó mà chống chọi, cộng thêm hai người đàn ông này vừa nói vừa cười, ăn uống thông thả ung dung say sưa ngon lành, thật sự khiến người ta phát điên.

Một mình Hàn Đan gặm hết toàn bộ chiếc pizza hải sản mười hai tác, không thể nhịn được nữa, tức giận nói: "Hai người các anh ăn xong chưa?"

"Cô có việc gấp?" Người đẹp Lạc hỏi.

"Ừ."

"Người sắp từ chức vẫn vội thế à?" Kỳ Vân Dục liếc xéo cô một cái.

"Làm sao anh....." Muốn hỏi anh làm thế nào mà biết được, mới phản ứng lại nhất định là anh đã nhìn thấy lá thư từ chức mình đặt trên tủ giày, cải thành: "Ai quy định rằng không có việc làm thì cả ngày chơi bồi lêu lổng, tôi đi đón con tôi không được sao?"

Thấy hai người đều nhìn cô bằng vẻ mặt kinh ngạc, trong lòng không khỏi dâng lên chút đắc ý nho nhỏ, (cầm thú Mặc: Cô cũng chỉ có chút tiền đồ này thôi à, tôi mất hết mặt mũi vì cô rồi.....) lo đầu gọi to: "Tính tiền——"

Một bữa cơm tiêu hết ba ngàn đồng bạc lại còn không vét được một miếng, Hàn Đan nhìn túi tiền chột xep lép mà rút kinh nghiệm xương máu, ôm đống pizza chưa ăn hết, kéo Lạc Tiêu lập tức muốn ra khỏi cửa.

Anh đi theo cô, cười quyền rũ: "Đang muốn dẫn tôi đến nơi hoang vu vắng lặng để muốn làm gì thì làm sao?"

Hàn Đan đã thấy bộ dạng yêu nghiệt của tên nhãi này nhiều lần, đã có sức chống cự, không đếm xỉa đến ánh mắt người đi đường liếc tới, kéo anh đến bên cạnh xe, nhỏ giọng nói: "Đưa tôi đến vườn hoa Xuân Trì đón một một người được không?" Ăn một bữa cơm DiễmđànLêeQuýĐôn còn đắt hơn ngồi máy bay, cô đau lòng muốn chết, tốt xấu gì trước mắt cũng phải tiết kiệm phí thuê xe.

"Được thôi." Lạc Tiêu hí hóp mắt cười, học dáng vẻ của cô nhỏ giọng nói bên tai: "Có điều ông chủ của tôi rất hẹp hòi, cô muốn dụ dỗ tôi thì cậu ta sẽ ghen đấy."

Cô im lặng cứng đờ, nhìn Kỳ Vân Dục không tỏ vẻ gì một cái, ra vẻ đau xót: "Tại sao các anh có thể bỏ tôi lại như vậy....."

Giọng nói này, khiến quần chúng ta đi qua đều run lên một cái, lòng sinh ra vô số liên tưởng.

"Đừng gào nữa, lên xe." Ông chủ hẹp hòi sốt ruột bỏ lại một câu.

Thứ gọi là “con” mà Hàn Đan muốn đón, thật ra là con mèo trắng mềm nắn rần bụng kia.

A Kiệt dị ứng lông mèo đã chàng chàng thiếp thiếp dọn đi cùng Trình Uyên rồi, trong lúc này căn nhà nhỏ trống trải, cô muốn đưa ngài Đường Bá Hổ lâu ngày không gặp đến bầu bạn, không ngờ chuyển đi đến nhà Lão Phật Gia này lại gặp được khuyến mãi lớn mua một tặng một.

Ba năm trước anh họ Hàn Đan qua đời vì tai nạn giao thông bất ngờ, chị dâu họ Tống Tuệ Ngưng sống cùng con trai Huống Hoành. Mỗi khi chị ấy đi công tác thì gửi con trai ở nhà Lão Phật Gia, cho nên thằng bé rất thân quen với chị em Hàn Đan. Lần này Lão Phật Gia và Hàn Kỳ Trung đều bị cảm cúm, đang sợ thằng bé này cũng bị lây. Nghe nói Hàn Đan “đã nghỉ tết”, bèn đóng gói Tiểu Hoành nhét vào trong tay cô đẩy ra ngoài.

Hàn Đan một tay xách thức ăn cho mèo và bát đựng thức ăn, một tay dắt thằng bé trắng mập xuất hiện ở bên cạnh BMWX5, khuôn mặt Kỳ Vân Dực đen đi một nửa: "Em xách con mèo bần và thằng nhóc phá phách này lên xe thử xem....."

Giọng còn chưa dứt, chỉ thấy Tiểu Hoành nhanh nhẹn ném Đường Bá Hổ ôm trong tay qua cửa sổ xe.

Sau một tiếng mèo kêu thê lương, trên áo sơ mi màu xanh dương nhạt của Kỳ Vân Dực xuất hiện ba vết mèo cào, lần này cả khuôn mặt của anh đã đen thui.

"Tiểu Hoành, sao con lại ném Đường Bá Hổ vào?" Hàn Đan co giật khóe miệng nhỏ giọng hỏi.

"Chú đó nói muốn thử xem mà." Huống Hoành chớp chớp mắt, gương mặt vô tội.

Cô nhìn gương mặt sắp nổi gió mưa của Kỳ Vân Dực, nhanh chóng nhét thằng nhóc trắng mập vào chỗ ngồi phía sau, đồng thời túm con mèo trắng nhảy lên ghế lái phụ, biểu cảm gan dạ "Chết cũng không xuống" đã làm cảm động tài xế đại nhân, anh nhấn chân ga cười mây đáp gió chờ ma đầu, mèo yêu, tiền đồng và đạo cô về nhà.

Cân nhắc đến trẻ con phải cân bằng dinh dưỡng mới có thể khỏe mạnh trưởng thành, sau khi Tiểu Hoành đến Hàn Đan đã tốn chút tâm tư để làm com, chuẩn bị bữa tối rất phong phú. Đang định ăn com, lại có khách đến.

Hàn Đan mở cửa, Kỳ Vân Dực đi dép lê lập tức đi vào vô cùng thuần thực, ngồi bên cạnh bàn nhìn cô một cái: "Lần sau com xong nhớ gọi anh."

Hàn Đan giật giật khóe miệng: "Anh định coi nơi này là quán ăn sao?"

"Ừ." Anh ăn thông thả ung dung.

"Tôi thất nghiệp rồi, anh lại có thể mất hết nhân tính tới ăn chực!"

"Chỉ ăn bữa ăn tối, mỗi tháng chi ba ngàn." Đến đầu anh cũng không ngẩng lên.

"A..... Không phải chỉ là nhiều thêm một đôi đũa thôi sao, lảng giềng với nhau phải đồng ý chứ." Trong nháy mắt Hàn tham tiền cười đến mức mặt như hoa đào.

Ăn một bữa com mà chồng chất tình huống gà bay chó sủa.

Không biết tại sao hai người đàn ông một lớn một nhỏ này thấy ngựa mất lẫn nhau, ban đầu so xem bát ai dùng lớn hơn, đến cuối cùng sa vào cuộc chiến ẩu trĩ “so xem ai ăn nhiều mà lại nhanh hơn”, chiếc đũa bay múa khắp bàn khiến người ta không ứng phó nổi.

"Đi Đan Đan, chú ấy cướp bánh bí đỏ của con!" Cuối cùng người bạn nhỏ đã bại trận, kiên quyết muốn chơi xấu, vì vậy kéo Hàn Đan làm quân cứu viện, rung rung tổ cáo việc ác của Kỳ biến thái.

"Tiểu Hoành là đứa bé, anh không thể để....." Hàn Đan bị náo loạn đến mức choáng váng vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Kỳ Vân Dực ngậm một cái bánh bí đỏ nhìn về phía mình. Tóc đen mềm mại che khuất lông mày, được nhuộm lên ánh sáng âm áp ôn hòa. Đôi đồng tử màu hổ phách kia phát sáng, tràn đầy ý cười lan ra như sóng nước, đặc ý giống như một đứa trẻ to đầu.

Về mặt này khiến Hàn Đan đã quen với trạng thái vô lý bá đạo của anh không tìm được hình thức phản ứng tương ứng, rơi vào trạng thái đơ tạm thời, cứng đờ ở tại chỗ quên mất mình muốn nói gì.

Đợi đến khi hồi hồn mới phát hiện mình lại nhìn chằm chằm người đàn ông kia lâu như vậy, mà đối phương vẫn mỉm cười ngồi đó, mặc cho cô nhìn. Hàn Đan lập tức hận không thể dùng muối xào mỡ bụng tự vẫn, quay mặt đi nói: "Tiểu Hoành ngoan, đừng tranh với chú ấy nữa, một lát nữa đi bỏ dưa hấu cho con ăn."

"Đi thiên vị!" Thằng nhóc trắng mập đau tim nhức óc: “Đi Đan Đan, sao đi có thể bị loại nữ nhân kế này mê hoặc chứ, dám chắc con trưởng thành sẽ đẹp hơn chú ấy nhiều!”

Cô sặc một ngụm canh, ho đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng. Kỳ Vân Dực cắn bánh bí đỏ nở nụ cười gió xuân hóa tuyết.

Ăn xong bữa cơm vô cùng náo nhiệt, Hàn Đan nhận được điện thoại của A Khiết.

"Hôm nay mình đi tìm cậu, gặp được Thẩm Luật, nói cậu đã xin nghỉ phép, cơ thể không khỏe sao?"

"Không, mình định ở nhà nghỉ ngơi một thời gian."

"Sao thế, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Cũng không có chuyện gì, chỉ là cảm thấy công việc này không phù hợp với mình lắm, muốn đổi sang việc khác xem sao."

"Sao đột nhiên như vậy? Hơn nữa cậu muốn đổi việc thì cũng nên chờ có đầu mối rồi mới nhảy việc chứ..... Không đúng, nhất định các cậu đi công tác đã xảy ra chuyện gì rồi phải không!"

"Thật sự không có gì. Nhìn cậu kia, nghi thần nghi quỷ." Hàn Đan biết rõ tính tình A Khiết nóng nảy, từ khi học trung học đến tận bây giờ đã vô cùng bảo vệ cô, nếu như cãi nhau với Thẩm Luật nhất định sẽ ảnh hưởng đến tương lai của cô ấy, cho nên vội hỏi dẫn qua: "Sao hôm nay lại rảnh rỗi tìm mình thế?"

"Hàn Đan, mình sợ rằng phải tái hôn với tên họa sĩ tồi kia rồi."

Cô nghe vậy lập tức bật cười: "Ha, ai đó vẫn luôn mạnh miệng nói sẽ không tái hôn cơ mà, sao lần này lại đột nhiên tỉnh ngộ vậy?"

"Mình..... Có rồi."

"Thật sao?!" Cô kích động phản ứng lại suýt chút nữa làm rơi điện thoại xuống mặt đất, liên tục nói mấy câu "Quá tốt rồi!"

"Haizz." A Khiết thở dài: "Có em bé cũng là một chuyện phiền phức, không thể bay tới bay lui đi công tác thế này cả ngày nữa rồi, Trình Uyên còn đề nghị muốn mình từ chức cùng anh ấy đi dân đến châu Úc."

"Cậu định đi sao?"

"Vẫn chưa nghĩ xong." Có lẽ là có người gọi cô ấy, A Khiết vội vàng nói: "Cậu nghỉ ngơi thoải mái một thời gian cũng tốt, đợi mình có thời gian sẽ đến thăm cậu."

"Được." Cúp điện thoại, thấy hai quý ông một lớn một nhỏ đang thay giày, Hàn Đan kinh ngạc nói: "Hai người muốn đi đâu?"

"Chú nói đưa con đi mua Bumblebee*."

*Bumblebee: nhân vật trong phim Transformers (người máy biến hình).

"Sao có thể khiến chú mua đồ chơi cho?" Cô gõ nhẹ vào cái đầu tròn của thằng nhóc trắng mập.

"Chú ấy nói đèn bánh bí đỏ cho con." Về mặt Hoàng Hoành vừa nhu thuận vừa uất ức.

Transformers bao nhiêu tiền bánh bí đỏ bao nhiêu tiền, Kỳ Vân Dục, nếu như anh làm tổng giám đốc công ty sẽ không thua lỗ nặng nề chứ? Không đúng, trước đây anh ta vẫn luôn keo kiệt muốn chết, mỗi lần gặp anh ta mình đều phải tốn hao tài sản, sao lúc này lại hào phóng như thế? Từ những sự việc bị thăm mình đã trải qua ngày trước do bị anh chinh, Hàn Đan tổng kết ra kinh nghiệm, lập tức cảnh giác che chở Tiểu Hoành ở trước ngực: "..... Có phải anh muốn đưa nó ra ngoài rồi bán đi không?"

"Nếu không yên lòng như vậy, chỉ bằng cùng đi." Người đàn ông ung dung nhìn cô.

"Tôi vẫn chưa rửa bát đâu." Cô quay đầu lại nhìn phòng bếp một cái, chỉ cảm thấy trên lưng có thứ gì đó lướt qua, nhất thời cả kinh, quay đầu nhìn.

Dùng ngón tay thon dài cời dây buộc tạp dề ở sau lưng cô ra, Kỳ Vân Dục thản nhiên nhìn cô: "Đi thôi."

Bầu trời sẫm tối biến thành từng lớp xanh lam khi mờ khi tỏ.

Ba người đi bộ đến bách hóa JT của khu thương mại, thằng nhóc trắng mập vừa vào cửa hàng đã xông thẳng lên khu đồ chơi trẻ em ở lầu năm.

Có lẽ là đang tổ chức hoạt động gì đó, trong tiếng nhạc vui vẻ dòng người đông nghịt ở lầu năm nhao nhao ầm ĩ. Hàn Đan đang hỏi nhân viên cửa hàng Transformers ở vị trí nào, lại bị Tiểu Hoành kéo tay ra sức lôi vào trong đám người.

Vừa kéo, vừa hưng phấn chỉ đến nơi cách đó không xa kêu to: "Dì xem đi xem!"

Chẳng biết từ lúc nào khu vui chơi trẻ em đã dựng một sân khấu tạm thời. Ánh đèn tập trung chiếu vào một người máy Bumblebee cao cỡ nửa người, khi thể hùng dũng oai phong lẫm liệt, trên bảng hiệu dưới chân viết hai chữ "Giải nhất". Còn có một số phần thưởng khác chất đầy trên đất.

MC đứng trên sân khấu trong vòng vây của đám người, cầm micro hô với bên dưới sân khấu: "Hoạt động hôm nay của chúng ta lấy gia đình một nhà ba người làm đơn vị, trải qua ba vòng thi đấu rất đơn giản, gia đình có thể kiên trì đến cuối cùng sẽ có thể nhận được giải thưởng lớn của chúng tôi ——

người máy nhập khẩu vừa lắp ráp xong phiên bản số lượng có hạn. Các bạn nhỏ tham gia sẽ có thưởng, mau kéo ba mẹ của các bạn lên sân khấu đi!"

Ánh mắt Huống Hoành vẫn dừng trên con Bumblebee kia, nghe nói trò chơi cần một nhà ba người tham gia, ánh mắt tối đi, bàn tay nhỏ túm lấy cô buông ở bên người.

Hàn Đan có chút đau lòng, vội vàng an ủi: "Đi đi mua cho con một cái giống thế, có được không?"

Nó khề ừm một tiếng, nhìn con Bumblebee kia một cái, quay người định đi.

"Nhóc muốn à?" Kỳ Vân Dực vẫn luôn im lặng đi theo phía sau hai người đột nhiên hỏi.

Tiểu Hoành ngẩng đầu nhìn anh một cái, lắc lắc đầu.

"Nam tử hán muốn thì nên ra sức thực hiện." Người đàn ông cúi đầu nhìn thẳng bé.

"Sao anh....." Hàn Đan cau mày muốn ngăn cản, lại bị anh cắt ngang. "Hỏi một lần nữa, nhóc muốn không?" Anh hỏi lại.

"Vâng." Tiểu Hoành gật đầu rất nhanh: "Muốn."

"Vây đi thôi, đi dự thi." Kỳ Vân Dực đi về phía giữa sân khấu.

Hàn Đan ngẩn ra, chỉ nghe thấy tiếng nhóc trắng mập bên cạnh hô to một tiếng "Vạn tuế", cũng kéo cô chạy lên sân khấu. Vì thế cô lập tức rất vinh dự trở thành "người mẹ" của gia đình tham dự số 37.

Quả thực cuộc thi không khó.

Vòng thứ nhất là chơi domino chữ số, mỗi nhà cử một đại diện tham gia, MC nói một con số, số này và bội số khác cần thay thế bằng từ "Qua", một khi nói ra miệng sẽ thua ngay. Ví dụ MC nói "7", vậy thì những số như 7, 14, 17, 21 cần kêu "Qua". Từ trước đến giờ toán của Hàn Đan không tốt, vì vậy mục này do Kỳ Vân Dực tham gia, lại liên tục cầm cự được đến cuối cùng.

"Thật là lợi hại!" Tiểu Hoành cảm thán.

"Giờ mẹ nhân kế gì đó." Người họ Hàn nào đó tỏ vẻ khinh thường.

Kỳ Vân Dực vừa đứng ở phía trước, đã hấp dẫn vô số ánh mắt của thiếu phụ (phụ nữ đã có chồng), khiến cho những người phụ nữ tham dự cuộc thi điên đảo thần hồn tỉnh sai số, những người đàn ông tham gia thấy vợ điên đảo thần hồn không khỏi bùng bùng lửa giận, càng dễ xảy ra sơ suất. Cho nên, Hàn Đan cảm thấy thắng không về vãng.

Vòng thứ hai vẫn còn lại mười nhóm gia đình, chơi trò chơi người lớn ra dấu trẻ con đoán từ, đoán trúng chín trên mười cái trở lên sẽ thắng. Gia đình số 37 dựa vào sự ăn ý nhiều năm qua của Hàn Đan và nhóc con trắng mập nên chiến thắng nhẹ nhàng. Chỉ có điều khi đoán đến từ "Bí đỏ", Hàn Đan chỉ vào anh nói "Cái bánh chú ấy cướp của con để ăn là bánh gì", khiến sắc mặt Kỳ Vân Dực thật sự đen đi vài phần.

Vòng thứ ba triển khai ở năm gia đình cuối cùng, tên trò chơi là 3210. Bốn chữ số "3", "2", "1", "0" đại diện cho số người có thể ở trên mặt đất, MC hô "Ba" thì ba người đều có thể đứng trên mặt đất, hai thì có một người cần được ôm lên, một thì có hai người cần được ôm hoặc công lên, không lại là ở trạng thái vốn có nhảy lên khỏi mặt đất một lần.

Đối với gia đình tạm thời này mà nói, quy tắc của trò chơi kia khiến Hàn Đan đã hóa đá hoàn toàn. Vì thế ở giai đoạn thử nghiệm quy tắc đã được giảng giải, khi MC hô "Một", cô cứng đờ trên sân khấu nhìn Kỳ Vân Dực không biết làm sao.

MC thấy thế cười nói: "Có lẽ người mẹ trẻ tuổi này sợ người ba một nhọc, không muốn để anh ấy công. Nào, người bạn nhỏ, cõ vũ thêm cho ba mẹ đi!"

Tiểu Hoành thường diễn trò cùng Hàn Đan, cho nên nói "Mẹ cõ lên" rất thuận miệng, chắc là nhớ tới người ba qua đời vì tai nạn xe cộ, không nói ra nổi chữ "ba", lúc này đang được Kỳ Vân Dực ôm, quay đầu úp lên người anh kêu một câu "Cõ lên" thật thấp.

Nhất thời Hàn Đan vô cùng quần bách. Không ngờ MC lại đưa micro sát vào khoe miệng Kỳ Vân Dực, nói: "Mau cõ vũ vợ đi!"

Kỳ Vân Dực nhếch môi cười: "Từ lúc nào bà xã lại xấu hổ như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Mất đi em, là một sự tiếc nuối, cũng là một sự trừng

phạt

Editor: Xám

Khi ba người trở lại nơi ở trắng đã lên ngọn liễu.

Vừa mở cửa, thằng nhóc trắng mập đã lúi vào trong phòng nghịch món đồ chơi mới của nó.

Hàn Đan chần chừ giây lát ở cửa, cúi đầu nói: "Cái đó..... Áo sơ mi....."

"Sao, cuối cùng em đã nghĩ thông suốt muốn đền anh một cái sao?" Kỷ Vân Dục đứng ở bên ngoài cánh cửa đối diện, hỏi

Khóe miệng Hàn Đan co rút, mặt không chút thay đổi nói: "Tôi thất nghiệp rồi." Cho dù không thất nghiệp cô cũng tuyệt đối không cam lòng tiêu tốn tiền lương mấy tháng để mua loại nhãn hiệu xa xỉ đó. Vừa rồi người kia đi thử một chiếc áo kiểu dáng gần giống, nói xong câu "Quẹt thẻ của cô ấy" đã định mặc đi, dọa cô ôm ví tiền kéo Tiểu Hoàn ba chân bốn cẳng bỏ chạy. "Cũng chỉ là roi mất hai cái nút áo mà thôi, tôi giúp anh khâu lên là được rồi, chưa từng nghe nói lãng phí là phạm tội sao?" Cho dù thế nào chuyện nút áo bị roi cũng có liên quan trực tiếp đến cô, bỏ mặc không quan tâm gì đó, vẫn khiến trong lòng khó yên.

"Được thôi." Kỷ biến thái keo kiệt lại đồng ý rất sáng khoái.

Cô vừa mới thở phào nhẹ nhõm, lại bị tình huống trước mắt dìm dập làm chấn động, hít vào một ngụm khí lạnh.

Tên nhãi kia lại làm việc nhanh nhẹn, cởi áo sơ mi màu lam nhạt trên người xuống.

Hai mắt Hàn Đan nhìn đắm đắm vào bức tranh mỹ nam nửa thân trần, kết cấu cân xứng đường cong tuấn lãng, sống động rực rỡ, chỉ cảm thấy mình đã trở thành hòa thượng đi Tây Thiên thỉnh kinh, bị yêu nghiệt trước mặt làm mờ mắt.

"Lại sao nữa?" Thấy cô hồi lâu không có động tĩnh gì, mi tâm Kỷ Vân Dục cau lại, lập tức định thu cánh tay lại: "Cô gái phiền phức."

Cô đưa tay ra túm chiếc áo sơ mi kia lại, nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Còn hàng hiệu nữa, chất lượng kém thế này....." Quay người vào trong.

Áo sơ mi nhăn nhúm, còn ướt đầm, hai nút chỗ cổ áo đã rơi xuống.

Tìm kim chỉ ngồi lên ghế sofa, trong đầu nhớ lại tình hình khi thi đấu, trên mặt Hàn Đan không khỏi nóng lên một hồi.

Hai nút áo đó là do cô kéo xuống, trong trò chơi 3210. Cô không nhớ được là lần thứ mấy nhảy lên lưng anh, cánh tay vòng qua cổ người đàn ông đã mất sức, suýt nữa trượt xuống, trong cơn hoảng loạn túm chặt lấy áo anh. Mặc dù ngồi yên không rơi xuống đất, nhưng nút cái áo sơ mi văng tung tóe, khiến Kỷ Vân Dục lộ hẳn ra một mảng ngực. Một tay anh ôm Tiểu Hoàn, một tay ôm chặt chân cô, cắn răng nói: "Em còn lộn xộn nữa anh sẽ vứt em xuống sân khấu."

Tiếp xúc thân mật như thế, thậm chí có thể cảm nhận được tần suất hô hấp của anh.

Nhiệt độ da thịt thấm qua quần áo truyền đến.

Mồ hôi của anh chảy từ trán xuống, cô muốn đưa tay lau đi, nhưng lại không dám động đây nữa, chỉ lạng lẽ nhìn.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn anh từ góc độ này, nhưng bất ngờ phát hiện ra một mặt khác bên ngoài vẻ lạnh lùng bá đạo của anh. Sự dịu dàng khó hiểu của anh, và cả sự kiên trì khiến người ta lộ vẻ xúc động trong ánh mắt anh,

Trong nháy mắt cô gần như rơi vào bối rối, hiện giờ người đàn ông cống mình, rốt cuộc có còn là người đàn ông biến thái ỷ thế hiếp người năm đó hay không?

Khâu nút áo xong, giặt sạch áo sơ mi, khi dỗ Tiểu Hoàn đi ngủ mình cũng mê man thiếp đi, rất yên ổn.

Sáng sớm hôm sau đưa nhóc con trắng mập đến nhà trẻ, sau khi mua rau xong chậm rãi đi bộ về nhà. Vừa vào cửa đã thấy A Khiết đang ngồi ở trên ghế sofa.

"Hôm nay rảnh rồi à?" Cô đưa một ly trà ướp hoa cho cô ấy.

"Minh từ chức rồi." A Khiết nhấp một ngụm nói: "Dự định xế chiều làm xong thủ tục tái hôn, sau đó về thành phố A một chuyến."

"Đi gặp ba mẹ chồng?"

"Ừ, ban đầu lỗ mãng nói có chết cũng không vào nhà đó nữa, không ngờ đã có lần thứ hai....." Khi ly hôn cô và Trình Uyên như nước với lửa, lời độc ác nào cũng nói cả rồi, bây giờ nghĩ lại thật sự rất lúng túng.

"Chuyện quá khứ đều đã trôi qua rồi, còn nhắc đến nó làm gì."

"Còn cậu, hai ngày nay thế nào?"

"Ở nhà làm ỗ, hướng tới mục tiêu trở thành huyền thoại nội trợ liên tục tiến lên."

"Rốt cuộc giữa cậu và Thẩm Luật thế nào?"

"Một câu khái quát chính là: Trên tay Tần Tụng có cổ phần của KL, Thẩm Luật biết quan hệ giữa mình và ông ta, dùng mình làm con mồi." Hàn Đan cười nhạt, trông mắt giống như hai đầm nước sâu rộng.

"Tên khốn kiếp đó!" A Khiết vỗ bàn bật dậy.

"Mang thai rồi đấy, đừng kích động nữa." Hàn Đan liếc cô một cái: "Ngồi xuống ngồi xuống."

"Anh ta có biết... chuyện giữa cậu và Tần Tụng không?"

"Mình không biết." Cô suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Kỹ thuật diễn của anh ta quá tốt, mình không phân biệt được thật giả."

"Haizz." A Khiết than một tiếng: "Hôm qua đến bộ phận nhân sự làm thủ tục, tình cờ gặp Diêu Lâm, em ấy nói muốn đến thăm cậu lại không liên lạc được với cậu. Mình cảm thấy kỳ lạ, hỏi mới biết Thẩm Luật cho cậu nghỉ bệnh một tháng."

Hàn Đan ngẩn ra, cau mày nói: "Nghỉ bệnh?"

"Nói là chân bị thương, cần tĩnh dưỡng." A Khiết lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ màu lam đưa cho cô.

Nhìn rất quen mắt, chính là dây chuyền chữ "S" cô nhờ đưa cho Thẩm Luật.

"Hôm đó Thẩm Luật tìm mình qua, bảo mình giao trả cái này cho cậu, còn nói....." Dưới tình huống không biết rõ chân tướng A Khiết đã làm người đưa tin, trong lòng vô cùng áy náy, giọng nói cũng thấp hơn vài phần: "Nói thư từ chúc cứ đặt ở chỗ anh ta trước, nhưng cái này cần cậu đích thân trả cho anh ta."

"Bà đây không trả!" Hàn Đan nghiêng răng hàm ném chiếc hộp nhỏ kia lên bàn trà.

Mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng luôn có chút không thoải mái.

Sau khi tiễn A Khiết, cô lo trong lo ngoài quét dọn phòng ốc, cuối cùng ánh mắt bất giác lướt về phía chiếc hộp dây chuyền kia, trong lòng giống như dien.dan.L3QUY&DON có một đám mây đen che phủ, rầu rĩ. Cuối cùng cắn răng, cầm hộp ra khỏi cửa.

Đến dưới lầu công ty vừa vặn là thời gian bữa trưa, phần lớn viên chức đều đã đến nhà ăn ăn cơm, có vài người đi trễ chạm mặt cô trong thang máy, hỏi chuyện bị thương, cô cũng đành phải ừ ừ mở mở nói đã tốt lên nhiều rồi.

Đến cửa văn phòng tổng giám đốc ở tầng bảy, Diêu Lâm đang chờ cô ở bên ngoài, đang định chào hỏi nhiệt tình thì bị cô che miệng.

"Rốt cuộc chị đã quay lại rồi, cuối cùng trợ lý bổ sung là em có thể về bộ phận hành chính, mấy hôm nay suýt nữa bị lột da....." Cô đè thấp giọng nói, kích động đến mức lệ nóng đầy mắt.

Hàn Đan rất cạn lời, nói: "Thẩm Luật có ở bên trong không?"

Cô bé gật gật đầu: "Có. Chị Hàn Đan, sao chị lại bị thương? Bây giờ đã lành chưa?"

"Em đi ăn cơm trước đi, một lát nữa chị sẽ nói với em."

"Vâng." Cô ấy đáp một tiếng, vui vẻ rời đi.

Tiếp tục đứng ở trước cửa văn phòng làm việc này, đột nhiên có cảm giác dường như đã cách mấy đời. Nhẹ nhàng đẩy cửa vào, nhìn thấy bóng người mờ hồ phía sau lớp kính mờ, không biết vì sao lại trở nên do dự.

Chỉ cần trả lại cho anh ta là được rồi, mày đang căng thẳng cái gì thế? Hàn Đan không khỏi tự phi nhủ bản thân. Khó khăn lắm mới đi lên phía trước một bước, đang định gõ cửa lại thấy cánh cửa kính kia bị kéo ra.

Thấy cô đứng ở ngưỡng cửa, Thẩm Luật cũng sững sờ.

Cuộc trùng phùng bất ngờ không kịp đề phòng. Khi nhìn thấy anh, những lời thoại đã sớm chuẩn bị trong lòng đột nhiên quên hết sạch. Hàn Đan mím môi, đưa chiếc hộp trong tay qua. Anh mắt Thẩm Luật lướt qua vật trên tay cô, dường như có trăm ngàn màu sắc biến đổi ở đáy mắt, cuối cùng trở thành một màu đen thâm trầm. Anh không nhận lấy, chỉ đưa tay túm lấy cổ tay cô. Cô bị hành động bất ngờ này làm giật nảy mình, muốn vùng ra, lại bị anh kéo vào trong lòng. Cô bị ép lùi về sau một bước, lưng áp lên tường, mà anh tiến lên một bước, hai người kề sát đến một cự ly mờ ám: "Tổng giám đốc Thẩm, xin tự trọng."

Dường như Thẩm Luật không nghe thấy, ôm cô bằng tay còn lại, cúi đầu, tựa cằm lên bả vai cô. Hồi lâu sau, nhẹ giọng nói: "Anh luôn nhớ đến em."

Trong mắt Hàn Đan lộ ra vẻ thê lương.

"Tôi cũng luôn nhớ tới anh." Giọng nói của cô rất nhẹ, giống như cánh bướm run rẩy trong gió. Nói xong câu này, cô cảm nhận rõ ràng được trên cổ tay mình truyền đến cơn run rẩy khe khẽ. Cô rũ mắt, tiếp tục nói: "Tôi đang nghĩ, vì sao đến mức này rồi, anh vẫn không muốn buông tha cho tôi vậy?"

Sự im lặng không ngừng lan ra trong văn phòng, xẹt qua những bông hoa thực vật màu xanh lá mạ, lướt nhẹ qua hàng chồng tư liệu đặt trên bàn, dừng lại trên chiếc đồng hồ treo tường liên tục di chuyển kia, theo kim giây phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Giờ phút này, cô không nhìn thấy vẻ mặt của người đó. Chỉ có giọng nói của anh, ở bên tai cô, vẫn trầm lắng dễ nghe.

"Em hận anh, phải không?"

"Tổng giám đốc Thẩm quá lời rồi. Hôm nay tôi đến để trả đồ. Chiếc dây chuyền quý giá nhường này, quả thực phải tự tay trao trả cho anh." Cô lảng tránh câu hỏi của anh. "Chắc là anh chưa nhận được thư từ chức tôi gửi đến trước đây, vừa rồi tôi đã nộp một bức nữa cho chủ quản bộ phận nhân sự rồi."

Anh đứng dậy, cúi đầu nhìn cô, mà bàn tay túm cổ tay vẫn không buông ra.

Bốn mắt nhìn nhau, Hàn Đan rời ánh mắt đi.

"Em chán ghét anh đến mức muốn rời khỏi KL?" Anh hỏi.

Cô không nói gì, ánh mắt dừng trên biểu tượng công ty dán bên ngoài cửa kính.

"Xếp thư từ chức của em xuống, làm giả giấy nghỉ bệnh cho em, là bởi vì anh cảm thấy em cần thời gian để bình tĩnh và hồi phục. Chờ em sắp xếp cảm xúc ổn thỏa, sẽ biết nên đối mặt với tất cả như thế nào. Nhưng bây giờ, em lại lấy lý do ghét một người để bỏ việc? Em nên biết, chỉ cần anh không đồng ý, cho dù thư từ chức của em gửi cho cũng sẽ không có hiệu lực." Anh vẫn là cấp trên lý trí mà lạnh lùng đó, mang theo sự mạnh mẽ áp bức không thể nghi ngờ.

"Vì sao muốn giữ tôi lại thế?" Cô ngẩng mặt, ánh sáng ấm áp dịu dàng phủ lên khuôn mặt. "Là vì năng lực làm việc của tôi, hay là vì áy náy của anh?"

Anh hơi nhíu mày lại.

"Người anh cần hẳn là một trợ lý làm việc nhanh nhẹn, tiến thoái thỏa đáng, mà anh biết rất rõ tôi kém tiêu chuẩn đó khá xa. Anh liên tục hạ thấp tiêu chuẩn để khoan dung tôi, là bởi vì khi đó tôi vẫn còn có giá trị lợi dụng. Hiện giờ anh đã đạt được kết quả anh muốn, cần gì phải phí tâm tư giữ lại một viên chức bất tài mất đi tác dụng?"

"Nếu như không muốn nhìn thấy anh, rất nhanh anh sẽ rời khỏi nơi này."

Hàn Đan ngẩn người, chạm vào ánh mắt anh. Đôi mắt tuần lãng kia đã nhuốm lên sự thương cảm nhân nhật, giống như vào buổi tối anh ôm cô nói xin lỗi.

"Tôi rời KL phần nhiều là không muốn tiếp tục cuộc sống ăn không chờ chết này nữa. Nhân lúc mình còn trẻ, tôi muốn đổi cách sống khác. Có thể có một ngày tôi sẽ trả giá rất nhiều vì lựa chọn này, nhưng tôi nghĩ, tôi sẽ không hối hận."

Trong mắt cô, có sự kiên định trước nay chưa từng có. Đứng thẳng người dậy, hơi héch mặt lên.

Tư thế này, tựa như một con chim non vỗ cánh muốn bay. Cuối cùng cô đã muốn bay đi rồi. Không muốn xuất hiện ở trước mặt anh nữa, không muốn phát sinh bất cứ quan hệ gì với anh nữa, không muốn quay đầu lại nữa.

Bàn tay chậm rãi buông ra thõng xuống bên người, phản quang dịu dàng làm mờ biểu cảm của anh.

"Dây chuyền, trả lại cho anh."

Cô đưa đến lần thứ hai, mà anh lặng lẽ nhận lấy, ánh mắt dừng ở trên mặt cô.

"Hẹn gặp lại." Cô để lộ một nụ cười mỉm, lễ phép chào tạm biệt anh.

Nhìn cô biến mất ở cửa, người đàn ông chậm rãi đi vào trong phòng, ngồi lên ghế dựa, châm một điếu thuốc.

Nụ cười trong khoảnh khắc đó, giống như dòng sông chảy xuôi dịu dàng, ánh nến chậm rãi sáng lên, dạ khúc êm đềm du dương, giống như những sự vật đẹp đẽ nhưng lại không thể nào có được anh từng thấy trong cuộc đời. Có rất nhiều lời chưa nói ra, nhưng cũng không còn cơ hội nói ra miệng nữa rồi.

Anh muốn nói với em, anh không biết quá khứ giữa em và Tần Tụng.

Anh không biết sẽ khiến em chịu tổn thương lớn như vậy.

Đây chuyện đưa cho em là tín vật của con cháu Thẩm thị, dùng để tặng cho cô gái bọn họ ngưỡng mộ trong lòng. Ban đầu anh chỉ muốn lợi dụng em, cho nên nói là gửi nhờ. Nhưng đến khi anh muốn giao nó cho em, lại không còn dũng khí nữa.

Anh cũng có lúc bất đắc dĩ và yếu đuối như vậy, anh cũng có lúc áy náy và bi thương như thế, anh chưa từng chán ghét mình như bây giờ, chỉ vì em.

Nếu như chúng ta chỉ là người bình thường trong thế giới bình thường, sau đó gặp gỡ nhau một cách bình thường, sẽ tốt biết bao.

Khói mù chậm rãi bao phủ không gian, anh tựa lưng vào ghế ngồi chậm rãi khép mắt lại. Phía sau, là thế giới hoa lệ nhà cao cửa rộng xe cộ như nước.

Anh muốn giữ em lại.

Bởi vì anh bắt đầu không thể tự kiềm chế đôi mắt nhìn em, bởi vì anh bắt đầu không thể tự chủ nhớ đến em, bởi vì dường như anh đã yêu em rồi.

Thật sự xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Thanh niên 2B rất vui sướng

*Thanh niên 2B: chỉ thanh niên có lý tưởng, có đạo đức, có văn hóa có kỷ luật, vì nước vì dân, cống hiến hết sức mình cho xã hội.

Editor: Xám

Đi ra bên ngoài cửa công ty, Hàn Đan không nhịn được ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt dừng ở nơi nào đó trên tầng bảy.

Toàn bộ những thứ bên trong lớp bình phong thủy tinh màu lam đậm, không thể nhìn thấy gì nữa. Trong lòng có chút rối bời, lộ ra buồn bã vụn vặt. Chính vào lúc cô sử dụng tâm tình thiếu nữ buồn thu thương xuân vẫn chưa biến mất hoàn toàn, phía sau truyền đến giọng nói "Nếu như vẫn chưa nhìn đủ, anh cho người bắc ghế để em ngồi nhìn".

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Lạc Tiêu và Kỳ Vân Dục dựa ở bên xe.

"Sao các anh lại ở đây?"

"Đi ngang qua." Kỳ Vân Dục liếc cô một cái.

"Vậy sao? Chẳng phải có người kéo tôi từ trong chăn ra sau đó lái xe đến đây....." Lạc Tiêu còn chưa nói hết lời đã bị bịt miệng, còn bị kẹp cổ vô cùng độc ác.

Vào khoảnh khắc đôi uyên ương đồng tính luyện ái ôm nhau, uyên ương bên cạnh ho nhẹ một tiếng: "Nơi đông người, chú ý hình tượng."

"Cậu có thể rút đi." Nam biến thái buông nam yêu nghiệt ra, giữ cổ áo.

"Thật là vô tình mà." Đôi mắt hoa đào của Lạc Tiêu cười đến mức ánh sáng mênh mang, ném chìa khóa xe trong tay cho Hàn Đan, nói: "Đừng cho cậu ta đụng vào tay lái, bằng lái xe của cậu ta bị thu hồi rồi."

"....." Người nào đó không hề chuẩn bị bị chìa khóa xe đập vào, nghẹn lời.

"Tôi đi trước đây. Bye." Lạc Tiêu hươ hươ ngón tay, quay người lên một chiếc xe Mercedes Benz màu đen.

"Còn không lên xe?" Thấy cô vẫn sững sờ, Kỳ Vân Dục cau mày nói: "Buổi chiều cậu ta có việc, em lái xe đi."

"Này, từ lúc nào tôi đồng ý làm tài xế của anh chứ?" Hàn Đan lườm anh một cái: "Chẳng phải anh có một đám vệ sĩ áo đen sao, gọi một người bất kì đến lái xe là được rồi."

"Anh không thích bọn họ."

"Thôi đi, vậy anh thích tôi sao?" Không hề suy nghĩ buột miệng nói ra. Đến khi cô phản ứng kịp mình đã nói gì, đã là nước đổ đổ khó hót, trong lúc này quần bách xấu hổ vô cùng, hận không thể đánh mình hai ba cái.

Kỳ Vân Dục đứng ở bên xe rũ mắt mỉm cười, trèo lên bậc thềm đứng ở nơi cách cô hai bậc, hất cằm lên, cười như không cười híp mắt nhìn cô. Ánh mắt đó khiến người ta trở nên hoảng hốt không rõ lý do, Hàn Đan chỉ cảm thấy nhiệt độ trên má chợt tăng.

"Cái đó..... Ý của tôi là....." Cô khô khan định giải thích.

Lúc này chỉ mong sao Kỳ Vân Dực chuyển đề tài câu chuyện đi, hóa giải sự ngại ngùng này, không ngờ đối phương chỉ nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ, mang ý "Nói tiếp đi, anh xem em định hoàn thành lời đó thế nào". Chỉ mới giảng co mười giây ngắn ngủi, cô đã khô cổ đỏ mặt.

Chỉ nghe người kia cười nhẹ một tiếng nói: "Để anh suy nghĩ một chút."

Suy nghĩ cái tên chết tiệt nhà anh..... Cô im lặng nghẹn lời. "Tôi về trước đây." Hàn Đan nhét chìa khóa trong tay vào ngực anh rồi chạy trốn chết.

"Chưa nghe trả lời đã muốn chạy trốn sao?" Giọng nói của người đàn ông phía sau mang theo nụ cười.

"Đây là tôi lỡ lời." Cô mặt đỏ cổ khàn, chỉ lo đi về phía trước.

"Anh không thể lái xe, em định vứt anh ở đây sao?"

"Ai quản anh chứ!"

Hàn Đan băng qua đường cái, đi một mạch qua hai giao lộ, lén lút quay đầu liếc một cái mới phát hiện người kia lại không hề đi theo.

Cô khẽ xì một tiếng, đi thêm vài bước, lại quay đầu. Vẫn không có.

Vì vậy, cô phát điên.

Người đàn ông biến thái đó đúng là..... phiền phức đến mức khiến người ta muốn xử lý bằng cục gạch mà mà mà! Dựa vào cái gì mà bà đây phải làm tài xế cho anh ta? Dựa vào cái gì mà bà đây phải chiều theo anh ta? Dựa vào cái gì mà một buổi trưa tốt đẹp dùng để sắp xếp suy nghĩ của mình phải bị hủy ở trong tay anh ta chứ?

Cô gãi đầu thành một đóa cúc Ba Tư, cuối cùng quay người lại, tức giận đi về.

Kỳ Vân Dực xuất hiện ở trong tầm mắt đang ngồi ở trên bậc thềm thứ mười, vắt cặp chân thon dài lên bậc thang, vô cùng thành thoi tán gẫu với mấy cô gái đứng bên cạnh. Tập trung nhìn kỹ, người đứng thẳng trong đó chính là cấp trên cũ Chu Duy An. Bên cạnh cô nàng là Điều Lâm, còn có vài đồng nghiệp ở bộ phận hành chính, xem dáng vẻ là cùng trở về sau bữa trưa.

"Chị Đan!" Điều Lâm mắt tinh đã phát hiện ra cô, biên độ vẫy tay lớn đến mức khiến người ta không ngăn cản được.

"Hi." Cô hồi hận không dứt, tập trung nhếch lên một nụ cười.

Trông thấy cô, nụ cười vốn hờ hững của Chu Duy An đã cứng lại trong nháy mắt, lập tức lại cười nói: "Hàn Đan, vết thương của cô đã tốt lên chưa?"

"Ừm, cảm ơn đã quan tâm." Cô vừa nói, vừa hung hăng trừng mắt nhìn Kỳ Vân Dực đang ngồi trên đất một cái.

"Chị Đan, chị về thì xem như em được giải thoát rồi." Điều Lâm túm lấy cô cọ cọ giống như chú cún nhỏ.

"A, chỉ sợ em phải thất vọng rồi, chị vừa mới chính thức từ chức." Cô đầy áy náy xoa xoa đầu cô bé.

Tin tức này quá đột ngột, ngay cả Chu Duy An vẫn luôn bình tĩnh cũng bị kinh ngạc.

"Tại sao lại như vậy?" Điều Lâm mở to mắt là chẳng chực khóc: "Đột ngột như vậy?"

"Quay về sẽ nói tường tận với em nhé." Cô muốn nhanh chóng thoát ra, duỗi chân đá vào người đàn ông trên mặt đất một cước, cắn răng nói: "Anh vẫn chưa chịu dậy sao?"

Một màn này khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Các nữ viên chức tinh anh giống như Chu Duy An, mặc dù năng lực làm việc như không đồng đều, nhưng đều luyện được một thân bản lĩnh phân biệt đàn ông. Giá đồng hồ, xe hơi phản ánh thực lực kinh tế của anh ta, màu sắc kiểu dáng và cách phối trang phục phản ánh phẩm vị của anh ta, biểu cảm trên mặt và cách thức nói chuyện phản ánh địa vị, tính cách của anh ta.

Người đàn ông trước mặt, ngoài chỗ ngồi khiến người ta có chút khó hiểu ra, không điểm nào không phải cực phẩm. Logo nhãn hiệu cao cấp không bắt mắt trên áo khoác ngoài, điện thoại xa xỉ bản số lượng có hạn tùy ý đặt ở bên người, và cả đôi giày kia, từng xuất hiện ở vị trí nổi bật trên tạp chí sản phẩm Italy.

Chắc chắn người này là một con rùa vàng. Cho nên cô ta mới tiến lên tiếp lời anh, hỏi anh tìm ai có chuyện gì. Không ngờ anh ngẩng mặt nở một nụ cười với cô ta, hỏi lại: "Không có chuyện gì thì không thể ngồi ở đây sao?" Dung nhan tuấn tú đó giống như cảnh xuân tháng ba, khiến người ta mờ mắt. Rùa vàng lại quen biết với con bé củi lửa như Hàn Đan. Điểm này khiến trong lòng Chu Duy An vô cùng bất bình.

"Chờ lâu quá, chân tê rần cả rồi." Kỳ Vân Dực nhếch môi cười, không hề đứng dậy.

Hàn Đan hận không thể tự chọc hai mắt.

Rốt cuộc trong ánh mắt bán mờ lộ ra vẻ xấu bụng đó có ý tứ gì? Vừa mới vui cười với một đám phụ nữ, bây giờ chân đã tê rồi? Anh sớm không tê muộn không tê vừa nhìn thấy tôi thì tê? Ý này là muốn bà đây đến đỡ anh? Nằm mơ giấc mộng xuân thu của anh đi!

Nhìn thấy đóm lửa bốc lên trong mắt cô, anh không nhanh không chậm nói một câu: "Anh đã nghĩ xong đáp án vừa rồi, muốn nói cho em bây giờ không?"

Hàn Đan chỉ cảm thấy trên trời đổ một thùng tuyết xuống, lạnh thấu tim từ trong ra ngoài, nhào lên đỡ cánh tay anh với khí thế sét đánh không kịp bưng tai, lệ nóng quanh tròn: "Coi chừng, đừng ngã."

Chu Duy vô cùng khinh bỉ liếc cô một cái, ghen ghét trong lòng không ra khỏi miệng được, vì thế nói với vẻ sâu xa: "Hàn Đan, cô từ chức vì đứa bé sao?"

Hàn Đan sững sốt. Kỷ Vân Dục đứng lại, ánh mắt nhìn về phía người phụ nữ đang nói chuyện.

Thấy giữa đầu lông mày anh có vẻ khó hiểu, Chu Duy An che miệng giả bộ lơ lửng: "Thì ra..... Thật xin lỗi, tôi cho rằng anh biết chuyện Hàn Đan là bà mẹ chưa kết hôn."

Hàn Đan dở khóc dở cười đang định lên tiếng, lại nghe thấy có người nhanh hơn cô một nhịp.

"Đương nhiên tôi biết, đứa bé đó phải gọi tôi là ba."

Cô đột ngột quay mặt.

Trên mặt Kỷ Vân Dục là vẻ thản nhiên như nước chảy mây trôi, một tay cho vào trong túi, một tay kéo cô đến bên cạnh: "Đi thôi, mẹ đứa nhỏ, đi hẹn hò."

Sắc mặt Chu Duy An, giống hệt như đã nuốt phải một con ruồi.

Đèn đỏ. Hàn Đan đột ngột giẫm phanh xe, xe dừng lại trước lối đi bộ.

Kỷ Vân Dục ngồi ở trên ghế phụ nhíu mày: "Sao kỹ thuật lái xe lại tệ như vậy."

Hàn Đan lườm anh một cái, nhớ lại màn vừa rồi ở trước cổng công ty, tai lại nóng lên, phản kích: "Anh đánh giá kỹ thuật tệ là lấy việc có bị thu bằng lái hay không làm tiêu chuẩn sao?"

"Em cảm thấy loại chuyện như thu bằng lái sẽ thật sự xảy ra với anh?" Anh mở một bình nước khoáng, uống một ngụm.

"..... Anh sẽ không phải vì lười biếng mới bắt tôi làm lái xe của anh chứ! Cái tên lừa gạt Lạc Tiêu!"

"Anh thật sự không thể lái xe."

"Tại sao?"

"Không an toàn."

"Đúng vậy, tính mạng của anh khá quý giá." Cô khinh bỉ liếc anh một cái.

"Đúng vậy, nếu như anh nghèo, nhất định giá cổ phiếu của tập đoàn Kỷ thị sẽ rất mạnh, sẽ có không ít người khóc lóc."

"Thôi đi, bọn họ cũng không phải thật lòng khóc vì anh....."

"Vậy còn em?" Anh hỏi ngay sau đó.

Hàn Đan ngẩn ra, không biết trả lời như thế nào.

"Em sẽ khóc chứ, vì anh?" Anh hỏi lần thứ hai.

Cô kim nín hồi lâu, cắn răng nói: "..... Đầu anh rắn đặc rồi sao? Câu hỏi xúi quẩy như thế cứ hỏi liên tục, còn muốn để người ta lái xe tử tế hay không?"

Vẻ mặt của người đàn ông bên cạnh thả lỏng, cười nhẹ một tiếng: "Anh lại không động tay động chân với em, tại sao lại không thể lái xe tử tế? Hay là em có suy nghĩ không an phận gì đó với anh, tâm thần mới bắt an như vậy?"

"Tôi mặc kệ anh....."

Hai người liên tục đầu vô mồm, khó khăn lắm mới đến nơi, Hàn Đan dừng xe ở trước một tòa kiến trúc màu xám bạc tạo hình bất quy tắc, người đàn ông

xuống xe vòng đến bên cạnh cô, mở cửa xe ra.

"Chẳng phải làm lái xe sao, tôi đã làm theo yêu cầu đưa anh tới đây rồi, còn muốn làm gì nữa?" Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt có ý cảnh cáo rõ ràng của anh, khí thế chợt giảm: "..... A, không thì một lát nữa tôi tới đón anh?"

"Là muốn anh ôm em xuống, hay là em tự mình xuống?" Mắt phượng của anh hơi rũ thấp, từ trên cao nhìn xuống.

Hàn Đan bị những lời này hù dọa, mắt thấy người nọ đưa tay qua, nhảy xuống xe như con thỏ.

"Theo anh vào trong đi dạo." Người đàn ông liếc nhìn cô, khoan thai tiến vào cửa.

Cô hận không thể đâm anh vài lỗ, một mặt trong lòng vẽ vòng tròn nguyên rùa anh, một mặt bắt đầu đi cất bước bất kịp.

Người nào đó đưa hai tấm thiệp mời màu trắng cho đại sảnh, đưa cô vào cửa.

Tại bảo tàng triển lãm nghệ thuật lớn nhất thành phố H này, đang tiến hành trưng bày tác phẩm của vị họa sĩ tình nguyện nào đó của phái trừu tượng. Hàn Đan phân biệt một chuỗi dài chữ cái ở cửa hồi lâu, cuối cùng vẫn không thể đọc hoàn chỉnh được một phát âm chuẩn xác.

Vừa vào phòng triển lãm, đập vào tầm mắt chính là một bức tranh sơn dầu lớn cao ba thước, sắc thái nồng đậm màu sắc bắt mắt, cô tập trung tinh thần nhìn chăm chú nửa ngày, thờ một hơi thật dài.

"Cảm thấy như thế nào?" Kỳ Vân Dục thấy cô giống như rất hiểu, hỏi.

Cô vắt trán suy nghĩ giây lát: "Nhìn thấy ghê người."

"Anh cho rằng từ này dùng để hình dung hiện trường thảm án."

"Bức họa này cứ giống như cánh cửa sắt han rỉ vậy son đỏ* khi bị đến đòi nợ, lẽ nào còn không tính là thảm sao?" Cô hỏi ngược lại.

*váy son đỏ: son đỏ rất giống máu tươi, có ý nghĩa đe dọa đối phương, đây thuộc hành vi trái pháp luật.

Có lẽ buổi triển lãm này chỉ mời khách quý, số người không nhiều rất yên tĩnh. Mặc dù Hàn Đan đã đè thấp giọng nói, nhưng có vẻ trong đại sảnh mệnh mông vẫn hiện ra rất đột ngột. Phần lớn người chạy tới xem loại tranh này đều là thanh niên văn nghệ tao nhã, tới tập chĩa ánh mắt về phía thanh niên tâm thường không hề có "vị khuôn văn nghệ" kia để bày tỏ ghét bỏ. Nhất là thanh niên tóc dài đứng cách đó không xa, hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái.

Hai người đi đến trước một bức tranh khác, Kỳ Vân Dục hỏi: "Nhìn ra quan niệm nghệ thuật nào không?"

Hàn Đan nhìn chăm chăm chiếc vòng vàng giữa vòng trắng kia một lát, búng tính hiểu ra: "Trứng vịt muối."

Anh nén cười tiếp tục xem tranh, bà vai run lên bần bật.

"Trí tưởng tượng của quý cô đây thật phong phú." Một giọng nói âm âm u u bay tới từ phía sau hai người, dọa cô nhảy dựng lên.

Người lên tiếng chính là thanh niên tóc dài kia. Anh ta rất gầy, làn da được bộ đồ tây tôn lên hiện ra hơi tái nhợt, ánh mắt dưới lớp kính đen sắc bén, mặt mũi anh tuấn, nhưng mang theo vẻ kiêu ngạo. So với vẻ bá đạo của Kỳ Vân Dục, vẻ kiêu ngạo của anh ta có vẻ thâm hiểm hơn.

"Cảm ơn." Hàn Đan không biết nên đáp thế nào, cảm ơn đơn giản.

"Không biết từ góc nhìn của quý cô đây, ý nghĩa tác giả về bức tranh này là thế nào vậy?"

"Có thể là..... Đói bụng?" Cô suy đoán.

Sắc mặt thanh niên lại đen hơn vài phần, anh ta đứng nguyên tại chỗ ổn định lại cảm xúc sắp bùng nổ của mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Bức tranh này hàm chứa nhận thức của họa sĩ với thế giới này, hình tròn nhỏ ở trung tâm đại diện cho sinh mệnh trẻ thơ được tử cung bao bọc, trưởng thành nhờ thai nghén....."

"Một quả trứng vịt muối." Kỳ Vân Dục đứng ở bên cạnh Hàn Đan thông thả xoay người, cười như không cười nhìn anh ta.

Nhìn thấy anh, thanh niên tóc dài cứng đờ, đầu lưỡi xoắn lại: "Cậu... Vì sao cậu lại tới....."

"Chẳng phải cậu để người đưa thiệp mời cho tôi sao?"

"Từ trước đến giờ cậu đều không xem." Vẻ mặt thanh niên uất ức nhỏ giọng lầu bầu một câu, ánh mắt sáng lên giống như đột nhiên phát hiện ra đại lục mới: "Lẽ nào..... Cô chính là Hàn Đan?"

"Hả?!" Cô kinh ngạc, mình mà lại nổi tiếng như vậy?

"Xin chào, tôi là Diệp Kiều." Anh đưa tay phải ra, híp mắt nở nụ cười: "Hoan nghênh đến xem triển lãm tranh của tôi."

Đầu Hàn Đan đầy vạch đen, đỏ mồm hỏi nói: "Nhìn tên giới thiệu của họa sĩ, tôi tưởng là người nước ngoài."

"Tôi mang quốc tịch Tây Ban Nha, có thể gọi tôi là Francisco."

"Hân hạnh gặp mặt, hân hạnh gặp mặt." Hai người bắt tay, mặt Hàn Đan đỏ lên. Vừa nhắc đến trứng vịt muối một siêu nhân trứng vịt muối đã nhảy ra, khó tránh khỏi làm người ta ngại ngùng. May mà hình như đối phương không để ý chút nào, nói nói cười cười với bọn họ.

Diệp Kiều có tính cách nhiệt tình cởi mở của người Tây Ban Nha, nói chuyện vui vẻ quàng cánh tay lên vai cô: "Đưa cô đi xem tác phẩm tôi đặc ý nhất."

Kỷ Vân Dục lạnh mặt phui móng vuốt của anh xuống: "Đón tiếp khách của cậu đi."

Có lẽ là người này quá ngang ngược và uy nghiêm cuộn cuộn, họa sĩ Diệp giận mà không dám nói gì, đành phải hờn tủi nói một câu: "Hai người đi xem tùy ý." rồi lướt đi.

Khung cảnh lại yên tĩnh một lần nữa.

Cô nhìn người đàn ông rõ ràng thiếu khuyết hứng thú nhưng lại kiên trì dị thường, ngắm nghía từng bức họa một kia, nghĩ đến thanh xuân quý báu của mình cứ bị lãng phí như vậy, không khỏi đau lòng nhức óc. Những bức họa này thật sự không thuộc phạm trù cô có thể thưởng thức, vì thế nhìn ngang nhìn dọc, lại khiến cô phát hiện ra có chuyện thú vị.

Cách đó không xa có ánh mắt của mấy cô gái xem tranh, lúc nào cũng hữu ý vô ý nhìn lướt về phía mình.

Hàn Đan không khỏi cười thầm trong lòng. Nơi này không phải chỉ có mình mình không xem tranh. Cái cô xem là sự yên tĩnh, cái những cô gái đó xem là anh chàng đẹp trai. Cô ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói: "Diêm phúc của anh không mỏng. Bên trái một cô, phải sau một cô, đều lén lút nhìn anh đấy."

"Xem ra sách nói đúng, bảo tàng mỹ thuật quả thực là nơi dễ ma sát ra tia lửa của tình cảm." Người đàn ông cười nhạt.

Cô đang muốn hỏi xem là sách gì, chỉ thấy người kia vòng ra phía sau mình, ôm cô vào lòng. Da đầu cô tê dại, muốn xê dịch lại bị dùng sức ôm chặt không thể động đậy. Hơi thở của anh dùng ở bên tai, kích thích một con run rẩy rất nhỏ: "Không thích anh để người khác nhìn, như vậy là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Editor: Xám

Cô ngọt ngọt đỏ mặt giống như con gà nướng, nhắc chân lập tức đá về phía sau. Kỷ Vân Dục bị đá kêu rên một tiếng, phát cáu nói: "Em là con lừa sao?"

"Anh còn không buông ra tôi sẽ đá chết anh."

Anh hậm hực buông tay.

Thấy quả nhiên hai cô nàng kia đã dời ánh mắt đi xem bức tranh khác, Hàn Đan oán thầm, nếu các cô biết tính cách người này xấu xa thế nào, còn có thể nhìn anh ta bằng ánh mắt đắm đuối đưa tình đó mới lạ.....

"Là sách gì vậy?" Cô vẫn tò mò.

"Quyển trên sofa của em."

"....." Hàn Đan quần bách. Quyển《 365 cách yêu đương 》đó là A Khiết mua tặng cô..... Tác giả Mặc Thanh Thành kia vốn dĩ chính là một tên cận bã, viết linh tinh rằng ở quán trà, phòng thay đồ, thang máy gì đó, có thể bắt gặp được tình yêu cái khi gió. Cô đột nhiên giật mình một cái, tròn tròn mắt: "Tại sao anh lại đọc loại sách đó?"

"Em đọc được, vì sao anh không thể?"

"Tôi còn lâu mới đọc." Cô nói xằng nói bậy: "Tôi từng tuổi này rồi, loại đàn ông nào còn chưa gặp, sao còn đọc cái đó?"

"Xem mất nhiều lần như vậy rồi, không có đến một lần thành công, em cũng được xem là một đóa hoa lạ." Trong mắt người nào đó toàn là thương hại.

"Ai cần anh lo!" Cô bị nói trúng chỗ đau, then quá hóa giận: "Anh cứ bắt gặp gặp gỡ tình yêu trong bảo tàng mỹ thuật của anh đi, chị không theo hầu

nữa." Dứt lời xoay người rời đi, kết quả lại bị tóm lấy cổ áo lôi về.

Kỷ Vân Dục liếc nhìn cô nói: "Anh đang học hẹn hò với phụ nữ như thế nào."

Hàn Đan kinh ngạc: "Tôi không nghe lầm chứ? Có phải anh đang yêu không?" Cho đến khi nhìn thấy tai anh hiện lên chút màu hồng khả nghi, cô mới không nhịn được cười phá lên: "Là đang theo đuổi hay là đã thành công rồi?"

"Em không cần biết." Anh lạnh mặt.

"Thôi đi, tôi thèm mà biết." Cô nhủ mảy: "Cho nên, bây giờ anh đang nghiên cứu địa điểm sao?"

Anh thân nhiên quay lại nhìn cô: "Không muốn giúp anh sao?"

Nét mặt Hàn Đan cứng lại trong nháy mắt, cười nói: "Tôi chỉ cảm thấy người đàn ông như anh lấy thế tin dụng ra tiện tay vẩy vẩy, đã có các cô gái người trước ngã xuống, người sau tiến lên rồi, không cần tôi bày mưu tính kế."

Ánh mắt anh giống như ánh trăng, một lớp mỏng manh, lạnh lùng lại mang theo chút dịu dàng: "Thuê em nửa ngày."

"Tiền thuê một ngàn, thứ lỗi không trả giá." Cô mở bàn tay ra với anh.

"Được. Từ bây giờ đến trước mười hai giờ đêm, em thuộc về anh." Anh ném thẻ cho cô.

"Ông chủ Kỷ thật sự rất sáng khoái." Cô cười như một đóa hoa loa kèn: "Đi thôi, tôi dẫn anh đến nơi người bình thường nên đến hẹn hò."

Quán ăn nổi tiếng ở góc phố, bên ngoài có đủ loại đồ ăn nhẹ rán xào.

Hàn Đan vừa ăn vừa hỏi: "Ăn ngon không?"

Kỷ Vân Dục dùng khăn giấy lau miệng: "Quá nóng."

Hàn Đan mắc nghẹn: "Đó là do anh ăn quá nhanh!"

Quán trà sữa với bên trong trang hoàng giống như một tòa thành nằm, tràn đầy mùi hương thơm ngọt mê người.

Hàn Đan giữa con say mê: "Hương vị thế nào?"

Kỷ Vân Dục uống một ngụm, nhũ mảy, nhét trả về tay cô: "Quá ngọt."

Hàn Đan quần bách: "Vậy thì phải làm sao?"

Kỷ Vân Dục cầm lấy ly của cô hút một ngụm: "Ly này còn được."

Hàn Đan gất gỏng: "Đó là của tôi!"

Kỷ Vân Dục: "Em có thể uống ly của anh."

Hàn Đan xù lông: "Ly của anh là vị sầu riêng, thú vị muốn chết! Người bình thường có ai lại mua trà sữa vị đó sao?"

Trong quán gốm sứ nghệ thuật ở góc phố đặt đầy bình bình lọ lọ, cô giáo mỹ nữ nhiệt tình hướng dẫn, hai người mỗi người tốn nửa giờ làm ra được một chiếc dây chuyền nhỏ.

Trong lúc đó.....

Về mặt Hàn Đan nghiêm túc: "Thỏ làm như thế này, đúng chứ?"

Cô giáo mỹ nữ lạnh mặt: "Vừa nãy tôi đã dạy rồi, tại sao không chú ý lắng nghe?"

.....

Cô giáo xinh đẹp mỉm cười: "Anh chàng đẹp trai, con hồ anh làm đẹp như thật vậy đó."

Kỷ Vân Dục lạnh mặt: "Là mèo."

Cô giáo xinh đẹp lại mỉm cười: "Anh rất có thiên phú nha, có muốn làm tám thẻ thường niên không? Em có thể giảm ba mươi phần trăm cho anh đấy."

Kỷ Vân Dục cau mày: "Khỏi đi."

Cô giáo xinh đẹp buồn bã: "Đừng đối xử với em lạnh nhạt như thế chứ."

Hàn Đan lật bàn: "Bà đây không làm nữa!"

.....

Phòng chiếu phim điện ảnh to như vậy chỉ có lác đác vài khán giả.

"Buổi chiều giá vé giảm người lại ít, rất lời." Hàn Đan ăn popcorn, cả người cuộn trong ghế sofa.

"Cho nên em đưa anh đến đây để xem một phim không đầu không đuôi sao?"

Cô tự động bỏ qua bức dọc trong đó: "Không phải không đủ thời gian sao, lần sau khi anh đưa cô ấy đến là có thể xem bản hoàn chỉnh rồi."

Im lặng ngoài dự đoán.

Hàn Đan ngược mắt nhìn, nửa bên mặt của Kỳ Vân Dục trong bóng sáng chột sáng chột tối, đôi mắt thâm trầm giống như một hồ nước sâu thăm thẳm thoát dưới sương mù trắng nhạt.

Trên màn hình lớn chiếu cảnh ly biệt của một đôi tình nhân, trong tiếng súng pháo nổ vang, nụ hôn kia triền miên, trong tiếng ngâm khê của đàn violon trầm bổng càng lộ vẻ bi thương khắc cốt. Nữ chính lẳng lặng ngồi giữa đông đồ nát, trong lòng ôm người yêu đã chết.

"Kiếp sau không muốn gặp lại anh nữa."

"Bởi vì trái tim đã quá đau đớn rồi."

Khi giọt nước mắt kia rơi xuống, Kỳ Vân Dục đột nhiên rời khỏi rạp.

Kỳ Vân Dục chưa từng tới quán cà phê này ở phố Nam Lộc. Mặt tiền của quán không lớn, cửa gỗ màu xanh lục thẫm có vài vết bong tróc, ngưỡng cửa trông hai hàng hoa cảnh. Nếu không phải trên biển số nhà có đánh dấu "Coffee Nam Ly", anh thật sự cho rằng đây chính là một cửa hàng bán hoa cũ kỹ.

Trong quán có khoảng trời riêng. Mảnh gốm phong cách Đại Trung Hải ghép lại tạo ra đường vân loang lổ nhưng không hỗn độn trên vách tường, còn có cột trang trí kiểu Baroque, đèn tường phong cách châu Âu, máy hát kiểu cũ ở trong góc. Cửa sổ sát đất được che lại bằng rèm sa màu tím nhạt tinh xảo, có một sự xa hoa khiêm nhường được giấu kỹ đi. Khắp nơi có thể thấy đủ loại thực vật, có cây nở hoa, có cây ngậm nụ, có cây khép lá, phồn thịnh một thời.

Buổi chiều, ngồi ở một góc gần cửa sổ, ngửi hương cà phê đen thơm nồng đậm mà nồng trong không khí, nghe bài ca tiếng Pháp chậm rãi lưu loát ở bên tai, thật là dễ chịu.

"Không tệ chứ?" Cô hỏi, ánh mắt sáng rực, giống như động vật nhỏ mời mọc cung chiêu nào đó.

"Em thích nơi này?"

"Ừ, nơi này yên tĩnh ít người, phong cách lại rất khác biệt, là một nơi phù hợp để uống trà chiều." Cô có chút đắc ý.

Người đàn ông cong khỏe miệng, cúi đầu nhấp một ngụm Moka nồng nàn đặt ở trong chén sứ màu lam nước hồ, nửa gương mặt tan trong ánh mặt trời, ánh sáng màu vàng rơi xuống lông mi và chân mày cup xuống của anh, dường như có cảm giác không chân thực.

Chuông gió trên cửa phát ra một chuỗi nốt nhạc linh hoạt kỳ ảo, có người tiến vào.

Hàn Đan ngược mắt, ngẩng người.

Người đến lại là Đỗ Tùng đã lâu không gặp.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là tránh đi, vì thế tiện tay cầm một quyển tạp chí che ở trước mặt, làm bộ làm tịch lật trang. Ánh mắt len lén nhìn từ bên này qua, lại phát hiện người đi theo phía sau anh lại không phải người vợ mới cưới của anh, mà là một cô gái mặc váy màu đỏ rượu.

"A, nơi này rất thú vị." Cô gái váy đỏ rất kinh ngạc vui mừng kéo cánh tay Đỗ Tùng lắc lắc: "Làm sao anh biết em thích quán cà phê thế này?"

"Đồ ngốc, anh còn không hiểu em sao?" Anh ta thân mật nhéo mũi cô nàng: "Vẫn như cũ, Cappuccino?"

"Hôm nay không muốn uống cái đó, em muốn Latte."

"Được. Em còn tím lầy anh lác nữa, anh sẽ hôn mê mất."

Cô gái ném cánh tay anh ta đi, giả vờ giận dỗi nói: "Sao, chê em dính lầy anh hả? Là ai nói muốn nhận lỗi mới kéo em ra đây?"

"Cuộc đàm phán buổi sáng rất quan trọng, kết quả tài liệu em chuẩn bị xảy ra vấn đề lớn như vậy, nếu như anh không nổi giận với em, đoán chừng phó

tổng giám đốc Trương sẽ trực tiếp sa thải em....."

"Em không nghe, dù sao anh đã hung dữ với người ta rồi." Cô nàng mím môi, uất ức vô hạn.

"Được rồi được rồi, anh nhận sai rồi vẫn không được sao? Ngoan, đừng cáu nữa."

Khuôn mặt Đỗ Tùng vẫn dịu dàng như cũ, mà vẻ dịu dàng đó xuất hiện trong trường hợp này, khiến Hàn Đan giống như đã nuốt phải một con ruồi, đột nhiên cảm thấy con buồn nôn ừ ừ kéo đến.

"Muốn ngồi đâu, gần cửa sổ?"

"Cửa sổ có người rồi." Cô gái váy đỏ nói thầm nho nhỏ, bĩu môi.

Thấy hai người đến gần, Hàn Đan chỉ cảm thấy đầu nóng lên huyết khí dâng trào, đặt "bộp" tạp chí xuống đứng dậy: "Chúng ta đi thôi."

Tiếng động này thu hút sự chú ý của hai người, biểu cảm của Đỗ Tùng cứng lại vài giây, mang theo vẻ mặt tự nhiên chào hỏi: "Hàn Đan, thật là trùng hợp."

"Đúng vậy, thật là trùng hợp, không ngờ có thể gặp được học trưởng ở đây." Mặc dù cô cười, nhưng ánh mắt rất lạnh hỏi cô gái váy đỏ: "Vị này là?"

"Tôi là trợ lý của tổng giám đốc Đỗ, Chương Tuệ Lệ." Chắc là trực giác của phụ nữ khiến cô ta cảm nhận được sự không thân thiện của Hàn Đan, cô ta hơi hất cằm lên, nhìn giống như một con không tước kiêu ngạo.

"Tên này nghe rất hay, đã thông tuệ lại mỹ lệ." Dứt lời cô nhếch môi: "Mỹ lệ quá rõ ràng, ngược lại thông tuệ hữu danh vô thực."

Có lẽ là không ngờ Hàn Đan từ trước đến giờ đều giống như nước ấm đột nhiên lại trở nên nói lời có gai như vậy, Đỗ Tùng lại không biết trả lời thế nào. Mà sắc mặt cô gái kia đã sớm trắng bệch, nâng cao giọng nói: "Cô có ý gì?"

"Không có ý gì, chẳng qua tôi nhìn thấy có người lãng phí thời gian quý báu cho người đàn ông đã có vợ, có chút thương tiếc mà thôi."

"Thật thú vị, cô quản chuyện của người khác hăng say như vậy, lòng đầy căm phẫn như vậy, rốt cuộc là do đạo đức công cộng, hay là trong lòng thầm mến ai đó mà không đạt được, trút giận với tôi chứ?" Chương Tuệ Lệ cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, lập tức đá trả quả bóng kia về.

Vốn là một cuộc vô tâm, nhưng bất ngờ trúng chính giữa khung thành.

Hàn Đan bị ghen, mặt sung huyết đỏ bừng.

"Chỉ có bọn hung mới có thể xem cục phân thành bảo bối, cho rằng trên thế giới này ai cũng có hứng thú ném thừ." Chỉ nghe thấy một giọng nói lạnh đến mức kết băng vang lên.

Chương Tuệ Lệ giận dữ: "Anh tính là cái thá gì?"

Người đàn ông vẫn luôn ngồi quay lưng về phía bọn họ đứng dậy, quay về phía bên này. Đỗ Tùng hoảng hốt, cố gắng tự trấn tĩnh, mạnh mẽ túm lấy người phụ nữ bên cạnh trách mắng: "Sao em có thể nói thế? Đây là cậu hai của tập đoàn Kỳ Nguyên."

Chương Tuệ Lệ có khiếu căng hơn, nghe thấy tên tuổi của Kỳ thị cũng hiểu được mức độ nặng nhẹ, lập tức đổi vẻ giận dữ trên mặt thành nụ cười, bộ dạng cô gái hiền thực nói: "Thật xin lỗi, tôi không biết....."

"Một tiếng 'Thật xin lỗi' là xong?" Anh ôm cánh tay ngồi ở trên tay vịn sofa.

"Kỳ thiếu, trợ lý của tôi không hiểu chuyện....." Đỗ Tùng nói được một nửa đã bị cắt ngang.

"Động vật không hiểu chuyện thì đừng thả ra chạy khắp nơi, cần người bị thương rồi chỉ sợ anh không bồi thường nổi." Mồm miệng Kỳ Vân Dục lợi hại hơn Hàn Đan vạn lần, mắng người cũng không kèm lời thô tục.

Sắc mặt Chương Tuệ Lệ trắng bệch xanh xao.

"Đều là lỗi của anh." Đỗ Tùng ngậm bồ hòn làm ngọt, vô cùng áy náy nói với Hàn Đan: "Hàn Đan, rất xin lỗi, mới vừa rồi....."

"Không sao." Cô cắt ngang lời anh ta, trong lòng hiện lên từng con thê lương.

Người đàn ông từng vì không dám nói ra lời mà lặng lẽ tôn sùng lâu như vậy, người đàn ông khi ở hôn lễ từng khiến cô khó mà tự khống chế tình cảm, khóc lóc ghen ngào, lúc này lại vì một cục diện kinh khủng thế này mà cúi đầu nhận lỗi trước mặt cô, đây phải là cảnh còn người mất đến mức nào?

Rốt cuộc thứ thay đổi là anh ta, hay là những dịu dàng và tốt đẹp trong tưởng tượng mà ngay từ đầu mình đã bắt mình trầm mê vào đó? Người mình say đắm, là người đàn ông trong ảo giác, là hư cấu, là người khác với người bình thường mà mình nghĩ ra, xuất sắc hơn người, dịu dàng chu đáo, đáng để yêu.

Giờ phút này, tất cả đã tan thành mây khói. Đỗ Tùng đứng ở trước mặt cô, là một người dễ thay lòng, nói dối, buông thả dục vọng, không chịu trách nhiệm với hôn nhân, không có gì khác biệt với những gã đàn ông cô từng chán ghét.

"Là em nhiều chuyện rồi. Em đi trước." Cô để lại một nụ cười tiêu điều, đẩy cửa ra ngoài.

Ảnh mắt Đỗ Tùng tối đi, trong lòng có chút suy sụp tinh thần. Anh ta và cô vợ Bạch Tĩnh gần như không có chút tình cảm nào, người trước dành thời gian đi massage chân, người sau nhơ nhể độ mà không giống vợ chồng. Sự kết hợp của hai người ở mức độ rất lớn chỉ là để thúc đẩy sự hợp tác của hai nhà trên công trình này. Chương Tuệ Lệ lại là một trong những người bạn gái anh ta dùng để bổ sung vào vị trí bạn đời, mặc dù thỉnh thoảng cô ta lộ ra tính khí tiểu thư, nhưng sẽ không muốn anh ta ly hôn hoặc là gây phiền phức cho anh ta, những sở thích nhỏ đó cũng khiến anh ta thích thú. Hai người lại thường xuyên ở cạnh nhau, có thể xóa bỏ cô đơn. Nếu như chạm mặt với những người khác, dựa vào thể diện của mình cũng có thể giải quyết được, nhưng lại chạm mặt anh ta.

Đỗ Tùng nhìn Kỳ Vân Dục một cái, trong lòng bất ổn.

"Nghe nói anh sắp đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc trong hạng mục khai phá khu phía nam Bạch Lộ?" Chỉ thấy người đàn ông chó má nhếch khóe miệng, giọng điệu lười biếng: "Anh đoán nếu như Bạch Lăng biết anh không trung thành với con gái ông ta, có phải sẽ thay đổi tâm ý hay không?"

Cả người Đỗ Tùng chấn động, thay đổi sắc mặt. Mọi việc làm ăn gần đây nhất của mình đều không thuận lợi, dĩ nhiên sau lưng có người nói anh ta bất tài, ba vợ Bạch Lăng lại là một ông già bảo thủ có tiếng, nếu như để ông ta biết chuyện này, thế nào cũng bỏ đá xuống giếng làm âm ỉ đến mức không thể giải quyết được.

"Con người tôi ấy mà, không thích đâm thọc lẫn." Kỳ Vân Dục vỗ vỗ vai anh ta, cười đến mức mưa thuận gió hòa: "Cho nên, trước khi tôi truyền tin đến tai ông ta, anh tự nói thật vẫn tốt hơn."

Đỗ Tùng giống như bị người ta đánh lên một cái, trước mắt tối đen.

"Kỳ thiếu!" Giọng nói của Chương Tuệ Lệ có chút chói tai: "Anh cần gì đuổi tận giết tuyệt một cô gái nhỏ như tôi? Huống hồ giữa chúng tôi mới là tình yêu đích thực, lẽ nào dùng gây đánh uyên ương là chuyện quý ông nên làm sao?"

"Quý ông, chỉ để nói với thực nữ." Trong mắt anh hiện lên vẻ trào phúng: "Có phải là tình yêu đích thực hay không, phải xem khi tai vạ đến nơi đôi uyên ương xứng đôi của cô có bay nhanh hay không."

Dọc theo phố Nam Lộ vẫn đi chính là đường Vạn Tượng. Tòa nhà ở đây chẳng chịt nối liền, đều là kiến trúc kiểu Âu màu sắc tươi sáng, tầng một được sửa làm cửa hàng buôn bán các vật nhỏ xinh quý giá, trên ban công trồng hoa, hết khóm này đến khóm khác, muôn hồng nghìn tía, trước sau nối liền, trông rất đẹp mắt.

Hai người chậm rãi đi trên lối đi bộ lát đá vụn nhiều màu sắc, nhưng đều im lặng.

Hàn Đan ho nhẹ một tiếng, nói: "Cảm ơn."

"Cảm ơn cái gì?" Kỳ Vân Dục hỏi.

"Vừa rồi anh đã giúp tôi giải vậy."

"Lấy cái gì cảm ơn?" Anh lại hỏi.

Hàn Đan cảnh giác che ví da: "Anh sẽ không muốn lấy lại thẻ một ngàn kia về chứ?"

"Tham tiền." Nụ cười trên mặt anh dần dần sáng lên, trút bỏ vẻ cao ngạo và lạnh lùng trong ngày thường, giống như nắng ấm sơ sinh, khiến người ta nheo mắt ngẩng mặt nhìn.

Thì ra anh cười lên lại là thế này: Tuấn lãng, dịu dàng, mang theo một chút bất đắc dĩ và dung túng.

Trái tim lỡ một nhịp đập, cô ngờ ngác đứng tại chỗ quên mất muốn nói gì.

"Sao thế?"

"Không sao." Cô nhanh chóng cúi đầu, ngay cả bước chân cũng trở nên nhanh hơn.

"Cẩn thận." Nhìn thấy có thiếu niên trượt patin lướt qua người, anh dùng sức kéo cô vào trong lòng mình.

Nhiệt độ truyền đến từ cơ thể cao lớn, và cả mùi hương giống như xà phòng thoáng thoảng trên áo sơ mi của anh. Mặt trời còn chưa lặn, chìm bỏ câu bay thấp lướt qua bầu trời, để lại một chuỗi tiếng vỗ cánh, suối phun âm nhạc* cách đó không xa phóng lên cao, gió thổi hơi nước lên, tạo nên giọt nước nhỏ nhỏ mà dịu dàng. Ánh sáng màu vàng óng làm mờ hồ hình dáng của hai người, trở thành một bức phác họa kiểu điểm.

*suối phun âm nhạc: suối phun có thể biến đổi theo âm nhạc.

Giống như rơi vào một giấc mộng.

Tựa như bị chiếc đuôi mèo lướt nhẹ qua, trái tim nhẹ nhàng chậm chạp run rẩy, sau đó rơi xuống giống như mất trọng lượng, không tìm được nhịp đập. Có rất nhiều lời nói lấp kín cổ họng, nhưng không có câu nào có thể nói ra miệng.

Rõ ràng vẫn nên ghét anh, nhưng không muốn tránh thoát sự bình yên được ôm trong lòng như thế này. Cô nhắm mắt lại, ánh sáng màu vàng kẻ ở bên mí mắt, biến thành hai đường màu đỏ trong suốt.

Cô đơn quá lâu, lâu đến mức không tưởng tượng ra ngày có người bầu bạn, lâu đến mức khiến cô ở trong lòng ngực ấm áp lại hiện lên ý nghĩ với logic chạy trốn —— cứ tiếp tục say đắm thế này, cũng tốt.

Vậy mà.....

Trong túi xách của cô chứa thẻ tín dụng của anh.

Cuộc hẹn hò của thẻ một ngàn.

Chỉ là giả vờ, chỉ là thể thân.

"Cảm ơn." Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra: "Thời gian không còn sớm nữa, tôi phải đến nhà trẻ đón Tiểu Hoành rồi."

Hàn Đan xoay người đi về phía đường, bỏ lỡ lần thứ hai tuổi phun phun trào, bỏ lỡ màn biểu diễn gắng sức của nghệ nhân trên phố, bỏ lỡ chim bồ câu ào ào đáp xuống quảng trường nhỏ.

Còn bỏ lỡ, biểu cảm đau buồn và bất đắc dĩ trên mặt, khi người đàn ông phía sau chậm rãi buông nắm tay siết chặt do cô hết sức kiềm chế ra.

Có lúc, bao giờ chúng ta cũng rất tự tin, cho rằng những gì nhìn thấy, là tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Editor: Xám

Bữa cơm tối hôm đó đột nhiên xuất hiện thêm không ít người, khiến Hàn Đan luống cuống tay chân một hồi. Ngoài thực khách Tiểu Hoành và Kỷ Vân Dục đã xác định vị trí, Lạc Tiêu thỉnh thoảng ăn chực, còn có họa sĩ Diệp Kiều buổi chiều vừa mới gặp, cùng với một vị khách mới vô cùng quen mắt.

"Cô quên rồi sao, chúng ta đã từng gặp mặt." Người đàn ông tóc ngắn màu nâu, trên tai trái có ánh sáng bạc sắc bén đứng ở ngoài cửa mỉm cười, lộ ra hai chiếc răng nanh.

"A..... Anh là người lái xe lao lên lối đi bộ vào tối hôm đó....." Cuối cùng cô đã nhớ ra.

"Tôi tên là Vệ Nam." Anh đưa một bó hoa tới tay cô: "Đến ăn chực."

"..... Mời vào." Cái này gọi là rận nhiều không sợ ngứa, Hàn Đan nhìn bốn lớn một nhỏ hoặc đứng hoặc ngồi trong phòng khách nhỏ hẹp, đành phải giờ mười xào lên vùi đầu khổ sở làm việc..

Vào lúc này Đường Bá Hổ mặt đầy u buồn nằm sấp trên cửa sổ phòng bếp nhìn cô nấu cơm, hoàn toàn không có vẻ kiêu ngạo hung hãn điều võ dương oai thường ngày. Không biết vì sao, Đường Bá Hổ còn sợ Kỷ Vân Dục hơn sợ Tiểu Hoành, hễ là anh xuất hiện, con mèo tinh đó sẽ chủ động tránh đến nơi khá xa. Hàn Đan phân tích có lẽ người đàn ông đó là yêu quái, đầy sức uy hiếp với loài thú nhỏ như Đường Bá Hổ.

Lần này bốn tên yêu quái xuất hiện liền một mạch Cô đặt cái bát đựng sữa bò trước mặt mèo tinh để bày tỏ an ủi.

Cầm tiền của người ta, phải trung thành với người ta.

Hàn Đan ở trong phòng bếp múa dao cầm muối, bận đến mức nhảy lên nhảy xuống. Tiểu Hoành lại ôm máy chơi game Nintendo mà Lạc Tiêu tặng nó cắm đầu vào chơi, mà bốn tên yêu quái khí thế mạnh mẽ hoặc đứng hoặc ngồi tùy ý tán gẫu.

Diệp Kiều (ánh mắt sáng lên): "Đúng rồi, lần trước nói trong khu chung cư này có người đánh nhau với cậu, về sau thế nào?"

Kỷ Vân Dục (không nhìn được): "Hỏi Vệ Nam."

Vệ Nam (nhìn Tiểu Hoành một cái): "Có trẻ con ở đây, cậu khẳng định muốn nghe quá trình?"

Diệp Kiều: "Thôi..... Nói kết quả đi, xử lý đôi nam nữ khoi mào rắc rối đó như thế nào?"

Vệ Nam (suy nghĩ một chút): "À, tình cờ gã đàn ông đó là em trai của thuộc hạ A Thành, vừa hay nhân cơ hội chỉnh đốn sự vụ trong băng một chút. Kết quả ấy mà, chuyện xưa trong sách nói thế nào ấy nhỉ, có cuộc sống hạnh phúc ở nơi khác rồi."

Diệp Kiều (kinh ngạc): "Đây là cổ tình nói ngược hay là....."

Vệ Nam (nhếch môi, một tia sáng lạnh xẹt qua trong mắt): "Đương nhiên là nói thật, người dân lương thiện giống như tôi, sao có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như thế được."

Lạc Tiêu (cười): "Có đôi khi, còn sống mới đáng thương."

Trong phòng bếp, khoai tây đã rửa xong lăn trên mặt đất.

Vệ Nam: "Bức tranh chì 3D hình heo trên xe cậu vẽ lúc nào vậy?"

Diệp Kiều (cau mày): "À, lần trước có một người phụ nữ nhờ người đưa không ít tiền, bảo tôi vẽ cho cô ta bức tranh khóa thân."

Lạc Tiêu (nhú mày): "Hiếm khi có người yêu thương nhưng nhớ, cậu lại đối xử với người ta cay nghiệt như vậy."

Diệp Kiều (trợn trắng mắt): "Tôi không vẽ cô ta thành bé cưng lớp xe Michelin* đã tính là tốt rồi."

*bé cưng lớp xe Michelin: chỉ những em bé mập mạp quá độ.

Trong phòng bếp, nước trong nồi đã tăng thêm.

Tiểu Hoành (mặt như đưa đám): "5555 lại không đánh trúng."

Kỷ Vân Dục (ngẩng đầu nhìn nó một cái): "Bảo chú một tai xỏ khuyên kia làm mẫu cho con."

Vệ Nam dùng mô hình súng bắn liên tục N phát súng với màn hình TV, N con vịt trời rơi xuống đất.

Tiểu Hoành (sùng bái): "Thật lợi hại!"

Vệ Nam (hài lòng): "Với chút lòng thành này, lần sau chú đưa con đi chơi súng thật!"

Trong phòng bếp, người nào đó không cẩn thận đập vỡ mất mấy quả trứng gà.

Vệ Nam (nhìn trái nhìn phải): "Căn nhà này thật nhỏ, người nào đó lại ở quen được?"

Lạc Tiêu (cười): "Người nào đó ở đối diện, ngoài toilet ra chỉ đặt một chiếc giường, còn cho người sửa phòng bếp ban đầu thành tủ quần áo rồi."

Diệp Kiều, Vệ Nam (kinh hãi, cùng lúc nói ra): "Cậu ta không ở căn này sao?"

Kỷ Vân Dục ngẩng đầu nhìn cô một cái, vô cùng thần nhiên thốt ra một câu: "Tạm thời thì không."

Trong phòng bếp, tay người nào đó bỏ muối vào trong nồi đã run lên.

Hàn Đan chia canh trứng gà chua thành sáu phần, vừa vặn mỗi người một bát. Đang định ngồi xuống, lại phát hiện chỉ có bên cạnh Kỷ Vân Dục còn chỗ trống. Tiểu Hoành kéo cô ngồi xuống, nhưng mấy người cũng rất tùy ý, vừa ăn vừa nói chuyện.

Kỷ Vân Dục húp một ngụm canh, lông mày cau lại.

Hàn Đan nén cười, vừa rồi đã bỏ không ít muối vào trong bát của anh, nhìn thấy anh bị mặn, trong lòng vui sướng không nói nên lời.

"Sao thế?" Lạc Tiêu thấy anh chợt im lặng, hỏi.

"Không sao." Anh nhìn cô một cái, cong môi mỉm cười: "Tiểu Hoành thích canh cà chua chứ?"

"Ừ." Đứa nhỏ này không kén ăn, hơn nữa thích uống canh, cho nên ngày nào Hàn Đan cũng nấu.

"Bát này của chú cho con." Dứt lời lập tức đẩy tới trước.

Hàn Đan căng thẳng, cũng vội vàng đẩy bát của mình qua: "Tiểu Hoành ngoan, bát này của di cho con, trả lại cho chú."

Mấy tên yêu nghiệt khác trên bàn đều rất hứng thú ngược mắt nhìn bọn họ. Lạc Tiêu hí đôi mắt đào hoa kè vào bên tai thẳng nhóc trắng mập nói nhỏ gì đó, chỉ thấy Tiểu Hoành rất khảng khái chuyển bát của Kỷ Vân Dục đến trước mặt Hàn Đan: "Chú Lạc nói quà tặng rồi không thể lấy lại, vậy con tặng

bát của chú Kỷ cho đi Đan Đan là được rồi."

Giọng nói của Kỷ Vân Dục mang theo ý cười bay tới: "Uống nhiều một chút, em gầy đi rồi."

Hàn Đan nhìn bát canh thêm gia vị kia mà khóc không ra nước mắt.

Vắt và lăm mới ăn com xong, cô đang thu dọn bát đĩa, chuông cửa vang lên.

Kỷ Vân Dục mở cửa ra, chỉ thấy một cô bé đứng ở cửa, nhìn anh, rất bất ngờ tròn tròn mắt, hỏi: "Anh là ai?"

Sắc mặt anh không hề thay đổi, hỏi: "Cô tìm ai?"

"Đây là nhà chị tôi, anh từ đâu xuất hiện vậy?" Người đến chính là Hàn Song, hỏi xong đột nhiên nhớ ra gì đó, bưng tỉnh đại ngộ: "Anh là ngài Trương chị tôi xem mắt lần trước phải không?"

Thấy người đàn ông nhũn mày, cô kiên trì nỗ lực nói: "Chẳng lẽ là người trước nữa, giáo sư Đường? A, hay là không phải, vậy thì, trường khoa Lâm?" Sắc mặt đôi phương càng lúc càng lạnh, Hàn Song lẻ lười, từ bỏ giải đố, khom lưng nghiêng người lách qua bên cạnh anh chui vào trong phòng hô: "Chị, chị có đàn ông rồi cũng không nói cho ——"

Chữ "Em" còn chưa ra khỏi miệng đã bị cảnh tượng trước mặt làm kinh sợ, nuốt xuống.

Chỉ thấy trên ghế sofa, hai người đàn ông tùy ý ngồi, một người nhìn cô bằng đôi mắt đào hoa phong tình vô hạn, một người cấn táo thản nhiên liếc nhìn cô một cái. Trên tấm thảm trước TV, còn có một người đàn ông ngồi sòng đôi với Tiểu Hoàn, mắt không liếc ngang nhìn dọc chuyên tâm chơi game. Cộng thêm vị vừa mở cửa, trong một căn nhà nhỏ lại có bốn người đàn ông phong cách khác xa nhau, tướng mạo đẹp đẽ..... Bây giờ người chị không có tình duyên khác giới của mình lại có sức quyến rũ lớn như vậy, Hàn Song gần như sắp vui mừng mà khóc.

"Sao em lại đến đây?" Hàn Đan đeo tạp dề vạt nhỏ màu vàng nhạt, một tay đầy bong bóng nước rửa bát ló đầu ra khỏi phòng bếp.

"Chị." Hàn Song đầy ý cười nhào qua, ôm cổ cô, hạ thấp giọng: "Chị có đàn ông rồi lại không nói cho em gái ruột của chị! Vậy ai là mục tiêu của chị, lẽ nào chị ăn hết bốn người?"

Chỉ vờn vờn một không gian nhỏ như vậy, giọng nói thấp hơn cũng không thấy có hiệu quả bí mật bao nhiêu. Cô ngẩng đầu liếc thấy ánh mắt của bốn người đàn ông kia nhìn về bên này, hận không thể đào một cái lỗ chôn con bé này xuống. "Mục tiêu cái chết tiết! Là hàng xóm."

"Hàng xóm?" Hàn Song cố gắng nhớ lại một chút, nói: "Hàng xóm của các chị không phải là một chú hơn năm mươi tuổi sao?"

"Đổi thành cái vị mở cửa cho em rồi, còn lại là bạn của anh ta."

"Cho nên, chị mời bạn của hàng xóm ăn com tiện thể quyến rũ hàng xóm?" Hàn Song không lúc nào không xâm nhập đào bới sự thật.

"Đi chết đi....."

"Vậy chính là mời hàng xóm ăn com tiện thể quyến rũ bạn anh ta?"

"Chị của em không cần quyến rũ đàn ông!"

"Chị, chị còn không gả đi được mẹ sẽ buồn chết mất."

"Không cần em nhắc nhở!"

"Chị thật sự không vừa ý? Nói muốn hạ thủ em sẽ ra tay giúp đỡ không hề chối từ."

"Em có thể cuốn xéo rồi." Huyết áp Hàn Đan đột ngột tăng nhanh.

"Em đến có chuyện chính đáng đấy." Hàn Song nói xong, lấy từ trong túi ra một tờ giấy: "Lão Phật Gia bảo em đưa cho chị, bảo chị tới ngày mai đi xem mắt. Bà còn bảo em đón Tiểu Hoàn về, nói chị chuẩn bị cho tốt, thực nữ một chút, còn tiếp tục mắc lỗi nữa sẽ đánh gãy chân chị."

"Chị không đi." Hàn Đan nhìn thời gian địa điểm nhân vật viết trên tờ giấy, buồn rầu.

"Chị tự nói với mẹ đi, em chỉ là người đưa tin thôi." Cô bé nhún vai, lấy một hộp kem từ trong tủ lạnh ra, cúi đầu vừa ăn vừa nói: "À đúng rồi, mẹ khỏi cảm rồi, sáng sớm hôm nay luyện kiếm nhanh nhẹn gấp trăm lần đấy, nếu như lần này chị làm hỏng không chừng mẹ sẽ thật sự động thủ."

"Lại Lại ngoan, sao em có thể thấy chết mà không cứu....." Cô kêu rên.

"Lại muốn bảo em làm thế thân?" Hàn Song liếc cô một cái: "Lão Phật Gia nói rồi, còn tiếp tục lộn xộn sẽ cắt phí sinh hoạt của em"

"Chị cho em!" Cô vỗ ngực.

"Thôi đi." Hàn Song suy nghĩ một chút, chợt cười híp mắt nói: "Nếu chị thật sự không muốn đi gặp, em có một cách."

"Thật sao?" Cô vui mừng quá đổi: "Lại Lại, quả nhiên em là phúc tướng của chị."

Hàn Song phóng đại giọng kêu lên với phòng khách: "Này! Các anh ai có hứng thú với chị tôi, ngày mai theo chị ấy về nhà gặp ba mẹ!"

Một tia sấm sét đánh cho thất khiếu Hàn Đan bốc khói, gươm dao phay lên uy hiếp: "Em còn dám kêu thêm một chữ chị sẽ giải quyết em ngay tại chỗ!"

Sinh mệnh thật sự đáng quý, Hàn Song lè lưỡi.

"Mau chóng biến mất khỏi trước mặt chị!" Hạ lệnh đuổi khách.

"Tiểu Hoành, chúng ta đi thôi." Người nào đó cực kỳ nghe lời, đi kéo Tiểu Hoành.

"Con muốn ở chỗ đi Đan Đan." Thằng nhóc trắng mập lừ lừ không nỡ nhìn máy chơi game.

"Đi mang máy chơi game qua đó cho con. Ngoan." Thu thập linh kiện xong, Hàn Song mặt đầy đau khổ kêu lớn: "Sao lại nhiều thế này, một mình tôi sao có thể cầm....."

"Thời gian không còn sớm nữa, chúng tôi cũng nên đi rồi, chi bằng tôi thuận đường đưa hai người về." Lạc Tiêu đứng dậy, cười dịu dàng.

"A, vậy làm phiền anh rồi." Hàn Đan vội vàng nói cảm ơn.

Đi đến cửa, Tiểu Hoành giống như không nỡ mà túm lấy ống quần Kỷ Vân Dục, lắc lắc.

"Sao thế?"

"Chú Kỷ có bạn gái chưa?" Thằng nhóc ngẩng mặt hỏi.

"Chưa có."

"Đi Đan Đan cũng chưa có bạn trai."

"Cho nên?" Trên mặt anh có một nét cười nhẹ.

"Bao giờ hai người kết hôn?" Thằng nhóc trắng mập hỏi nghiêm túc.

"Tại sao bọn chú phải kết hôn?" Người đàn ông tiếp tục hỏi theo lời Tiểu Hoành.

"Mẹ nói sau khi kết hôn sẽ có em trai, con muốn có em trai chơi với con."

"Hàn Song, mau ôm thằng nhóc không hiểu chuyện này ra nhanh một chút đi!" Mặt Hàn Đan đen lại đẩy người ra ngoài.

Kỷ Vân Dục mỉm cười liếc Hàn Đan mặt đỏ tai hồng một cái, nói với Huống Hoành: "Thật ra không kết hôn cũng có thể có em trai."

Hàn Song rất không phúc hậu mà cười ra tiếng, Lạc Tiêu, Vệ Nam và Diệp Kiều không hẹn mà cùng quay người lại, bả vai run run. Hàn Đan xách thùng nhóc trắng mập lên nhét vào lòng Hàn Song, nhanh nhẹn đóng cửa lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Kỷ, Vân, Dục!"

"Đọc tên anh tình cảm thế." Người đàn ông khoanh tay ung dung nhìn cô.

"Tiểu Hoành mới mấy tuổi, anh cứ đầu độc nó như vậy, ngộ nhờ sau này nó tam quan bất chính, quyến rũ phụ nữ khắp nơi như anh....." Cô lâm nhâm, vừa ngẩng đầu lại phát hiện khuôn mặt người kia gần trong gang tấc, giật nảy mình.

"Con mắt nào của em nhìn thấy anh quyến rũ phụ nữ?" Một tay Kỷ Vân Dục chống ở trên cửa, hơi cúi đầu, cố ý đè thấp giọng nói mang theo sự trầm thấp khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Hai má Hàn Đan ửng hồng, muốn cúi đầu chui ra từ bên cạnh anh, nhưng đối phương lại nhanh hơn cô một bước rướn người lên trước, cánh tay còn lại cũng vất lên cửa, chặn đường đi của cô.

Cô đứng thẳng đờ đẫn sát vào cánh cửa, trong lòng giống như có một con thỏ được đưa vào, thật sự không có cách nào bình tĩnh, cười cứng đờ nói: "Tôi chỉ thuận miệng nói....."

Anh khẽ cười một tiếng, kề mặt ở bên cổ cô, dịu giọng nói: "Nói rồi, phải chịu trách nhiệm"

Sáu chữ này giống như một câu thần chú, xen lẫn trong hơi thở người đàn ông quanh quẩn bên tai. Hàn Đan giống như bị điện giật kích thích hết lớp rung động nhỏ nhỏ này đến lớp rung động nhỏ nhỏ khác, từ đầu đến chân đi qua toàn thân. Cô quay đầu sang bên khác, tay chống ở trước ngực anh, cảnh cáo: "Anh còn như vậy tôi sẽ không khách sáo nữa....."

Anh xùy nhẹ một tiếng: "Em muốn làm thế nào?"

Cô cắn răng một cái lập tức muốn nâng gối lên, người đàn ông trước mặt lại trực tiếp áp đến gần, bắt lấy hai tay cô đồng thời dùng đầu gối đẩy chân cô lại. Cong môi, hời với giọng điệu mang theo khiêu khích: "Chỉ thế này?"

Thình lình lại đến khoảng cách mập mờ thế này, tim Hàn Đan đập như trống dồn, đầu gối mỗi nhử, dự đoán giây giụa cũng sẽ chi phí công phí sức, dứt khoát nghiêng răng hất cầm lên, trong lời nói có nụ cười: "Kỹ thiếu đang muốn quyến rũ tôi sao?"

Càng là lúc hoảng loạn càng phải bình tĩnh, trong kinh nghiệm trước đây của Hàn Đan, đối với gã đàn ông kiêu ngạo tự luyện này chỉ có thể dùng cách mặt dày, để anh ta cảm thấy không thú vị thì mới có thể buông tay.

Nhưng hôm nay, có chỗ nào đó xảy ra nhầm lẫn.

Ánh mắt của người đàn ông ngạo mạn này không có nửa phần dao động, chỉ yên lặng nhìn cô. Chăm chú, dịu dàng, tựa như vàng trắng treo trên biển lớn yên ả.

Bốn mắt nhìn nhau. Tròng mắt giống như đã mê muội, ánh mắt không thể chạy thoát nữa, đôi đồng tử màu hổ phách đó tựa như chiếc kén, bao bọc cái bóng của cô ở bên trong.

Mất hồn, đoạt phách, tránh không được, bỏ không xong. Từng lớp rồi lại từng lớp, đã làm mờ đường nét, từng chút rồi lại từng chút, đã khiến tim loạn nhịp.

Môi, trong khoảnh khắc sắp chạm vào nhau, anh nghe thấy giọng nói mang theo run rẩy của cô.

"Kỹ Vân Dục....."

Nét mặt bối rối và giọng điệu hoảng sợ của cô khiến người đàn ông ngừng lại, mà ngay sau đó, anh rũ mắt, không chút do dự cúi đầu hôn xuống. Trần trọc lưu luyến trên bờ môi mềm mại, ngăn tiếng thở gấp gấp hoảng sợ, bất ngờ không kịp phòng ngự của cô ở trong miệng.

Nên cự tuyệt thôi.

Nên đẩy ra thôi.

Nên xấu hổ thôi.

Nhưng, tại sao lại mất hết sức lực, đánh mất tư duy, chỉ có thể đứng mà tim đập mạnh mẽ loạn nhịp như thế này, để mặc môi lưỡi của người đàn ông kia xâm nhập và đẩy đưa từng tác một.

Hàn Đan run rẩy nhẹ nhẹ, chậm rãi khép mắt lại.

Nếu như lần này, tiếp tục mặc kệ như thế.....

Đáp lại không lưu loát, dùng tư thế bất chấp tất cả, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa. Động tác của người đàn ông ngừng lại, tiếp đó, làm nụ hôn đó sâu thêm giống như muốn dụi cô vào trong người.

Giữa hồ hấp hỗn loạn, anh đã động tình, ngón tay xuyên qua mái tóc đỡ ở sau đầu cô. Sau đó lại mang theo một chút nhẫn nhịn chịu đựng, môi lưỡi hết sức uyển chuyển dịu dàng.

Hàn Đan chỉ mềm nhũn để mặc anh ôm, giống như sắp nghệt thở, trước mắt đột nhiên có vô số đóa hoa màu sắc diễm lệ nở rộ, kéo dài thành biển, thay đổi và xâm chiếm thế giới.

Nhiệt độ truyền tới từ người anh tựa như ánh nắng ngày hè, nướng cháy mỗi một tác da thịt kề nhau. Khi cô sắp bị nhiệt độ đó hòa tan, Kỹ Vân Dục đột nhiên lùi về sau một bước buông cô ra.

Lòng ngực nóng rực rót đầy không khí, trống rỗng, có chút lạnh.

Cô yên lặng nhìn người đàn ông trước mặt, cô không thể phân tích được trong biểu cảm phức tạp chợt hiện lên trên mặt anh lúc này có những thành phần nào, nhưng đã nhìn thấy vẻ hối hận rõ ràng.

Xấu hổ lặng lẽ lan tỏa, người giống như sa xuống vũng bùn không thể động đậy. Cảm giác chua xót tràn khắp lòng, nhưng đến khi vành mắt lại dề nén nhiều lần. Chỉ là một tuồng kịch, lên sân khấu rồi, nổi nhạc rồi, cho dù nhịp độ rối loạn cũng nên theo đến cùng.

Cô rũ mắt mà cười: "Kỹ thuật của Kỹ thiếu không tệ."

Anh ngẩn người, cau mày.

"Trước đó không nói rõ, tiếp xúc thân mật sẽ sinh ra chi phí ngoài quy định, e rằng tôi phải tăng giá rồi."

"Hân Đan!" Sắc mặt anh u ám, nghiêng răng nghiêng lợi, giống như con thú bị chọc giận. "Em cho rằng đây là giao dịch?"

"Nếu không phải, vậy tính là gì?" Cô ngẩng đầu, vẫn cười như cũ, nhưng đáy mắt hoàn toàn lạnh lẽo. "Trong lúc động tình Kỳ thiếu đã tưởng lầm tôi là người tình của anh, hay là tôi chẳng biết xấu hổ ngã vào lòng nhận sự bố thí của anh?"

Nếu như đã đến tình cảnh này, thì cần gì đi truy cứu thêm nữa.

Cô dứt khoát đã phá thì phá luôn.

Về giận dữ trên mặt Kỳ Vân Dục nhạt đi từng phần, đôi mắt giây lát, để lại một câu "Tiền trong thẻ đó là tiền thuê của em", nói xong sập cửa ra ngoài.

Hân Đan lẳng lặng tựa vào tường, nụ cười đó giống như dòng suối khô cạn, ngưng kết thành dáng hình thê lương.

Cô chưa từng hiểu anh, vẫn cố ý tự mình đa tình một hồi.

Chỉ đáng tiếc, đã dùng ở nhầm nơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Nếu như đã quyết định làm khách qua đường, cần gì kinh động một ngọn đèn dầu

Editor: Xám

Khi Kỳ Vân Dục đi dạo vòng thứ N trong căn nhà nhỏ hẹp, cuối cùng va chân vào góc giường, Lạc Tiêu đang đối diện với máy tính lờm anh một cái: "Căn nhà này quá nhỏ rồi, hay là ra ngoài tản bộ sẽ tốt hơn."

Sắc mặt Kỳ thiếu âm u lờm anh một cái, ngồi xuống ghế sofa, kéo cổ áo sơ mi ra: "Thời tiết quái quỷ càng ngày càng nóng"

"Nóng?" Ánh mắt Lạc Tiêu tối sầm xuống, vươn người bật dậy, đặt bàn tay lên trán anh.

"Cậu muốn chết?" Kỳ biến thái nheo mắt.

Biểu cảm của nam yêu nghiệt thả lỏng, thu tay về, cười: "Nóng thì cởi đi, tôi không ngại đâu."

Kỳ Vân Dục không để ý đến anh ta, cầm cốc uống nước.

"Tôi đã uống cốc đó rồi." Nam yêu nghiệt nhắc nhở đúng lúc, vì vậy người nào đó phun hết nước trong mồm ra.

Lạc Tiêu không trêu anh nữa, lúc này màn hình điện thoại sáng lên, anh ta nhìn thấy tin nhắn, cười nói: "Có người ra ngoài rồi."

"Bảo người của cậu rút về, từ hôm nay trở đi không cần đi theo cô ấy nữa, tôi cũng không muốn biết bất kỳ tin tức gì liên quan đến cô ấy." Giọng điệu Kỳ Vân Dục lạnh cứng.

"Cậu chắc chắn chứ?" Lạc Tiêu nhìn điện thoại di động, nhếch môi cười: "Được rồi."

Trong phòng yên tĩnh lại, chỉ có tiếng vang rất nhỏ phát ra khi lật sách.

"Thật sự không giống với phong cách của cậu." Lạc Tiêu mở giao diện đăng nhập của 《Lục giới》 ra: "Tôi cho rằng ít nhất cậu sẽ nói cho cô ấy biết nhân vật trong game là ai."

Im lặng hồi lâu.

"Không cần thiết." Kỳ Vân Dục nghiêng người dựa lên ghế sofa, ném sách lên bàn, có chút mệt mỏi khép mắt nghỉ ngơi.

Khi kim đồng hồ chỉ về phía mười một giờ, cuối cùng anh không nhịn được nhú mày hỏi: "Cô ấy đang ở đâu?"

"Căn cứ vào tin tức truyền đến hai tiếng trước, cô ấy ở một quán bar tên là Bóng Đêm Phong Tình trên đường Sa Thụ." Lạc Tiêu đáp lưu loát.

"Quán bar?" Chân mày anh càng nhú chặt hơn: "Bảo bọn họ thu dọn hiện trường."

"Cậu bảo tôi rút người về, cho nên hiện giờ bên đó không có một ai." Nam yêu nghiệt cười như không cười.

Kỷ Vân Dục xoay người một cái túm chặt cổ áo của anh dồn anh lên tường, vẻ tức giận trong mắt tăng vọt: "Cậu biết cô ấy đến quán bar mà không nói cho tôi?"

Lạc Tiêu nhìn người đàn ông trước mặt giống như động vật hung dữ mạnh mẽ lại mang theo tính khí trẻ con, nén cười nói: "Tôi nhớ ai đó đã nói, không muốn biết bất kỳ tin tức gì liên quan đến cô ấy."

Anh bị lời mình đã nói làm nghẹn họng, không thể phản bác, đành hung hăng trừng mắt nhìn anh ta một cái, sập cửa ra ngoài.

Bóng Đêm Phong Tĩnh.

Âm nhạc đỉnh tai nhức óc, đám người nhảy múa nhiệt tình, còn có ánh đèn mờ ảo mà u ám, khiến người ta có thể ẩn núp trong đó, giống như một cái kén khổng lồ, bao bọc những linh hồn yếu ớt bằng sự sôi nổi và huyền ảo của nó.

A Khiết đã từng đưa Hàn Đan đến đây, lúc đó cô ấy vừa mới ly hôn, mất đi lòng tin với tình yêu. Hàn Đan đi theo bên cạnh, nhìn cô gái ban ngày đao thương bất nhập* ngồi ở trong góc vừa uống rượu vừa rơi lệ.

*đao thương bất nhập: ý chỉ người lì lợm sắt đá, cứng đầu cứng cổ.

Mà giờ phút này, cô ngồi ở vị trí tương đồng, nhìn ly "Blue Rose" thứ sáu ở trước mặt, có chút hoảng hốt.

"Ly rượu do vị kia tặng cô." Nhân viên phục vụ ghé vào bên tai cô, vẫn cần kêu lớn mới nghe thấy được. Chất cồn xuyên qua tứ chi bách hại, khiến tư duy của người ta sa vào một trạng thái mà phần khích và tri trệ cùng tồn tại. Cô nhìn về phía bên kia theo hướng ngón tay nhân viên phục vụ, một người đàn ông người mặc sơ mi hoa vẫy vẫy tay với cô.

"Tôi..... Không muốn uống." Cô giơ tay lên đặt ly rượu trở lại chiếc khay trước mặt nhân viên phục vụ. Chàng trai có chút khó xử nhìn cô nói gì đó, cô cố gắng muốn phân biệt, nhưng không nghe rõ. Đầu hơi choáng váng, cô lắc lắc đầu, muốn duy trì sự tỉnh táo trước khi về nhà.

"Tĩnh tiền." Cô lấy ví tiền ra, nhưng vị trí bên cạnh lại có người ngồi xuống.

Sơ mi hoa nâng ly với cô vừa nãy tiến đến trước mặt cô nói: "Tiểu thư, nể mặt cùng uống một ly đi."

Cô nghe rõ câu này, khoát tay nói: "Cảm ơn, tôi đã uống nhiều rồi, nên đi rồi."

Người kia nhất quyết không tha, đưa tay túm lấy cánh tay cô, dán người lên: "Không uống rượu vậy khiêu vũ một lát nhé?"

"Tôi không biết." Hàn Đan hất tay hai lần nhưng không hất được ngược lại càng bị túm chặt hơn, tâm trạng cô chán nản, mở rộng cổ họng hét: "Buông tay!"

Ai ngờ sơ mi hoa càng táo tợn hơn, ôm lấy eo cô: "Đừng tức giận mà."

Con chènch choáng của Hàn Đan dâng lên, mò mẫm nửa ngày cũng không mò thấy bình xịt phòng kẻ xấu trong túi xách, dứt khoát nhấc chân hung hãn đá vào cẳng chân của người kia một cước, chỉ nghe thấy người kia kêu rên một tiếng, va vào nhân viên phục vụ bên cạnh, vài chiếc ly trên khay rơi xuống đất, rượu bắn lên người bên cạnh, dẫn đến náo động một hồi. Cô quay đầu lập tức chạy đi, bước chân lão đã lao đảo.

"Con mẹ nó! Bắt cô ta cho ông!" Áo somi hoa rống lên vì thẹn quá hóa giận.

Đúng lúc vào chỗ ngắt đoạn của âm nhạc, tất cả mọi người tò mò nhìn qua, ngay cả ánh đèn truy đuổi cũng chiếu về phía bên này. Người đàn ông mặt mũi hung dữ, khắp khiêng xông lên, đưa tay túm lấy tóc Hàn Đan kéo cô về phía sau.

Ngay vào lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô, đánh một quyền lên mặt sơ mi hoa, quật ngã thẳng anh ta xuống đất, sau đó lập tức kéo Hàn Đan hoảng hồn chưa bình tĩnh đi về phía trước.

Cô lao đảo theo sát, trong đầu hoàn toàn hỗn loạn.

Âm thanh ồn ào bên tai biến mất toàn bộ, đám người chen chúc trong sàn nhảy cũng trở thành bối cảnh nhạt nhòa, chỉ có bàn tay nắm tay cô, mạnh mẽ mà ấm áp, tựa như sự ràng buộc duy nhất giữa cô và thế giới này.

Nhìn lại, ánh mắt mộng lung kết thành hình ảnh dừng chậm chạp.

Sơ mi hoa với hai hàng máu mũi găm thét giận dữ, rất nhiều khuôn mặt đàn ông hung ác ào lên, bị đám người áo đen ngăn lại, hai bên động thủ với quy mô lớn, đám người bắt an đang thét lên chói tai và xô đẩy.

Băng qua sàn nhảy, đi đến cửa.

Không khí trong lành phả vào mặt, cô há miệng thở dốc, tựa như thoát khỏi chết chìm.

"Uống đủ rồi?" Người đàn ông không hề buông tay, chỉ lạnh lùng nhìn cô.

Cô ngẩng đầu lên, giống như tỉnh mộng, nhẹ giọng kêu như thăm dò: "Kỷ Vân Dục? Anh đói rồi?"

Mặt anh tối đi mấy phần.

"Sớm biết đã không thu tiền của anh, vừa soi mói, vừa keo kiệt, vừa khó hầu hạ, tính khí lại tệ, còn giống như địa chủ....." Cô nắm đầu ngón tay kẻ lẻ.

Lạc Tiêu bên cạnh khẽ cười ra tiếng, vài người áo đen theo sát bên nín cười rất khổ cực.

Mi tâm Kỷ Vân Dục nhủ lại, nói với giọng căm tức: "Anh không đói bụng!"

Nghe vậy, cô ngẩn ra một lát, ngẩng đầu hỏi: "Vậy tại sao tôi tìm tôi chứ?"

Trong bóng đêm, mắt cô hoàn toàn mịt mờ sương mù ướt át, giống như đứa trẻ lạc đường, không thể tìm được đường về nhà.

Sự tức giận cuối cùng nơi đáy mắt anh đã tan thành mây khói, kéo cô vào trong lòng mình.

Cô để mặc anh ôm, khép mắt lại, hết lần này đến lần khác ní non cùng một câu, mãi đến khi mắt đi ý thức.

"Anh không nên đến."

Thế giới biến thành một vùng biển mênh mông, mà bản thân lại là một con cá giữa biển sâu, trôi nổi, trần trọc, đắm chìm.

Thời gian ngừng lại.

Mộng cảnh và hiện thực xen lẫn chông chéo lên nhau, xa cách mà mơ hồ.

Phảng phất như thời gian chưa trôi đi, dung nhan chưa già, chỉ cần mở mắt ra vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng dải ngân hà lộng lẫy giữa đêm hè.

Cũng hoảng hốt như vậy, mê say như vậy.

Là ai từng dành tặng vòng ôm thế này?

Ấm áp bình yên, còn có mùi hương nhàn nhạt vương vấn trên làn áo.

Là ai từng nói nhỏ bên tai?

Giống như ma chú cổ xưa, có tiếng vọng mênh mông khiến người ta mê muội, chột xa chột gần.

Là ai từng cúi người thấp xuống?

Ngấn ánh trăng ánh sao và cả thế giới lại, chỉ còn một chút độ ẩm sót lại trên trán, cùng với cảm xúc mềm mại giống như ảo giác.

Những ký ức khuyết thiếu vì say rượu vào hai năm trước, những đóa hoa và tiếng côn trùng sinh động đó, mặt hồ gợn sóng, bóng dáng mơ hồ, và cả nụ hôn rơi ở mi tâm, đều bị bàn tay của thời gian kéo đi, chìm xuống đáy biển từng chút một, cuối cùng không để lại chút dấu vết nào.

Chỉ có câu nói kia bị bỏ quên trên mặt biển mênh mông, trôi nổi dập dòn. Mãi đến lúc này mới được nhặt lên trong mộng cảnh.

Khi đó, anh nói.

"Cơ hội chạy trốn anh chỉ cho một lần. Nếu như hai năm sau em vẫn chưa gả đi, anh sẽ bắt được em, sẽ không buông tay nữa."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Có bao nhiêu chuyện đâm lao phải theo lao, lại có bao nhiêu người không thể làm theo ý mình

Editor: Xám

Hàn Đan mở mắt, đối diện với đèn treo thủy tinh thiên nga hoa lệ trên trần nhà mờ màng một lát, lập tức như bị sét đánh.

Rõ ràng đây không phải nhà trọ của A Khiết.

Trong hoàn cảnh xa lạ mỗi một tế bào trên người đều trở nên cảnh giác. Cô cứng đờ quay đầu nhìn lại, trên chiếc giường rộng lớn, bên cạnh cô, còn có một người nằm. Nói cụ thể, là một người đàn ông, cụ thể hơn..... Giương mặt say ngủ bình yên ôn hòa giống như thiên sứ đó đã đập tỉnh sự mệt mỏi cuối cùng của cô.

Trong lúc hoảng loạn tấm chăn mỏng đắp ở nửa thân trên của cô đã trượt xuống. Cô cúi đầu, nhìn áo ngủ kiểu nam rộng thùng thình khoác trên người mình mà trợn mắt há hốc mồm.

Đây, đây đây..... Rốt cuộc là tình huống gì? Vì sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Không đúng, vì sao mình lại ngủ ở trong phòng anh ta? Điểm quan trọng là, quần áo đâu rồi?

Phải bình tĩnh, việc cấp bách là bình tĩnh lại.

Cô hít thở sâu vài lần, sau đó nhìn chằm chằm lên trần nhà cẩn thận nhớ lại.

Tiếc rằng đại não sau khi khởi động lại vô số lần đã hoàn toàn ngừng hoạt động, ký ức muốn gọi lại cũng ngắt đoạn sau cơn hỗn loạn ở quán bar.

Bình tĩnh cái rắm! Hàn Đan không nhớ ra gì hết hận không thể hú dài với cái đèn, áo nã vò đầu tóc rối bời, giống như một con chó xù dúi dúi. Kỷ Vân Dục đang ngủ say giống như bị tiếng động cô tạo ra quấy rầy, lật người lại, biến thành tư thế nằm nghiêng về bên cô, lông mày cũng hơi nhíu lại. Trong lúc cử động chăn mỏng trượt xuống dưới, lộ ra cả một mảng cổ và lồng ngực.

Mới sáng sớm, có cần mất hồn như vậy không..... Cô cứng đờ tại chỗ, không dám thở mạnh, may mà đối phương vẫn chưa tỉnh lại.

Giường này không nên ở lâu!

Sau khi giữ vững niềm tin này, Hàn Đan rón ra rón rén đứng dậy. Cô không biết phải đối diện với người đàn ông đó bằng vẻ mặt gì, cho nên cách duy nhất chính là bỏ chạy nhân lúc trước khi anh tỉnh lại. Nhưng ngay vào lúc cô sắp rút chân ra khỏi bọc chăn lại bị người ta bắt lấy cổ tay, tiện thể kéo vào lòng.

Tình huống đột ngột xảy ra khiến con chim sợ cành cong này sợ hãi không nhẹ, cô lập tức vùng vẫy tứ tung giống như con cá, mãi đến khi hai tay bị giữ lại, đồng thời bị vịn về phía sau mới miễn cưỡng an phận lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Kỷ Vân Dục!"

"Lăn qua lăn lại cả một buổi tối, em không mệt sao?" Người đàn ông cau mày nhìn cô.

"Anh buông tôi ra."

"Ồ yên." Hoàn toàn không có khoảng trống để thương lượng.

Không thể động tay thì dứt khoát động chân, cô đột nhiên dùng sức muốn tránh thoát khỏi lòng anh, nhưng trời đất quay cuồng một trận lại bị người ta đè xuống dưới thân.

"Em thử động đây thêm một chút xem." Trong giọng nói trầm thấp tràn đầy ý uy hiếp.

Thân thể hai người dán sát khiến cô "thật sự cảm nhận" và linh hội được ý của anh, hai má Hàn Đan nóng lên, quay mặt đi không động đậy nữa.

Trong phòng yên tĩnh lại. Kim giây đồng hồ treo tường di chuyển vị trí từng chút từng chút không một tiếng động. Ánh sáng chiếu vào từ kẽ hở rèm cửa sẫm thâm màu rất dày, biến thành mấy sợi tơ màu vàng.

"Cái đó..... Tối hôm qua tôi đã uống nhiều, cho nên....." Cô ấp a ấp úng mở miệng.

"Ôm cũng ôm rồi, sờ cũng sờ rồi, sáng sớm thức dậy định quyết nợ sao?" Kỷ Vân Dục dùng cánh tay chống ở hai bên cô không có chút ý định buông tha cô nào, cười như không cười nhìn cô.

Ôm?! Sờ?!

.....

Con người Hàn Đan gần như lệt trệt, hồi lâu mới run run rẩy rẩy thốt ra một câu: "Anh nói đùa phải không?"

"Em cảm thấy thế nào?"

"Tôi có say hơn nữa cũng không thể làm ra chuyện như thế....." Cô nói chắc chắn, song thật sự không đủ sức mạnh.

Kỷ Vân Dục thò tay cầm điện thoại trên tủ đầu giường, nhẹ nhàng thuận thực ấn xuống một lát, đặt ở trước mặt cô.

Là một đoạn video, đoán chừng dài sáu bảy phút.

Rõ ràng người ghi hình là Lạc Tiêu. Bởi vì video bắt đầu từ câu “Tình huống thú vị thế này nên được bảo tồn mới đúng” của anh.

Người nào đó trong video ngã mềm oặt xuống giường, cười với trần nhà: "Tìm cái chìa khóa mà cũng không tìm được, anh thật là giống heo."

"Hỏi em một lần nữa, em để chìa khóa ở đâu rồi?" Nhìn đáng vẻ Kỳ Vân Dục mặt đen giống như bẻ cô một mạch lên lầu, áo sơ mi nhăn nhúm nhàu nát.

"Để ở....." Giọng nói của cô nhỏ xuống, đợi khi người đàn ông ghé tai lại gần đột nhiên hô to: “Sẽ không nói cho anh!!” Rồi cười như một nhánh cỏ đuôi chó sau khi đạt được gian kế.

"Hân Đan, em nghỉ đi đi." Anh cắn răng nói: “Ngủ ở trên giường anh, xảy ra bất kỳ kết quả gì anh cũng sẽ không chịu trách nhiệm."

"Ngừng." Cô híp mắt ngẩng đầu: “Phụ nữ đại thì giỏi lắm sao? Cao to giàu có đẹp trai thì giỏi lắm sao? Anh cho rằng tôi thật sự sợ anh sao? Đây là tôi nhường anh thôi." Ợ hơi rượu, người nào đó nói tiếp: “Ngạo mạn, bệnh hoàng tử, tố chất thần kinh, biến thái nóng nảy, không có chuyện gì cũng bày ra bộ mặt đáng ghét, còn kén ăn..... Rốt cuộc anh lớn lên thế nào vậy hả?"

*Phụ nữ đại: dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn hoặc con của các quan chức cấp cao chính phủ.

"Em lặp lại lần nữa....."

"Tôi chỉ nói một lần, anh muốn làm gì tôi?" Cô cầu nhàu đứng dậy, suýt chút nữa va vào mũi Kỳ Vân Dục, chống nạnh nói: "Tôi cứ muốn ngủ ở đây, anh định làm gì tôi? Anh có bản lĩnh thì khâu mồm tôi lại, có bản lĩnh thì ném tôi từ tầng mười lăm xuống, có bản lĩnh thì tiếp tục nhìn chăm chăm tôi hai năm để tôi không gả đi được đi, bà đây không sợ!"

Bốn chữ cuối cùng ăn nói khí phách, nói năng hùng hồn.

Màn hình rung lên, Kỳ biến thái trên màn hình cứng đờ thật hiếm thấy, tiếng thuyết minh là một tràng tiếng cười rất không phúc hậu của Lạc Tiêu. Tiếp theo, cô đột nhiên che miệng, lao đà lao đảo chạy về phía toilet.

Lạc Tiêu hỏi: "Cậu không vào xem thử sao?"

"Không vào." Anh tức giận nói. Đột nhiên trong toilet truyền đến tiếng tiếng nước chảy ào ào, anh nhú mảy bước nhanh vào trong, ngay sau đó đã nghe thấy tiếng găm thét của anh: "Cái cô ngốc này!" Và cả giọng nói cất cao của cô: "Tôi muốn tắm!"

"Em muốn tắm thì cởi hết ra mà tắm, mặc chính tề thế này ngồi trong bồn tắm làm gì?!"

"Tôi tắm xong mới cởi!"

Tiếng cãi vã của hai người xen lẫn tiếng cười rất không phúc hậu của Lạc Tiêu, khiến nhìn toàn khung cảnh rất vui vẻ thoải mái.

Video đến đây là kết thúc.

Về mặt Hân Đan giống như pha lê, quá trình biến đổi từ từ từ hồng đến tím rất hoàn mỹ. Cô đưa tay bắt lấy chiếc điện thoại kia, không ngờ đối phương thu về còn nhanh hơn tốc độ của cô.

"Xóa màn trình diễn xuất sắc tuyệt vời này như vậy đáng tiếc lắm, đưa lên internet chia sẻ một chút, nói không chừng chỉ một lần em đã nổi tiếng rồi."

Cô hận nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không thể làm thế nào, gạt mình một cái nhớ ra điểm mấu chốt, vội vàng nói: "Sau đó thì sao?"

Anh nhìn cô một cái nói: "Sau đó là thời gian trình diễn cá nhân của em."

"Tôi đã làm gì?" Cô chợt có một dự cảm cực kỳ xấu.

"Em nâng cằm anh nói ‘Thật ra nhìn gần đáng vẻ anh thật sự không tệ, đến đây nào, cô bé, cười với đại gia một cái?’" Anh trầm bổng du dương thuật lại những lời này, nhất là chữ "đến" đó, quyến rũ vô cùng.

"..... Còn, còn gì nữa không?" Cô cả lăm rồi.

"Em đề anh xuống giường, găm lên giận dữ ‘Tôi không lấy được ai, anh hài lòng rồi chứ? Sau này tôi muốn ngày ngày ở nhà vẽ vòng tròn nguyên rủa anh cười phải một người phụ nữ đánh đá giống như chị Phụng* về nhà?’"

*Chị Phụng: Tên thật là La Ngọc Phụng, sinh ngày 23 tháng 9 năm 1985, là người Kì Giang (Trùng Khánh – Trung Quốc). Tháng 9 năm 2010, cô bắt đầu tham gia chương trình kết bạn trăm năm tại kênh truyền hình Chiết Giang. Cô nhanh chóng nổi bật giữa hơn 400 thí sinh không chỉ vì độ xấu của mình hay chiều cao 1m46 mà vì sự tự tin vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

"....."

"Em còn đá đổ thùng rác của anh, nói 'Tôi là máy bay chiến đấu trong đám hám tiên'." Anh dừng lại một chút, hỏi cô: "Còn muốn anh tiếp tục giúp em nhớ lại không?"

"Không cần....." Giờ phút này cô có sự kích động muốn buông tay thế gian: "A, hôm qua tôi đã thật sự uống nhiều rồi, đã nói những gì đều không nhớ rõ, tuyệt đối không phải có ý xúc phạm quý ngài, tục ngữ nói....."

"Tục ngữ nói, thiếu nợ thì trả tiền, đó là đạo lý hiển nhiên." Anh ngắt lời cô: "Tôi hôm qua anh vốn muốn vớt thẳng em từ trong bồn tắm ra ngoài hành lang hành lang, có điều suy xét từ tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, anh đã thu nhận em, em lại không biết tốt xấu chiếm bồn tắm và giường của anh, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến chất lượng giấc ngủ của anh, lẽ nào hôm nay không nên có bày tỏ gì sao?" Anh vừa nói, cơ thể cúi xuống từng tắc một, đầu mũi hai người gần như chạm nhau.

"Tôi sai rồi....." Hàn Đan cau mày nhắm mắt cả người căng thẳng, dưới sự áp bức như thế nhanh chóng ném mũ vớt giáp chủ động đầu hàng.

"Nhận sai là đủ rồi?"

"Buổi trưa anh muốn ăn gì? Tôi lập tức đi mua thức ăn!"

"À." Tiếng cười của người đàn ông mềm mại quán quýt bên tai, giống như kẹo dẻo, kích thích cả người cô nổi da gà. Đột nhiên trên người nhẹ bẫng cô mở mắt ra, thấy anh đã đứng dậy rời giường, căn dặn: "Lần trước làm tôm hấp không tề, hôm nay Lạc Tiêu sẽ đến ăn, làm nhiều một chút."

Tên nhãi này..... Cô siết nắm tay.

"A, đúng rồi, anh đã vớt cái váy rách của em đi rồi." Anh khoác thêm áo khoác, nói.

"Tại sao?!"

"Nguyên nhân, em sẽ không muốn biết." Mặt anh hiện ý cười nhìn cô.

Hàn Đan cúi đầu, lập tức che cổ áo rộng thùng thình, trốn mắt nhìn anh.

"Khỏi cần che, không có gì đáng xem." Người đàn ông ném cho cô một cái chìa khóa: "Cho người lấy từ chỗ bạn cùng phòng của em."

Cô mặt đỏ tai hồng hoảng hốt ra khỏi cửa, mới nghĩ ra vấn đề mấu chốt.

—— Quần áo của cô, là ai thay cho cô?

Đứng dựa vào cửa, không khỏi nhớ lại một màn tối qua.

Khi kết thúc ghi hình Lạc Tiêu đã không hề có đạo nghĩa chuẩn thật nhanh, vớt đồng phiến phức này cho anh.

Một cô gái đã say khướt, thao thao bất tuyệt, cả người ướt đầm ngồi ở trong bồn tắm.

Hoàn toàn không thể động vào nhưng lại không cách nào bỏ mặc.

Sau khi ý đồ hướng dẫn cô tự thay quần áo thất bại lần thứ N, anh dứt khoát xách cô dậy khỏi nước, dùng khăn tắm quần lại, sau đó bắt đầu tự mình động tay.

Trên thực tế, dưới tình huống không nhìn thấy gì mà lột quần áo ướt sũng của một con ma men rất khó. Hướng chỉ cô nam quả nữ sống chung một phòng, tay cô còn di chuyển lung tung trên người anh, anh vất vả lắm mới áp chế được dục vọng bị cô khơi lên, cuối cùng dùng sức quá mạnh, đã xé chiếc váy đáng thương kia gần như thành hai nửa.

Cô khi say trở nên nói rất nhiều, anh mở miệng uy hiếp nhưng không có kết quả, dứt khoát không để tâm tới.

"Anh biết trên thế giới có ba loại người nào không?" Cô phô trương vờn ba ngón tay ra đung đưa trước mắt anh: "Một loại người đối tốt với anh, một loài người không đối tốt với anh, còn có một loại người không liên quan gì đến anh. Tôi ấy mà, vẫn luôn cho rằng rất nhiều người đều thuộc loại một, kết quả đã đoán sai cả, tổn thất nặng nề, sau này tôi đã hiểu rõ một đạo lý....."

"Đạo lý gì?" Anh không nhịn được hỏi.

"Cái gọi là đau lòng, chỉ cần không có lòng thì sẽ không bị tổn thương thôi." Cô ngẩng mặt cười ngây ngô, mày mắt cong cong.

Anh cau mày lại, đặt khăn lông trong tay lên mái đầu ướt sũng của cô vò rối một hồi.

Chờ đến khi ngừng vò hong khô tóc cô, hơi rượu cũng vơi bớt. Cô ngã xuống giường, trước khi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, vẫn nói mê.

"Kỷ Văn Dực, anh là loại người nào đây?"

"Người xấu." Anh thuận miệng đáp.

"Vậy làm phiền anh xuất tiết để một chút nha....." Cuối cùng cô đã ngủ, không nói thêm gì nữa.

Xấu tiết để một chút, phải không?

Ngón tay chạm vào thủy tinh, một chút lạnh lẽo.

Ánh nắng mềm mại tạo nên vầng sáng rực rỡ óng ánh trên khung cửa sổ, rơi vào đáy mắt, làm mờ hết thấy.

Ngoài cửa sổ, là một tòa thành thị phồn hoa náo nhiệt.

Anh yên lặng đứng đó, giống như bị một đường ranh giới rõ ràng ngăn cách ở bên ngoài thế giới hỗn loạn to lớn.

Có lúc, mong ước của con người giống như đóa hoa nở rộ trên vách đá cheo leo, mãnh liệt mà mỏng manh.

Thời gian sẽ vạch trần tất cả, cũng sẽ vùi lấp tất cả.

Có bao nhiêu chuyện đam lao phải theo lao, lại có bao nhiêu người không thể làm theo ý mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Cái gọi là thắng thua trong tình cảm, đại khái tương đương như mức độ đau đớn khi xa cách

Editor: Xám

Hàn Đan có chút chán nản, lúc này thể diện đã đánh mất tiết để rồi. Có điều điều an ủi duy nhất là, đối phương là Kỳ Văn Dực, so với mất mặt rất nhiều lần ở trước mặt rất nhiều người khác nhau, vẫn là mất trước mặt cùng một người tốt hơn một chút.

Sau khi dần vật hết bữa trưa lại nán nã trên mạng, xem lướt qua tin tức thông báo tuyển dụng, gửi sơ yếu lý lịch qua bưu điện, tiện thể treo máy luyện cấp, mãi đến khi hộp thoại phụ thể hiện ra.

Nhìn thấy lời gọi của người nào đó, Liên Cơ nhanh chóng chạy đến tập hợp, kết quả vừa bay đến đã hồi hận.

Lại là PK.

Trên đài diễn võ rất cao, Hà Xử Phong Lưu cảm phát trần trong tay gọi mình qua.

Một người là sát thủ chuyên nghiệp đã trải qua trăm trận chiến, một người là người mới nhỏ yếu không có sức tự bảo vệ mình, cục diện trên chiến trường hiện ra trạng thái nghiêng về một phía không hề hồi hộp. Dưới sự điều khiển luống cuống tay chân của Hàn Đan, từ chạy trốn chết ban đầu đến có thể tìm được cơ hội ném ra một hai chiêu tiểu Mị hoặc, đã là cực kỳ vất vả rồi.

Ba vị khán giả ở bên cạnh vừa đánh quái vừa trao đổi với nhau.

[Đội ngũ] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: Phong Lưu cũng quá là không biết thương hương tiếc ngọc rồi, cũng không xuống nước.

[Đội ngũ] Thất: Thật ra dựa vào bốn người chúng ta là đủ rồi, có cô ấy đánh hay không đều chẳng sao cả.

[Đội ngũ] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: Với tư cách là một người làm công tác y tế cứu sống người, chết kiểu này khiến tôi rất lo lắng.

[Đội ngũ] Thất:..... Đừng chém gió nữa, người cậu giết nhiều hơn người cậu cứu gấp bội lần rồi.

[Đội ngũ] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: Cậu ta nên điều chỉnh công kích thấp một chút, tiến hành tuân thủ thời, bằng không tiểu yêu tinh rất khó có cơ hội đánh trả.

[Đội ngũ] Thất: Ai biết cậu ta phát điên gì. Tuyệt Nha sao hôm nay cậu nặng nề như vậy?

[Đội ngũ] Tuyệt Nha: Tôi đang nghĩ, có lẽ có một ngày cô bé này có thể vượt qua chúng ta.

[Đội ngũ] Thất: Cậu nói là PK?

[Đội ngũ] Tuyết Nha: Ủ, thật ra thao tác của cô ấy không tệ, chỉ có điều không thuần thực, hơn nữa dễ dàng do dự, không đủ tự tin.

[Đội ngũ] Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: Luyện theo phương pháp huấn luyện địa ngục này của Phong Lư một hai tháng, cô ấy đã có thể kiêm chức làm thích khách rồi.

[Đội ngũ] Tuyết Nha: Đáng tiếc thời gian không nhiều.

[Đội ngũ] Thất: Có ý gì?

Người đàn ông ngồi trước máy vi tính không hề đáp lời, chỉ dùng tay chống trán, nhìn nhân vật chém giết trên màn hình, cuối cùng giãn lông mày nhú chặt ra.

Giống như một chú chim bay không thể ngừng lại, gánh vác chân tướng và im lặng, không ngừng vỗ cánh, nhưng lại sợ hãi một ngày nào đó tất cả bị vạch trần.

Thế nhưng, đó là nguyện vọng của cậu.

Việc duy nhất tôi có thể làm, là hoàn thành nó cho cậu.

Mà bên kia, Hàn Đan một nhòai nhìn Liên Cơ chết hết lần này đến lần khác lại một lần nữa ngã xuống đất, cô cầm đầu ngã quỵ trên bàn phím.

"Không chạy nữa, một chết tôi rồi." Dứt khoát ngã xuống đất nằm cứng đơ.

"Mặc dù cách chạy bộ yếu kém có tiến bộ hơn trước, có điều vẫn không có phần thắng." Anh không có chút ý định nào buông tha cô: "Đứng lên tiếp tục."

"Không đứng lên." Cô đã bị giết nhiều lần như vậy, trong lòng vô cùng bức tức.

"Em định cản trở?"

"Tôi không có thiên phú đó, tôi bỏ cuộc." Cô cam chịu.

"Sống hơn một phút, thêm một giây cho em 10 vạn nguyên bảo."

"..... Không khom lưng vì năm đấu gạo!"

"15 vạn."

"..... Anh quá vô liêm sỉ rồi đó!"

"Giá cao nhất 20 vạn."

"Giao dịch thành công!"

Nhìn Liên Cơ lâu bầu bở từ dưới đất dậy, đầu ba người xem náo nhiệt bên cạnh đồng thời đổ vạch đen.

Quả nhiên, đối với vị này mà nói dụ dỗ bằng lợi ích là có hiệu quả nhất.

Ngày tháng yên ổn trôi đi trong đủ loại tình huống ừn ừn kéo đến của Kỷ Vân Dục và huấn luyện địa ngục của Hà Xử Phong Lư. Hàng ngày cô vừa lên mạng đã bị Hà Xử Phong Lư đuổi đánh như tiêm máu gà*, khiến cô nằm mơ cũng chuột rút tay. Hình như Mộng Yểm cũng không online nữa, mãi đến hai tuần sau, mới gặp anh ta.

*tiêm máu gà: ý chỉ trạng thái, biểu hiện phản kích bất thường đối với sự vật, sự việc nào đó.

Thứ năm, là ngày tìm rương báu mỗi lần một tuần. Diêm La Vương mở rộng cửa địa ngục ra, vô số rương báu xuất hiện ở trần gian. Các dũng sĩ bởi vậy mà tập kết, hợp thành đội ngũ mười người trở xuống đi khắp nơi tìm chìa khóa mở rương báu.

Rương báu phân bố ở vị trí khác nhau, mức độ khó dễ thu được chìa khóa cũng có khác biệt. Ví dụ như, thanh đồng, bạch ngân, hoàng kim bảo phân bố trong khu vực luyện cấp 40-60, có thể thu được chìa khóa thông qua nhiệm vụ như chạy trốn mê cung. Rương báu thủy tinh đủ màu lại phân bố ở trong khu vực luyện cấp 60-80, cần đánh gục quái vật giữ cửa mới có thể thu được chìa khóa. Dựa vào đó suy rộng ra, rương báu khó mở nhất chính là rương báu U Minh ở tận cùng luyện ngục*, bỏ qua không nói đến số lượng chìa khóa ít ỏi khó mà tìm được, còn cần phải đánh bại rất nhiều phê hồn oán linh sinh ra khi mở rương báu trong thời gian quy định, bằng không rương báu sẽ biến mất. Rương này đã vài tuần rồi không có ai mở ra, tương ứng, bảo vật trong rương báu càng cao cấp thì càng trân quý.

*luyện ngục: nơi để các linh hồn tội lỗi thanh tẩy trước khi vào Thiên quốc.

Hàn Đan thích thứ năm, bởi vì số lượng bảo vật tỉ lệ thuận với nhân số của đội ngũ, vì thế đội ngũ bình thường đều sẽ tập hợp đủ mười người. Đối với Hoa yêu vẫn luôn không được hoan nghênh lắm mà nói, chắc chắn tăng thêm xác suất được tổ đội.

Quả nhiên, vừa đứng trong thành một lát, đã nhận được lời mời tổ đội. Cô vui vẻ đồng ý, sau khi vào đội chủ động chào hỏi: "Chào mọi người."

[Đội ngũ] Cẩm Tú Hoa Niên: Có lắm hay không, anh lại cho một Hoa yêu vào đội?!

[Đội ngũ] Chứng Thấy Máu Là Choáng: Hoạt động cũng sắp bắt đầu rồi, bây giờ đã không tập hợp được những người tản đi. Cho dù là mấy người chúng ta cũng có thể đánh, để cô ấy góp cho đủ số người là được rồi.

[Đội ngũ] Cẩm Tú Hoa Niên: Dù sao tôi chỉ phụ trách thêm máu, không rảnh cứu người, các người tự nhìn mà xử lý.

[Đội ngũ] Doraemon Chế: Đừng mà. Tôi có dự cảm tôi sẽ chết, sao cô nhẫn tâm.....

[Đội ngũ] Tiếng Kèn Đứt Đoạn: Hoa Yêu, một lúc nữa đánh BOSS cô đứng xa ra một chút.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Ừm, được.

Hàn Đan đã quen với việc bị kì thị nghề nghiệp, thấy Cẩm Tú Hoa Niên là Thầy thuốc sợ mình phiền phức, bèn không nói chuyện nữa, lặng lẽ đứng ở một bên. Đúng lúc này, đột nhiên trong đội ngũ có thêm một người vào. Cô vừa ngẩng đầu nhìn, lập tức có cảm giác “Thế giới thật nhỏ, người quen thật nhiều”.

Người nửa đường gia nhập kia, lại là Mộng Yêm.

[Đội ngũ] Mộng Yêm: Vừa rồi gọi em không thấy đáp, thì ra là đang tìm rương báu.

Anh không hề chào hỏi người khác, trực tiếp đứng ở trước mặt Liên Cơ.

[Đội ngũ] Liên Cơ: A, tôi không nhìn thấy.....

[Đội ngũ] Mộng Yêm: Bọn em lấy rương gì?

Có người chen vào nói.

[Đội ngũ] Cẩm Tú Hoa Niên: Ca ca có thể đưa bọn em đi lấy rương báu U Minh không?

[Đội ngũ] Mộng Yêm nói một câu: "Theo ý cô ấy."

Cả đội chỉ có hai cô gái, chữ “cô ấy” này ý tứ rõ ràng.

Hàn Đan bị chỉ đích danh rơi vào thế trên lưng cọp, suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi không đi, lần trước hiếu kỳ đến luyện ngục xem thử, vừa vào cửa đã chết rồi."

Cẩm Tú Hoa Niên thấy Hoa yêu này không nề mặt như thế, hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng kiêng dè cô quen biết với đại thần cao quý này, lại không dám trở mặt, đành phải dằn lại tính khí dỗi cô: "Liên Cơ tỷ tỷ, lần này có ca ca lợi hại như vậy ở đây, chúng ta cùng đi thử một lần đi."

Cơ thể Hàn Đan bị tiếng “tỷ tỷ” kia làm cho chấn động, sợ cô ta tiếp tục quán lấy mình làm nũng, đành phải đồng ý: "Được rồi."

Đang lúc này, một nam tử quần áo đen tuyền xuất hiện ở bên cạnh cô.

Mắt tím xinh đẹp, nhuộm màu ánh trắng, tuyệt thế độc lập.

Hàn Đan sững sờ, thấy biểu tượng đội ngũ lóe lên vài cái.

[Hệ thống] Di hồn sư Hà Xử Phong Lưu cấp 145 gia nhập đội ngũ của ngài.

Từ khi Mộng Yêm gia nhập, rõ ràng cả đội yên tĩnh hơn vừa rồi không ít, sau khi Hà Xử Phong Lưu vào đội, kênh tán gẫu của đội ngũ càng trống trải hơn, ngoài tiếng ca ca dài ca ca ngắn của Cẩm Tú Hoa Niên, hiếm khi có người lên tiếng. Có lẽ là tiếng tăm hai người này mừng giận thất thường lại bạo ngược lưu truyền quá rộng, mọi người nói chuyện cẩn thận khách sáo hơn vài phần, đội trưởng Chứng Thấy Máu Là Choáng càng sửa đổi kiểu câu mệnh lệnh “Chúng ta đi” thành “Bây giờ chúng ta đi chưa nhỉ?” rất uyển chuyển.

Hàn Đan nhìn hai cái tên màu đỏ tươi đẹp rực rỡ trong danh sách đội ngũ bằng vẻ mặt bất đắc dĩ.

Ở trong mắt cô, Mộng Yêm không phải chỉ là một thủ lĩnh thổ phi được nhiều người ủng hộ, mà cũng là bang chủ Mặc Thiên Ân sẵn lòng thu nhận cô, cũng từng kẻ vai tác chiến, cho nên mặc dù đã cự tuyệt lời tỏ tình của anh, cũng không hề có ý xa lạ. Bởi vì cô tin tưởng vẫn duy trì được sự đơn thuần của tình bạn trong chung đụng giữa hai người, nhưng nhìn thấy Hà Xử Phong Lưu đột nhiên xuất hiện, cô bất tri bất giác nảy sinh một chút thấp thỏm vụn vặt. Muốn giải thích gì đó với anh, nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Đang lúc này trong hộp thoại nhảy ra một câu.

[Đội ngũ] Hà Xứ Phong Lư: Sao hôm nay phu nhân có hứng thú lấy rương vậy?

Đầu Hàn Đan đầy vạch đen, tên nhãi này cao giọng như vậy là đang khoe khoang hạnh phúc sao?

[Đội ngũ] Liên Cơ: Đến lúc nào thế?

[Đội ngũ] Hà Xứ Phong Lư: Anh đến không đúng lúc?

[Đội ngũ] Liên Cơ:..... Vừa rồi gọi anh nửa ngày cũng không thấy có phản ứng, đột nhiên lại từ đâu chui ra đây.

[Đội ngũ] Hà Xứ Phong Lư: Tắm rửa xong ra nhìn một cái, quả nhiên em đang online. Vốn dĩ anh cho rằng tâm ý tương thông, kết quả có vẻ như vẽ vời thêm chuyện rồi.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Lễ nào giọng điệu kì quái này của anh là đang ghen sao?

Đối phương im lặng một hồi.

[Đội ngũ] Hà Xứ Phong Lư: Ừ.

Hàn Đan ngẩn người. Vốn định cười nhạo anh một chút, không ngờ anh lại thừa nhận, lần này ngược lại chẹn họng mình.

Mình hóa cuộn cuộn, dung nham tung tóe.

Trước mắt là xương khô chồng chất như núi, còn có từng cánh tay một vuron ra từ trong bùn đất lác lư như rong bèo. Vô số linh hồn người chết đi lại trong đó, tu la miệng phun lửa, quỷ tốt tay cầm lưỡi đao sắc bén, và cả dị thú thân hình to lớn tiếng thét rung trời. Phối với âm nhạc thể lương yêu dị, cùng với tiếng cười quỷ quyết thỉnh thoảng truyền đến từ nơi xa, tạo ra một cảm giác sồn gai ớn.

Đây chính là luyện ngục trong truyền thuyết, hang ổ của quái vật cấp 135-145. Đối với đám “bạn nhỏ” Liên Cơ vừa qua cấp 100 mà nói, từng đường đi nước bước đều phải dè dặt cẩn thận, chỉ sợ quấy nhiễu vong hồn u linh trôi nổi bập bềnh. Cũng may phía trước có Hà Xứ Phong Lư, phía sau có Mộng Yêm, dọc đường đi gặp quỷ giết quỷ, không hề có sơ xuất gì.

Đi đến chỗ sâu nhất của luyện ngục, Hàn Đan không khỏi nhìn mà choáng mắt. Đó là một vách núi đen thẳng đứng, sâu không thấy đáy, dung nham cuộn cuộn theo mồm núi chảy xuống dưới giống như thác nước, dần dần biến mất dưới sương mù mờ mịt.

Trước mắt, trên tấm bia đá dựng nên viết một chữ “Tàn” (tro bụi) khí thế hào hùng. Bên cạnh tấm bia, một cây cầu gỗ cũ nát chật hẹp kéo dài về xa xa, nối liền đến một hòn đảo nổi treo lơ lửng giữa trời, tất cả trên đảo đều bị sương mù bao phủ, nhìn không rõ ràng. Mấy người theo thứ tự xếp thành một hàng chậm rãi đi trên cầu gỗ, dưới chân là vực sâu vạn trượng.

Khi gió thổi qua hình ảnh nhoáng lên, khiến người ta quáng mắt.

"Mộng Yêm ca ca, phía dưới vách núi đen có cái gì?" Cẩm Tú Hoa Niên vừa đi vừa hỏi. Hà Xứ Phong Lư đã kết hôn rồi, cô ta lập tức đặt toàn bộ sự chú ý lên người người đàn ông độc thân hoàng kim còn lại.

"Cô có thể xuống xem thử."

"Phải xuống thế nào?"

"Nhảy."

"Sẽ không chết chứ?"

"Cái này phải xem cô có biết bay hay không."

Nhìn đối thoại của hai người Hàn Đan im lặng trong chốc lát. Vào thời điểm hiện giờ vẫn còn nhân hạ thoải mái kể chuyện cười, lại nghe thấy Cẩm Tú Hoa Niên hồn dỗi nói: "Đáng ghét, Mộng Yêm ca ca thật xấu, lúc nào cũng trêu chọc người ta."

May mà người của toàn đội đã dùng hết da gà rồi, thấy cô ta làm nũng ngày càng nghiêm trọng cũng vô cảm. Nhìn thấy điểm tận cùng cây cầu dẫn đến, lại nhìn thấy có một pho băng điều* đứng ở trước mắt. Hàn Đan còn chưa quan sát tỉ mỉ, đột nhiên pháo hoa đã bùng lên, Hà Xứ Phong Lư và Mộng Yêm gần như ra tay đồng thời, ngàn đường sáng sắc vạn sợi tơ vàng trước mắt gần như đã bao bọc băng điều kia thành cái bánh tét, tiếng đàn đinh đang kèm với tiếng vọng chấn động đến mức lỗ tai rung động ong ong.

*pho băng điều: pho tượng điều khắc bằng băng.

Gần như là trong nháy mắt, con quái vật khổng lồ kia ngã rầm rầm xuống, vỡ thành mảnh băng trên mặt đất. Nhắc nhở đạt được kinh nghiệm của hệ thống hiện ra cô mới phát hiện, thì ra đó là một con quái vật cấp 140 tên là “Tu la luyện ngục”.

Lại có thể bị hai người này giết chết ngay lập tức, thật sự là lực công kích khủng bố đó nha..... Cô tắc lưỡi.

"Bảo bối, ngoan, đến bên cạnh anh." Mức độ thân thiết hôm nay của Hà Xử Phóng Lưu sánh ngang dung nham, khiến Hàn Đan đỏ cháy cả mặt.

Trước đây khi hai người ở bên nhau xưng hô “phu quân nương tử” với nhau cũng thú vị, rốt cuộc ở nơi công khai cô vẫn ngượng ngùng, ngoài vài lần gọi “phu quân” cố ý dòn sức làm bộ ra, bình thường đều gọi anh là “Phong Lưu”. Không biết hôm nay người này đã trúng tà gì, lời buồn nôn như thế cũng nói ra miệng được. Nhưng cũng không thể làm bề mặt anh dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, đành phải theo bên cạnh anh.

"Tình cảm của ca ca và tẩu tử thật tốt, khiến người khác thật hâm mộ nha." Lời này của Cẩm tú Hoa Niên mang theo chút tính toán, vốn dĩ cô ta gọi Liên Cơ là tỷ tỷ, theo lý phải gọi Hà Xử Phong Lưu là tỷ phu, nhưng đột nhiên lại lên đánh tráo khái niệm, tăng cấp tỷ tỷ lên thành tẩu tử, vậy đương nhiên Hà Xử Phong Lưu đã trở thành ca ca, quan hệ đã kéo lại thân mật hơn một bậc.

Hàn Đan cũng không vạch trần, trong lòng cười thầm, cô gái này thật sự khiến người ta không yêu thích nổi.

Hòn đảo này không hề lớn, nhưng cấp bậc của quái vật đều rất cao. Dọc đường đi nhìn thì kinh tâm động phách, nhưng không có gì nguy hiểm, đã đến được trung tâm của đảo —— vùng đất có khí màu đen vươn thẳng lên trời cao kia.

Bốn con Tu La Khuyển khổng lồ ngồi chồm hổm ở bốn phương hướng đông tây nam bắc, không hề động đậy, mà thứ ở chính giữa có ánh sáng đen bao quanh chính là chiếc rương báu U Minh kia.

"Phải làm thế nào mới tìm được chìa khóa?" Đội trưởng hỏi.

"Cái chìa khóa ở trong bụng một con chó trong số đó." Mộng Yêm đáp.

"Một trong số đó? Là con nào?"

"Nếu như biết, những người kia sẽ không chỉ đứng nhìn từ xa."

Lúc này Hàn Đan mới phát hiện đây người đứng bên cạnh rừng cây nhỏ cách đó không xa, tính theo số người hẳn là có sáu đội, nhưng từ đầu đến cuối đều ở vị trí an toàn, không hề tiến lên.

Hiện giờ trong server này người có cấp đạt từ cấp 140 trở lên không hề nhiều, mà phần lớn người trong số đó lại đều đang bận luyện cấp, quét kinh nghiệm để mẫn cấp. Mặc dù khả năng mở rương báu U Minh có bảo vật hiếm có rất cao, nhưng tốn thời gian tốn sức lực, người cấp cao tham gia cũng không nhiều.

Phần lớn người vây quanh bên kia là người chơi trên dưới cấp 125, mà cấp của hộ vệ Tu La Khuyển trên dưới cấp 143, máu dày phòng ngự cao, nhất định phải tập hợp sức lực toàn đội để đánh. Nếu như trên chiến trường chỉ có một đội, vậy thì từng người từng người từ từ đánh, dù thế nào cũng sẽ lấy được chìa khóa, nhưng hiện giờ có sáu đội người, trong lúc để phòng lẫn nhau, ai cũng không chịu ra tay trước. Một là sợ con chó mình chọn không có chìa khóa, hai là sợ khi đội mình sắp lấy được chìa khóa bị đội khác đánh lén.

Cục diện cứ tiếp tục căng thẳng như vậy.

"Chúng ta làm thế nào bây giờ?" Trong đội có người hỏi.

"Tìm nơi an toàn để đội." Mộng Yêm nói xong, tung người nhảy lên trên nham thạch ở nơi cao vút, tiếng đàn nổi dậy, Tu La Khuyển phía đông chịu công kích đột nhiên nhào về phía anh.

Thấy Hà Xử Phong Lưu khoanh tay đứng nhìn nhàn nhã, Hàn Đan gửi mật ngữ.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Anh không đi giúp đỡ?

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lưu: Sao, lo anh ta sẽ chết?

[Mật ngữ] Liên Cơ: Anh có thể dừng kỳ cục như vậy không, tốt xấu gì bây giờ mọi người là một đội.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lưu: Không thể.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Anh còn phân rõ phải trái không? Anh ôm người ta tình ý triền miên mà xuất hiện, tôi có nói gì sao?

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lưu: Đó mới là nguyên nhân khiến anh khó chịu.

Hàn Đan sững sờ.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lưu: Em nhìn thấy anh ôm người khác lại không chút động lòng, mà anh vừa mới nhìn thấy em và anh ta xuất hiện trong cùng một đội đã tâm phiền ý loạn, em thắng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Bất cứ chuyện gì, luôn có đáp án. Thay vì phiền não, không bằng thuận theo tự nhiên

Editor: Xám

Hàn Đan nhìn chăm chăm màn hình đến gần người, vẫn không thể hiểu hoàn toàn được ý của ba chữ phía sau, Hà Xử Phong Lưu đã phóng người lên, ứng phó với Tu La Khuyển ở phía nam.

Quả thực vận may hôm nay không tốt, mãi đến khi đánh chết con cuối cùng mới rơi chìa khóa ra.

Chỉ thấy Hà Xử Phong Lưu mở rương báu ra, khói đen phóng lên trời hóa thành một con quái vật khổng lồ. Mặt xanh nanh vàng, mặt mũi hung tợn, cười trên một con voi lớn, trên mười hai cánh tay cầm binh khí khác nhau, trên lưng còn đeo ba cái vòng tròn giống như Phong Hỏa Luân*, lửa cháy hừng hực gay gắt. BOSS cấp 145, tên rất có khí thế, tên là Viêm Hỏa Phần Thế Tu La. Biết phun lửa, sau khi đánh phải đóm lửa sẽ rơi vào trạng thái tổn thương liên tục rút máu.

*Phong Hỏa Luân: Bánh xe lửa của Na Tra.

Đương nhiên các đồng đội cấp 100 không giúp được gì, cho nên đứng ở xa nhìn ba con yêu quái (...) đánh nhau. Hàn Đan đang thảo luận với bọn họ vì sao trên lưng nó không có thêm hai cái vòng hợp thành năm vòng Olympic, đột nhiên phát hiện Cẩm Tú Hoa Niên ở bên cạnh đã không còn bóng dáng, nhìn kỹ lại là xuất hiện ở sau lưng Mộng Yểm, đang giúp anh loại trừ trạng thái tổn thương.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lưu: Chú ý những người phía sau em.

Nhìn thấy dòng mật ngữ đó, cô không khỏi ngần ra, thay đổi góc độ mới phát hiện ra không biết từ lúc nào đám người vốn phân tán đã tụ tập lại với nhau, đều đứng ở phía sau bọn họ. Trong lòng cô hiểu rõ ngọn nguồn, vì thế khi hai người Chứng Thấy Máu Là Choáng và Lão Tử Là Chính Thái kêu lên thảm thiết ngã xuống đất, tiểu Hoa yêu là người đầu tiên có hành động.

Cô nhanh chóng chạy khỏi vị trí đứng ban đầu, cho dù như vậy vẫn bị đánh rớt hơn nửa cây máu. Trước đó Hà Xử Phong Lưu đã dạy cô gặp phải đánh lên thì phải làm sao, thế nhưng vị trí hiện giờ của anh cách cô quá xa. Dưới tình thế cấp bách Hàn Đan vừa điên cuồng nhấn vào đan dược vừa điều khiển Liên Cơ chạy về phía Mộng Yểm gần hơn một chút, lại bị người ta làm phép Định Thân, không thể động dậy.

Giờ phút này sáu đội ngũ vẫn luôn đứng ở một bên quan sát trận chiến đột nhiên có hện ngầm, cùng đánh về phía hai người đang chiến đấu hăng say.

Quả thực, bây giờ là thời cơ tốt nhất để tranh đoạt kho báu, nếu như người của đội Chứng Thấy Máu Là Choáng từ vong toàn bộ, mục tiêu của Tu La sẽ di chuyển lên người công kích nó sau đó, mà những vật thuộc sở hữu của kho báu cũng sẽ vì đội ngũ có giá trị công kích cao nhất không thể nhặt, mà chuyển sang vị trí thứ hai.

Mắt thấy có một đũng sĩ mặc áo giáp vung rìu về phía Liên Cơ, Hàn Đan than thở một tiếng, quả thực bị lời mình nói giáng trúng, đến đây thật sự sẽ chết.....

Khoảnh khắc đó, dây đàn giống như lưỡi dao sắc bén, âm thanh tựa mũi tên, luồng lửa rực rỡ từ trên trời giáng xuống, rơi xuống bên cạnh cô, giết chết người xông về phía cô ngay tại chỗ. Tiếng đàn thay đổi âm điệu, từ vó sắt leng keng biến thành âm thanh là lướt, mơ hồ hỗn độn uyển chuyển du dương.

Mấy người đuổi sát phía sau cô giống như say rượu, đứng nguyên tại chỗ mà lắc lư loạng choạng. Quân công phạm vi nhỏ nhưng lại trí mạng liên tục phát nổ bên cạnh cô, khiến những người có ý đồ tập kích cô không ai làm được. Tiếng đàn kỳ ảo tạo thành một lá chắn hình tròn lớn vòng quanh cô, giống như một thành lũy an toàn, ngăn cách toàn bộ nguy hiểm ở bên ngoài.

Cẩm Tú Hoa Niên bị giết trong lúc hỗn loạn tức giận hèn hèn nói: "Có làm hay không, không phải lúc này nên bảo vệ Thầy thuốc trước sao?!" Nói xong tức giận thoát khỏi đội, bay về thành hồi sinh.

Ánh sáng trên hình ảnh rơi vào đáy mắt trở thành mệnh mỏng mịn mù, cô lẳng lặng nhìn Cẩm sư bị những kẻ đánh lên vây ở giữa. Anh vẫn ngồi nguyên tại chỗ, mặc cho những công kích kia rơi lên người. Ánh sáng màu trắng bạc hình thành khi dùng đan dược bổ huyết vắn vít bên người anh, tạo thành một vòng sáng. Nhìn từ xa tựa như một vầng trăng sáng, mà người đó lại giống như Tiên quân ngồi ngay ngắn giữa mặt trăng, không quan tâm thế sự, bình thản đánh đàn.

Vứt bỏ phòng ngự, không phản kích, dành toàn bộ kỹ năng có thể dùng cho cô.

"Đừng sợ."

Khi nhìn thấy hai chữ này, trong lòng Hàn Đan không khỏi chấn động.

Phảng phất như lại quay trở về những ngày tháng cùng nhau đánh quái. Tiểu Thầy thuốc thông minh lại tự phụ đó giờ pháp trượng đứng ở phía sau cô, cho cô đứng khi, bảo vệ cô chu toàn. Thế nhưng dưới sự vây công của nhiều người như vậy, cho dù cấp bậc cao hơn trạng bị tốt hơn, cũng khó có thể

chống đỡ lâu lắm.

Tiếp tục như vậy, thế nào cô cũng sẽ liên lụy anh.

Hàn Đan cắn môi.

"Không cần để ý đến tôi." Sau khi nhanh chóng gõ ra sáu chữ, trong thoáng chốc hủy bỏ giam cầm, Liên Cơ lại chuyển hướng xông về phía kẻ địch gần mình nhất.

Trong ấn tượng của người khác, Hoa yêu là gân gà*, PK không thể bảo vệ mình, không có chút sức lực nào, một kích chắc chắn sẽ ngã.

*gân gà: chỉ những người vô dụng, có cũng được mà không có cũng được.

Thậm chí bọn họ đã quên, Hoa yêu cũng có thể giết người.

Thứ Hà Xử Phong Lưu dạy cô nhiều nhất chính là kỹ năng chạy trốn, dùng Mị Hoặc đến mức độ cao nhất thế nào, tự bảo vệ mình trong cảnh đường cùng ra sao.

Trong thoáng chốc, đột nhiên vô số cách hoa màu hồng nhạt từ từ rơi xuống, xoay tròn bay lượn trong cơn gió lớn, khiến người ta không nhìn rõ con đường phía trước. Khi tan đi, trước mắt lại xuất hiện bốn Liên Cơ giống nhau như đúc.

Kỹ năng Anh Lạc Huyền Hồn. Ba ảo ảnh không có bất kỳ lực công kích nào, dùng kỹ xảo nhỏ này chính là để đối thủ mất đi mục tiêu.

Múa.

Ổng tay áo như mây khẽ giờ ra, giống như bóng hoa lay động. Bước đi tao nhã duyên dáng, như lướt sóng đập tuyết.

Váy áo màu đỏ, tuyết trắng tung bay.

Bốn Hoa yêu đồng thời nhảy múa duyên dáng, xinh đẹp ẩn hiện giữa không gian mờ mờ ảo ảo. Trong cơn ngơ ngác được che bằng ống tay áo như mây ấy có ý cười xoay chuyển, niêm mị hoặc, mang theo độc, lại khiến người ta không thể dời tầm mắt đi.

Điệu múa khuyển thiên hạ, vương tôn không muốn về.

Đây cũng là kỹ năng mị hoặc kéo dài —— Tuyết Vũ Nhiếp Phách. Khiến mục tiêu trong phạm vi nhất định rơi vào trạng thái mất hồn, chỉ tiếc cấp bậc không đủ cao, trong sáu người đuổi theo phía sau có bốn người trúng chiêu nằm cứng đờ tại chỗ, hai người còn lại lại chia nhau ra bắt đầu công kích hai "Liên Cơ".

Trong nháy mắt, hai hình ảnh ảo vỡ tan thành hoa rơi trên đất.

Dây mây có gai vươn từ dưới đất lên, tóm lấy hai chân của một người trong đó, ngoằn ngoèo bò lên trên, mãi đến khi quán cả người anh ta ở bên trong. Dây mây độc xiềng xích, mục tiêu bị cố định cũng nhất định sẽ rơi vào trạng thái trúng độc mất máu. Tính kháng độc của người này không yếu, hoàn toàn không rót máu. Đồng thời, ảo ảnh cuối cùng cũng bị người còn lại đập tan.

Đoi rài tung bay trong tay Liên Cơ giống như rắn thè lưỡi, quán lên cổ anh ta.

Đây là PK chân chính trên mặt ý nghĩa lần đầu tiên từ trước đến nay khi chơi game.

Đối phương là một Pháp sư, thuộc kiểu nhân vật máu ít công cao. Tính kháng pháp thuật của Hoa yêu thật sự không được tốt lắm, ngộ nhờ vận cứt chó đuổi kịp xuất hiện bạo kích thì chắc chắn cô sẽ nghèo, cho nên tuyệt đối không thể để anh ta có cơ hội hoàn thành ngâm xương. Cân nhắc đến điểm này, Hàn Đan đánh đòn phủ đầu.

Mặc dù công kích của Hoa yêu không mạnh, nhưng kỹ năng Debuff (trạng thái tiêu cực phóng ra với mục tiêu) rất nhiều. Có phần hoa độc phiêu tán trong gió hình thành sương mù, Liên Cơ ẩn nấp trong đó đã mất tung tích. Pháp sư đang định ngâm xương khởi động quần công, lại phát hiện pháp trượng giờ cao của mình đã nở ra hoa, trong nháy mắt còn kết thành một quả nhỏ đỏ rực.

Hoa yêu khó chơi này! Anh ta nắn một câu. Thế nhưng rất nhanh anh ta đã phát hiện, không phải là khó chơi mà thôi, trong những công kích đa dạng chồng chất kia, anh ta không thể động đậy, không có cách nào xác nhận mục tiêu, ngâm xương không ngừng bị cắt ngang, hơn nữa ngay cả lượng máu cũng bị đóng băng, không thể sử dụng đan dược... Vốn tưởng rằng chiến đấu chắc thắng đột nhiên xuất hiện chuyển biến xấu, hơn nữa còn là dưới phương thức công kích quý dị như vậy, anh ta phẫn nộ mất chí khí đến mức chửi ầm lên.

Lúc này Hàn Đan ngồi trước máy tính vì kích động và căng thẳng mà ngón tay hơi run lên, khoanh khắc cây máu của pháp sư kiệt quệ, cô vui vẻ đến mức cười ra tiếng.

Thì ra, mình với công kích và phòng ngự đều yếu kém, cũng có lúc PK thắng. Thế nhưng ngay vào lúc cô nhận được cổ vũ gấp bội muốn tiếp tục tiến lên, vài đường sấm sét đã bổ xuống, Liên Cơ đột nhiên ngã xuống đất.

Là bị giết ngay lập tức, hồi máu cũng không kịp. Cô rất bất đắc dĩ nhìn Hà Xử Phong Lưu xông về phía cô, thở dài một tiếng, con người từ xưa đến nay

có ai không phải chết, từ xưa đến nay hồng nhan luôn bạc mệnh.....

Nhìn dáng vẻ những người vây đánh là đã quyết tâm muốn đuổi tận giết tuyệt bọn họ, cộng thêm mỗi đội đều có thầy thuốc làm quân tiếp viện không ngừng hồi sinh bọn họ, tình cảnh vô cùng đáng ngại. Mộng Yểm sử dụng toàn bộ công kích tiếp tục đánh Tu La, đôi cánh lam thẫm của Hà Xử Phong Lưu ở phía sau giống như minh hỏa, quét qua không trung, lên lên xuống xuống, nhưng mục tiêu cũng đặt lên người Tu La, coi như không thấy những người vây đánh anh.

Những thứ Hà Xử Phong Lưu tiện tay ném cho cô đều là cực phẩm, câu “Bình thường trong rừng không có thứ gì tốt” của Mộng Yểm khiến người ta không nói gì được. Rõ ràng hai người này hoàn toàn không có hứng thú với kho báu, thế nhưng không quan tâm không có nghĩa là có thể công khai cướp đi dưới tay bọn họ.

Về mặt tính cách nào đó hai người này vẫn có chỗ tương tự, đó chính là sau khi mất mặt thì tuyệt đối tuyệt đối sẽ không chịu để yên.

Đối với Di hồn sư mà nói, thời gian ngang với sinh mệnh. Mất thấy chống đỡ của Hà Xử Phong Lưu đã đến cực hạn, Hàn Đan không khỏi lo lắng. Mà chính vào lúc này, ba bóng người hai đen một trắng lướt qua nơi chân trời. Đáp xuống đất theo bọn họ, còn có hào quang sáng lạn đồng thời bùng nổ, chiếu rọi luyện ngục âm u sáng như ban ngày.

Người đến chính là ba người Tuyết Nha, Thất và Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ.

Dạ hồi sinh Liên Cơ, ném con chim béo đến mức không bay nổi kia cho Hà Xử Phong Lưu để bảo vệ anh, sau đó bay lên nơi cao thử nghiệm đồng trận pháp trong sinh tương khắc của anh chàng; Thất chém giết một cách khoái chí, những nơi đi qua liên tục vang lên tiếng kèn thảm thiết; Tuyết Nha lại vô cùng thành thạo đuổi theo Thầy thuốc và Âm dương sư chơi trò mèo vờn chuột, làm cho bọn họ không lo nổi thân mình, không rảnh hồi sinh và tiếp máu. Mà lúc này, vài cái tên đỏ như máu cũng xuất hiện trong khu vực này, là mấy người trong Cửu Quý của Huyết Sắc Thịnh Yên.

Sự xuất hiện của bọn họ khiến tình thế giằng co cuối cùng cũng xuất hiện thay đổi, bọn cường đạo vốn người đông thế mạnh chết thành thi thể đầy đất, ào ào về thành hồi sinh.

Đồng thời, BOSS Tu La cũng bị đánh ngã, trong rừng báu có kim quang vàng rực.

"Qua đây lấy." Mộng Yểm nói với cô.

Các đồng đội ngoài đội trưởng Chứng Thấy Máu Là Choáng ra đều đã rời khỏi đội ngũ, Hàn Đan nhờ Dạ hồi sinh Chứng Thấy Máu Là Choáng, hỏi: "Anh thích trang bị hay là Kinh Nghiệm đan?"

Đối phương thấy bên trong có vài món quý khí cực phẩm, vội nói muốn trang bị, vì thế cô đưa toàn bộ trang bị cho anh ta, bản thân dùng Kinh Nghiệm đan, lập tức thăng ba cấp.

BOSS chết rồi, mở rừng rồi, chia kho báu rồi, nhìn chung là bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm.

Mộng Yểm chào tạm biệt cô rồi dẫn Cửu Quý rời đi trước, lúc này Hàn Đan mới thả lỏng, vội vàng vui mừng nói: "May mà các anh đến kịp thời....."

"Vài tiểu lâu la thế kia đã ép cậu thành bộ dạng này rồi?" Thất tỏ vẻ khinh thường.

"Đi chết đi." Hà Xử Phong Lưu bực mình: "Lúc cần dùng cũng không thấy người."

"Đều do tên trạch nam* đáng chết đó, vừa ra khỏi cửa đã lạc đường, còn không nói rõ ở chỗ nào, hại tiểu gia lòng vòng N vòng." Thất châm chọc.

*trạch nam: Trạch nam là cách gọi những chàng trai không thích ra ngoài và chỉ muốn làm tổ trong nhà.

"Còn nói gì chứ, cái xe rơm của cậu bản muốn chết." Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ cũng oán trách.

"Cậu cứ ôm máy tính của cậu chết trong bồn tắm cho xong, đồ cuồng sạch sẽ."

"Tốt hơn cậu, biến thái thay khuyển tai cả ngày."

"Khụ....." Tuyết Nha cắt ngang cuộc cãi lộn của hai người: "Sao hôm nay lại có người chịu ra khỏi cửa rồi?"

"Có người hỏi tôi một món quà đính hôn, cuối cùng phải đi mua cho cô ấy."

Không biết vì sao dường như bầu không khí trở nên hơi nặng nề, mấy người đều không lên tiếng.

Giây lát, Hà Xử Phong Lưu lạnh lùng nói ra một câu: "Ăn no rừng mỡ."

Mà lúc này, trên kênh Thế giới âm ỉ khắp chốn.

[Thế giới] Thánh Tâm An Thiên Hạ: Huyết Sắc Thịnh Yên, các người mắc bệnh chó dại sao? Đang yên đang lành giết người của bang phái bọn ta làm gì?

[Thế giới] Quả Phụ Bó Chân: Bọn chúng cũng giết người của bọn tôi, thật sự là điên rồi, ở trong thành cũng giết người lung tung, không sợ sét đánh sao?

[Thế giới] Chiến Lang: Mộng Yểm anh ra đây, trước giờ chúng ta luôn chung sống hòa bình, hôm nay anh có ý gì?

[Thế giới] Không Cốc U Lan: Không thể luyện cấp rồi, lão công, chúng ta cũng đi giết bọn họ đi!

[Thế giới] Ly Ca Tiểu: Được! Nếu như bọn chúng trở mặt trước, cũng tính sổ từng người chúng ta.

[Thế giới] Tứ Gia Rất Bận: Mọi người cùng lên, đánh bọn chúng tàn phế!

Trong lúc này tinh thần quần chúng hừng hực, xem ra đã tụ tập không ít người.

Hàn Đan không khỏi nhũn mảy. Người lên tiếng đều là bang chủ, mà người vừa rồi vây đánh cướp kho báu chính là thuộc những bang phái này. Xem ra Mộng Yểm không chịu để yên, lần này đã tổ chức thành tập thể báo thù rồi.

Ngay vào lúc đang âm ỉ đến mức ồn ào huyền ảo, phó bang chủ của Huyết Sắc Thịnh Yên đột nhiên xuất hiện.

[Thế giới] Vồng Tư: Kiểm Đầm Cầm Tâm, Thiên Đoàn Tỳ Muội Siêu Moe, Ngoan Hơn Ngươi, Tình Yêu Vượt Ngàn Năm, Quân Đoàn Thiên Sứ Đứt Cánh, Hùng Ưng Vạn Lý, Tuyệt Sát, Đội Thủ Vệ Thích Khách, mời tám bang phái bị điểm danh chú ý, công kích vừa rồi chỉ là làm nóng người.

[Thế giới] Vồng Tư: Tiếp theo các ngươi có hai loại lựa chọn, loại thứ nhất, tìm được người muốn cướp rương báu U Minh ở Luyện ngục, đánh lén, vây đánh bang chủ Mộng Yểm của ta vào xế chiều hôm nay, trong vòng mười phút giao người đến phòng nghị sự ở Đế đô; loại thứ hai, nắm chắc thời gian logout, hoặc là tập hợp lực lượng của các ngươi phản kháng thử xem.

[Thế giới] Vồng Tư: Cuối cùng, các huynh đệ Thịnh Yên, bang chủ ra lệnh —— "Giao người thì miễn chiến, phản kháng giết cả bang". Lời của ta nói xong rồi.

Hàn Đan nhìn mà cả đầu đổ vạch đen.

Một đám sát thủ của Huyết Sắc Thịnh Yên theo đó ló đầu ra vỗ tay, reo hò đủ loại: "Giao người gì đó, có khí phách thì tới đánh, bọn ta chờ đấy." "Cuối cùng có thể sáng khoái đánh một trận rồi!" và "Lão đại vì làm phụ nữ vui lòng đã lâu lắm rồi không cho chúng ta ra ngoài càn quét....."

Mà mặt khác, bang phái bị điểm danh lại rơi vào hỗn loạn, nội bộ bang phái tranh chấp không đồng nhất, ý kiến của mấy bang chủ cũng không nhất trí. Biết được trong bang mình có người đi cướp rương báu của Mộng Yểm mới dẫn đến Thịnh Yên tới cửa chém người, có một số bang chủ trong lòng muốn giao người ra, lại ngại thể diện không tiện mở miệng. Có một số bang chủ muốn lôi kéo những bang phái khác cùng đi đánh Thịnh Yên, lại sợ không đồng lòng.

"Chiều này của Mộng Yểm dùng thật cao minh. " Tuyết Nha phe phẩy cánh quạt rung rung.

Hà Xử Phong Lưu khẽ xì một tiếng, ôm Liên Cơ vào trong lòng nói: "Phu nhân, anh đưa em đi đánh tiểu nhân."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Đàn ông tốt chính là khi có người mắng người phụ nữ của anh ta tại sao lại không hiểu chuyện, cố tình gây sự như

Editor: Xám

Khác với chính sách thủ đoạn mạnh mẽ của Mộng Yểm, phương pháp trước sau như một của Hà Xử Phong Lưu là dụ dỗ bằng lợi ích.

Mấy chữ "Mục tiêu ‘Thiên Kiều Bá Mị’, tiền thưởng 50 vạn / lần" đoạn đoạn chính chính xuất hiện trong kênh Bang phái, khiến cho những con dơi đen cần tiền không cần mạng kia nghe thấy tin lập tức hành động. Lại thêm hệ số độ khó giải quyết mục tiêu không cao, người tham gia rất đông, một lát sau đã bao vây thành Vạn Hoa rất chặt chẽ.

Cô nương xui xẻo bị treo giải thưởng chính là vị vừa mới giết chết Liên Cơ ngay lập tức, nữ Triệu hoán sư cấp 126 của Thần tộc, thành viên bang phái Quang Diệu Vạn Thế. Thấy bị người ta truy sát, Thiên Kiều Bá Mị vội vã chạy vào trốn trong thành Vạn Hoa mà bang phái chiếm lĩnh, không dám ra khỏi thành một bước nào nữa.

Khi Liên Cơ và Hà Xử Phong Lưu đến, bang chủ Hàng Đêm Sênh Ca của Quang Diệu vô cùng bất đắc dĩ đứng ở bên ngoài cổng thành cầu xin: "Phong Lưu, nể mặt tôi, cô ấy là muội muội của tôi. Tôi đã hỏi cô ấy chân tướng câu chuyện rồi. Bình thường cô ấy cũng không gây chuyện đâu, hôm nay nhìn

thấy lão bà của anh giết pháp sư trong đội bọn họ nên mới ra tay."

Suýt chút nữa Hàn Đan đã ngã ngửa ra. Theo cách nói của anh ta, mình lại biến thành kẻ ác ra tay trước, mà cô nàng lại là anh hùng vì cứu đồng đội nên bị ép ra tay, chịu oan ức vậy.

"Chỉ nghe lời nói của một bên đã phát ngôn bừa bãi rằng làm rõ chân tướng câu chuyện, có phải hơi qua loa một chút rồi không?"

Thấy người nói chuyện là Liên Cơ, lông mày Hàng Đêm Sênh Ca nhíu lại, lại tăng thêm mấy phần chán ghét với cô gái áo đỏ này, vì ngại binh đến dưới thành của Âm Các, đành lại tính khí đáp: "Rương báu U Minh chỉ có một chiếc, tranh đoạt cũng là chuyện không thể chê trách, nếu như bọn họ đã thua rồi, cô cũng nên lòng dạ rộng lượng tha thứ cho bọn họ một lần đi."

"Ý của bang chủ là nói tôi bụng dạ hẹp hòi, đã được lợi còn gây sự sao?"

"Tôi không có nói như vậy, chỉ có điều Âm Các và chúng tôi vẫn luôn hòa thuận, hôm nay lại náo loạn thành thế này....." Anh ta ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Tôi thật sự không nghĩ ra còn có lý do nào khác." Anh ta vừa nói xong, chỉ thấy đột nhiên mấy mũi nhọn màu bạc cực nhỏ xẹt qua nhanh như gió, đâm thẳng vào ngực anh ta, mà Hàng Đêm Sênh Ca lại kêu thảm một tiếng, ngã ngay xuống đất.

Không ngờ đối phương không hề báo trước đã bắt đầu động tay, rất nhiều thành viên bang phái của Quang Diệu Vạn Thế từ trong thành ào ra ngoài, vây quanh người bang chủ của bọn họ. Các sát thủ của Âm Các lại rút kiếm ra khỏi vỏ bước vào trạng thái công kích, khung cảnh trắng lạng lách thể kinh người.

Hai phe giằng co dưới thành, giương cung bạt kiếm hết sức căng thẳng.

Cú đâm trên vai vỗ cánh, phát ra một tiếng kêu to sắc bén. Trên lòng bàn tay của Hà Xử Phong Lưu, ba lưỡi dao sắc kích cỡ phiến lá bay lượn xung quanh, giống như mấy con cá bơi lội. Bộ áo đen và cái tên lại đỏ thêm vài phần kia lộ ra ón lạnh thể lương dày đặc, khi mở miệng lại mang theo một chút lười biếng yêu dị.

"Đừng nói trước đây cô ấy bị các người giết, cho dù là cô ấy buồn, muốn giết mấy người cho vui, tôi cũng nghe theo cô ấy."

Những lời này vô cùng phóng túng, khi được các phóng viên truyền lại trên kênh Thế giới, lập tức khiến cho tất cả ồ lên và nhanh chóng lan truyền. Cánh đàn ông đều tỏ ý dám chắc là Hà Xử Phong Lưu bị sắc đẹp của Liên Cơ mê hoặc, mới thất thường thế này. Cánh phụ nữ lại rất ghen ghét với Liên Cơ khiến người ta chán ghét kia, lại càng tăng thêm tình cảm hăm mộ với Hà Xử Phong Lưu, câu nói ấy cũng có một độ trở thành "Thổ lộ động lòng nhất" của tất cả người chơi nữ.

Hàn Đan yên lặng nhìn màn hình, không biết vì sao hóc mắt có chút cay cay.

"Anh vì sự xúi giục của một người phụ nữ đã xuất binh với chúng tôi, quá khiến người ta thất vọng rồi!" Hàng Đêm Sênh Ca tức giận tới cùng. Bàn về thực lực của bang phái, Quang Diệu tuyệt đối không phải đối thủ của Âm Các, trước đó bởi vì quan hệ của Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ và mấy cô nương trong Quang Diệu không tệ, cho nên chung sống hòa bình với nhau thành bạn bè, nhưng bang chủ Hà Xử Phong Lưu của Âm Các hiện giờ đã đổi tính, những giao tình đó đã sớm vỡ tan sang một bên rồi.

"Cần cho các người mười phút chuẩn bị rồi mới bắt đầu đánh không?" Thất không nhịn được chen vào nói.

"Các người muốn giết tôi cũn được, đừng ức hiếp những người khác trong bang chúng tôi!!!" Đoạn mở đầu đến đây, cuối cùng nữ chính cũng xuất hiện. Thiên Kiều Bá Mị mặc một bộ váy ngắn màu lục nhạt xuất hiện ở trước mặt mọi người, đáng vẻ thấy chết không sờn.

"Phu nhân, qua đó đánh." Hà Xử Phong Lưu vỗ cánh, ánh sáng bạc sắc lẹm trong tay bay vút lên, bổ sung nửa câu: "Anh xem ai dám đánh trả."

Mà đúng lúc này, một bóng dáng màu vàng nhẹ nhàng đi tới, đứng ở bên cạnh Thiên Kiều Bá Mị, lại là Mẫu Đơn Vọng Nguyệt đã lâu không gặp.

"Liên Cơ." Cô ta gọi: "Tôi không biết các người có hiểu lắm gì, tuổi Thiên Thiên còn nhỏ không hiểu chuyện lắm, cô có thể tha thứ cho cô ấy một lần không, dù sao luyện một nick đến cấp bậc này cũng không dễ dàng." Hai người cùng là Triệu hoán sư của Thần tộc, xem ra có một chút giao tình.

"Tại sao cô lại cho rằng tôi muốn luân bạch* cô ta?" Liên Cơ vẫn luôn im lặng nói ra một câu, khung cảnh lập tức tĩnh lặng.

*luân bạch: chỉ nhân vật trong trò chơi bị người ta giết liên tục, giết đến mức số cấp về 0, võ công, trang bị đều mất hết.

"Vậy cô còn muốn làm gì? Tôi nói rồi, đừng giận lây sang người của bang chúng tôi, tùy cô giết mấy lần." Thiên Kiều Bá Mị tiếp tục làm bộ hiên ngang lăm lết.

"Tôi đứng nửa ngày rồi, chân đã mỏi, cũng không có hứng thú động tay với cô. Nhưng có mấy câu vẫn phải nói." Hoa yêu áo đỏ lóa mắt với tư thế oai hùng hiên ngang: "Thứ nhất, loại kỹ xảo kẻ ác tổ cáo trước dựa vào bệ công sự thật này, gạt được chốc lát mà không gạt được cả đời; thứ hai, màn kịch xả thân thù nghĩa vẫn đóng chưa tốt, ngộ nhờ đụng phải kẻ thích cáo mượn oai hùm bỏ đá xuống giếng như tôi, xúc động luân bạch cô thì muốn khóc cũng không kịp; thứ ba, đừng bao giờ nhập nhằng với đàn ông đã lập gia đình, làm được đương nhiên là tốt, không làm được sẽ bề mặt đấy."

Trên chiến trường im lặng giây lát, Tuyết Nha rất không phúc hậu cười ra tiếng. Cô gái này, bản lĩnh chỉ cây dâu mà mắng cây hòe thật sự không thể khinh thường được, lần này ngay cả Mẫu Đơn Vọng Nguyệt cũng dính dáng rồi.

"Cô có ý gì!" Thiên Kiều Bá Mị tức giận nghiêng răng.

"Mặc dù tính che phủ của cánh đồng rom rạ bên ngoài thành Vạn Hoa tốt, nhưng phong cảnh thật sự chẳng ra sao, cô hiểu mà." Cô nói một nửa giữ lại một nửa, càng khiến người ta suy nghĩ liên miên. Kênh Thế giới rơi vào bàn luận nóng sốt, trong con giận giữ phu nhân chính quy của Hàng Đêm Sênh Ca đã giận giữ logout.

Hàn Đan đứng đưa đôi chân, cong khoe miệng.

Đáng đời. Trước đó tình cờ nhìn thấy hai người ăn nói mờ ám ôm ấp ở ruộng hoa, tưởng là một đôi tình nhân, không ngờ hôm nay nhìn thấy danh hiệu đeo trên đầu Hàng Đêm Sênh Ca lại là phu quân của cô gái khác. Lòng dạ cô không xấu nhưng cũng không phải kiểu người Thánh Mẫu lấy đức báo oán, huống hồ một nam một nữ kia thật sự khiến cô nhìn không thuận mắt, bây giờ khiến cho đám quần chúng khinh thường, cũng xem như là xả giận rồi.

Lời nên nói đã nói xong rồi, nội tình nên vạch trần cũng vạch trần rồi, nên tắm rửa đi ngủ, cô quay đầu lại nở nụ cười phong tình vạn chủng: "Phu quân, chúng ta về nhà thôi."

"Cứ về như vậy?"

"Ừ."

"Nương tử thật là dịu dàng sẵn sóc thiện lương hiền thực." Hà Xử Phong Lưu phát triển những lời buồn nôn kia đến tận cùng, ôm cô trong lòng, lại cứ như vậy vỗ cánh bay đi.

"Dựa vào ——" Thất tức giận nói: "Triệu tập nhiều người như vậy là đến làm đội cổ động viên sao?"

Nguyệt Hắc Phong Cao Sát Nhân Dạ: "Quả nhiên cậu vẫn chưa hiểu rõ cậu ta."

Tuyết Nha: "Xem thử kênh Bang phái của cậu đi."

Thất cúi đầu nhìn, phát hiện Hà Xử Phong Lưu đã để lại tám chữ.

—— Thủ đoạn bất hạn, thưởng kim bất biến.

(Thủ đoạn không giới hạn, tiền thưởng không thay đổi.)

Nhìn những bóng dáng lướt qua bên cạnh mình, đánh về phía Thiên Kiều Bá Mị, anh oán thăm một câu: Thằng nhãi này xuống tay thật ác độc.

Đêm hôm đó, Hàn Đan rất bất ngờ nhận được thông báo phỏng vấn đến từ hai công ty. Một là công ty tư doanh loại vừa nhỏ, còn có một công ty là công ty tập đoàn thực lực hùng hậu, chức vị đều là trợ lý hành chính, thời gian phỏng vấn đều vào chín giờ buổi sáng ngày hôm sau.

Cô trầm ngâm nhìn thông báo ở phong bì thứ hai. Bởi vì không tự tin, cô chùn bước trước công ty tập đoàn lớn thế này, hoàn toàn không gửi sơ yếu lý lịch đi.

Vậy thì sẽ là ai?

Có sơ yếu lý lịch cá nhân tường tận của mình, biết tình trạng thất nghiệp hiện giờ của mình, biết rõ chức vị ứng tuyển của mình, người sẽ ra tay làm chuyện này.....

Cô cúi mặt.

Nghĩ đến cái tên đó, trong lòng giống như vô có nổi gió.

Vì thế, bóng cây dao động, nước lặng gợn sóng.

Cân nhắc nhiều lần, ngày hôm sau Hàn Đan dậy thật sớm, trang điểm nền nã, chọn bộ quần áo phù hợp, rào bước tiến đến công ty thương mại tên là "Xương Vĩnh". Điều khiến cô bất ngờ là, quy trình phỏng vấn vô cùng đơn giản, chỉ hỏi tượng trưng vài câu, đã cho cô biết ngày mai có thể đến đi làm, thử việc ba ngày. Cả quá trình không quá hai mươi phút, Hàn Đan bị "hiệu suất cao" này dọa sợ, lập tức này sinh nghi ngờ với tính chuyên nghiệp của vị HR* kia.

*HR: quản trị nhân sự.

Cô theo một trợ lý hành chính khác đi xung quanh xem thử, trong lúc nói chuyện mới biết quản lý nhân sự là cháu của ông chủ, bên trong họ hàng dây dưa phức tạp. Vị trợ lý họ Bàng trẻ tuổi kia nghe nói từ lượng của cô không tốt bèn che miệng mà cười, nói: "Vậy ngày tháng sau này của cô cũng không dễ chịu rồi".

Khi biết được mấy cô gái của bộ phận hành chính thường xuyên bị kéo ra ngoài tiếp khách, đột nhiên cảm thấy phân công công việc lộn xộn. Cô biết loại công ty tư doanh có tính chất gia tộc này hoàn toàn không thể so bì với công ty lớn nhiều năm, nhưng lại không khỏi sinh lòng mất mát, trong lúc này có chút sứt sùi.

Đi ra khỏi Xương Vinh, cô mua ly cà phê, ngồi ở trên băng ghế của công viên nhìn bỏ câu đến mê mẩn. Lúc này di động vang lên, cô do dự một chút, mới nhận.

"Đang ở đâu?"

Giọng nói đã lâu không thấy đó khiến cô hoảng hốt trong chốc lát, theo bản năng ngoan ngoãn đáp: "Công viên Văn Hải."

"Ồ đó chờ tôi." Nói xong lập tức cúp máy.

Trong lòng Hàn Đan hồi hận, hận mình bị nó dịch quên rồi, rõ ràng đã từ chức lâu như vậy, vừa nghe thấy giọng nói của anh đã theo phản xạ có điều kiện lập tức chấp hành. Muốn đứng dậy rồi đi, cuối cùng vẫn ngồi nguyên tại chỗ.

Anh vừa xuất hiện trong phạm vi tầm mắt đã thu hút sự chú ý của cô, vẫn là đáng vẻ thu hút chú ý của người khác như thế, vẻ lạnh lùng giữa lông mày khiến nhìn anh có một khí chất ngạo nghễ với đời.

Thẩm Luật người mặc áo sơ mi kẻ caro xám trắng đi qua bãi cỏ, ngồi ở bên cạnh cô.

"Tôi cho rằng em sẽ không gặp tôi." Anh mở miệng.

"Tổng giám đốc Thẩm tìm tôi có việc gì?" Cô cười nhạt.

Trước đây cô cười cong mắt, ngật nghèo ngã nghiêng với dáng vẻ không tìm không phôi, A Khiết thường nói cô ngốc. Sau này đi làm cười lấy lệ đã lâu, đã luyện được nụ cười giả dối, ôn hòa nhưng lại xa cách.

"Gần đây ổn không?" Dường như lúc anh mở miệng có chút do dự.

"Rất ổn, tổng giám đốc Thẩm tìm tôi gấp như vậy là có việc gì?"

Chào hỏi nho nhã lễ phép, vội vã nói thẳng vào chủ đề chính, giống như một bức bình phong vô hình, ngăn cách anh ở nơi xa xôi.

"Sơ yếu lý lịch của em là nặc danh gửi đi, có lẽ đối phương cảm thấy em sẽ phù hợp với vị trí lựa chọn nên mới thông báo em đến phỏng vấn. Tôi không hề làm bất cứ chuyện gì dư thừa, cho nên em không cần kiêng dè. Hạn chót phỏng vấn của bọn họ là mười giờ, bây giờ đến vẫn còn kịp." Anh nói rõ mục đích đến.

"Cảm ơn đã lo lắng, trên thực tế, tôi đã tìm được công việc rồi."

"Lúc nào?" Anh có chút bất ngờ.

"Vừa rồi đã qua phỏng vấn, là một công ty tư doanh."

Anh im lặng giây lát rồi nói: "Mấy năm nay tập đoàn Thượng Húc không ngừng gây dựng được danh tiếng tốt trong ngành, đối với em mà nói, ở đâu càng phù hợp càng có chỗ phát triển, hẳn là không khó đánh giá."

"Tôi chỉ muốn thách thức hoàn cảnh mới một chút, bắt đầu tất cả lại từ đầu." Cô trầm tĩnh như nước.

"Đây là một lý do tốt, khiến tôi không thể phản bác lại." Anh cười khẽ, có chút bất đắc dĩ.

"Vậy thì, nếu như không còn chuyện gì....."

"Hàn Đan." Giọng nói của anh hơi chua chát, mang theo chán chừ: "Tôi nợ em một câu xin lỗi, cho nên vẫn luôn muốn bù đắp một chút, nhưng tôi muốn em cho tôi một cơ hội."

"Những chuyện đó đều đã qua rồi, không đáng để ở trong lòng. Tổng giám đốc Thẩm không cần cảm thấy day dứt, cũng không cần phải bù đắp gì cả." Cô cười nhạt nhắc lại: "Thật sự không cần."

Sắc trời xanh thẫm, mây như lụa mỏng. Trong hồ nước nhỏ của công viên, lá sen nổi liền, gió mát lướt qua, mơ hồ mang đến mùi hương nhàn nhạt. Có em bé cười đùa chạy nhảy, trong tay cầm dây diều rất dài.

Trên băng ghế chất gỗ màu trắng, cuối cùng hai người dừng lại trong quan hệ "Cấp trên và cấp dưới trước đây".

Bóng cây loang lổ che khuất ánh sáng trong mắt anh, cảm xúc nhìn không rõ đang bị ẩn giấu trong đó, nỗi bi thương ngưng tụ giống như ngọc đen.

Nếu như chỉ là day dứt, tại sao lúc nhớ tới cô lại có cảm giác chờ mong.

Nếu như chỉ là day dứt, tại sao khi gặp lại lại có chút vui mừng.

Thấy Khanh mạnh khỏe, ta cũng yên tâm, thì ra là cảm giác như thế.

"Tôi tiễn em." Anh không phân trần cảm lấy túi xách của cô.

"Không cần....."

"Đúng lúc thuận đường." Anh kiên trì.

Tìm cô đập mạnh và loạn nhịp trong chốc lát, chợt nói khẽ: "Vây cảm on."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Chúng ta không ngừng tìm kiếm chân tướng, sau đó sau khi tìm được lại không biết làm sao

Editor: Xám

Cảnh vật bên ngoài cửa sổ không ngừng thay đổi rồi biến mất trong tầm mắt, Hàn Đan im lặng ngồi trên ghế lái phụ, tư thế có chút thận trọng. Người đàn ông lái xe cũng không tự ý tìm chủ đề nói chuyện, hai người im lặng, chỉ có âm nhạc trong CD chậm rãi chảy xuôi.

Là nhạc nhẹ. Giai điệu đẹp dễ vô cùng, nhưng lại có thương cảm mơ hồ mãnh như dây đàn.

"Bài hát này tên là gì?" Cô hỏi.

"Gió thổi qua ngã tư đường."

"Rất êm tai."

"Thích thì lấy chiếc CD này đi."

"Không cần đâu." Cô cười nhạt: "Cảm ơn."

Trong lòng Thẩm Luật dâng lên một cảm giác mệt mỏi. Cô cự tuyệt anh một lần nữa, cho dù chỉ là một chiếc CD, cũng không muốn tiếp nhận.

Xe dừng hẳn dưới lầu, Thẩm Luật mở cửa cho cô.

"Làm phiền anh rồi."

"Hàn Đan....." Anh đang định mở miệng, lại nghe thấy cách đó không xa truyền đến một tiếng vang nhỏ, ngược mắt nhìn qua, Kỳ Vân Dục mặc một bộ đồ thể thao màu xám ở phía sau cô đang nhướn mày nhìn mình.

Ánh mắt chạm vào nhau, giống như một trận chơi cờ không tiếng động. Hàn Đan nhận ra sự khác thường quay đầu lại, nhìn thấy Kỳ Vân Dục, quần bách nói: "Anh lại có thể mặc như thế xuống lầu."

"Qua phòng vẫn rồi?" Trong giọng nói của anh luôn có âm điệu lười biếng, vô cùng đáng ghét.

"Ừ." Cô đáp đơn giản một tiếng, quay người nói với Thẩm Luật: "Trên đường gặp tổng giám đốc Thẩm, anh ấy đưa tôi về."

"Hừm." Âm cuối cao lên, hơi híp mắt lại, hoàn toàn chứng tỏ tâm trạng không tốt của anh, anh nhét hai tay vào túi, bỏ lại một câu: "Vị tổng giám đốc Thẩm này thật đúng là rảnh rỗi mà."

"Cũng không thấy Kỳ thiếu bận lắm." Sau khi Thẩm Luật phản đòn xong chuyển sang Hàn Đan: "Sau này có chỗ nào cần giúp đỡ, bất cứ lúc nào cũng có thể liên lạc với tôi."

Cô không nói gì cười nhẹ, đưa mắt nhìn theo anh rồi đi. Xoay người định đi vào trong, lại va vào lưng người phía sau.

"Kỳ Vân Dục, anh đứng sau lưng tôi như linh hồn làm cái gì?"

"Ngay cả đường cũng không nhìn thấy nữa? Sao, gã đàn ông đó ưa nhìn hơn anh?"

"Xin hỏi rốt cuộc da mặt ngài tu luyện đến trình độ này như thế nào vậy?"

"Tư chất trời sinh."

"Anh làm tôi có một cảm giác say tàu." Cô liếc mắt xem thường: "Bữa ăn tối ra ngoài ăn đi, tôi mời khách." Đây cũng xem như là chúc mừng thành công nhậm chức.

"Hôm nay không hợp ra ngoài, ở nhà ăn."

"Hiếm khi hôm nay tôi hào phóng, anh lại không thể nể mặt sao?"

"Vừa rồi ai chê mặt anh khó coi đấy?"

"Đâu có đâu có, ngài chim sa cá lặn như hoa như ngọc, ưa nhìn lắm lắm." Hàn Đan làm bộ nịnh nọt, vội vàng ấn nút cầu thang máy.

"Đáng tiếc cái võ móng ngựa (nịnh nọt) này của em muộn rồi." Anh nhét hai tay vào túi, lắc người vào thang máy.

"Hôm nay tôi thật sự không muốn rửa bát." Về mặt cô như đưa đám: "Cũng không muốn đi mua thức ăn."

"Có phải em không muốn lĩnh lương nữa không?" Kỷ Vân Dục liếc xéo cô.

"A, curry gà gì đó, còn hợp khẩu vị không?" Về kiêu ngạo của cô biến mất, chạy chậm bắt kịp bước anh.

Bữa tối hôm nay kết thúc sớm, Hàn Đan thu dọn đồ ăn xong, cho Đường Bá Hổ ăn no rồi leo lên mạng chơi game, theo thường lệ bị Hà Xữ Phong Lưu đuổi đánh bằng đủ loại vũ khí. Liên Cơ nhân lúc kéo dẫn cự ly quay đầu ném ra một chiêu Mị hoặc, lại có thể thành công di chuyển mục tiêu công kích của anh lên người quái xung quanh. Tim cô lập tức nhảy vọt lên cổ họng, đang định giáng đồng trạng thái tiêu cực và kỹ năng công kích dời sông lấp biển lên người anh, nhưng đột nhiên có tiếng nhạc vang lên, theo bản năng quay mặt sang nhìn, phân tán sự chú ý, bàn tay ấn bàn phím cũng chậm đi nửa nhịp.

Chính vào lúc đó, Hà Xữ Phong Lưu đã dời hồn Thầy thuốc loại bỏ DEBUFF trong nháy mắt, tiện thể thêm máu cho mình. Mất thấy trong lúc lơ là Liên Cơ có thuận lợi nhưng phản kích thất bại đã không chạy kịp nữa, thảm rồi.

"Có tiến bộ, có điều vẫn thiếu chút điều luyện." Thấy đánh giá của người nào đó Hàn Đan giận đến mức cả người nội thương, tìm kiếm kẻ đầu sỏ gây chuyện trong con giận dữ.

Rõ ràng chiếc điện thoại di động đang vui vẻ reo vang trên sofa không phải của mình, tên họ người gọi điện hiển thị phía trên chỉ có một chữ "Nguyễn".

Hàn Đan nhanh chóng gõ cửa nhà hàng xóm.

"Không nhặt của rơi có phần thưởng không?" Cô hươ hươ điện thoại trước mặt anh, nhanh chóng giấu ra sau lưng.

Kỷ Vân Dục nhếch môi cười, tiến lên một bước trực tiếp giam cô vào trong lòng, tóm lấy bàn tay sau lưng cô: "Dọa nạt anh khó hơn quyến rũ anh nhiều." Giọng nói trầm thấp của người đàn ông quanh quẩn bên tai.

Hàn Đan vô cùng quần bách, vứt bỏ mũ giáp đầu hàng nói: "Reo cả buổi rồi, mau cầm đi."

Nhìn thấy cái tên trên màn hình, anh nhú mày, không nhận, ấn phím im lặng bỏ vào túi áo: "Vào trong ngồi đi."

"Không cần đâu." Trong lòng cô nhớ thương trò chơi, muốn lùi lại nhưng bị người ta lôi thẳng vào phòng.

Kỷ Vân Dục rút từ trên giá CD ra một cái đĩa đưa cho cô, Hàn Đan có chút ngờ vực nhận lấy. Là album mới 《Nếu yêu thành chết yếu》của Vương tử Tình ca Viễn Ca, phía trên lại còn có chữ ký của anh.

"Tặng cho tôi?" Cô vô cùng kích động.

"Ừ."

"Cái này thật sự là chữ ký anh ấy tự tay viết?"

"Anh vẫn chưa rảnh rồi đến mức mô phỏng chữ ký của người khác lên thứ đồ này, huống hồ chữ ký của anh còn đáng tiền hơn anh ta nhiều."

"..... Cảm ơn."

Lúc này, chuông điện thoại di động vang lên lần nữa, Kỷ Vân Dục nhìn cô một cái: "Trong phòng bếp có hoa quả." Nói xong lập tức đi đến ban công nghe điện thoại.

Hàn Đan thấy thế, cảm thấy mình có vẻ rất dư thừa, cất bước định đi nhưng sau một tiếng chuỗi tiếng "Tình tang" đột nhiên vang lên, rất mạnh mẽ dừng bước chân lại.

Âm điệu đàn tranh tươi đẹp ấy quá quen thuộc, từng được nghe thấy vô số lần, trở thành một thói quen, quen đến mức khi nghe thấy nó đều sẽ không nhận được muốn di chuyển con chuột, mở danh sách BẠN TỐT RA XEM THỬ.

Đó là âm thanh nhắc nhở khi bạn tốt online trong « Lục giới ».

Hàn Đan do dự một lát, liếc Kỳ Vân Dực quay lưng về phía mình nghe điện thoại một cái, tay chân nhẹ nhàng đi đến trước máy tính.

Màn hình laptop đang sáng, mở một số trang web, mà cửa sổ nào đó bị thu nhỏ thành taskbar lại hiện ra biểu tượng cô quá quen thuộc.

Hai chữ “Lục giới” thể Triện.

Khi con chuột ấn nhẹ lên, bất giác, ngay cả ngón tay cũng có chút cứng đờ. Khi giao diện trò chơi đã phóng đại xuất hiện ở trước mặt cô, Hàn Đan chỉ cảm thấy trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Trắng non như lưỡi câu.

Tại nơi tỷ vũ sắc thái lạnh lùng, tượng Phật khổng lồ mà sứt mẻ ngồi ngay ngắn trên đài sen, biểu cảm cúi mắt mỉm cười mơ hồ khó thấy rõ. Giữa cảnh tượng đồ nát, một bộ hắc y tựa như hòa vào bóng đêm, mái tóc dài màu bạc buộc lên tùy ý đã nhuộm ánh trắng.

Tầm lưng kia quá quen thuộc.

Anh từng hết lần này đến lần khác đứng ở phía trước mình. Bảo vệ cô, dẫn cô tiến lên, cho cô suồng sã, bao dung sự vô lý của cô. Khiến cô chỉ cần liếc mắt một cái, đã nhận ra anh vô cùng rõ ràng.

Hà Xử Phong Lư.

Mà cô gái áo đỏ đứng cạnh anh, dường như đang nhìn anh, trên khuôn mặt đều là dịu dàng.

Đó là nhân vật của cô, Liên Cơ. Lúc này nhìn từ màn hình của anh, lại xa lạ như thế. Hàn Đan ngơ ngẩn đứng nguyên tại chỗ, vài giây sau, cô nhanh chóng khôi phục cửa sổ thành dáng vẽ lúc đầu, nhìn sang hướng ban công một cái, chạy đi như bay.

Ký ức giống như vô số mảnh gương nhỏ vụn loang lổ, mỗi một mảnh đều phản chiếu hình ảnh khác nhau.

Ôm ấp Hà Xử Phong Lư trong thành Vĩnh Dạ; bất ngờ gặp lại Kỳ Vân Dực trong đêm tối; giao dịch hôn nhân với Hà Xử Phong Lư bên ngoài thành Thiên Hương; biểu cảm bị cay nhưng lại ung dung thản nhiên của Kỳ Vân Dực trên bàn ăn; bóng dáng Hà Xử Phong Lư đến vì cô trong cuộc chiến chủng tộc; sự âm áp khi Kỳ Vân Dực dắt cô rời đi bên bờ biển; sự ngạo mạn khi Hà Xử Phong Lư báo thù cho cô trong thành Vạn Hoa; dáng vẽ vùng quyền của Kỳ Vân Dực trong quán bar.....

Giới hạn của Hiện thực và giả thuyết đã mờ hồ, xếp chồng lên nhau. Những chi tiết nhỏ lẻ vụn vặt đó chấp vá lại thành một tấm gương hoàn chỉnh sáng loáng.

Mà ở trong đó, chỉ có một người.

Tại sao, lại cứ là anh?

Tình cảm đưa vào nhân vật hư cấu đó cứ giống như con điều giấy bị dây dẫn dắt, bồng bềnh ở một nơi thích hợp. Mà bây giờ, tôi cầm dây, lại không biết nên để nó rơi xuống, hay là vẫn nên để nó tùy ý bay đi.

Vốn cho rằng mình quen bình tĩnh, lại không ngờ tâm tư rối loạn như thế này.

Trong lòng đầy ắp hết câu hỏi này đến câu hỏi khác, không có đáp án, bành trướng đến mức sắp căng vỡ đầu.

Tại sao muốn chuyển đến đây?

Tại sao muốn định ra khế ước như thế với tôi trong trò chơi?

Tại sao muốn tôi giả vờ làm người tình mô phỏng hẹn hò?

Có phải từ lúc bắt đầu đã biết Liên Cơ là tôi?

Tại sao từ đầu đến cuối anh không nói thẳng ra?

Và cả tại sao, sau khi biết đó là anh, tôi lại không bài xích, thậm chí có một chút vui mừng kinh ngạc nho nhỏ?

Cô ngẩng mặt ngả xuống giường, nhắm mắt lại.

Hàn Đan, mày điên rồi phải không.....

Suy nghĩ quá độ trực tiếp dẫn đến ngày hôm sau không bò dậy nổi. Khi đồng hồ báo thức vang lên lần thứ ba, cô đột nhiên bật dậy khỏi giường, hấp tấp rửa mặt chải đầu một lượt, ngâm một cái bánh sừng bò ra khỏi cửa. Cho dù như thế nào, không thể làm chuyện ngày đầu tiên đi làm đã đến muộn. Vừa

mới vào công ty nên dè dặt cẩn thận hơn mấy phần, may mà việc giao cho cô chỉ là một số công việc thông thường, cũng xem như yên ổn vượt qua. Đường nhiên người mới phải hòa đồng, vì thế Hàn Đan vừa tan ca đã kéo đi liên hoan hát karaoke, giã vò đến mười một giờ đêm mới thôi thóp về nhà.

Khi đi ra khỏi thang máy, lại phát hiện trong hành lang có người. Cửa nhà hàng xóm mở ra, Kỷ Vân Dực sắc mặt lạnh lùng đứng ở cửa. Một cô gái lại đứng trước mặt anh, mái tóc xoăn màu đen dài đến eo, vóc người yếu đuối.

Khi ánh mắt hơi mang theo tò mò của Hàn Đan chạm vào anh, bất giác chuyển hướng ngay tức khắc, hình như tim đã đập lỡ một nhịp. Sau khi biết anh là Hà Xử Phong Lưu, không biết vì sao lúc gặp lại cứ trở nên hoảng loạn như vậy.

Nghe thấy tiếng động phía sau, cô gái đó từ từ quay người lại. Khi thấy rõ khuôn mặt cô gái Hàn Đan không khỏi ngẩn người, lại là Nguyễn Hi Nhan. Trong lòng Hàn Đan đã sớm định vị cô nàng trong phạm trù “Thâm Luật”, cho nên có chút hiếu kỳ với lý do cô ta xuất hiện ở đây. Trước đây giả làm người tình của Thâm Luật, khiến cô cảm thấy vô cùng áy náy, đang cân nhắc có nên chủ động tiến lên chào hỏi hay không, đối phương lại làm trước cô một bước.

"Cô Hàn."

"Chào cô." Cô lại có chút được cung mà sợ.

"Hình như cô Hàn nhìn thấy tôi rất bất ngờ." Về mặt Nguyễn Hi Nhan thân nhiên, hình như có chút đau buồn, lại có chút mệt mỏi.

Nhất thời cô không biết nên trả lời thế nào.

"Đều nói vui về nên lấy ra chia sẻ, sao Vân Dực anh vẫn chưa nói cho cô ấy?"

"Nguyễn Hi Nhan." Sau lưng, giọng nam lạnh lẽo hàm chứa tức giận mơ hồ.

Cô ta giống như không nghe thấy, sóng mắt dập dờn, chân mày mang theo nụ cười, tựa như một đóa hoa từ từ bung nở, nở rộ mỹ lệ không che giấu chút nào. "E rằng sau này tôi phải thường xuyên đến đây rồi, bởi vì ngày mai tôi sẽ đính hôn với anh ấy."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Tôi không muốn tiếp tục rơi lệ vì anh nữa

Editor: Xám

Khi nghe rõ câu nói ấy, Hàn Đan hoảng hốt trong nháy mắt, ánh mắt lướt qua Nguyễn Hi Nhan, dừng ở trên mặt Kỷ Vân Dực. Làn môi mỏng của anh hơi hé, giống như muốn nói gì đó, cuối cùng lại chỉ im lặng. Trong nháy mắt đó về mặt bình thân cũng từ từ trở lại, chỉ có ánh mắt bình tĩnh giao với cô từ đầu đến cuối, giống như một cây cầu đá vắng vẻ trăm năm.

"Tiệc đính hôn ở khách sạn Thịnh Hoa, sáu giờ tối mai. Nếu như cô Hàn có thể đến, chúng tôi sẽ rất hân hạnh." Người đẹp Nguyễn mời mọc nhiệt tình.

"Rất xin lỗi, e rằng tối mai tôi không có thời gian tham gia rồi." Cô cúi mắt cười nhẹ, trả lời công thức hóa: "Chúc mừng hai người."

"Cám ơn." Cô quay đầu liếc Kỷ Vân Dực một cái, mỉm cười: "Thật là đáng tiếc."

Tiếng chuông điện thoại vang lên đúng lúc trong bầu không khí đông đặc, Hàn Đan hơi gạt đầu tỏ ý, xoay người vào nhà trọ. Đóng cửa lại, dựa lưng lên cửa, dường như đã mất sức lực.

"Tiểu Đan, cậu ở nhà chứ?" Bên kia điện thoại, giọng nói của A Khiết quen thuộc mà ấm áp.

"Ừ."

"Mình đang đi dạo phố, nhìn thấy sạc pin lần trước cậu nói rồi, có cần mua luôn cho cậu một chiếc không?"

"Được."

"Muốn hẹn cậu ra ngoài ăn cơm, lại sợ ngược với khẩu vị của cậu, gần đây mình ăn gì nôn nấy, thật là phiền mà."

"Mang thai phải ăn nhiều một chút mới tốt."

"Việc làm mới thế nào, đã quen chưa?"

"Rất tốt."

"Vậy thì tốt, có gì không hài lòng thì đừng nhịn, mình thấy Kỳ Vân Dực rất dễ tâm đến cậu, cậu có nên cân nhắc thử xem?"

Nghe câu này lại nói không nên lời. Kiên cường, nguy trang, không quan tâm, vào lúc này những thứ cô có thể dùng để bảo vệ bản thân trở nên không thể chịu nổi một kích.

Cuối cùng đã đến kết cục có thể dùng “Thì ra là như thế” để hình dung, nhưng lại có vô số hồi hận “Một khi đã vậy”. Đã quen đặt trái tim trong một cái rương lớn, khóa lại bằng rất nhiều lớp khóa, bảo vệ cẩn thận từng tí, tránh khỏi tất cả nguy hiểm có thể, hành tẩu lạnh bạc, sống lạnh lùng. Mà bắt đầu từ lúc nào, anh đã trở thành sơ sẩy duy nhất của tôi? Giống như đã trúng cổ (sâu độc), để mặc anh đến gần từng bước, để mặc anh cởi khóa mở rương, để mặc anh lật xem vui mừng đau thương của tôi, để mặc anh nắm giữ tôi trong tay.

Lại mắc thêm lỗi lầm.

"Sao thế?" Giọng nói của A Khiết có chút nghi ngờ.

"Không có gì, mình hơi mệt chút."

"Vậy cậu nghỉ ngơi đi, lần sau tán gẫu tiếp."

"Được." Dốc hết toàn lực duy trì giọng điệu tự nhiên, mãi đến khi cúp điện thoại. Giống như đã mất hết tất cả sức lực, cô chậm rãi ngồi xuống sàn, cuộn chân lại. Trong phòng không bật đèn, Đường Bá Hổ yên lặng nằm ở cạnh chân cô, dùng cái đuôi lông lá cọ chân cô, giống như muốn an ủi.

Bởi vì có chờ đợi, nên mới thất vọng. Bởi vì động lòng, nên mới tổn thương. Cho dù không muốn thừa nhận thế nào, trái tim sẽ không gạt người. Lúc này, nó giống như đá ngầm bị những đợt sóng mãnh liệt vỗ vào, trước mắt đau đớn vô cùng, lại không phát ra một chút âm thanh nào.

Cô không hề nhìn thấy, ở bên còn lại của cửa, có người lẳng lặng đứng đó, chống ngón tay thon dài đã mất đi độ ẩm lên cửa.

Tắm gội, khôi phục tâm trạng, nhưng không hề buồn ngủ, cười lừa lang thang đi dạo trong《 Lục giới 》. Ký hiệu màu vàng trong hộp thoại lấp lánh liên tục, nhắc nhở tin mới đến từ “Phối ngẫu” (Vợ chồng)

Lúc này câu “Phu nhân đang ở đâu” giống như ngày thường kia càng thêm châm chọc.

Từ trước tới nay chỉ là con hề trong bàn tay anh, mặc anh điều khiển dẫn dắt, biểu diễn hết màn kịch hài hước này đến màn kịch khác, thú vị không? Nhìn thấy dáng vẻ té ngã chân tay luống cuống đầy nhếch nhác trên đài diễn võ của tôi, tức cười không? Nhất định anh không biết, những nụ cười vẽ ra bằng gốm màu đầy mặt đó, cũng có lúc không giữ vững được.

Nên chào cảm ơn rồi.

Khi Mộng Yểm chạy đến miếu Nguyệt Lão, Liên Cơ đang đối mặt ông già có chòm râu dê đến đờ ra, nhìn thấy anh, có chút xấu hổ nói: "Xin lỗi..... Cuối cùng vẫn làm phiền anh."

"Khách sao như vậy thật sự khiến người ta không quen." Anh vừa nói vừa mở thanh giao dịch ra, cho cô mười vạn nguyên bảo.

"Tôi không biết lúc nào mới có thể trả số tiền này cho anh....."

"Có một cách có thể nhanh chóng trả hết nợ thành số không."

"Là gì?" Cô kinh ngạc.

"Lấy chủ nợ."

Cô mỉm cười, cuối cùng con chuột trên nút “Cường chế ly dị” màu xám bạc đã ấn xuống. Trên ngón út của tay phải Liên Cơ dần dần xuất hiện một sợi tơ màu đỏ nhỏ mảnh. Ông già có chòm râu dê ở trước mắt thông thả bước đến, than nhẹ một tiếng "Mọi chuyện đều do trời định trước. Kéo vàng đã cắt tình duyên. Cô nương đã cố chấp như thế, lão phu sẽ cắt đứt tơ hồng này cho người, kết thúc duyên phận này, mong người giải quyết cho tốt." Cây kéo trong tay kết một tiếng đã cắt đứt sợi dây kia. Đồng thời, mấy chữ “Nương tử của Hà Xử Phong Lư” trên đỉnh đầu bị gió thổi tan thành bột phấn màu vàng, biến mất không thấy nữa.

Cắt đứt quan hệ, đại khái chính là như thế. Chấm dứt quá khứ, cũng không còn tương lai.

Cô xoay người, đứng lại.

Cửa miếu Nguyệt Lão, Hà Xử Phong Lư mặc áo đen đứng đơn độc, dường như mất tim đối diện với cô.

Khu vực danh hiệu trên đỉnh đầu, hoàn toàn trống rỗng.

Nhắc nhở hệ thống "Tình cảm của [Liên Cơ] và [Hà Xử Phong Lư] tan vỡ, cường chế ly dị, từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt, cùng quên nhau trên giang hồ" đột nhiên xuất hiện trên màn hình của từng người chơi, không hề bắt ngờ đã đẩy lên sóng to gió lớn.

[Thế giới] Phó Đồ Chơi Làm Bằng Đường Số 10: Số báo đặc biệt số báo đặc biệt, vút bỏ Phong Lư đến bên Mộng Yểm, sứ giả hộ hoa đôi người nhanh như chớp! Các phóng viên của Phó Đồ Chơi Làm Bằng Đường theo dõi đưa tin có một không hai!

[Thế giới] Mạch Thượng Thắng Tuyết: Mười vạn đó mười vạn đó, lẽ nào số tiền này do Mộng Yểm chi?

[Thế giới] Tạ Y Đôn: Có bệnh à, đăng kí kết hôn cũng bị người khác giết.

[Thế giới] Uốn Éo Ngây Thơ Lương Thiện: Thịnh Yển vừa dọn sạch miếu Nguyệt Lão rồi..... Thật là khủng bố, giết người ở khu vực này bọn chúng không sợ bị sét đánh sao?

[Thế giới] Máy Bay Giấy: Nếu như bọn chúng sợ sét đánh, thế giới đã hòa bình rồi.

[Thế giới] Mẹ, Con Lạnh: Cho nên bây giờ là tình huống gì? Liên Cơ vút bỏ Hà Xử Phong Lư nhảy vào lòng Mộng Yểm?

[Thế giới] Nghe Nói Hân Nhi Là Công: Hà Xử Phong Lư bị cạy góc tường (cắm sừng)?

[Thế giới] Phó Đồ Chơi Làm Bằng Đường Số 6: Âm Các xuất hiện rồi..... Tôi treo máy đây.....

[Thế giới] Phó Đồ Chơi Làm Bằng Đường Số 11: Âm Các vây vòng ngoài lại rồi, xem ra trước mắt hai đại bang phái vẫn duy trì khắc chế, giằng co.

[Thế giới] Nhị Mạn: Hiện giờ tình hình trong miếu thế nào?

[Thế giới] Phó Người Hoa Số 10: Tất cả những người đến gần khu vực này bị chém rồi, phóng viên tỏ ra áp lực rất lớn.

[Thế giới] Bên Trái Của Bên Trái: Thật muốn biết bọn họ đang nói gì.

[Thế giới] Bên Phải Của Bên Phải: Anh lại cảm thấy hẫng là bọn họ đã đánh nhau rồi.

.....

Bầu trời mù mịt, mây đen che lấp mặt trời. Tường cao màu đỏ ngăn cách miếu Nguyệt Lão và tiếng huyên náo bên ngoài.

Nhìn Hà Xử Phong Lư chậm rãi đi tới, Hàn Đan lại có một loại kích động chạy trốn. Cho dù là hiện thực hay thế giới ảo, chỉ muốn chạy ra xa khỏi bên cạnh anh, không còn quan hệ gì nữa. Mà ngón tay dừng trên con chuột lại cứng đờ, mặc anh từng bước đến gần.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lư: Lý do?

Anh đứng lại ở trước mặt cô. Trên khuôn mặt tuấn mỹ yêu tà của nhân vật giả tưởng không lộ buồn vui, mà cô lại có thể miêu tả rõ ràng vẻ mặt lạnh lùng quen có của anh ở trong đầu.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Tôi mệt rồi.

Trong sắc trời u ám bộ quần áo màu đỏ nổi bật lóa mắt, giống như một đốm lửa.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lư: Em cho rằng anh sẽ để em và anh ta ở bên nhau dễ dàng như vậy?

Về mặt hiện giờ của anh là thế nào đây? Kiểu ngao lại khinh miệt hơi hắt cằm lên, điệu bộ từ trên cao nhìn xuống, chỉ riêng mình ta.

Hàn Đan nâng trán cười khỏ. Bắt đầu từ lúc nào, mỗi một biểu cảm của anh đều tồn tại ăn sâu bén rễ trong đầu mình như vậy? Cứ giống như trò chơi nói hình lúc nhỏ từng chơi, mỗi một câu anh nói đều có thể khiến cô ghép đôi biểu cảm tương ứng rất nhanh, thậm chí rõ mồn một đến mức làm mờ giới hạn hư ảo và hiện thực.

Điều đó khiến cô đã chán nản lại thêm ủ rũ. Biết rõ là người không nên động lòng, nhưng lại hoàn toàn đắm chìm.

Chuyện đến mức này, cần gì phải phí tâm phí sức diễn tiếp nữa. Cô cần môi.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Vậy thì, Kỳ thiếu muốn thế nào đây?

Bầu không khí giống như ngưng đọng, chỉ có gió xuyên qua giữa hai người, thổi tay áo và sợi tóc bay lên.

[Mật ngữ] Hà Xử Phong Lư: Biết từ lúc nào?

[Mật ngữ] Liên Cơ: Anh thì biết tôi là Hàn Đan từ lúc nào?

Cô hỏi ngược lại, thế nhưng anh không hề trả lời.

Di hồn sư trên màn hình vuốt ve mặt cô. Thời gian ngừng lại, thật lâu.

"Tôi cho rằng cô đã học được che giấu tâm trạng của mình như thế nào." Anh không sử dụng Mặt ngữ nữa, mà trực tiếp gõ đối thoại lên kênh khu vực công cộng. "Ví dụ như, ung dung thần nhiên diễn xong vở kịch, sau đó giả vờ như cô không yêu tôi."

Hô hấp của Hàn Đan nghẹn lại. Anh lại gợn gàng dứt khoát vạch trần toàn bộ như vậy, mà trong đầu cô bất ngờ không kịp phòng ngự chỉ có một khoảng không trống rỗng, ngay cả một câu phản bác cũng không nói ra được.

"Vốn cho rằng cô có thể khiến cuộc sống của tôi trôi qua thú vị hơn một chút, thật đúng là khiến người ta thất vọng." Hà Xữ Phong Luru buông cánh tay xuống, giọng nói mang vẻ trào phúng: "Hơi đối tốt với cô một chút đã động lòng, có phải quá thấp hèn rồi không?"

Một đường sáng xanh lục lướt qua, trong nháy mắt, gai độc trong tay Liên Cơ lút vào ngực anh.

Có thể dễ dàng tha thứ những trò đùa dai không hề có kỳ, có thể dễ dàng tha thứ những ngôn từ cay nghiệt ấy, nhưng không thể dễ dàng tha thứ anh chà đạp trái tim tôi như vậy.

Phần nộ tích tụ bám vào giữa ngón tay, liên tiếp tạo ra công kích, nhưng cuối cùng đã dừng lại khi thanh máu sắp cạn đến đáy.

"Sao, không xuống tay được?" Từ đầu đến cuối người đàn ông trước mặt không hề nhúc nhích, để mặc lượng máu giảm bớt liên tục.

"Một ngày nào đó tôi sẽ tự tay xử lý anh." Cô cắn răng.

"Ồ." Anh cười khê: "Cô không có cơ hội nữa rồi."

Chỉ một thoáng, ánh sáng lạnh lùng lóa mắt. Trong lòng Hàn Đan trầm xuống, lại thấy đoản đao trong tay anh ra khỏi vỏ. Chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, Hoa yêu đã ngã xuống đất.

[Hệ thống] Ngài đã bị [Hà Xữ Phong Luru] giết chết.

Anh đã giết cô.

Không chút do dự, một kích trí mạng.

Dứt khoát như thế.

Đồng tử màu tím của anh giống như đá quý, ẩn chứa ánh sáng long lanh mà âm trầm.

"Nếu như muốn ra tay thì đừng mềm lòng. Đó là bài học cuối cùng tôi dạy cô."

Sắc trời tối dần, tiếng sấm mờ hồ, tia chớp bỏ núi xa thành hai mảnh.

Mưa rào từ trên trời giáng xuống, rơi dày đặc trên mặt đất, trong hồ nước, dường như có một tấm lưới khổng lồ mà chặt chẽ, trói cô thật chặt tại chỗ, không thể chạy trốn. Mà những âm ướt đó, đang ăn mòn trái tim cô từng chút một.

"Anh thắng rồi." Lúc gõ chữ đầu ngón tay không chịu không chế mà run rẩy, khoe mặt có ẩm ướt nóng ẩm, hoang hốt không có chỗ nào để đi. "Bắt đầu từ bốn năm trước, tôi đã chỉ là diễn viên áo văn nói chêm chọc cười trong vở kịch của anh, tôi sớm nên hiểu rõ nhưng vẫn ôm mộng vẫn vơ. Là tôi không biết tự lượng sức mình tự mình đa tình, lại động lòng."

Không né tránh nữa, không lảng tránh nữa. Cô mượn miệng nhân vật hư cấu thổ lộ những tình ý mình chưa từng để lộ ra, nói từng chữ từng câu cho anh nghe. Không có ai biết đối với một cô gái đã quen cất giấu toàn bộ cảm xúc chân thực vào tim mà nói, cần dùng khí lớn đến mức nào. Cũng không có ai nhìn thấy, cô ngồi ở trước máy tính đã rơi lệ đầy mặt.

Người đó vốn là người đàn ông không nên có bất kỳ mong đợi gì, cuối cùng đã trở thành một hiểu lầm. Bởi vì đã buông lỏng trái tim, mới rơi vào nỗi đau này. Chỉ trách mình, không oán người.

"Tôi chỉ muốn xin anh một chuyện, xin anh giờ cao đánh khê gạch bỏ tôi khỏi kịch bản của anh đi. Từ lúc bắt đầu, không để lại dấu vết, gạch đi toàn bộ." Đó là lời cuối cùng cô nói với anh.

Mưa to trút xuống, tóc bạc áo đen đều đã mờ hồ đường nét, xa xăm không nhìn thấy rõ hình dáng.

Lời của anh, xuất hiện từng câu trong cột đối thoại. Mỗi một câu đều giống như khoét dao vào tim cô sâu hơn.

"Ban đầu tôi cho rằng cô có chút đặc biệt, thì ra chỉ giống như những cô nhóc khác, nhầm chán vô vị."

"Nếu như tôi không muốn buông tay, cho dù chơi chán rồi, cô cũng nhất định phải ở bên cạnh tôi. Có điều nể mặt trong quá trình vẫn khiến người ta vui vẻ, tôi miễn cưỡng thả cô đi cũng được."

"Cắt kỹ trái tim cô, bởi vì ở trong kịch bản của tôi, cô chỉ có thể là người qua đường."

Trong lòng có nơi nào đó đã sụp đổ, biến thành một cảnh tượng đồ nát không thể sửa chữa. Mà tự tôn và kiêu ngạo trong tay cô cũng vỡ thành cát sỏi cực nhỏ, ngay cả giọt nước mắt rơi xuống cũng bị gió hong khô, tan biến không thấy nữa.

Thì ra, trái tim có thể đau như vậy.

Đau đến mức khiến người ta sinh ra oán hận.

Sấm sét từng cơn, tia chớp cắt qua chân trời.

Trong tiếng mưa rơi, có dây đàn rung động, phát ra tiếng vang leng keng, ngàn vạn đường sáng lạnh đứt đá vỡ vàng đánh úp về phía Hà Xử Phong Lư, đánh văng anh ra khỏi bên cạnh người Liên Cơ mấy thước.

Ngón tay Mộng Yểm vẫn luôn im lặng toàn là lệ khí, đánh tiêu vi cầm gác ngang trước ngực ra vô số lớp sóng âm. Hà Xử Phong Lư bị đánh rớt hơn nửa lượng máu lên xuống vài cái rồi nhảy lên núi đá, lòi quang vắn vút xung quanh pháp trường trong tay.

Lúc này, kênh Thế giới hiện lên một tin tức làm chấn động cả server.

[Thế giới] Mộng Yểm: Bắt đầu từ hôm nay, Thịnh Yên đối địch với Âm Các. Phàm là bang phái bạn bè với Âm Các đều là đối địch, phàm là hoạt động Âm Các tham dự, thành viên bang Thịnh Yên có thể ngăn cản bằng mọi cách. Hai bang cấm buôn bán, cấm kết hôn, cấm toàn bộ qua lại âm thầm.

Đối chọi gay gắt, mặc kệ cái giá phải trả rất cao. Mệnh lệnh này của Mộng Yểm đã trở thành chiến thư dứt khoát nhất trong lịch sử của 《 Lục giới 》. Đồng thời, cũng kéo ra bức mờ màn chiến tranh giữa hai bang phái lớn đứng đầu của server này. Mà câu trả lời của Âm Các cũng chỉ có hai chữ.

[Thế giới] Hà Xử Phong Lư: Động thủ.

Tiếng chim hót vang lên thấu trời xanh khi Ma tộc hợp thể, Âm Các và sát thủ Thịnh Yên vây ở bên ngoài miếu Nguyệt Lão gần như đồng thời rút đao ra khỏi vỏ. Tiếng của vô số dị thú gào thét và âm thanh đao kiếm chạm nhau pha lẫn vào nhau, chấn động gây điếc tai. Dù loại kỹ năng hoa lệ va chạm dẫn đến nổ tung, khiến cả thế giới đều rung chuyển. Vật lộn, chém giết, chống đối trái phải, một kiếm chắn cổ họng. Có người thua trận ngã xuống đất, có người gia nhập đội chiến đấu, tên trên đỉnh đầu đỏ đến mức càng ngày càng đậm giống như ngấm máu.

Hợp tác đoàn đội phối hợp ăn ý như nhau, thành viên tham chiến huấn luyện nghiêm chỉnh như nhau, kỹ xảo đánh nhau với trình độ cao siêu như nhau, cuộc chiến này giống như một ván cờ giăng co sốt ruột, từng bước căng thẳng thắng bại khó đoán.

Chiến tranh của vương tướng hai bên càng khiến người ta hoa cả mắt. Cầm sư vẫn luôn ngồi yên một góc trong chiến đấu đã bắt đầu di chuyển vị trí, Hà Xử Phong Lư dời hồn Phong hành giả đang di chuyển với tốc độ cao, chỉ có thể miễn cưỡng bắt được cái bóng màu lam. Đối với Di hồn sư mà nói, thời gian càng kéo dài càng bất lợi, hai bên đều rất rõ điểm này, bởi vì Mộng Yểm không ngừng thay đổi vị trí, cố gắng hết sức kéo dài mặt trận, Hà Xử Phong Lư lại dùng cận chiến sát người di chuyển với tốc độ cao để áp chế đánh xa của anh.

Giống như một bộ phim hành động hoa lệ, góc độ công kích hoàn hảo, kỹ năng tính toán tỉ mỉ làm lạnh thời gian, sau khi phán đoán ý đồ của đối phương, dự đoán công kích hoàn mỹ, khiến trận chiến này đẹp ngang tài liệu PK mẫu phiên bản hoa lệ. Lúc này cô mới biết, đối với bọn họ mà nói, thêm máu hoàn mỹ ở sau lưng cô, hay là luyện tập truy đuổi với cô lúc bình thường đều chỉ là vui đùa tầm thường. Tài nghệ thật sự của bọn họ, chỉ cần nhìn, đã đủ để khiến người ta xem thế là đủ, sinh lòng kính sợ.

Dưới trạng thái thế lực ngang nhau thế này, mỗi một sai lầm nhỏ nhất đều có thể là trí mạng, giống như là giăng lên dây kéo qua vách núi cao vạn trượng, luôn có một người sẽ ngã xuống trước.

Đột nhiên cô lại không có dũng khí nhìn tiếp.

Một giây trước khi logout, là cảnh Hà Xử Phong Lư và mộng Yểm đánh nhau trực diện.

Đôi cánh màu lam thắm của anh, là ánh sáng cuối cùng trên màn hình.

Sau đó, tất cả biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Quên đi, cứ giống như nét chữ chà bằng cục gôm lúc nhỏ, có những chữ để lại dấu vết mờ mờ, có những chữ lạ

Đêm hôm ấy, Hàn Đan ngồi ở bên cửa sổ, nhìn ánh dương sáng lên từng tắc một bên chân trời, tràn qua nhà cao tầng và đường phố, cuối cùng chiếu sáng cả thành phố. Sau đó mang theo một túi quần áo lớn đã đóng gói xong, ôm Đường Bá Hổ, rời khỏi nhà trọ trong ánh nắng sớm.

Đẩy cửa nhà ra, Lão Phật Gia vừa luyện kiếm xong quay về, liếc cô một cái nói: "Con chạy vội về từ tổ kịch cương thi à, sao sắc mặt lại như thế? Trong nồi có cháo đậu đỏ, ăn nhanh một chút."

"Chị, sao hôm nay chị chịu về rồi, anh hàng xóm đẹp trai kia đâu?" Hàn Song cắn bánh quẩy cười thần bí sắp tới gần.

"Chuyến đi rồi." Cô nhanh chóng húp hết một bát cháo nhỏ, ngậm một chiếc bánh bao xá xíu chuẩn bị ra ngoài.

"Chuyến đi rồi?" Hàn Song bóp cổ tay thờ dài, nhắc mãi sau lưng cô: "Chị không hỏi thăm nhà mới của anh ấy ở đâu sao? Vất vả lắm mới tình cờ gặp một người cao to giàu có đẹp trai như vậy sao có thể thả cho chạy như thế chứ?"

"Hàng xóm mà thôi, hỏi thăm nhiều vậy để làm gì."

"Chờ em với..." Cái đuôi đuôi kịp tiếp tục làm nhảm: "Hàng xóm mà thôi chị lại tự mình xuống bếp nấu cơm cho người ta?"

"Ông nước nhà người ta hồng rồi không nấu cơm được thôi."

"Thật sự chỉ là hàng xóm bình thường?"

"Em phiền thật đấy, bà tám nhỏ."

"Không phải là em quan tâm chị sao!"

Trên đường ngồi xe buýt đến công ty, sẽ đi qua một con đường rất dài, hai bên trồng cây nhãn, cao lớn mà tươi tốt. Mở hai bàn tay ra, ánh sáng từ giữa hai bóng cây ngấm xuống tựa như nốt nhạc màu vàng nhảy nhót.

Trong radio đang phát một khúc nhạc lãng mạn, Tô Viễn Ca hát hết lần này đến lần khác bằng chất giọng động lòng người, khiến người ta mê say.

"..."

Có thể yêu anh không? Đừng lúc gần lúc xa, khiến anh bận lòng nữa.

Có thể yêu anh không? Đừng khiến anh đau khổ giữa giữa, lòng rồi bông bong như vậy nữa.

Có thể yêu anh không? Không muốn nhìn em tiếp tục khóc vì anh ta, buông tay ra đi.

Có thể yêu anh không? Không muốn làm kẻ ngốc, trong thế giới của em nữa.

"..."

Âm nhạc tuôn chảy, Hàn Đan tựa vào bên cửa sổ, nhắm mắt lại.

Có một ngày, cuối cùng tôi cũng sẽ tìm được một người.

Tôi sẽ làm bữa sáng vừa miệng cho anh ấy, dùng cách tình nghịch gọi anh ấy rời giường, khi xa cách giống như đứa trẻ dùng tay vòng qua cổ hôn môi anh ấy, chia sẻ tất cả vui sướng và đau thương trong cuộc đời tôi với anh ấy. Tôi sẽ kéo anh ấy đi ngắm mặt trời mọc và thưởng thức cảnh tuyết rơi cùng tôi, đi chung con đường thật dài, chụp thật nhiều thật nhiều bức hình, chất đầy căn nhà nhỏ của chúng tôi. Tôi sẽ sẵn lòng sinh một đứa con cho anh ấy, có họ của anh ấy và tên tôi đặt, có tính cách của anh ấy và khuôn mặt của tôi, sau đó lớn lên từng ngày.

Nhưng người đó, không phải là anh.

Nếu như anh yêu tôi thì thật tốt. Tôi đã từng kỳ vọng như thế, cũng đã từng quên mất anh là Kỷ Vân Dục, xem anh như một người đàn ông bình thường lạnh chanh lâu lâu mà cất vào trong lòng. Bây giờ, tôi muốn đặt anh trở lại vị trí anh nên ở.

Cứ giống như một cuộc giải phẫu, sẽ có chút đau đớn, cũng sẽ khóc lóc và không muốn, thế nhưng rất nhanh tất cả đều sẽ qua đi, anh sẽ biến mất khỏi thế giới của tôi giống như nước mắt. Rất nhanh, dấu vết thuộc về anh sẽ bị xóa đi toàn bộ. Rất nhanh, tôi cũng sẽ không thường xuyên nghĩ đến anh như thế này nữa. Thời gian là bác sĩ tay nghề tỉ mỉ, nó sẽ quấn miệng vết thương lại, bình phục thành đáng về ban đầu.

Xe đã đến trạm.

Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt đã trang điểm nhẹ của cô, bình thản mà trầm tĩnh. Sự tiêu tụy của một đêm không ngủ được trang điểm không nhìn ra dấu vết. Hàn Đan sửa sang lại cổ áo, tiến vào cổng công ty.

Đi làm, về nhà, lịch làm việc và nghỉ ngơi cố định, cuộc sống khôi phục lại đáng về gió êm sóng lặng, sóng nước chẳng xao, ngày qua ngày. Dần dần thích ứng với công việc mới, khi thì đau đầu vì hình thức quản lý hỗn loạn.

Không chơi game online nữa, rất ít đối diện với máy tính, lúc rảnh rỗi bắt đầu theo Hàn Song đánh quần vợt, tập yoga. Vẫn sẽ bị Lão Phật Gia ép đi xem mắt, cũng dần dần thích ứng trò chuyện vui vẻ với đối phương, lưu số điện thoại cho nhau, sau đó hẹn thời gian gặp mặt đi uống cà phê. Giúp Hàn Song lo liệu cửa hàng online cô bé mới mở, có lúc làm diễn viên nghiệp dư chào hàng khách vài lần.

Cũng không có tin tức của anh nữa.

Khi lịch ngày lật qua một tháng, cô mới quay về căn nhà đó một lần nữa.

A Khiết ở nhà chồng đến phát chán đã chạy về thành phố H, Trình Uyên lập tức theo về, vợ chồng son thêm mỡ trong mặt như hình với bóng. Nhìn thấy Trình Uyên đeo tạp dề bận rộn trong phòng bếp, bàn tay cầm bút vẽ thường ngày giờ muôi vụng về vô cùng, Hàn Đan

muốn đi giúp đỡ, bị A Khiết kéo lại, chỉ vào cái bụng mới lớn của mình nói: “Đề anh ấy học làm, nếu không mình ở cữ thì sai bảo ai?”

“Cậu thật là nhìn xa trông rộng đấy.” Hàn Đan tương đối ghét bỏ liếc mắt nhìn cô.

“Rõ ràng là lo trước tính sau.” Cô ưỡn bụng dương dương đắc ý.

Lâu rồi không gặp, đương nhiên có chuyện nói mãi không hết. Ăn cơm xong, đuổi đại họa sĩ Trình đến siêu thị mua sắm, hai người các cô lại làm ỏ trên sofa nói chuyện trên trời dưới đất. Tầm chuyện từ quần áo trên người đến ngôi sao ngoài ngàn dặm, cho đến cuối cùng nhắc đến vấn đề phức tạp của Hàn Đan.

“Đan Tử, thật ra mình vẫn luôn không dám hỏi, giữa cậu và Kỳ Vân Dục...” A Khiết nói nửa câu, muốn nói lại dừng.

“Nói dễ nghe, anh ta cần một người bạn chơi, mình không xứng đáng với chức vụ lắm, vì thế chủ động từ chức rồi.”

“Tên đàn ông biến thái căn bản đó, đáng đời đến tiệc đính hôn thì bị người ta leo cây.”

“Leo cây?”

“Ừm, Trình Uyên nói hôm đó rất nhiều người đến, kết quả cô Nguyễn người ta hoàn toàn không có mặt, náo loạn một trận lớn, rất mất mặt.”

“Về sau thế nào?”

“Đại tiểu thư lên chạy mất trong hôn lễ, nhà họ Nguyễn chủ động xin lỗi, cũng xem như bảo toàn chút thể diện cho nhà họ Kỳ. Chuyện kết hôn cứ như vậy mà không giải quyết được gì, cũng không biết rốt cuộc có nội tình gì, tóm lại sau đó mấy hạng mục lớn hai nhà hợp tác đều đã thành công, xem ra quan hệ vô cùng tốt. Có điều mình nghe nói còn có một ý kiến, nói nhà họ Kỳ đã xảy ra vấn đề gì đó, nhà họ Nguyễn cố ý để con gái chạy mất.”

“Nhà họ Kỳ có thể có vấn đề gì?” Hàn Đan khó hiểu.

A Khiết nhún nhún vai: “Ngẫm lại những chuyện hư hỏng của nhà những người phú quý đó đều rất phức tạp. Nói xem, nửa còn lại của cậu định lúc nào thì bỏ sung? Lão Phật Gia nhà cậu đã gấp muốn chết rồi hả?”

Cô nhún vai tỏ vẻ vô tội: “Duyên phận chưa tới, làm sao cưỡng cầu được? Lẽ nào mình phải lên đường phố tùy tiện kéo một người chỉ để kết hôn?”

“Không hẳn là không thể, việc còn do người mà.”

“.....”

Hai người nói chuyện sôi nổi tung bùng một trận, lo lắng phụ nữ có thai dễ mệt mỏi, Hàn Đan đã muốn tạm biệt. Trước khi đi, A Khiết giống như đột nhiên nhớ ra gì đó, lục từ trong túi ra một tấm thẻ đưa cho cô hỏi: “Cái này là dọn dẹp phòng ốc thì tìm được, Trình Uyên nói không phải của anh ấy, mình đoán nhất định là của cậu.”

Hàn Đan nhận lấy, ánh mắt tối sầm.

“Sao thế?” A Khiết hỏi.

“Không có gì.” Cô ngước mắt mỉm cười: “Vậy mình đi trước, cậu dưỡng thai thật tốt.”

“Ừ, đi đường cẩn thận.”

Xoay người đi về phía thang máy, lại bất giác dừng bước trước cánh cửa ở đối diện.

Cửa khép hờ, lộ ra một khe hở. Tất cả đều khác biệt, đã không thấy chiếc giường tròn nữa, trở thành một bộ sofa bằng vải bố màu tối, một nam thanh niên đeo mắt kính đẩy cửa đi ra, trên tay ôm một chồng sách, nhìn thấy cô đứng ở cửa bèn giật nảy mình, hỏi: “Chị tìm ai?”

“Người ở đây lúc trước..... Cậu biết đi đâu rồi không?”

“Không rõ lắm, chị là bạn anh ấy?” Nam thanh niên gãi gãi đầu nói: “Lúc tôi đến xem phòng đã giật nảy mình, giường cực lớn, tủ quần áo và bồn tắm lớn,

ngoài ra lại không có gì hết. Tốn nhiều tiền lắp đặt thiết bị như vậy, ngay cả bố cục cũng sửa, kết quả chỉ thuê hai tháng. Cuối cùng ngay cả đồ dùng trong nhà cũng không mang đi, chuyển giao toàn bộ cho chủ nhà." Tiếp đó bổ sung một câu: "Người bạn này của chị thật là hào phóng."

Cô cười thản nhiên, lễ độ chào tạm biệt đối phương, đi vào thang máy.

Thẻ tín dụng màu đen nắm trong tay giống như mang theo độ ẩm nóng, thiêu đốt da thịt. Giống như chìa khóa thông về quá khứ, mở chiếc rương nặng nề rỉ sét loang lổ ra, đọc lại những quá khứ có liên quan đến anh. Rõ ràng, thậm chí còn có thể nhớ rõ biểu cảm phức tạp của anh khi nụ hôn đó kết thúc; đáng vẻ anh nói "Em cho rằng đây là giao dịch" khi tức giận; và cả tiếng vang lớn khi anh sập cửa ra ngoài.

Tuyển phòng ngự khổ cực đúc thành dễ dàng vỡ tan ngàn dặm, khiến cô có chút chán nản. Cảm xúc buồn bực trào lên, cúi đầu bước nhanh hơn, thiếu chút nữa va vào Trình Uyên xách túi lớn túi nhỏ ở đầu bậc thang.

"Nhanh như vậy đã đi rồi? Sao không ngồi thêm một lát nữa?" Anh hỏi.

"A Khiết cần nghỉ ngơi nhiều, lần sau rảnh rồi tôi lại tới thăm cô ấy."

"Được."

"Cái đó....." Cô muốn nói lại thôi.

"Có chuyện gì sao?" Trình Uyên hỏi.

Cô do dự một lát, cuối cùng đã hạ quyết tâm mở miệng: "Nhân tiện, có thể cho tôi cách liên lạc với Lạc Tiêu không?"

Vào lúc sẩm tối, khu trung tâm thương mại phồn hoa nhất thành phố H, tiệm cà phê ở tầng hai mươi của cao ốc Kim Phong.

Cô gái kéo đàn violon đang độc tấu《Kanon》, nhân viên tạp vụ thất chiếu nơ màu bạc chậm rãi đi đến phía trước, dẫn cô đến vị trí gần cửa sổ.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa, lật xem tài liệu trong tay, vừa nói với thư ký đang đứng gì đó. Khi nhìn thấy cô, đặt giấy trong tay xuống, ra hiệu cho thư ký rời đi trước, cười nói: "Đã lâu không gặp."

Lạc Tiêu cả người mặc trang phục đoan chính trước mắt khiến cô có một cảm giác xa lạ mãnh liệt. Giống như anh và Lạc Tiêu ngã trên sofa gọi thêm một lon bia, triển khai đại chiến đũa giành giật cánh gà ở trên bàn ăn là hai người hoàn toàn khác nhau. Trên mặt Lạc Tiêu cô quen biết vĩnh viễn là đáng vẻ lười nhác mà ôn hòa, mỗi một động tác đều tùy ý, cứ giống như nam phù thủy trẻ tuổi sống trong rừng rậm trong truyện cổ tích, có dụng mạo anh tuấn và trái tim biến hóa khó lường không thể nắm bắt. Mà người đàn ông ngồi ở đối diện lại giống như là nhân vật trang bìa trên tạp chí kinh tế tài chính đưa tin bằng trang báo lớn số trang nhiều hơn, có nụ cười hiện ra bên ngoài và ánh mắt bình tĩnh sắc bén.

"Xin lỗi, để anh chờ lâu rồi." Đã lâu không gặp, lúc cô nói chuyện mang theo chút thận trọng.

"Tôi vừa mới đến một lát." Anh vẫn mi mảy cong cong cười đến lóa mắt, đưa tay cầm lấy nút thắt cà vạt hỏi: "Để ý quần áo tôi hơi xộc xệch một chút không?"

Hàn Đan vội vàng lắc đầu: "Cứ tự nhiên."

"May mà lúc ăn cơm không cần đối mặt với những lão già bảo thủ trong công ty, bằng không tôi sẽ điên mất." Lạc Tiêu tháo cà vạt ra, cởi cúc áo sơ mi ở cổ sau đó khoé khoắn tựa lên ghế sofa: "Vừa ăn vừa nói chuyện nhé, tôi đói bụng lắm rồi."

Tình huống này khiến cô không cách nào từ chối, đành phải gật đầu.

"Thịt gà không ăn ngon bằng cô làm." Anh vừa ăn vừa tiếu nói.

"Cơ hội anh ăn món ăn gia đình đó không nhiều, cảm thấy mới mẻ thôi." Cô cười.

"Rất nhớ những ngày ăn chực ở chỗ cô, rất thả lỏng, rất khiến người ta vui vẻ." Anh nhìn cô, giống như đang hồi tưởng: "Có lẽ là hương vị gia đình chúng tôi không nê nào trải nghiệm, cho nên khiến chúng tôi rất say đắm, nhất là cậu ấy."

Hàn Đan biết "cậu ấy" mà anh nói là ai, chỉ im lặng.

"Cô đến tìm tôi, là chuyện có liên quan đến cậu ấy?"

"Ừ." Cô ngạc nhiên bởi sự nhạy bén của anh, lấy tấm thẻ tín dụng ra đưa cho anh: "Có thể xin anh giúp tôi trả lại cho Ký Văn Dực không?"

Lạc Tiêu nhìn cô, trên vẻ mặt có vài phần sáng tỏ đã sớm đoán được: "Mặc dù tôi rất muốn giúp đỡ, có điều nếu như là cậu ấy cho cô, cho dù là nguyên nhân gì, tôi cũng không có quyền lấy về thay cậu ấy."

Cô vô cùng bất đắc dĩ, hít sâu: "Vậy có thể nói cho tôi biết địa chỉ liên lạc hiện giờ của anh ta không? Tôi có thể gửi qua bưu điện cho anh ta."

"Sợ rằng không thể." Anh từ chối rất kiên quyết, không cho lý do.

Lông mi che phủ ánh mắt, cô gượng cười: "Làm phiền anh rồi, tôi đi trước."

"Cô....." Anh muốn nói lại thôi, dường như là hỏi sau khi cân nhắc một lát: "Còn chơi 《Lục giới》 không?"

Cô lắc lắc đầu.

Lạc Tiêu hơi nhếch khóe môi, vẻ u buồn như có như không đó khiến nhìn nụ cười của anh có vài phần hiu quạnh. "Quả thực, xóa hết tất cả cùng một lúc mới có thể hoàn toàn quên cậu ấy đi."

Hàn Đan không biết vì sao anh lại đột nhiên buông ra một câu như thế. Lúc này, người đàn ông đó giống như một người canh giữ của mê cung không lồ, thần bí khiến người ta không nhìn được đến gần, nhưng lại liên tục mất đi phương hướng, không tìm được đường về.

"Anh là Tuyệt Nha, đúng không?" Cô không nhìn được chứng thực.

"Cô vẫn luôn rất thông minh." Người đàn ông khẽ cười: "Thời gian không còn sớm nữa, dưới lầu sẽ có taxi đưa cô về."

Cô gật đầu chào tạm biệt, quay người rời đi.

Lạc Tiêu khẽ thở dài một hơi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đô thị buổi tối lấp lánh mây tía, giống như một cô gái phong trần ánh mắt quyến rũ, vô cùng xinh đẹp.

Anh uống rượu đỏ trong ly một hơi cạn sạch, thư ký khom người thu dọn tài liệu ở bên cạnh đột nhiên nghe thấy anh lẩm bẩm tự nói.

"Sớm biết đã không đồng ý rồi, hết lòng tuân thủ lời hứa gì đó, thật sự không hợp với tôi đâu....."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Sầu riêng, là một loại đồ ăn khiến người ta yêu ghét rõ ràng

Editor: Xám

Không nói rõ được là vì sao, cô lại đăng nhập vào 《Lục giới》 lần nữa.

Rất lâu rồi không online trò chơi, nhìn thấy phong cảnh quen thuộc, có một chút hoảng hốt. Hết thấy đều là dáng vẻ của ngày trước, phổ xá náo nhiệt, đám người chen chúc, mọi người chân đạp phi kiếm bay lướt qua không trung, hơi thở nặng nề của lũ dã thú cao lớn hung ác, dung nhan Hoa yêu áo đỏ tóc đen như cũ. Giống như thời gian chưa từng trôi qua, mà mình cũng chưa hề rời đi.

Một loạt tên màu xám thẫm trong danh sách Bạn tốt nằm yên lặng lẽ, mà tên của Hà Xử Phong Lưu đã không thấy nữa. Cuối cùng vẫn là có cái gì đó đã bị thay đổi rồi, không còn là dáng vẻ ban đầu nữa.

Giống như trước kia, nhận nhiệm vụ chạy vật ở chỗ NPC, sau đó lác lư qua lại như thoi trong thành, lúc lĩnh phần thưởng hệ thống nhắc nhở không gian còn thừa của túi không đủ.

Nhìn đồ đạc lộn xộn đầy ắp trong túi, cô thở dài, đành phải đến tiền trang “dỡ hàng”, bất ngờ bị ông chủ béo của tiền trang ngăn ở bên ngoài.

Cô hoàn toàn không nhớ mình đã từng thiết lập mật mã tiền trang, nhưng phiên ai đó nói cho cô một chút, cột nhập mật khẩu ở phía dưới "Chào ngài, để bảo đảm tài sản của ngài an toàn, mời ngài nhập mật mã bảo quản" là có chuyện gì vậy?

Nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của cô, Hàn Song sáp tới nghiên cứu nửa ngày, hỏi: "Sẽ không phải là chị bị trộm nick đấy chứ?"

"Em đã từng gặp kẻ trộm nào bỏ qua một túi đồ không trộm, chỉ cài mật mã làm khó người khác chưa?" Cô phi một cái nhìn khinh bỉ đến.

"Cũng đúng..... Lẽ nào người đó cố ý trêu chị?"

"Cho dù là trêu cũng nên để lại thư từ gì đó, một dòng lời nhắn cũng không có!"

"Cái mật mã gì đó, là nội dung mới của phiên bản cập nhật trong trò chơi?"

"Có từ lâu rồi. Bình thường có trang bị cực phẩm hoặc là gửi tiết kiệm một khoản kèch xù thì mới cài đặt, chỉ một nghèo hai trắng hoàn toàn không cần, cho nên chưa bao giờ cài đặt."

Hàn Song thương hại nhìn cô một cái: "Chị, nhân phẩm của chị đã suy đồi đến mức này rồi à....."

"....." Cô vò đầu bứt tai nửa ngày không có được đầu mối, đành phải coi ngựa chết như ngựa sống mà chữa, chọn "Tìm lại mật mã" ở góc phải phía dưới.

"Mời ngài nhập vào ô trống của câu hỏi gợi ý mật mã ngài lưu sẵn."

"Câu hỏi một: Trái cây tôi không thích ăn nhất?"

Hàn Đan lần lượt suy nghĩ trái cây một lượt, đắn đo nhiều lần, thử nhập "Sầu riêng" vào. Sau khi nhập vào khung xuất hiện một dấu tích nhỏ màu xanh lục, lập tức nhảy đến câu hỏi thứ hai.

"Câu hỏi hai: Trái cây tôi không thể chịu đựng được người khác ăn?"

Cô gãi gãi đầu, tiếp tục: "Sầu riêng."

"Câu hỏi ba: Trái cây tôi nghĩ thấy mùi đã chạy xa?"

Mật cô đẩy vạch đen: "Sầu riêng."

"Trả lời chính xác, chúc mừng ngài thành công tìm được mật mã, mật mã bảo quản của ngài là 'li-ulian'."

Hàn Đan ngã ngửa. Người cài đặt mật mã cho mình thật đúng là chung tình với sầu riêng, hơn nữa cũng đủ hiểu rõ cô. Loại trái cây này là một trong số ít những loại trái cây Hàn Đan không thích ăn, bởi vì không chịu được mùi vị đó, mỗi lần nhìn thấy đều lùi bước tránh xa. Mặc dù biết giá trị dinh dưỡng rất cao, nhưng không bỏ vào miệng nổi.

Cô vừa đoán đã trúng ra lệnh mở thương khó ra, sừng sốt.

Đóng vào, lại mở ra.

Lại đóng vào, lại mở ra, cô dụi mắt.

Ai tới nói cho cô biết rốt cuộc một đồng đồ khiến người ta hoa cả mắt kia xuất hiện từ đâu?

Đan được cấp cao nhất, vật liệu hiếm có, trang bị nguyên bộ luyện hóa mãn sao, đủ loại đồ vật đắt tiền mà Thương thành bán ra chất đầy cả thương khó, mà con số biểu thị trong khu vực tiền bạc cũng khiến cô nghẹn họng nhìn trân trối.

Một số sáu phía sau là tám số không đi theo.

Cô đếm lại hai lần, kích động đến mức mắt choáng váng tay run rẩy. Sáu mươi vạn nguyên bảo..... Ở trong tiền trang của tôi..... Đây nhất định là mở không đúng cách phải không? Là hệ thống BUG liên tiếp đến tiền trang của người khác phải không? Là hacker xâm nhập thay đổi trình tự phải không? Là người ngoài hành tinh công chiếm địa cầu phát phúc lợi phải không?

Hàn Đan phát lên trong nháy mắt rơi vào trạng thái chết máy, nhìn đâu cũng thấy chuỗi số không dài dằng dặc đó. Mãi đến khi câu hỏi "Tiền từ đâu đến" từ trong lý trí ra sức chui ra ngoài, ting tang một tiếng, hệ thống tự động reboot.

Tiền của bất chính không thể nào giáng từ trên trời xuống, khả năng lớn nhất chính là có người chuyển những thứ này thông qua giao dịch đến nick cô.

Có thể cài đặt loại câu hỏi gợi ý này, biết mật mã tài khoản của cô, có thực lực kinh tế như thế, lại sẵn sàng cho cô toàn bộ những thứ này, chỉ có một người.

Cổ họng cô có chút khô khốc.

Nhập "Hà Xử Phong Lưu" vào cột họ tên của tìm kiếm bạn bè, cho dù mấy lần cũng đều nhảy ra nhắc nhở "Người chơi ngài muốn kiểm tra không tồn tại". Hàn Đan suy nghĩ vài giây, một lần nữa vào giao diện đăng nhập, Kỳ Vân Dục từng nói cho cô biết mật mã và tài khoản của anh, mà cô chưa dùng một lần nào. Lúc đăng nhập, không biết vì sao, trong lòng có chút thấp thỏm. Song khi "Tài khoản đó không tồn tại, mời thử lại sau khi kiểm tra" trong khung nhắc nhở liên tục xuất hiện, thấp thỏm đó đã biến thành loại bất an nào đó, luống cuống cứ giống như khi rõ ràng đã bỏ điện thoại vào trong túi nhưng không thể tìm nổi. Vốn cho rằng anh biến mất khỏi danh sách Bạn tốt của mình là vì anh đã cắt đứt quan hệ bạn tốt, nhưng lại là xóa nick.

Sự tồn tại rõ ràng, lại biến mất như vậy. Cô mở diễn đàn ra cực nhanh, lục tìm tư liệu lên quan đến "Hà Xử Phong Lưu", bản tin gần đây nhất là «Liên Cơ thay tình cường ép ly hôn, hai người đàn ông ra tay tàn nhẫn» Bản tin hung bạo tả bọn họ thành một bộ phim "Quỳnh Dao" tình cảm rối rắm, phần kết nhắc đến kết quả của trận chiến kia. Hà Xử Phong Lưu đã thắng Mộng Yểm, mà điều bất ngờ là, sau khi đánh xong anh đã giải tán Âm Các.

Đến giờ, anh cứ biến mất như bọt biển.

Điều duy nhất để lại là toàn bộ tài sản chuyển vào thương khố của Liên Cơ, giống như một dấu vết, chứng minh anh đã từng tồn tại.

Chút chua xót trong lòng bị khuếch đại ra, nói không rõ là mất mát hay thất vọng. Cứ giống như một nhân vật bị quy về phe phản diện, nhưng vào thời khắc cuối cùng đột nhiên thay đổi suy nghĩ trở thành một người tốt, khiến người ta không yêu được không hận nổi. Hàn Đan buồn bực nói lầm nhảm: Tên nhãi này đã xóa nick lại không xóa sạch sẽ, để lại một đồng đồ kia cho tôi làm gì? Xem như là xin lỗi tôi sao? Để tôi nhớ đến điểm tốt của anh sao? Để tôi nhìn vật nhớ người nhớ đến anh sao? Nhìn tôi giống như loại người rảnh rồi đó sao? Anh thật sự cho rằng tôi không nhớ vứt hết đồng đồ đó đi sao?

Cô gục đầu xuống bàn, kêu rên.

Thật sự..... Không nhớ.....

Quý keo kiệt dưới trạng thái thần kinh phân liệt đã trở nên điên cuồng, dọa cho Hàn Song suýt chút nữa lật mình xuống khỏi ghế.

Dù sao đồng bảo bối kia đã vào tay mình rồi, lại không tìm được nơi có thể hoàn trả, cô dứt khoát thần nhiên tiếp nhận. Tốn thời gian nửa ngày sắp xếp xong, lại bất ngờ nhìn thấy lời mời tổ đội của Mộng Yêm.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Anh đang ở đâu?

[Đội ngũ] Mộng Yêm: Tôi cho rằng em sẽ không tới.

[Đội ngũ] Liên Cơ: A, đúng rồi, tôi phải trả anh tiền.

[Đội ngũ] Mộng Yêm: Cái này không vội.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Nhân dịp bây giờ tôi có tiền, anh cứ cầm đi.

[Đội ngũ] Mộng Yêm: Haizz, đi thôi, tôi cùng em đi làm nhiệm vụ.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Ừm.

Nội địa Hàn Nha ở góc tây nam Thần Vực, quái vật dày đặc hơn nữa còn là khu vực chuyên rơi xuống nhiệm vụ thu thập đồ vật, là nơi ưa thích của rất nhiều người chơi treo máy hoặc tổ đội đánh quái, vì thế thường xuyên có xung đột dẫn đến vi tranh giành địa bàn. Không ngờ hôm nay lại rất yên bình.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Bây giờ nơi này đã trở nên yên tĩnh như vậy, còn nhớ trước đây người đông nghìn nghịt, lần nào chưa đánh được mấy con quái cũng bị người ta chém cho phải quay về.

Mộng Yêm gửi đi một biểu cảm mỉm cười.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Anh không bận sao? Hình như trước đây rất hiếm vào game.

[Đội ngũ] Mộng Yêm: Gần đây rảnh rồi ở nhà, vô cùng nhàn hạ.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Chúc mừng thí chủ thoát khỏi bể khổ.

[Đội ngũ] Mộng Yêm: Đa tạ sư thái.

Hai người vừa tán gẫu vừa đánh quái, hiệu suất cũng rất cao, lúc này, một dòng mật ngữ màu tối xuất hiện ở trên màn hình.

[Mật ngữ] Lan Hồ Điệp: Tiện nhân, cô đã hại Phong Lưu ca ca xóa nick còn có mặt mũi cùng với Mộng Yêm bao hết nơi này để thân mật? Đừng đắc ý quá, gây ra hỗn loạn sớm muộn gì cũng phải trả giá, tôi chờ ngày nào đó cô bị Mộng Yêm vứt bỏ!

Cô suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra vị tiểu thư Lan Hồ Điệp này là ai, thờ dài hỏi Mộng Yêm: "Anh cho người đuổi người đi rồi à?"

"Có ai nói gì với em rồi?" Anh hỏi.

Chẳng trách nơi đây yên tĩnh như vậy, cô đổ vạch đen: "Không nói gì, tôi chỉ cảm thấy nhiều người một chút cũng rất náo nhiệt....."

"Cho dù người khác nói cái gì, cũng đừng để ý quá."

"Ừm."

Nói không để ý, thực ra cũng rất khó. Hành động xóa nick sau khi cưỡng chế ly hôn của Hà Xử Phong Lưu đã hoàn toàn dẫn lầm đường cho mạch suy nghĩ của quần chúng phát triển theo hướng giả tưởng "Liên Cơ bắt cả hai tay", mà sự can thiệp của Mộng Yêm càng khiến tình hình thăng cấp thành một tình huống nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch. Giống như dự liệu của cô, Lan Hồ Điệp chỉ là người bắt đầu, kế tiếp cả buổi tối liên tục có các cô nương từng ái mộ Hà Xử Phong Lưu chọn áp dụng đủ loại "Phê bình giáo dục" với cô, chỉ có điều đều là dùng hình thức Mật ngữ. Hàn Đan rất rõ, sở dĩ không có ai mắng chửi trên kênh Thế giới, bởi vì bên cạnh cô có Mộng Yêm. Sự giải tán của Âm Các đã đẩy Huyết Sắc Thịnh Yên lên cao nhất, Mộng Yêm tay nắm quyền hành lại trở thành người chỉ huy của toàn bộ sức mạnh, không có ai sẵn lòng lấy trứng chọi đá, mà một khi thoát khỏi sự bảo vệ của Mộng Yêm, chắc chắn cô sẽ bị những cô gái ẩn núp đó gỡ xương nuốt vào bụng, giống như chuột trắng nhỏ rơi vào trong hang rắn.

"Việc này..... Có thể dạy tôi kỹ xảo PK không?" Cô hỏi.

"Tại sao muốn học?" Anh có chút kinh ngạc.

"Có người từng nói, nếu như không muốn đến bước đường cùng bị người ta truy sát, ít nhất phải học được bỏ chạy như thế nào." Cô đáp.

Anh cười mỉm: "Đi thôi, đến đấu trường."

So với cách giáo dục kiểu nuôi thả thôn quê của Hà Xứ Phong Lưu, Mộng Yểm thật sự xem như là một người thầy tốt chuyên nghiệp. Anh sẽ giảng giải tường tận đủ loại điểm yếu, điều khiển thao tác và trình tự kỹ năng. Lúc chiến đấu thực tế cũng tương đối dịu dàng, điều hòa công kích đến mức thấp nhất, bảo đảm chắc chắn sự an toàn của cô.

Mấy vòng luyện tập tiếp theo, mặc dù Hàn Đan không có sức phản kích nhưng cũng đã hiểu rõ hình thức công kích của đối phương, tỉ lệ mị hoặc thành công cũng càng ngày càng cao. Chỉ có điều trạng thái thái căng thẳng tinh thần cao độ rất dễ mệt mỏi, vì thế nhân thời gian nghỉ ngơi lướt kênh Mật ngữ, nhìn xem đám cô nương kia còn có thể gây sức ép với những cách thức mắng người mới mẻ nào. Một dòng trong đó lại khiến cô có chút bất ngờ.

[Mật ngữ] Mẫu Đơn Vọng Nguyệt: Tôi có chuyện muốn nói với cô, đến thành Vĩnh Dạ. Đi một mình.

"Tôi có chút chuyện, về thành một chuyến." Cô suy nghĩ mấy lượt, lòng hiếu kỳ đã chiếm ưu thế, vì thế chào hỏi Mộng Yểm rồi bay về Ma thành.

Trên đỉnh đầu là bầu trời màu mực.

Trăng non. Sao dày đặc như bảo thạch được thần vẩy xuống trong lúc vô ý, hội tụ thành một dải ngân hà rộng lớn. Ở cuối tầm mắt, là một thác nước đỏ xuống như lụa trắng, nước tựa như giáng từ trên trời xuống, rơi xuống hồ sâu làm nổi lên một mảng hơi nước. Vàng sáng bạc mỏng manh lộ ra từ sen hồng, xoay tròn xuống dọc theo bờ sông, không biết sinh ra từ đâu, chẳng hay tắt lụi ở nơi nào.

Trên hiện cầu tên là Một Bước Tương Tư, có người nghỉ chân nhìn về phía xa. Gió lớn thổi bay áo choàng có mũ màu tím sậm của cô ta, lộ ra mái tóc dài màu vàng, thấp sáng màn đêm.

"Cô tìm tôi có chuyện gì sao?" Liên Cơ đứng ở dưới cây tử đằng ở đầu cầu, không hề tới gần. Mặc dù bên cạnh đối phương không có Triệu hoán thú đi cùng, nhưng vì đề phòng cô ta đột ngột ra tay, Hàn Đan vẫn không chế cự ly ở trong phạm vi an toàn.

Mẫu Đơn Vọng Nguyệt không nói lời nào, chỉ mở rộng bàn tay phải ra, trong lòng bàn tay hiện lên một chữ "Úc (nhớ lại)" lơ lửng, giống như một ngọn lửa nho nhỏ, chói rực huyền ảo.

Đó là khắc ức.

Trong《Lục giới》có kỹ năng sinh hoạt phong phú đa dạng, ngoài kỹ năng thông thường như luyện kim, thu thập, chế thuốc, còn có những loại như là kỹ năng họa bì thay đổi bề ngoài bằng điều phối đủ loại nguyên liệu, kỹ năng tự vệ bằng màu sắc thay đổi ngoại hình bản thân thành quái vật, cùng với kỹ năng khắc ức dùng bùa chú bảo vệ mẫu chuyện bản thân mình đã trải qua. Thông thường khắc ức được dùng trong bí cảnh, mê cung và khai quật phương thuốc bí truyền, người đầu tiên thành công sẽ bảo vệ bản thu công lược của mình rồi tiếp đó phát cho người khác.

Giờ phút này, trên màn hình nhảy ra hộp thoại.

[Hệ thống] Người chơi [Mẫu Đơn Vọng Nguyệt] chia sẻ ba đoạn ký ức thu lại với ngài, bây giờ có xem hay không?

"Đây là?" Cô nhìn ba tấm bùa chú ký ức trong túi mà rơi vào mờ mịt. Thậm chí bọn họ còn không được xem là bạn bè, càng không có lý do chia sẻ gì đó.

"Đừng xem." Cuồng phong gào thét, Mộng Yểm hiện ra khỏi hư không xuất hiện ở bên cạnh Liên Cơ.

Ngón tay Hàn Đan dừng ở trên con chuột, không biết làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Để khiến em nhớ anh có hai cách: Hoặc là xử tệ với em, hoặc là đối tốt với em. Anh không hạ được quyết tâm xử

Editor: Xám

Trăng rọi trên sông, hiện lên vô số điểm sáng trong vắt.

"Không hiểu kỳ sao, bên trong clip có thể khiến anh ta tự mình đuổi theo ngăn cản cô xem sẽ có bí mật gì?" Trên khuôn mặt trắng nõn của Mẫu Đơn Vọng Nguyệt dường như mang theo một nụ cười mỉm. Làn da cô giống như quả táo bà mo nắm trong tay, tỏa ra mùi hương thơm ngọt mà mê người.

"Vứt những bùa chú kia đi." Mộng Yểm tỏ ra hơi nóng nảy.

"Đương nhiên cô có thể lựa chọn vứt bỏ, nếu như cô không hối hận."

"Liên Cơ, tôi cần em tin tưởng tôi vô điều kiện một lần."

Một bên là Mẫu Đơn Vọng Nguyệt ung dung trầm tĩnh kích động lòng hiếu kỳ của cô.

Một bên là Mộng Yểm nghiêm túc đến mức có chút khẩn thiết.

Hàn Đan có chút lúng túng. Cô cân nhắc giây lát, hỏi: "Là về Hà Xử Phong Lưu?"

Hai bên đồng thời im lặng.

Cô biết, cô đã đoán đúng rồi.

"Người và chuyện đã qua, đều không cần tái hiện. Chúng sẽ chỉ là gông cùm xiềng xích và gánh nặng của em." Bóng dáng Mộng Yểm bị kéo rất dài, dường như có chút cô đơn.

Quả thật. Chỉ cần là tiêu hủy là được rồi.

Người đàn ông biến mất khỏi cuộc đời của cô, đã từng tuyệt tình vứt bỏ cô như thế, để lại vết thương đau đớn. Mà cô sớm đã hạ quyết tâm quên anh đi, một lần nữa bắt đầu cuộc sống của mình.

Nhưng vì sao lại chần chừ như vậy?

Con chuột đường ở giữa “Xem” và “Vứt bỏ”, cạn kiệt sức lực cũng không thể chọn lựa.

Giống như lữ khách lạc đường giữa biển cát, biết rõ trước mắt chỉ là một dải ảo ảnh long trọng, nhưng từ đầu đến cuối không muốn nhắm mắt lại.

Cô bắt đầu đi cau mày, khẽ cười tự giễu. Tưởng rằng đã quên rồi, cho tới bây giờ vẫn còn nhớ.

Lời người đó đã từng nói ——

Cho dù làm gì, cũng thuận theo trái tim em.

Trong game, Hoa yêu áo đỏ phần phật chậm rãi mở bàn tay ra.

Tấm bùa chú màu xám tự nhiên bốc cháy, hóa thành một đám sương mù, bao bọc cô ở bên trong.

Cả màn hình đều tối sầm xuống.

Giống như đột nhiên rơi vào mộng cảnh, bên tai là tiếng gió mơ hồ, trước mắt là từng vệt mực đỏ sáng lóa, phác họa đường nét nhàn nhạt, sau đó bỏ tung màu sắc, cuối cùng bối cảnh trở nên rõ ràng từng chút một.

Tà dương như máu, mây trôi phớt hồng. Trên vách núi, Mẫu Đơn Vọng Nguyệt váy trắng nhẹ nhàng giống như một con bướm giương cánh sắp bay, mà người đàn ông ngồi ở rìa vách núi, áo đen tóc bạc, lam điều ở trên vai.

"Là anh ta bảo cô dẫn tôi xuất hiện?" Con người màu tím của Hà Xử Phong Lưu giống như thủy tinh, trong sáng lại yêu mị.

"Thật xin lỗi." Mẫu Đơn Vọng Nguyệt xin lỗi: “Không phải tôi cố ý muốn chia rẽ các người, chẳng qua không có cách nào cự tuyệt yêu cầu của anh ấy. Nếu như anh tức giận....."

"Vì sao tôi phải tức giận?" Anh hỏi ngược lại.

"Cũng đúng, anh nên vui mừng." Cô chuyển thành cười nói: “Cho dù nhìn thấy anh ôm tôi xuất hiện, nhưng vẫn lựa chọn ở lại bên cạnh anh. Xem ra cô ấy thích anh."

"Lần sau đừng lợi dụng tôi làm những chuyện ấu trĩ ấy nữa. Tôi tha thứ cho cô một lần, không có nghĩa sẽ có lần thứ hai." Cánh chim màu lam thẫm che khuất một nửa ánh nắng, anh đứng dậy đứng ở bên vách núi, phản quang đã làm mờ khuôn mặt.

"Nếu như anh cũng thích cô ấy, vì sao không nói cho cô ấy biết anh là ai? Còn nữa, vì sao không hủy hôn với tôi?"

"Bởi vì không cần thiết." Một tiếng chim hót, đã không thấy người bên vách núi nữa. Anh rơi xuống giống như sao băng, biến mất dưới vách núi. "Chuyện lời cho người trong lòng của cô, cô ấy là người của tôi, nếu như anh ta ra tay, tôi tuyệt đối sẽ không khoan tay đứng nhìn."

Hình ảnh mơ hồ, giống như nhò mực đặc, màu đen lan ra cắn nuốt tất cả.

Tất cả trở lại như cũ, vẫn là dưới tàng cây tử đằng của thành Vĩnh Dạ, tấm bùa chú đầu tiên trong tay Liên Cơ bị thiêu cháy thành tro, đã tan hết.

Tại sao anh có thể lý lẽ hùng hồn nói "Cô ấy là người của tôi", có thể nói "Không cần thiết" như đinh chém sắt, vì sao lại không phủ nhận câu "Nếu như anh cũng thích cô ấy....."

Những chi tiết nhỏ nhất đến không kịp nghĩ kia vương mắc ở một chỗ, biến thành một vòng xoáy khổng lồ.

Cô mở tấm bùa thứ hai ra, hào quang màu trắng bạc nở rộ ở lòng bàn tay đã bao phủ hình ảnh.

Bốn phía là một khoảng trắng lóa mắt, quần sơn đóng băng bao quanh cánh đồng tuyết, có bông tuyết lặng lẽ rơi từ không trung xuống, nhẹ nhàng rơi trên vạt áo.

Mẫu Đơn Vọng Nguyệt nhảy xuống khỏi vật cưỡi, đứng ở bên cạnh anh. Nam tử trước mặt cầm lưỡi đao ngắn trong tay, linh hoạt đánh bại Nữ Chúa Tuyết chui ra từ trong gió tuyết. Bên cạnh anh, là Lạc Tiêu lông trắng tung bay.

"Anh cố ý tắt điện thoại phải không." Cô nổi giận đùng đùng.

"Nếu như cô tìm tôi là vì chuyện hủy hôn, thì không cần mở miệng nữa." Hà Xử Phong Lưu vừa đánh quái vừa nói.

"Rõ ràng anh không thích tôi chút nào, vì sao phải đồng ý đính hôn?"

"Vì thời gian."

"Thời gian?" Cô không hiểu.

"Ngoài tuân theo chỉ thị đính hôn, tôi không nghĩ ra lý do nào khác có thể khiến ông già bảo thủ thả tôi về nước."

"Anh hoàn toàn không thích tôi!"

"Vậy thì sao?" Anh hỏi ngược lại.

Mẫu Đơn cô nương cực kỳ tức giận: "Rõ ràng anh biết tôi thích A Luật bao nhiêu! Vì sao còn muốn chen chân vào giữa?"

"Nhà họ Kỷ tuyệt đối sẽ không đề xuất hủy hôn trước, cô khỏi cần phí lời." Anh rất thành thoi tiếp tục đánh quái: "Còn nữa, vào thời khắc mấu chốt tin tức hai nhà hợp tác sắp đăng lên nhật báo, tôi khuyên cô vẫn là đừng gây chuyện thị phi thì tốt hơn."

Cô giận quá hóa cười: "Tôi lại thật sự không ngờ, Kỷ thiếu vẫn luôn muốn gì làm nấy lại vì chuyện làm ăn của gia tộc mà làm theo ý người. Nhưng anh có từng nghĩ, một khi chúng ta kết thúc lễ đính hôn thì sẽ không còn đường cứu vãn nữa, cô Hàn của anh có thể bằng lòng tiếp nhận một cuộc tình hư ảo không danh không phận không?"

Im lặng rất lâu.

Hàn Đan chăm chú nhìn chăm chăm màn hình, không hề nhúc nhích.

"Không sao cả. Bởi vì tôi và cô ấy sẽ không có kết quả." Gió lớn thổi tung áo bào đen của anh, hiu quạnh giống như một vết rạn của thế giới.

Gió cuốn tuyết tan, rơi khắp trời đất.

Hàn Đan ngồi trước máy tính tim đập loạn nhịp nhìn màn hình, trong lòng đủ loại hương vị.

Cô đã từng nỗ lực để hiểu người đàn ông này, mà anh thâm trầm như biển, cô chỉ là một chiếc thuyền nhỏ, chỉ có thể để mặc anh lật tay làm mây úp tay làm mưa.

Nếu như chán ghét, lại quá thân. Nếu như sinh tình, lại quá lạnh. Từ đầu đến cuối cô không hiểu tâm tư của anh với cô. Vốn tưởng rằng ký ức của Mẫu Đơn Vọng Nguyệt sẽ coi bỏ những điều đó, nhưng vẫn không nhìn rõ.

Cô có chút hối hận, do dự giây lát, rốt cuộc vẫn đốt tấm bùa cuối cùng.

Cho dù có gì, cũng chỉ là lần cuối cùng.

Giống như một giọt mực đậm rơi vào trong nước, thế giới bỗng bênh giữa sóng gợn, nét vẽ sáng lên hình thành một dòng sông đen kịt. Sắc sơn lấm tấm, là ánh sáng yếu ớt của liên đăng.

Trên Vong Xuyên, Một Bước Tương Tư.

Đây là thành Vĩnh Dạ.

Cảnh tượng giống nhau đan xen trùng điệp lên nhau, khiến Hàn Đan giật mình trong nháy mắt, tựa như người đàn ông ngồi trên mặt đất dưới cây tử đằng gần ngay trước mắt.

Mẫu Đơn Vọng Nguyệt đứng lặng bên anh hồi lâu, cuối cùng lên tiếng: "Vì sao lại như vậy?"

"Nhà cô chủ động hủy hôn, hợp tác làm ăn vui vẻ, tất cả đều vui là được rồi, cần gì truy hỏi quá trình." Hà Xứ Phong Lưu có vẻ vô cùng thản nhiên.

"Bệnh của anh..... Phẫu thuật có thể nắm chắc bao nhiêu phần?" Cô ngập ngừng hỏi.

"20%."

Cô hoảng sợ kêu lên: "Vì sao lại thấp như vậy? Nếu như không làm phẫu thuật thì sao?"

"Khối u đè lên trung khu thần kinh, có thể sẽ thỉnh thoảng gây mù, bị choáng, hoặc là đột tử."

"Thì ra là vậy." Cô thờ dãi: "Anh đã đoán chắc ba tôi sẽ không để tôi lấy một bệnh nhân sống chết chưa rõ, cho nên nhân đó tung ra tin tức mắc bệnh vào ngay trước khi đính hôn. Đương nhiên nhà tôi sẽ chủ động đề xuất hủy hôn, về sau nhà họ Nguyễn trong lòng mang nợ với nhà họ Kỳ, đương nhiên cũng sẽ nhượng bộ trên lợi ích của hạng mục hai nhà hợp tác. Đây chính là mục đích của anh, đúng không?"

"Cô thông minh hơn trong tưởng tượng của tôi." Anh vẫn trêu chọc.

"Tất cả mọi thứ đều là ván cờ anh thiết kế xong." Mẫu Đơn Vọng Nguyệt tiếp tục nói: "Anh giấu giếm bệnh tình, giả vờ nghe theo sắp xếp của trường bồi đắp hôn với tôi, là để có thời gian quay về gặp cô ấy. Từ khoảnh khắc bắt đầu tiếp cận cô ấy, anh đã làm xong tất cả bước nền để rồi đi, thậm chí không tiếc chính tay làm tổn thương cô ấy khiến cô ấy oán hận anh. Anh đoán chắc Mộng Yêm sẽ ra tay, dồn hết tất cả lực lượng của Âm Các đánh với Huyết Sắc Thịnh Yên một trận cuối cùng, thật ra là vì làm suy yếu thực lực của các thành viên Âm Các ở mức độ lớn nhất, sau đó anh giải tán bang phái để bọn họ trở thành quân lính tàn mạn, không thể dựa vào Thịnh Yên, do đó củng cố vững chắc địa vị của Mộng Yêm. Bởi vì anh không thể không mượn tay Mộng Yêm bảo vệ cô ấy. Anh đã sớm tính toán xong tất cả rồi."

"Ồ." Anh cười khê, như có chút bất đắc dĩ: "Phụ nữ trở nên thông minh đúng thật là khiến người ta đau đầu."

"Không cảm thấy không công bằng sao? Từ đầu đến cuối Hàn Đan hoàn toàn không biết gì, cô ấy không biết anh yêu cô ấy, không biết anh làm tất cả vì cô ấy, thậm chí sẽ luôn luôn oán hận anh."

"Hận, cũng không tồi." Gió lướt qua, cánh hoa màu tím nhạt rơi xuống vai anh. Lam điều bình thường ngủ trên bả vai đã mất tung tích, vạt trước của áo choàng màu đen mở ra càng thêm vài phần khoan thai của nhân văn dã hạc. "Thật ra cũng không phức tạp như thế, muốn gặp cô ấy nên quay về, muốn yêu cô ấy nên đến gần, muốn bảo vệ cô ấy nên giấu giếm, ban đầu tôi hi vọng có thể rồi đi không để lại dấu vết, nhưng dự tính không đủ với sự phát triển của tình hình, bất giác đã đi quá giới hạn, cuối cùng buộc phải tàn nhẫn hạ quyết tâm tổn thương cô ấy. Đó là sự ích kỷ của tôi, là mắc nợ của tôi với cô ấy. So với quên đi mà nói, nhớ bằng cách hận, cũng xem như là viên mãn."

"Kỳ Văn Dục, anh đúng là một kẻ điên....." Ý nghĩa trong lời nói của cô thể lương: "Anh có gì muốn để lại cho cô ấy, tôi có thể giúp đỡ."

"Không cần. Thứ nên để lại đều đã để lại rồi." Anh gợn tay, bên cạnh xuất hiện một hoa linh nhỏ trắng mập, trên đầu đội hoa sen màu bạc, vỗ cánh xoay quanh anh.

Gió thổi cây lay, cánh hoa rơi xuống như một cơn mưa. Trong bóng hoa chớp chồn đôi con ngươi màu tím sậm đó hiện ra dịu dàng mà trống vắng.

Mực đen nhỏ giọt, hình ảnh dập dờn tạo ra gọn sóng lẫn lẫn, thế giới trước mắt dần trở nên mơ hồ. Con chuột vội vã di chuyển, nhưng cuối cùng vẫn không cách nào đến gần nửa phân, chỉ có thể nhìn cây ấy người ấy, biến thành một đám bóng đáng màu tím, cuối cùng chôn vùi trong màu mực đậm dần.

Thành Vĩnh Dạ dưới màn đêm dần dần rõ ràng trước mắt.

Dòng sông chảy xuôi, liên đăng vẫn sáng, giống như tất cả đều chưa từng thay đổi, mà người dưới cây hoa lại không còn nữa.

Như tro bụi giữa ngón tay, tán đi theo gió không thể tìm ra.

Thế giới hoàn toàn trống vắng.

Vùi lấp tận cùng, cắn nuốt âm thanh.

Tầm mắt của Hàn Đan dừng ở dưới cây tử đằng kia, dường như đã mất hồn phách. Ngón tay không chịu khống chế run lên nhẹ, mỗi một cái ấn phím đều khó khăn nhường ấy. "Anh ấy, đang ở đâu?"

"Nhà họ Kỳ đã phong tỏa toàn bộ tin tức, tôi không biết gì cả." Mẫu Đơn Vọng Nguyệt đáp.

Hàn Đan đột ngột đứng dậy cầm điện thoại chạy ra ngoài.

"Chị, chị đi đâu thế?" Hàn Song vừa tắm gội xong suýt chút nữa bị cô đụng ngã, đuổi theo hai bước: "Bên ngoài mưa rồi, chị không mang theo ô à!?"

Trong căn phòng trống vắng, màn hình vẫn hiện ra ánh sáng trong suốt.

Mộng Yêm đứng lặng ở trên cầu, rất lâu cũng chưa hề di chuyển một bước. "Em đã từng hứa sẽ giữ bí mật."

"Đúng, nhưng em đổi ý rồi." Mẫu Đơn Vọng Nguyệt đứng ở trên cầu, nhìn anh: "Bởi vì em chỉ là một cô gái ích kỷ, chỉ muốn khiến người đàn ông em yêu ở lại bên cạnh mình, mà không phải giống như một cái bóng giữ lấy một người phụ nữ hoàn toàn không yêu anh ấy. Thẩm Luật, Hàn Đan sau khi biết tất cả không thể yêu anh nữa, vậy nên sự chờ đợi của anh không hề có ý nghĩa gì."

"Anh và cô ấy đã sớm không có khả năng, em chỉ làm điều thừa thãi." Áo xanh tan vào bóng đêm, tịch mịch như thế, cảm sự cứ rời đi như vậy, để lại một mình Mẫu Đơn Vọng Nguyệt ngẩn người tại chỗ.

Đèn bàn châu Âu đơn giản kiểu dáng rủ xuống mạ lên cả căn phòng đọc sách một lớp ánh sáng màu vàng ấm. Thẩm Luật đứng dậy, pha một ly cà phê, ngồi ở trên ghế mây bên cửa sổ. Ngoài cửa sổ là cảnh đêm tươi đẹp của thành phố này.

Vẫn có thể nhớ được cảnh tượng khi PK với người đàn ông kia. Không suy nghĩ hậu quả, dốc toàn lực để ứng phó, liều mạng tranh chấp, thế nhưng cuối cùng mình đã thua anh ta.

—— Nói đi, anh muốn tôi làm gì?

—— Vĩnh viễn cũng không được nói cho cô ấy biết Thẩm Luật chính là Mộng Yêm.

Anh im lặng hồi lâu, cuối cùng gõ một chữ.

—— Được.

Có chơi có chịu. Bắt đầu từ khoảnh khắc đó, anh đã không thể thoát ra khỏi thế giới ảo này. Mộng Yêm, Thẩm Luật, chỉ là hai người đàn ông khác nhau trong thế giới của cô, một người là bạn game khéo hiểu lòng người, một người là bạn cũ xa cách đã lâu. Bởi vì đã từng làm tổn thương cô, tình cảm của anh sẽ chỉ dừng lại trong trò chơi với cô, không còn khả năng tiến gần thêm một bước.

Đây chính là nước cờ cuối cùng của Kỳ Vân Dục. Giải tán Âm Các khiến Thịnh Yến một mình lớn mạnh, là muốn mượn tay mình bảo vệ cô, mà lập ra lời hứa như thế là để khiến cô rời xa mình trong hiện thực.

Thẩm Luật nhấp một ngụm cà phê, không thêm đường, hương vị đắng chất lan tỏa trong khoang miệng. Thứ đồ bình thường vẫn uống, không biết vì sao lại có một loại cảm giác khó mà nuốt trôi.

Anh tựa lưng vào ghế ngồi, có chút mệt mỏi khép mắt lại.

Kỳ Vân Dục, ngay cả cơ hội gỡ gạc anh cũng không cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Trên thế giới này có biết bao nhiêu tình yêu, đều thành lời nhờ nói đùa

Editor: Xám

Thời gian đã vượt quá mười một giờ, khu vực làm việc của cao ốc Kim Phong vẫn đèn đuốc sáng trưng. Lạc Tiêu đi ra từ phòng họp nhìn thấy Hàn Đan ướt sũng trước mặt, đầu tiên là kính ngạc, sau đó khẽ thở dài một hơi.

Người đẹp trợ lý rất khó xử giải thích với anh: "Quý cô đây nhất định muốn gặp ngài ngay bây giờ....."

"Cô đi làm việc đi." Sau khi anh nhỏ giọng căn dặn, cầm lấy cổ tay cô sai bước tiến vào văn phòng, lấy từ gian trong ra một tấm khăn lông sạch sẽ đưa cho cô.

"Tôi đến là muốn hỏi....."

"Tôi biết cô muốn hỏi điều gì, tôi cũng đoán được là ai đã nói cho cô." Anh bình tĩnh nhìn cô: "E rằng cô đã uống công một chuyến rồi."

Trên lọn tóc có giọt nước mưa chảy xuống, quần áo thấm ướt dán lên trên người, Hàn Đan đưa tay túm lấy tay áo anh, giống như túm lấy cọng rom cứu mạng: "Cầu xin anh....."

Lạc Tiêu nhìn cô gái bất lực trước mắt, rũ mắt nói: "Gần đây giá cổ phiếu của Kỳ thị bắt đầu hạ xuống, rất có thể là tin tức Vân Dục ngã bệnh đã bị để lộ. Đối với nhà họ Kỳ mà nói, tin tức người thừa kế bình an mới có thể làm yên lòng người, nhưng cho tới bây giờ không có tin tức gì hết, điều này cũng có nghĩa là....." Anh cau mày, không nói tiếp nữa.

Hàn Đan giống như bị đánh mạnh một quyền vào lồng ngực, đầu hơi mê man, dưới chân hư ảo, loạng choạng một bước.

"Hàn Đan." Lạc Tiêu túm lấy cánh tay cô, để cô ngồi ở trên ghế sofa, nhẹ giọng hỏi: "Cô vẫn ổn chứ?"

Cô mờ mịt hoang mang nhìn anh, từ từ gật gật đầu.

"Tôi đi rót ly trà cho cô." Anh nhìn ra được, cô đang gắng hết sức ổn định cảm xúc của mình.

"Không cần đâu." Cô cố gắng đứng dậy, ánh mắt có chút rời rạc. "Tôi phải đi rồi....."

"Tôi đưa cô về." Anh choàng một chiếc áo khoác lên người cô, không đợi cô cự tuyệt đã dùng cánh tay kéo vai cô đi ra ngoài.

Xe vòng qua góc đường, vào lúc giao nhau ngăn ngừa ánh đèn của chiếc xe đối diện chiếu sáng buồng xe, Lạc Tiêu nghiêng mặt nhìn cô gái bên cạnh một cái.

Sự bất vô âm tín của Kỳ Vân Dục cũng ép anh đến bên rìa sụp đổ. Khác với Diệp Kiêu và Vệ Nam, anh là người duy nhất biết tình hình thực sự của Kỳ Vân Dục ngay từ lúc bắt đầu, cũng là người bầu bạn trong thời gian trước khi anh ấy trải qua phẫu thuật. Anh biết vì sao anh ấy quay về, cũng biết anh ấy sẽ rời đi như thế nào. Không lúc nào anh không thấy đáng về ngày ngày chuyện trò vui vẻ không dính đến đau khổ của Kỳ Vân Dục trong sự gầy vò của thời gian cấp bách, cứ giống như Prometheus Hughes bị điều hâu mổ ruột, đau khổ không thể nói ra. Khi Diệp Kiêu và Vệ Nam biết tất cả gần như đã phát điên, bọn họ đánh anh ngã xuống mặt đất chất vắn anh vì sao giấu giếm, sau đó ba người ra tay đâm đá lẫn nhau, cả người bị thương, cuối cùng nằm trên mặt đất nhìn trần nhà quệt nước mắt trào ra.

Mà người nên khóc nhất trong dự liệu lại không hề rơi lệ.

Cô chỉ im lặng ngồi đó, hai mắt giống như nhìn chằm chằm bên ngoài cửa sổ, nhưng trống rỗng tựa như đã mất đi tiêu cự.

Yên lặng như vậy, khiến người ta càng không biết nên an ủi như thế nào.

Xe đến dưới lầu, Lạc Tiêu lấy từ trong hộp giấy của cốp xe một quyển sách ra đưa cho cô: "Quyển sách này là cậu ấy để ở trên xe, phía trên có tên của cô."

Hàn Đan đưa tay nhận lấy, là quyển 《365 cách yêu》bị cô ném trên salon của A Kiệt.

"Cám ơn." Giọng nói của cô nhẹ mà khô khốc.

"Nghỉ ngơi sớm một chút." Lạc Tiêu đưa mắt nhìn cô lên lầu, tựa vào bên xe, châm một điếu thuốc, một lần nữa nghĩ đến người đó.

Hôm ấy, Kỳ Vân Dục nhìn nhà cao tầng nối nhau san sát bên ngoài cửa sổ, giọng nói rất nhẹ: "Con người ấy mà, bao giờ cũng dễ sinh lòng tham."

"Sao đột nhiên sinh ra loại cảm thán này, thật sự không giống cậu." Anh có chút kinh ngạc. Bọn họ đều là con cháu nhà giàu, từ nhỏ đã cảm y ngọc thực, nhưng cũng đã sớm biết làm theo ý người khác và hiểu lòng người hiểm ác từ trong tranh đấu gia tộc. Đã sớm vô cảm với loại cảm thán ấy rồi.

"Vốn dĩ cảm thấy, cứ biến mất như vậy cũng chẳng sao, bây giờ đột nhiên muốn có thêm một chút thời gian, cho dù một ngày cũng được, một giờ cũng được." Anh rũ mắt, lông mi dài che đi ánh mắt, bên môi có một nét cười khổ: "Chết với tôi mà nói, có lẽ chẳng phải là chuyện dễ dàng như thế. Lạc Tiêu, tôi..... hình như bắt đầu sợ rồi."

Anh không đáp lại được gì.

Khoảnh khắc đó, người đàn ông tự phụ kiêu ngạo kia đã bày ra sự yếu đuối trước giờ không để lộ cho người khác ở trước mặt anh.

Mà anh lại bất lực.

Có lẽ là đã lâu lắm rồi không hút thuốc, mùi khói xông đến mức trong mắt rất chua chát, anh gãi tắt đầu lọc lái xe rồi đi.

Hàn Đan về đến nhà, hai vị phụ huynh đã ngủ rồi, Hàn Song thấy cô quay về mà cả người ướt sũng bèn vội vàng đẩy cô vào phòng tắm. "Em nói với Lão Phật Gia công ty chị có việc gấp, bằng không nhất định mẹ muốn đợi chị về trách mắng chị. Chị, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có chuyện gì, em đi ngủ trước đi." Cô không hề có tinh thần, tỏ ra vô cùng mệt mỏi.

"Ồ." Hàn Song không hỏi tiếp nữa, cô cảm giác được rất rõ ràng Hàn Đan của hôm nay khác với ngày trước. Giống như bao bọc trong một bộ khôi giáp

vừa dày vừa nặng, khiến người ta không cách nào đến gần.

Tắm xong, Hàn Đan vào phòng của mình, đóng cửa lại. Đường Bá Hổ mơ mơ màng màng nhảy lên giường, cuộn thành một đống bên cạnh cô. Ánh sáng của đèn bàn hình thành một vòng sáng màu vàng trong trẻo bên người cô.

Ngón tay vuốt ve quyền sách, dừng lại ở một trang nào đó.

Đã bị gấp góc, còn dùng bút ký tên gạch mấy dòng trong đó.

Tiêu đề nhỏ của chương là « 100 việc yêu đương nhất định phải làm mà Mặc Thanh Thành nói cho bạn », danh sách hoạt động của tình nhân la liệt như là “tặng hoa”, “bữa tối dưới ánh nến”...

Mà phần gạch đi lần lượt là ——

"Cùng người yêu đi xem phim, khi các nhân vật chính ôm ấp hoặc hôn môi thì ôm ấp và hôn môi đối phương.

Cùng người yêu đi xem triển lãm nghệ thuật, đồng ý với đánh giá của đối phương.

Cùng người yêu nấu cơm, tán dương tài nấu nướng của đối phương.

Cùng người yêu nuôi một con thú cưng, hoặc là thử chăm sóc thú cưng của người yêu.

Dùng cảm xúc hiện lúc người yêu bị ức hiếp, giúp đỡ đối phương.

Cùng người yêu chơi game, hợp tác tác chiến hoặc là nhường đối phương.

Giới thiệu người yêu với bạn bè, để bọn họ biết hai người yêu nhau.

....."

Cô nhìn xuống từng hàng một.

Dường như giọng của Lạc Tiêu vẫn vang ở bên tai.

"Ba tháng trước kiểm tra ra trong não cậu ấy có khối u, hơn nữa đang khuếch trương, sau khi cậu ấy biết xác suất thành công của phẫu thuật rất thấp đã giấu giếm mọi người, hơn nữa khẳng quyết quay về gặp cô. Khối u sẽ khiến cho thị lực của cậu ấy mờ hồ, đau đầu, nôn mửa, có lúc sẽ phát sốt và bị choáng. Cho nên cậu ấy không thể lái xe, không thể ăn được đồ chua cay, cần phải có người đi theo bên cạnh cậu ấy....."

Ngón tay men theo nét chữ của anh lướt qua những dòng chữ nhỏ dài ngắn khác nhau trên trang giấy. Những ký ức đóng băng ở đáy lòng bị đánh thức ào ào, trở nên tươi mới trong những hình ảnh dùng ô vàng.

Dáng vẻ anh thông thả ung dung ăn lẩu cay cô làm.

Dáng vẻ giả bộ không đau sau khi anh đánh nhau với người đàn ông cường tráng dưới lầu.

Dáng vẻ anh ôm cô đi ra khỏi hôn lễ của Đỗ Tùng, kéo cô rời khỏi cái bẫy của Thẩm Luật.

Dáng vẻ anh cùng cô đi qua phố uống trà sữa, làm gốm sứ, xem phim.

Dáng vẻ anh đầu đầy mồ hôi quần áo không chỉnh tề ôm cô và Tiểu Hoàn chơi trò chơi.

Dáng vẻ anh ôm cô trên quảng trường nhỏ tuổi phun trong ánh chiều tà tòa xuồng.

Rõ ràng, giống như mới ngày hôm qua.

Con người màu hồ phách và đồng tử màu tím trong game trở nên trùng khít, dùng ánh mắt dịu dàng mà ẩn nhẫn, lặng lẽ nhìn cô. Khi cô chưa từng nhận ra, bình tĩnh đứng ở sau lưng cô, chờ đợi một cuộc chia ly đã được định sẵn.

—— Em phải nhớ kỹ một chuyện, là em dụ dỗ anh trước đây.

—— Hạ quyết tâm muốn để em học được độc lập, nhưng lại không nhẫn tâm nhìn em chết mà chân tay vụng về như vậy, anh nên làm khó dễ em như thế nào mới được đây?

—— Em nhìn thấy anh ôm người khác lại không chút động lòng, mà anh vừa mới nhìn thấy em và anh ta xuất hiện trong cùng một đội đã tâm phiền ý loạn, em thắng rồi.

—— Đừng nói cô ấy bị mấy người giết trước, cho dù là cô ấy buồn, muốn giết mấy người cho vui, tôi cũng nghe theo cô ấy.

—— Cho dù người đàn ông kia đã làm gì, nếu như anh ta không muốn cho em xem tấm lòng thật, đừng tin anh ta.

—— Nếu như muốn ra tay thì đừng mềm lòng. Đó là bài học cuối cùng tôi dạy cô.

—— Cắt kỹ trái tim cô, bởi vì trong kịch bản của tôi, cô chỉ có thể là người qua đường.

Những lời nói ra khỏi miệng kia, đều là tình yêu anh từng dành cho cô, mà những lời chưa ra khỏi miệng, lại không có cơ hội nghe nữa.

—— Anh đang nỗ lực học cách yêu em, nhưng những chuyện này lại không kịp làm cho xong từng việc rồi, xin lỗi.

Nước mắt rơi trên trang giấy, đã làm nhòe nét chữ.

Thì ra anh đã từng yêu em như vậy, vào lúc em hoàn toàn không biết gì.

Giọt lệ lớn lăn xuống, cô lấy tay che miệng, tiếng nghẹn ngào yếu ớt lại để lộ ra từ kẽ ngón tay, không cách nào không chế.

Gió lớn thổi qua bụi cỏ, trắng lười liềm canh gác ngân hà. Mà anh, thiếu chút nữa anh đã bị em quên mất rồi, thời gian của em đã từng hỗn loạn như thế, trước khi em yêu anh, sau khi anh yêu em, cuối cùng chúng ta đã bỏ lỡ.

Cô chợt hiểu ra hàm ý của ba từ “Sầu riêng” mật mã mà anh để lại.

Lưu luyện*. Đã từng lưu luyện thế giới của em.

*Chú thích: Trong tiếng Trung, “sầu riêng” là líu lián (lưu liên), đồng âm với “lưu luyện”.

Lưu luyện. Vẫn lưu luyện sự ấm áp của em.

Lưu luyện. Mà cô gái tên là “Hoa sen” đã ở lại*, có một ngày sẽ nở rộ thành sen.

*Chú thích: Hoa linh hoa sen xuất hiện trước lúc Hà Xử Phong Lưu biến mất (trong chương 58).

Cho dù anh không nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Trong lòng mỗi người đều có một khoảng lặng, bạn biết, bạn lại không hiểu

Editor: Xám

Phải làm thế nào mới có thể đuổi kịp bước chân của thời gian?

Một chậu cây xanh không thể phân biệt được tên trong nhà nở ra một đóa hoa nhỏ không bắt mắt.

Đường Bá Hồ vẫn luôn cao ngạo đã nhìn trúng một nàng mèo cái ở lầu dưới, thường xuyên nịnh nọt chạy tới đó quyến rũ.

Tiệm trà sữa ở góc đường vẫn thường xuyên đến đã đổi biển hiệu mới, nhân viên phục vụ đổi thành hai anh chàng tuấn tú đẹp trai.

Thằng bé nhà thím hàng xóm được nghỉ học, thường xuyên bị mẹ đuổi đánh vì chơi game.

Quý ngài thời gian bảo thủ cũng không dừng bước, lặng lẽ thay đổi tất cả.

Chỉ chớp mắt, đã qua bốn tháng rồi.

Hàn Đan đẩy cửa sổ ra, lá cây ngô đồng hai bên đường phổ rơi tán mát đầy đất, có một loại mỹ cảm hiu quạnh. Điều có mỹ cảm hơn chính là, có đôi tình nhân ôm hôn nhau ở dưới cây ngô đồng, tư thế rất mật hôn.

Nhìn người khác làm chuyện như vậy có chút không ổn, cô đang định rút đầu nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn qua chăm chú, lập tức thần kinh nổ tung huyết áp tăng vọt, giận dữ hét: "Hàn Song! Nhóc con em còn không cút về cho chị!"

Tình nhân nhỏ dưới lầu nhanh chóng tách ra, nữ chính ngẩng đầu oán trách: "Chị, chị thật là không hiểu phong tình." Nói xong vẫy vẫy tay với người đàn

ông da ngăm đen bên cạnh: “Em về nhà trước nha, liên lạc bằng điện thoại.”

"Ừ." Đã bị bắt gặp, đối phương dứt khoát phóng khoáng vẫy vẫy tay với Hàn Đan ở trên lầu.

Dưới ánh mặt trời, vẻ mặt cong môi cười kia lại có mấy phần giống với người đó.

Hàn Đan ngơ ngẩn, cười xua đi bóng hình.

Cậu chàng lái mô tô đi mất.

Trước đây Hàn Song tai tiếng không ngừng nhưng từ đầu đến cuối vẫn không để tâm, lần này lại thật sự nghiêm túc yêu đương, đáng vẻ oanh oanh liệt liệt hùng hực khí thế. Đáng tiếc cậu chàng lái mô tô kia lại là một người làm âm nhạc, hoàn toàn không phù hợp với điều kiện hoạch định là công việc chắc chắn thu nhập ổn định, bị Lão Phật Gia hết sức phản đối. Có điều hai người vẫn chằng chằng thiếp thiếp như hình với bóng. Ngoài mặt Hàn Đan theo mẹ phản em, sau lưng lại che giấu cho hai người, nói hết lời hay trước mặt Lão Phật Gia.

"Không phải em nói ra ngoài mua đồ uống ư, tại sao lại dính vào nhau rồi?" Cô liếc mắt xem thường cô bé đang xông tới.

"Gần đây mẹ chúng ta canh phòng nghiêm ngặt, mấy ngày không gặp được rồi." Hàn Song bức tức: “Chị còn tới bỏ đá xuống giếng.”

"Mẹ ra ngoài tản bộ loanh quanh, lúc này cũng nên về rồi, hai đứa ở dưới lầu khanh khanh ta ta bị bắt gặp thì xong đời. Chị đang cứu em ở trong cảnh dầu sôi lửa bỏng đây."

"Được rồi....." Cô bé ù rử ngồi trở lại trước máy vi tính, mắt trở nên sáng rực: “Lợi nhuận tháng này cao hơn tháng trước 3% đấy."

"Ừ. Có một chiếc váy lên trang web đề cử rồi, đơn đặt hàng tăng vọt, buổi chiều phải gửi hết hàng đi." Hàn Đan vừa gặm táo vừa nhìn shop online.

Shop online của hai chị em buôn bán không tệ, tháng trước Hàn Đan dứt khoát bỏ việc chuyên tâm kinh doanh, thu nhập cao hơn tiền lương không ít. Trong nhà chất đống không ít hàng, dứt khoát thuê một cái nhà kho, còn tuyển vài sinh viên kiêm chức làm giúp việc. Cả ngày nhập hàng, chụp hình, bận rộn, cũng vô cùng dư dật.

Hàn Song gửi tới một địa chỉ website, hỏi: "Đây là kiểu game online mới, hình ảnh rất đẹp, có muốn thử một chút không?"

"Không có hứng thú." Hàn Đan nhấp chuột, điều khiển Liên Cơ hoạt động trong 《Lục giới》.

Cô vẫn cố chấp với trò chơi này. Từ sau khi Kỷ Vân Dực bắt vô âm tín, ngày nào cô cũng đều online. Có lúc luyện cấp, có lúc quyết đấu, có lúc chỉ là giục ngựa chậm rãi đi giữa núi sông. Tựa như ngắm cảnh, trong ánh mắt hoàn toàn trống trải.

Hàn Song đã thử hỏi thăm dò, cô lại không nói gì hết. Cô một mực từ chối tất cả đối tượng xem mắt, ngay cả mặt mũi cũng không gặp, Lão Phật Gia giận muốn chết, nhưng cũng không có cách nào bắt ép cô. Hàn Kỳ Trung đã nói chuyện với cô một lần, hai người nói những gì thì giữ kín không nói ra, nhưng sau đó không còn lựa chọn đối tượng kết hôn ở xung quanh cho cô nữa. Tính khí Hàn Đan giống như nước, bình thường uyển chuyển nhẹ nhàng, nhưng có sự cố chấp xuyên đá vỡ bờ không để người khác biết. Người đàn ông tên Kỷ Vân Dực đó, cuối cùng đã trở thành một vết thương thương gân động cốt.

Góc phải bên dưới màn hình có người gửi tới lời mời tổ đội, Hàn Đan mở ra, là Mẫu Đơn Vọng Nguyệt.

Nguyễn Hi Nhan và Hàn Đan cũng coi là “không đánh nhau thì không quen biết”, bản tính cô nàng không xấu, chỉ là khăng khăng một mực yêu Thẩm Luật, cho nên mới mất đi lý trí. Hai người thường xuyên tổ đội xuống phó bản, tiếp xúc với nhau một thời gian, lại trở nên thân thiết.

[Đội ngũ] Mẫu Đơn Vọng Nguyệt: Nhìn thấy phân đội trận doanh chưa, chúng ta đều thuộc đội Long.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Suyt chút nữa tôi quên mất chuyện này rồi.

[Đội ngũ] Mẫu Đơn Vọng Nguyệt: Mau đi mua thuốc đi, nhất định hôm nay là một trận ác chiến.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Tình huống gì thế?!

Cô kinh ngạc cũng không kỳ lạ.

Cái gọi là Long Hồ đầu là thi đấu khuyến khích PK trong phạm vi toàn server, từng người chơi đều sẽ được hệ thống phân ngẫu nhiên vào hai trận doanh "Long", "Hồ", tiến vào bí cảnh chém giết, trận doanh đầu tiên diệt sạch đối phương sẽ giành thắng lợi. Bởi vì từng người trong trận doanh thắng lợi có thưởng, chiến công càng cao phần thưởng càng phong phú, cho nên độ tham dự rất cao, rất nhiều cao thủ trong đó. Nhưng bây giờ Liên Cơ đã không còn là tiểu Hoa yêu cái gì cũng tệ hồi trước. Cô đã mất cấp, dựa vào một đồng tiền của Hà Xứ Phong Lưu để lại cho cô, cộng thêm huấn luyện quyết đấu liên tục và hệ kỹ năng khổng lồ khiến người ta giật sùi của Hoa yêu, tên tuổi Liên Cơ thường xuyên xuất hiện ở hàng đầu bảng PK. Kỹ thuật của Nguyễn Hi Nhan cũng không tệ, Liên Cơ và Mẫu Đơn Vọng Nguyệt đã tiến vào top 5 "Bản hoạt động bình chọn người chơi nữ có thao tác tốt nhất server" .

Sự trịnh trọng của đối phương trước mặt khiến cô hơi trở nên căng thẳng, mở danh sách dự thi ra không khỏi ngơ ngẩn.

Liên Cơ và Mẫu Đơn Vọng Nguyệt cùng được hệ thống phân đến trận doanh Long, mà trong trận doanh Hồ có vài người của Cửu Quỷ, người đứng hàng đầu còn là Mộng Yêm.

[Đội ngũ] Liên Cơ: Sao bọn họ cũng tới tham chiến?

[Đội ngũ] Mẫu Đơn Vọng Nguyệt: Ai biết nữa húng đến từ đâu. Mấy người trong Cửu Quỷ đều không phải kẻ dễ bắt nạt, lại cộng thêm người đó, haizz...

Hàn Đan biết người cô nói là Mộng Yêm.

Hôm ấy Mẫu Đơn Vọng Nguyệt vạch trần tất cả mọi việc, cô mới đối chiếu thân phận của bọn họ. Mẫu Đơn Vọng Nguyệt là Nguyễn Hi Nhan, chắc chắn Mộng Yêm chính là Thẩm Luật. Thế nhưng anh không nói trắng ra, cô cũng chỉ im lặng không nhắc tới, làm bạn trong game cũng khách sáo lễ phép hơn mấy phần. Thời gian online của anh rất ít, mãi đến tháng trước mới nhiều lên một chút. Nghe Nguyễn Hi Nhan nói, anh chính thức thoát thân khỏi công ty gia tộc của nhà họ Thẩm, đã thành lập một phòng làm việc ở thành phố Z không xa, làm thiết kế nội thất. Đó chính là chuyên ngành ở đại học của anh, công việc nhịp nhàng tự chủ, rất thoải mái. Mà cô Nguyễn lại thẳng thắn hơn, cầm lấy một chiếc túi xách chạy đến thành phố Z trong đêm. Mới đầu Thẩm Luật tìm mọi cách định đuổi cô về, sau này thấy cô đã thay đổi tính khí đại tiểu thư, kiên định làm việc, quan hệ của hai người dịu đi rất nhiều. Tin rằng chỉ cần đợi một thời gian, nhất định sẽ tu thành chính quả.

Chuẩn bị đủ loại dược phẩm cần thiết trong chiến đấu, cô bèn vội vàng chạy đến chỗ NPC truyền tống của Long Hồ đấu để tập hợp. Tình hình chiến sự còn chưa bắt đầu, từ lâu bên ngoài phó bản đã vô cùng náo nhiệt. Mọi người đều chen chúc chờ đợi xung quanh NPC truyền tống, vây kín đường phố đến mức nước không ngấm qua được.

Kênh Mật ngữ lóe lên.

[Mật ngữ] Mộng Yêm: Nghe Võng Tư nói gần đây kỹ thuật PK của em tiến bộ thần tốc.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Là bọn họ nhường tôi.

[Mật ngữ] Mộng Yêm: Lần này tình cờ phân đến trận doanh khác nhau, mong rằng nữ hiệp thủ hạ lưu tình.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Ha ha, lát nữa đánh nhau, anh cũng đừng nhường tôi.

[Mật ngữ] Mộng Yêm: Dĩ nhiên, tôn trọng đối thủ là lễ nghi tối thiểu.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Một lát nữa gặp.

Hàn Đan đang định nói chuyện với Nguyễn Hi Nhan, đột nhiên ánh mắt lại dừng lại. Cô nhanh chóng điều chỉnh góc nhìn xoay đi tìm kiếm khắp nơi, những gì nhìn thấy chỉ có đầu người chen chúc đi chuyển rộn ràng trong thành Thiên Hương.

Là ảo giác sao? Vừa rồi hình như có một bóng người quen thuộc lướt qua.....

Cô cúi mắt cong môi như tự giễu. Lại bắt đầu rồi, mỗi lần nhìn thấy Ma tộc mắt tím tóc trắng bao giờ thần kinh cũng không tự giác mà trở nên mất cảm. Vì sao tật xấu này sửa mãi không được chứ?

Ngay vào lúc cô trầm bối rồi, cảnh tượng trước mắt đã đổi thành phó bản Long Hồ đấu.

Trận chiến đã bắt đầu.

Toàn thể người chơi được phân đến trận doanh Long tập trung trong nơi đóng quân.

[Trận doanh] Võng Tư: Bây giờ bắt đầu, tôi là chỉ huy, có ý kiến thì đứng ra.

Lời anh ta còn chưa dứt đã lập tức khiến người ta phản đối.

[Trận doanh] Hoàng Giả Phong Phạm: Dựa vào đâu, anh cho rằng anh là ai?

Chỉ nghe một tiếng hét thảm, Hoàng Giả Phong Phạm ngã xuống đất không dậy nổi. Võng Tư thu kiếm vào vỏ, động tác nhanh đến mức giống như chưa từng ra tay.

[Trận doanh] Võng Tư: Còn ai có ý kiến?

Anh ta tiếp tục hỏi, thoạt nhìn vô cùng dân chủ.

Mọi người đều lặng ngắt như tờ.

Hàn Đan mỉm cười lắc đầu, cách làm việc của Huyết Sắc Thịnh Yên đúng thật là rất tàn ác bạo lực. Nhưng trong Long Hồ đấu một khi nhân vật tử vong, ngoài kỹ năng hồi sinh của Thầy thuốc và Âm Dương sư, không thể dùng cách hồi sinh khác. Cho nên chỉ có nhanh chóng thành lập một hệ thống lãnh đạo mới có thể hoàn thành bố trí tác chiến đoàn đội, bằng không từng người ra trận sẽ chỉ thành chia rẽ, bị quân địch diệt sạch. Võng Tư dùng cách

cường chế đã hoàn thành tập trung quyền lợi một cách đơn giản lại hiệu quả cao, nói rõ cho từng người nên nghe ai.

[Trận doanh] Võng Tư: Nếu không có, vậy thì mời mọi người chấp hành mệnh lệnh của tôi. Thứ nhất, không được hành động một mình, tập kết thành tiểu đội, tốt nhất là bảo đảm mỗi đội có một người trị liệu. Thứ hai, tôi cần giữ lại một nhóm người ở nơi đóng quân, làm quân tiếp viện đồng thời bảo vệ lá cờ. Ai bằng lòng đứng ra phía trước.

Ngoài giết thành viên phía địch, bảo vệ nơi đóng quân và lá cờ sẽ tăng thêm công kích và phòng ngự ở trình độ nhất định, cho nên cần giữ lại một nhóm người để canh giữ. Nhưng nếu như đối phương không tập kích nơi đóng quân, thành viên ở lại sẽ không có cơ hội chém giết địch, đương nhiên phần thưởng cũng rất ít. Hơn nữa người ở lại sẽ không vượt quá một phần năm tổng số người, một khi gặp phải tập kích phạm vi lớn, dưới tình huống quân đội không thể quay về cứu viện rất có khả năng sẽ bị diệt sạch, vô cùng nguy hiểm.

Phân nhóm lần này, ba người trong Cửu Quý đã được phân vào trong trận doanh Long, Tiêu Niệm là quan chỉ huy đứng ra đầu tiên.

Hàn Đan và Nguyễn Hi Nhan bàn bạc một lát, cũng đã đứng ra. Rất nhiều kỹ năng DEBUFF của Hoa yêu cần thời gian khởi động nhất định, bởi vậy so với chiến đấu đột kích, ôm cây đợi thỏ thích hợp hơn một chút. Phối hợp với Triệu Hoán thú của Mẫu Đơn Vọng Nguyệt, uy lực còn lớn hơn.

Tổ chức hai mươi mấy người đóng giữ, các dũng sĩ còn lại thì sắp bước lên lộ trình xuất chinh.

[Trận doanh] Võng Tư: Bây giờ bắt đầu xếp hàng, Triệu Hoán sư đẩy hết vật cung lên hàng trước, tất cả nghề nghiệp tank* tiến lên vị trí kế tiếp, nghề nghiệp đánh xa đứng ở phía sau, trị liệu đứng ở trung tâm nhất. Đội hình duy trì chữ hình chữ V ngược tiến lên. Cho dù đối thủ đánh thế nào, trận hình không được rối loạn, dưới mọi tình huống ưu tiên bảo vệ trị liệu.

*Tank: tướng tank có ưu điểm là lượng máu, chỉ số đỡ đòn rất cao. Chính vì vậy trong những pha giao tranh, tướng tank luôn là người tiên phong.

[Trận doanh] Mị Vũ: Bên phía lão đại đã bắt đầu hành động rồi.

[Trận doanh] Võng Tư: Cậu ta thích tập kích bất ngờ, nơi đóng quân phải tăng cường phòng bị.

[Trận doanh] Tiên Niệm: Ừm.

[Trận doanh] Võng Tư: Xuất phát!

Tướng lĩnh tung người lên ngựa, vung kiếm nhỏ trại.

Giữa trận doanh của hai bên có một sơn cốc. Rừng cây rậm rạp, che lấp mặt trời, ở giữa có dòng suối uốn khúc chảy qua. Thành viên phe mình di chuyển dọc theo sơn cốc, trong giây lát đã biến mất khỏi tầm mắt của Hàn Đan. Sau khi những người đóng giữ đứng thành trận hình phòng ngự xong, tinh thần đều rất hăng hái, chăm chú nhìn chăm chăm bản đồ nhỏ ở góc trên bên phải màn hình. Một khi chấm nhỏ màu đỏ đại diện cho quân địch xuất hiện, trận chiến sẽ bắt đầu.

Tin tức không ngừng chuyển động trong kênh Trận doanh, tăng thêm bầu không khí căng thẳng.

[Trận doanh] Mị Vũ: Phía trước có kẻ địch! Số người rất đông!

[Trận doanh] Võng Tư: Tất cả áp sát vào phía dốc núi bên phải, dốc hết sức chống cự.

[Trận doanh] Thiên Nữ U Phần: Hòa lực cánh trái mạnh thật, thật sự nguy hiểm.

[Trận doanh] Mạc Nhiên: Tôi tăng máu mà sắp hết máu rồi, mọi người cố trụ.....

[Trận doanh] Hiền Viên Đại Đế: Mấy tên Quý này thật là phiền phức, không bắt được cũng không giết chết được, bên chúng tôi lại chết mất mấy người rồi.....

[Trận doanh] Mị Vũ: Giao cho tôi.

Mọi người cho rằng cô có tuyệt chiêu chế ngự địch, nhưng phát hiện trên kênh Thế giới đã xuất hiện đối thoại như sau:

[Thế giới] Mị Vũ: Khôi Sĩ Lượng Huát, tiền các cậu nợ tôi bao giờ thì trả?

[Thế giới] Khôi Nguyên:..... Chị đại, cô nhất định phải nhắc đến chuyện đó vào lúc này sao?

[Thế giới] Sĩ Ngừ: Nói đến tiền sẽ tổn thương tình cảm.....

[Thế giới] Mị Vũ: Hoặc là trả tiền, hoặc là nộp mạng, các cậu chọn một loại đi.

[Thế giới] Lượng Tinh: Đòi tiền không có, đòi mạng dọc đường. A, cô đánh lên nhân lúc tôi gõ chữ.....

Bên kia đánh đến mức vô cùng náo nhiệt, nhưng bên này vẫn lặng ngắt như tờ. Chờ đợi như vậy giống như một loại giày vò, khiến người ta cảm thấy lo lắng bội phần. Theo một tiếng hô kinh hãi “Có đánh lên”, bên rìa bản đồ nhỏ đã xuất hiện một số ký hiệu màu đỏ, đang tới gần với tốc độ rất nhanh. Liên

Cơ nhanh chóng ngâm xương, rải sương độc màu xanh lục thấm ra xung quanh nơi đóng quân. Mà tức thì đã có người xông vào.

[Trận doanh] Tiêu Niệm: Từng người cẩn thận, phòng thủ phản kích!

Lúc này, có võ sĩ Thủ tộc hung hãn xông tới trước mặt, Liên Cơ nhanh chóng ném lại một sợi dây mây trời chặt anh ta. Mà các Triệu hoán thú của Mẫu Đơn Vọng Nguyệt cũng gầm lên giận dữ nhào đến, đánh thẳng vào Âm dương sư bám theo võ sĩ Thủ tộc. Đây là sự ăn ý giữa hai người bọn họ, trong chiến đấu phải giải quyết nghề nghiệp trị liệu trước tiên, như vậy mới có thể dùng cái giá nhỏ nhất đạt được thắng lợi trong thời gian ngắn nhất.

Đoàn quân đến tập kích nơi đóng quân không nhiều, lực lượng hai bên công thủ ngang nhau, trận chiến rơi vào giằng co.

Dựa vào sự phối hợp ăn ý với Mẫu Đơn Vọng Nguyệt, Liên Cơ giải quyết được ba tên địch liên tục đang định ra tay với thích khách đưa lưng về phía mình, trước mặt lại hoa lên. Mấy đường ánh sáng mờ lóe lên, đồng đội Pháp sư gần cô nhất đã ngã xuống đất.

Đồng tử vạch đứng màu vàng óng của Phệ Hồn thú tỏa ra sát ý nồng đậm, mà nam tử cười ở phía trên, người mặc áo xanh, lưng đeo đàn cổ, giống như một thư sinh đã trải qua tàn sát ở dọc đường.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Từng có một người, yêu em như sinh mạng

Editor: Xám

Cô vốn cho rằng anh sẽ trấn thủ chỉ huy hoặc là cùng chủ lực tiến công, nhưng không ngờ anh lại được sắp xếp ở trong đội ngũ tập kích nơi đóng quân.

Tin tức tiền tuyến truyền đến không ổn, mà tình hình chiến đấu trước mắt cũng đột ngột thay đổi.

Bên cạnh liên tục có người ngã xuống. Khi Tiêu Niệm bị Mộng Yểm trảm sát bằng 《 Diệt Ai Cốt 》, trong lòng bàn tay Hàn Đan đã rịn ra mồ hôi lạnh.

Mộng Yểm ra tay gọn gàng linh hoạt, tiếng đàn ấy nghe qua giống như cánh thu tiêu điều, xen lẫn gió lạnh tận xương. Cách anh dùng gần như là cứng chọi với cứng, ngồi nguyên tại chỗ, chỉ chuyên tâm với con mồi anh nhìn trúng, không để ý đến công kích còn lại chút nào. Các Chiến sĩ máu dày xung quanh anh lại phụ trách dẫn dắt trị số thù hận, ba Thầy thuốc đi theo phía sau dùng toàn lực duy trì lượng máu của anh.

Còn tiếp tục như vậy, thậm chí còn chưa thể đến gần trước người anh, đã thất bại thảm hại rồi.

[Trận doanh] Liên Cơ: Trước tiên tập trung hòa lực giải quyết những người khác.

Khinh Sa Mạn Vũ, Nhân Ảnh Hư Hoàng, Mãn Bình đều là ảo ảnh của Hoa yêu áo đỏ, mang theo nụ cười mê hoặc người khiến người ta mờ mắt. Dưới sự yểm hộ của rất nhiều người cô vòng vèo tiến lên, nhanh chóng giết chết hai người. Mà cô cũng bị lực sĩ Thủ tộc nhìn thấu chân thân, búa to hạ xuống, lượng máu giảm mạnh. Trong chiến đấu thế này, sơ xuất một chút sẽ có thể chết người. Lòng Hàn Đan, theo tiếng thở dốc nặng nề pháp phòng của Liên Cơ mà quặn thắt.

Số người còn sống hiện ra trên màn hình đang liên tục giảm bớt, tình thế xấu của trận doanh Long càng lúc càng rõ ràng.

Ở khắp nơi, tứ bề báo hiệu bất ổn, huyền não thấu trời.

Mỗi người đều giống như đã chém giết đỏ cả mắt, tê liệt, ngâm độc, mị hoặc, ứng chiến..... Tất cả động tác đều đã trở thành phản ứng bản năng sau khi luyện tập vô số lần. Giống như thật sự đặt mình vào trận chiến sinh tử tồn vong, có thể cảm nhận được sự sốt ruột, bất đắc dĩ và bất an một cách rõ ràng.

[Trận doanh] Mẫu Đơn Vọng Nguyệt: Không trụ nổi nữa rồi!

[Trận doanh] Mị Vũ: Bên chúng tôi cũng sắp không xong rồi.....

[Trận doanh] Vồng Tư: Tất cả những người có kỹ năng tự bạo*, toàn bộ tự bạo trước khi chết.

*tự bạo: tự sát bằng cách tự nổ mạnh.

[Trận doanh] Tuổi Trẻ Khinh Cuồng: Đúng, cho dù chết cũng phải kéo theo một hai kẻ địch cùng đến chỗ chết.

[Trận doanh] Ruột Non Heo Bán Moe: Báo cáo, tôi chết rồi! Cùng chết còn có hai tên địch, tôi lòi rồi!

Mặc dù đây là chiêu thức bề ngoài thì quân ta được lợi, bên trong lại là cả hai phe bị tổn hại, nhưng đến lúc nguy cấp lượng máu của mọi người đều hiếm nghèo, chiến thuật này có thể giảm bớt áp lực phòng ngự của người còn sống ở mức lớn nhất. Trong lúc này thì hải khắp nơi, người có thể chết đều đã chết sạch rồi, trên chiến trường lại sạch sẽ hơn rất nhiều.

Sau khi Mẩu Đon Vọng Nguyệt tự bạo, trận doanh Long chỉ còn lại hai người Liên Cơ và một tiểu Thầy thuốc chưa đến cấp 120. Mà trận doanh Hồ còn có sáu người còn sống, ngoài Mộng Yểm ra còn có tam Quỷ và hai Thầy thuốc mẫn cấp.

Không cần so sánh đã biết sức lực chiến đấu chênh lệch xa nhau, trong chốc lát mọi người thần thức không thôi.

[Trận doanh] Mị Vũ: Thua rồi. Quả nhiên vẫn là đánh không lại lão đại.

[Trận doanh] Ta Hoài Niệm: Không có Mộng Yểm chúng ta còn có phần thắng, có anh ta ở đây chúng ta không thắng nổi.

[Trận doanh] Võng Tư: Haizz, đáng tiếc tôi tuổi trẻ mất sớm.....

[Trận doanh] Hồng Nhạn Bay Về Phía Nam: Anh còn sống cũng không đánh lại anh ta đâu.....

[Trận doanh] Tiêu Niệm: Đừng vạch trần cậu ta, để cậu ta giả vờ một lát nữa.

Trong lúc quân chúng đã nghèo tổng kết chiến thuật và than vãn kết quả, Hàn Đan đang do dự nên nộp vũ khí đầu hàng hay là ngoan cố chống cự.

"Lần này chúng ta lại có thể đánh một trận sáng khoái rồi." Mộng Yểm thu đàn, đi đến trước mặt cô.

"Xem ra tôi thua chắc rồi." Cô bất đắc dĩ thở dài nói.

"Một đấu một. Nếu như tôi thua, thắng lợi thuộc về các người." Anh không để ý đến thắng bại chút nào. Mà quyết định này của anh khiến hai trận doanh đều không hề dị nghị, đương nhiên khả năng lớn hơn là có người không đồng ý, nhưng không dám lên tiếng.....

"Vất vả lắm mới sống đến bây giờ, tốt xấu gì cũng cho tôi tham dự một chút." Tiểu Thầy thuốc không hề tạo chút cảm giác tồn tại nào ở bên cạnh đột nhiên chen lời.

Trên thực tế, anh ta chưa đủ cấp 120 mà có thể sống đến bây giờ trong pháo hỏa lực đạn, quả thực xem là một kì tích. Hàn Đan sinh ra chút khâm phục với đồng đội tên là "Túy Biệt Tây Lâu" này, vì vậy khẽ cười nói: "Vậy chỉ bằng hai đấu hai là được rồi, anh dẫn theo một thầy thuốc, tôi dẫn theo anh ta."

"Được." Thủ lĩnh ma quỷ đồng ý rất sáng khoái.

Dưới sự quan tâm hết mực của mọi người, trận quyết đấu thoát nhìn rất "hài hòa" này đã bắt đầu trong bầu không khí thoải mái vui vẻ.

Đương nhiên, đó chỉ là cách nhìn của người ngoài cuộc mà thôi. Lúc này Hàn Đan căng thẳng đến mức tứa mồ hôi đầy đầu, thậm chí không biết nên xuất chiêu thế nào. Nhưng cũng không phải cô do dự thiếu quyết đoán, chẳng qua đối với loại nghề nghiệp quen ở vị trí cố định thực hành đánh xa như Cầm sư mà nói, DE-BUFF như trời buộc và định thân không hề có hiệu quả, mà kỹ năng mị hoặc thông thường đối với Mộng Yểm có trang bị tinh xảo, tính đề kháng khá cao lại giống như gãi không đúng chỗ ngứa. Chiêu thức có thể có hiệu quả chế ngự địch của Hoa Yêu không nhiều, cần cân nhắc thật trọng

Mộng Yểm cũng không vội, rất có phong độ thân sĩ mà chờ cô động thủ trước.

Liên Cơ nói với Túy Biệt Tây Lâu phía sau: "Nhất định anh ta sẽ công kích anh trước, tự cẩn thận."

"Ừ." Người nọ nhẹ nhàng đáp một tiếng

Cô dứt khoát quyết định ra tay. Chỉ thấy vảy đỏ tung bay, Hoa yêu đi chân trần đến, chuông bạc trên cổ chân vang lên đinh đang, phát ra âm thanh tịch tịch biến ảo khôn lường. Trong phút chốc, năm Hoa yêu giống nhau như đúc xuất hiện ở trước mặt mọi người, liên tục thay đổi vị trí, mờ mờ ảo ảo, khó phân biệt thật giả. Năm Liên Cơ đều đánh về phía Thầy thuốc của đối phương.

Cầm sư ngồi xuống đất, ngón tay mang theo sóng âm, bay đi bốn phương tám hướng, trong nháy mắt đã đánh vỡ hai người.

Điều khiến người ta mở rộng tầm mắt là, Túy Biệt Tây Lâu vừa rồi chủ động yêu cầu tham chiến loại xoay người chạy về nơi xa, chốc lát đã không thấy bóng dáng.

Thăng nhải này cũng quá là không coi nghĩa khí ra gì rồi..... Quân chúng vậy xem cười ngất.

Liên Cơ mất đi trợ giúp lấy một địch hai, áp lực tăng gấp bội. Thanh máu lên lên xuống xuống giống như guồng quay, khiến người ta kinh tâm động phách.

Dưới tình huống thắng lợi đã rõ ràng, Thầy thuốc cũng không tăng máu nữa chuyển sang công kích Liên Cơ. Ngay vào lúc cô sắp không trụ nổi, đột nhiên nhìn thấy Thầy thuốc kia kêu thảm một tiếng ngã xuống đất.

Phía sau anh ta, là Túy Biệt Tây Lâu với thân hình dần dần rõ ràng.

Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt. Một màn trước mặt xảy ra quá đột ngột, khiến trong lúc nhất thời đầu óc chưa hiểu được.

[Thế giới] Ruột Non Heo Bán Moe: Chờ một chút, tôi vừa nhìn thấy gì thế? Là giao diện game của tôi có vấn đề sao?

[Thế giới] Nhật Ký Người Điên: Thầy thuốc kia vừa ăn thân, là BUG?

[Thế giới] Tiêu Niệm: Nếu như không phải, vậy chỉ có một cách giải thích.

[Thế giới] Vồng Tư: Anh ta không phải Thầy thuốc.

[Thế giới] Thiên Nữ U Phần: Không phải chứ, chuyển biến này cũng quá hoa lệ rồi, một Thích khách mặc quần áo của Thầy thuốc đánh lừa dư luận?

[Thế giới] Thần Tộc Bất Lương: Bạn à, cô còn có thể ngờ ngắn hơn một chút không? Anh ta là Di hồn sư đó.

[Thế giới] Đắng Mát Ngủ Nửa Đêm Không Ngủ Được: Tôi hận nghề nghiệp ăn thân.....

.....

Thì ra là vậy. Trước đó anh vẫn luôn tồn tại với thân phận của Thầy thuốc, để mọi người hiển nhiên cho rằng anh là một Thầy thuốc. Chiến đấu bắt đầu anh giả vờ bỏ chạy khiến đối phương lơ là cảnh giác, sau đó dời hồn Thích khách vòng lại xử lý đối phương.

Chiều này thực sự xuất sắc. Nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc reo hò, nhìn thấy Túy Biệt Tây Lâu bị định thân, Liên Cơ lập tức tiến lên giúp đỡ. Hai đấu một kẻ tiếp sẽ không nhẹ nhàng hơn bao nhiêu, vì dù sao đối thủ cũng là Mộng Yểm thực lực xếp thứ nhất.

Tiếng đàn leng keng của nam tử áo xanh, như sóng lớn vỗ bờ lại tựa muôn ngựa hí vang, uy lực kinh người.

Túy Biệt Tây Lâu đã đổi về Thầy thuốc, theo sát phía sau Liên Cơ, thỉnh thoảng hồi máu cho cô. Phòng ngự của Mộng Yểm rất cao, hai người hợp sức công mạnh cũng chỉ có thể đánh rớt phân nửa cây máu của anh, tạm thời rơi vào thế giằng co. Đối với Di hồn sư mà nói, thời gian kéo càng dài, năng lực chiến đấu càng yếu. Một khi Túy Biệt Tây Lâu chết rồi, cân bằng sẽ bị phá vỡ, cô sẽ càng không có phần thắng. Trong lòng Hàn Đan thầm sốt ruột, nhưng thấy Mặt ngữ lóe sáng.

[Mặt ngữ] Túy Biệt Tây Lâu: Đừng hoảng. Mỏ Hư kính, sau đó trói buộc.

Cô ngăn ra.

Ngón tay ấn nhanh xuống phím tựa như không phải của mình. Chẳng biết vì sao, lại không chút do dự làm theo lời anh như vậy.

Là thái độ bình tĩnh của anh khiến cô bất giác vâng theo, hay là câu “Đừng hoảng” ấy cực kỳ giống giọng điệu của người đó.

Khi bắt đầu nhớ đến một người, tất cả mọi thứ bên cạnh đều sẽ giống như áp sát vào anh ấy. Màu sắc anh thích, quần áo anh từng mặc, nghề nghiệp anh từng chơi, và cả lời anh từng nói..... Từng chút từng chút, chấp vá thành người không cách nào quên đi ở tận sâu trong trí nhớ.

Giống như tất cả tồn tại vì anh. Giống như anh tồn tại trong tất cả.

Nghề nghiệp giống nhau, giọng điệu giống nhau, khiến cô không tự giác tin nhiệm và đi theo, giống như anh chính là con người đã xa cách từ lâu, tên là Hà Xử Phong Lưu.

"Hư kính" là tuyệt kỹ hệ mê hoặc của Hoa yêu. Trong mười lăm giây hấp thụ toàn bộ tổn thương của đồng đội bên cạnh trong phạm vi nhất định, đồng thời phản đòn với tỉ lệ nhất định cho nhân vật gây tổn thương. Thời gian phục hồi tuyệt kỹ cũng rất dài, thông thường trong một cuộc chiến đấu chỉ có thể sử dụng một lần, vì thế khi sử dụng cần cân nhắc cơ hội thích hợp.

Trên màn hình, Hoa yêu tay cầm một chiếc gương bạc xinh xắn, tay áo lay động, giống như hóa bướm. Toàn bộ công kích Mộng Yểm tập trung lên người Túy Biệt Tây Lâu tạm thời mất đi hiệu lực, mà Liên Cơ lại bắt đầu rút máu, đồng thời bản thân Mộng Yểm cũng vì hiệu quả phản đòn mà từ từ mất máu.

Cảm sự nhanh chóng ngừng công kích bắt đầu di chuyển. Anh đang chờ, chỉ cần qua mười lăm giây này kỹ năng sẽ mất đi hiệu lực.

Hàn Đan không lúc nào ngừng tung ra kỹ năng trói buộc. Tính đề kháng của Mộng Yểm rất cao, liên tục xuất hiện MISS. Vất vả lắm mới có thể giữ anh đứng yên, thời gian đã sắp hết.

Tình hình chiến đấu trên chiến trường đã đến hồi gay cấn, trái tim mọi người đều nhảy vọt lên cổ họng.

Năng lực của Di hồn sư đã hoàn toàn hao kiệt, một khi mười lăm giây qua đi Mộng Yểm công kích anh một lần nữa, chắc chắn anh phải chết.

[Mặt ngữ] Túy Biệt Tây Lâu: Phệ cốt.

Dường như anh vẫn bình tĩnh như trước. Hàn Đan cắn răng, điều khiển Liên Cơ tiến lên, sử dụng kỹ năng thất cổ “Phệ cốt”, đây cũng là kỹ năng công

kích có hiệu suất bạo kích cao nhất của Hoa yêu. Lượng máu của Mộng Yểm giảm mạnh, nhưng vẫn còn lại lượng máu nhỏ.

Lúc này chỉ thấy ánh sáng màu bạc quét ngang khắp chiến trường, ánh sáng mạnh dần dần hóa thành điểm sáng cực nhỏ, tản đi bốn phía.

Chính giữa ánh sáng, là Túy Biệt Tây Lâu ngã xuống đất.

Trước đó anh vẫn luôn làm Thầy thuốc hồi máu cho Liên Cơ, cho dù tình hình giằng co hơn cũng không có động tác nào khác, tạo thành dấu hiệu giả “Anh ta đã không có cách nào đòi hồn” cho mọi người. Mà trên thực tế, trong khoảnh khắc đó anh đòi hồn Thích khách cực nhanh sau đó tự bạo, trước khi Mộng Yểm ăn đan dược hồi máu đã quét sạch lượng máu còn lại của anh ấy. Đối với thời gian cấp bách anh lại tính toán chuẩn xác đến mức này, khiến mọi người tán thưởng trăm trổ.

Người đàn ông này..... rất mạnh.

"Các người thắng rồi." Mộng Yểm có chơi có chịu, để đội viên khác cứu sống rồi rời khỏi chiến trường, phong độ như xưa.

"Đa tạ đa tạ." Liên Cơ thi lễ chấp tay, có vài phần dí dỏm.

"Đi thôi, cùng đến phó bản." Mẫu Đơn Vọng Nguyệt gọi cô: “Đúng lúc anh ấy ở đây, để anh ấy làm cu li đưa chúng ta đi lấy kinh nghiệm."

"Mọi người đi trước đi, tôi có chút chuyện." Cô khéo kéo từ chối. Cảm giác làm bóng đèn của người khác thật sự không dễ chịu....

Hai người cũng không ép, ngồi chung một vật cưỡi rồi đi.

Hắn Đan tìm một nơi yên tĩnh, mở kênh Mật ngữ ra.

[Mật ngữ] Liên Cơ: Anh đang ở đâu?

Sau một lúc lâu, nhận được hồi đáp.

[Mật ngữ] Túy Biệt Tây Lâu: Có chuyện gì sao?

[Mật ngữ] Liên Cơ: Ừ, gặp mặt nói chuyện có được không?

Đối phương do dự một lát, đồng ý.

Khi Túy Biệt Tây Lâu đến miếu Nguyệt Lão, Liên Cơ đã chờ anh trong sân rồi.

"Tìm tôi có việc gì?" Anh hỏi.

Đối phương không hề trả lời.

Khói xanh vẫn vít trong lư hương, uyên ương nghịch nước trong hồ sen. Mây hồng nhuộm lên dãy núi một lớp màu đỏ son mỏng manh. Trúc xanh bị gió lay động, vang lên tiếng xào xạc.

Trong miếu Nguyệt Lão yên tĩnh, nam tử áo đen và cô nương áo đỏ đứng sóng vai.

"Gọi tôi tới nhưng không nói lời nào, là muốn để tôi đứng ở đây cùng cô ngắm mặt trời lặn sao?" Lời nói của anh mang theo mấy phần cợt nhả: “Lẽ nào cô nương đã nhìn trúng tại hạ?"

"Nếu như tôi nói phải, anh bằng lòng lấy tôi không?" Cô quay người lại, ngẩng mặt nhìn anh.

Tìm anh loạn nhịp trong giây lát, cười nhẹ nói: "Thật sự là lần đầu tiên tôi nhận được lời cầu hôn dũng cảm như vậy."

““Túy biệt tây lâu tình bất ký, xuân mộng thu vân, tụ tán chân dung dịch”*, tên của anh xuất phát từ câu này." Cô chợt chuyển đề tài.

*Trích “Điệp Luyến Hoa” – Án Kỳ Đạo. Dịch nghĩa: Hôm chia tay ở tây lâu say tan tác, tình duyên không nhớ gì, (Như?) giấc mộng đêm xuân, như mây mùa thu, gặp gỡ rồi xa cách, thực quá dễ dàng!

Nguồn: <https://hoasinhanhca.wordpress.com/2012/03/16/1-s%E1%BB%91-bai-t%E1%BB%91ng-t%E1%BB%AB-c%E1%BB%A7a-a...>

"Ừm."

"Nhiều năm trước tôi tình cờ ghi nhớ câu này."

"Vậy thật đúng là duyên phận."

"Sau đó tôi tình cờ quen biết một người đàn ông, hài âm* của tên anh ấy và ba chữ cuối câu giống nhau."

*hài âm: âm đọc gần giống hoặc giống nhau.

(ký, vân, dịch – kỷ, vân, dục)

"Người đó là người yêu cũ của cô?"

"Không tính là người yêu cũ. Bởi vì cho đến bây giờ, tôi vẫn yêu anh ấy." Cô đáp thẳng thắn như vậy, khiến người ta bất ngờ. "Đáng tiếc tôi đã mất anh ấy rồi."

"Cho nên?" Đường như người đàn ông có chút khó hiểu.

"Bởi vì trên thế giới này trần ngập sự tình cờ tốt đẹp như vậy, mới có thể khiến người ta có lý do không ngừng tiếp tục chờ đợi." Cô dừng lại một chút, đứng nhìn anh, đôi mắt đen nhánh dường như càng đen hơn mấy phần: "Bây giờ, tôi muốn biết, anh mà tôi tình cờ gặp được, có phải cũng tình cờ là người tôi yêu?"

Nhìn thấy câu này, người đàn ông ngồi trước máy tính từ từ nhếch môi.

Hoàng hôn dần đậm, trong miếu Nguyệt Lão, Di hồn sự giờ tay khẽ vuốt lên gò má Hoa yêu, đôi con ngươi màu tím đỏ dịu dàng tươi sáng.

Gặp nhau, chỉ trong nháy mắt. Ly biệt, chỉ là một cái xoay người.

Thế nhưng nhớ nhung lại có thể dài lâu như vậy. Dài lâu, khiến tình yêu trở thành vĩnh hằng.

Vì sao xoay chuyển, sông núi nên thơ, những lời tâm tình còn chưa kịp nói cho anh nghe, xin để em từ từ nói với anh trong những năm tháng sau này.

【 Hoàn chỉnh văn 】

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Là ai gieo vào lòng ai một đóa hoa

Editor: Xám

*Lời tác giả:

Hoa yêu kết thúc rồi, có một số độc giả nói kết quả không rõ ràng rất đáng tiếc. Trên thực tế tôi vẫn cảm thấy kết thúc ở nơi đẹp nhất, chính là một vẻ đẹp. Viết quá thấu đáo ngược lại sẽ phá hỏng nó. Tôi từ góc nhìn của Kỳ Vân Dục viết ra mấy ngoại truyện này, bắt đầu xâu chuỗi toàn bộ nhân quả.

Trên đời không có tình yêu vô duyên vô cớ, cũng không có nỗi hận vô duyên vô cớ, chuyện xưa, tâm trạng và tình cảm của bọn họ từng bước sinh trưởng, giống như một đóa hoa.

Hàn Đan trẻ tuổi dừng cảm lại ảm đạm gặp phải Kỳ Vân Dục trẻ tuổi bá đạo lại hung ác, kết thành một câu chuyện xưa đơn giản lại có tình yêu.

Có thể gặp nhau, sau đó nảy mầm, tiếp đó khai hoa, thật tốt mà.

Lần đầu gặp cô, là trong một cuộc hỗn loạn.

Khi đó tuổi trẻ khí thịnh, cả ngày quần lấy một đám công tử nhà giàu, nghe nói cô bé đang ở cạnh anh bị kẻ khác nhúng chàm, bèn nổi giận đùng đùng đến đó gây chuyện.

Sự xuất hiện của cô là ngoài ý muốn.

Nhìn thấy cô rõ ràng sợ tới mức run rẩy nhưng vẫn giả vờ cứng rắn tạo ra bộ dạng không biết sợ hãi ở trước mặt nam sinh kia, rất tức cười. Tiêu tiền của đàn ông, không biết chừng mực, làm bộ làm tịch, cho rằng mình là nữ chính trong truyện tranh nhiệt huyết hay tiểu thuyết ngôn tình, có thể dựa vào dũng khí đối phó với tất cả, thực sự khiến người ta chán ghét.

Không sai, ban đầu, là chán ghét cô.

Nhất là khi cô cho anh một cái tát trước mặt mọi người, anh thật sự muốn đánh trả, nếu như không có những giáo dục thân sĩ “Không được đánh phụ nữ” trong quy củ của gia tộc.

Cô tên Hàn Đan. Năm nhất.

Đương nhiên anh sẽ không dễ dàng buông tha cô. Chỉ hai ba câu uy hiếp, bạn trai học trưởng kia đã đầu hàng vứt bỏ cô. Anh chờ đợi nhìn thấy dáng vẻ chật vật đau lòng rơi lệ của cô, ai ngờ cô chỉ im lặng giây lát đã xoay người rời đi, nhờ người trả lại quần áo vật phẩm mà người đó tặng, sau đó cắt đứt liên hệ. Rất rõ ràng, cũng rất quả quyết, nằm ngoài dự đoán của anh.

Anh cảm thấy khó chịu, mấy lần ra tay gần như đã chặt đứt toàn bộ khả năng tạo ra quan hệ khác phái nảy sinh tình yêu của cô. Cô vẫn bình thản như thường. Ngày ngày lên lớp, tan học, thản nhiên sống qua từng ngày, dần dần chủ động giữ khoảng cách với nam sinh, cuối cùng khiến anh không tìm thấy thú vui gì nữa.

Anh bắt đầu cảm thấy buồn bực, chặn cô ở bên hồ nhân tạo của vườn trường, không có việc gì bèn gây chuyện bắt cô đi siêu thị mua nước cho mình. Cô nhủ mảy nhìn anh một lát, quay người vào siêu thị, đi mua một lon cola cho anh.

Anh vặn mở nắp lon, cola phun ra dính đầy mặt, ngay cả trên vạt trước áo sơ mi cũng dính một mảng nước đọng rất lớn. Anh tức giận đang định nổi giận, nhìn thấy cô mảy mắt cong cong nín cười đứng ở bên cạnh, trong ánh mắt giả vờ vô tội lóe lên ánh sáng giảo hoạt, trái tim đột nhiên ngừng đập một nhịp. Khoảnh khắc đó, tức giận tích tụ cứ tan đi như vậy, mà một chút cảm xúc nói không rõ thành lời lại lưu lại. Anh giả vờ hờn giận sai vệ sĩ kéo cô lên xe, nhưng lại không biết nên đi đâu, vòng đi vài vòng trong thành phố, cuối cùng túm cánh tay cô kéo cô vào một quán bar thường đến.

Cô rất yên tĩnh, ngồi trong quán bar huyền ảo không nói một lời.

"Đi xuống khiêu vũ." Anh nói.

Cô lắc đầu nói: "Tôi không biết."

Anh có chút ghét bỏ nhủ mảy, kéo cô gái trẻ tuổi khác cùng khiêu vũ. Khi chơi đang high, khoe mắt liếc đến góc, một người đàn ông trẻ tuổi ngồi xuống bên cạnh cô, đang nói chuyện. Anh biết người nọ, thiếu gia của công ty đa quốc gia nào đó, lăng nhăng có tiếng trong giới, lời phê bình cực xấu. Anh rừ tay bạn nhảy ra, quay lại góc khuất, mở miệng nói: "Chờ cô nửa ngày không xuống, là gặp được soái ca không nữa đi?"

Người nọ nhìn thấy anh cười nói: "Thì ra vị tiểu thư này là bạn của Kỷ thiếu?"

"Qua đây." Anh ra lệnh mà mặt không thay đổi.

Cô có chút hoang mang nhìn anh, nhưng cuối cùng đứng dậy đi đến bên cạnh anh, anh túm lấy cổ tay cô kéo cô vào sàn nhảy. Quả thực cô không biết khiêu vũ, động tác vụng về, bước chân lộn xộn, nhiều lần suýt nữa vấp vào anh.

"Biết nghe lời rồi?" Anh hỏi bên tai cô.

Cô bắt đầu dĩm dìm: "Lưỡng hại tương quyền thủ kỳ khinh*", nhìn anh có vẻ an toàn hơn một chút."

*Lưỡng hại tương quyền thủ kỳ khinh: Hai cái hại ở trước mặt, đương nhiên là lựa chọn cái hại nhẹ hơn.

Anh cố ý vấp chân khiến cô mất đi trọng tâm, cô kêu khê một tiếng ngã vào khuỷu tay anh, bị anh ôm eo, tư thế xấu hổ nhưng lại không cách nào tự mình đứng dậy.

"... Anh để tôi đứng dậy."

"Ai là lưỡng hại?" Anh hỏi.

"..."

"Hả?" Tay anh hơi thả lỏng, góc độ ngã ngửa của cô càng lớn, nắm thật chặt cánh tay anh.

"Tôi lỡ lời rồi." Cô rất thức thời mà nhượng bộ.

Anh nhếch môi cười, đỡ cô đứng thẳng lên.

Cô bé này, thú vị hơn tưởng tượng của anh.

Nhìn cảnh đêm xa lạ lướt như bay bên ngoài cửa sổ, cô hỏi: "Muốn đưa tôi đi đâu?"

"Cô cảm thấy là đâu?"

Cô im lặng một lát, nói: "Tôi không muốn xảy ra quan hệ gì với anh."

"Cô muốn gì, cứ nói thẳng." Anh nhắm mắt ngồi trên ghế sau.

"Tôi muốn xuống xe."

Anh nghiêng mặt mở mắt ra. Đèn đường chiếu sáng khuôn mặt cô, con ngươi sạch sẽ trong veo đang nhìn anh. Anh đã từng gặp đủ loại con gái, cho nên chỉ nhìn ánh mắt đã có thể nhận ra lúc nào bọn họ nói dối, lúc nào giờ thủ đoạn.

Mà cô là nghiêm túc. Cô thật sự không có hứng thú với anh.

Anh đột nhiên có cảm giác thất bại.

"Dừng xe." Anh dặn dò. Xe lên tiếng trả lời dừng ở bên đường.

Nơi này đã là rìa thành phố, cách đại học khá xa, mà trên người cô không mang theo tiền. Anh rất rõ điểm này.

"Không phải là muốn xuống xe sao, còn không đi?" Anh hỏi.

Anh đang đợi cô mở miệng, cầu xin mình đưa cô về. Nhưng cô lại im lặng giây lát, mở cửa xe ra.

"Tạm biệt." Cô chào tạm biệt anh, quay người men theo vỉa hè đi theo hướng ngược lại.

Anh cau mày khẽ xùy một tiếng.

Cô bé đó không hề yếu đuối như thoát nhìn, có lúc sự quật cường của cô khiến người ta bất ngờ.

Buồn bực trong lòng anh không tìm được lối ra. "Đi theo cô ấy từ xa."

Tối hôm đó, anh nhìn cô đi đoạn đường rất dài, bắt chuyện với học sinh nữ không quen biết ở trạm xe buýt, lấy thẻ sinh viên và chứng minh thư ra xin bọn họ cho vay một ít tiền, đổi mấy tuyến giao thông công cộng, sau đó trở lại trường học lúc gần mười hai giờ đêm, bị bác gái quản lý ngủ nghỉ dưới lầu phân nân.

Cô mệt mỏi cười theo, nhìn rất thảm hại.

Nhưng anh lại không vì vậy mà vui vẻ.

Thật là... kỳ quái.

Anh bắt đầu không tự giác nhớ tới biểu cảm nghiêm túc của cô trong bóng đêm. Không chịu không chế như vậy, khiến chính anh cũng cảm thấy phiền chán. Anh dùng cách sở trường của mình để làm lạnh mối liên hệ khó hiểu đó, không đi gây sự với cô nữa.

Gặp lại cô là ba tháng sau, PARTY sinh nhật của một người bạn thân làm to trong giới. Cô là bạn do bạn gái của người bạn thân đó mời tới.

Lúc nhìn thấy cô, anh không khỏi cười nhẹ một tiếng.

Thế giới này lại nhỏ như vậy sao?

Cô vẫn như cũ, tầm thường biến mất giữa đám người, biểu cảm thản nhiên, giống như cho dù ở đâu cũng sẽ đặc biệt trưởng thành. Mỗi lần gặp trường hợp này bên cạnh anh đều sẽ có một đồng oanh oanh yến yến vờn quanh, vất vả lắm mới thoát thân cô lại muốn đi rồi. Nhìn thấy anh, trong mắt cô hiện lên một chút kinh ngạc, chào hỏi: "Lâu rồi không gặp."

"Cô muốn đi về?"

"Ừm."

"Tôi đưa cô về."

"Không cần đâu, tôi và..." Lời còn chưa dứt đã bị anh lời thẳng ra cửa chính.

"Không phải tôi đang trung cầu ý kiến của cô, chỉ là báo cho biết." Từ trước đến nay anh luôn bá đạo.

Cô bất đắc dĩ thờ dài, theo anh lên xe. "Đám bạn gái của anh sẽ hận tôi đến chết."

Anh chẳng tỏ ý gì mà hỏi: "Có bạn trai rồi?"

"Nhờ phúc của anh, chưa có."

"Lần sau đến tham gia kiểu tụ tập này, ít nhất phải để lộ nơi nào đó có thể lộ ra. Cô bọc kín mít như vậy sẽ không có đàn ông nào có hứng thú."

"Vốn dĩ không phải tôi đến để gọi lên hứng thú của đàn ông."

"Vậy vì sao lại đến?" Anh nhếch môi cười lạnh: "Con cháu nhà giàu của xã hội thượng lưu, nữ sinh viên bình thường, trong lòng đám phụ nữ đến tham gia

kiểu tụ tập này nghĩ gì, cô không hiểu rõ sao?"

Cô ngán người, cúi mặt cười nói: "Thì ra vậy, cảm ơn Kỳ thiếu đã chỉ giáo."

Anh quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, không để ý đến cô nữa.

Nhảy bèn với một số chuyện, nhưng lại chậm chạp với một số chuyện, cô gái này... rốt cuộc là ngốc nghếch hay là thông minh đây?

Về sau anh lại đổi bạn gái, dáng người cao gầy khí chất không tệ, cùng trường cùng khoa với cô. Có lúc tâm trạng tốt anh sẽ đưa bạn gái đi học, anh thích ngồi ở vị trí xếp sau cửa sổ, đó vốn là chỗ cô thường ngồi. Vào lần đầu tiên gặp cô lại có biểu cảm bất ngờ, lặng lẽ không một lời nhường chỗ cho anh, tùy ý tìm một chỗ ngồi ở hàng đầu.

Cả một tiết học anh hầu như không nghe thấy gì, lúc nào cũng nhìn cái gáy nữ sinh lúc thì miệt mài ghi chép, lúc thì ngẩng đầu nhìn bảng đen.

Sau này, anh thường đến đó học, thực ra anh không hề hứng thú với môn đó.

Có lúc anh sẽ bắt cô làm chân chạy vật mua đồ, cướp bản ghi chép của cô, nghĩ mọi cách trêu cô. Cô tức giận cũng chỉ thở dài một hơi, im lặng để anh hài lòng.

Một ngày nọ khi anh đi đón bạn gái thì vừa đúng lúc hết giờ. Vô ý nhìn thấy bạn gái mình đưa một chồng sách cho cô, sai cô chuyển về phòng ngủ. Cô nhủ mày từ chối, bị bạn gái đưa tay đẩy sang một bên, eo va vào góc bàn xô lệch bàn học.

Anh mặt không biểu cảm nhìn từ xa.

Sự tức giận trong mắt cô bình tĩnh lại từng chút một, nói với cô gái kia: "Loại chuyện cáo mượn oai hùm này vẫn nên làm ít một chút thì tốt hơn." Nói xong bước đi, thấy anh ở cửa, không nói gì hết, đang định lướt qua anh, lại bị anh kéo lại.

"Tôi thật sự muốn biết sức nhẫn nại của cô có thể đến mức nào." Anh nói.

Cô vùng tay anh ra: "Không cần phải tức giận với gà chó, muốn hận cũng nên hận chủ nhân mới đúng."

"Cô hận tôi?"

"Nếu không anh cảm thấy tôi nên thích anh? Đáng tiếc tôi không bị cuồng ngược."

Anh giống như nghe thấy chuyện gì đó thú vị, cười nhẹ thành tiếng: "Hận đi, như vậy mới đúng."

Không quá mấy ngày, anh lại thay bạn gái. Cô nhóc ngang ngược kiêu ngạo kia nhất thời đã thất thế, không biết vì sao trông thấy cô lập tức tránh ra rất xa.

Cô cũng từng nhận được thư tình. Là một nam sinh khoa nhân văn đưa tới, nhỏ hơn cô một khóa, xem như là học đệ.

Cô khéo léo từ chối, nhưng học đệ càng bị áp chế càng hăng hái, thường xuyên ôm đàn guitar đàn bài hát có liên quan đến tình yêu ở dưới ký túc xá. Sống chết muốn mời cô ăn cơm.

Cô nghĩ nhân cơ hội này từ chối rõ ràng cũng tốt, bèn đồng ý.

Hai người tìm một nhà hàng Tây, bít tết còn chưa lên bàn, anh đã đến rồi. Một đám vệ sĩ đen lam nền hùng dũng đi theo phía sau.

"Rất thú vị." Anh đánh giá sau khi ngắm nhìn bốn phía.

Học đệ bị người áo đen xách lên khỏi ghế sofa giống như túm gà con, đứng ở một bên tròn tròn mắt.

Anh ngông nghênh ngồi xuống đối diện cô, uống một ngụm nước chanh được đưa lên, nói với cô: "Người lớn chưa từng dạy cậu, không được đụng vào đồ của người khác sao?"

Cô nhủ mày.

Học đệ chỉ nghe nói cô từng dắc tội với người ta, nghĩ thâm thể hiện tinh thần gan dạ của mình là có thể bảo vệ cô, nhưng không ngờ vị bị dắc tội lại có uy thế bậc này, lòng có ưu tư, nhưng ngoài miệng vẫn cứng rắn: "Anh dựa vào cái gì mà nói chị ấy là của anh?"

Anh dùng tay chống đầu, nhìn cô: "Em cảm thấy, có phải hay không?"

Cô nhìn học đệ, lại nhìn đám đàn ông áo đen làm nền, cúi mặt nói: "Phải."

"Hàn Đan! Sao chị có thể..." Học đệ giống như đã chịu áp bức và lắng nhục rất lớn, phất tay áo mà đi.

Cô bé này lại có thể tìm được cách giải quyết vấn đề rất nhanh chóng, anh nhìn cô.

Lúc này nhân viên phục vụ dè dặt cẩn thận bưng bát tét lên bàn.

Cô cầm lấy dao nĩa, cắt bát tét trong đĩa thành miếng nhỏ, đang định bỏ vào miệng, đĩa đã bị người ta đổi mất. Anh ngang nhiên lấy thành quả của cô, sau đó đổi phần chưa cắt của mình cho cô: "Tiếp tục."

"Kỷ Văn Dực, anh không thể buông tha cho tôi sao?" Cuối cùng cô đã mất kiên nhẫn.

"Không." Anh vừa ăn vừa đáp.

"Vì sao?"

"Bởi vì cuộc sống mất thú vị."

"Đầy đọa tôi khiến anh cảm thấy thú vị sao? Có nhiều tiền như vậy lại không thể tiêu một chút đi gặp bác sĩ tâm lý sao?"

"Im miệng, ăn cơm."

"... Biến thái."

Đám áo đen run rẩy tập thể, anh vẫn ăn thong thả ung dung, giống như không nghe thấy.

Sau khi ăn xong, anh lại một lần nữa ném cô ở nơi cách trường học một vạn tám ngàn dặm, để mặc cô tự sinh tự diệt.

Trước giờ anh vẫn luôn hẹp hòi, có thù tất báo.

Thời gian đại học như bóng câu qua khe cửa, vội vàng trôi qua.

Cô vẫn luôn độc thân, chờ ở góc bị thần Cupid lãng quên.

Trong tiệc liên hoan tốt nghiệp long trọng, cô đã uống chút rượu, ra ngoài hóng gió. Ánh sáng đèn đường tạo bóng ngược trong hồ nhân tạo của vườn trường, giống như ngôi sao rơi xuống đáy nước.

"Uống say rồi ngồi ở đây, là muốn dụ dỗ à?" Giọng nói của anh vang lên bên tai cô.

"Người có thể nói chuyện bằng giọng điệu khiến tôi chán ghét này thật đúng là chỉ có một mình anh." Cô mở mắt ra nhìn người bên cạnh, một nụ cười từ từ hiện lên.

"Uống rượu vào, lá gan lớn hơn rồi."

"Vẫn nói mượn rượu thêm can đảm, tôi nên theo đó vùng thêm một cái tát vào mặt anh mới đúng."

"Em có thể thử xem."

"Sau khi đánh xong mấy người bảo mẫu áo đen của anh sẽ ấn tôi xuống đất, anh sẽ lại phí hết tâm tư nhảy nhót lung tung để cản trở tôi yêu đương, hay là thôi bỏ đi." Cô lao đảo đứng dậy, chậm chạp đi về phía trước, nhưng lại bị người ta kéo cánh tay lùi về chỗ cũ.

"Ngồi xuống." Giọng điệu ra lệnh, người đàn ông đứng dậy ấn vai cô xuống.

Cô giãy giụa vô ích, chợt ngẩng đầu lên, động tác không khỏi cứng đờ. Mặt kẻ sát mặt, có thể cảm nhận rõ ràng được hô hấp phập phồng của nhau, có thể nhìn thấy chính mình một cách rõ ràng trong đôi con ngươi màu hổ phách nhuộm ánh trắng kia.

"Rốt cuộc anh... muốn làm gì?"

Người đàn ông khẽ khàng mà từ tốn buông tay ra, dời ánh mắt đi. "Ngồi cùng anh một lát."

"Tôi muốn về."

"Nếu như em muốn bị trời ở đây một đêm thì đứng lên thử xem." Anh ngồi xuống bên cạnh cô.

"..."

"Muốn nghe tin tốt không?"

"Anh bị người ta đánh à?"

"Em cảm thấy có thể không?"

Cô khinh thường xùy nhẹ một tiếng: "Vậy còn có tin tốt gì có thể khiến người khác vui vẻ chứ?"

"Ví dụ như nói —— em tự do rồi."

Cô ngẩn ra, quay mặt sang nhìn về phía anh.

"Nét mặt của em nên vui mừng hơn một chút mới đúng." Ánh mắt của anh dừng trên mặt cô.

Cô cười ra tiếng: "Đây quả nhiên là tin tức tốt."

Anh không nói gì nữa, chỉ ngồi lặng lẽ.

Mà cô cũng im lặng.

Bên tai có tiếng lá cây bị gió lay động.

Trước mắt có ánh sáng của sóng gợn trong hồ nước.

"Hàn Đan, em..." Đang định nói chuyện lại thấy bả vai nặng trĩu. Quay mặt nhìn lại, là đầu cô không hề có dấu hiệu nào đã dựa vào.

Anh bất giác cứng đờ một lát.

Cô nhắm mắt, lông mi rất dài tỏa xuống mặt một bóng mờ nhỏ.

"Đừng giả vờ ngủ." Anh nói.

Cô không có phản ứng.

Anh dùng tay nâng đầu cô, áp sát mặt đến vị trí ở trước mặt cô vài centimet, môi gần như sắp dán vào nhau. "Còn muốn tiếp tục giả vờ sao?"

Cô vẫn không có phản ứng, chỉ có hơi thở đều đặn, xem ra là men say dâng lên, đã ngủ rồi.

"Hàn Đan à Hàn Đan..." Anh ngừng lại một chút, nhẹ nhàng chạm môi lên trán cô một cái. "Cơ hội chạy trốn anh chỉ cho một lần. Nếu như hai năm sau em vẫn chưa gả đi, anh sẽ bắt được em, sẽ không buông tay nữa."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hoa Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.